Giới thiệu

Trong một thế giới song song, nơi văn hóa đạo mộ chỉ tồn tại trong truyền thuyết và tiểu thuyết, một chương trình truyền hình thực tế bom tấn mang tên 《Đạo mộ không gian》 ra đời, ngay lập tức gây chấn động toàn cầu.

Với format độc đáo, chương trình mời những ngôi sao giải trí hàng đầu, các chuyên gia khảo cổ học và một khán giả may mắn để cùng nhau nhập vai thành một nhóm "mô kim giáo úy" – những kẻ trộm mộ chuyên nghiệp, thực hiện một chuyến thám hiểm lăng mộ được phát sóng trực tiếp trên toàn thế giới.

Mục tiêu của chương trình không chỉ là giải trí, mà còn là để khám phá và phổ biến văn hóa mộ táng cổ đại dưới một góc nhìn mới lạ và kịch tính.

Giang Nhất, một chàng trai trẻ có vẻ ngoài bình thường, chính là vị khán giả may mắn được chọn.

Nhưng không ai biết rằng, anh không phải người của thế giới này.

Anh là một người xuyên không, mang theo ký ức từ một thế giới khác, nơi những câu chuyện đạo mộ kinh điển đã trở thành một phần của văn hóa đại chúng.

Quan trọng hơn, anh sở hữu một "hệ thống" tân thủ, ban cho anh những công cụ chuyên dụng và cuốn kỳ thư 《Thập lục tự Âm dương Phong thủy bí thuật》, biến anh từ một "khán giả may mắn" trở thành một chuyên gia đạo mộ thực thụ.

Trong khi các ngôi sao như Nha Nha, Nhiệt Ba, Hồng Lôi, Hoàng Bác coi đây là một chuyến dã ngoại mạo hiểm và các chuyên gia khảo cổ Thu Lan, Hà Hạo Lâm tự tin vào kiến thức sách vở của mình, chỉ

có Giang Nhất biết rằng, hành trình này không phải một trò chơi.

Nó là một cuộc phiêu lưu sinh tử, nơi mỗi bước chân đều có thể dẫn đến vực thẳm.

Ngay từ đầu, Giang Nhất đã thể hiện sự khác biệt.

Anh không mang theo đồ ăn vặt hay mỹ phẩm như các ngôi sao, mà là một ba lô đầy đủ dụng cụ "đảo đấu" chuyên nghiệp.

Bằng vốn kiến thức uyên bác về các thuật ngữ trong giới trộm mộ như "đảo đấu", "mô kim giáo úy" và quy tắc sống còn "đăng diệt bất mạc kim" (đèn tắt không lấy vàng), anh dần khiến mọi người phải nhìn mình bằng ánh mắt khác.

Sự điềm tĩnh, bí ẩn và chuyên nghiệp của anh đối lập hoàn toàn với sự ngây thơ của các ngôi sao và sự tự phụ của giới học giả, từ đó âm thầm định vị mình là người thủ lĩnh không chính thức của đội.

Nhiệm vụ đầu tiên của họ là tìm kiếm lăng mộ cổ tại Cổ Điền huyện.

Ngay khi nghe đến cái tên này, Giang Nhất đã lạnh sống lưng.

Anh biết đây chính là Long Lĩnh Mê Quật trong truyền thuyết – một hung huyệt đầy rẫy hiểm nguy chết người.

Khi cả nhóm phải lựa chọn giữa đường bộ và đường thủy, Giang Nhất đã cảnh báo về những điềm gở trên sông Hoàng Hà, nghi ngờ có thủy quái.

Tuy nhiên, lời nói của anh bị chuyên gia khảo cổ Hà Hạo Lâm bác bỏ vì cho là mê tín dị đoan, và cả đội đã chọn đi thuyền cho thoải mái.

Chuyến đi định mệnh trên sông đã biến những nghi ngờ của Giang Nhất thành sự thật kinh hoàng.

Giữa dòng nước cuồn cuộn, một con thủy quái khổng lồ, được

người dân địa phương gọi là "Thiết đầu Long Vương", bất ngờ tấn công con thuyền.

Giữa cảnh hỗn loạn, khi các chuyên gia hoảng loạn, các ngôi sao thất thần, chính Giang Nhất đã giữ được sự bình tĩnh phi thường.

Anh cùng với hai nam diễn viên dũng cảm là Hồng Lôi và Hoàng Bác, đã dùng lao móc dũng mãnh chiến đấu với con quái vật, cuối cùng buộc nó phải bỏ chạy.

Trận chiến sinh tử này không chỉ khiến cả thế giới theo dõi qua màn ảnh phải nín thở mà còn hoàn toàn thay đổi vị thế của Giang Nhất trong đội.

Anh không còn là một khán giả may mắn, mà là cột trụ tinh thần, là người duy nhất có khả năng dẫn dắt họ sống sót qua những thử thách sắp tới.

Sau khi thoát khỏi thủy quái, cả đội hoàn toàn tin tưởng vào sự dẫn dắt của Giang Nhất.

Anh sử dụng la bàn và khẩu quyết "Tầm long quyết", một kỹ năng phong thủy đỉnh cao, để xác định phương vị giữa những ngọn đồi trùng điệp.

Anh dễ dàng tìm ra ngôi Miếu Xương Cá trong truyền thuyết – một công trình bí ẩn được xây dựng để che giấu lối vào lăng mộ.

Tại đây, anh đã vạch trần bí mật của ngôi miếu, suy luận rằng nó được một bậc thầy trộm mộ đời trước xây dựng để làm bình phong.

Anh tìm thấy lối vào bí mật là một đường hầm (đạo động) ẩn dưới bệ thờ.

Cả nhóm bước vào đường hầm tối tăm, chật hẹp, chính thức bắt đầu hành trình khám phá lòng đất.

Ngay lập tức, họ đối mặt với thử thách đầu tiên: một cơ quan đá bất ngờ đóng sập lối ra, cắt đứt đường lui.

Càng vào sâu, họ càng gặp nhiều cạm bẫy, từ những ngã ba chết chóc đến hang động đầy dơi quỷ.

Nhưng đỉnh điểm của sự kỳ dị là khi họ tiến vào một lăng mộ thời Đường, chỉ để phát hiện ra nó là một công trình dang dở, trống rỗng.

Và rồi, trong chớp mắt, một cỗ thạch quách khổng lồ theo phong cách Tây Chu, với khuôn mặt người ma quái, đột ngột hiện ra giữa đại điện.

Một lăng mộ khác, một "U linh trủng", đã thức tỉnh và chồng chéo lên không gian hiện tại.

Lối thoát của họ đã biến thành một mê cung cầu thang vô tận, được gọi là "Huyền Hồn Thê", khiến cả nhóm rơi vào ảo giác "quỷ đả tường", đi mãi không thoát ra được.

Một lần nữa, bằng trí tuệ và sự điềm tĩnh, Giang Nhất đã nhận ra đây không phải ma quỷ mà là một mê cung kiến trúc dựa trên ảo ảnh thị giác.

Anh đã vạch ra bản đồ, phá giải cạm bẫy và dẫn dắt mọi người thoát khỏi vòng lặp chết chóc.

Nguyên nhân của tất cả những hiện tượng siêu nhiên này, như Giang Nhất suy đoán, chính là do một con mèo đen vô tình theo họ vào mộ, vô tình kích hoạt cơ chế của U linh trủng.

Hành trình chỉ mới bắt đầu, nhưng những bí ẩn và hiểm nguy của Long Lĩnh Mê Quật đã vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Giang Nhất, người xuyên không mang trong mình bí mật, đã trở thành niềm hy vọng duy nhất của cả đội.

Phía trước họ, trong lòng đất sâu thẳm, những thử thách thực sự của ngôi mộ cổ vẫn đang chờ đợi.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 1

"Tất cả nhân viên chuẩn bị xong, chương trình sẽ chính thức bắt đầu ngay.

Tám giờ sáng, cả đội sẽ xuất phát đúng giờ!", đạo diễn đội mũ lưỡi trai lớn tiếng hô.

"Giang Nhất, đồ đạc chuẩn bị xong cả chưa?", Nha Nha hỏi.

Giang Nhất cười đáp: "Chuẩn bị xong rồi!" Trong ba lô của tôi có đủ các món đồ chuyên dụng cho việc trộm mộ.

Tham Âm Trảo, xẻng gấp Hắc Chiết Tử, đèn pin mắt sói, xẻng Toàn Phong, đấu mực, v.v...

Không thiếu thứ gì.

Đương nhiên, những thứ này đều không phải tôi mua, mà là quà tặng tân thủ từ hệ thống.

Ngoài những thứ này ra, còn có một cuốn 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》, đây có thể được xem là cẩm nang cho người mới vào nghề đảo đấu, việc Giang Nhất có thể dũng cảm xông vào mộ cổ hay không đều trông cậy vào nó!

Đúng vậy.

Tôi là người xuyên không.

Thế giới này là một thế giới song song, dung hợp với thế giới trong các tiểu thuyết đạo mộ.

Nơi này có những ngôi mộ cổ trong các tiểu thuyết ở kiếp trước của tôi, nhưng lại không có các nhân vật chính trong đó.

Mọi người ở thế giới này vô cùng tò mò về văn hóa đạo mộ, vì

vậy chương trình 《Đạo Mộ Không Gian》 đã ra đời.

Hình thức chương trình mới lạ và kịch tính đã ngay lập tức thu hút vô số khán giả theo dõi.

Những bộ phim tài liệu khảo cổ thông thường đã xem quá nhiều rồi, nhưng một chương trình truyền hình thực tế về đạo mộ được phát trực tiếp thì chưa từng thấy bao giờ.

Phải biết rằng, trong truyền thuyết về đạo mộ đều có cơ quan, thi thể, vô cùng nguy hiểm, nhưng chưa ai từng được chứng kiến! 《Đạo Mộ Không Gian》 mùa đầu tiên, tập đầu tiên!

Chương trình đã mời bốn ngôi sao điện ảnh nổi tiếng là Nha Nha, Nhiệt Ba, Hồng Lôi và Hoàng Bác tham gia.

Ngoài ra còn có hai chuyên gia khảo cổ.

Và một khán giả may mắn.

Bảy người sẽ đóng vai những tên trộm mộ trong chương trình, dùng hình thức trộm mộ để tiến vào lăng mộ cổ, giới thiệu và giải thích văn hóa mai táng thời xưa cho mọi người!

Đương nhiên, tất cả đều đã được cấp phép hợp pháp.

Những vật phẩm trong lăng mộ cổ tự nhiên phải giao nộp cho nhà nước.

Đương nhiên, có một số thứ được cấp trên cho phép các khách mời giữ lại, toàn bộ chương trình đều được phát trực tiếp bằng tín hiệu 5G.

Cũng là để cho mọi người hiểu thêm về văn hóa mai táng cổ đại, nên cấp trên cũng vui vẻ chấp thuận, đôi bên cùng có lợi mà.

“Chuẩn bị xong rồi à?

Em xem nào.” Nhiệt Ba cười hì hì bước tới.

Cô ấy tò mò không biết một khán giả may mắn như Giang Nhất đã chuẩn bị những gì.

Dù sao thì tất cả mọi người đều không biết gì về việc trộm mộ.

Giang Nhất mở ba lô của mình ra.

Bên trong chỉ có hai bộ quần áo, còn lại là một ít dây thừng, móc câu, một vật đen thui trông giống như móng ngựa.

Cùng với một ít gạo nếp..... lỉnh kỉnh, lộn xộn, trông như một tiệm tạp hóa vậy.

Nhiệt Ba: "???" "Anh mang mấy thứ này để làm gì vậy?", Nha Nha đứng bên cạnh cũng kinh ngạc.

Theo suy nghĩ của cô, chương trình như thế này thực ra chỉ là để vui, giống như khám phá nhà ma, theo đuổi sự kích thích.

Về bản chất sẽ không có nguy hiểm.

Vì vậy, cô mang theo nhiều quần áo, mỹ phẩm và một ít đồ ăn vặt.....

Rõ ràng là coi đây như một chuyến du lịch.

Nhưng chỉ có Giang Nhất biết rõ, đây tuyệt đối là một chương trình vô cùng nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể phải trả giá bằng tính mạng!

Chỉ là hiện tại họ không biết điều đó.

Dù sao Giang Nhất cũng là một người yêu thích tiểu thuyết đạo mộ, nên rất hiểu rõ.

Chỉ là bây giờ, nếu nói rằng việc trộm mộ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, chắc chắn sẽ không có ai tin.

Giang Nhất giải thích: "Đây đều là công cụ chuyên dùng để 'đảo

đấu'!" Hai nữ minh tinh càng thêm ngơ ngác, "Gọi là đảo đậu tử à?" Giang Nhất cười nói: "Không phải đảo đậu tử, mà là đảo đấu!

Đảo đấu chính là trộm mộ!" Nha Nha tò mò hỏi: "Trộm mộ thì cứ gọi là trộm mộ đi!

Tại sao lại gọi là đảo đấu?" Rõ ràng, thế giới này hoàn toàn không hiểu gì về văn hóa đạo mộ.

Giang Nhất: "Là thế này, ở thời cổ đại, lăng mộ đều có hình dạng giống như kim tự tháp, trông như một cái đấu.

Chúng ta đi trộm mộ, chính là lật tung ngôi mộ cổ lên, lật cái 'đấu' lên, chẳng phải là đảo đấu sao." Hai nữ minh tinh bừng tỉnh ngộ, không ngờ trong đó lại có cách nói như vậy.

Họ có chút kinh ngạc nhìn Giang Nhất.

Khán giả may mắn này dường như có chút không tầm thường.

Thực ra đây chỉ là tiếng lóng trong giang hồ mà thôi, nhưng Giang Nhất không biết rằng ở thế giới này không có ai hiểu được tiếng lóng này.

Giang Nhất thu dọn ba lô, đeo lên người, đây đều là những thứ có thể cứu mạng vào thời khắc quan trọng.

Ở phía bên kia, Hồng Lôi, Hoàng Bác, theo sau là hai chuyên gia khảo cổ trẻ tuổi một nam một nữ.

Bảy người tập hợp lại một chỗ.

Mọi người chào hỏi nhau.

Giang Nhất nhìn Hồng Lôi và Hoàng Bác, giống hệt như hình tượng trên TV kiếp trước, vô cùng gần gũi, đều mỉm cười chào hỏi anh.

Ngược lại, hai học giả khảo cổ trẻ tuổi một nam một nữ kia lại có

chút xem thường Giang Nhất.

Rõ ràng, trong mắt họ, chương trình lần này hoàn toàn phải dựa vào kiến thức của họ.

Bốn diễn viên chịu trách nhiệm thu hút người hâm mộ.

Hai chuyên gia học giả chịu trách nhiệm giảng giải và phổ cập kiến thức chuyên môn.

Còn khán giả Giang Nhất thì chịu trách nhiệm đặt câu hỏi, giả ngốc bán manh cho đủ bộ.

Bảy người đứng trước ống kính.

Chương 2

“Ba!” “Hai!” “Một!” Chương trình chính thức bắt đầu!

Bảy người đồng loạt vẫy tay chào ống kính.

Vì được phát sóng trực tiếp toàn cầu, số lượng khán giả có thể lên tới hàng trăm triệu, đây là lần đầu tiên tổ chức một chương trình giải trí theo hình thức này, nên ai cũng ít nhiều có chút căng thẳng.

Đặc biệt là hai vị chuyên gia kia.

Trông họ có vẻ hơi gượng gạo.

Ngược lại, Giang Nhất lại thản nhiên đứng đó, mỉm cười vẫy tay, vì anh biết, so với những nguy hiểm và kịch tính trong lăng mộ cổ, việc đối mặt với những khán giả này chỉ là chuyện nhỏ.

Kiếp trước xem nhiều tiểu thuyết, phim ảnh về đạo mộ như vậy đâu phải là xem không.

Thi thể, cấm bà, đẳng nhân, thi đầu man, tình huống nào mà chưa từng thấy?

Đạo diễn giới thiệu sơ qua về thông tin chương trình trước ống kính.

Đại khái là bảy ‘tên trộm mộ’ sẽ bắt đầu từ việc tìm kiếm huyệt mộ và được phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình.

Trên vai của bảy người cũng được trang bị camera 360 độ công nghệ cao.

Một là để thể hiện toàn diện cảnh tượng trước mắt của 7 vị khách mời.

Hai là để bảo vệ an toàn cho họ, nếu phát hiện nguy hiểm, tổ an

ninh sẽ tiến hành cứu trợ ngay lập tức.

Nhưng theo suy nghĩ của mọi người, xác suất khách mời gặp nguy hiểm rất thấp, những chuyện trong tiểu thuyết đạo mộ, như là thi thể biến dị, đều là do dân gian đồn thổi mà thôi.

Tiếp theo, mục tiêu của tập đầu tiên được công bố.

"Theo thông tin mà tổ chương trình chúng tôi thu thập được, tại huyện Cổ Điền của nước ta, có truyền thuyết về một ngôi mộ cổ." "Tập đầu tiên, chương trình của chúng tôi sẽ để bảy vị 'trộm mộ' đến huyện thành để tìm kiếm manh mối về ngôi mộ cổ, nếu có thể cũng sẽ để bảy vị khách mời tiến vào mộ để khám phá!" "Vì vậy, hy vọng mọi người sẽ theo dõi toàn bộ chương trình của chúng tôi....." Giang Nhất nghe mà có chút buồn ngủ.

Nhưng khi nghe thấy ba chữ huyện Cổ Điền, anh liền vểnh tai lên!

Long Lĩnh Mê Quật!

Chết tiệt, là một hung huyệt đó!

Có cần phải kịch tính như vậy ngay từ đầu không!

Đúng lúc này, hệ thống lại cập nhật nhiệm vụ một cách trùng hợp. 【Nhiệm vụ hệ thống: Đến huyện Cổ Điền, dẫn dắt đồng đội khám phá Mê Quật, tiến vào 'Minh Điện' thu thập vật phẩm Mạc Kim Phù, Văn Hương Ngọc, đồng thời đảm bảo an toàn cho tất cả thành viên, hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được phần thưởng ngẫu nhiên.】 "Vãi thật!", Giang Nhất thầm chửi, xem ra lần này không đi không được.

Cho dù là mười tám tầng địa ngục, cũng phải đi một chuyến!

Nhưng trong tiểu thuyết, nhân vật chính chỉ có ba người, còn bây giờ là bảy người, lại tiến hành trộm mộ theo hình thức trực tiếp, cộng thêm việc mình khá hiểu rõ bên trong, vấn đề hẳn là không lớn.

Giang Nhất ở cả kiếp trước lẫn kiếp này đều là cô nhi.

Anh có tính cách của một kẻ liều mạng, không sợ sống chết, thứ anh theo đuổi là sự tò mò, kịch tính và mạo hiểm.

Được thấy những sự vật chưa từng biết đến chính là mục tiêu của Giang Nhất!

Lần này không những không sợ hãi, mà thậm chí còn có chút phấn khích!

Sáu người còn lại không biết được suy nghĩ của Giang Nhất, họ chỉ nghĩ rằng đây là một quá trình giống như đi khảo sát.

Có thể thấy được lăng mộ cổ hay không vẫn còn là một ẩn số.

"Bây giờ, mời bảy vị 'trộm mộ' xuất phát đến huyện Cổ Điền." "Giống như những tên trộm mộ thực thụ, bảy vị từ bây giờ sẽ không nhận được bất kỳ sự giúp đỡ nào từ tổ chương trình của chúng tôi!" "Trên thiết bị ghi hình của khách mời có một nút màu đỏ, nếu khách mời không chịu nổi muốn rút lui khỏi chương trình, có thể nhấn ba lần nút màu đỏ, tổ bảo an của chúng tôi sẽ dùng mọi cách để giải cứu khách mời trong thời gian sớm nhất!" "Nhưng nếu khách mời rút lui khỏi chương trình, sẽ không nhận được phần thưởng mười triệu tiền mặt khi chương trình kết thúc!" Sau khi đạo diễn nói xong, anh ta cùng các nhân viên hậu trường của tổ chương trình đều rút khỏi đài truyền hình.

Họ để lại cho bảy người một chiếc xe van.

Xe Wuling thần thánh.

Bây giờ họ đóng vai trộm mộ, không thể nào lái xe sang đi trộm mộ được.

"Bắt đầu rồi sao?

Kế hoạch của đạo diễn cũng khá thú vị, chỉ cho chúng ta một địa chỉ, rồi bắt chúng ta đi tìm mộ cổ.

Hai vị chuyên gia, chuyện tìm mộ huyệt này trông cậy vào hai vị rồi.", Hoàng Bác xoa xoa tay, bản thân anh cũng khá thích văn hóa mộ cổ trong nước, vì những câu chuyện dân gian trong đó thật sự rất hấp dẫn.

Giang Nhất đột nhiên nhớ đến vai diễn Vương Bàn Tử của anh trong phim điện ảnh.

Bây giờ xem ra, quả thật có chút thú vị.

Hồng Lôi nói: "Hầy, nếu là tôi, tôi sẽ trói luôn đạo diễn lại.

Tôi không tin tổ chương trình không biết vị trí mộ cổ, chắc là đang cố tình làm khó chúng ta để tạo hiệu ứng cho chương trình đây mà." Quả nhiên, giống như Giang Nhất nghĩ, anh Lôi này đúng là một chữ, mãng.

Chẳng cần biết là chương trình hay không.

Hoàng Bác nói: "Đừng mà, anh Lôi, chuyện này tôi biết.

Trước đó tôi đã lén xem trong văn phòng đạo diễn, thật sự không có một chút manh mối nào." Hai người, một người nóng nảy, một người thông minh, quả là một sự kết hợp không tồi.

Khán giả trước màn hình TV đều bật cười.

Có hai người này xuất hiện thì không thể thiếu niềm vui.

"Anh Lôi quả là một kẻ liều lĩnh!

Nhưng bây giờ họ là trộm mộ mà, không thể nào đi theo lối mòn được!" "Anh tưởng đang tham gia chương trình Thử Thách Cực Hạn à?

Đây không phải là một chương trình đâu Lôi ơi." "Lúc này đạo

diễn chắc đang run lẩy bẩy!” “Trộm mộ!

Bên trong liệu có ma không nhỉ?

Nữ thi các kiểu, kịch tính quá đi.” Khán giả vô cùng phấn khích.

Nha Nha, Nhiệt Ba mỉm cười nhìn hai người họ biểu diễn.

Giang Nhất thầm cười, đã bắt đầu rồi sao?

Chương 3

Không biết khi vào trong mộ cổ, hai người này sẽ thế nào.

Hai chuyên gia khảo cổ kia, người nữ tên là Thu Lan, người nam tên Hà Hạo Lâm.

Hà Hạo Lâm lạnh nhạt nói: "Theo thông tin trong giới khảo cổ, gần đây ở huyện Cổ Điền không phát hiện ra mộ cổ mới nào, nên tổ đạo diễn chắc chắn không biết.

Họ đang thử thách xem chúng ta có thể dựa vào năng lực của mình để tìm ra một ngôi mộ mới không." Thu Lan: "Đúng vậy, nhưng vì nơi này có chút đặc biệt, địa hình đồi núi, xung quanh đã từng phát hiện đồ cổ, cũng có mộ cổ xuất hiện, nên xác suất chúng ta tìm được mộ cổ tương đối lớn." Hồng Lôi: "Vậy được, mọi người lên xe!" Bảy người cùng nhau lên chiếc xe van.

Hơi chật chội.

Điểm xuất phát là đài truyền hình Thượng Hải, cách huyện Cổ Lan khá xa, nên bốn người đàn ông đã bàn bạc sẽ thay phiên nhau lái xe.

Người lái xe đầu tiên là Giang Nhất.

Sau khi khởi động xe, chiếc Wuling vui vẻ lao đi.

Lúc này, Giang Nhất trong đội chỉ là một kẻ vô hình.

Dù sao anh cũng được chọn vào với tư cách là một khán giả may mắn.

Sau khi vào xe, Nhiệt Ba và Nha Nha có chút kích động.

Hành vi trộm mộ đối với các ngôi sao, thật sự có chút gì đó rất kích thích.

“Chúng ta đi đảo đấu đây!”, Nha Nha kích động nói.

Hoàng Bác nhíu mày: “Đảo đấu?” Nha Nha có chút đắc ý: “Là Giang Nhất vừa mới nói cho em biết đó, bọn trộm mộ đào mộ không giống như khảo cổ đâu, người ta gọi là đảo đấu, là tiếng lóng trong nghề đó!” Ánh mắt của mấy người đều đổ dồn về phía Giang Nhất.

Giang Nhất đang lái xe nói: “Nếu bây giờ chúng ta là trộm mộ, vậy thì tự nhiên không thể dùng từ khảo cổ được nữa, hy vọng mọi người nhập vai vào thân phận của mình.” Giang Nhất biết, tâm thái của mọi người hiện tại đều chỉ là tham gia một chương trình giải trí mà thôi.

Họ không hề xem hành động lần này là một cuộc trộm mộ thực sự.

Vì vậy, sử dụng một số tiếng lóng, tiếng trong nghề có thể giúp mọi người nhập tâm hơn.

Nhiệm vụ của hệ thống là dẫn họ đi chiêm ngưỡng lăng mộ trong ‘Long Lĩnh Mê Quật’, nhưng đồng thời cũng phải đảm bảo an toàn cho họ.

Hoàng Bác gật đầu: “Giang tiểu ca nói đúng, nếu đã tham gia chương trình, thì chúng ta nên chuyên nghiệp, bây giờ tất cả chúng ta đều là trộm mộ.” Giang Nhất lại nói: “Trộm mộ không bao giờ tự gọi mình là trộm mộ.” Hồng Lôi tò mò hỏi: “Vậy chúng ta là gì?” “Mạc Kim Giáo úy!”, Giang Nhất đáp.

Mọi người đều ngẩn ra.

“Hay!”, Hồng Lôi xoa tay, “Cái tên này nghe bá khí thật, chúng ta gọi là Mạc Kim Giáo úy!

Trộm mộ nghe thật nhỏ mọn, giống như kẻ trộm vặt vậy!” Ánh mắt của mấy người nhìn Giang Nhất đã khác đi.

Ban đầu họ cứ nghĩ khán giả may mắn này chỉ là một người qua

đường do tổ chương trình sắp đặt, một công cụ, để tăng thêm phần kịch tính cho chương trình.

Nhưng không ngờ anh lại biết nhiều như vậy.

Tiếng lóng trong nghề rất rành rọt. 'Khán giả' này không tầm thường chút nào!

Thu Lan và Hà Hạo Lâm, hai chuyên gia khảo cổ, nhìn nhau.

Lẽ ra những chuyện về đạo mộ này phải do hai chuyên gia họ phụ trách giảng giải, nhưng bây giờ dường như Giang Nhất đã chiếm hết sự chú ý.

"Tiểu ca biết những chuyện gì về đạo mộ, kể cho chúng tôi nghe với!", Hoàng Bác hỏi han, cảm thấy Giang Nhất không hề đơn giản.

Những tiếng lóng này nghe rất chuyên nghiệp, có vẻ như ngay cả hai chuyên gia khảo cổ cũng không biết, dù sao họ cũng là dân học thuật chính quy.

Trên người Giang Nhất lại toát ra một khí chất giang hồ.

Giang Nhất cười nói: "Những chuyện khác thì chưa cần biết, trước tiên tôi dạy mọi người một quy tắc." "?", mấy người tò mò.

"Vào trong mộ, đèn tắt, không mò vàng!" Một câu nói khiến mấy người nghe mà như lọt vào sương mù, nhưng lại cảm thấy câu nói này vô cùng cao siêu khó lường.

Nhiệm vụ của Giang Nhất không chỉ là dẫn mấy người này vào mộ cổ, mà còn phải đảm bảo an toàn cho họ, vì vậy bây giờ đặt ra cho họ mấy quy tắc là vô cùng cần thiết.

Anh phải trở thành đội trưởng của nhóm bảy người này trong thời gian ngắn nhất, để họ nghe lời mình.

"Thiết luật của Mạc Kim Giáo úy!

Bắt buộc phải tuân thủ, nếu không..... sẽ có báo ứng giáng xuống người.” Trong xe, mấy người đều nổi da gà.

Hồng Lôi, một người đàn ông to lớn, cũng cảm thấy khí lạnh trong xe dường như lạnh hơn, lông tóc dựng đứng.

Hai nữ minh tinh càng không dám thở mạnh.

Giang Nhất cười thầm, sợ rồi sao, tôi còn nhiều quy củ của Mạc Kim Giáo úy lắm, chỉ có thể từ từ dạy sau, chứ nếu dọa mấy người này chạy mất thì toi.

Khán giả cũng cảm thấy kinh hãi.

“Mẹ ơi, có cần phải dọa người như vậy không?” “Báo ứng?

Báo ứng gì?

Báo ứng của người chết mang lại à?

Tôi tè ra quần rồi.” “Anh chàng này chỉ là khán giả bình thường thôi sao?

Tôi cảm giác anh ấy là một tên trộm mộ thực thụ, không, là một Mạc Kim Giáo úy thì đúng hơn?” “Tôi đang xem một chương trình giải trí, hay là đang xem một câu chuyện kinh dị vậy?

Cảm giác thật đáng sợ!” “Anh chàng này chuyên nghiệp quá!

Không phải là diễn viên do tổ chương trình mời đặc biệt chứ?” “Tiếng lóng này hình như tôi có nghe trong truyện dân gian, không biết rốt cuộc là thật hay giả?

Chắc là đang cố làm ra vẻ bí ẩn thôi!” Một câu nói được thốt ra, đạo diễn của tổ chương trình vỗ đùi một cái!

“Hây!

Tuyệt vời, ai đã chọn được anh chàng này vậy, tháng sau lương

tăng gấp đôi!

Có tài!

Chương 4

Chuyên nghiệp!

Hiệu ứng chương trình như thế này, quả là bùng nổ qua cả màn hình." "Vị khán giả này kiến thức uyên bác, vận may của chúng ta không tệ." Tổ chương trình vô cùng phấn khích.

Ban đầu việc sắp đặt một khán giả chỉ là một công cụ, nhưng xem ra đây mới là một con át chủ bài!

Trong xe.

Hà Hạo Lâm bị cướp mất sự chú ý có chút không vui, "Mạc Kim Giáo úy, trộm mộ thì cũng chỉ là trộm mộ thôi, làm gì có nhiều quy củ như vậy?

Chỉ là một cái tên mỹ miều." Rõ ràng, hai người xuất thân chính quy này coi thường cái nghề trộm mộ.

Giang Nhất nhìn chằm chằm vào con đường phía trước nói: "Thứ thực sự có tên mỹ miều, là khảo cổ." "Khảo cổ xét cho cùng, chẳng phải cũng là trộm mộ sao?" Thu Lan và Hà Hạo Lâm nhất thời nghẹn lời.

Không thể không thừa nhận.

Giang Nhất nói có lý.

Nói cách khác, khảo cổ chính là tổ tiên của trộm mộ.

Không có trộm mộ, khảo cổ cũng sẽ không phát triển.

Chỉ là cách nói này khiến người ta nghe không được hay cho lắm.

Hoàng Bác ở bên cạnh cười ha hả, "Ha ha, kiến giải của Giang tiểu ca thật hiếm thấy, chuyến đi lần này của chúng ta, chắc chắn sẽ

rất thú vị.” Hai chuyên gia khảo cổ cũng không phản bác nữa.

Nha Nha và Nhiệt Ba nhìn Giang Nhất với ánh mắt có chút khác lạ.

Anh chàng này kiến thức thật uyên bác.

Sau khi lái xe suốt 5 tiếng đồng hồ.

Mấy người đã đến huyện Cổ Lan.

Môi trường ở đây giống hệt như trong ấn tượng của Giang Nhất, khu vực đồi núi, lại là một huyện nghèo khó, đường sá không thông thoáng.

Nhìn trên bản đồ, đoạn đường còn lại có chút khó đi.

Hoàng Bác nhìn bản đồ, “Tiếp theo, có hai con đường, đường thủy và đường bộ.

Một là phải đi thuyền, một là phải đi xe lừa, mọi người thấy sao?” Giang Nhất nhìn dòng sông đục ngầu.

Bầu trời âm u, anh biết có điềm chẳng lành.

Trong đó e là có ‘Thiết đầu long vương’.

Nếu đã là một thế giới dung hợp đạo mộ.

Vậy thì quái vật trong đó e là không thể thiếu.

Trên trời có mây đen, nhưng xung quanh bến tàu lại không có gió không có sóng, không khí có chút oi bức, dưới mặt nước lại càng đục ngầu không thấy rõ.

Tất cả những điều này đều là điềm báo chẳng lành!

Giang Nhất đứng bên bờ, nhìn mặt nước u ám không nói gì. 6 người còn lại đang thảo luận xem nên dùng cách nào để vào huyện Cổ Lan.

“Đương nhiên là đi đường thủy rồi!

Chúng ta thuê một chiếc thuyền, cứ xuôi theo dòng Hoàng Hà, không đầy một tiếng đồng hồ là có thể đến nơi." Hồng Lôi cảm thấy nóng muốn chết, không thèm để ý đến hình tượng thần tượng của mình, cởi luôn áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ.

Hoàng Bác gật đầu nói: "Đúng vậy, dù sao tổ chương trình cũng trả tiền, chúng ta đi thuyền đi!" Nha Nha và Nhiệt Ba gật đầu, hai cô gái vô cùng nhỏ nhắn.

Mặc dù lúc đóng phim cũng chịu không ít khổ cực.

Nhưng chưa bao giờ như hôm nay.

Ngồi xe lâu như vậy, Nha Nha sắp nôn đến nơi rồi.

Bây giờ đi xe lừa chỉ càng thêm khó chịu, chi bằng tìm một chiếc thuyền, ngồi trên boong, gió nhẹ thổi qua, ngắm nhìn phong cảnh đồi núi cao thấp hai bên bờ.

Một chuyến đi như vậy chẳng phải tuyệt vời sao.

Hai cô gái tự nhiên cũng không nghĩ đến nguy hiểm trong đó.

Hai chuyên gia khảo cổ kia tự nhiên cũng đồng ý, ở trong xe thật sự quá oi bức.

Hoàng Bác gật gật đầu, bây giờ anh ta ngầm là người đứng đầu trong bảy người, dù sao hiện tại anh ta cũng rất nổi tiếng, lại còn là phó hội trưởng hiệp hội điện ảnh.

Trong chương trình Thử Thách Cực Hạn, anh là một người vô cùng thông minh, cùng với thầy Hoàng được mệnh danh là 'lão hồ ly', lại là người có danh tiếng lớn nhất.

Mấy người kia tự nhiên đều coi anh ta là trung tâm.

"Nếu đã như vậy....." Nhưng Hoàng Bác chưa nói xong.

"Không được!", Giang Nhất lắc đầu nói.

Nhiệm vụ của hệ thống là phải bảo vệ các thành viên chu toàn, bất kể thế giới này có 'Thiết đầu long vương' hay không, cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Sáu người đồng loạt quay đầu nhìn anh.

Giang Nhất nói: "Bây giờ chúng ta là Mạc Kim Giáo úy, nói cho hay vậy thôi, chứ thực ra là làm ăn chui dưới lòng đất.

Nhìn thời tiết kìa, mây đen giăng trên đầu, mặt nước không gợn sóng, một nơi trống trải như vậy mà không có cả gió, chứng tỏ dưới mặt nước có điều kỳ quái, không nên đi thuyền." Một tràng lời nói khiến mấy người trong lòng bất an.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nhất, một cảm giác chẳng lành xuất hiện trong lòng họ.

Hà Hạo Lâm lại nói: "Mê tín phong kiến, làm gì có chuyện tà ma như vậy, trời quang mây tạnh, dưới mặt nước nhiều nhất cũng chỉ có vài con cá chép!

Cá chép sông Hoàng Hà!

Hừ, cố làm ra vẻ bí ẩn." Nói rồi, Hà Hạo Lâm bước nhanh về phía bến tàu, rõ ràng không coi lời khuyên của Giang Nhất ra gì.

Giang Nhất khẽ nói: "Trong sông Hoàng Hà, không chỉ có cá chép đâu....." Câu nói này khiến cả gã trai tráng Hồng Lôi nghe xong cũng có chút sợ, "Giang tiểu ca, đừng có đùa với anh Lôi này nhé." Giang Nhất khuyên nhủ: "Tôi tuyệt đối không đùa giỡn chuyện này đâu, anh Lôi yên tâm, hôm nay muốn an toàn đến huyện Cổ Lan, tuyệt đối không được xuống nước!" "Mệnh có cứng đến đâu, sông Hoàng Hà hôm nay, cũng không thể đụng vào!" Nha Nha và Nhiệt Ba, hai nữ minh tinh nhìn nhau, đều thấy được sự sợ hãi trong mắt đối phương.

Chương 5

Ban đầu họ nghĩ đây là một chuyến đi dạo, nhưng sau khi nghe Giang Nhất nói, họ cảm thấy đi thuyền thật sự có chút nguy hiểm.

Những hình ảnh về cá mập trắng, thủy quái, v.v... hiện lên trong đầu họ.

Nếu là người khác nói, họ tự nhiên sẽ không tin.

Nhưng vẻ mặt Giang Nhất vô cùng nghiêm túc, trước đó anh cũng đã thể hiện sự hiểu biết của mình về nghề đạo mộ.

Dù sao có những chuyện, thà tin là có còn hơn không.

“Hay là, chúng ta đi xe lửa đi?

Mặc dù em hơi say xe, nhưng em có thể chịu được.”, Nha Nha kéo quai ba lô, nói.

Hoàng Bác có chút do dự.

Lúc này, Hà Hạo Lâm và Thu Lan đã thỏa thuận xong giá cả với người lái thuyền.

“Bảy người, 2000, anh Bác, anh Lôi, chúng ta đi thôi.”, Hà Hạo Lâm nói.

Hoàng Bác nghe vậy, liền hỏi người lái thuyền: “Ông chủ thuyền, trong sông Hoàng Hà này, chắc không có thủy quái chứ?” Ông chủ thuyền với đôi mắt lanh lợi nhìn mấy người, cười hắc hắc, “Xem các vị khách quan nói kìa, sông Hoàng Hà tuy có những lời đồn kỳ quái, nhưng đó chỉ là lời đồn thôi.

Bây giờ chúng ta đã bài trừ mê tín rồi, các vị khách quan cứ yên tâm, tôi đảm bảo sẽ đưa bảy vị đến huyện Cổ Lan an toàn!

Nếu không, một xu cũng không lấy!" Giang Nhất thầm chửi trong lòng.

Hoàng Bác vừa hỏi một câu là biết ngay hôm nay chắc chắn phải đi đường thủy rồi.

Không còn cách nào khác.

Ông chủ thuyền quanh năm chèo đò, gặp không biết bao nhiêu người, vô cùng lanh lợi, biết rằng nếu nói trong sông có thủy quái, chắc chắn sẽ dọa bảy người này chạy mất.

Làm sao có thể nói như vậy được.

Bảy người 2000 tệ, lão già này chắc chắn kiếm lời to, cũng không thể để con cá lớn này chạy mất.

Hơn nữa, lão cũng chưa từng thực sự nhìn thấy thủy quái.

Ai lại đi từ chối tiền chứ?

Vì vậy, mặc dù trong lòng cũng sợ hãi những lời đồn kỳ quái bên bờ sông Hoàng Hà, nhưng lúc này với 2000 tệ tiền thuyền, còn lo được nhiều như vậy sao?

Bình thường chèo đò một người một trăm tệ, bây giờ miếng thịt béo đã đến tận miệng, làm sao có thể để nó bay mất?

Hoàng Bác nghe xong mới yên tâm, mời nói: "Giang tiểu ca, cậu lo xa quá rồi, mau lên thuyền đi.

Nếu không có gì bất ngờ, một tiếng nữa chúng ta sẽ đến nơi.

Đi xe lửa có thể mất ba bốn tiếng, mọi người sẽ rất vất vả." Hồng Lôi cũng đã lên thuyền.

Nha Nha và Nhiệt Ba nghĩ, chắc cũng không có gì bất ngờ xảy ra được.

“Giang tiểu ca, lên thôi nào, ông chủ thuyền cũng đã nói rồi, không sao đâu.”, Nha Nha ân cần nói.

Sáu người đều đã lên thuyền.

Giang Nhất bất lực.

Những người này ngu ngốc sao?

Chắc chắn không.

Hai học giả khảo cổ, bốn diễn viên, người ngu ngốc sẽ không có được thành tựu như vậy.

Chỉ là họ chưa từng chứng kiến sự kỳ quái trong đó, nên không tin.

Có thể trách họ không?

Không thể.

Cái gọi là không biết thì không có tội chính là lý do này.

Vì vậy Giang Nhất cũng hiểu.

Nhưng anh không thể nói thẳng ra, nếu không sẽ bại lộ bí mật của mình.

“Thôi vậy, dù sao vào mộ huyệt cũng nguy hiểm không kém, nếu gặp phải thì coi như rèn luyện can đảm, nếu không vào mộ chắc chắn sẽ yếu bóng vía!”, Giang Nhất thở dài một hơi.

Bây giờ đúng là biết rõ trên núi có hổ mà vẫn cứ đi lên núi hổ!

May mà có hệ thống hỗ trợ, bây giờ sức mạnh cơ thể đã tăng cao, đánh quái vấn đề không lớn.

Giang Nhất bước một bước lên thuyền, thuận miệng hỏi: “Ông chủ thuyền, gần huyện Cổ Lan, có phải có một ngôi miếu Ngư Cốt không?” Ông chủ thuyền giật mình, “Khách quan là người Cổ Lan à?”

Khóe miệng Giang Nhất cong lên, "Tôi không phải....." Ông chủ thuyền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là người Cổ Lan, vậy chắc chắn sẽ biết, thu bảy người hai ngàn tiền đò, chắc chắn là quá cao.

Nếu không phải người bản địa, thì không sao cả.

Xem ra, bảy người này đều từ thành phố lớn đến, e là đi du lịch giải khuây, đều là người giàu sang phú quý, tự nhiên không để ý đến chút tiền lẻ này.

Ông chủ thuyền nói: "Ở Cổ Lan đúng là có truyền thuyết về một ngôi miếu Ngư Cốt, nhưng cụ thể ở đâu thì không ai biết." Giang Nhất gật gật đầu, trong lòng đã hiểu, sau đó nói đầy ẩn ý, "Có những khoản tiền, không thể mạo hiểm đắc tội với 'Thiết đầu long vương' để kiếm được đâu." Ông chủ thuyền nghi ngờ.

Chàng trai trẻ trước mắt này dường như rất am hiểu truyền thuyết địa phương!

Ngay cả 'Thiết đầu long vương' trong sông Hoàng Hà cũng biết.

Ông chủ thuyền thường xuyên chèo đò ở đây, người ông ta gặp qua tuyệt đối không ít, nhưng biết về Long Vương thì thật sự không nhiều.

Điều này khiến ông ta có chút nghi ngờ.

Nha Nha ngồi ở đầu thuyền, trạng thái đã khá hơn.

Thuyền đang chạy, gió nhẹ thổi bay mái tóc của cô, như liễu rủ bay trong gió.

Chương 6

Nha Nha hỏi: “Giang tiểu ca, anh đang nói gì vậy?

Miếu Ngư Cốt?” Giang Nhất mắt vẫn dán chặt vào hai bên mạn thuyền, không ngẩng đầu lên nói: “Nghe ông chủ thuyền kể đi.” Nha Nha phồng má, có vẻ không hài lòng với sự lạnh lùng của Giang Nhất.

Nhưng Giang Nhất cũng không có cách nào, lúc này không chừng cái con ‘Thiết đầu long vương’ kia sẽ húc lật thuyền, mọi người đều phải ngửa mặt lên trời.

Ông chủ thuyền bị Giang Nhất nói một câu như vậy, cũng không còn tâm tư lừa gạt người ngoài nữa, giữ vững tay lái, lớn tiếng kể lại câu chuyện về miếu Ngư Cốt.

Bởi vì chiếc thuyền rách này chạy bằng dầu diesel, tiếng động cơ rất lớn.

Trong giọng nói oang oang của ông chủ thuyền, mọi người đã nghe được truyền thuyết ở đây.

“Truyền thuyết kể rằng ở một ngôi làng nhỏ bên bờ sông Hoàng Hà, sau một đêm mưa, một bộ xương cá khổng lồ bị sóng lớn đánh dạt vào bờ.

Bộ xương vô cùng lớn, to bằng một căn nhà rộng.

Mọi người đều nói đó là Long Vương dưới sông, Thiết đầu long vương.

Sau đó, có một thương nhân ngoại địa đã xây một ngôi miếu cho ‘Thiết đầu long vương’, cầu cho sông Hoàng Hà mưa thuận gió hòa.....” Câu chuyện cũng không khác mấy so với những gì Giang Nhất biết.

Dù sao trong miếu Ngư Cốt có manh mối để vào mộ cổ.

Giang Nhất lần này cũng hy vọng hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, dẫn sáu người này cùng nhau đi tìm miếu Ngư Cốt.

"Sau này à, vì cái miếu Ngư Cốt đó không có tác dụng, cũng không có ai cúng bái, nên dần dần hoang phế.", ông chủ thuyền nói xong, uống một ngụm nước lớn.

Kể chuyện cho người khác nghe cũng mệt thật.

Sáu người nhìn nhau, họ đều sống ở những thành phố lớn phồn hoa, làm sao có thể nghe được những câu chuyện kỳ quái như vậy?

Đương nhiên, họ chỉ coi cái gọi là 'Thiết đầu long vương' như một câu chuyện dân gian hoang đường, nghe cho vui, không ai quan tâm đến thật giả.

Dù sao bây giờ cũng là thời đại hiện đại hóa bao nhiêu năm rồi.

Cá chép không được phép thành tinh.

Hồng Lôi lại nghe câu chuyện này rất say mê, cuối cùng cũng chịu ngậm cái miệng lớn của mình lại, "Chà chà, không ngờ sông Hoàng Hà lại có câu chuyện huyền bí như vậy, thú vị thật, có chút phong vị của Mạc Kim Giáo úy chúng ta rồi đấy." Lúc này, Hà Hạo Lâm ở bên cạnh khoe khoang nói: "Đây là truyền thống của những ngôi làng nhỏ ven sông, sống dựa vào nước, tự nhiên có một sự kính sợ đối với nước.

Tôi cũng từng thấy một số ở các tỉnh ven biển khác, không có gì lạ cả." Mấy người còn lại cười ha hả.

Khán giả xem trực tiếp lại nghe rất nhập tâm.

"Không ngờ lại có chuyện như vậy." "Xem ra anh chàng Giang tiểu ca kia rất am hiểu câu chuyện về sông Hoàng Hà!

Ngay cả chuyện này cũng biết.” “Trên người Giang tiểu ca có một khí chất giang hồ, không giống với sáu người còn lại, chẳng lẽ anh ấy thật sự là Mạc Kim Giáo úy?” “Truyền thuyết nghe mà có chút rợn tóc gáy, không phải là thật chứ?” “Làm gì có thật giả, chỉ là một câu chuyện dân gian thôi.

Tôi cảm giác chương trình này có chút giống ‘Khám Phá Khoa Học’ rồi đấy?” “Giang tiểu ca thật sự nghiêm túc quá, yêu rồi yêu rồi.” Khán giả có người tin có người không, dù sao đối với họ, những chuyện này quá xa vời.

Nghe xong câu chuyện, Hồng Lôi và Hoàng Bác, hai người yêu thích khảo cổ, hai nam minh tinh gan lớn, không hề sợ hãi.

Hai học giả khảo cổ cũng từng trải, đối với những chuyện như vậy nghe nhiều thấy nhiều, không có gì lạ.

Ngược lại, Nha Nha và Nhiệt Ba, hai nữ minh tinh, lại ôm lấy nhau.

Nhiệt Ba kéo kéo vạt áo anh, nói: “Cảm giác như gió nổi lên rồi thì phải?” Giang Nhất ngẩng đầu, lại phát hiện đám mây đen trên trời đã đến ngay trên đầu!

Lúc này, ông chủ thuyền nói: “Bảy vị khách quan ngồi vững nhé, phía trước qua khỏi Long Môn sẽ có mười tám khúc cua, cua nhiều nước xiết, cẩn thận một chút thì hơn!” Giang Nhất cũng nói: “Tất cả mọi người ngồi vững!” Một tay anh bám vào lan can, một tay bám vào dây thừng, bởi vì anh nhìn thấy dưới mặt nước không xa, có một bóng đen khổng lồ.

Mặc dù đã từng thấy trong tiểu thuyết, trên TV, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến, Giang Nhất không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chết tiệt.

Diện tích của bóng đen đang di chuyển dưới nước, gấp đôi chiếc thuyền!

Mấy người còn lại không biết gì, cứ nghĩ Giang Nhất có chút chuyện bé xé ra to.

Ngay sau khi chiếc thuyền máy diesel vừa đi qua Long Môn mà ông chủ thuyền nói chưa đầy một phút, chiếc thuyền đột nhiên dừng lại!

Tiếng động cơ tắt ngấm.

Xung quanh lập tức yên tĩnh, ngoài tiếng hít thở của tám người, còn có tiếng nước chảy khe khẽ!

Sau đó, mặc cho ông chủ thuyền khởi động thế nào, động cơ cũng giống như một con thú dữ gào thét, không thể khởi động được!

"Hừm, lạ thật.", ông chủ thuyền ngày nào cũng đi qua mười tám khúc cua Long Môn, rõ ràng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Đột nhiên, trời tối sầm lại, trên mặt nước xuất hiện xoáy nước, chiếc thuyền máy diesel quay cuồng tại chỗ, mấy người chỉ có thể bám chặt vào lan can mới không bị hất văng ra ngoài.

Tất cả mọi người đều căng thẳng.

Mặt ông chủ thuyền biến thành màu xám tro.

Trời, đột nhiên tối sầm!

Giang Nhất hít một hơi thật sâu, cửa ải sinh tử đầu tiên đã đến!

"A!" Chiếc thuyền đột nhiên không thể khởi động một cách khó hiểu, quay cuồng tại chỗ!

Bầu trời trong chốc lát tối sầm lại!

Đột nhiên mưa lớn như trút nước!

Những giọt mưa lớn đập vào người mọi người, đau rát.

Tình huống như thế này, chắc chắn không phải là điều bình thường có thể thấy được.

Cũng không biết người phụ nữ nào đã hét lên một tiếng, dù sao tình huống như vậy, quá đáng sợ rồi.

Ngay cả người địa phương như ông chủ thuyền cũng mặt mày tái mét, hai chân mềm nhũn quỵ xuống đất.

Người địa phương vốn mê tín, nếu không phải do Hà Hạo Lâm, cái tên ngốc này không trả giá, ông ta cũng sẽ không một mực phủ nhận ở đây có điều kỳ quái.

Nhưng bây giờ tình huống tà ma này vừa xuất hiện, tâm lý của ông ta hoàn toàn sụp đổ.

Còn sụp đổ nhanh hơn cả Nha Nha và Nhiệt Ba.

Chương 7

Ông ta quỳ trên mặt đất, miệng lẩm bẩm khấn vái.

"Long Vương gia nguôi giận, Long Vương gia nguôi giận, tiểu nhân không cố ý xem thường ngài, xin ngài xem xét trên có già dưới có trẻ mà tha cho tiểu nhân một mạng!" Lão già này vừa khóc vừa sụt sùi, rõ ràng đã bị dọa mất mật.

Nha Nha bám vào lan can, nôn thốc nôn tháo, Nhiệt Ba ở bên cạnh khó khăn vỗ lưng cho Nha Nha.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn.

"Bùm!" Lúc này, chiếc thuyền máy diesel đột nhiên rung lên, như thể có thứ gì đó đã đâm vào.

"A!" Người vốn không tin như Hà Hạo Lâm cuối cùng cũng nhìn thấy bóng đen di động trong nước, mặt mày sợ hãi tái mét, môi run bần bật, hai chân run lẩy bẩy, hoàn toàn mất đi vẻ kiêu ngạo của một trí thức và sự khinh thường trước đó.

Dù sao anh ta cũng chỉ là một học giả khảo cổ, thứ anh ta nhìn thấy nhiều nhất cũng chỉ là những bình bình lọ lọ được khai quật trước đó, cùng lắm là nhìn thấy một cái xác khô đã là ghê gớm lắm rồi.

Làm sao đã từng chứng kiến tình huống quỷ dị như vậy.

Giang Nhất biết, con quái vật trong nước cuối cùng cũng đã tấn công.

Là cá sấu, cá lớn hay Long Vương đều không còn quan trọng nữa, quan trọng là phải bảo vệ mạng sống của mọi người.

Tâm lý của Hoàng Bác và Hồng Lôi khá tốt, họ bám vào lan can,

nhìn bóng đen trong nước, nhưng cũng không biết phải làm sao.

Trong phòng phát sóng trực tiếp, vô số khán giả lập tức tập trung tinh thần.

Cảm giác như đang xem một bộ phim kinh dị.

Bảy người có bảy góc nhìn.

Mỗi góc nhìn đều vô cùng kinh khủng, chiếc thuyền quay cuồng, như thể sẽ bị lật úp bất cứ lúc nào.

Đương nhiên, những thứ này không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là bóng đen khổng lồ trong nước.

Rốt cuộc nó là gì, không ai biết!

Tổ đạo diễn cũng bị dọa ngây người.

"Đạo diễn, làm sao bây giờ?

Có cần khởi động cứu viện không!", đội trưởng bảo an hỏi.

Đạo diễn nói: "Lập tức cứu viện!" An toàn của các nghệ sĩ khách mời vô cùng quan trọng, họ không phải là người vô tình, không thể trơ mắt nhìn mấy người rơi vào vòng nguy hiểm.

Nhưng cứu viện cần thời gian, liệu những người này có cầm cự được không?

Long Môn có mười tám khúc cua.

Mỗi khúc cua đều nguy hiểm hơn khúc trước.

Nhưng dù là khúc nào, cũng không nguy hiểm bằng bây giờ!

Giang Nhất bình tĩnh lấy chiếc lao cá trên boong, buộc dây thừng vào rồi đâm xuống nước!

Chỉ là thân thuyền lắc lư dữ dội, khiến anh mất đi mục tiêu.

Thứ dưới nước kia, dường như rất ranh mãnh, thông minh như

người.

Hồng Lôi và Hoàng Bác thấy vậy, lập tức làm theo.

Ông chủ thuyền bị dọa đến mặt không còn giọt máu, nói: "...Các người làm gì vậy?

Đối với Long Vương bất kính, sẽ gặp đại tội đó!" Bây giờ lão già này không còn dám nói không có điều kỳ quái nữa rồi.

Mật đã vỡ.

Giang Nhất nói: "Thứ này bây giờ đang muốn lấy mạng của lão tử, kính hay không kính còn quan trọng sao?

Cứ thế này, tất cả chúng ta đều toi đời!" Hồng Lôi buộc xong lao cá, hét lớn một tiếng, "Giang tiểu ca nói có lý!

Nào, Hạo Lâm, cùng nhau đánh trả thứ trong nước đi!" Nhưng Hà Hạo Lâm bây giờ đang bám vào cột buồm, co ro trên boong, đầu cúi gằm, hoàn toàn không thể trông cậy được nữa.

Giang Nhất giơ ngón tay cái với Hồng Lôi, quả là người đàn ông đóng vai Hoa Cường, không hề sợ hãi!

Hoàng Bác cũng học theo Giang Nhất làm vậy.

Ba người, ba cây lao cá cùng nhau ném về phía bóng đen trong nước.

Trong đó, Giang Nhất là người bình tĩnh nhất, không còn cách nào khác, Hoàng Bác và Hồng Lôi dù gan lớn kinh nghiệm nhiều cũng có chút run sợ.

Giang Nhất đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nên đối mặt với tình huống này, ngược lại còn thấy quen thuộc.

So với những thứ trong Mê Quật, con quái vật này chỉ là món khai vị mà thôi.

Những thứ không nhìn thấy không sờ được, thậm chí nhìn thấy mà không sờ được, mới là đáng sợ nhất.

Hoàng Bác sau khi ném lao cá ra liền hét lớn: "Ông chủ thuyền mau khởi động thuyền, nếu không hôm nay tất cả chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây!" Ông chủ thuyền quỳ ở đó run lẩy bẩy, rõ ràng đã mất đi lý trí, không thể trông cậy được.

Ba người đàn ông nhìn nhau.

Chỉ có thể dựa vào chính mình.

Đột nhiên, 'vật lớn' trong sông nhảy lên, lộ ra một cái đầu khổng lồ, giống như một con cá quái khổng lồ, Hà Hạo Lâm hét lên một tiếng rồi ngất đi.....

Hồng Lôi và Hoàng Bác trong chốc lát quên mất cả cây lao cá trong tay.

Chỉ có Giang Nhất dũng cảm nhảy lên, nhắm vào con mắt giống như một cái hố đen trên đầu 'vật lớn' mà ném tới.

Đó là nơi phòng ngự yếu nhất của con quái vật.

Giang Nhất mừng thầm vì không phải nhảy xuống sông như Hồ Bát Nhất.

Soạt!

Cây lao cá cắm thẳng vào mắt con quái vật, con quái vật phát ra một tiếng gầm khàn khàn không phân biệt được âm sắc, sau đó lặn xuống nước!

Nhưng cây lao cá vẫn cắm trên đó.

Chương 8

Nó kéo theo chiếc thuyền máy diesel nghiêng ngả, suýt nữa lật úp, ‘vật lớn’ muốn chạy trốn, nhưng vì lao cá cắm vào mắt, mà lao cá lại buộc vào dây thừng, nên chỉ có thể kéo theo cả chiếc thuyền đi cùng.

Thừa thắng xông lên!

“Anh Lôi, đưa lao cá cho tôi!”, Giang Nhất vô cùng hung hãn nói.

Hồng Lôi ngây người, có những người bề ngoài trông hiền lành ít nói, nhưng lại có một trái tim của kẻ bạo đồ!

Người này, còn dữ dằn hơn cả mình!

Hồng Lôi đưa cây lao cá trong tay qua.

Giang Nhất vung tay ném ra.

Chính xác cắm vào thân con cá quái.

Hoàng Bác cũng học theo Giang Nhất.

Chỉ nghe một tiếng ‘keng’, cây lao cá bị bật ra, giống như va vào tường đá!

Ba người ngây người.

Lớp vảy của con vật này rốt cuộc cứng đến mức nào?

Giang Nhất suy đoán nó có thể đã tồn tại trong khu vực sông này mười mấy, thậm chí mấy chục năm, e là cũng đã ăn không ít thi thể, đều đã thành tinh rồi.

“Thôi rồi.” Cứ để nó kéo thuyền đi thế này có thể sẽ đâm vào bờ.

Giang Nhất rút con dao lính trên eo ra, cắt đứt dây thừng..... ‘Vật lớn’ từ từ biến mất trong làn nước sông đen ngòm.

Cũng thật kỳ lạ.

Thứ đó vừa biến mất, thời tiết lập tức quang đãng, trời trong không một gợn mây, thậm chí mặt trời bị che khuất trước đó cũng xuất hiện.

Xoáy nước xung quanh cũng biến mất, ông chủ thuyền nhẹ nhàng khởi động lại động cơ.

Giang Nhất thở phào một hơi, nếu không có Hoàng Bác và Hồng Lôi giúp đỡ, hôm nay có lẽ thật sự phải xuống nước chơi đùa với con quái vật chết tiệt này.

“.....” Hoàng Bác và Hồng Lôi bị sốc.

Khi con người gặp chuyện, lúc đó không để ý đến sợ hãi, nhưng khi mọi chuyện qua đi sẽ cảm thấy sợ hãi muộn màng.

Đặc biệt là một chuyện kỳ lạ như thế này.

Hai người đàn ông lực lưỡng ngồi bệt xuống đầu thuyền, có cảm giác như vừa thoát chết trong gang tấc.

Giang Nhất là người duy nhất trên thuyền giữ được bình tĩnh.

Anh đến bên cạnh Nha Nha và Nhiệt Ba, lấy ra hai chiếc khăn khô từ trong ba lô chống nước như làm ảo thuật.

Tất cả mọi người đều bị ướt sũng, cũng không phân biệt được là do mưa hay nước sông làm ướt.

“Lau đi, không sao rồi.”, giọng nói của Giang Nhất khiến họ có cảm giác an toàn, dù sao đây cũng là một người đàn ông không sợ cả quái vật khổng lồ dưới sông.

Nha Nha nhận lấy khăn, nói một tiếng cảm ơn.

Bây giờ mọi người cũng không còn để ý nhiều nữa.

Họ không biết mình vừa trải qua chuyện gì.

Ông chủ thuyền vừa khóc vừa sụt sùi, định quỳ lạy Giang Nhất, "Đại ca, lúc nãy có mắt không thấy Thái Sơn, hy vọng ngài tha tội, tiền thuyền của các vị tôi không lấy nữa!" Ông ta thật sự coi Giang Nhất như thần thánh.

Những người thường xuyên chèo đò đều kính trọng những thứ dưới nước.

Nếu không cũng sẽ không có chuyện miếu Ngư Cốt.

Người đàn ông này ngay cả thứ dưới sông cũng đánh chạy, một chút sợ hãi cũng không có, mới là thần nhân thực sự.

Sợ rồi.

Giang Nhất bình tĩnh xua tay, lấy ra một hộp thuốc lá từ trong ba lô chống nước, đưa cho Hoàng Bác và Hồng Lôi mỗi người một điếu.

Hai người vốn định từ chối, dù sao cũng đang phát sóng trực tiếp.

Nhưng suy nghĩ một lúc, họ lại nhận lấy.

Lúc này, chỉ có nicotine mới có thể khiến họ bình tĩnh lại.

Ánh hoàng hôn trên bầu trời chiếu lên người Giang Nhất, như thể dát lên một lớp viền vàng.....

Mấy người đều không dám nói chuyện, sợ lại làm kinh động đến vật lớn dưới sông.

Trên thuyền yên tĩnh trở lại.

Nhưng trong phòng phát sóng trực tiếp đã sớm bùng nổ!

Mọi người đều cảm thấy khó tin trước tình tiết kỳ lạ như vậy.

"Vừa rồi đó là thứ gì vậy?" "Cá quái!

Con cá quái to như vậy!

Đừng có nói với tôi đó là cá chép sông Hoàng Hà!

Đúng là cá chép tinh!" "Chẳng lẽ đó là Thiết đầu long vương mà Giang tiểu ca nói!

Thật sự có chút giống, ban đầu cứ tưởng đó chỉ là truyền thuyết, không ngờ là thật!" "Cá quái biến mất, trời quang đãng, cũng quá huyền huyễn rồi, có nhà khoa học nào giải thích được không?" "Có những thứ không thể giải thích được, tin hay không tùy bạn, dù sao tôi tin rồi, sông Hoàng Hà lớn như vậy, luôn có những thứ kỳ lạ mà chúng ta không biết, giống như vô số loài sinh vật trong đại dương vậy, luôn có những loài chúng ta không biết." "Có những chuyện, thà tin là có còn hơn không, thật sự nên nghe lời Giang tiểu ca đi xe lừa, lúc trước đã hiểu lầm Giang tiểu ca, xin lỗi!" "Đồng ý với lầu trên, xin lỗi!

Hóa ra Giang tiểu ca đã sớm phát hiện ra điều bất thường, chỉ là không ai tin." "Giang tiểu ca tuyệt đối không phải người thường!

Chẳng lẽ những người như Mạc Kim Giáo úy thật sự tồn tại?

Có chút khiến người ta sợ hãi." "Quá đáng sợ rồi, tôi đề nghị hủy bỏ chương trình này." "Đây là chương trình thám hiểm, Mạc Kim Giáo úy phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm, như vậy mới chân thực, đó mới là ý nghĩa của chương trình." "Đây mới là thám hiểm đạo mộ thực sự!

Chương 9

Tôi thích chương trình này, hy vọng không bị hủy bỏ!" Ban đầu, độ nổi tiếng của chương trình này chỉ ngang với các chương trình giải trí thông thường.

Nhưng sau sự việc này, độ nổi tiếng tăng vùn vụt, đánh bại bất kỳ chương trình nào trên cả nước!

Dù sao trải nghiệm như vậy, không phải lúc nào cũng có.

Cùng lúc đó, vô số nhà khoa học sinh vật bắt đầu hành động, đến khu vực sông Hoàng Hà này.

Liệu đây có phải là một loài mới không, mọi người đều tò mò.

Khi đến bến tàu huyện Cổ Lan, đã là buổi chiều.

Chuyến đi trên nước vốn chỉ mất một tiếng đồng hồ, nhưng mọi người lại cảm thấy nó dài như cả một đời.

Trên đường đi đều im lặng, ai cũng sợ lại làm kinh động 'vật lớn' dưới sông.

Chỉ có Giang Nhất là nằm trên boong, được ánh mặt trời chiếu ấm áp mà ngủ thiếp đi.

Hồng Lôi nhỏ giọng nói: "Giang tiểu ca có thể ngủ được, trong lòng tôi vô cùng bội phục." Hoàng Bác cười khổ, đúng là thần nhân!

Tại bến tàu, ông chủ thuyền run rẩy bước xuống, lập tức gọi điện thoại bán rẻ chiếc thuyền, thề rằng nửa đời sau sẽ không bao giờ đi đường thủy nữa.

Hà Hạo Lâm và Thu Lan, hai học giả khảo cổ, suốt đường đi cũng mặt mày xám xịt, bị dọa ngây người.

Sau khi đến nơi, họ liên lạc với tổ chương trình đã đóng quân ở đây từ trước.

Sau khi mấy người lên bờ, mọi người đều quan sát tình hình của họ, phát hiện không ai bị thương, mới hoàn toàn yên tâm.

"Dựa vào rủi ro vừa rồi, bây giờ mọi người có quyền quyết định đi hay ở, sẽ không có bất kỳ hình phạt vi phạm hợp đồng nào.", phó đạo diễn nhắc nhở.

Dù sao chuyện vừa rồi quá kỳ lạ, không ai lường trước được.

Giang Nhất hút thuốc, không hề lay động.

Mạc Kim Giáo úy, những kẻ liều mạng đi trên lưỡi đao, sợ hãi tự nhiên là không có.

Hơn nữa, chẳng phải vẫn bình an vô sự sao.

Hồng Lôi nhìn Giang Nhất, nói: "Không đi!

Lão tử bây giờ là Mạc Kim Giáo úy!

Tục ngữ có câu trộm không về tay không, làm gì có chuyện bây giờ bỏ đi, không đi!" Hoàng Bác suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi cũng không đi, nếu đã là chương trình thám hiểm, vậy chắc chắn có rủi ro, tôi đã có sự chuẩn bị, tôi có bảo hiểm y tế, nên sẽ không đi." Nha Nha và Nhiệt Ba cũng lắc đầu, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng bây giờ thời gian đã trôi qua, lại cảm thấy có chút kích thích!

Đương nhiên không thể đi.

Hơn nữa có Giang Nhất ở đây, họ cảm thấy an toàn.

Thu Lan và Hà Hạo Lâm tự nhiên cũng không định đi.

Họ cảm thấy chuyến đi này chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Giang Nhất ném điếu thuốc, nói một câu chốt hạ: "Nếu không đi,

mọi người chuẩn bị tắm rửa nghỉ ngơi, ngày mai đi tìm mộ!" Bây giờ anh đã có phong thái của người đứng đầu nhóm bảy người.

Dù mấy người có suy nghĩ gì, bây giờ họ cũng không thể rời khỏi chương trình này.

Sau vụ cá quái, độ hot của chương trình 《Đạo Mộ Không Gian》 đã tăng vọt.

Phát sóng trực tiếp 24 giờ, số lượng khán giả vượt quá ba mươi triệu.

Đối với một ngôi sao, danh tiếng tự nhiên là quan trọng nhất.

Lần này, ngay cả Giang Nhất trước đây không có chút danh tiếng nào cũng thu hút được vô số người hâm mộ, huống chi là bốn khách mời minh tinh, danh tiếng của họ càng vượt xa trước đây.

Chỉ có hai học giả khảo cổ là danh tiếng thấp.

Đặc biệt là Hà Hạo Lâm, bộ dạng bị dọa ngây người của anh ta được phát sóng trực tiếp toàn bộ, bị không ít khán giả chế giễu.

Nhưng cũng có người thông cảm.

Dù sao quái vật như vậy người bình thường sẽ không bao giờ gặp phải.

Chỉ là so với sự bình tĩnh của Giang Nhất, anh ta có chút nực cười.

Trong tình hình danh tiếng tăng vọt như vậy, không ai muốn rút khỏi chương trình này.

Hơn nữa, sự bình tĩnh của Giang Nhất khiến mọi người như tìm được chỗ dựa tinh thần.

Buổi tối, bảy người tìm một quán lẩu trong huyện ăn một bữa no nê, sau đó vào một khách sạn bình thường.

Ban đầu định mỗi người một phòng.

Nhưng Thu Lan đề nghị mọi người ở chung để có thể chăm sóc lẫn nhau.

Những người khác cũng không từ chối, có lẽ bị dọa sợ nên không dám ở một mình.

Bốn người đàn ông một phòng lớn, ba người phụ nữ một phòng.

Buổi tối.

“Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi đảo đấu.”, nói xong Giang Nhất liền ngã đầu xuống ngủ, như thể đã sớm quên chuyện hôm nay.

Hoàng Bác, Hồng Lôi tặc lưỡi, có những người, không bội phục không được.

Sáng sớm hôm sau.

Giang Nhất đã sớm dọn dẹp đồ đạc đảo đấu.

Anh biết trong lăng mộ này không có thi thể biến dị, nên những thứ như móng lừa đen không cần mang theo, chỉ mang những thứ hữu ích như băng gạc, thuốc men.

Anh có thể đảm bảo mình không bị thương, nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Đây là một cuộc thám hiểm có thể mất mạng.

Bảy người tập trung ăn sáng.

Chương 10

Hoàng Bác: “Giang tiểu ca, bây giờ chúng ta đi đâu?” Sáu người đều nhìn về phía Giang Nhất, chờ đợi sự chỉ huy của anh.

Bây giờ anh chính là đội trưởng của tiểu đội.

Giang Nhất cũng không khách sáo, uống một ngụm trà nói: “Mặc dù bảy người chúng ta là Mạc Kim Giáo úy, nhưng so với Mạc Kim Giáo úy thực thụ, vẫn còn khoảng cách.” “Trước khi xuất phát, tôi xin nhắc nhở, chuyến đi này của chúng ta, có thể có nguy hiểm đến tính mạng, sẽ gặp phải một số sự vật chưa từng thấy trước đây.” “Sợ không?” Mọi người cười ha hả.

Sau một đêm.

Sự sợ hãi và hứng thú đã sớm tan thành mây khói.

“Không sợ!”, Nha Nha và Nhiệt Ba bướng bỉnh nói.

Hà Hạo Lâm cũng trầm giọng nói: “Không sợ!” Bây giờ anh ta phải lấy lại hình tượng hèn nhát trong mắt khán giả.

Hồng Lôi cười hắc hắc: “Chúng ta là Mạc Kim Giáo úy, chơi là phải giật gân, sợ cái gì, tôi muốn đồ cổ!” Giang Nhất cười ha hả: “Anh Lôi có chút phong thái của Mạc Kim Giáo úy rồi đấy.” Anh lại nói: “Nếu đã vậy, mọi người mở ba lô ra, vứt hết những thứ vô dụng đi.” Mọi người ngẩn ra.

Giang Nhất: “Chúng ta đi đảo đấu, không phải đi vào bằng cửa chính, đồ đạc thừa thãi chỉ làm vướng chân.” Mọi người cảm thấy có lý.

Họ lần lượt mở ba lô ra.

Trong ba lô của Hồng Lôi và Hoàng Bác đều là quần áo, trong túi

của Hồng Lôi có một chiếc xẻng công binh, Giang Nhất gật gật đầu, có giác ngộ.

Trong ba lô của hai nữ minh tinh..... mỹ phẩm..... tạp chí thời trang.....

đồ ăn vặt..... trong túi của Nha Nha còn có một cuốn tiểu thuyết ngôn tình!

Giang Nhất nói: "Những thứ này không cứu được mạng của các cô đâu, vứt đi." Hai nữ minh tinh không tình nguyện lấy những thứ này ra, ba lô lập tức xẹp xuống.

Thu Lan và Hà Hạo Lâm bình thường hơn một chút, có một số xẻng nhỏ, dao nhỏ loại đồ dùng khảo cổ.

Chắc là nhắm đến đồ cổ mà đi, chỉ tiếc là, không có tác dụng.

Giảm bớt hành lý, chỉ có ba lô của Giang Nhất là lớn nhất.

Nha Nha biết bên trong đều là những thứ kỳ lạ không biết công dụng.

Nhưng Giang Nhất không nói, cô cũng không có cách nào.

Không thể nào tố cáo ba lô của đội trưởng chứa đồ vô dụng được?

Tiếp đó, bảy người xuất hiện ở ngoại ô huyện Cổ Lan.

Nói là huyện thành, thực ra quy mô chỉ bằng một thị trấn đổ nát, ra ngoài là những ngọn đồi lớn, ngay cả đường cũng là do bánh xe lừa tạo ra.

Xe van có thể lái vào đây đã là may mắn lắm rồi.

"Giang tiểu ca, chúng ta không phải đi tìm mộ sao?

Tìm thế nào đây?", Hoàng Bác tò mò hỏi.

Anh tự nhận mình biết không ít kiến thức, nhưng đối với việc tìm mộ, lại hoàn toàn không biết gì.

Hà Hạo Lâm cười lạnh, anh ta biết tìm mộ không phải là chuyện đùa.

May mắn thì mấy ngày có thể gặp được.

Không may mắn, một năm cũng không tìm thấy!

Giang Nhất nhìn những ngọn đồi lớn trước mắt, nói: "Dạy mọi người một câu khẩu quyết.

Nhớ kỹ." "Tầm long thiên vạn khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian!" Sáu người nghe mà có chút mông lung.

Nhưng họ cảm thấy những gì Giang Nhất nói vô cùng huyền diệu.

Giống như một bài thơ, nhưng lại không giống.

"Ý nghĩa là gì vậy?", Nhiệt Ba lẩm nhẩm lại, hỏi.

Giang Nhất nói: "Phân kim định huyệt là năng lực cơ bản nhất của Mạc Kim Giáo úy, có năng lực này mới có thể tìm chính xác vị trí mộ cổ, việc chúng ta làm bây giờ, là đi vào trong!" Nói rồi, anh lấy ra một cái la bàn từ trong ba lô.

Mục tiêu của anh, là miếu Ngư Cốt.

Mộ cổ trong tiểu thuyết nằm trong miếu Ngư Cốt.

Tìm được miếu Ngư Cốt, là tìm được mộ cổ.

Đương nhiên, đây là bí mật, nên phải giả vờ, dù sao những người khác cũng không hiểu.

Anh có 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》, bản đầy đủ do hệ thống cung cấp, nên có năng lực phân kim định huyệt!

Sáu người ngơ ngác nhìn chiếc la bàn trên tay Giang Nhất, thật sự bị Giang Nhất làm cho kinh ngạc.

"Đi theo tôi!" "Giang tiểu ca, có chắc không?", Hồng Lôi có chút kích động hỏi.

Anh ta rất có hứng thú với đồ cổ trong lăng mộ, nếu không cũng sẽ không tham gia chương trình này.

Dùng lời của anh ta, mặc dù đã thấy không ít đồ cổ, nhưng tốt nhất vẫn là tự tay lấy ra từ trong mộ cổ.

Giang Nhất khiêm tốn nói: "Cũng tàm tạm." Thực ra đối với anh, độ khó thật sự không lớn.

Nhanh thì hôm nay có thể thấy, chậm thì hai ngày là đủ.

Vốn dĩ chuyện tìm mộ này phải dựa vào Thu Lan và Hà Hạo Lâm, hai học giả khảo cổ.

Dù sao họ cũng xuất thân chính quy, có kiến thức và tri thức lịch sử vô cùng phong phú, có thể từ phương diện lịch sử để tìm ra vị trí đại khái của lăng mộ.

Đó cũng là ý định ban đầu của tổ đạo diễn.

Nhưng bây giờ.

Chương 11

Dường như đã thay đổi.

Trở thành khán giả ít quan trọng nhất là Giang Nhất dẫn đầu tìm kiếm mộ huyệt.

Hà Hạo Lâm cuối cùng cũng nắm được cơ hội để xoay chuyển danh tiếng, người trên mạng đã chửi anh ta không ra gì.

Hà Hạo Lâm chuyên nghiệp nói: "Muốn tìm mộ huyệt không phải là chuyện một sớm một chiều, phải từ từ.

Tôi đề nghị chúng ta hỏi người trong huyện thành, tra xem huyện chí có ghi chép liên quan không, để tìm manh mối." Trong mắt anh ta, tìm mộ cũng giống như một thám tử tìm kiếm manh mối.

Thực tế, đối với việc tìm mộ, ngay cả những chuyên gia hàng đầu cũng bó tay.

Những ngôi mộ lộ thiên đã sớm bị phát hiện và khai quật.

Mộ cổ hiện nay đều ẩn sâu dưới lòng đất, trên mặt đất không có bia mộ, không có dấu hiệu, đứng trên đó cũng không biết vị trí mộ cổ.

Vì vậy muốn tìm, rất khó.

Nhưng đó là đối với những học giả khảo cổ.

Đối với Mạc Kim Giáo úy, đây là nghề kiếm cơm, cách thức của họ nhiều hơn.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, phái nào mà không có tuyệt kỹ riêng?

Giang Nhất nhìn Hà Hạo Lâm đang muốn ra vẻ, nhún vai, tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác vội vàng theo sau.

Hà Hạo Lâm vốn muốn mọi người đều đi theo mình, nhưng không ngờ Giang Nhất căn bản không thèm để ý đến lời nói của anh ta.

Điều này khiến anh ta có chút mất mặt.

Thu Lan nói: "Thôi, cứ nghe theo cậu ấy trước đi, đợi khi cậu ấy tìm không được, chúng ta sẽ dùng kiến thức chuyên môn của mình để tìm mộ." Hà Hạo Lâm nói: "Chỉ có vậy thôi sao, tại sao mọi người lại tin cậu ta như vậy?

Chỉ vì cậu ta gan lớn à?" Hai người rõ ràng không tin Giang Nhất có thể tìm ra vị trí mộ cổ.

Trong phòng phát sóng trực tiếp.

"Nhìn Giang tiểu ca tự tin như vậy, dường như đối với việc tìm mộ đã nắm chắc trong tay." "Có chút quá rồi, tìm vị trí mộ phải dựa vào kiến thức của hai học giả khảo cổ chứ." "Nói đi cũng phải nói lại, bây giờ bảy người họ là Mạc Kim Giáo úy, không chừng Giang tiểu ca có cách, dù sao ngay cả la bàn cũng đã lấy ra." "Trong đạo mộ, thực ra việc tìm mộ ban đầu mới là mắt xích quan trọng nhất, cũng là khó nhất, tôi nghĩ xác suất thành công của Giang tiểu ca không lớn." "Xung quanh huyện Cổ Lan có mộ táng, nhưng cơ bản các chuyên gia đều đã khảo sát nhiều rồi, năm năm không phát hiện mộ cổ mới, bảy người họ có thể lợi hại hơn những chuyên gia khảo cổ đó sao?" "Tìm mộ không quan trọng, quan trọng là quá trình." "Tôi tin Giang tiểu ca!

Anh ấy không tầm thường, tuyệt đối là một Mạc Kim Giáo úy chuyên nghiệp, không chừng chúng ta thật sự có thể chứng kiến một ngôi mộ cổ mới được mở ra!" "Tôi đề nghị Giang tiểu ca đánh quái thì được, chứ chuyện kỹ thuật như tìm mộ, hai học giả khảo cổ đáng tin hơn." Buổi sáng, khán giả đều đã thức dậy.

Bây giờ ngành công nghiệp livestream phát triển, họ ngay lập tức mở livestream để xem tình hình hiện tại của ‘nhóm bảy người Mạc Kim’.

Có người tin họ có thể tìm được mộ cổ.

Có người thì không tin.

Nếu mộ cổ dễ tìm như vậy, vô số chuyên gia đã khảo sát ở huyện Cổ Lan trước đây làm gì?

Họ có nhiều thiết bị chuyên nghiệp hơn, chẳng lẽ không phát hiện được sao?

Lại nói về những ngọn đồi ở huyện Cổ Lan.

Giang Nhất dẫn mọi người đi ra ngoài huyện thành.

Gặp một ông lão đang lùa xe lừa, Giang Nhất bảo Hoàng Bác trả tiền thuê xe lừa cho Nha Nha, Nhiệt Ba và Thu Lan ngồi lên.

Theo la bàn đi được nửa ngày đường, trên đường ăn một ít bánh quy nén quân dụng do Giang Nhất chuẩn bị.

Mọi người đều có chút mệt mỏi.

Đến giữa trưa.

Ông lão lùa xe lừa đột nhiên nói: “Phía trước không đi được nữa.” Mọi người tò mò: “Tại sao?” Ông lão nói: “Nơi phía trước gọi là Bàn Xà Pha, trên sườn dốc có một cái hố lớn ăn thịt người.

Trước đây có những người lên núi săn bắn, chăn cừu thường xuyên biến mất một cách khó hiểu trên sườn dốc đó.

Tính đi tính lại, Bàn Xà Pha đã nuốt chửng hơn mười mạng người rồi.

Tôi khuyên mọi người dù vì chuyện gì cũng không nên đi tiếp về

phía trước nữa.” Mọi người nghe xong, dưới cái nắng chang chang mà nổi da gà.

Nhìn những ngọn đồi nhỏ liên tiếp phía trước, giống như một con thú khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất ăn thịt người.

Giang Nhất biết, đó là đích đến của ngày hôm nay.

Bàn Xà Pha.

Cũng chính là Long Lĩnh.

Người địa phương gọi là Bàn Xà Pha, nhưng không đủ bá khí, người ngoài gọi là Long Lĩnh.

Địa thế ở đây uốn lượn, giống như những con rắn lớn đang cuộn tròn ở đó.

Cái hố lớn ăn thịt người tự nhiên là Mê Quật.

Giang Nhất gật đầu: “Cảm ơn ông lão, anh Bác trả tiền cho ông lão đi đi.” Hoàng Bác móc tiền ra, đương nhiên, tổ chương trình sẽ thanh toán.

Hồng Lôi nói: “Nói cứ như thật vậy, hố lớn ăn thịt người.” Nhiệt Ba cẩn thận hỏi: “Không phải là lừa người chứ?” Giang Nhất nói: “Có những thứ chưa thấy không thể xác định thật giả, nhưng, hố lớn ăn thịt người đại diện cho việc gần đây có thứ chúng ta cần tìm!” Nha Nha ở bên cạnh nói: “Ở đây có mộ cổ sao?

Vậy chúng ta làm thế nào?” Giang Nhất nhìn xung quanh.

Xung quanh có một ngôi làng nhỏ, rải rác vài hộ gia đình, bèn nói: “Nghỉ ngơi trước, ngày mai tiếp tục!” Mọi người đã mệt mỏi nửa ngày, không có lợi cho việc đảo đấu tiếp theo, đào đường hầm là một công việc tốn thể lực.

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều nghi ngờ.

Ngôi mộ cổ bí ẩn khó tìm, thật sự bị Giang Nhất tìm thấy rồi sao?

Mọi người tá túc một đêm ở nhà một hộ dân gần đó.

Nơi này khá nghèo, dân làng chỉ thấy bảy người ăn mặc sang trọng nhưng không nhận ra họ là người nổi tiếng, dù sao thì ở đây còn chẳng có TV, chỉ có máy thu thanh chạy bằng điện.

Điều này khiến những khán giả đang xem trực tiếp có chút kinh ngạc.

Không ngờ vẫn còn những nơi như thế này.

Chương 12

Mấy người chỉ đơn giản nghỉ ngơi trên chiếc giường đất.

Sáng hôm sau, sau khi Hoàng Bác đặt năm trăm tệ dưới gối, bảy người chính thức bắt đầu chuyến hành trình đạo mộ.

Mặc dù trong lòng không tin, nhưng lời nói của lão nông lái xe lừa hôm qua vẫn khiến sáu người kia không khỏi có chút lo sợ.

Họ đều không tin vào mê tín, nhưng thế giới này dù sao cũng có những thứ không thể giải thích bằng khoa học.

Con cá quái trước đó đã cho họ một bài học nhớ đời.

"Giang tiểu ca, ở đây không phải thật sự có hố đất ăn thịt người chứ?" Hoàng Bác cẩn thận cúi đầu đi theo sau Giang Nhất.

Giang Nhất nói: "Theo phán đoán của tôi, những cái hố đất ăn thịt người đó có lẽ chỉ là hiểu lầm gây ra bởi địa chất cát lún hoặc hang động ngầm dưới lòng đất thôi, nhưng mọi người tốt nhất vẫn nên cẩn thận, đừng đi lung tung, lỡ rơi xuống hố cũng không được cử động lung tung, lập tức ấn nút trên camera ở vai tôi để báo cho mọi người." Đây là quy tắc mới mà tổ đạo diễn thêm vào.

Ấn ba lần là biểu thị bỏ cuộc, rút khỏi chương trình.

Sau khi ấn, thiết bị ghi hình sẽ nháy đèn đỏ, có thể nhắc nhở đồng đội rằng có nguy hiểm.

Cách nói của Giang Nhất khiến mọi người có phần yên tâm hơn.

Đúng lúc này, Giang Nhất nói: "Tìm thấy rồi!" Mấy người lập tức nghển cổ lên.

"Cổ mộ à?

Ở đâu thế?

Có minh khí không?

Có bao nhiêu bảo bối?" Hồng Lôi hai mắt sáng rực, rút xẻng công binh ra.

Giang Nhất cảm thấy anh ta có năng khiếu đạo mộ thật sự.

Tham tiền y như Bàn Tử.

Lại còn có cái vẻ không sợ chết.

Rất nhập vai.

Có tiềm năng.

"Không có gì cả." Nha Nha nhìn quanh, hình như ngoài những ngọn đồi ra thì chẳng có gì.

Đất rộng cỏ thưa.

Một cọng lông cũng không có.

Giang Nhất chỉ về phía trước: "Nhìn kia, không phải có một ngôi miếu sao?" Sáu người nhìn về phía trước.

Giữa khe núi của hai ngọn đồi uốn lượn, có một ngôi nhà nhỏ màu vàng đất, trước cửa có cổng tam quan, và một cái đỉnh cao bằng nửa người, trông giống như một lư hương.

Không sai!

Đúng là có một ngôi miếu!

"Hây!

Thần kỳ thật!

Giữa núi non hoang vắng lại có một ngôi miếu!" Hoàng Bác vui mừng, có miếu tức là có thần tiên được người bản địa thờ cúng.

Bất kể có phù hộ được hay không, cứ vái một vái cho yên tâm.

Giang Nhất nói: "Nếu tôi không đoán sai, ngôi miếu này hẳn là Ngư Cốt Miếu trong truyền thuyết." Nghe vậy, bước chân của Hoàng Bác đột ngột dừng lại.

"Cái quái gì?

Ngư Cốt Miếu?

Thờ con cá quái to đùng đó á?

Không vái." Vừa nghe đến thứ suýt nữa lấy mạng mình, vái cái nỗi gì.

Những người khác đều kinh ngạc.

Theo truyền thuyết địa phương, ngôi miếu này có thể đã được xây dựng từ hàng chục, thậm chí hàng trăm năm trước, không một người dân địa phương nào biết vị trí cụ thể của Ngư Cốt Miếu.

Vậy mà lại bị Giang Nhất tìm thấy!

Thật quá thần kỳ!

Lẽ nào đây là 'Tầm Long Quyết' trong truyền thuyết?

Nhìn thế núi xung quanh, đúng là một vòng nối một vòng!

Một vòng một cửa quan!

Giang Nhất đã vô tình thể hiện không ít kiến thức đạo mộ!

Cao nhân!

Hồng Lôi nói: "Đi, qua đó xem thử!" Chương trình tạp kỹ này về bản chất là một chương trình thám hiểm, nên dù có gì cũng phải đến xem.

Không ai ngờ rằng, bảy 'Mạc Kim Giáo úy' nghiệp dư lại thật sự tìm thấy Ngư Cốt Miếu trong truyền thuyết!

Phải biết rằng, thứ này ngay cả trên bản đồ vệ tinh cũng không tìm thấy được.

Thân phận của Giang Nhất trong mắt mọi người càng trở nên bí ẩn hơn.

Quá lợi hại.

Trộm mộ thật sự chắc cũng chỉ đến thế này thôi nhỉ?

Giang Nhất nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận các hố trên mặt đất, nắm tay nhau đi." Anh biết xung quanh Ngư Cốt Miếu chắc chắn có hang động, có thể đi thẳng vào trong cổ mộ, đồng thời anh cũng biết bên trong Ngư Cốt Miếu có đạo động.

Vì vậy đi từ đạo động vào sẽ tốt hơn.

Chương 13

Trượt thẳng từ trên mặt đất xuống quá nguy hiểm.

Nghe vậy, mấy người lập tức nắm tay nhau.

“Giang tiểu ca, em nắm tay anh!” Bàn tay lành lạnh của Nha Nha nắm lấy cổ tay Giang Nhất.

Giang Nhất cũng không từ chối.

Hồng Lôi, Hoàng Bác, Hà Hạo Lâm ba người đi phía trước.

Thu Lan, Nhiệt Ba, Nha Nha nắm tay Giang Nhất đi phía sau.

Có lẽ bảy ‘Mạc Kim Giáo úy’ này vận khí khá tốt, đoạn đường đi là một bãi đất bằng phẳng, không gặp phải ‘hố lớn ăn thịt người’, an toàn đến được Ngư Cốt Miếu trong truyền thuyết.

Đúng như Giang Nhất đã nói.

Toàn bộ ngôi miếu được xây bằng xương cá khổng lồ, không biết đã bao nhiêu năm, phần xương cá ở cửa đã bị phong hóa một phần, không còn sắc nhọn nữa.

Giang Nhất quan sát ở cửa, sáu người còn lại đã vội vàng đi vào để xem xét.

“A!” Một tiếng hét thất thanh vang lên.

Lòng Giang Nhất chùng xuống, lập tức bước vào miếu.

“Sao thế?” Giang Nhất hỏi.

Nhiệt Ba cười xua tay nói: “Xin lỗi, có một con mèo hoang làm em giật mình.” Giang Nhất gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, anh còn tưởng có chuyện gì bất ngờ.

Xem ra lo lắng của anh có phần thừa thãi.

Lúc này, anh thấy một con mèo hoang toàn thân đen tuyền uể oải bước ra khỏi miếu, dáng đi khỏe khoắn, mang một vẻ đẹp khác lạ.

Màu đen tuyền của nó khiến anh có một dự cảm không lành.

Nhưng ở nơi núi non hoang vắng có động vật hoang dã cũng không có gì lạ, nên Giang Nhất không để ý lắm.

Nha Nha và Nhiệt Ba không có sức đề kháng với những con vật nhỏ lông xù, họ lấy đồ trong ba lô ra cho con mèo đen ăn.

Giang Nhất cùng những người khác thì bắt đầu nghiên cứu Ngư Cốt Miếu này.

Thực ra Ngư Cốt Miếu này cũng chẳng có gì đáng để nghiên cứu.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh, e rằng đã mấy chục năm không có ai đến đây dâng hương cho Long Vương, không còn hương khói, không còn hơi người, nơi đây sớm đã hoang phế.

Hơn nữa, Giang Nhất cũng biết, đây vốn không phải là một ngôi miếu được xây dựng đàng hoàng.

Nó chỉ là một vỏ bọc để che mắt thiên hạ cho việc đạo mộ.

Nhưng cảnh tượng như vậy, Giang Nhất không để ý, không có nghĩa là người khác không để ý.

Đặc biệt là hai học giả khảo cổ, Thu Lan và Hà Hạo Lâm.

Hai người họ như phát hiện ra một lục địa mới, vây quanh Ngư Cốt Miếu khảo sát một hồi.

Ngư Cốt Miếu chỉ tồn tại trong các câu chuyện dân gian, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy Ngư Cốt Miếu thật sự, đúng là được xây bằng xương cá!

Điều này đại diện cho phong tục, tín ngưỡng, văn hóa của nơi đây.

Trong mắt họ, nơi này ẩn chứa giá trị to lớn.

Hơn nữa Ngư Cốt Miếu, lối vào chỉ cao bằng một người, nhưng sau khi vào trong lại rộng rãi sáng sủa, chứa bảy người cũng thừa sức.

Nhìn kỹ, xà nhà được làm từ một bộ xương cá dài vô tận!

Mọi người hít một hơi khí lạnh, quy mô này, so với con cá quái nhìn thấy ở sông Hoàng Hà còn lớn hơn nhiều!

Nếu thứ này còn sống, nuốt chửng bảy người không thành vấn đề!

Khán giả xem trực tiếp đều bị dọa sợ.

"Vãi!

Thật sự quỷ dị, bộ xương cá to như vậy, con cá phải lớn cỡ nào!

Trong sông Hoàng Hà có cá mập à?" "Cá mập cái gì, là cá quái, cá sông Hoàng Hà thành tinh rồi!" "Trâu bò!

Giang tiểu ca trâu bò!

Cả thứ trong truyền thuyết cũng tìm ra được!" "Giữa núi non hoang vắng, tại sao có người lại xây miếu ở đây?" "Đúng vậy, rốt cuộc là vì sao?

Dân cư thưa thớt, lẽ nào đây là long mạch trong truyền thuyết?

Một nơi phong thủy bảo địa?" "Văn hóa nước ta bác đại tinh thâm, trí tuệ của người xưa đôi khi còn cao siêu khó lường hơn người hiện đại chúng ta, thật sự không hiểu." "Chúng ta không hiểu, nhưng có người hiểu, ví dụ như Giang tiểu ca, có thể tìm chính xác Ngư Cốt Miếu ở đây, lẽ nào đây là sự lợi hại của Mạc Kim Giáo úy?

Tầm Long Quyết sao?

Câu khẩu quyết đó là gì nhỉ?" "Tầm long thiên vạn khán triền

sơn…” “Ngư Cốt Miếu cảm giác chẳng có chút tiên khí nào, có phần âm u.” Khán giả xem trực tiếp đều đang giải mã lai lịch của Ngư Cốt Miếu và lý do nó được xây dựng ở đây.

Bao gồm cả những chuyên gia khảo cổ, giáo sư lịch sử, chuyên gia văn hóa dân gian trên mạng cũng phân tích một tràng dài.

Họ thổi phồng Ngư Cốt Miếu lên tận mây xanh.

Phong thủy bảo địa, Long Vương dưới nước, cứ thế mà thổi.

Trong Ngư Cốt Miếu.

Giang Nhất đang âm thầm quan sát vị trí đạo động, không thể tỏ ra mình đi thẳng vào vấn đề, như thể đã biết từ trước.

Đây là bí mật của anh.

Hai kẻ cuồng khảo cổ Hà Hạo Lâm và Thu Lan đang thảo luận về lịch sử của Ngư Cốt Miếu.

Trước chương trình, đạo diễn đã nói với họ, về mặt văn hóa lịch sử, hai người là chuyên gia, khi cần thiết, phải giải thích cho khán giả về văn hóa, dân gian, lịch sử.

Để khán giả có thể học hỏi kiến thức từ chương trình.

Chương 14

Vậy là vấn đề đầu tiên đã đến.

Hoàng Bác đúng lúc đặt câu hỏi: "Nói chứ, theo văn hóa truyền thống nước ta, miếu đều được xây ở nơi phong thủy bảo địa, nhưng tôi thấy chỗ này hình như không phải là nơi phong thủy bảo địa, tại sao lại xây miếu ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, không khoa học chút nào." Hoàng Bác là một diễn viên gạo cội, cũng từng tham gia nhiều chương trình tạp kỹ, EQ cao, biết bây giờ là lúc để tung hứng.

Hai vị chuyên gia là người đáp lời.

Hà Hạo Lâm nhận lấy câu hỏi: "Anh Bác, anh sai rồi, nơi này tuy trông không ra gì, nhưng tuyệt đối là một nơi phong thủy bảo địa, anh xem." Gã này đắc ý vô cùng.

Cuối cùng cũng có thể ra vẻ trong lĩnh vực mình am hiểu rồi.

"Ngư Cốt Miếu tọa nam hướng bắc, được núi non bao bọc, phía trước có gió núi thổi, khe rãnh dọc ngang, mấy chục năm trước ở đây còn có một con sông." "Có gió có nước, phương vị đường hoàng, là nơi tuyệt hảo để xây dựng, xây một Ngư Cốt Miếu ở đây là hợp lý nhất rồi." Thu Lan bên cạnh gật đầu, tỏ ý Hà Hạo Lâm nói đúng, nói hay.

Hoàng Bác và Hồng Lôi giơ ngón tay cái, tán thưởng chuyên gia nói hay.

Tổ đạo diễn vỗ đùi một cái.

Thành công rồi.

Phân tích của Hà Hạo Lâm cũng không khác mấy so với các chuyên gia đang thảo luận trên mạng.

Sư phụ của Hà Hạo Lâm là một bậc thầy trong giới khảo cổ, nhìn thấy biểu hiện hoàn hảo của học trò mình, ông vô cùng hài lòng.

Đạo mộ chính thống, tuyệt đối không thể để một tên nhóc giang hồ chiếm hết sự chú ý được.

Khán giả cũng đã hiểu ra.

Dù sao ở thời cổ đại, xây dựng cái gì cũng đều phải có cơ sở.

Hà Hạo Lâm nói không sai.

Đúng lúc này.

Lại có một giọng nói không hòa hợp vang lên.

"Toàn là nói bậy, đừng có lừa mọi người." Giang Nhất từ phía sau bức tượng đất của Long Vương trong miếu đi ra, nói.

Tượng đất Long Vương chỉ còn lại hai cái chân không ra chân, vây cá cũng không ra vây cá, dù sao cũng đã lâu năm, đất sét đã bong tróc, không thể phân biệt được hình dáng ban đầu.

Anh đã xác định, đạo động được che giấu dưới bệ thờ dưới chân tượng đất.

Một câu nói đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Hà Hạo Lâm nhếch mép cười lạnh nói: "Anh có ý kiến khác?" Về kiến thức khảo cổ, hắn là thạc sĩ khoa Lịch sử của Đại học Đế Đô, sư phụ là bậc thầy trong giới khảo cổ, bất kể là văn hóa chính thống hay dân gian đều có kiến giải không tầm thường.

Năm đó một bài luận văn 'Quỹ đạo phát triển sơ kỳ thời nhà Đường' đã gây chấn động giới khảo cổ.

Nếu không hắn cũng sẽ không được lên chương trình này.

Vì vậy hắn có sự tự tin đó.

Ai nấy đều nhìn Giang Nhất.

Chỉ thấy Giang Nhất ung dung nói: "Chùa miếu ở nước ta được xây dựng để phù hộ cho một vùng đất, chùa miếu nhất định phải tọa lạc trên đỉnh núi, để có thể nhìn thấy ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đừng nói những ngôi chùa miếu lớn, ngay cả miếu Thổ Địa, miếu Sơn Thần trong làng cũng nhất định phải ở vị trí trung tâm của làng, hoặc nơi dễ thấy nhất.

Trừ ngôi miếu rách này ra, có khi nào miếu lại được xây trong khe núi không?" "Đặt thần tiên trong khe núi, là đại bất kính với thần!

Đây là chuyện người xưa có thể làm ra sao?" "Trong cốc có bóng tối xuyên tâm, xuyên tâm lập bất nhập tướng." "Cái nơi quỷ quái này, một tấc cỏ không mọc, đất vàng bay mù trời, đừng nói là xây miếu, chôn người chết lâu ngày có khi mồ cũng bị thổi bay mất, ai lại đến đây?" "Khi phân tích, không thể cứng nhắc nhìn vào những quy tắc trong sách vở.

Nhánh Mạc Kim chúng tôi, phải suy luận từ hiện trường, trong đó có những môn đạo, bác đại tinh thâm." Một đoạn nói của Giang Nhất khiến thạc sĩ khảo cổ Hà Hạo Lâm cứng họng.

Đúng là có lý!

Những chuyên gia khảo cổ trên mạng càng im lặng.

Chương trình này thực chất là một chương trình hướng về khám phá khảo cổ.

Một đám lớn các nhà khảo cổ học đều đang chú ý, chuẩn bị mỗi khi bảy người của Giang Nhất phát hiện một nơi nào đó, một thứ gì đó là sẽ phân tích điên cuồng.

Nhưng không lần nào, Giang Nhất lại tát thẳng vào mặt tất cả mọi người.

Căn bản không phải là nơi phong thủy bảo địa.

Chỉ là một con dốc đất chim không thèm ị thôi.

Mảnh đất cằn cỗi, đến mèo hoang còn gầy đói, thần tiên đến đây có khi tức chết?

Nhìn Thiết Đầu Long Vương cũng thấy lạnh lẽo rồi.

"Giang tiểu ca nhìn thấu đáo thật, tôi nói rồi, ngôi miếu ở đây chắc chắn có gì đó kỳ quặc." "Mấy chuyên gia đó cũng quá là hư danh." "Vừa rồi còn thấy chuyên gia nói không sai, đúng là phong thủy bảo địa, nhưng bị Giang tiểu ca nói một hồi, hầy, nơi này càng nhìn càng không giống nơi tốt lành." "Thờ cúng Long Vương, theo lý mà nói, chắc chắn phải ở bên sông, ở nơi này, ước chừng mấy trăm năm trước mới có một con sông nhỏ, cho nên, tiểu ca nói không sai, không phải phong thủy bảo địa!" "Vậy vấn đề là, nếu không phải phong thủy bảo địa, tại sao lại xây miếu, người dân địa phương lúc đó không ngăn cản sao?" "Cũng lạ thật." Giang Nhất nói vậy, mọi người càng tò mò hơn.

Hà Hạo Lâm bị Giang Nhất nói cho nghẹn họng, "Nếu đây không phải phong thủy bảo địa, vậy tại sao người xưa lại xây miếu ở đây?" Nha Nha, cô bé tò mò bên cạnh cũng nói: "Người xưa hình như tin vào phong thủy nhất, tại sao lại xây miếu ở đây?" Giang Nhất đồng tình: "Câu hỏi này hỏi rất hay, còn nhớ câu chuyện ông chủ thuyền kể không?" Nha Nha ngẩn ra, lúc ông chủ thuyền kể chuyện, hình như Giang Nhất vẫn luôn nhìn chằm chằm mặt nước, căn bản không nghe kỹ.

Nhiệt Ba thích nghe chuyện nhất, nghe kỹ nhất, lập tức nói: "Ông chủ thuyền nói có một thương nhân đi ngang qua, đầu tư cho làng xây Ngư Cốt Miếu này." Giang Nhất búng tay một cái, "Chính nó." Nhiệt Ba trả lời đúng câu hỏi, có cảm giác như học sinh tiểu học trả lời

đúng câu hỏi của giáo viên, vui vẻ ra mặt, trên mặt nở nụ cười, fan hâm mộ lập tức kích động.

Hồng Lôi gãi đầu, "Tôi không hiểu." Hoàng Bác nói: "Ý cậu là?" Giang Nhất: "Ý tôi là thương nhân này không phải là một thương nhân đàng hoàng, e rằng là tiền bối của chúng ta." Mọi người: "???" Tiền bối?

Nhiệt Ba nói: "Chúng ta bây giờ là đạo mộ, à không, Mạc Kim Giáo úy, cho nên thương nhân gây quỹ xây miếu đó, là một kẻ trộm mộ!" Giang Nhất nói: "Trả lời đúng rồi!" "Núi non cằn cỗi, không đi xây miếu trong huyện thành, lại xây ở đây, giải thích duy nhất là để che đậy cho việc đạo mộ, cho nên, nơi này nhất định có cổ mộ!" Phân tích của Giang Nhất khiến mọi người im lặng.

Làm gì?

Đương nhiên là đạo mộ!

Đạo mộ thì phải thăm dò mộ, tìm mộ.

Vốn tưởng đây là một quá trình gian nan, khô khan, nhưng không ngờ Giang Nhất đã khẳng định ở đây có cổ mộ rồi.

Một hồi suy luận, có vẻ rất có lý.

Giang Nhất nói: "Tôi đã xem một vòng Ngư Cốt Miếu này và dãy núi gần đây.

Vị trí này không liên quan gì đến phong thủy." Anh đứng ở cửa miếu, chỉ về phía dãy núi bên trong.

"Đại sơn đại xuyên bách thập điều, long lâu bảo điện khứ vô số, nơi này có một tòa long lâu bảo điện ẩn giấu rất sâu." Hà Hạo Lâm không nhịn được hỏi, "Là sao?" Giang Nhất nói: "Là 'thế' của núi, Mạc Kim Giáo úy tầm long định huyệt, là xem 'thế' của núi, 'thế' của nước, hình thế này không thể chôn hoàng đế, nhưng có thể chôn hoàng

thân quốc thích, chỉ là ‘thế’ ở đây chỉ còn sót lại thôi, qua mấy trăm năm đã bị vận động của vỏ trái đất và môi trường phá hủy rồi.” “Cao nhân trước kia cũng đã nhìn ra ‘thế’ ở đây, cho nên mới lấy danh nghĩa xây miếu để ngầm đạo mộ!” “Cho nên, nơi này có một ngôi mộ lớn, giấu trong lòng núi!” Cuối cùng, Giang Nhất đưa ra kết luận.

Chương 15

Một tràng lời nói khiến mọi người chấn kinh không nói nên lời.

Tầm long định huyệt trong truyền thuyết!?

Chỉ quan sát thế núi là có thể phán định ở đây có cổ mộ?

Quy mô lớn, nhưng không phải mộ đế vương!

Cũng quá huyền diệu rồi nhỉ?

Nha Nha, Nhiệt Ba, Hoàng Bác, Hồng Lôi đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Giang Nhất đang chỉ điểm giang sơn.

Đây mới là cao nhân thực sự.

Thu Lan và Hà Hạo Lâm thì nửa tin nửa ngờ, không hiểu rõ, nhưng lại không nói được lời nào phản bác.

Dù sao lời của Giang Nhất quá huyền diệu.

Nhưng mộ táng của người xưa, đúng là có cái gọi là 'thế', khảo cổ cũng dựa vào 'thế' để định huyệt.

Chỉ là không cao thâm như Giang Nhất mà thôi.

Vậy thì tiếp theo, chỉ có thể cầu chứng.

Hồng Lôi chẳng nghe rõ gì, chỉ nghe được năm chữ 'nơi này có mộ lớn'.

Anh vác xẻng công binh lên vai.

"Tiểu ca, mộ ở đâu, tôi đào!" Hồng Lôi vẫn là người nóng nảy nhất trong đội.

Nghe Giang Nhất nói ở đây có cổ mộ, anh ta tin ngay.

Đã có cổ mộ, vậy không đào còn chờ gì nữa?

Hơn nữa, bây giờ họ là trộm mộ, Mạc Kim Giáo úy, tự nhiên mục đích là đào mộ.

Hơn nữa, những món đồ cổ đó, những món minh khí đó.

Kích thích làm sao!

Hồng Lôi sớm đã không thể chờ đợi được nữa!

Những người khác nghe Giang Nhất nói ở đây có cổ mộ cũng vô cùng kinh hỉ.

Họ đến đây chính là vì cổ mộ này, vốn tưởng cần phải qua nhiều trắc trở, nhưng bây giờ xem ra, dường như đơn giản quá.

Chỉ có các chuyên gia trên mạng là có chút không tin.

Xung quanh Cổ Lam Huyền đúng là có xuất hiện mộ táng, nhưng năm năm nay vô số đội khảo sát khoa học đã đến, căn bản không thể có cổ mộ nữa.

Có lẽ Ngư Cốt Miếu này có người xây, chỉ là không ai biết rõ mà thôi.

Giang Nhất cười nói: "Đừng vội, anh Lôi, phải biết rằng, mộ của người xưa đều có cơ quan, khí độc, cát lún, tên bắn, vân vân, đều là những thứ lấy mạng người." Nghe Giang Nhất nói vậy, Hồng Lôi giật nảy mình.

Hoàng Bác bình tĩnh nói: "Giang tiểu ca nói đúng, trên phim không phải hay diễn thế sao, trong cổ mộ đều có những cơ quan chết người, người xưa rất coi trọng mộ táng, sợ có người đạo mộ, cho nên trong đó, rủi ro rất lớn!" Trước khi tham gia chương trình, mọi người đều biết có rủi ro.

Vốn tưởng tìm mộ huyệt cần thời gian, nhưng không ngờ Giang Nhất lại phát hiện nhanh như vậy.

Giang Nhất gật đầu: “Không sai, nghề Mạc Kim Giáo úy này, là liếm máu trên lưỡi dao, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, cho nên nói trước cho rõ, tôi dẫn các vị vào mộ, mọi hành động trong mộ, đều phải nghe theo tôi.

Bây giờ có ai muốn rút lui cũng có thể hiểu được, có thể ở trong Ngư Cốt Miếu chờ chúng tôi ra.” Anh nhìn về phía sáu người còn lại.

Hồng Lôi nói: “Sợ cái quái gì, có Giang tiểu ca ở đây, tôi xông lên!” Không có ai rút lui.

Mọi người đều biết có rủi ro, dù sao cũng là chương trình thám hiểm, có thể là người đầu tiên được thấy cổ mộ, tự nhiên là một cơ hội hiếm có trong đời.

Thu Lan và Hà Hạo Lâm càng không cần phải nói, nếu đây thật sự có mộ địa, vậy thì tuyệt đối sẽ nổi danh trong giới khảo cổ!

Giang Nhất gật đầu nói: “Tốt, không có ai rút lui, vậy thì trước khi xuống mộ, nhất định phải tuân thủ một quy tắc.” “Quy tắc gì?” “Đảo một cái đấu, nhiều nhất chỉ được mang hai món đồ ra.” Giang Nhất nói.

Hồng Lôi nói: “Tiểu ca, tại sao vậy!

Nhiều bảo bối như thế không được lấy sao?” Giang Nhất nói: “Không được, nghề đạo mộ này, có tổn hại âm đức, không thể quá tham lam.” Mọi người gật đầu.

Nói cũng không sai.

Mọi người nhất trí thông qua.

Giang Nhất mới dẫn mọi người quay lại Ngư Cốt Miếu.

Nhiệt Ba hỏi: “Giang tiểu ca, chúng ta phải đào mộ ở đây sao?” Giang Nhất lắc lắc ngón tay, “Cao nhân xây Ngư Cốt Miếu đã đào sẵn

cho chúng ta rồi.” Mọi người đều ngẩn ra.

Còn có chuyện này sao?

Giang Nhất dẫn sáu người đến bên bệ thờ dưới tượng đất Long Vương.

“Anh Lôi, cho mượn xẻng công binh một chút.” Hồng Lôi lập tức đưa xẻng cho Giang Nhất.

Giang Nhất dùng xẻng công binh gõ gõ vào phía dưới bệ thờ.

Cốp cốp cốp!

Hoàng Bác là người tinh ý, lập tức nói: “Bên trong rỗng!” Giang Nhất giơ ngón cái, “Không sai, bệ thờ trong miếu thông thường đều đặc ruột, cái này lại rỗng, kết hợp với suy luận trước đó của tôi, đạo động của Mạc Kim Giáo úy nhất định ở đây!” “Oa!” Nha Nha và Nhiệt Ba đồng thời kinh ngạc, tiểu ca này thật sự quá thông minh!

Quả thực là một tên trộm mộ chuyên nghiệp, không, một Mạc Kim Giáo úy!

Hồng Lôi vừa nghe, lập tức cầm lấy xẻng công binh bắt đầu phá bệ thờ.

Hà Hạo Lâm và Thu Lan đều nhìn thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Họ căn bản không ngờ Giang Nhất có thể dùng cách này để tìm lối vào, quả thực là thần hồ kỳ kỹ!

Về phương diện này đã vượt ra khỏi phạm vi kiến thức của họ.

Trong sách vở không có dạy cái này!

Chương 16

Hồng Lôi là một gã thô lỗ, đập hai phát thì bệ thờ lập tức sụp xuống, lộ ra một cái hố lớn, đen ngòm.

Giống hệt như Giang Nhất đã dự liệu.

Mọi người đều cảm thấy Giang Nhất con người này càng thêm bí ẩn.

E rằng anh ta không phải là một Mạc Kim Giáo úy giả!

Thật quá thần kỳ.

"Tuyệt vời, đạo động của bọn trộm mộ trong truyền thuyết?

Lão Lôi tôi hôm nay được mở mang tầm mắt!

Lát nữa, tôi đi trước!" Hồng Lôi đi đầu, rõ ràng là đã không thể chờ đợi được nữa.

Hà Hạo Lâm và Thu Lan theo sát phía sau.

Bị Giang Nhất chiếm hết sự chú ý vốn đã không vui, cộng thêm bây giờ lại phát hiện ra một ngôi mộ cổ mới, tự nhiên không thể dừng chân.

Giang Nhất cũng không vội.

Hai chuyên gia khảo cổ, cùng với Hoàng Bác, Hồng Lôi đều có khả năng tự vệ, hơn nữa anh biết đạo động này không có nguy hiểm, có thể yên tâm đi xuống.

Anh phải chăm sóc Nha Nha và Nhiệt Ba.

Trong nghề đạo mộ, can đảm và tâm lý cũng quan trọng như kỹ thuật, phải quan tâm đến họ.

Bốn người phía trước nhanh chóng lần lượt đi xuống.

Giang Nhất nói: "Hai người đi theo sau tôi." Nha Nha và Nhiệt Ba gật đầu.

Đường kính đạo động chỉ cao bằng nửa người, cho nên mọi người chỉ có thể khom lưng đi về phía trước, Giang Nhất lấy ra đèn pin Lang Nha của mình đưa cho Nha Nha phía sau, sau đó lấy ra một cây nến.

Nha Nha tò mò: "Tại sao có đèn pin rồi, còn dùng nến?" Giang Nhất nói: "Dùng để kiểm tra hàm lượng oxy trong không khí." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng quá nên hoàn toàn quên mất những chi tiết cần thiết khi đạo mộ.

Có Giang Nhất ở đây, cảm giác an toàn tăng vọt.

Sau khi mọi người xuống đạo động, con mèo đen bên ngoài Ngư Cốt Miếu ngửi ngửi cửa hang, lặng lẽ đi theo xuống.

Theo tầm nhìn của bảy người dần trở nên chật hẹp.

Khán giả biết rằng, bảy 'Mạc Kim Giáo úy' đã chính thức tiến vào đạo động.

"Rốt cuộc có phải thật không vậy?" "Sao chuyên gia không giải thích?" "Đúng vậy, sao các chuyên gia của tổ chương trình không giải thích?

Có thật là đạo động trong một ngôi mộ cổ không?" "Tổ chương trình không phải nói trong quá trình đạo mộ sẽ có chuyên gia giải thích sao?" "Đạo động là cái gì?

Đạo động?" "Đám chuyên gia đó không trông cậy được rồi, đạo mộ phải xem Giang tiểu ca của tôi." "Hình như càng ngày càng chật hẹp, Nha Nha và Nhiệt Ba đều phải bò rồi, mặt cũng bẩn rồi, trời ơi, để quay một chương trình, hai nữ minh tinh thật sự đã vứt bỏ hình

tượng, quá chuyên nghiệp.” “Có chút không dám xem, tôi bị chứng sợ không gian hẹp, cảnh tượng như thế này tôi căn bản không xem được, có cảm giác ngạt thở!” “Quá kích thích, bảy người này gan thật lớn!” Khán giả bị hình ảnh trong đạo động dọa sợ.

Cứ như xem phim kinh dị.

Chỉ là đây là trực tiếp.

Lúc này, ở góc dưới bên phải tầm nhìn của mọi người, một chuyên gia đã giải thích.

“Đạo động là đường hầm được đào để trộm mộ, có thể đi thẳng vào trong cổ mộ để tránh bị cơ quan tấn công…” Chuyên gia không dám nói nhiều, sợ lát nữa lại bị Giang Nhất tát vào mặt.

Đây là sự sắp xếp của tổ chương trình.

Dù sao khán giả cũng không hiểu rõ về kiến thức này.

Thứ như đạo động được khán giả nhìn thấy, ngay cả những chuyên gia khảo cổ cũng rất hiếm khi gặp.

Sau khi giải thích xong, mọi người đều biết đạo động nối liền với ngôi mộ lớn.

Nhưng phía trước có thật sự có cổ mộ hay không, vẫn còn là một dấu hỏi.

Mặc dù những gì Giang Nhất nói đều lần lượt ứng nghiệm, nhưng chuyện tìm cổ mộ dù sao cũng không phải là chuyện đùa. ...

Trong đạo động.

Bảy người từ lúc đầu khom lưng đi đã chuyển thành bò.

Không một ai trên người còn sạch sẽ.

Nha Nha và Nhiệt Ba đều thành mèo hoa mặt.

Vì đạo động quá dài, trán ai nấy đều đổ mồ hôi, Hồng Lôi đi đầu đã thở hổn hển.

Tay anh ta cầm đèn pin quân dụng, phía trước, đạo động vẫn kéo dài, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Điều này khiến anh ta có chút không dám tiến lên.

Hồng Lôi nói: "Giang tiểu ca, phía trước không thấy điểm cuối, có bò nữa không?" Một câu nói khiến mọi người có chút căng thẳng, mặc dù không bị chứng sợ không gian hẹp, nhưng ở trong này lâu, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Không căng thẳng là giả.

Giọng Giang Nhất trấn định nói: "Tiếp tục!" Anh biết đạo động này không ngắn, phía trước còn có ngã rẽ.

Anh không căng thẳng, không có nghĩa là sáu người còn lại cũng bình tĩnh như vậy.

Cho nên giọng nói không được hoảng loạn.

Sự hoảng loạn là thứ sẽ lây lan, bây giờ Giang Nhất không nghi ngờ gì là trụ cột của đội, nếu anh hoảng loạn, tâm lý của sáu người còn lại rất dễ sụp đổ.

Đừng nói là họ, ngay cả khán giả đang xem cũng không dám thở mạnh.

Đúng lúc này, đột nhiên Nhiệt Ba ở cuối cùng kinh hô một tiếng!

"Trời ạ!

Chuyện gì vậy?" Nhiệt Ba hét lên.

Chương 17

Mọi người đồng loạt dừng lại.

“Sao thế?” Giang Nhất hỏi.

Nhiệt Ba cầm trong tay cây đèn pin Lang Nha mà Giang Nhất đưa, chiếu ra sau, thấy sau đôi chân mình, có một tấm đá!

Nha Nha hít một hơi thật sâu!

Giang Nhất vượt qua vai hai người, nhìn thấy tấm đá.

Tấm đá xuất hiện ở nơi họ vừa bò qua!

Giọng Nhiệt Ba run rẩy: “Em… em vừa nãy muốn quay đầu lại xem mình đã bò được bao xa, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một bức tường đá!” Giang Nhất biết, ngôi mộ này có cơ quan tấm đá này.

Không chỉ ở sau lưng họ bây giờ, mà xung quanh đạo động, đều có.

Chỉ là Giang Nhất không ngờ bức tường đá lại xuất hiện lặng lẽ như vậy.

Không hổ là U Linh Trủng trong truyền thuyết!

Mấy người phía trước nghe lời Nhiệt Ba, lập tức bị dọa sợ.

Quá quỷ dị!

Tấm đá đột nhiên xuất hiện chặn mất đường lui của họ!

Bây giờ chỉ có thể tiến về phía trước!

Sáu người lập tức hoảng loạn.

Lý do họ dám bò vào là vì nghĩ rằng có thể vào và ra được, ai ngờ đạo động lại có cửa tự động đóng!

Quả thực là muốn lấy mạng người.

"Chuyện quái gì vậy?" Hồng Lôi ở phía trước không nhìn thấy tình hình phía sau, vội vàng hỏi.

Giang Nhất vẫn bình tĩnh như một tên trộm mộ lão luyện, "Không sao, tiếp tục đi về phía trước, đừng hoảng, chỉ là cơ quan thông thường thôi, đi về phía trước, chúng ta có thể ra ngoài." Nghe giọng anh không có một chút hoảng loạn, mọi người mới yên tĩnh lại.

Đang trực tiếp không có góc chết, tuyệt đối không được hoảng.

Bây giờ họ là trộm mộ thật sự, Mạc Kim Giáo úy, một cái đạo động đơn giản mà đã hoảng loạn, sao được?

Người có thể đánh bại cá quái, lại sợ một cái hang sao?

Hoàng Bác cũng ở bên cạnh nói: "Lúc tôi đóng phim cũng từng chui vào hang núi trên hải đảo, đây là khu vực đồi núi, có hang động ngầm cũng là bình thường, không cần phải sợ, chúng ta sẽ ra ngoài được, hơn nữa, không phải có đội cứu hộ sao." Nói vậy, mọi người càng yên tâm hơn.

Giang Nhất giơ ngón cái cho Hoàng Bác, lúc này lòng quân tuyệt đối không thể loạn, chỉ có thể tiến về phía trước.

Không lâu sau, Hồng Lôi hét lên: "Giang tiểu ca, phía trước có ba ngã rẽ, làm sao bây giờ?

Đạo động còn có ngã rẽ sao?" Giang Nhất bảo Hoàng Bác đưa cây nến về phía trước.

Anh biết, trong đó có hai cửa hang bị tấm đá chặn lại.

Anh không hề hoảng.

Lúc này có thể dùng hướng lay động của ngọn lửa nến để phán đoán đạo động nào có không khí lưu thông rồi đi theo hướng đó là

xong.

“Mọi người nín thở, để anh Lôi quan sát kỹ động hướng của ngọn nến!” Giang Nhất phân phó.

Bảy người lập tức im lặng.

Hoàng Bác giơ ngón cái cho Giang Nhất, “Hay lắm, Giang tiểu ca, dùng lửa nến dò đường, phân biệt phương hướng, chuyên nghiệp!” Nhưng điều khiến anh ta càng khâm phục hơn, là sự bình tĩnh của Giang Nhất, tuyệt đối không phải là giả vờ.

Tâm trạng của sáu người nhanh chóng ổn định lại dưới sự trấn an của Giang Nhất.

Nhưng những khán giả đang xem trực tiếp và tổ đạo diễn thì sớm đã náo loạn cả lên.

Đường lui đã bị một tấm đá xuất hiện lặng lẽ chặn lại, nếu không ra được từ dưới lòng đất, thì thật sự nguy hiểm rồi.

Ai ngờ trong đạo động cũng đầy rẫy nguy cơ!

Người của tổ đạo diễn bắt đầu chỉ huy người đề phòng bất trắc.

Ngôi miếu Ngư Cốt cũ nát, đạo động âm u, cùng với tấm đá xuất hiện lặng lẽ, khắp nơi đều toát lên vẻ quỷ dị.

“Sợ rồi sợ rồi!” “Thật đó!

Tôi xem từ góc nhìn của Nhiệt Ba, tấm đá đó thật sự đột nhiên xuất hiện, không có một tiếng động nào!

Bảy người này gan thật lớn!” “Đạo mộ về cơ bản là chơi với mạng sống, tình huống như thế này là bình thường, mọi người không cần lo lắng, hãy tin lời Giang tiểu ca, Nhiệt Ba, Nha Nha của chúng ta sẽ không sao.” “Nếu tôi ở trong đó, chắc tôi bị dọa chết.” “Bây giờ không còn đường lui nữa rồi, chỉ có thể liều mạng đi về phía trước

thôi.” “Lại có ngã ba đường!

Vậy vấn đề là, rốt cuộc đi đường nào?” “Tiểu ca ngầu quá, biết dùng nến để phán đoán hướng lưu động của dòng khí, vấn đề nan giải này đã được giải quyết một cách dễ dàng.” Khán giả thấy Hồng Lôi cầm nến, quan sát ở ba cửa hang, chẳng mấy chốc đã thấy ngọn lửa nghiêng về một trong những cửa hang! ...

Hồng Lôi phấn khích nói: “Có rồi!

Lối này!” Giang Nhất nói: “Tiếp tục đi.” Anh dĩ nhiên biết, trong ba ngã rẽ này có hai ngã cuối cùng đều bị tường đá chặn lại.

Có lẽ là do vị tiền bối kia đào đào rồi đụng phải tường bao của cổ mộ, đành phải quay lại tìm đường khác, cho nên mới có cái ngã ba này.

Anh cũng biết, cuối của lối đi này nối với một hang động ngầm.

Bảy người tiếp tục bò về phía trước.

Cũng không biết đã bò bao lâu, vì ở trong này cũng không cảm nhận được sự trôi qua của thời gian, chỉ cảm thấy khô khan.

Khi tất cả mọi người đều mệt như chó, giọng nói kích động của Hồng Lôi từ phía trước vọng lại: “Lối ra!

Có lối ra rồi!” Bảy người lần lượt chui ra khỏi cửa hang.

Họ phát hiện ra một không gian rộng rãi sáng sủa.

Chính là một hang động ngầm!

Chương 18

"Suỵt!" Giang Nhất cầm đèn pin Lang Nha chiếu vào một nơi không xa, phát hiện trên vách hang động cách đó không xa, là một mảng đen kịt.

"Sao thế tiểu ca?" Hồng Lôi tò mò hỏi.

Giang Nhất nói: "Nhìn kia." Mấy người nhìn về phía đèn pin chiếu.

"Dơi đen!

Nhiều quá!" Hoàng Bác cũng gan lớn, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy da đầu tê dại.

May mà những con dơi đen này ban ngày đều treo ngược mình ngủ ở đó, chỉ cần không kinh động chúng thì không có vấn đề gì.

Khoảng cách chừng 50 mét, an toàn.

Mùi hôi trong hang động có chút cay mắt.

Nha Nha và Nhiệt Ba, hai nữ ngôi sao càng không dám nhìn, trốn sau lưng Giang Nhất.

Bây giờ hiệu quả chương trình đã dần dần xuất hiện, có mùi vị của sự thám hiểm.

Độ hot của chương trình lại một lần nữa bùng nổ.

Giang Nhất đi về phía trước một đoạn thì phát hiện một đạo động ở phía đối diện, nói: "Tiếp tục đi, vào đạo động này, cách cổ mộ không xa nữa." Hoàng Bác nhìn hang động xung quanh, cao, rộng, không ảnh hưởng đến việc đi lại, liền hỏi: "Vị tiền bối đào đạo động này, tại sao không đi thẳng vào hang động?

Đào đạo động là một việc rất phiền phức phải không?" Anh gọi người đào đạo động là tiền bối, rõ ràng đã quen với thân phận của mình.

Hồng Lôi cũng nói: "Không sai, đi thẳng vào hang động hình như rất tiết kiệm công sức." Giang Nhất lại nói: "Đừng thấy hang động tiện lợi, nhưng đừng quên, hang động ngầm giống như mê cung, lại có dơi, dễ khiến người ta mất phương hướng, cả đời cũng không tìm được đường ra, còn nhớ lời của lão nông lái xe lừa không." "Ở đây mỗi năm gần như đều có một vài người mất tích, e rằng những người đó đều không cẩn thận rơi vào hang động, sau đó không bao giờ đi ra được nữa." Lời của anh khiến sáu người lại một lần nữa cảm thấy một trận lạnh lẽo.

May mà không lỗ mãng đi vào hang động.

Nếu không hậu quả khôn lường, có người muốn cứu cũng rất khó.

Bảy người lặng lẽ chui vào đạo động ở phía bên kia.

Lần này mọi người bò chưa đến một tuần trà, đạo động đột nhiên đi lên.

Sau đó Hồng Lôi sờ thấy một viên gạch xanh vỡ!

Hồng Lôi ngẩn ra một lúc lâu, mới kích động nói: "Gạch!

Có gạch xanh!

Chúng ta không phải đã vào trong cổ mộ rồi chứ?" Hà Hạo Lâm còn kích động hơn, chen lên sờ viên gạch xanh đó, còn kích động hơn cả sờ phụ nữ, "Cổ mộ!

Thật sự có mộ!

Viên gạch xanh này ít nhất cũng có lịch sử mấy trăm năm rồi!" Giang Nhất chép miệng, Hà Hạo Lâm này mặc dù thỉnh thoảng thích

khoe khoang kiến thức, nhưng có thể nhìn ra giá trị của viên gạch ngay lập tức, đủ chứng minh hắn có chút kiến thức dự trữ.

Giang Nhất dặn dò: "Đừng vội, từ từ đi lên, không khí ở trên không lưu thông, oxy không đủ, cho nên mọi người cẩn thận một chút thì tốt hơn." Anh biết, vấn đề không lớn, bên trên khá an toàn.

Chất lượng không khí không tệ.

Nguy hiểm thực sự còn ở phía sau. 7 người lần lượt bò lên.

Toàn thân đều dính đầy bùn đất, có chút nhếch nhác, nhưng trên mặt ai cũng tràn đầy sự phấn khích.

Vào ngày thứ ba của chương trình, họ đã thành công phát hiện ra một ngôi mộ cổ!

Lại còn tiến hành theo hình thức đạo mộ, Mạc Kim Giáo úy!

Điều này mang lại một cảm giác thành tựu to lớn.

"Má ơi, thật sự có cổ mộ!" "Cổ mộ ở đây thật sự bị bảy người tìm thấy rồi?" "Tôi chưa bao giờ thấy chương trình tạp kỹ nào thật sự có thể tìm thấy cổ mộ!

Giang tiểu ca ngầu quá!" "Hoàn toàn là ôm đùi Giang tiểu ca mà qua ải phải không?

Nếu không có anh ấy, quỷ mới biết trong Ngư Cốt Miếu có đạo động!

Trong mắt tôi, tôi nghi ngờ Giang tiểu ca chính là 'Mạc Kim Giáo úy' trong truyền thuyết!" "Tôi nghĩ tổ chương trình, cả những chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp kia cũng không ngờ bảy người họ thật sự có thể tìm thấy cổ mộ, thật quá thần kỳ." "Một chương trình thần kỳ." "Là do có Giang tiểu ca, vị khán giả may mắn này mới thần kỳ!

Nếu chỉ dựa vào sáu người kia thì tuyệt đối không thể tìm thấy cổ

mộ!" Khán giả bàn tán sôi nổi, những chuyên gia kia cũng đang điên cuồng tìm kiếm tài liệu lịch sử về ngôi mộ này.

Chỉ tiếc là, không một chuyên gia nào có thể nói chính xác ngôi mộ ở vị trí này rốt cuộc là của ai, ở thời kỳ nào, vân vân, không có bất kỳ tài liệu nào.

Điều này cho thấy đây là một ngôi mộ cổ hoàn toàn mới mà cả giới khảo cổ chưa từng thấy!

Đây sẽ là một phát hiện trọng đại của giới khảo cổ!

Độ hot của chương trình lại một lần nữa tăng vọt.

Có thể phát hiện một ngôi mộ cổ hoàn toàn mới đã là điều vô cùng khó khăn và không dễ dàng.

Huống chi lại dùng phương thức đạo mộ để phát hiện ra vị trí của ngôi mộ.

Càng thu hút người xem hơn! ...

Tiến vào cổ mộ.

Bảy người thậm chí không có ý định nghỉ ngơi, dù sao cũng khó khăn lắm mới bò nửa ngày trời để vào được cổ mộ, bây giờ ngay cả nỗi sợ hãi cũng không còn.

Thậm chí kích động đến mức không còn cảm giác đói.

"Nơi này lớn thật!" Hồng Lôi kinh ngạc nói, "Còn lớn hơn nhà tôi, đây là cổ mộ sao?" Hà Hạo Lâm nói: "Không sai, đây là bình thường, nơi lớn như vậy, hẳn là nơi cốt lõi của cổ mộ, gọi là minh điện, dùng để đặt quan quách." Hồng Lôi lại hỏi, "Quan quách?" Lúc này, học giả khảo cổ ít khi nói chuyện là Thu Lan lên tiếng: "Là quan tài, quan tài của người xưa thường có nhiều lớp, bên trong là quan, bên ngoài là quách." Ánh mắt cô nhìn Giang Nhất đã khác.

Rõ ràng kỹ thuật thần sầu của Giang Nhất đã khiến nữ học giả khảo cổ này nội tâm chấn động.

Mọi người lúc này mới hiểu ra, thật sự là được mở mang kiến thức.

Hoàng Bác đi một vòng xung quanh: "Quan quách đâu?" Theo cách nói của Hà Hạo Lâm, trong minh điện này nên có quan quách của chủ mộ, nhưng toàn bộ minh điện trống không.

Đừng nói là quan quách, ngay cả đồ bồi táng cũng không có, trống rỗng, ngoài những giá đá ra, không có gì cả.

Chương 19

Lúc này, Giang Nhất tay cầm la bàn, đi về phía góc đông nam của minh điện.

Mấy người vội vàng theo sau.

Hà Hạo Lâm và Thu Lan cũng hai mặt ngơ ngác, không biết tại sao ở đây không có quan quách, cũng không biết Giang Nhất định làm gì.

Lẽ nào cổ mộ này đã bị những tên trộm mộ khác khoắng sạch rồi?

Nhưng cũng không giống, dù sao mộ này cũng ẩn giấu như vậy, muốn lấy đi tất cả đồ vật trong cổ mộ gần như là không thể.

Chỉ thấy Giang Nhất lại đốt một cây nến đặt ở góc đông nam.

"Giang tiểu ca, ý gì đây?" Hoàng Bác hỏi.

Giang Nhất: "Còn nhớ câu 'đèn tắt không trộm mộ' của tôi không?" Mọi người gật đầu tỏ ý nhớ.

Giang Nhất: "Mạc Kim Giáo úy xuống mộ việc đầu tiên, là phải đốt một cây nến ở góc đông nam của cổ mộ, nếu nến tắt, bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải nhanh chóng rời đi, không được lấy gì, không được chạm vào gì!" Mọi người một phen kinh hãi, sáu đôi mắt chăm chú nhìn cây nến.

May mà ngọn lửa rất ổn định, không có bất kỳ dấu hiệu nào sắp tắt.

Thu Lan lẩm bẩm một câu, "Chất lượng không khí ở đây tốt như vậy, sao có thể đột nhiên tắt được." Giang Nhất không giải thích.

Vì không cần thiết.

"Đi, chúng ta đi nơi khác xem thử." Giang Nhất cũng là lần đầu

tiên xuống mộ, trước đây đều xem trên tiểu thuyết và TV, hoàn toàn không có cảm giác chân thực như khi bước vào cổ mộ.

Minh điện không có gì, chẳng có gì đáng xem.

Tiền điện có chút đáng xem.

Giang Nhất cũng không quên nhiệm vụ hệ thống của mình, phải lấy được Mạc Kim Phù và Văn Hương Ngọc, cả hai thứ này đều phải lấy trong tình huống rất nguy hiểm.

Điều duy nhất khiến Giang Nhất yên tâm là, chắc sẽ không gặp phải Huyền hồn thê.

Vì trong nguyên tác, Huyền hồn thê là do hai con ngỗng lớn đó thu hút.

Bây giờ ở đây không có ngỗng lớn.

Thực ra khi xuống loại mộ này, việc dùng gia cầm để dò đường, thử khí độc đều rất cần thiết, nhưng vì Giang Nhất biết trước tình hình của ngôi mộ này, nên đã bỏ qua.

Thêm vào đó, gia cầm có thể thu hút Huyền hồn thê, khiến U Linh Trủng hiện ra, quỷ mới muốn đi lòng vòng trong tình huống đó.

Giang Nhất cũng không đề cập đến chuyện này. (Lúc này, con mèo đen toàn thân, đang từ từ đi qua hang động...) Bảy người đi qua cửa đá của minh điện đến tiền điện.

"Có tiếng nước?" Tai Nhiệt Ba rất thính, lập tức nghe thấy tiếng nước.

Mọi người nhìn kỹ, trên mặt đất của tiền điện, có một miệng suối nhỏ, đang sùng sục trào nước.

Không biết đã tồn tại bao lâu, mà không tràn ra một giọt!

Mọi người liên tục kinh ngạc!

Hoàng Bác trước khi tham gia chương trình đã xem không ít sách về phong thủy, biết một cách lơ mơ.

Thấy Thu Lan và Hà Hạo Lâm cũng nhíu mày, quan sát xung quanh, xem ra không trông cậy vào họ được.

Hoàng Bác hỏi: "Giang tiểu ca, trong này có gì đặc biệt không?" Giang Nhất quan sát bức bích họa chưa hoàn thành trong tiền điện, nói: "Cái này gọi là quan tài dũng, trong mộ có một miệng suối như vậy, đối với chủ mộ có lợi ích cực lớn.

Ngôi mộ này, là một thế phong thủy cực phẩm rất hiếm gặp gọi là 'nội tàng oan', truyền thuyết nói rằng thế 'nội tàng oan' này thích hợp để mai táng nữ tử, có thể mang lại vô số phúc ấm cho con cháu đời sau." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Hai học giả khảo cổ cũng kinh ngạc, loại thế phong thủy này họ chưa từng gặp.

Họ đều biết người xưa rất coi trọng và chú trọng phong thủy, nhưng không ngờ lại có cách nói này.

Điều kinh ngạc là, trước khi vào mộ, Giang Nhất đã phán định trong lòng núi có cổ mộ, tất cả đều đúng!

Nhiệt Ba cũng không còn sợ hãi nữa, tán thưởng: "Giang tiểu ca thật sự kiến thức uyên bác." Giang Nhất mỉm cười, thực ra đều là xem trong nguyên tác, và có trong «Thập lục tự phong thủy bí thuật» mà hệ thống đưa, dĩ nhiên người bình thường không thể biết được.

Chỉ là anh luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Nhưng cổ mộ này… chưa xây xong nhỉ." Hà Hạo Lâm cẩn thận hỏi.

Hà Hạo Lâm bây giờ bị Giang Nhất đả kích đến mức có chút mất tự tin.

Hắn phát hiện ngôi mộ này mới xây được một nửa, một số bức họa còn chưa vẽ xong, sau khi xác định chắc chắn mới dám nói.

Giang Nhất thầm nghĩ: Hóa ra bây giờ mới nhìn ra à.

Từ bố cục của minh điện đã có thể nhìn ra, ngôi mộ này xây được một nửa thì dừng công.

Thu Lan cũng nói: "Không sai, tôi cũng nhìn ra rồi, bích họa trong minh điện chưa được tô màu, cả tiền điện và minh điện đều không có bất kỳ đồ bồi táng nào.

Rõ ràng là xây được một nửa thì dừng lại." Nha Nha cầm đèn pin chiếu một vòng, "Theo như Giang tiểu ca nói, vị trí phong thủy ở đây tốt như vậy, tại sao những người này xây được một nửa lại bỏ đi?" Giang Nhất không nói gì.

Vì anh đã biết trước câu trả lời.

Nhưng những người khác bắt đầu phân tích...

Khán giả.

"Lẽ nào lúc xây dựng ngôi mộ này, mọi người phát hiện ra có ma!

Cho nên lúc đó tất cả mọi người đều bỏ chạy?" "Lầu trên thật là não to, bây giờ còn không cho phép thành tinh, làm gì có ma?" "Ngôi mộ này khắp nơi đều toát ra khí tức quỷ dị, tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, bảy người lúc nãy ở trong đạo động, đột nhiên xuất hiện tấm đá, có thể không có một chút động tĩnh nào, ngoài u linh ra e rằng không ai làm được!" "Những thứ thời cổ đại bây giờ đều đã thất truyền, ví dụ như những kỹ nghệ truyền thống, mộ táng, và cả những cổ quốc đã biến mất, biết đâu trong đó có những thứ chúng ta không biết?" "Nói cũng đúng, nhưng ngôi mộ này ngay cả một cái quan tài cũng không có, có lẽ khiến Hồng Lôi thất vọng rồi, không có minh khí để lấy, ha ha ha." "Lầu trên còn cười được à?" "Có

lẽ là vì lúc đó chủ mộ xảy ra chuyện gì đó bị hoàng đế xử trảm, hoặc mất đi thân phận tôn quý, cho nên mới có thể xảy ra chuyện này." "Lầu trên phân tích hay lắm, khả năng duy nhất là thân phận chủ mộ không còn như trước, không có tư cách được chôn trong ngôi mộ này, mới có thể dừng công." ...

Chuyên gia khảo cổ, giáo sư lịch sử.

"Không khoa học!

Xây mộ nửa chừng là một hành vi rất không may mắn trong thời cổ đại của nước ta, có thể bị trời đánh sét đánh, cho nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không rút đi, tôi nghĩ mọi người có thể chú ý đến chuyện quốc gia, có khả năng trong thời gian xây mộ gặp phải quốc chiến, quốc gia bị diệt vong, cho nên mới như vậy." "Tôi xem những thiếu nữ trên các bức họa, ai nấy đều ngọc châu viên nhuận, là phong cách thời nhà Đường, cho nên đây là một ngôi mộ thời Đường, xem tình hình xung quanh, dường như mọi người rút đi không hề vội vã, không giống như gặp phải quốc nạn." "Trong thời nhà Đường, bất kể chính sử hay dã sử đều không có ghi chép về phi tử nào có ngôi mộ như vậy, thật thần kỳ, rốt cuộc là xây mộ cho vị phi tử nào?" Các chuyên gia cũng có chút ngơ ngác.

Hoàn toàn không phân biệt được lịch sử của ngôi mộ này.

Nhưng mọi người đều biết, thời kỳ chắc chắn là nhà Đường.

Chương 20

Bích họa đã nói rõ tất cả.

Chỉ là có chút đáng tiếc, trong ngôi mộ này không có đồ bồi táng, cũng không có chủ mộ, nếu những thứ đó đều có, thì giá trị lịch sử, giá trị văn vật đều rất lớn.

Sẽ có sự giúp đỡ lớn cho việc nghiên cứu văn hóa mộ táng thời Đường của mọi người.

Nhưng một ngôi mộ chưa hoàn công như vậy, cũng đã khiến mọi người cảm thấy kinh hỉ rồi.

Dù sao nếu không có Giang Nhất, ngay cả ngôi mộ hoàn thành một nửa này cũng không thấy được.

Tại sao chưa xây xong đã bỏ đi, bản thân câu hỏi này cũng có giá trị nghiên cứu to lớn. ...

Trong mộ.

Bảy người đi một vòng trong tiền điện, ngoài miệng suối lúc nãy ra, cũng không phát hiện thứ gì kỳ quái.

Hồng Lôi có chút thất vọng.

Vô cùng thất vọng!

"Minh khí đã hứa đâu?

Quan tài đã hứa đâu?

Lão Lôi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, lại cho tôi một sản phẩm dở dang, đùa tôi à." Hồng Lôi, gã thô lỗ này quả thực trời không sợ đất không sợ.

Nếu là người bình thường ở trong ngôi mộ này, e rằng sớm đã bị

tình hình ở đây trấn trụ.

Sao có tâm tư mà phàn nàn.

Hoàng Bác nói đùa: "Giang tiểu ca không phải đã nói rồi sao, có minh khí, nhiều nhất cũng chỉ được lấy một hai món, tôi thấy anh bỏ cuộc đi, không bằng đi múc ít nước suối, dời tảng đá này đi, biết đâu có chút giá trị nghiên cứu." Hồng Lôi nghe vậy, "Được đó lão Hoàng, nói có lý." Nói xong, anh ta cầm lấy bình nước đã lấy ra, đổ nước bên trong đi, bắt đầu múc nước trong miệng suối.

Giang Nhất: "..." Quả nhiên là 'Diêm Vương', vào mộ cổ mà không vặt được cọng lông nào thì không đi!

Giang Nhất trong lòng thầm khâm phục.

Hồng Lôi có thể so sánh với Vương Bàn Tử rồi!

Nhưng bây giờ anh đang bận tìm hài cốt của vị tiền bối kia để lấy Mạc Kim Phù.

Mạc Kim Phù là tín vật của Mạc Kim Giáo úy.

Chỉ có Mạc Kim Phù mới có thể coi là một Mạc Kim Giáo úy chính hiệu, bảy người họ chỉ là đóng giả thôi.

Đúng lúc này, ở cửa minh điện, vang lên một tiếng hét kinh hoàng!

"Ai... ai... ai ở đó!

Ra đây!" Hà Hạo Lâm đứng giữa cửa đá của minh điện và tiền điện, lắp bắp nói.

Rõ ràng đã bị kinh sợ.

Giang Nhất và sáu người còn lại quay lại.

Nhìn thấy gì rồi?

Thu Lan lập tức chạy qua, nhìn theo hướng ánh mắt của Hà Hạo

Lâm, lập tức có chút mềm nhũn chân, ngã ngồi trên nền đá lạnh lẽo.

Giang Nhất nhíu mày.

Anh phát hiện giữa hai điện, mơ hồ có thêm một tia sương đen, khiến không gian có chút mông lung, ngay cả đèn pin Lang Nha cũng không chiếu xuyên qua được.

"Hừm, không đúng." Giang Nhất suy tư.

Lẽ nào...

U Linh Trủng đã được kích hoạt?

Giang Nhất nhớ rõ, trong nguyên tác, ngôi mộ cổ này không chỉ là một ngôi mộ dở dang thời Đường, mà còn đi kèm với một ngôi mộ u linh thời Tây Chu.

Chỉ là ngôi mộ u linh cần gia cầm, súc vật kích hoạt mới hiện ra.

Chính là câu 'tam sinh thông thiên, tam cầm đạt địa'.

Trong nguyên tác, vì có hai con ngỗng trắng lớn, nên đã dẫn ngôi mộ u linh thời Tây Chu ra, nhưng ở đây ngoài người ra, không có sinh vật nào khác.

Giang Nhất an ủi: "Có lẽ gã đó hoa mắt thôi, gan nhỏ." Anh cùng những người khác đi qua.

"A!" Nha Nha sợ đến mức hai tay che mắt.

Nhiệt Ba nhìn một cái, cũng không dám nhìn nữa.

Hoàng Bác, Hồng Lôi sau khi nhìn, mặc dù không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng Giang Nhất rõ ràng cảm giác được cơ bắp toàn thân họ đều căng cứng, biểu cảm trên mặt cũng cứng đờ.

Thật vậy, trong tình huống này, đột nhiên nhìn thấy một 'gương mặt người', dù Giang Nhất đã có chuẩn bị tâm lý, cũng 'hú hồn'.

Trong nháy mắt, minh điện vốn không có gì, lại có thêm một gương mặt.

Cũng không trách Hà Hạo Lâm suýt nữa tè ra quần, cảnh tượng này, ai thấy cũng sợ!

Một gương mặt trong bóng tối, to bằng cái chậu rửa mặt, ẩn ở góc tường, căn bản không nhìn thấy thứ gì bên dưới gương mặt, cổ, tứ chi, tất cả đều ẩn trong bóng tối.

Cây nến mà Giang Nhất đốt ở góc đông nam lúc nãy không biết đã tắt từ lúc nào.

Dù không tắt cũng gay go, vì trong minh điện không biết từ lúc nào đã có thêm một lớp sương đen, mờ mờ ảo ảo, khiến tầm nhìn của mọi người bị ảnh hưởng.

Thật sự đã kích hoạt U Linh Trủng!

Giang Nhất nghi hoặc.

Chương 21

Nhưng lúc này không thể quản nhiều như vậy.

Hồng Lôi lấy hết can đảm lớn tiếng nói: "Người phía trước kia, là người hay là quỷ thì lên tiếng đi!

Đừng đứng đó bất động dọa người!

Tôi nói cho anh biết, tôi đang trực tiếp, căn bản không sợ anh đâu, trước máy quay, ác linh lui tán!" Hoàng Bác cũng nói: "Nếu dọa người ta lên cơn đau tim, là phải chịu trách nhiệm pháp lý đó tôi nói cho anh biết, mau phát ra tiếng động đi!" Nha Nha che mắt, giọng run rẩy nói: "Giang tiểu ca, Giang tiểu ca, gương mặt người đó vẫn còn ở đó phải không?" Nhiệt Ba nhỏ giọng nói: "Suỵt, Nha Nha đừng nói nữa, mình vừa mới nhìn rồi, nó ở đó!

Không sao đâu, chúng ta có bảy người, ai đến cũng không sợ." Hà Hạo Lâm dùng tay chống đất đứng dậy, nhưng phát hiện chân mềm như bún, "...

Mau ra đây, chúng tôi có bảy người, căn... căn... căn bản không sợ." Mấy người dùng giọng nói để che giấu sự sợ hãi.

Chỉ có Giang Nhất là không nhúc nhích.

Anh biết đối diện chỉ là gương mặt được điêu khắc trên một cái quách đá mà thôi.

Nhưng bây giờ không thể tỏ ra quá tự tin, nếu không sẽ dễ bị nghi ngờ.

Nếu đi thẳng qua thì tốt, nhưng rõ ràng có chút không giống người, dù sao trong tình huống này, ngay cả đèn pin Lang Nha cũng không chiếu rõ được thứ gì phía trước.

Vừa mới từ minh điện ra, anh nhớ rất rõ là không có gì cả.

Bây giờ đột nhiên có thêm một gương mặt, người bình thường đều sẽ nghi ngờ là 'ma'.

Mộ cổ cũng là mồ mả thôi, có 'ma' trong mắt mọi người không phải là bình thường sao.

Giang Nhất lớn tiếng nói: "Hắc chiết tham long sĩ bảo cái, bàn sơn khải khâu hữu động thiên, tinh la hốt nhiên khai, bắc đẩu tụ nam quang!" Nói xong, toàn bộ minh điện vẫn im lặng một cách quỷ dị.

Ngay cả một tiếng vọng cũng không có.

Hồng Lôi lúc này từ trong ba lô của mình lấy ra một chai Nhị Oa Đầu nhỏ, tu một ngụm, "Giang tiểu ca, đó là ý gì?" Giang Nhất ngẩn người, không biết Hồng Lôi giấu chai Nhị Oa Đầu này ở đâu, trước đó không phát hiện ra.

Rượu là thứ tốt nhất để lấy can đảm, Hồng Lôi cũng có tầm nhìn xa.

Không chỉ là một kẻ mãng phu, anh ta cũng có cách của riêng mình.

Giang Nhất nói: "Là tiếng lóng trong nghề đạo mộ, bảo đối phương làm ơn, nhường đường cho chúng tôi." Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, xem ra là gặp đúng 'đồng nghiệp' rồi, mặc dù kinh ngạc nhưng không phải là không thể xảy ra.

Tục ngữ có câu, duyên, diệu bất khả ngôn.

Ở nơi này không thể có ma, cho nên gặp phải kẻ trộm mộ khác cũng là bình thường, bất kể thế nào, chỉ cần là người là được.

Mọi người đều chờ đối phương trả lời. ...

Khán giả.

"Không dám xem!

Không dám xem!

Gương mặt đó trông không có chút huyết sắc nào, thật sự giống như ma!" "Sợ không phải là người của tổ chương trình cố ý làm ma để tăng hiệu quả chương trình chứ?" "Sao có thể!

Đường lui đều bị tấm đá chặn rồi, tổ chương trình bây giờ muốn giở trò cũng không thể đưa người vào được, quá kinh khủng!" "Đây rốt cuộc là thám hiểm hay phim kinh dị linh dị, mẹ ơi, không dám xem, tôi phải vào trong chăn đây." "Giang tiểu ca là người duy nhất còn khá bình tĩnh, nếu tôi ở đó, có lẽ đã bị dọa tè ra quần, chương trình thật sự quá chân thực." "Tôi cảm thấy thứ đối diện đó thật sự là ma đó!

Vừa rồi rõ ràng không có, chớp mắt một cái đã xuất hiện, quá đáng sợ." "Trong cổ mộ, dân gian truyền rằng đều có thi biến, sẽ có cương thi, không phải thật sự là cương thi chứ!

Xong rồi xong rồi, Nha Nha, Nhiệt Ba của tôi!" "Công bình, công chính, hài hòa, tự do, bình đẳng…" "Bình luận hộ thân!

Tà ma lui tán!" ...

Mọi người đều biết, đó tuyệt đối không phải là bích họa, vì bích họa trước đó đều đã xem, đều là nữ, ai ăn no rửng mỡ mà vẽ một gương mặt to như vậy trong mộ nhìn chằm chằm chủ mộ?

Rảnh rỗi à?

Chờ một lát, trong minh điện không có bất kỳ âm thanh nào, gương mặt đó, vẫn ở đó.

Hoàng Bác vội vàng hỏi: "Sao đối phương vẫn không nhúc nhích." Giang Nhất: "Vậy thì có lẽ không phải là người." Hà Hạo Lâm lập tức khóc, "Giang...

Giang ca, đừng nói bậy, không phải người sao có thể có gương mặt người." Giang Nhất nói: "Có gương mặt người cũng chưa chắc

là người.” Bị nói như vậy, mọi người trực tiếp cảm thấy máu mình đông lại, cơ thể lạnh đi một nửa.

Tâm lý của Hà Hạo Lâm hoàn toàn sụp đổ, thậm chí còn có ý định đâm đầu vào tường tự tử.

Tự sát chắc là tốt hơn bị ma giết nhiều nhỉ?

Giang Nhất nói: “Ai có gan đi cùng tôi qua đó xem thử?” “Tôi đi!” “Tôi!” “Tôi cũng đi!” Hồng Lôi và Hoàng Bác đồng thanh nói.

Đến cả Nha Nha cũng đòi đi khiến Giang Nhất có chút kinh ngạc.

Giờ phút nguy nan luôn có thể nhìn thấu tính cách nội tâm của một người, không ngờ nữ minh tinh như Nha Nha vào thời khắc mấu chốt cũng có thể vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng.

“Được, cùng đi.” Giang Nhất nói.

“Đợi đã, em cũng đi.” Nhiệt Ba cũng lên tiếng.

Thu Lan cũng đỡ Hà Hạo Lâm đứng dậy, “Em đi cùng, nếu gặp phải... gặp phải chuyện gì còn có thể ứng phó.” Thực ra cô ấy định nói là gặp ma, nhưng không dám nói ra, nếu không sẽ thật sự quá đáng sợ.

Bản thân cô vốn không tin những chuyện này.

Giang Nhất mỉm cười, “Được, cùng đi.” Hồng Lôi hai tay cầm xẻng công binh để phòng bất trắc, miệng lẩm bẩm: “Thượng đế, Jesus, Quan Âm Bồ Tát, Thác Tháp Thiên Vương, Phật Tổ phù hộ!

Trừ tà diệt ác!” Giang Nhất nhắc nhở: “Anh Lôi, Thượng đế với Jesus không quản chuyện ở đây đâu, chắc Chung Quỳ có khi lại linh hơn đấy.” Hồng Lôi méo xệch mặt nói: “Giang tiểu ca, lúc này đừng nói chuyện đó được không.” Nhưng bị Giang Nhất nói một câu như vậy, nỗi sợ của bảy người đã vơi đi không ít.

Giang Nhất đi ở phía trước, bảy người tay trong tay cùng nhau tiến lên.

Khán giả đang xem trực tiếp cũng nín thở!

Rốt cuộc là ma quỷ gì, sắp được tiết lộ rồi!

Chương 22

Mọi người càng đi càng gần, khi chỉ còn cách khuôn mặt khổng lồ đó một mét, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng nhìn rõ!

Không phải ma!

Đó là một khuôn mặt người được điêu khắc trên một cỗ quách đá lớn!

Hồng Lôi cũng chẳng màng hình tượng, chửi một tiếng, "Mẹ kiếp!

Tưởng là ma, hóa ra là một cái mặt người điêu khắc, dọa chết tôi rồi!" Mọi người tức thì thở phào.

Giọng Hoàng Bác trở nên nhẹ nhõm: "Xem ra đều là tự mình dọa mình, các bạn khán giả đang xem TV, không cần sợ hãi, trên thế giới này không có ma đâu, tất cả những sự vật chưa biết đều là đang dọa chúng ta thôi." Nha Nha xoa xoa ngực, "Dọa chết em rồi, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt này thật sự đáng sợ quá." Hà Hạo Lâm sau khi thấy rõ, hai chân cũng có sức trở lại, ông ta đứng dậy đi tới bên cỗ quách đá gõ gõ, lấy kính lúp ra, xem ra đang quan sát lịch sử của cỗ quách.

Lúc này, Nhiệt Ba nhíu mày nói: "Điêu khắc thì không đáng sợ, nhưng vừa rồi rõ ràng em không hề thấy có cỗ quách đá lớn như vậy, cũng không có tiếng động nào, sao nó lại xuất hiện?" Giang Nhất thầm khen ngợi, Nhiệt Ba suy nghĩ thật nhanh.

Vấn đề này vừa được nêu ra.

Trong minh điện, một lần nữa lại chìm vào im lặng.

Đúng vậy.

Dù khuôn mặt này là vật chết, nhưng một thứ to như vậy xuất hiện sao lại không có một chút tiếng động nào?

Hoàn toàn không phù hợp với thường thức!

Bình thường một cỗ quách đá lớn thế này, dù chỉ là một cái hộp nhỏ bị người ta di chuyển cũng phải có chút động tĩnh chứ.

Thật không khoa học.

Từ lúc vừa vào minh điện đến giờ đã phát hiện đủ mọi chuyện bất thường.

Hoàng Bác bình tĩnh nói: "Ở đây quá bất thường, hay là Giang tiểu ca, chúng ta rút trước đi?" Hồng Lôi nhìn cỗ quách, dù rất muốn gõ thử xem bên trong có đồ tùy táng hay quan tài của người xưa không, nhưng thôi, an toàn là trên hết, nơi này quá tà môn.

Giang Nhất biết bây giờ rút lui đã muộn, u linh trủng đã hiện thân, đường hầm lúc trước e là đã thay đổi rồi.

Quay về không phải là không thể, mà là rất khó!

Nữ học giả khảo cổ Thu Lan nói: "Đợi đã, mọi người, đợi đã!

Cỗ quách đá này có chút kỳ lạ!" Mọi người vốn đã chuẩn bị rời đi, dù sao ngôi mộ cổ này chỗ nào cũng bất thường, nhưng nghe Thu Lan nói vậy, Hồng Lôi quay lại từ đường hầm hỏi: "Sao vậy?" Thu Lan nói: "Dựa vào hoa văn trên quách đá, tôi cảm thấy, cỗ quách này không phải của thời Đường, mà là thời Tây Chu!" Hà Hạo Lâm cũng cầm đèn pin soi một lượt, xác nhận: "Không sai, hoa văn này là vân lôi văn chỉ có ở thời Tây Chu, thời Đường không thịnh hành loại này, ôi, lạ thật, lạ thật." Hai nhà khảo cổ học này còn trẻ, vào mộ cổ chưa nhiều.

Cho nên bây giờ khó khăn lắm mới thấy được một ngôi mộ cổ chưa bị khai quật, họ như đói khát lâu ngày.

Bây giờ lại phát hiện thời gian của cỗ quách không khớp với ngôi mộ, càng khiến họ tò mò hơn.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Quan quách thời Tây Chu lại đặt trong mộ cổ thời Đường, xuyên không đến đây à?

Hồng Lôi nói: "Hai người xem kỹ lại xem, có phải không, đừng có nhìn nhầm, ngôi mộ này vốn đã tà môn, nói thế này càng làm người ta sợ hơn." Thu Lan tự tin nói: "Tôi dám khẳng định, tuyệt đối là quách đá thời Tây Chu, quách đá thời Đường bên ngoài không bao giờ điêu khắc khuôn mặt người quỷ dị như vậy." Hồng Lôi: "Giang tiểu ca, cậu xem giúp xem." Mọi người đều nhìn về phía Giang Nhất đang quan sát đường hầm.

Giang Nhất đi một vòng quanh cỗ quách rồi nói: "Không sai, đúng là quách đá thời Tây Chu." Vậy thì mọi người càng thêm hoang mang.

Thời Tây Chu và thời Đường cách nhau đến một nghìn sáu trăm năm, chuyện này cũng quá hoang đường rồi?

Giá trị khảo cổ thật sự quá lớn.

Hai nhà khảo cổ học quyết định ghi chép lại phát hiện này cẩn thận.

Nhìn hai nhà khảo cồ học bận rộn, Hồng Lôi cẩn thận quan sát cỗ quách, dùng vai huých Giang Nhất, "Tiểu ca, chúng ta có thể mở nắp quách này ra không, biết đâu bên trong có bảo bối đấy." Giang Nhất trợn tròn mắt: "???" Hồng Lôi ho khan một tiếng, "Đừng quên, chúng ta bây giờ đang đi đạo mộ...

Mạc Kim Giáo úy, tục ngữ có câu, trộm không về tay không, dù sao chúng ta cũng bận rộn cả buổi rồi, cũng phải lấy chút gì đó đi chứ?" Giang Nhất giơ ngón cái, "Anh Lôi à, anh vào nhầm nghề rồi,

nếu không làm minh tinh mà đi đảo đấu, tuyệt đối sẽ thành tổ sư gia đấy!" Hồng Lôi cười hắc hắc, "Thôi được rồi, dù sao cũng đã đến đây rồi mà." "Đến rồi!

Anh Lôi thật hài hước." Nhưng Giang Nhất nói: "Thôi đi, thứ nhất, quy mô cỗ quách này quá lớn, bên trong có tống tử trong truyền thuyết hay không tôi không biết, tốt nhất không nên động vào, ngôi mộ này chỗ nào cũng rất quỷ dị, vừa nhìn đã biết là một mộ huyệt không bình thường." Hoàng Bác đồng tình: "Không sai, theo những cuốn sách tôi đã đọc, mộ cổ có hai phong cách khác nhau đều là bất thường, chúng ta tuy đóng vai Mạc Kim Giáo úy, nhưng an toàn là trên hết." Hồng Lôi gõ gõ cỗ quách nói: "Vậy thôi, lỡ như trong quan tài đá này thật sự có tống tử thì sao?" Giang Nhất cười nói, "Khó nói lắm, tống tử là thứ thi thể xảy ra thi biến, vạn nhất nhảy ra một con tống tử, chúng ta thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Vị cao nhân đi trước chúng ta đã không động đến cỗ quách này, nhất định có nguyên nhân của nó." Hồng Lôi vỗ đầu, "Đúng vậy nhỉ, quên mất chuyện này, vị cao nhân đào đường hầm kia đã không động thủ, chúng ta cũng thôi đi." … Khán giả được một phen cười bò.

"Vãi, Diêm Vương đến lúc này rồi còn tơ tưởng bảo bối trong quan tài, anh Lôi nhà tôi thật sự không cần mạng nữa à?" "Đúng là kẻ ham tiền không màng mạng sống, trâu bò thật, trong tình huống này mà là tôi thì đã chạy từ lâu rồi, bên trong có thể có người chết thật đấy!" "Bây giờ tiêu chuẩn làm minh tinh cao thế à?

Còn phải đi đạo mộ nữa!

Nha Nha và Nhiệt Ba hình như không còn sợ hãi nữa, yêu rồi yêu rồi." "Tôi nhìn ra rồi, bảy người này toàn là những kẻ không cần mạng, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện phiếm." "Diêm Vương lúc này còn tơ tưởng bảo bối, ha ha ha, thật sự

là diễn như không diễn!" "Bây giờ tôi vẫn còn sợ, rốt cuộc cỗ quách kia xuất hiện thế nào vậy?" "Trí tuệ của người xưa thật lợi hại, thuật cơ quan đều đã thất truyền, tôi thấy là do thuật cơ quan thần bí tạo thành." Khán giả vẫn đang tìm lời giải đáp.

Các chuyên gia khảo cổ cũng đang phân tích, mộ Đường lại có một cỗ quách đá thời Tây Chu.

Chẳng lẽ người thời Đường đã đào được mộ cổ Tây Chu, sau đó xây dựng một nửa?

Cũng không khoa học.

Đã qua mấy nghìn năm, chắc cũng không có hoàng đế nào nhận người đó là tổ tiên của mình đâu nhỉ?

Không khoa học.

Hoàn toàn không khoa học.

Lúc này, trời đã tối, mọi người vừa mệt vừa đói.

Nhân lúc Hà Hạo Lâm và Thu Lan đang quan sát cỗ quách, Giang Nhất phát cho mỗi người một miếng bánh quy nén cùng nước khoáng để lót dạ.

"Mọi người nghỉ ngơi đi, tiếp theo chúng ta còn một đoạn đường dài phải đi." Giang Nhất nói.

Mọi người nghĩ rằng đoạn đường dài mà Giang Nhất nói là đường hầm quay về.

Họ hoàn toàn không biết Giang Nhất đang nói một câu hai nghĩa. 'Đường dài' thực ra không phải là đường quay về!

Mọi người bây giờ mới biết tại sao Giang Nhất không cho mang theo những thứ linh tinh kia.

Khi đạo mộ hoàn toàn không dùng đến, chỉ thêm vướng víu.

Bánh quy nén bình thường chẳng thèm nhìn tới, giờ ăn lại thấy ngon.

Thật hiếm có!

Chương 23

Sau khi nghiên cứu cả buổi, Hà Hạo Lâm và Thu Lan cũng không tìm ra tại sao quách đá thời Tây Chu lại xuất hiện ở đây.

Chỉ có thể tạm thời rời khỏi đây rồi nghiên cứu sau.

Chuyến đi này thu hoạch đã quá đủ rồi.

Những trải nghiệm trong đó, còn có giá trị hơn cả việc khảo sát hàng chục ngôi mộ cổ.

Hoàng Bác nói: "Nếu ở đây không còn gì khác, chúng ta rời đi thôi!

Chuyện tiếp theo là của bộ phận khảo cổ phía trên." Mọi người gật đầu.

Hồng Lôi có chút tiếc nuối, chưa được thử làm Mạc Kim Giáo úy thực thụ.

Lúc đi, hai tay vẫn trắng trơn.

Hoàng Bác đi trước dẫn đường, "Lần này, để tôi đi trước." Giang Nhất chủ động đi sau cùng.

Bởi vì anh biết, đường hầm vẫn là đường hầm đó, nhưng con đường đã không còn như cũ nữa.

Vừa mới đi xuống được vài bước, Hoàng Bác đã phát hiện ra ở đây khác với lúc trước!

"Không đúng!

Không đúng!" Hoàng Bác hét lớn.

Hồng Lôi nói: "Lão Hoàng, nhỏ tiếng thôi, có gì không đúng?" Hoàng Bác nói: "Đây không phải là đường hầm chúng ta vào!

Nhìn xem!

Phía trước có bậc thang!

Lúc chúng ta vào, hoàn toàn là đất bùn!" Trí nhớ của Hoàng Bác rất tốt, EQ cao là điều cả giới giải trí đều công nhận.

Tự nhiên là anh không nói dối, cũng không nhìn nhầm.

Mọi người nhìn sang hai bên, quả thật, đây không phải là đường hầm nữa!

Lúc vào đường hầm, phải bò vào, nhưng bây giờ, lối đi này người đứng thẳng chỉ thiếu chút nữa là chạm đỉnh!

Một tên trộm mộ không thể nào có hứng thú đào một lối đi cao và rộng rãi như vậy!

Có ma rồi!!

Hoàng Bác không dám đi nữa, "Lùi lại, lùi lại!" Mọi người lập tức lùi lại và đi lên.

Không thể không nhát gan, dù sao chuyện này đã vượt quá nhận thức.

Căn minh điện thời Đường vốn trống không lại lặng lẽ xuất hiện thêm một cỗ quách đá.

Bây giờ, con đường ban đầu cũng hoàn toàn thay đổi.

Đường hầm vẫn là đường hầm đó, nhưng xung quanh đã biến thành mộ đạo, trong mộ đạo toàn là những khuôn mặt khiến người ta hoảng sợ!

Ai mà không sợ cho được?

Hà Hạo Lâm nằm rạp ở miệng hầm quan sát một lúc, lẩm bẩm: "Lạ thật, lạ thật, phong cách mộ đạo cũng là của thời Tây Chu, có bậc

thang đá, hoàn toàn không giống lúc chúng ta vào, rốt cuộc là chuyện gì?" Bây giờ tâm thái của mọi người đã có chút thay đổi.

Đối mặt với chuyện như vậy, cũng không còn sợ hãi như trước.

Dường như nỗi sợ hãi lúc nãy đã bị tiêu hao không ít khi đối mặt với khuôn mặt kia.

Mọi người nhất thời hoang mang vô định.

"Giang tiểu ca, bây giờ làm sao?" Hoàng Bác hỏi.

Bây giờ mọi người không biết làm gì liền hỏi Giang Nhất đã trở thành thói quen.

Giang Nhất liếc nhìn xung quanh.

Anh phát hiện bên cạnh cỗ quách đá Tây Chu không biết từ lúc nào đã có thêm một dãy bậc thang rộng lớn.

Quả nhiên, Huyền Hồn Thê đã xuất hiện! 【Đinh!

Chúc mừng tốc độ đạt thành tựu ẩn, gặp được Huyền Hồn Thê!

Nhận được thưởng: Lân Quang Đồng.】 【Nhiệm vụ ẩn được mở: Tiến vào Huyền Hồn Thê có thể nhận vật phẩm: Kim Cương Tán!】 Lúc này, hệ thống trong đầu Giang Nhất vang lên thông báo.

Giang Nhất không nói nên lời.

Thế này cũng có thành tựu.

Huyền Hồn Thê có lẽ là thứ huyền bí nhất trong Long Lĩnh Mê Quật rồi.

Tiến vào Huyền Hồn Thê còn có phần thưởng là Kim Cương Tán!

Quả nhiên phú quý phải tìm trong hiểm nguy.

Kim Cương Tán chính là bảo bối của phái Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu trong nguyên tác.

Lân Quang Đồng thực ra là một loại công cụ chiếu sáng, nhưng bột lân bên trong được làm từ bột xương người chết, phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hai thứ này đều là đồ tốt.

Đồ nghề chuyên nghiệp không thể thiếu của dân đảo đấu.

Nhưng vào Huyền Hồn Thê thì dễ, ra ngoài mới khó.

Xem ra hệ thống đang ra đề khó, vừa muốn mọi người vào Huyền Hồn Thê, lại muốn anh dẫn họ ra ngoài.

Nhưng dù thế nào, cũng đã đến đây rồi, không trải nghiệm thử 'quỷ đả tường' thần bí một phen cũng không được.

Trong nguyên tác chỉ có lão Hồ, Bàn Tử và Đại Kim Nha ba người, nhưng ở đây có tới bảy người, nếu nắm tay nhau, ra khỏi Huyền Hồn Thê chắc không thành vấn đề.

Chương 24

Giang Nhất hạ giọng nói: “Nhìn kìa, có thêm một dãy bậc thang!” Mọi người lúc này mới phát hiện, không biết từ lúc nào, xung quanh cỗ quách đã có thêm một hàng bậc thang đá kéo dài lên trên.

Vì bây giờ bên trong tối đen, căn bản không nhìn thấy gì.

“Sao ở đây lại có bậc thang?

Dùng để làm gì?” Hoàng Bác hỏi.

Lúc này đã chứng kiến quá nhiều chuyện không thể tin nổi, mọi người ngược lại không còn sợ hãi như trước.

Cỗ quách đá còn xuất hiện không một tiếng động, thêm một cái cầu thang cũng chẳng có gì đáng sợ.

Giang Nhất nói: “Theo cách xây dựng mộ thời Tây Chu, đây là khảm đạo, là lối đi để vận chuyển đá và đất ra ngoài khi đào mộ.” Hà Hạo Lâm và Thu Lan nghe mà lơ mơ, đối với lịch sử truyền thừa thời Tây Chu vốn lưu lại không nhiều, văn hóa mai táng càng hiếm thấy.

Nhưng họ lại tin tưởng Giang Nhất không chút nghi ngờ.

Có lẽ trong tình huống nguy hiểm thế này, họ biết người duy nhất có thể tin tưởng là Giang Nhất.

Hoàng Bác suy nghĩ nhanh, lập tức nói: “Theo cách nói của Giang tiểu ca, con đường này dẫn ra ngoài mộ cổ!

Chẳng lẽ đây là lối ra!” Mọi người lập tức mừng rỡ.

Bây giờ đường hầm đã thay đổi, không biết con đường ban đầu có ra ngoài được không.

Biết đâu đi theo cầu thang hướng lên này có thể ra ngoài!

Mang theo hy vọng cầu thang đá này là lối ra, Hà Hạo Lâm lập tức đi lên.

Mấy người còn lại cũng lần lượt đi theo.

Giang Nhất đi sau cùng, anh biết, Huyền Hồn Thê này giống như mê cung Hồ Vũ Điệp, vào dễ ra khó, bên trong vô cùng phức tạp, phải ghi nhớ kỹ từng bước đi, vẽ lại bản đồ trong đầu mới có thể ra ngoài.

Trong cuốn «Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật» mà Giang Nhất nhận được, quyển 'Độn' tự cũng có ghi chép về điều này, lão Hồ cũng biết được từ trong sách.

Chỉ có điều lão Hồ ba người trong tình huống không biết gì đã tiến vào Huyền Hồn Thê, còn Giang Nhất thì chủ động tiến vào. … Mấy người chậm rãi đi 'lên', vốn dĩ nghĩ rằng sắp ra ngoài được nên đều rất phấn khích, nhưng chẳng bao lâu mọi người đều đã mệt.

Đi nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy điểm cuối!

Phải biết rằng, trong ý thức của họ, đi lên một cái cầu thang như vậy nửa tiếng cũng đã cao mấy trăm mét rồi.

Độ cao như vậy e là đã sớm đi qua đỉnh gò đất.

Nhưng ở đây, vẫn không thấy phía trước có bất kỳ ánh sáng nào!

"Không ổn!

Không ổn!" Hoàng Bác nhíu mày, phát hiện cầu thang xung quanh dường như không hề thay đổi, vĩnh viễn đều như vậy.

Giang Nhất biết, họ không phải Mạc Kim Giáo úy chuyên nghiệp, quan sát không tỉ mỉ như vậy.

Họ không phát hiện ra vết khuyết hình 'trăng khuyết' trên bậc thang.

Giang Nhất nói: "Mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi đi, chúng ta có

thể đã gặp phải ‘quỷ đả tường’ trong truyền thuyết rồi.” Cùng lúc đó, anh vẫn đang vẽ bản đồ Huyền Hồn Thê trong đầu.

Muốn vẽ bản đồ phải dùng chân đi, anh cũng đi theo mọi người suốt, bây giờ đã có hình dung sơ bộ, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng mấy người còn lại lập tức hoảng hốt.

Hồng Lôi sững sờ: “Quỷ đả tường?

Giang tiểu ca đừng dọa tôi chứ!

Quỷ đả tường đáng sợ lắm, tôi không gặp bức tường nào chặn đường cả, chắc không phải quỷ đả tường đâu.” Lúc này, Nha Nha đang ngồi nghỉ trên bậc thang cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện ra điều không ổn.

“Ủa, vết khuyết trên bậc thang này trông quen quá, hình như vừa rồi lúc mới vào cầu thang em đã thấy rồi.” Nha Nha nói.

Mấy người vây lại, “Đâu?” Nha Nha chỉ vào vết khuyết hình trăng lưỡi liềm trên bậc thang.

Hoàng Bác: “Thật không?” Nha Nha khẳng định gật đầu, “Vết khuyết này giống hệt trăng lưỡi liềm, vừa rồi em suýt vấp phải, nên em nhớ rất rõ hình dạng này!” Hoàng Bác quyết đoán ngay lập tức, “Mọi người đi lùi lại vài bước xem thử!” Mọi người lập tức đi lùi lại.

Chẳng mấy chốc, Hoàng Bác phát hiện, “Ở đây cũng có một vết khuyết hình trăng lưỡi liềm!” Lại đi một đoạn nữa.

Hoàng Bác lại phát hiện thêm một cái!

Anh nhận ra, cứ mỗi 23 bậc thang, lại gặp một vết khuyết hình trăng lưỡi liềm!

Hồng Lôi ngồi bệt xuống bậc thang thở hổn hển, “Xong rồi, bị tiểu ca nói trúng rồi, thật sự là quỷ đả tường!” Mấy cô gái tức thì sợ

hãi, không biết nên đi tới hay lùi lại!

Dường như họ đã bị mắc kẹt trong một không gian lặp lại của 23 bậc thang, đi tới đi lui, căn bản không ra được!

Chuyện chỉ có trong phim, giờ lại thật sự xuất hiện ngay trước mắt!

Sao có thể không sợ cho được!

Quỷ đả tường!

Một người nào đó cứ đi vòng quanh tại chỗ, không phân biệt được phương hướng, dù đi thế nào, cuối cùng cũng chỉ là một vòng lặp!

Tình huống như vậy thường được sử dụng trong các bộ phim kinh dị.

Khi nhân vật chính bị 'ma' khống chế không gian, họ sẽ bị mắc kẹt hoàn toàn.

Sau đó sẽ bị 'ma' dọa chết.

Dù sao không gian như vậy, căn bản không phù hợp với logic không gian, có cụ Newton ở đây cũng không đỡ nổi.

Đương nhiên.

Mọi người đều biết, điều đó chỉ tồn tại trong phim ảnh, nếu xuất hiện trong thực tế cũng chắc chắn là lời đồn, là giả.

Nhưng điều mọi người không ngờ tới.

Trong một chương trình trực tiếp, mọi người đã thật sự chứng kiến quỷ đả tường!

Chương 25

Không thể dùng khoa học để giải thích!

Bất kể là cỗ quách đá xuất hiện không một tiếng động, đường hầm thay đổi, hay tình trạng mà Giang Nhất và những người khác đang gặp phải, hiện tại không có một lời giải thích hợp lý nào!

Chuyến đi Long Lĩnh lần này của ekip chương trình Giang Nhất quả thực kinh khủng đến điên rồ!

Khán giả cách màn hình cũng run cầm cập.

"Cứu mấy đứa nhỏ đáng thương đi!

Thật sự không ra được rồi!" "Chẳng lẽ là do mộ chủ ở đây giở trò, không cho Nha Nha, Nhiệt Ba rời đi?

Đáng sợ quá!

Lẽ nào thật sự có quỷ đả tường trong truyền thuyết?" "Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có ma?

Mẹ ơi, nhóm người này rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?" "Bình đẳng, tự do, hài hòa..." "Lâm binh đấu giả giai tại tiền liệt…" "Làm sao bây giờ?

Đạo diễn có cách nào không!

Không thể để bảy người cứ đi vòng vòng trong đó mãi được?" "Chơi cho vui thôi mà, không ngờ Mạc Kim Giáo úy lại là một nghề liều mạng thật, bảy người này rõ ràng đã bị quỷ hồn trong mộ cổ này để mắt tới rồi!

Trong phòng live có đạo trưởng nào đang ẩn mình không, mau hàng yêu diệt ma đi?" "Gặp tình huống thế này, tuyệt đối đừng hoảng,

hoảng loạn cũng vô dụng, việc cần làm bây giờ là quỳ xuống dập đầu nhận lỗi với mộ chủ, để mộ chủ tha cho một mạng mới là hành vi đúng đắn nhất!" "Mà mộ chủ là người thời Tây Chu nhỉ, đã trải qua hơn một nghìn năm, e là đã tu thành yêu ma pháp lực vô biên rồi, xong rồi, lần này thật sự toi rồi." "Mẹ ơi, tôi chỉ muốn xem một câu chuyện thám hiểm, lại cho tôi xem cả quỷ đá tường, nửa đêm nửa hôm, cũng không hỏi xem tim người ta có chịu nổi không, đúng là muốn lấy mạng người!" … Lúc này.

Tất cả mọi người trong đội ngũ đạo diễn đều ngơ ngác.

Không ai biết trong mộ cổ có gì, kể từ khi cỗ quách đá đó xuất hiện, tín hiệu định vị trên thiết bị ghi hình của bảy người đã bị nhiễu loạn một cách khó hiểu và hoàn toàn biến mất.

Ban đầu mọi người nghĩ rằng trong mộ cổ có từ trường gây nhiễu, nhưng vẫn liên tục có hình ảnh truyền về theo thời gian thực, nên cũng không để ý.

Nhưng bây giờ, 'tổ đạo mộ' đã gặp phải 'quỷ đá tường' trong truyền thuyết, họ hoàn toàn hoảng loạn.

Cứu viện bây giờ cũng không kịp!

Dù sao ngay cả vị trí cũng không biết!

Phá núi cũng không thể, lỡ như chôn sống cả bảy người trong đó thì cũng toi.

Tấn công vật lý liệu có hiệu quả với quỷ đá tường không cũng là một vấn đề.

"Đạo diễn, làm sao bây giờ?" Có người hỏi.

Đạo diễn hít một hơi khí lạnh, "Bây giờ, chúng ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào vị tiểu ca kia, người duy nhất không hoảng loạn trong bảy người, … anh ta dường như biết những điều mà chúng ta

không rõ, hy vọng anh ta có thể đưa mọi người ra ngoài!" Toàn bộ đội ngũ đạo diễn, nhóm chuyên gia khảo cổ, nhóm bảo an đều bó tay.

Tất cả các lực lượng cứu viện mạnh mẽ nhất.

Thậm chí có thể điều động trực thăng vũ trang đến địa điểm trong vòng một giờ.

Mỗi chương trình thám hiểm đều có một bộ phận cứu viện luôn sẵn sàng như vậy.

Nhưng dù lợi hại đến đâu cũng chưa từng thấy cảnh tượng thế này.

Những người lính giải ngũ kia nhìn vào cũng thấy chân run.

Nếu giải cứu bằng bạo lực từ bên ngoài, e là sẽ ném chuột vỡ bình!

Chỉ có thể công phá từ bên trong!

Tất cả mọi người đều im lặng.

Hy vọng duy nhất, đặt lên người 'khán giả may mắn' kia, Giang Nhất!

Không.

Mọi người cảm thấy, người may mắn không phải là Giang Nhất, mà là sáu người còn lại!

Vì có Giang Nhất, sáu người đó mới có hy vọng!

Lúc này, là 12 giờ đêm.

Thời điểm âm khí nặng nhất.

Không ít thầy bà đều cho rằng đây là lúc ma quỷ xuất hiện. … Trong vòng quỷ đả tường, ngoài Giang Nhất, sáu người còn lại lúc này đang run rẩy.

Đã vào đây hơn 12 tiếng đồng hồ, vừa lạnh vừa đói, bây giờ lại gặp phải tình huống thế này quả thực đang thách thức giới hạn kép cả về thể chất lẫn tâm lý!

Sáu người ngồi đó, ai nấy đều mặt mày ủ rũ.

Họ đã thử mấy lần.

Nhưng dù đi lên hay đi xuống, cứ mỗi hai mươi ba bậc thang, họ lại gặp phải vết khuyết hình trăng lưỡi liềm giống hệt nhau.

"Thế đấy, chúng ta cứ đi vòng vòng trong hai mươi ba bậc thang này, không ngừng đi lặp lại con đường cũ!" Hoàng Bác đưa ra kết luận, lòng chấn động.

Hồng Lôi thì thào: "Nếu tôi có cơ hội ra ngoài, nhất định sẽ đi bái Phật!

Ngày nào cũng thắp ba nén hương cho Quan Âm Bồ Tát!" Tinh thần của sáu người sa sút.

Những bậc thang vô tận đã tiêu hao quá nhiều ý chí của họ.

Lúc này, pin đèn pin của mọi người đều đã cạn, chỉ còn lại chiếc đèn pin Lang Nha của Giang Nhất đang chống đỡ, chất lượng thật tốt.

Chìm trong bóng tối, càng làm sâu sắc thêm nỗi sợ của mọi người.

Nha Nha ngẩng đầu hỏi Giang Nhất: "Giang tiểu ca, có cách nào không?" Cô vẫn luôn ở bên cạnh Giang Nhất, cảm thấy anh vô cùng bình tĩnh, hơi thở cũng chưa từng rối loạn.

Giang Nhất nhíu mày suy nghĩ một lúc: "Ở yên đây đừng động, tôi xuống dưới xem sao, nếu không có gì bất ngờ, tôi sẽ từ trên đi xuống, nên nếu thấy một bóng người cũng đừng hoảng." Mọi người: "……" "Hả??" Đi từ dưới lên, lại từ trên xuống.

Không đáng sợ sao?

Người bình thường sao có thể không hoảng được?

“Giang… Giang tiểu ca, anh đừng dọa em.” Nhiệt Ba kéo kéo cổ áo, cảm thấy thật lạnh lẽo.

Chương 26

Giang Nhất an ủi: "Không cần vội, chúng ta sẽ ra ngoài được, đây không phải quỷ đả tường, chỉ là một cơ quan chống trộm tinh vi của người xưa thôi." "Không phải quỷ đả tường?" Hà Hạo Lâm bị câu nói vừa rồi của Giang Nhất dọa cho đứng hình.

Giang Nhất nói: "Hà chuyên gia mày rậm mắt to của chúng ta, cũng bắt đầu phản bội cách mạng đi theo con đường phong kiến mê tín rồi sao?" Hà Hạo Lâm mấp máy môi, cũng không thể phản bác.

Giang Nhất cười ha ha, từ trong ba lô lấy ra một chiếc đèn đồng phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo.

Hồng Lôi nhìn chiếc đèn đồng, nói một cách yếu ớt: "Giang tiểu ca, trong ba lô của cậu nhiều bảo bối thế, đây lại là gì?" Giang Nhất: "Lân Quang Đồng." Nha Nha hỏi: "Lân Quang Đồng?" Thu Lan bên cạnh nói: "Thứ này tôi từng thấy ghi chép trong sách, bên trong dùng bột xương người chết để chế tạo, phát ra ánh sáng lạnh, nghe nói có thể chiếu sáng và kiểm tra chất lượng không khí, là thứ người xưa thường dùng nhất khi đi đạo mộ." Giang Nhất nói: "Thu chuyên gia nghiên cứu không tồi." Mấy người dùng ánh mắt kinh hãi nhìn chiếc Lân Quang Đồng trong tay Giang Nhất.

Lúc này mà lấy thứ này ra, thật sự quá đáng sợ.

Nhưng không dùng lại không được.

Ngoài chiếc đèn pin Lang Nha của Giang Nhất, đèn pin cường quang của Hoàng Bác, Hà Hạo Lâm, Thu Lan lúc này đều đã tắt ngóm.

Đã đến lúc này rồi, ai còn quan tâm chuyện đó.

"Tôi đi đây." Giang Nhất cầm Lân Quang Đồng chuẩn bị rời khỏi

sáu người.

Lúc này.

Vô số người trong lòng đều khâm phục.

Đã gặp phải quỷ đả tường, Giang Nhất còn dám hành động một mình!

Cái gan của anh ta cũng quá lớn rồi.

Hành động riêng lẻ là đại kỵ trong phim kinh dị!

Giang Nhất lại như không có chuyện gì.

Nói người này không phải là Mạc Kim Giáo úy thực thụ?

Ma cũng không tin!

Quả nhiên không phải là một 'khán giả may mắn' bình thường!

Giang Nhất vừa mới quay người, Nha Nha cắn nhẹ đôi môi mỏng nói: "Giang tiểu ca, đợi đã, em đi cùng anh!" Giang Nhất sững người, quay lại nhìn Nha Nha, không ngờ nữ minh tinh này lại gan dạ đến vậy.

Nha Nha nói: "Một mình anh e là nguy hiểm, hai chúng ta đi cùng nhau còn có thể hỗ trợ." Giang Nhất không từ chối, "Đi thôi." Nha Nha khoác lấy cánh tay Giang Nhất.

Sợ không?

Đương nhiên là sợ!

Ở nơi này, đàn ông còn sợ, huống chi là một cô gái yếu đuối, nhưng bây giờ cô vẫn bình tĩnh, đứng yên ở đó chỉ có thể ngồi chờ chết, không bằng đi cùng Giang Nhất thử xem có cơ hội ra ngoài không.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo và run rẩy từ cánh tay truyền đến,

Giang Nhất vỗ vỗ mu bàn tay Nha Nha, "Đừng căng thẳng, cầm lấy cái này." Nha Nha do dự nhận lấy Lân Quang Đồng, quan sát một lúc, dường như cũng không đáng sợ như vậy, nếu không phải Thu Lan nói bên trong là bột xương, cô chỉ dám cầm một đầu.

Giang Nhất lấy giấy bút ra, vừa đi vừa viết viết vẽ vẽ.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng hai người đã biến mất dưới bậc thang.

Chỉ còn lại Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nhiệt Ba, Thu Lan và Hà Hạo Lâm năm người ngồi trên bậc thang.

Hồng Lôi chép miệng, "Này lão Hoàng, tôi thấy Giang tiểu ca tuyệt đối không phải người thường, e là thật sự là Mạc Kim Giáo úy đấy, trang bị đầy đủ, cái gì cũng biết." Hoàng Bác gật đầu: "Bây giờ, chúng ta không ra được, bị kẹt chết ở đây, chỉ có thể trông cậy vào Giang tiểu ca, hy vọng cậu ấy có thể đưa chúng ta ra ngoài." Hồng Lôi nói: "Hà chuyên gia, ông cũng nói vài câu đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Tôi làm sao mà biết được!

Hà Hạo Lâm cười khổ, "Tôi chỉ biết đây là mộ đạo thời Tây Chu, còn lại thì không biết." Thôi được, Hồng Lôi lắc đầu, chuyên gia không trông cậy được rồi.

Hoàng Bác nói: "Tôi nhớ gia đình tôi rồi." Hồng Lôi nói: "Tôi cũng vậy!

Hôm nay lão Lôi tôi quyết không thể chết ở đây, dù phải đào đất cũng phải đào ra ngoài!" Nhiệt Ba nói: "Anh Lôi, hai bên đều là đá, xẻng công binh của anh không đào nổi đâu." Hồng Lôi: "…" … Phía bên kia.

Giang Nhất dẫn Nha Nha xuống mười bậc thang, ánh sáng từ đèn pin Lang Nha của Nhiệt Ba cũng đã biến mất.

Xung quanh không có bất kỳ âm thanh nào.

Nha Nha có chút hoảng loạn.

Chỉ thấy Giang Nhất lấy từ ba lô ra một chai nước khoáng, đổ một nửa nước lên bậc thang.

“Giang tiểu ca, anh đang làm gì vậy?” Nha Nha tò mò.

Giang Nhất ngồi xuống quan sát rồi nói: “, chúng ta đang đi lên hay đi xuống?” Nha Nha lập tức nói: “Đương nhiên là đang đi xuống rồi!” Giang Nhất nói: “Vậy tại sao nước ở mép bậc thang không chảy xuống?” “?” Ngồi xuống theo, Nha Nha phát hiện dòng nước khi chảy đến mép bậc thang, lại không chảy xuống!

Quan sát kỹ hơn, hóa ra bậc thang này lõm vào trong!

Cũng có nghĩa là, từ lúc này, hai người đang đi lên!

Nhưng cảm giác của Nha Nha, rõ ràng là vẫn luôn đi xuống!

Là ảo giác!

Giang Nhất đứng dậy nói: “Bậc thang ở đây đã được người xưa quét một loại sơn hấp thụ ánh sáng, cộng thêm xung quanh tối tăm không nhìn rõ, cảm giác không có độ dốc của bậc thang, khiến chúng ta nảy sinh ảo giác!

Tưởng rằng mình đi thẳng, thực ra là đang đi vòng tại chỗ.” Nha Nha tức thì bừng tỉnh.

Lòng cô bình ổn trở lại!

“Anh Giang lợi hại thật, em còn tưởng là quỷ đả tường chứ!” Giọng Nha Nha vui mừng nói.

Dù vẫn chưa ra ngoài, nhưng đây là một phát hiện vô cùng quan trọng.

Giang tiểu ca đã tìm ra hy vọng!

Giang Nhất đánh một dấu trên giấy, nói: “Tiếp tục đi về phía trước.” “Vâng ạ!” Nha Nha kích động nói.

Chẳng mấy chốc, hai người phát hiện phía trước có ánh sáng!

Trong ánh sáng, có mấy bóng đen!

Nhìn thấy cảnh đó thật đáng sợ.

Dù biết nơi này giống như mê cung, nhưng phản ứng đầu tiên của Nha Nha là nhảy lùi lại.

Cô lập tức trốn sau lưng Giang Nhất, từ vai anh ló ra hai con mắt.

Chương 27

Cô cẩn thận hỏi: "Anh Giang… phía trước là gì vậy?" Giang Nhất nói: "Không cần sợ, là anh Bác, anh Lôi." Anh sớm đã biết Huyền Hồn Thê là một mê cung, quay về vị trí ban đầu cũng rất bình thường, thực ra họ chỉ đang đi vòng tại chỗ.

Bây giờ chẳng qua chỉ là lại quay về chỗ cũ thôi.

Chuyện nhỏ.

Nhắc đến Hoàng Bác và anh Lôi, hai người đang hồi tưởng lại những chuyện thú vị trong chương trình (Cực Hạn Khiêu Chiến) để xua tan nỗi sợ trong lòng.

"Lẽ ra nên gọi cả lão hồ ly Hoàng Lỗi kia đến, lão già đó trong đám chúng ta là nhiều quỷ kế nhất, thường xuyên chơi khăm cả đội ngũ đạo diễn, đến đây có khi lại có cách." "Không sai, còn về Tiểu Trư thì thôi, chắc lúc này gan cũng vỡ mật rồi, phải để lão Lôi này bảo vệ." "Nếu có cơ hội ra ngoài, nhất định phải kéo cậu ấy đi ăn một bữa với Giang tiểu ca, hai anh em mình dù sao cũng là nhân vật đã trải qua quỷ đả tường, phải khoe khoang một phen." "Không sai, phải khoe khoang một phen." Hà Hạo Lâm và Thu Lan ngồi trên đất không nói nên lời.

Đã đến lúc nào rồi, hai ông anh này còn ở đó mà tán gẫu.

Đúng lúc này, năm người phát hiện phía trên có tiếng động.

Xuất hiện hai bóng đen có đầu!

Xung quanh bóng đen có một luồng 'quỷ hỏa' đang lượn lờ!

"Mẹ ơi!

Có ma thật!" Hồng Lôi cầm xẻng công binh phòng thủ, không biết

đòn tấn công vật lý có thể gây sát thương cho bóng ma không!

Đúng lúc này, 'bóng ma' kia lên tiếng.

"Anh Lôi, là em và Nha Nha." Hồng Lôi trợn tròn mắt: "Giọng của Giang tiểu ca!" Bóng đen từ từ bước ra, chính là Giang Nhất và Nha Nha phía sau.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải ma là được.

Nhưng ngay sau đó họ lại phản ứng lại.

Nhiệt Ba nói: "Không phải hai người đi từ dưới bọn em sao, sao lại ở trên bọn em rồi?" May mà Giang Nhất đã tiêm phòng trước cho họ, nếu không chắc sẽ còn sợ hãi hơn.

Nha Nha phấn khích nói: "Thực ra à, đều là ảo giác của chúng ta, con đường này không phải đường thẳng, cũng không phải đường dốc, bậc thang có cao có thấp, nhưng cảm quan của chúng ta cứ luôn hướng xuống hoặc hướng lên, cảm quan của chúng ta đều bị môi trường xung quanh đánh lừa, nên cứ đi vòng tại chỗ!" Nói xong, Nha Nha quay đầu: "Có phải giải thích như vậy không, anh Giang." Giang Nhất mỉm cười nói: "Đúng một chút cũng không sai!" Mọi người không hoàn toàn hiểu, người phản ứng nhanh nhất là Hoàng Bác.

Hoàng Bác: "Ý là, thực ra cảm quan của chúng ta đã bị môi trường xung quanh lừa gạt!

Gây nhiễu loạn khả năng phân biệt của chúng ta, thực ra chúng ta vẫn luôn đi vòng tròn, chứ không phải đi thẳng!" Giang Nhất: "Đúng vậy, đây là đặc điểm mai táng thời Tây Chu, để phòng trộm mộ, loại cơ quan này thực chất giống như một mê cung, còn được gọi là Huyền Hồn Thê." Mọi người hít một hơi khí lạnh.

"Tên nghe quỷ dị thật." Nhiệt Ba nói.

Giang Nhất: "Thực ra cũng không có gì, chúng ta có thể xem đây là

một mê cung lớn, giống như mê cung gương, lâu dần, cảm quan của chúng ta sẽ bị mất phương hướng, cũng gần giống như ở đây, chỉ là cơ quan ở đây tinh vi hơn." Mọi người như có điều suy nghĩ.

Nếu như vậy, thì có thể giải thích được rồi.

Hoàng Bác nói: "Vậy vết khuyết hình trăng lưỡi liềm trên bậc thang giải thích thế nào?" Giang Nhất: "Đó là do người thiết kế cố ý làm ra, không phải vì vết khuyết hình trăng lưỡi liềm này, chúng ta mới nghĩ rằng mình bị kẹt trong một vòng lặp vô hạn của hai mươi ba bậc thang sao?" Mọi người đồng loạt gật đầu.

"Không sai!" Giang Nhất nói: "Vậy bây giờ đi theo tôi." Nói rồi, anh lấy ra một chai nước khoáng đã vơi một nửa đặt bên cạnh vết khuyết hình trăng lưỡi liềm.

Mọi người không hiểu tại sao.

Giang Nhất vẫy tay, sáu người đi theo sau anh.

Chỉ thấy Giang Nhất đi sát vào tường.

Bởi vì bức tường này có một độ cong nhất định, rất nhỏ.

Chỉ khi đi sát vào tường mới có thể cảm nhận được mình không đi thẳng.

Mọi người theo sát phía sau.

Chẳng mấy chốc, nửa chai nước khoáng đã không còn thấy nữa.

Sau đó, không biết đã qua bao lâu, họ lại nhìn thấy một vết khuyết hình trăng lưỡi liềm khác.

Sở dĩ nói là một cái khác, chính là vì bên cạnh vết khuyết này không có chai nước khoáng!

Giang Nhất nói: "Hiểu chưa?" Mọi người như đã hiểu ra.

“Vậy ra, không phải quỷ đả tường.” Khi đã có lời giải thích hợp lý, mọi người hoàn toàn không sợ nữa.

Hồng Lôi nói: “Dù sao tôi cũng là người hiện đại có học, không bị trò vặt của người xưa xoay vòng vòng, hôm nay được mở mang tầm mắt rồi.” Hoàng Bác nói: “Tuyệt đối không thể xem thường trí tuệ của tổ tiên, mộ cổ Tây Chu từ một nghìn năm trước đã có cơ quan tinh vi như vậy, những ngôi mộ cổ ở các niên đại khác chắc còn tinh xảo hơn.” Mọi người đều vô cùng đồng tình.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng cái Huyền Hồn Thê này, trong tình huống không biết sự thật, nhốt chết, dọa chết mấy người hiện đại có kiến thức khoa học cũng không thành vấn đề.

Lúc trước chẳng phải đã bị cái ‘quỷ đả tường’ này dọa vỡ mật rồi sao, suýt nữa thì dập đầu bái Phật.

Thậm chí còn có ý định rút khỏi chương trình.

Không biết sau khi rút lui có ai cứu được không.

Nha Nha càng kích động hơn: “Giang tiểu ca đã dành thời gian vẽ lại cái mê cung này, chúng ta có cơ hội ra ngoài rồi.” Nghe vậy, mọi người cảm thấy lại có thể đứng vững.

Toàn thân tràn đầy sức lực.

Hồng Lôi nóng lòng nói: “Đâu?

Cho tôi xem với!” Giang Nhất lấy ra bản đồ mê cung mình vẽ, mọi người xem xong lập tức ngớ người.

“Nhiều vòng tròn quá, em thấy hơi hoa mắt rồi.” Nhiệt Ba dụi dụi mắt, ở đây vốn đã tối.

Cộng thêm bản đồ Giang Nhất vẽ thực chất là các hình dạng số ‘8’ khác nhau, những vòng tròn này dính vào nhau, nhìn vào căn bản

không có bất kỳ quy luật nào.

Nhìn cái này.

Đầu tiên mọi người khâm phục người xưa, hơn một nghìn năm trước có thể xây dựng một mê cung phức tạp như vậy, có thể tạo thành 'Huyền Hồn Thê' để nhốt người, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Việc vận dụng tài tình các phương diện vật lý, toán học, tâm lý học đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao, khiến người ta phải thán phục.

Sau đó, mọi người càng khâm phục Giang Nhất hơn.

Có thể trong tình huống mê hoặc như vậy vẫn giữ được bình tĩnh, có thể suy luận ngược ra một mê cung phức tạp làm mê hoặc tâm trí như vậy.

Đây mới thực sự là cao nhân.

Nếu là một khán giả bình thường, e là đã sớm khóc lóc đòi rút khỏi chương trình rồi.

Chương 28

"Bị Giang tiểu ca giải mã rồi!" "Thao tác đỉnh của chóp!

Không có quỷ đả tường trong truyền thuyết, chỉ là mê cung do tổ tiên xây dựng, quá đỉnh." "IQ của Giang tiểu ca cũng cao quá đi, có thể phá giải được cái 'Huyền Hồn Thê' này!

Tôi từng thấy cái tên này trên sách cổ, nhưng không phức tạp đến vậy!" "Thắp cho tổ tiên một nén hương!

Hơn một nghìn năm rồi, còn có thể thấy được mê cung tinh vi thế này, lại có cả chức năng gây ảo giác, trâu bò!" "Giang tiểu ca còn trâu bò hơn!

Có tâm trí phá giải mê cung này, khẳng định không phải người bình thường, hoặc là biến thái!

Hoặc là, Mạc Kim Giáo úy thực thụ, nếu không phải Mạc Kim Giáo úy thực thụ, sao lại biết những thứ này, sao có thể phá giải?" "Tôi cũng thấy thân phận của tiểu ca không đơn giản, ngay cả những chuyên gia khảo cổ, nhà khoa học cũng không nói ra được nguyên do, cuối cùng Giang tiểu ca lại có thể." "Thực tiễn sinh ra chân lý, không khâm phục không được, xem ra không có ma quỷ, mấy thầy bà có thể im miệng được rồi." "Biết là mê cung là một chuyện, nhưng Giang tiểu ca có thể đưa Nha Nha, Nhiệt Ba của tôi ra ngoài được không?" Đối với thao tác của Giang Nhất, khán giả đều phục sát đất.

Ngay cả những chuyên gia khảo cổ cũng khâm phục năm vóc sát đất.

Có thể nói, giá trị nghiên cứu của ngôi mộ cổ này đã vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Vô số nhà khảo cổ học trong mắt đều tràn đầy sự cuồng nhiệt.

Mộ cổ đối với nhà khảo cổ học, cũng giống như minh khí đối với Mạc Kim Giáo úy, vô cùng hấp dẫn.

Chỉ có điều, tiếp theo, họ phải đối mặt với một vấn đề.

Ngôi mộ Tây Chu này, không hề đơn giản. … Trong mộ cổ.

Sáu người đều đi theo sau Giang Nhất, chậm rãi chờ Giang Nhất tìm ra bản đồ mê cung, rồi dẫn họ ra ngoài.

Sáu người đã hoàn toàn mất phương hướng, đặt hết hy vọng thoát ra ngoài lên người Giang Nhất.

Đi mê cung không hề đơn giản, huống chi là đi 'Huyền Hồn Thê'.

Chỗ nào cũng thông, không có một con đường chết nào, đồng nghĩa với việc không có cách nào định vị.

Độ khó có thể thấy được.

Lúc này đã là nửa đêm.

Mọi người thật sự vừa buồn ngủ vừa mệt.

Chương trình thám hiểm là như vậy, huống chi lại đóng vai đạo mộ tặc, càng giống như đi trên lưỡi dao.

Mọi người trong lòng đều có nghi vấn, nhân lúc không có chuyện gì, bắt đầu thảo luận một số vấn đề.

Hoàng Bác hỏi: "Mộ cổ Tây Chu và mộ cổ thời Đường nối liền với nhau, chẳng lẽ… lúc đầu khi xây mộ thời Đường, đã phát hiện ra ngôi mộ Tây Chu này?" Nha Nha nói: "Chắc là vậy, đó cũng là lời giải thích hợp lý duy nhất, em nghĩ, lúc đó có người ở thời Đường đã nhìn trúng phong thủy ở đây, giống như tiểu ca nói, thích hợp để chôn cất phụ nữ, phi tần, chỉ là khi xây dựng được một nửa, phát hiện ở đây có mộ Tây Chu, nên đã rút đi." Nói xong, cô hỏi: "Anh Giang, em nói có

đúng không.” Giang Nhất vừa vẽ bản đồ vừa cúi đầu nói: “Không sai, đó là lời giải thích hợp lý duy nhất.” Hoàng Bác lại nói: “Vậy lại có vấn đề rồi, nếu mộ Tây Chu đã sớm ở đây, tại sao người thời Đường lúc đó lại xây dựng minh điện, đặt cỗ quách đá ở đó?

Không khoa học!

Tây Chu và thời Đường không có quan hệ gì mà?” Thu Lan bên cạnh nói: “Về lý thuyết hai triều đại không có bất kỳ mối liên hệ nào, phong tục cũng có sự khác biệt nhất định, không thể nào người thời Đường lại đi xây mộ cho người Tây Chu, không hợp lý.” Hà Hạo Lâm cũng nói, “Kỳ lạ.” Hoàng Bác: “Giang tiểu ca có kiến giải gì không?” Giang Nhất nói: “Có thì có, chỉ sợ mọi người không chấp nhận được.” Hà Hạo Lâm nói: “Không có gì là không chấp nhận được cả.” Hồng Lôi: “Không sai, chúng ta cũng đã gặp không ít chuyện quỷ dị rồi, chắc chắn có thể chấp nhận được, Giang tiểu ca cứ nói đi.” Giang Nhất lúc này đã vẽ được khá nhiều bản đồ, cảm thấy sắp có thể tìm được lối vào để ra ngoài, bèn nói: “Chuyện này, hiện tại không có lời giải thích khoa học.” Mọi người gật đầu.

Nói thật, chuyện gặp phải hôm nay, khoa học cũng không giải thích được bao nhiêu.

“Mọi người đều từng nghe về u linh thuyền chứ.” Lời nói của Giang Nhất như cơn gió lạnh tháng mười hai thổi vào gáy mọi người.

Lạnh quá.

Nhưng mọi người đều gật đầu.

U linh thuyền là những con thuyền không người lái trên biển, không biết xuất hiện khi nào, cũng không biết biến mất khi nào.

Trên thuyền không một bóng người, có thể thực phẩm vẫn còn tươi, những sự kiện về u linh thuyền này xảy ra ở khắp nơi trên thế

giới.

Nhưng hiện tại không có lời giải thích khoa học.

Dường như là sự tồn tại xuyên không.

Giang Nhất nói: "Nguyên lý của ngôi mộ này dường như giống với u linh thuyền, vào thời Đường, khi xây dựng một ngôi mộ, họ sẽ giết gia súc để cúng trời, tam cầm tam súc những thứ này có thể nhìn thấy những gì con người chúng ta không thấy, nên có thể thông linh, dẫn đến u linh trủng." "Ước chừng lúc mộ Đường xây được một nửa, tam cầm tam súc đã dẫn đến ngôi u linh trủng thời Tây Chu này, nên mộ Đường mới xây được một nửa đã rút đi, đó là đại kỵ thời Đường, quan viên xây mộ đã che giấu nơi này, bên ngoài mộ không có bia mộ cũng có thể giải thích như vậy." "Mãi cho đến khi một vị cao nhân nhìn trúng phong thủy ở đây, nhận ra nơi này có đại mộ, mới có miếu Ngư Cốt và đường hầm này." Khi Giang Nhất nói, sáu người đều nín thở.

Lời giải thích này khiến họ không nói nên lời, nhưng lại có lý có cứ.

Nói xong, Giang Nhất cười ha ha: "Còn có phải hay không, tùy vào suy nghĩ của mọi người, đây chỉ là thiển kiến của tôi." Mọi người im lặng một lúc, Thu Lan nói: "Tôi từng đọc sách phong thủy thời Đường, trên đó quả thực có ghi chép xây mộ xong, cần phải giết tam cầm tam súc… Nhưng ở đây chúng ta không thấy có động vật nào khác, tại sao lại có thể dẫn đến u linh mộ?" Giang Nhất nghĩ, đúng là không khoa học.

Đúng lúc này, phía trước trong bóng tối vang lên một tiếng động.

Một vật đen thui từ bậc thang phía trước 'lăn' xuống!

Mọi người lập tức căng thẳng thần kinh!

Cục ‘cầu’ đen sì này di chuyển vô cùng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã đến dưới chân mọi người!

Nó sượt qua mắt cá chân của Nha Nha, Nha Nha lập tức cảm thấy một thứ gì đó lông xù đang áp vào chân mình!

“A a…” Trong gang tấc, Nha Nha nhảy lên lưng Giang Nhất, ôm chặt lấy cổ anh.

Cục cầu đen này dường như chỉ nhận ra Nha Nha, nó lập tức đến bên cạnh bắp chân Giang Nhất.

“Meo~” Mọi người ngơ ngác.

Nhiệt Ba cầm đèn pin Lang Nha soi thử, cục cầu đen này hóa ra là một con mèo đen.

Chính là con mèo hoang gặp ở cửa miếu Ngư Cốt!

“Hù, dọa chết em rồi.” Nha Nha mặt đỏ bừng từ trên lưng Giang Nhất leo xuống.

Thực ra mặt đỏ cũng không nhìn ra, dù sao ở đây quá tối.

Nha Nha nói: “Nó đi theo chúng ta à?” Hoàng Bác nói: “Có phải nó đã dẫn u linh trủng đến không?” Mọi người nghe lời giải thích này đều sững sờ, có lý!

Đều nói tam cầm tam súc có thể thông linh, nghe nói mèo cũng thông linh, huống chi là một con mèo toàn thân đen tuyền.

Có truyền thuyết, trên người mèo đen có linh hồn bám vào, tự nhiên xác suất dẫn đến u linh trủng càng lớn!

Dù mọi người không biết cách giải thích về u linh trủng, nhưng bây giờ, hoàn toàn giống hệt với những gì Giang Nhất nói.

U linh trủng là do động vật dẫn đến.

Chương 29

E là con mèo đen này đã đi theo vào, nên lúc ở trong đường hầm đã dẫn đến u linh trủng.

Suy luận phân tích của Giang Nhất đều không sai.

Nếu không am hiểu về phong thủy mộ cổ, về những chuyện đạo mộ, không thể nào phân tích chi tiết đến vậy!

Giang Nhất cũng không ngờ rằng u linh trủng Tây Chu này lại do một con mèo đen dẫn đến.

Con mèo đen này có lẽ đã được Nha Nha cho ăn nên quen, theo đuôi suốt đường đi.

Âm kém dương sai lại dẫn đến u linh trủng.

Mọi người nhìn con mèo đen với ánh mắt đầy bất đắc dĩ.

Con mèo đen nhỏ này khiến họ suýt nữa vỡ mật, nhưng có thể nói lý với một con mèo nhỏ sao?

Rõ ràng là không thể?

Nha Nha và Nhiệt Ba cũng không dám lại gần con mèo nhỏ này nữa.

Lỡ nó lại dẫn thêm thứ gì kỳ quái nữa thì bảy người thật sự không chịu nổi.

Con mèo đen dường như cũng bị lạc trong 'Huyền Hồn Thê', nó cũng không đi, cứ đi theo sau mọi người.

Trong nguyên tác, đáng lẽ phải giết con ngỗng trắng lớn, nhưng lại sợ giết ngỗng trắng thì u linh trủng sẽ biến mất, họ sẽ bị chôn sống trong lòng đất.

Giang Nhất cũng có suy nghĩ tương tự, nên quyết định tạm tha cho con mèo đen một mạng.

Đợi ra ngoài rồi tính.

Việc quan trọng nhất lúc này là phải ra khỏi 'Huyền Hồn Thê' đã.

Bây giờ đã là rạng sáng, mọi người vừa mệt vừa buồn ngủ, trạng thái vô cùng không tốt, không thể ở mãi trong này được.

Phải biết rằng, nếu muốn ra ngoài, có thể sẽ gặp phải nhện mặt người.

Dù có 7 người, nhưng trong trạng thái mệt mỏi và buồn ngủ mà gặp phải nhện mặt người, sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nên mọi người bắt buộc phải ra ngoài nghỉ ngơi.

Những thứ như nhện mặt người, ban đêm sẽ canh giữ ở cửa hang, bây giờ chúng đang ở trong hang động, là lúc phải đi, Giang Nhất tự nhiên không thể dẫn mọi người đi mạo hiểm.

Thời gian tốt nhất là ban ngày mới từ trong hang động ra ngoài.

Bảy người, một con mèo, tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người đã gần 20 tiếng không nghỉ ngơi, ai nấy đều ngáp ngắn ngáp dài.

Vốn gặp phải 'quỷ đả tường' đã lãng phí tinh lực, bây giờ biết ở đây không có nguy hiểm, tinh thần thả lỏng, cơn buồn ngủ ập đến như núi lở biển gầm.

Bây giờ không ai nói chuyện.

Đều đi theo Giang Nhất một cách chậm rãi.

Sau khoảng nửa tiếng, Giang Nhất cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc.

Minh điện!

Cỗ quách đá đó!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chưa bao giờ, căn minh điện rộng lớn có một cái quan tài đá lại cho người ta cảm giác thân thiết đến vậy!

Quá quỷ dị.

Không biết tự lúc nào đã ở trong 'Huyền Hồn Thê' hơn 5 tiếng, quá đáng sợ.

Nếu là người bình thường, có lẽ đã bị nhốt chết bên trong. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã ra khỏi 'Huyền Hồn Thê', nhận được Kim Cương Tán!】 Giang Nhất cảm thấy ba lô của mình đột nhiên nặng thêm mấy cân.

Không cần nghĩ, đó là Kim Cương Tán của thủ lĩnh Bàn Sơn Chá Cô Tiếu!

Đây là một thứ vô cùng cứng rắn, có thể chống lại đao kiếm tấn công, sau này đối phó với quái vật trong mộ cổ đã có thêm vài phần nắm chắc!

"Về rồi!

Mọi người nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta lại xuất phát!" Giang Nhất nói.

Lúc này mọi người đều đã mệt lả.

"A?

Nghỉ ngơi ở đây?" Nha Nha lòng còn sợ hãi nhìn cỗ quách đá và bậc thang bên cạnh.

Sắc mặt những người khác cũng không khá hơn là bao.

Ngủ trong mộ cổ?

Chuyện như vậy họ chưa từng làm!

Phải biết rằng, cái u linh trủng này đã kết hợp với mộ thời Đường, trong quách đá có người chết thời Tây Chu!

Bảo họ ngủ ở đây?

Ngủ được sao?

Từ xưa đến nay, người có thể ngủ trên mộ đều là những người dũng mãnh.

"Đừng ngủ nữa, hay là chúng ta đi thôi!" Hồng Lôi cũng có chút sợ hãi, hoang sơn dã lĩnh, lại ngủ trong mộ cổ.

Không làm được!

Chúng ta đâu phải là Dương Quá và Tiểu Long Nữ của Cổ Mộ phái!

Chương 30

Nhưng Giang Nhất lại nói: “Bây giờ u linh trủng chưa biến mất, đường hầm bên dưới không phải là đường hầm của chúng ta, nhưng u linh trủng có thể sẽ biến mất vào lúc trời sáng.” “, bây giờ là ban đêm, trong hang động có dơi, có thể có những thứ khác ngày nghỉ đêm ra ngoài, với trạng thái hiện tại của chúng ta mà gặp phải, sẽ rất nguy hiểm.” Kế hoạch của Giang Nhất là, ra ngoài tốt nhất không gặp phải nhện mặt người, an toàn ra ngoài cũng tốt.

Có thể giảm thiểu xác suất thì cố gắng giảm, dù sao có bảy người, gặp phải quái vật không phải ai cũng có thể tự vệ.

Nói xong, mọi người lập tức tin phục gật đầu.

Hoàng Bác nói: “Đúng vậy, quên mất chúng ta vừa mới phát hiện dơi lớn trong hang động à?

Chắc lúc này chúng đang ra ngoài kiếm ăn, lỡ chúng ta gặp phải mấy vạn con dơi đó…” Lúc này Hoàng Bác cũng vô cùng lý trí, biết bây giờ không phải là lúc ra ngoài.

Ba cô gái nghĩ đến những con dơi đen kịt kia liền run rẩy.

Giang Nhất từ trong chiếc ba lô thần kỳ lấy ra tấm thảm: “Phụ nữ ngủ ở trong.” Những người khác cũng lấy quần áo của mình ra trải xuống đất.

Nền minh điện đều là những phiến đá nhẵn bóng, không một chút bụi bặm, chỉ hơi lạnh.

Giang Nhất trực tiếp nhảy một cái, nằm lên trên cỗ quách đá nhẵn bóng.

Hồng Lôi cảm thấy gan mình đã đủ lớn rồi, nhưng vẫn không dám

ngủ trên quách đá như Giang Nhất.

Phải biết rằng, bên trong có người chết!

Nằm trên người chết, Hồng Lôi trong lòng phát run.

Giang Nhất không có thêm thảm, chỉ có thể trực tiếp nằm trên quách đá.

Lúc này, Nha Nha và Nhiệt Ba lấy quần áo thay ra, đưa cho Giang Nhất.

Giang Nhất sững người, nói: "Cảm ơn." Nha Nha nói: "Không sao đâu." Mọi người vốn dĩ thần kinh căng thẳng, không có tâm trạng ngủ, nhưng vừa nằm xuống, phát hiện cơn buồn ngủ ập đến như núi lở biển gầm, trong nháy mắt không cử động được nữa.

Giang Nhất vừa mới nằm xuống, quan sát đường hầm, dùng ba lô của mình chặn miệng hầm mới yên tâm.

Lúc này đã nghe thấy tiếng ngáy của Hồng Lôi.

Giang Nhất: "…" Đúng là một gã đàn ông thần kinh thô, ngủ nhanh vậy.

Dù có thể đây là lần đầu tiên ngủ trong mộ cổ, nhưng dù sao tinh thần cũng đã căng thẳng đến cực hạn, chưa đầy mười phút, minh điện đã yên tĩnh trở lại.

Nhưng chiếc camera trên vai vẫn đang trực tiếp.

Lúc này đã rạng sáng, vẫn còn hàng triệu khán giả đang xem.

Dù sao những gì đã trải qua từ khi vào mộ cổ đều khiến người ta không thể tin nổi.

"Ngủ thôi ngủ thôi!

Mai xem tiếp!" "Tôi thật sự khâm phục nhóm người này, dám ngủ

trong mộ cổ, ở chung một phòng với người chết, cũng quá lợi hại rồi!" "Không biết tự lúc nào mà Nha Nha và Nhiệt Ba của tôi gan càng ngày càng lớn rồi, xem họ ngủ nhanh chưa kìa." "Trong tình huống như vậy, ngủ nhanh cũng phải, dù sao đều đã mệt cả một ngày, lúc này không cần thiết phải quan tâm đến địa điểm, dưỡng đủ tinh thần, hy vọng ngày mai mọi người sớm ra ngoài!" "Tôi thấy Giang Nhất thật sự có kinh nghiệm của một nhà thám hiểm, bây giờ trong hang động quả thực có thể có dơi đen xuất hiện, đợi ban ngày chúng nghỉ ngơi rồi ra ngoài là an toàn nhất, biết đâu lúc đó u linh mộ cũng không còn nữa." "Ngủ thôi ngủ thôi, xem đến một giờ rồi, kịch tính như xem phim kinh dị, bây giờ cuối cùng cũng có thể đi ngủ rồi, mai còn phải đi học!" Bình luận của khán giả dần thưa thớt.

Tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi.

Nhưng buổi trực tiếp vẫn đang tiếp tục.

Giang Nhất cũng đã mệt, lúc này không sợ hãi, chủ yếu là lãng phí tinh lực vào việc phá giải mê cung.

Lúc này cũng đã sớm có chút mệt mỏi. … Mọi người không biết đã nghỉ ngơi trong mộ cổ bao lâu.

Bỗng nghe bên tai truyền đến một tiếng kêu vô cùng thê thảm.

Khiến người ta nghe xong cảm thấy lạnh thấu tim gan!

"Tiếng gì!?" Hoàng Bác là người đầu tiên ngồi dậy.

Những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy.

Nha Nha và Nhiệt Ba dụi dụi đôi mắt ngái ngủ.

Nhưng khi nghe thấy tiếng kêu thê thảm khàn khàn đó, họ lập tức tỉnh táo.

Hồng Lôi nói: "Hình như không phải tiếng người kêu!

Giống như tiếng động vật.” Giang Nhất đến trước đường hầm, phát hiện ba lô hình như bị động đậy, vén lên một góc, “Con mèo đen đâu rồi?” Mọi người nhìn xung quanh, không phát hiện bất kỳ bóng dáng mèo đen nào.

Lúc này, đường hầm đã thay đổi.

Chỉ còn cỗ quách đá ở đó.

U linh trủng không phải xuất hiện tức thì, cũng không phải biến mất tức thì.

Ví dụ như lúc vào đường hầm, đã có dấu hiệu của u linh trủng, nhưng lúc vừa vào minh điện lại không phát hiện quách đá.

Nhưng nếu đường hầm đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, vậy thì có nghĩa là có cơ hội ra ngoài rồi!

Chỉ là bây giờ tiếng kêu thảm thiết như quỷ khóc này khiến mọi người nghe mà da đầu tê dại.

Không giống tiếng mèo kêu nữa.

Giống như tiếng gào thét đau đớn của một con quái vật, nhưng vẫn có thể thỉnh thoảng nghe thấy một tiếng meo.

Vậy thì trước mắt mọi người có hai vấn đề.

Bây giờ đi, hay lát nữa đi!

Giang Nhất hỏi mọi người: “Có một tin tốt, đường hầm đã trở lại.” “Nếu đi bây giờ, trong hang động có thể có động vật đang tấn công con mèo đó, nhưng nếu không đi, u linh trủng biến mất, tôi cũng không rõ ở đây sẽ biến thành dạng gì.” Mọi người nhìn nhau.

Con mèo đen kêu thảm như vậy, có thể đã gặp phải động vật trong hang động đang đánh nhau.

Nhưng nếu không đi, phải ở lại trong cái minh điện đáng sợ này,

càng thêm giày vò.

Hoàng Bác nói: “Tôi thấy hay là đi trước đi, trong minh điện quá âm lạnh, u linh trủng biến mất liệu có kéo theo chuyện gì khác xuất hiện không, Giang tiểu ca cũng không chắc chắn.” Giang Nhất gật đầu.

“Đi!

Nhanh đi!

Chương 31

Có thể con mèo hoang đó gặp phải rắn, chuột lớn, tôi không muốn nhìn cỗ quách đá từ từ biến mất, đả kích tâm lý quá lớn!" Hồng Lôi nói.

Mọi người đã bàn bạc xong.

Bảy người.

Bốn người đàn ông, đối phó với rắn lớn, chuột lớn chắc không có vấn đề gì.

Giang Nhất cũng không chắc chắn trong đường hầm rốt cuộc có gì, bây giờ sắp mặt trời mọc rồi, những thứ trong hang động chắc đều sẽ về tổ.

U linh trủng biến mất hiển nhiên còn đáng sợ hơn.

Cho nên, đi trước là thượng sách.

Bảy người lần lượt xuống đường hầm, chẳng mấy chốc đã đến hang động của ngày hôm qua.

Vừa xuống, chưa kịp nhìn rõ, hang động vẫn tối om, tiếng kêu của con mèo đen ở góc rẽ không xa.

Dường như nó đang vật lộn với một thứ gì đó, động tĩnh không nhỏ.

Mọi người sợ đến không dám động.

Chẳng mấy chốc, tiếng kêu của con mèo đen càng lúc càng nhỏ, biến thành tiếng meo meo yếu ớt, như bị vật gì đó bịt miệng, không còn sức lực, e là mạng sống không còn bao lâu.

Giang Nhất có dự cảm không lành.

Có loài động vật nào lại bịt miệng con mồi không?

Trừ phi là người.

Nhưng lúc này không thể có người ở đây săn mèo!

Vậy thì suy luận đơn giản, hiển nhiên.

Bên cạnh có tám phần khả năng là nhện mặt người!

Nhân diện hắc vưu hưởng!

Vì loài vật này sẽ phun tơ bao bọc con mồi!

"Nhanh lùi lại!" Giang Nhất lập tức nhắc nhở mọi người, đối mặt với nhân diện hắc vưu hưởng, cách tốt nhất là lùi lại.

Nhưng lúc này, gã tò mò Hồng Lôi đã lén lút cầm xẻng công binh đến ngã rẽ của hang động.

Xem ra muốn quan sát xem đó là thứ gì!

Giang Nhất nhanh chóng chạy tới, một tay túm lấy vai gã liều lĩnh này, kéo lại.

"Giang tiểu ca, tôi xem xem đó là thứ gì." Hồng Lôi bị kéo lại, nhỏ giọng nói.

Giang Nhất vẻ mặt nghiêm túc đưa ngón tay lên miệng, ngăn anh ta nói lớn.

"Mau quay lại!" Hồng Lôi dường như cũng cảm thấy không ổn.

Từ khi vào mộ đến giờ, đây là lần đầu tiên Giang Nhất có biểu cảm nghiêm túc như vậy.

Đúng lúc mọi người vừa quay lại đường hầm, Giang Nhất nhìn thấy ở ngã rẽ của hang động lúc nãy, có một khuôn mặt người màu trắng hiện ra!

Những người khác cũng nhìn thấy.

Mọi người phát hiện, chân mình có chút không nghe lời.

Buổi sáng.

Khán giả lục tục kéo đến.

Việc đầu tiên bây giờ là bật tivi, khóa kênh phim tài liệu của đài trung ương, xem ngay chương trình thám hiểm thực tế đang hot nhất hiện nay, 《Đạo Mộ Không Gian》!

Mọi người đã hình thành thói quen.

Dường như chương trình này mang lại cảm giác được cùng bảy 'đạo mộ giả' kề vai sát cánh trộm mộ.

Bảy người, bảy góc nhìn tùy ý chuyển đổi.

Trong đó, góc nhìn thứ nhất của Giang Nhất có nhiều người xem nhất.

Độ nổi tiếng cũng cao nhất.

Sáng sớm, không ít người vừa mới bật điện thoại, tivi, máy tính lên, lập tức nhìn thấy trong góc nhìn của Giang Nhất xuất hiện một khuôn mặt to bằng cái chậu rửa mặt.

Sở dĩ nói là to bằng cái chậu, vì cả khuôn mặt trắng bệch như diễn viên tuồng cổ.

Mặt mày trắng dã.

Mắt, miệng dường như đều được vẽ lên từ lớp phấn trắng!

Nó đang khẽ run rẩy.

Nhưng điều quan trọng nhất là, khuôn mặt trắng này dường như đang nằm lơ lửng trên không trung, nhìn lên đỉnh hang động.

Khuôn mặt trắng này dường như không có thân thể, trong bóng tối hình như có một bàn tay thon dài.

Không, là rất nhiều bàn tay thon dài đang nâng một khuôn mặt trắng!

Cảnh này dễ khiến người ta liên tưởng đến bộ phim kinh dị Nhật Bản, Kayako!

Chỉ mới xem qua một cảnh này, khán giả đã sợ đến không nói nên lời, quên cả bình luận.

Huống chi là bảy người đang ở trong hang động!

Người đầu tiên quay lại hang động là Hà Hạo Lâm.

Gã này bây giờ răm rắp nghe theo lời Giang Nhất, nói một không hai.

Khi Giang Nhất lùi lại, anh ta là người đầu tiên lùi vào hang.

Chương 32

Bây giờ đột nhiên phát hiện sáu người còn lại đều bất động như bị trúng Quỳ Hoa Điểm Huyệt Thủ, anh ta lại ló đầu ra xem.

Khuôn mặt trắng kia đang khẽ run rẩy...

Trong tình huống không biết gì, con người sẽ phát huy trí tưởng tượng của mình, vì vậy đối mặt với tình huống này, trong lòng mọi người chỉ có nỗi sợ hãi.

Hồng Lôi biết điều, che chắn cho Giang Nhất không cho anh đi tới, mẹ nó quái vật!?

Giang Nhất lặng lẽ lấy chiếc ô Kim Cương trong ba lô ra.

Xem ra một trận ác chiến là không thể tránh khỏi.

Có lẽ con Hắc Vưu Hưởng này đã đi nhầm đường khi quay về, nên nó bắt được con mèo đen vừa trở về hang ổ, nhưng lại không gặp được bảy 'con mồi' của mình!

May mà bây giờ chỉ có một con.

Bên này có bảy người.

Ba cô gái không thể ra sức, nhưng có đến bốn người đàn ông.

Bốn người đàn ông cũng có thể đánh lại một con Hắc Vưu Hưởng chứ?

Huống chi giá trị vũ lực của Giang Nhất rất cao, dù sao cũng là người đàn ông có hệ thống trong người, ngay cả Lão Hồ trong nguyên tác cũng không có giá trị vũ lực như Giang Nhất.

Giang Nhất lấy đèn pin Lang Nha ra chiếu vào con Hắc Vưu Hưởng!

Anh không khỏi thầm chửi một tiếng, đúng là quái vật!

Chiều cao đến thắt lưng, thân hình gần bằng một con lợn rừng, con nhện lớn như vậy cũng chỉ có thể thấy ở nơi hoang sơn dã lĩnh thế này!

Tình hình hiện tại, phải trấn an cảm xúc căng thẳng của mọi người.

"Đừng hoảng, chỉ là một con nhện mặt người có thân hình lớn, tên khoa học là Nhện mặt người Hắc Vưu Hưởng." Giang Nhất bung ô Kim Cương ra, đề phòng gã này phun tơ.

Mặc dù mọi người đã thấy rõ đây là một con nhện lớn.

Nhưng vẫn bị kích thước của con Hắc Vưu Hưởng này dọa cho sững sờ!

Con nhện cao hơn nửa người, đã thấy bao giờ?

Con nhện này có bốn đôi chân thon dài, phía sau kéo một quả cầu trông như cái kén được bọc bằng tơ nhện trắng.

Trên đó lộ ra một cái đuôi đen.

Rõ ràng là con mèo đen gây họa!

Có lẽ lúc này nó sắp chết rồi.

Mấy người họ đều sống ở thành phố lớn, đã bao giờ thấy con nhện mặt người đáng sợ như vậy?

Nhất thời không biết phải làm sao.

Lúc này, con Hắc Vưu Hưởng đột nhiên bắt đầu tấn công mọi người!

Một cuộn tơ nhện bay về phía Giang Nhất!

Giang Nhất lập tức dùng ô Kim Cương đỡ lấy!

Sau đó, Giang Nhất tức thì cảm nhận được một luồng sức mạnh cực lớn truyền đến từ chiếc ô.

Con Hắc Vưu Hưởng muốn kéo anh đi!

Giang Nhất vội vàng hạ trung bình tấn kéo co với nó!

Đây là bảo bối, không thể để thứ này cướp đi ngay lần đầu gặp mặt.

Độ dính của tơ nhện Hắc Vưu Hưởng rất lớn, sau khi dính vào ô Kim Cương thì bám chặt lấy, hoàn toàn không có dấu hiệu bị đứt.

Đây là đặc điểm của loài quái vật này.

Con mồi bị Hắc Vưu Hưởng bắt được sẽ bị độc tố từ từ hòa tan các cơ quan nội tạng, lúc này con mồi vẫn tỉnh táo, vô cùng tàn nhẫn và đáng sợ, tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Vì vậy anh không nói với mọi người.

Sợ họ nghe xong sẽ không còn can đảm chống cự!

Ô Kim Cương quả không hổ là bảo bối của thủ lĩnh phái Bàn Sơn, dù kéo co như vậy, tơ nhện cũng không có dấu hiệu đứt.

Mấy người kia lập tức đến giúp!

Hoàng Bác giữ chặt ô Kim Cương, Hồng Lôi hét lớn một tiếng.

"Mẹ nó, ông đây mà sợ con nhện rách này à!

Xem ông chém chết mày!" Nói rồi anh ta giơ xẻng công binh lên chém đứt một chân của con Hắc Vưu Hưởng!

Con Hắc Vưu Hưởng bị đau, lập tức buông tha chiếc ô của Giang Nhất, lại phun ra một cuộn tơ nhện khác.

Hồng Lôi không kịp đề phòng, bị tơ nhện dính vào mắt cá chân, bị

con Hắc Vưu Hưởng kéo một cái, lập tức ngã ngửa ra đất, chiếc xẻng công binh rơi sang một bên!

Con Hắc Vưu Hưởng dường như cũng không ngốc, biết không phải là đối thủ của ba người, nó muốn kéo Hồng Lôi về hang ổ.

Chân bị kéo, Hồng Lôi không thể đứng dậy được.

Chỉ có thể nằm trên đất bị kéo đi, may mà Giang Nhất phản ứng nhanh, lập tức giữ lấy tay Hồng Lôi, nhưng sức của anh cũng không lớn bằng con Hắc Vưu Hưởng, nó kéo Hồng Lôi, mang theo cả Giang Nhất cùng chạy!

May mà tốc độ không nhanh.

Hoàng Bác cũng đến giữ tay còn lại của Hồng Lôi, cầm xẻng công binh định chém đứt tơ nhện, nhưng chém không đứt!

Cứ thế kéo co, đi sâu vào trong hang động.

Mấy người còn lại chỉ đi theo sau cũng không giúp được gì.

Giang Nhất biết loại tơ nhện này cũng như Hắc Vưu Hưởng đều sợ lửa.

Chương 33

“Anh Lôi, lấy chai Nhị Oa Đầu của anh ra đi.” Giang Nhất nói.

Hồng Lôi đang nằm trên đất nói: “Tiểu ca, lúc nào rồi mà còn có tâm trạng uống rượu!

Mau cứu lão Lôi này đi!

Tôi không muốn bị yêu tinh nhện kéo đi đâu!” Khán giả bị không khí kinh hoàng tại hiện trường dọa sợ.

Thiết đầu long vương trước đó đã khiến mọi người cảm thấy trên đời này thật sự có những sinh vật mà các nhà sinh vật học chưa phát hiện ra.

Không ngờ trong hang động này lại để bảy người họ phát hiện ra con nhện mặt người khổng lồ này!

“Đáng sợ quá!” “Tôi từng thấy nhện mặt người ở nhà bạn, nhưng chưa bao giờ thấy con nào to thế này!

Nơi quỷ quái này đáng sợ thật.” “Nếu bị loại nhện này bắt đi, kết cục sẽ thảm lắm phải không?

Có cao nhân nào phổ cập kiến thức không?” “Loại Hắc Vưu Hưởng này có độc tố, tính ăn mòn rất mạnh, thậm chí có thể hòa tan cả xương người, không ngờ ở đây lại có, xui xẻo thật.” “May mà có bảy người, đối phó với con nhện này chắc không vấn đề gì chứ?” “Chưa chắc đâu, nhìn con Hắc Vưu Hưởng kia muốn kéo Hồng Lôi vào hang của nó, trong hang nhện chắc chắn có tơ nhện!

Đến lúc đó... không dám tưởng tượng, liệu có trở thành sự cố chương trình không?” “Mọi người chuẩn bị cứu viện!

Khách mời gặp nguy hiểm rồi!” “Tơ nhện chém không đứt, dẻo

dai thật.” “Loại nhện này không giăng lưới, nhưng tính công kích rất mạnh, con nhỏ thì không sao, quan trọng là con này quá to, ai biết có nguy hiểm không, chưa từng thấy!” “Lôi Lôi!

Lôi Lôi đẹp trai của tôi!

Mau cứu anh ấy!” “Trời ơi!

Con nhện đó kéo ba người đi, khỏe thật.” “Nhện có tám chân mà, đương nhiên rất khỏe rồi, Spider-Man cũng là yêu tinh nhện?” Sau một thời gian dài tiếp xúc.

Giang Nhất rất thích tính cách của anh Lôi, đương nhiên sẽ không để anh Lôi bị kéo đi như vậy.

Chỉ là tốc độ của con nhện này quá nhanh, khiến Hoàng Bác và Giang Nhất không thể đứng vững, trọng tâm luôn hướng về phía trước, không thể giữ lại được.

Nếu không, ba người đàn ông to lớn kéo co cũng có thể thắng một con nhện lớn.

Các cuộc tấn công của động vật thường nhanh nhẹn, bất ngờ, nên con người mới thường bị tấn công thành công.

Trên nền hang có đá, phân dơi, khiến Hồng Lôi nằm trên đất vô cùng bực bội!

Anh ta la hét suốt đường đi.

“A!

Mông của tôi!

Đau quá!” “Mẹ nó, sao mình không lau sạch phân dơi đi nhỉ?

Về phải tắm rửa mới được!” “Giang tiểu ca, chai Nhị Oa Đầu của tôi ở túi bên cạnh ba lô, liệu sau khi tôi chết cậu có thể đốt cho tôi không?” “Chết tiệt!

Yêu tinh nhện có thể nể nang hình tượng Diêm Vương của tôi không?

Mẹ nó thảm hại quá, sau này tôi còn đóng phim thế nào?" "A...

Giang tiểu ca..." Giang Nhất vô cùng cạn lời, gã này đến lúc này rồi mà còn nói nhảm?

Có phải đầu đập vào đá không?

Nha Nha, Nhiệt Ba và những người khác đi theo sau ba người cũng không biết nên khóc hay cười.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, tâm lý mọi người vẫn chưa sụp đổ.

Giang Nhất trong lúc kéo co đã lấy được chai Nhị Oa Đầu quý giá của Hồng Lôi, chỉ thấy anh cởi áo khoác ngoài, đổ rượu lên quần áo.

Mọi người nhìn mà không hiểu thao tác này là gì?

Hắc Vưu Hưởng thực ra lực tấn công không đáng kinh ngạc, thứ chí mạng nhất là nọc độc.

Chỉ là nọc độc này phải tiêm vào cơ thể người mới gây chết người, nên chỉ cần không bị tơ nhện bao bọc, thì vẫn còn đường sống.

Tơ nhện vô cùng bền chắc, dao chém không đứt chỉ có thể dùng lửa đốt.

Vì vậy Giang Nhất mới mượn chai Nhị Oa Đầu quý giá của Hồng Lôi.

Gã này là người đàn ông coi rượu như mạng.

Tối qua lúc nghỉ ngơi, Hoàng Bác muốn uống hai hớp để trấn tĩnh, Hồng Lôi nhất quyết không cho, cuối cùng Hoàng Bác phải đưa ra cái giá là sau khi ra ngoài sẽ mời ăn lẩu mới chịu cho.

Nửa chai còn lại cũng không để Hoàng Bác uống hết.

Đương nhiên vì còn lại nửa chai Nhị Oa Đầu, Giang Nhất mới dùng lửa đốt.

Rượu Nhị Oa Đầu 53 độ lập tức đốt cháy quần áo của Giang Nhất.

Chẳng biết từ lúc nào, con Hắc Vưu Hưởng đã kéo Hồng Lôi đi gần mấy trăm mét, lưng Hồng Lôi bị rách mấy vết máu, đau đến mức la oai oái.

Giang Nhất nhìn thấy phía trước có một cửa hang hình tam giác.

Khỏi phải nói.

Chắc chắn là hang ổ của Hắc Vưu Hưởng.

"Anh Lôi, dùng chân chống lại!" Cửa hang đó không lớn.

Hồng Lôi lập tức dang hai chân dài ra, vừa hay nằm trên đất làm động tác trung bình tấn.

"A!

Giang tiểu ca mau nghĩ cách đi, tôi chống không nổi nữa rồi!" Giang Nhất ném thẳng bộ quần áo vào trong, vừa hay trùm lên mặt người của con Hắc Vưu Hưởng.

Cũng chỉ trong khoảnh khắc, quần áo bị đốt cháy, tơ nhện nối liền cũng bị đốt đứt ngay lập tức, Hồng Lôi thở phào nhẹ nhõm, tơ nhện trên chân dường như tan chảy, cảm giác bị kéo không còn nữa.

Con nhện đang kéo anh ta cũng vì ngọn lửa mà bỏ chạy.

Rất nhanh, mọi người cảm thấy một luồng hơi nóng, nhiệt độ trong hang động tăng lên.

Chương 34

Trong hang ổ của Hắc Vưu Hưởng lửa cháy ngút trời.

Lúc này mọi người mới thấy, hang động bên trong phủ đầy tơ nhện.

Những sợi tơ này xem ra đã trải qua thời gian dài, khô ráo, một mồi lửa là cháy!

Mọi người thấy hang động này rất rộng rãi, ở giữa có mấy công trình kiến trúc bằng gỗ!

Không khí đủ, nên bên trong có lửa lớn.

Giang Nhất, vẫn bước vào.

Bởi vì anh biết, bên trong có một xác khô.

Đó chính là vị cao thủ đã đào đường hầm.

Trên người ông ta, có Mạc Kim Phù.

Chính là một trong những nhiệm vụ tìm kiếm mà hệ thống giao cho!

Bên trong lửa cháy ngút trời, nhưng phạm vi bên ngoài rất lớn, tơ nhện cháy rất nhanh, nên vòng ngoài vẫn có thể chịu được.

Giang Nhất giơ ô Kim Cương từ từ đi về phía trước.

Những người khác thấy vậy, cũng chui vào theo.

Mặc dù không biết tại sao Giang Nhất không vội đi, mà phải mạo hiểm tiến vào.

Nhưng bây giờ dường như họ đã quen với thân phận Mạc Kim Giáo úy.

Đối với hang động này cũng vô cùng tò mò.

Bên trong hình như có kiến trúc của con người!

Tại sao lại như vậy?

Rất nhanh, mọi người phát hiện, trên công trình bằng gỗ treo đầy các loại kén!

Bảy người cẩn thận đi vào hang ổ của Hắc Vưu Hưởng.

Mùi ở đây không dễ ngửi lắm, nhưng vì có ngọn lửa thanh lọc, mùi đã nhạt đi.

Hồng Lôi vừa chửi rủa vừa ngồi xuống, trên lưng anh ta có mấy vết rách, trong đó có một vết sâu thấy cả xương.

Máu tươi đầm đìa.

Nha Nha, Nhiệt Ba và Thu Lan thấy cảnh này, nước mắt lưng tròng, phải nói, Hồng Lôi đúng là một người đàn ông thực thụ, đến lúc này cũng không rên một tiếng.

Thu Lan học về sơ cứu khẩn cấp, lấy một ít thuốc khử trùng và băng gạc trong ba lô ra, sau khi khử trùng vết thương trên lưng Hồng Lôi thì băng bó lại.

Chẳng mấy chốc đã băng bó xong cho Hồng Lôi.

Mặc dù Hồng Lôi vẫn nhảy nhót đòi đi tìm con nhện lớn báo thù, nhưng mọi người đều có chút sa sút tinh thần.

Ai cũng không ngờ tham gia một chương trình mà thật sự có nguy hiểm đến tính mạng!

Nếu không phải Giang Nhất đốt tơ nhện, kết cục của Hồng Lôi thật khó lường.

Lỡ như Hồng Lôi bị kéo đi, sáu người còn lại không theo kịp...

cuối cùng không tìm được hang ổ của con nhện... hậu quả thật không dám nghĩ!

Mọi người càng nghĩ càng sợ.

“May mà có Giang tiểu ca và anh Bác giữ chặt Lôi Lôi, nếu không Lôi Lôi có lẽ thật sự đã thành thức ăn của nhện rồi!” “Hóa ra tơ nhện sợ lửa!

May mà Giang Nhất tiểu ca biết, nếu không thật sự nguy hiểm.” “Tôi sợ đứng hình luôn rồi, bị con nhện to bằng nửa người kéo đi, chân không nhũn ra đã là giỏi lắm rồi, tiểu ca còn có thể dùng hỏa công.” “Trước đây chỉ sợ những thứ hư vô mờ ảo, bây giờ đối với con nhện có thể nhìn thấy này, thật sự càng sợ hơn, dù sao cũng có thể mất mạng thật.” “Kỳ lạ, sao hang ổ của con nhện này lại có nhà gỗ do con người xây dựng?

Không khoa học chút nào!

Có người sống cùng những con nhện đáng sợ này sao?” “Nhìn kìa!

Tôi hình như thấy một xác khô trong góc nhìn của Hà Hạo Lâm!!” “Thật đó!

Ở đó có xác khô!

Trời ơi, bị những con nhện này cắn chết sao?” “Sợ quá!” “Bà nội phù hộ!” “Hồng Lôi đúng là hảo hán!

Đã thấy cả xương trên vai rồi mà không kêu một tiếng!

Quá đỉnh!” “Dù sao cũng là người đàn ông đóng vai Hoa Cường ca!

Tuyệt đối không phải dạng vừa!” Khán giả bàn tán sôi nổi.

Rõ ràng, mọi người đều cảm thấy ở đây dường như đã an toàn.

Dù sao sinh vật như nhện rất sợ lửa.

Lửa lớn sẽ thiêu rụi mọi thứ.

Những con Hắc Vưu Hưởng cao bằng nửa người kia quả thật nhất thời không thấy đâu.

Nhưng Giang Nhất vẫn cẩn thận.

Bởi vì anh biết, trong cổ mộ, lúc nào cũng có những nguy hiểm không biết trước, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể mất mạng.

Cầm ô Kim Cương, anh nhìn những xác khô được bọc thành kén treo trên nhà gỗ.

Có cả động vật và con người.

Mỗi người đều có biểu cảm đau đớn, có thể thấy lúc còn sống đã phải chịu đựng giày vò, dù sao sau khi trúng độc con người vẫn tỉnh táo.

Tỉnh táo đi đến cái chết...

Chương 35

ai cũng cảm thấy đáng sợ.

"Tại sao ở đây lại có nhà do con người xây dựng nhỉ, không khoa học chút nào." Hồng Lôi nhăn mặt nhíu mày đến bên cạnh Giang Nhất, xem ra không có việc gì rồi, chỉ là sau khi ra ngoài phải đến bệnh viện kiểm tra kỹ lưỡng mới được.

Hà Hạo Lâm đứng một bên lên tiếng: "Tôi nghĩ thời cổ đại có người coi con nhện mặt người này như thần linh để thờ cúng, nhìn những hài cốt xung quanh, gia cầm tương đối nhiều, có lẽ đều dùng để tế tự." "Chỉ tiếc là nhà gỗ bị cháy rồi, chúng ta không có cơ hội đi xem xét những thứ bên trong, bên trong có thể có khí cụ tế tự thời cổ đại, có giá trị khai quật lớn, haiz." Hoàng Bác và Hồng Lôi nghe giọng điệu của gã này liền không vui.

Hồng Lôi nói: "Cậu đang trách Giang tiểu ca đốt trụi nơi này à?" Hà Hạo Lâm ho khan một tiếng, biết giọng điệu của mình không được tốt lắm, cười hì hì nói: "Không có, không có, anh Lôi nghĩ nhiều rồi." Giang Nhất liếc anh ta một cái.

Anh biết gã này vừa rồi lúc Hồng Lôi bị kéo đi là người cuối cùng theo kịp.

Vì quá sợ con nhện kia.

Giang Nhất cảm thấy gã này nếu gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ là người đầu tiên chạy, không quan tâm đến người khác.

Đối với loại người này Giang Nhất cũng không cho sắc mặt tốt, cười lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Hà Hạo Lâm biết mình không được chào đón, đi sang một bên

cùng Thu Lan thảo luận về thứ này.

Hoàng Bác nhắc nhở: "Đừng đi quá xa, tôi thấy ở đây chắc chắn không chỉ có một con nhện, những con nhện khác chắc chắn đã bị dọa chạy, lát nữa chắc chắn sẽ quay lại, đợi khi lửa sắp tắt, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài!" Lúc này Hoàng Bác vẫn giữ được bình tĩnh.

Giang Nhất không cần phải nhắc nhở.

Hà Hạo Lâm và Thu Lan đi sang một bên xem xét những xác khô trong hang.

Một số người trong đó mặc quần áo trông như người cận đại, nhưng cũng có những xác khô thời cổ đại, hy vọng có thể truy tìm lịch sử nơi đây.

Như vậy có thể một bước thành danh trong giới khảo cổ.

Thu Lan nói: "Đừng đi xa quá, không có Giang ca bảo vệ tôi, tôi thấy rất nguy hiểm." Hà Hạo Lâm cười hì hì, che thiết bị ghi hình lại, hạ giọng nói: "Xì, thật sự nghĩ cậu ta là thần thánh à, với lại, nhện lớn ở đây đều chạy hết rồi, không có gì đáng sợ cả." Nói xong anh ta lại bỏ thiết bị ghi hình ra.

Thu Lan liếc Hà Hạo Lâm một cái, nhưng hai người cùng một nhóm, cũng không tiện nói gì.

Hà Hạo Lâm ra vẻ ta đây, nhưng cũng không dám đi xa, cách Giang Nhất không quá vài chục mét.

Giang Nhất đang tìm kiếm xác khô có đeo Mạc Kim Phù, trên người xác khô này có thể có không ít đồ của Mạc Kim Giáo úy, công cụ các loại.

Có thể mang đi đều mang đi.

Giang Nhất vừa mới thấy một xác khô mặc quần áo thời Dân

quốc, trên cổ có một vật sáng lấp lánh.

Sắc mặt anh vui mừng.

Bỗng nghe thấy Thu Lan hét lên.

“A!” Mọi người nhìn sang.

Hóa ra trên đỉnh hang ổ có một con Hắc Vưu Hưởng lớn hơn con vừa rồi một chút, mọi người chỉ nhìn phía dưới, không nhìn lên đỉnh!

Thu Lan bị tơ nhện dính vào chân treo ngược lên!

Cô cố gắng duỗi thẳng hai tay muốn Hà Hạo Lâm nắm lấy tay mình.

Một con nhện như vậy khó có thể kéo thẳng được hai người.

Hà Hạo Lâm ở bên cạnh không chọn cứu Thu Lan, mà chạy về phía Giang Nhất!

“Chết tiệt!” Hồng Lôi cũng không quan tâm hình tượng, chửi: “Cứu người đi!” Hà Hạo Lâm làm như không nghe thấy!

Hành vi của Hà Hạo Lâm khiến vô số khán giả chửi mắng.

“Mẹ nó!

Gã này có thể thấy chết không cứu sao?” “Quan hệ của hai người dù không phải tình nhân cũng không thể làm vậy chứ?

Con người này quá vô tình!” “Vừa rồi hai người còn nói chuyện vui vẻ, không ngờ đại nạn đến lại mỗi người một ngả!” “Một con Hắc Vưu Hưởng muốn kéo hai người cũng cần một chút thời gian, tên khốn này chỉ cần giữ lại một chút thời gian chắc chắn có thể để Giang tiểu ca đến cứu viện!

Hắn ta thì sao?” “Chắc là sợ vỡ mật rồi, sao lại có người đàn ông nhát gan như vậy.” “Tuy sợ hãi cũng có thể thông cảm, nhưng hành vi

lâm trận bỏ chạy như vậy thật sự không thể chấp nhận được!

Mẹ nó.” “Xong rồi!

Học giả Thu Lan gặp nguy hiểm rồi!” “Hai người đã lên cao rồi!” Tim khán giả lại một lần nữa thắt lại.

Hang ổ này cao bằng tòa nhà năm tầng!

Nếu Thu Lan bị Hắc Vưu Hưởng kéo lên, cái chết là chắc chắn!

Ngàn cân treo sợi tóc!

Nha Nha và Nhiệt Ba nhắm mắt lại.

Ngay cả Hoàng Bác và Hồng Lôi cũng tuyệt vọng.

Lúc này, dù là nhà vô địch nhảy cao thế giới cũng không với tới tay Thu Lan.

Đều do Hà Hạo Lâm lãng phí cơ hội vàng để cứu viện!

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Hà Hạo Lâm đều muốn giết người!

Đúng lúc này, trong lúc mọi người đều tuyệt vọng, bao gồm cả Thu Lan cũng đã từ bỏ.

Một tiếng xé gió đột nhiên xuất hiện!

Giang Nhất hét lên: “Mau giúp một tay!” Trên tay anh, có một sợi dây thừng, cuối sợi dây thừng, là một cái móc ba chạc!

Mọi người không nhận ra.

Nó được gọi là.

Tham!

Âm!

Trảo!

Đây là thứ mà hệ thống cho từ lúc đầu, khi mới tham gia chương trình, Nha Nha cũng đã thấy thứ này trong ba lô, chỉ là không biết dùng để làm gì.

Chương 36

Vì ngôi mộ này không có đường hầm, không có thứ gì khác, nên Giang Nhất vẫn chưa dùng đến.

Bây giờ, chính là lúc sử dụng Tham Âm Trảo!

Móc câu ghim chặt vào tơ nhện, Giang Nhất kéo sợi dây, mấy người khác thấy vậy, lập tức giúp đỡ.

Bao gồm cả Nha Nha và Nhiệt Ba đều nắm lấy sợi dây kéo xuống.

Thu Lan trong tiếng khóc nức nở từ từ hạ xuống.

Khi còn cách mặt đất bằng chiều cao một người, cô rơi xuống.

Cùng rơi xuống, còn có con Hắc Vưu Hưởng ở trên!

Mọi người lập tức kéo lại!

Con Hắc Vưu Hưởng thấy Thu Lan bị mọi người kéo ngày càng xa, đột nhiên từ bỏ Thu Lan, đổi mục tiêu sang Hà Hạo Lâm ở một bên!

Hà Hạo Lâm đang chạy bỗng cảm thấy sau lưng có người kéo, tức thì ngã ngửa ra sau!

Tư thế ngã giống hệt Hồng Lôi trước đó!

Mọi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào Thu Lan, nhất thời không đề phòng.

Chỉ thấy Hà Hạo Lâm la hét bị Hắc Vưu Hưởng kéo ngày càng gần!

Đột nhiên, một khuôn mặt người vô cảm xuất hiện trong tầm mắt anh ta.

Đôi mắt kép của con nhện phản chiếu khuôn mặt không còn giọt máu của Hà Hạo Lâm!

“A!

Cứu tôi!

Mau cứu tôi!

Xin lỗi, hu hu hu, cầu xin mọi người, tôi không muốn chết...” “A...” Mọi người cũng không ngờ Hà Hạo Lâm đột nhiên bị kéo xuống dưới con Hắc Vưu Hưởng, tám chiếc chân thon dài đứng trên người Hà Hạo Lâm.

Lúc này Hà Hạo Lâm đã bị tơ nhện quấn chặt.

Mặc dù anh ta đã bỏ rơi Thu Lan, nhưng mọi người không thể thấy chết không cứu.

Hồng Lôi hét lớn một tiếng, rút một cây củi đang cháy từ đống lửa xông tới.

Giang Nhất thở dài một hơi, chỉ có thể rút dao lính dù ra theo sau.

Mạng của Hà Hạo Lâm không quan trọng, nhưng một hảo hán có tình có nghĩa như Hồng Lôi, không thể bị thương nữa.

Hoàng Bác đặt Thu Lan xuống, cũng theo sau.

Nhưng đã muộn, Hắc Vưu Hưởng trực tiếp cắn vào đùi Hà Hạo Lâm!

Trong tiếng kêu la thảm thiết của Hà Hạo Lâm, nó từ từ tiêm nọc độc vào!

Hồng Lôi không hề sợ hãi, dùng cây củi đập thẳng vào người Hắc Vưu Hưởng.

Hắc Vưu Hưởng sợ lửa, lập tức nhanh chóng bỏ chạy, biến mất

trong một hang động, nhanh như chớp!

Hồng Lôi dùng lửa đốt sạch tơ nhện trên người Hà Hạo Lâm.

Lúc này gã này mặt không còn giọt máu.

Trên đùi anh ta, có hai lỗ máu to bằng ngón tay cái, chảy ra máu màu xanh lam.

"Trúng độc rồi!

Nhện có độc!" Hoàng Bác lập tức rút một sợi dây thừng trong ba lô ra buộc lại, ngăn máu tuần hoàn, đưa độc tố đến nơi khác.

Giang Nhất liếc nhìn, trong nguyên tác không nói trúng độc tố này bao lâu sẽ phát độc mà chết, nhưng đoán chừng, gã này e là khó qua.

Nhưng nhất thời cũng không chết được.

"Làm sao bây giờ?" Hồng Lôi nhìn về phía Giang Nhất.

Giang Nhất bình tĩnh nói: "Bây giờ độc tố đã vào chi trên chưa tôi không biết, nhưng muốn sống lâu hơn, cách duy nhất là, chặt chi!" Nguồn độc ở trên đùi, nếu không chặt chi, lát nữa vận động, e là sớm muộn cũng biến thành xác khô!

Thần tiên cũng không giữ được.

Hồng Lôi và Hoàng Bác nhìn nhau, e là Giang Nhất nói đúng, đây là cơ hội duy nhất để giữ mạng cho gã này!

Hà Hạo Lâm mặt không còn giọt máu, không nói được lời nào, không biết là đau hay sợ.

Nha Nha, Nhiệt Ba, Thu Lan cũng vậy.

"Chặt chi!

Giang tiểu ca, cứ làm đi, ra ngoài nếu có bất kỳ trách nhiệm nào tôi sẽ chịu!

Tôi xin đảm bảo với cậu!

Tất cả khán giả trước màn hình sẽ làm chứng cho tôi!" Hoàng Bác trịnh trọng nói.

Nhìn vẻ mặt của anh, Giang Nhất gật đầu, Hà Hạo Lâm tuyệt đối không thể chết ở đây, nếu không nhiệm vụ cũng sẽ thất bại.

Anh rút dao lính dù ra hơ trên lửa để khử trùng.

Rồi nhét một khúc cây vào miệng Hà Hạo Lâm.

"Hơi đau, ráng chịu, cái chân này không giữ được." Giang Nhất mặt không biểu cảm.

Hà Hạo Lâm dường như cũng biết đây là cách duy nhất để giữ mạng nhỏ, nước mắt lưng tròng gật đầu.

"Hu hu..." Ba cô gái không nỡ nhìn.

Tâm tư Giang Nhất không có một chút dao động, "Hắc Vưu Hưởng!" anh đột nhiên hét lên.

Chương 37

Mọi người trong lòng giật thót.

Giang Nhất trực tiếp một dao chặt đứt chân phải của Hà Hạo Lâm!

Con dao mà hệ thống cho sắc đến mức có thể cắt tóc!

"A..." Hà Hạo Lâm vốn bị thu hút sự chú ý, bây giờ cơn đau cực lớn lan khắp toàn thân, sau đó trợn trắng mắt, ngất đi.

Giang Nhất nhìn máu trên mặt cắt, cũng hơi có màu xanh.

Độc tố đang đi lên, chỉ là không nhiều, có cứu được không, chỉ có thể xem vào y thuật hiện tại, dù sao cái chân này cũng không giữ được!

"Được rồi!

Chuyên gia Thu, băng bó đi." Giang Nhất thu dao lại.

Không khí nóng hổi tràn ngập mùi máu tanh.

Một chân của Hà Hạo Lâm đã bị lửa thiêu rụi.

Vì lửa vừa rồi bùng lên lớn, bây giờ đang từ từ nhỏ lại.

Tinh thần của bảy người bị đả kích chưa từng có.

Trước đây mặc dù có bị đả kích, nhưng đều là nỗi sợ hãi hư vô, bảy người không bị tổn thương thực chất.

Ngay cả Huyền Hồn Thê, nhưng mọi người đều không thực sự nhìn thấy ma.

Nhưng lần này thì khác.

Hà Hạo Lâm bị Hắc Vưu Hưởng tấn công, bây giờ lại hôn mê, sắc

mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh, xem ra đã trúng độc.

Mạng nhỏ này có giữ được không phải xem ông trời có thu đi không.

Chứ không phải bây giờ.

Tổ đạo diễn đang căng thẳng.

Ai cũng không ngờ làm chương trình này lại liên tiếp xảy ra sự cố, cuối cùng thật sự khiến khách mời gặp nguy hiểm đến tính mạng, tại chỗ bị chặt một chân.

Mặc dù cảnh quay lúc đó đã được đạo diễn làm mờ, nhưng cảnh tượng chân thực vẫn bị khán giả nhìn ra.

Trước khi tham gia chương trình, các khách mời đều đã ký thỏa thuận, cũng có bảo hiểm khổng lồ và thủ tục hợp pháp.

Nhưng đó chỉ là bảo hiểm, không ai thật sự hy vọng khách mời nào thực sự gặp chuyện.

Quả nhiên, chương trình thám hiểm này thật sự có quá nhiều bất ngờ.

"Chuẩn bị đội y tế, trực thăng cứu hộ, đợi khách mời ra, lập tức đưa đến bệnh viện địa phương cứu chữa!" Đạo diễn vẻ mặt nghiêm túc chỉ huy.

Sự cố của chương trình quá lớn.

Nơi Cổ Lam Huyện này không phát triển, cách xa thành phố, muốn cứu viện thật sự có chút khó khăn và mất thời gian!

Khán giả.

"A, không dám nhìn, một cái chân thật sự bị chặt xuống, Giang tiểu ca ra tay cũng quá tàn nhẫn rồi!" "Nói nhảm, nếu không làm vậy, độc khí công tâm, lúc đó thần tiên cũng không cứu được, Giang tiểu ca

làm rất đúng!" "Cái móc câu đó của Giang tiểu ca ném thật quá thần, quá chuẩn, là thứ trong truyền thuyết sao?

Cái móc câu đó thật lợi hại." "Chuyên gia Hà này thật quá ích kỷ, vừa rồi nếu không chạy, căn bản sẽ không có chuyện gì, có lẽ bảy người đồng lòng đã đuổi được con nhện lớn đó đi rồi." "Tự làm tự chịu!

Cũng không còn cách nào khác." "Người này quá ích kỷ, căn bản không đáng cứu!" "Bỏ rơi chuyên gia Thu, đồng nghĩa với bội tín bạc nghĩa, từ bỏ mạng sống của mình, thiên đạo hữu luân hồi." "Không ngờ bảy người vừa thoát khỏi u linh trủng, thoát khỏi Huyền Hồn Thê, lại gặp phải Hắc Vưu Hưởng, đây mới là chương trình thám hiểm thật sự!

Nước ngoài chẳng phải cũng có chương trình thám hiểm trực tiếp bị rơi từ vách núi xuống chết sao?

Đây mới là thế giới chân thực." "Nhà thám hiểm đối với cái chết... không đặc biệt sợ hãi." "Đạo mộ tặc thời cổ đại đều như vậy, nhìn những xác khô kia, những con Hắc Vưu Hưởng này không biết đã hại bao nhiêu người, Giang tiểu ca cũng là vì dân trừ hại." Khán giả thổn thức không thôi.

Họ đều có tình cảm với các khách mời.

Dù sao cũng đã xem trực tiếp mấy ngày rồi.

Khán giả đều có cảm giác như đang cùng khách mời thám hiểm, mặc dù Hà Hạo Lâm vì bỏ rơi Thu Lan khiến mọi người vô cùng phẫn cảm.

Nhưng dù sao bây giờ một cái chân cũng không còn.

Mọi người chỉ có thể thổn thức cảm thán thế sự vô thường...

Trong hang ổ của Hắc Vưu Hưởng.

Mọi người bắt đầu bấm nhân trung cho Hà Hạo Lâm, cho uống nước, chuẩn bị làm anh ta tỉnh lại rồi rời khỏi đây.

Long Lĩnh Mê Quật.

Đối với họ, quá đáng sợ rồi.

Giang Nhất thì đến bên cạnh xác khô mà anh đã nhìn thấy trước đó.

Hồng Lôi cũng đi theo.

Anh cũng không còn quan tâm đến Hà Hạo Lâm nữa, dù sao cũng đã cố gắng hết sức, có sống được hay không cũng không còn cách nào, phó mặc cho số phận.

"Giang tiểu ca, cái xác khô này..." Hồng Lôi tò mò ngồi xuống quan sát cùng Giang Nhất.

Giang Nhất sờ vào cổ của xác khô, trên tay đã có thêm một vật nhỏ.

Hồng Lôi lanh lợi, cố ý hay vô ý che đi camera trên vai Giang Nhất, hạ thấp giọng, "Huynh đệ, bảo bối à?" Nhìn dáng vẻ lén lút của anh ta, Giang Nhất bật cười.

Dù sao nếu thứ này bị phát trực tiếp, có lẽ sẽ phải nộp lên.

Xem ra Hồng Lôi không coi anh là người ngoài.

Giang Nhất cười nói: "Đối với người khác, không đáng một xu, đối với Mạc Kim Giáo úy, đáng giá ngàn vàng!" Anh xòe tay ra.

Trong lòng bàn tay, là một vật đen tuyền, nhưng lại trong suốt.

Chương 38

Trên đó khắc hai chữ triện cổ, vô cùng có cảm giác.

Hồng Lôi nhìn nhìn, gãi đầu: "Cái gì đây?" Đương nhiên anh ta không đọc được.

Giang Nhất nói: "Mạc Kim Phù, chỉ có nó mới là Mạc Kim Giáo úy thật sự, được chế tạo thành công từ vuốt tê tê, mai rùa kinh và các quy trình phức tạp khác." Hồng Lôi mở to mắt, "Không ngờ lại gặp được tổ sư gia cùng ngành, phải bái lạy một cái." Anh còn cúi đầu ba lần.

Giang Nhất gật đầu, từ trên người vị Mạc Kim Giáo úy này lấy được không ít đồ.

Túi bách bảo, bật lửa, nến, đèn giấy...

Giống như trong nguyên tác.

Có mấy viên thuốc nhỏ 'Xích đan' dùng để giải thi độc, có lẽ sau này sẽ dùng đến.

Những thứ còn lại đều là đồ lặt vặt, có một số thứ không hợp thời, Giang Nhất thu dọn, nhét đầy ba lô của mình.

Trong mắt những người khác, ba lô của Giang Nhất giống như túi bách bảo.

Bên trong đều là những vật phẩm thần kỳ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ thêm thân phận, Mạc Kim Giáo úy (1/5), thu thập đủ năm thân phận (nhận được tín vật hoặc học được bí thư) là có thể mở khóa manh mối cổ mộ thần bí!】 Giang Nhất ngẩn ra.

Nhiệm vụ ẩn?

Năm thân phận?

Phát Khâu Thiên Quan, Mạc Kim Giáo úy, Bàn Sơn Đạo nhân, Tá Lĩnh Lực sĩ và Quan Sơn Thái Bảo!

Mỗi thân phận đều không đơn giản!

Cổ mộ thần bí lại là gì?

Khóe miệng Giang Nhất nhếch lên, thú vị rồi đây.

Nhận được Mạc Kim Phù, còn một vật phẩm nhân vật cần tìm kiếm, Văn Hương Ngọc.

Thứ này thật sự cần vận may.

Lát nữa phải tìm thử.

Cất Mạc Kim Phù đi, Hồng Lôi cũng dịch người ra không che camera nữa.

Hai người cười hắc hắc.

Hoàng Bác cũng đi tới, biết được người này cũng là Mạc Kim Giáo úy, Hoàng Bác nói: "Đã là tổ sư gia, không thể để lão nhân gia ở lại đây được, hỏa táng di thể đi." Ba người cùng nhau nâng xác khô này vào hố lửa.

Trần về trần, bụi về bụi.

Lửa lớn cháy nhanh, ưu điểm duy nhất là không có khói, dù sao ở đây không ẩm ướt.

Mấy người sắp không chịu nổi rồi.

Giang Nhất nói: "Chuẩn bị ra ngoài thôi." Mọi người gật đầu, ai biết trong này còn có con nhện nào khác không.

Dựa vào tình hình ở đây, có lẽ những cái hố ăn thịt người kia chính là hang ổ của những con nhện này, thỉnh thoảng những con Hắc

Vưu Hưởng này sẽ chạy lên gò đồi bắt người, bắt gia súc.

Vì vậy mới dẫn đến truyền thuyết về hố ăn thịt người ở Long Lĩnh Mê Quật!

Hoàng Bác quay đầu lại nhìn một cái rồi nói: “, chúng ta một mồi lửa cũng là thay trời hành đạo!” Hồng Lôi cõng Hà Hạo Lâm, vô cùng đồng ý với lời của Hoàng Bác.

Mọi người nhìn thấy trong ánh lửa có một cái đỉnh, trên đó khắc hình mặt người, trông giống hệt mặt của con nhện mặt người, khiến mọi người nhớ đến mặt người trên quách đá.

Thu Lan thoát chết trở về, tâm trạng đã ổn định hơn một chút, nói: “Không ngờ thời Tây Chu có người sùng bái nhện mặt người, nhưng cũng có thể giải thích được, dù sao người xưa không rõ nguồn gốc của những con nhện đáng sợ này.” Mọi người vô cùng kinh ngạc trước thông tin này.

Nơi này thật sự quá bất thường và đáng sợ.

Xem ra trên Trái Đất có những thứ bị chôn vùi dưới lòng đất mà con người không biết.

Con nhện lớn này đủ để các nhà sinh vật học nghiên cứu kỹ lưỡng.

Nhưng đó không phải là việc của bảy người họ.

Nha Nha hỏi Giang Nhất: “Giang ca, bây giờ chúng ta ra ngoài sao?” Giang Nhất suy nghĩ rồi nói: “Chỉ có thể từ từ tìm thôi, mọi người mỗi người cầm một cây đuốc, chắc chắn có cửa hang nối liền với gò đồi, chúng ta tìm từng cái một, những hang có luồng không khí lưu thông đều có khả năng là đường ra.” Bây giờ phải đưa mọi người ra ngoài đã.

Nhưng trước đó, mọi người cần tìm một thứ có mùi rất thơm.

Trong hang ổ có nhiều cửa hang, một số ở trên đỉnh.

Cửa hang trên đỉnh không cần xem, chỉ có thể xem xung quanh.

Lúc này, bụng Nhiệt Ba kêu lên: Cồn cào cồn cào...

Nhiệt Ba lè lưỡi, "Xin lỗi, hơi đói rồi." Đồ ăn vặt đã hết.

Mọi người cũng chỉ ăn một ít bánh quy nén vào tối qua, lại trải qua một phen hú vía suýt mất mạng, thể lực tiêu hao rất nhanh.

Nhưng trong ba lô của Giang Nhất cũng không còn gì ăn.

Giang Nhất an ủi: "Sắp ra ngoài rồi, đợi ra ngoài chúng ta đi ăn lẩu!" "Lẩu..." Mọi người đều chảy nước miếng.

Hồng Lôi nói: "Giang tiểu ca đừng nói nữa, càng nói càng đói." Tâm trạng mọi người tốt hơn một chút, nhưng không dám phân tán, sợ có nhện lớn trong này tấn công, nên cùng nhau tìm cửa hang.

Rất nhanh, Giang Nhất phát hiện một cửa hang có không khí lưu thông!

Trong không khí thoang thoảng mùi hương!

Chính là đây!

Giang Nhất không lộ vẻ gì, nói: "Chỗ này thông ra bên ngoài, chắc là có thể ra được!" Mọi người mặt mày vui mừng, Hoàng Bác đi trước mở đường, Hồng Lôi cõng Hà Hạo Lâm ở phía sau, sau đó là ba cô gái ở giữa, cuối cùng Giang Nhất đi sau cùng.

Bảy người đi vào hang động liền ngửi thấy mùi hương.

"Thơm quá!

Chương 39

Tôi hình như ngửi thấy mùi hoa dành dành!" Nha Nha hít một hơi thật sâu, "Chẳng lẽ bên ngoài có hoa dành dành?" Hồng Lôi thở hổn hển nói: "Hoa dành dành gì chứ, rõ ràng là mùi vịt quay, mũi tôi không đến nỗi tệ, nhện nướng có mùi vịt quay sao?" Hoàng Bác nói: "Tôi thấy giống mùi lẩu." Nhiệt Ba nói: "Không phải, rõ ràng là mùi sô cô la sữa." Giang Nhất gãi đầu, "Đúng là mùi hương, hình như là mùi sô cô la." Mấy người bàn tán sôi nổi.

Giang Nhất nghĩ, chẳng lẽ mùi hương này, lần đầu ngửi thấy sẽ là mùi mình thích nhất?

Hoàng Bác thích lẩu, nên lần đầu ngửi thấy mùi lẩu.

Hồng Lôi thích vịt quay, nên ngửi thấy mùi vịt quay.

Nha Nha thích hương hoa, nên ngửi thấy mùi hoa dành dành.

Sớm đã biết cô thích sô cô la sữa, nên ngửi thấy mùi sô cô la!

Nhưng bất kể là mùi gì, đều vô cùng nồng đậm!

Giang Nhất dám chắc, đây tuyệt đối là Văn Hương Ngọc trong truyền thuyết!

Cũng được gọi là bảo bối Kim Hương Ngọc!

Bí bảo của hoàng gia! ...

Khán giả thì bị làm cho ngơ ngác.

"Mũi của họ không bị hỏng chứ, sao có thể ngửi ra nhiều mùi như vậy?" "Rốt cuộc là mùi gì?

Là mùi nhện nướng đó!" "Nhện nướng có thể ngửi ra mùi sô cô la sữa sao?

Nhiệt Ba giỏi thật.” “Cả đám người có lẽ đói quá sinh ảo giác rồi, chỉ có người sắp ăn mới ngửi thấy mùi.” “Ảo giác tập thể sao?

Khứu giác hỏng?

Thật quá huyền ảo.” “Nói làm tôi cũng đói, đi ăn bánh xèo đây.” “Mấy Mạc Kim Giáo úy này thật đáng thương, cả đêm không ăn gì rồi.” ...

Một đoàn người càng đi vào trong hang càng đói!

Đặc biệt là Hồng Lôi, còn cõng một người, thật là khổ.

Từ từ đi về phía trước, có lúc cần phải bò, sau gần một giờ đồng hồ, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng phía trước!

Ánh sáng mặt trời!

Mọi người kích động!

Giang Nhất vẫn luôn để ý vách tường gần đó.

Bên trong có thể có Văn Hương Ngọc.

Cuối cùng.

Anh nhìn thấy một mảng tường bị nứt!

Bên trong tỏa ra mùi hương nồng đậm!

Sáu người phía trước chỉ chăm chăm đi ra ngoài, không để ý đến điều này!

Dù sao họ cũng không biết, đều nghĩ là đói quá sinh ảo giác.

“Cuối cùng cũng ra được rồi!

Nơi quỷ quái này, thật sự không chịu nổi nữa!” Hồng Lôi mặc dù cõng Hà Hạo Lâm nửa sống nửa chết, nhưng vẫn vô cùng kích động.

Trải qua không biết bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cổ mộ này, nhìn thấy lại ánh mặt trời, sao không kích động cho

được.

Những người khác trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ có một mình Nha Nha thấy Giang Nhất dừng lại phía sau, liền tò mò quay lại: "Giang ca, sao vậy?" Nha Nha lại quay lại nhìn Giang Nhất đang dùng dao lính dù cạo vách tường xuống.

Đột nhiên cô ngửi thấy mùi hương càng nồng đậm hơn!

Mấy người phía trước cũng dừng lại, đột nhiên cảm thấy bụng đói cồn cào.

Chỉ thấy Giang Nhất cẩn thận cạo đất trong hang xuống, sau đó lộ ra một hòn đá trong suốt.

Mùi hương nồng đậm tỏa ra từ hòn đá.

Giang Nhất nói: "Đây là bảo bối." Ngay cả Hà Hạo Lâm đang hôn mê bất tỉnh lúc này cũng tỉnh lại, lơ mơ nói những lời không rõ.

Mọi người lại lùi lại.

"Thơm quá!

Hóa ra là mùi hương từ hòn đá này!

Kỳ lạ, đây là thứ gì?" "Không đúng chứ, một hòn đá sao lại có mùi lẩu được?

Không khoa học chút nào." "Đá, Giang tiểu ca, có thể cho tôi lên cắn hai miếng không?

Đói quá rồi." Mấy người mỗi người một câu.

"Đây là Văn Hương Ngọc trong truyền thuyết, cũng gọi là Kim Hương Ngọc, là bí bảo của hoàng gia, thơ cổ có câu: Thế gian chưa nghe hoa giải ngữ, nay lại thấy ngọc sinh hương, thiên công tạo vật nan tư nghị, diệu vô cùng thục thẩm tường.

Chính là nói về Văn Hương Ngọc này, thực ra là một loại đá thô, một khối lớn như vậy, rất đáng tiền!" Giang Nhất vừa nói vừa dùng dao lính dù đào khối đá lớn này ra.

Sau đó, anh cởi áo khoác, bọc khối đá thô lại.

Lúc này trên người Giang Nhất chỉ còn lại một chiếc áo ba lỗ, để lộ cánh tay rắn chắc, cơ ngực mờ ảo, khiến các cô gái tại hiện trường một phen tim đập mặt đỏ.

Hồng Lôi nói: "Bảo bối à?

Đáng giá bao nhiêu tiền?" Giang Nhất nói: "Vô giá." Hồng Lôi chép miệng, "Xem ra chuyến đi này của chúng ta không về tay không, không ngờ lại gặp được bảo bối như vậy, thứ này chắc không phải đồ trong cổ mộ, là chúng ta khai quật, không cần phải nộp." Hoàng Bác gật đầu, "Đúng vậy, nhưng tôi thấy là do một mình Giang tiểu ca phát hiện, không liên quan đến chúng ta." Nha Nha gật đầu nói: "Đúng vậy, do một mình Giang tiểu ca phát hiện, chúng tôi hoàn toàn không để ý, thuộc về Giang tiểu ca." Cô biết, nếu chuyến đi này không có Giang Nhất, có lẽ không một ai có thể sống sót ra ngoài.

Mặc dù tổ chương trình có thể biết họ ở đâu thông qua thiết bị trên người.

Nhưng không thể cứu viện ngay lập tức.

Chương 40

Đặc biệt là cái Huyền Hồn Thê kia.

Có thể thoát ra hoàn toàn là nhờ Giang Nhất, nếu không đã sớm sụp đổ, có lẽ sẽ chết khát, chết đói trong đó.

Hậu quả thật không dám nghĩ.

Vì vậy Giang Nhất khai quật được 'Văn Hương Ngọc', không một ai có ý định chia sẻ.

Nếu Hà Hạo Lâm ở đó, có lẽ sẽ có, dù sao gã này có chút ích kỷ, ngay cả khán giả cũng nhìn ra.

Nhưng bây giờ... gã này ngay cả nói cũng không rõ.

Thu Lan nhìn 'Văn Hương Ngọc' mở miệng, nhưng cũng không nói gì.

Giang Nhất ôm 'Văn Hương Ngọc' đi chậm rãi phía sau mọi người.

Một lúc sau, Hoàng Bác đi trước mở đường lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Cửa hang này ở trên gò đồi, nhưng vị trí cụ thể không rõ, ngay cả mốc địa lý như Miếu Ngư Cốt cũng không biết ở đâu.

Từ điểm này có thể thấy phạm vi của mê cung này lớn đến mức nào.

Dường như đã đi sâu vào Long Lĩnh.

Tổ chương trình của 《Đạo Mộ Không Gian》 đã sớm chuẩn bị lực lượng cứu viện, chỉ tiếc là, trên GPS không có vị trí của bảy người.

Vì vậy chỉ có thể ở lại huyện thành Cổ Lam đợi lệnh, chờ Giang Nhất ra ngoài.

Bây giờ sau khi họ xuất hiện, lại phát hiện Giang Nhất và mọi người cách Cổ Lam Huyện rất xa.

Để theo đuổi sự chân thực, không có phương thức liên lạc, vì vậy chỉ có thể lập tức xem trực tiếp để đi cứu viện.

Mọi người thấy bảy người từ trong hang động bò ra, tất cả đều nằm trên đất, tham lam hít thở không khí trong lành.

Họ biết, sau khi tổ chương trình xem xong nhất định sẽ đến cứu viện.

Hồng Lôi: "Thật sự quá kích thích, tôi chưa bao giờ tham gia một chương trình thám hiểm nào lại kích thích như vậy, có lẽ đây là khoảnh khắc kinh hiểm nhất trong đời tôi, nhưng sao tôi lại cảm thấy có chút mong đợi nhỉ!" Thu Lan: "Trải nghiệm như vậy, tôi không muốn trải qua lần thứ hai nữa, quá đáng sợ, quá đáng sợ, sư huynh Hà Hạo Lâm cũng đã mất một chân..." Mọi người nhìn Hà Hạo Lâm.

Lúc này Hà Hạo Lâm đã tỉnh, nhưng cơ thể có chút suy yếu, mặt cũng có chút trắng bệch, nhìn cái chân còn lại duy nhất, trong lòng vô cùng hối hận.

Lẽ ra không nên tham gia chương trình này.

Giang Nhất nói: "Nghề trộm mộ, nguy hiểm như vậy, giống như thám hiểm, chỉ là lần này, vận khí của chúng ta có chút không tốt mà thôi." Thực ra mà nói, so với những ngôi mộ cổ khác, cái u linh trủng này không có bẫy tổng thể, không có cơ quan chết người đã là tạ ơn trời đất rồi.

Mạc Kim Giáo úy thực thụ, sẽ không bị những thứ này dọa vỡ mật.

Khán giả.

“Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!” “Bảy người mặc dù chuyên gia Hà mất một chân, nhưng dù sao cũng giữ được mạng sống, về làm phẫu thuật chắc không vấn đề gì lớn.” “Ai biết được!

Hắc Vưu Hưởng lớn như vậy, độc tố mạnh đến mức nào không ai biết, chuyên gia này thật đáng thương.” “Đáng thương?

Nếu không phải Giang tiểu ca, đã hại chết chuyên gia Thu rồi, tôi thấy căn bản không đáng thương, cho người ích kỷ một bài học đi.” “Giang tiểu ca mệt quá rồi, nhưng hình như nhận được một bảo bối, rốt cuộc là bảo bối gì?” “Văn Hương Ngọc, giá trị liên thành!

Giang tiểu ca sắp phát tài rồi!” 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ ra khỏi cổ mộ và hoàn thành nhiệm vụ】【Nhận được phần thưởng: Hắc Kim Cổ Đao (đã cất vào không gian hệ thống), năng lực: Thính Lôi Tham Mộ!】 Giang Nhất đang nằm trên đất, trước mắt hiện lên thông báo của hệ thống.

Hắc Kim Cổ Đao!

Trên mặt Giang Nhất lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây chẳng phải là vũ khí của Trương Khởi Linh sao!

Toàn thân được chế tạo từ thiên thạch, vô cùng sắc bén.

Nếu có nó lúc đi thuyền, cũng không cần sợ Thiết đầu long vương, trực tiếp một đao chém tan mọi lớp phòng ngự vững chắc!

Đối mặt với tơ nhện của Hắc Vưu Hưởng, e là cũng không thành vấn đề.

Dù sao cũng là cổ đao được chế tạo từ vẫn thiết.

Giá trị vũ lực của Giang Nhất lại tăng lên không ít.

Nhưng nếu có huyết mạch của Tiểu ca thì tốt rồi.

Nhưng cũng không cưỡng cầu, sau này sẽ có cơ hội.

Thính Lôi Tham Mộ lại là một thần kỹ đạo mộ, có thể dùng cách nghe âm thanh để tìm vị trí của một số ngôi mộ cổ.

Nếu vận dụng đúng cách, có thể dùng cách nghe sấm để biết được vị trí đại khái của cổ mộ, kết hợp với Tầm Long Quyết, xem phong thủy thì năng lực tìm mộ càng lợi hại hơn.

Đang vui mừng.

Trên trời bay đến một chiếc trực thăng.

Đội y tế đã đến.

Là mượn trực thăng cứu viện của quân đội địa phương.

Một lúc sau dừng lại, mọi người đứng dậy.

Mấy thiên thần áo trắng nhanh chóng đưa Hà Hạo Lâm lên cáng.

Đi cùng, còn có phó đạo diễn của tổ chương trình.

Phó đạo diễn nói: "Trong trực thăng không ngồi được nhiều người, chỉ có thể đi hai người, ai đi cùng tôi?" Mọi người nhìn nhau.

Nếu bây giờ có thể đi, tự nhiên là tốt nhất.

Nhưng nếu chấp nhận sự cứu viện của tổ chương trình, theo quy tắc, đồng nghĩa với việc rút khỏi chương trình.

Giang Nhất nhún vai, tỏ ý sẽ không rút khỏi chương trình, nên không cần chấp nhận sự cứu viện của tổ chương trình.

Những người khác cũng từ chối.

Chương 41

Dù sao đã làm ‘Mạc Kim Giáo úy’ thì phải có thủy có chung chứ.

Họ không bị thương, chỉ có Hồng Lôi bị thương trên lưng, nhưng bây giờ đã cầm máu, băng bó xong lại là một hảo hán, cắn răng cũng không về.

Giang Nhất biết rõ, Hồng Lôi là một diễn viên trời sinh có tinh thần mạo hiểm, vừa mới làm Mạc Kim Giáo úy được mấy ngày, chưa đủ ghiền.

Vừa rồi còn muốn đi theo Giang Nhất tiếp tục trộm mộ.

Hoàng Bác nói: “Thử thách chương trình của chúng tôi chưa kết thúc, nên chúng tôi vẫn là ‘Mạc Kim Giáo úy’, anh về đi.” Phó đạo diễn không biết làm gì với mấy người này, nhưng dù sao chương trình vẫn đang tiếp tục, theo thời gian dự kiến, việc tìm kiếm một ngôi mộ cổ sẽ trực tiếp kéo dài một tháng.

Không ngờ mới 4 ngày đã khám phá xong một ngôi mộ.

Hành trình tiếp theo của các khách mời cần được nghiên cứu lại, tuyệt đối không thể gặp nguy hiểm nữa, nếu không có lẽ cấp trên sẽ cắt cả chương trình.

Bây giờ đã ra khỏi cổ mộ, nên tin rằng cũng sẽ không có nguy hiểm, cộng thêm Hà Hạo Lâm bây giờ tính mạng nguy kịch, nhanh chóng về tìm bệnh viện là quan trọng nhất.

Trực thăng bay đi, còn lại Giang Nhất, Nha Nha, Nhiệt Ba, Hồng Lôi, Hoàng Bác và Thu Lan sáu người bắt đầu đi về hướng Cổ Lam Huyện.

Giang Nhất cõng ‘Văn Hương Ngọc‘, cầm la bàn bắt đầu đi về

hướng Cổ Lam Huyện.

Hiện tại không có mộ cổ mới để khám phá.

Cần phải nghỉ ngơi thật tốt, ăn một bữa cơm.

Chịu khổ lâu như vậy, vừa sợ vừa kinh, vừa lạnh vừa đói.

Thật sự khó chịu.

Từ hang động ra, đi nửa ngày, đến trưa, mọi người mới tìm thấy một hộ gia đình trong một hang núi.

Lúc này vừa mệt vừa đói, chỉ có thể nhờ lão hương mở cửa xin chút đồ ăn.

Lão hương là một ông lão đã ngoài thất thập, nhưng tinh thần vẫn tráng kiện, nhìn mấy người trẻ tuổi đói không ra hình người, vừa lấy nước vừa mang bánh bột ngô và khoai lang vàng ra.

Điều kiện có hơi gian khổ một chút, nhưng vẫn tốt hơn là đói bụng.

Rất nhanh mấy người đã ăn ngấu nghiến.

Vết thương trên người Hồng Lôi cần được xử lý.

Hoàng Bác hỏi ông lão, "Ông ơi, Cổ Lam Huyện cách đây bao xa ạ?" Ông lão nói: "Huyện thành à?

Phải đi nửa ngày đó!

Cứ đi thẳng về phía nam, đến Thạch Bi Điếm, qua Thạch Bi Điếm không xa là Cổ Lam Huyện rồi, nhưng phải cẩn thận, lúc đi qua Thạch Bi Điếm, đừng có ở đó lâu!" Giang Nhất đang uống nước giếng giật mình.

Thạch Bi Điếm?

Hình như có chút quen thuộc!

Nha Nha tò mò hỏi: “Thạch Bi Điếm?

Ông ơi, đó là đâu ạ?” Ông lão nói: “Là một địa danh, nơi đó rất tà ma, nghe nói chủ tiệm quan tài trong làng có một cái quan tài cho người chết, mỗi lần đóng quan tài là phải chết một người, nên mới làm ăn với người chết.” “Cuối cùng ông ta cũng chết trong tiệm quan tài của mình, bây giờ nơi đó không còn ai ở, trở thành một ngôi làng hoang phế.” “Mấy năm trước, có đứa trẻ vào đó chơi, nhưng sau khi vào thì không tìm được đường ra, cứ đi vòng quanh đó, các cậu đi xa một chút, sẽ an toàn hơn.” Giang Nhất nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Trong tiệm quan tài, có thứ tà ma!

Nhưng thế giới này không giống, nghe nói ngôi làng đó đã lâu không có người sống, trở thành làng không người.

Chắc chắn thứ bên dưới tiệm quan tài vẫn tồn tại.

Trong đó có một bảo bối, Thạch Hạp Ngọc Thú!

Thứ này có liên quan đến vương quốc Cổ Điền.

Giang Nhất không nói gì, ăn xong, mọi người cùng lên đường.

Hoàng Bác lại đưa cho ông lão một ít tiền...

“Những gì ông lão đó nói là thật hay giả vậy?” Trên đường Nha Nha tò mò hỏi.

Câu chuyện kỳ dị quá đáng sợ.

Hoàng Bác nói: “Những làng quê hẻo lánh này, thông tin không lưu thông, mọi người sẽ tam sao thất bản, mang nhiều màu sắc mê tín hơn, nên không cần phải tin.” Giang Nhất cũng nói: “Đúng vậy, những thứ này thường truyền đi truyền lại không còn như ban đầu nữa, mọi người không cần nghĩ nhiều, mục tiêu của chúng ta là huyện thành Cổ

Lam, nơi đó, cùng lắm chúng ta đi vòng qua.” Nhưng thực tế, mọi người có chút lạc quan về tốc độ di chuyển.

Bởi vì bây giờ đã trải qua một thời gian dài, tốc độ đi bộ chậm hơn rất nhiều so với lúc mới đến Cổ Lam Huyện, cộng thêm Hồng Lôi bị thương, chỉ được xử lý đơn giản, đi mệt quá ra mồ hôi vết thương lại đau.

Đợi đến khi trời tối, vừa hay đến Thạch Bi Điếm.

Sở dĩ biết, vì đầu làng có một tấm bia không chữ, có mấy chục hộ nhà, chỉ là rất hoang tàn, một số tường đã sập một nửa.

Một ngôi làng hoang vắng.

Giang Nhất vừa mới đặt chân đến đây. 【Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên: Nhận được Thạch Hạp Ngọc Thú, phần thưởng: Bản đồ Hiến Vương Mộ】 【Nhiệm vụ ngẫu nhiên có thể không làm, không có bất kỳ hình phạt nào.】 Không ngờ lại kích hoạt nhiệm vụ ngẫu nhiên của hệ thống.

Làm hay không đều được.

Nhưng Giang Nhất đối với bản đồ ‘Hiến Vương Mộ’, cảm thấy có cần thiết phải lấy được.

Thế giới này có nhiều cổ mộ giáng lâm, sau này vào Trùng Cốc, có một tấm bản đồ đối với Giang Nhất vô cùng quan trọng.

Hồng Lôi nói: “Trời ơi!

Đi không nổi nữa rồi!

Lưng tôi như bị kim châm, khó chịu quá, hay là chúng ta nghỉ đêm ở đây đi.” Anh ta gan lớn thật.

Căn bản không để lời của ông lão kia vào tai, dù sao cũng là người đã thấy cả u linh trủng, Huyền Hồn Thê, Nhện mặt người Hắc Vưu

Hưởng, một lời đồn mê tín thì có là gì.

Trời đã tối.

Thiết bị chiếu sáng không đủ, đi đường đêm sẽ bất lợi.

Chương 42

Chi bằng nghỉ ngơi một đêm ở nhà kho đầu làng, ngày mai tranh thủ đi sớm.

Mọi người đều nhìn về phía Giang Nhất.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giang Nhất bây giờ là chủ tâm cốt của đội.

Anh nói gì, mọi người làm nấy.

Giang Nhất đương nhiên muốn ở lại đây hoàn thành nhiệm vụ.

Chỉ là không có ý định mang theo mấy người kia, muốn đi một mình.

Giang Nhất nói: "Mấy ngày nay mọi người đều mệt rồi, vậy tối nay chúng ta nghỉ ở đây đi, dù sao chúng ta cũng là người ngủ cả trong cổ mộ rồi, sợ gì cái này?" Mọi người yên tâm.

Nhà kho lớn có thể che gió, thời tiết ở đây cũng không lạnh, mọi người cũng đã đi bộ cả ngày.

Chân của Nha Nha và Nhiệt Ba đều bị phồng rộp, sau khi trò chuyện đơn giản một lúc, mọi người đều nghỉ ngơi.

Khán giả thì có chút lo lắng.

"Đám người này gan lớn thật, thật sự không sợ nơi này có ma sao?" "Chắc chắn là lời đồn, có lẽ ở đây vì đất đai không tốt, không thể nuôi sống người, nên thường xuyên có người chết?

Làng quê tôi cũng có lời đồn như vậy, chắc chắn là giả thôi." "Dù là giả, tôi cũng không dám ngủ ở nơi hoang sơn dã lĩnh." "Ngay cả mối đe dọa tử vong cũng đã trải qua, còn quan tâm cái này sao?

Đây là vùng đồi núi, đi bộ một ngày mệt mỏi, Hồng Lôi còn bị thương trên lưng, nghỉ ngơi sớm để mai đi tiếp là quyết định đúng đắn nhất." "Sáu người ở cùng nhau, tự nhiên không cần sợ, tôi thật sự tò mò tiệm quan tài đó có thật sự đáng sợ không!" "Khó nói, lỡ như... có ma thì sao?" "Thứ này, tà ma lắm." "Sợ rồi sợ rồi, nghỉ sớm đi." "Theo tin tức mới nhất, tổ chương trình đang thảo luận chiến lược chương trình mới, vì Hà Hạo Lâm bệnh tình nguy kịch, nên chương trình có thể sẽ yêu cầu thay đổi phương thức." "Đúng vậy, không thể mạo hiểm như vậy nữa." Trong lúc khán giả bàn tán, đêm đã khuya.

Giang Nhất mở mắt.

Thấy những người xung quanh đã ngủ, anh đứng dậy, đeo ba lô, chuẩn bị xuất phát.

Nhìn đồng hồ, một giờ đêm.

Giang Nhất chuẩn bị hành động!

Anh vừa mới đứng dậy.

"Hì hì, Giang tiểu ca, tôi biết cậu không ngủ được mà!" Hồng Lôi vốn đang nằm trên đất đột nhiên ngồi dậy, cười hì hì nói.

Ngay cả Giang Nhất cũng bị dọa giật mình.

Không ngờ Hồng Lôi vẫn còn thức.

Giang Nhất lập tức ra dấu im lặng.

Lúc này, Nha Nha mắt nhắm mắt mở, lơ mơ nói: "Giang tiểu ca, anh Hồng Lôi, hai người định vào làng sao?

Em cũng đi." Giang Nhất: "..." Vốn định lặng lẽ đi, nhưng bây giờ tình hình không cho phép.

Hồng Lôi nháy mắt với Giang Nhất, "Chúng ta là Mạc Kim Giáo úy, lúc nào mà sợ, tôi sớm đã thấy ngôi làng này không tà ma như ông

lão kia nói đâu, hì hì.” Nha Nha hít mấy hơi khí lạnh cũng tỉnh táo, nói: “Em cũng đi xem ngôi làng này có thật sự đáng sợ không.” Giang Nhất cạn lời, lòng hiếu kỳ thật sự quá lớn!

Nhưng không biết có câu lòng hiếu kỳ hại chết mèo sao?

Một lúc sau, hai người đã chuẩn bị xong.

“Giang tiểu ca, đi thôi?

Giờ phút thám hiểm đã đến!

Ở đây, có cổ mộ không?” Hồng Lôi dường như không bị thương chút nào, trông vô cùng kích động.

Giang Nhất bất lực nói: “Bất kể có cổ mộ hay không, bất kể làm gì, đi theo phải nghe lời tôi, hiểu chưa?” Hồng Lôi đảm bảo: “Yên tâm, Giang tiểu ca, tất cả nghe theo chỉ huy!” Nha Nha cũng nói: “Vâng ạ, tiểu ca.” Ba người lặng lẽ bắt đầu cuộc hành trình khám phá.

Hoàng Bác, Nhiệt Ba, Thu Lan ba người vẫn nghỉ ngơi ở đó.

Nửa đêm.

Vốn dĩ khán giả đã ít đi, cơ bản đều là những người làm ca đêm buồn chán xem trực tiếp.

Mọi người không ngờ góc nhìn của ba người lại chuyển động!

“Định làm gì vậy?” “Vào làng?

Mấy người này có ý gì?” “Trời ơi, ba người coi ngôi làng này là nơi thám hiểm sao?” “Có mùi đó, lời đồn về ngôi làng này thật không tầm thường, có lẽ bên trong có bí mật, xem ra Giang tiểu ca, Hồng Lôi, Nha Nha đều là những người có lòng hiếu kỳ nặng.” “Trời ơi, kích thích rồi, đi thẳng đến tiệm quan tài à?

Đó là nơi âm khí nặng nhất, định làm gì vậy?” “Xin hãy gõ chữ ‘sợ’ lên màn hình công cộng.” “Nửa đêm rồi, có cần phải đáng sợ như

vậy không.” “Chẳng lẽ, ở đây có cổ mộ?

Lúc âm khí nặng nhất, sao ba vị không đợi ban ngày mới vào khám phá, mà lại phải vào buổi tối, đáng sợ quá!” “Sợ sợ!” “Đến rồi!

Tiệm quan tài!

Trời ơi!

Bên ngoài có mấy cái quan tài mở nắp, thời cổ đại đây là nghĩa trang, buổi tối sẽ có ma.” “Ba người thật sự không sợ gì, anh Bác còn đang ngủ, không biết gì cả!” Đến rồi!

Giang Nhất nhìn tiệm quan tài, đèn pin chiếu vào ba chữ được sơn màu đỏ trên tường.

Buổi tối nhìn như vết máu, có chút đáng sợ.

Nha Nha bám chặt sau lưng Giang Nhất, có chút run rẩy.

Đi vào sảnh chính của tiệm quan tài.

Đúng như Giang Nhất tưởng tượng, trên sàn nhà, có một phiến đá, bị người ta cạy lên, để lộ ra một cửa hang, giống như một hố đen, nuốt chửng mọi ánh sáng.

Gió âm thổi từng cơn.

Có chút đáng sợ.

“Chà!

Cửa hang này hơi sâu đấy!

Xuống dưới không?” Hồng Lôi đã sớm đoán ra thân phận của Giang Nhất không tầm thường, nên biết rằng hành động của anh chắc chắn sẽ thu được thứ gì đó.

Chương 43

“Anh biết mà, bên trong chắc chắn có bảo bối!” Hồng Lôi kích động xoa xoa tay.

Nha Nha mở to mắt.

Lúc trước, khi thấy những hang động thế này, cô cảm thấy rất sợ hãi, nhưng bây giờ lại đột nhiên không còn sợ nữa.

Bởi vì trước đó đã quen ở trong hang động rồi.

Nha Nha chưa bao giờ gan dạ đến thế.

Trước mặt người hâm mộ, cô ấy luôn tỏ ra rất hướng nội, nhưng bây giờ không những không sợ hãi mà còn vô cùng tò mò bên trong có gì.

Lẽ nào cô cũng có tiềm chất trở thành Mạc Kim Giáo úy?

Thực ra ai cũng có lòng hiếu kỳ.

Chỉ là có người gan lớn, có người gan nhỏ mà thôi.

Giang Nhất biết rằng, Nha Nha bây giờ không chỉ đơn thuần là một diễn viên nữa.

Rút Kim Cương Tán ra, Giang Nhất là người đầu tiên bước vào cửa hang.

Sau khi xuống địa đạo, ba người phát hiện bên trong có một thế giới khác.

Không gian bên dưới cũng lớn như không gian bên trên, có một gian nhà đá, bên trong có một cái bàn.

Rất đơn sơ.

Nhưng trên bàn không có gì cả.

Giang Nhất nhíu mày, vốn dĩ trên chiếc bàn này phải có hộp đá ngọc thú, nhưng bây giờ dường như không thấy đâu.

"Bị người ta lấy đi rồi sao?" Giang Nhất nghi hoặc.

Thế giới này không giống với thế giới của anh.

Cùng một thứ, có thể đã qua tay những người khác nhau.

Nha Nha kinh ngạc nói: "Không ngờ dưới lòng đất lại có một căn nhà đá, thật là kỳ diệu, trông có vẻ rất có lịch sử." Giang Nhất nói: "Xem ra, đây là một di chỉ thời Tiên Tần, chỉ là bị ông chủ tiệm quan tài chiếm làm của riêng mà thôi.

Tôi cảm thấy có lẽ ông ta đã làm những chuyện mờ ám ở đây." Hai người kia như có điều suy nghĩ, gật gật đầu.

Tiếp đó, ba người tiếp tục đi vào trong, lại phát hiện ra hai địa đạo hướng xuống dưới.

Sau khi Giang Nhất xuống lần nữa, anh nhìn thấy một hồ nước lớn.

Xung quanh có dây xích.

Không khí âm u lạnh lẽo.

Một cái hồ nước đen ngòm ở đó khiến mọi người không khỏi rùng mình.

Xung quanh hồ nước lạnh lẽo này, có mấy sợi xích sắt to bằng cánh tay, trông như một cơ quan, kéo sợi dây tời bên cạnh là có thể kéo thứ gì đó trong hồ lên.

Hồng Lôi rùng mình một cái: "Chà, dưới tiệm quan tài này có thứ gì đó, không biết dùng để làm gì?" Giang Nhất nheo mắt, anh biết bên trong có cá ăn thịt người, nhưng dựa vào tình hình hiện tại, hộp đá

ngọc thú có thể đã rơi vào trong đó.

Bởi vì đã có người từng đến đây.

Người đến đây lần đầu chắc chắn đã mang hộp đá ngọc thú đi rồi.

Người đó có thể không biết trong hồ nước này có thứ gì, nên sẽ kéo cái vại nước trong đó lên.

Khi người đó nhìn vào trong… hậu quả không thể lường được.

Đặc biệt là khi có lời đồn trẻ con mất tích ở đây, Giang Nhất có cảm giác không lành.

Hôm nay bất kể là vì nhiệm vụ hay vì thay trời hành đạo, anh đều phải kéo cái vại này lên!

Hồng Lôi từ từ đi đến bên hồ nước, Giang Nhất lập tức kéo anh lại.

"Cẩn thận!" Lúc này, trong hồ nước dường như có thứ gì đó, nó giãy giụa dữ dội dưới đáy nước, khiến những sợi xích sắt xung quanh hồ cũng rung lên.

Hồng Lôi giật nảy mình.

Dưới nước như có một con mãnh thú đang giãy giụa.

Nha Nha sợ hãi nấp sau lưng Giang Nhất, vịn vào vai anh nhìn xuống nước: "Bên trong có gì vậy?" Trong mắt những người không biết chuyện, những sợi xích sắt trông như đang trói một con thủy quái khổng lồ, vô cùng đáng sợ.

Giang Nhất nói: "Anh Lôi, kéo cái này lên là biết ngay." Hồng Lôi trợn tròn mắt như chuông đồng: "Giang tiểu ca, cậu đừng đùa chứ, tôi không biết thứ dưới nước là gì, lỡ kéo lên mà tôi không trị được nó thì sao?" Giang Nhất cười ha hả: "Yên tâm, có tôi đây." Hồng Lôi thấy Giang Nhất vô cùng bình tĩnh, trong lòng cũng bớt hoảng.

Nếu Giang Nhất nói không sao, vậy chắc chắn là không sao.

Hai tay anh nắm lấy, cùng Giang Nhất quay dây tời.

Hai người dốc toàn lực, cộng thêm cả Nha Nha mới kéo được thứ trong nước lên.

Trong tiếng nước chảy ào ào.

Ba người thấy một cái miệng vại từ từ nhô lên khỏi mặt hồ.

Bên trong dường như có thứ gì đó đang quẫy đạp!

Khi nó nhô lên cao khoảng nửa người, Giang Nhất gật đầu nói: "Được rồi!

Cẩn thận, tuyệt đối không được lại quá gần!" Cái vại kỳ lạ này có chỗ khuyết, nên mặt nước bên trong ngang bằng với mặt nước trong hồ.

Cả ba người đều nghe thấy tiếng động của thứ bên trong.

Giang Nhất cởi áo khoác ngoài ra, đương nhiên không phải để cho mát, mà là để che camera.

Hồng Lôi hiểu ý, cũng tiện tay che thiết bị quay phim lại.

Góc nhìn của hai người đều tối sầm.

Nha Nha đứng xa xa.

Chương 44

Giang Nhất cầm đèn pin rọi vào mép vại, bên trong nhìn rất rõ.

Có mấy con cá kỳ lạ đang bơi lội, và cả mấy bộ xương trắng hếu!

“Hít…” Hồng Lôi cảm thấy toàn thân nổi da gà.

“Mẹ kiếp!

Cá ăn thịt người!” Mỗi con cá dài bằng cả cánh tay người!

Chúng bơi qua bơi lại dưới đáy vại, có lẽ đã đói một thời gian dài, thấy Giang Nhất và Hồng Lôi xuất hiện, chúng muốn nhảy ra ngoài!

Hồng Lôi lập tức lùi lại mấy bước.

Nếu không cẩn thận bị cá cắn một miếng, có lẽ cả cánh tay cũng mất!

Giang Nhất nhìn một vòng, quả nhiên trên một bộ xương trắng có một cái hộp đá.

Anh dùng Tham Âm Trảo ném ra, dễ dàng móc được cái hộp đá.

Bất ngờ là có hai con cá ăn thịt người cũng cắn vào lưỡi câu!

Giang Nhất thầm chửi một tiếng rồi kéo cả hai con cá ăn thịt người và hộp đá lên.

“Nha Nha, anh Lôi, mau tránh ra!” Giang Nhất hét lên.

Bụp!

Bụp!

Hai con cá quái ăn thịt người rơi xuống đất.

Khán giả không xem được góc nhìn của Giang Nhất và Hồng Lôi, nhưng có thể xem được góc nhìn của Nha Nha.

Họ thấy Giang Nhất câu được hai con cá kỳ lạ từ trong cái vại đó, tính công kích của chúng rất mạnh, sau khi rơi xuống đất, một con thoát khỏi lưỡi câu nhảy về phía Hồng Lôi.

May mà Hồng Lôi đứng xa nên không bị tấn công.

Giang Nhất lấy Kim Cương Tán ra, đâm thẳng một nhát thấu tim con cá quái.

Hồng Lôi thở phào nhẹ nhõm.

Răng của con cá quái dài bằng cả ngón tay người, bị nó cắn một miếng chắc chắn sẽ mất một tảng thịt.

Con còn lại Giang Nhất cũng không khách khí, đâm chết thẳng tay.

Toàn là thứ ăn xác người, tuyệt đối không thể giữ lại.

Ném xác chúng vào trong vại, Giang Nhất mới mở hộp đá ra.

Khán giả đều ngây người.

"Cái gì vậy?" "Cá ăn thịt người?

Tại sao ở đây lại có cá ăn thịt người!?" "Nhện khổng lồ còn thấy rồi, cá ăn thịt người cũng không lạ, chỉ không biết tại sao nơi này lại kỳ quái như vậy, ở một nơi hẻo lánh thế này, không chỉ có đồ thời Tiên Tần, mà còn có nơi kỳ lạ có người nuôi cá ăn thịt người?" "Người bình thường tuyệt đối sẽ không nuôi thứ này, tôi thấy trong đó chắc chắn có chuyện gì đó bí ẩn." "Thật kỳ lạ, dưới một tiệm quan tài lại có người nuôi cá ăn thịt người?

Biến thái à?

Có liên quan đến những lời đồn kia không?" "Giang tiểu ca lợi hại thật, câu được hai con cá ăn thịt người lên rồi dùng ô đâm chết, quá đỉnh." "Bên trong hình như có xác chết!

Nơi này thật đáng sợ." Giữa đêm hôm, khán giả đều bị dọa cho

tỉnh ngủ.

Nơi quái quỷ này lại có cá ăn thịt người, vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Hồng Lôi chửi bới: "Cái nơi quái quỷ gì thế này, tại sao lại có thứ này?

Giang tiểu ca có thể giải thích cho tôi không?" Giang Nhất cầm hộp lên xem, đúng là sáu con tà thú bằng ngọc đỏ.

Đây là một món bảo bối vô giá.

Giang Nhất cũng đã hoàn thành nhiệm vụ thành công, nhận được manh mối 'bản đồ Hiến Vương Mộ', cất vào không gian hệ thống.

Bảo bối này nếu đem bán đấu giá bây giờ, giá trị tuyệt đối lên tới cả trăm triệu.

Nhưng Giang Nhất bây giờ cũng không thiếu tiền, nên định giữ lại sưu tầm.

Tại sao lại hứng thú với Mạc Kim Giáo úy?

Chẳng phải vì những món đồ cổ bảo bối này hấp dẫn sao?

Sau đó, Giang Nhất tò mò nói với hai người: "Loài cá kỳ quái này có thể liên quan đến Cổ Điền Quốc trong truyền thuyết!" Hồng Lôi gãi đầu: "Cổ Điền Quốc?

Chưa nghe bao giờ." Giang Nhất nói: "Cổ Điền Quốc diệt vong vào thời Tây Kinh, giữa kỳ gặp phải nội loạn, một bộ phận tộc nhân tách ra sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tộc người này có một nghi thức tà ác truyền thống, họ dìm người sống trong vại để nuôi cá, sau đó sẽ nấu cá thành canh ăn hết, tin rằng làm vậy có thể kéo dài tuổi thọ……" "Xem ra ông chủ tiệm quan tài này là hậu duệ của những người đó, biết được phương pháp này, bí

mật tiến hành các hoạt động trong tiệm quan tài, nên mới có những lời đồn kia……" "Ọe!" Nha Nha đứng sau lưng Giang Nhất nghe xong lập tức cảm thấy buồn nôn, cô không thể chịu đựng được chuyện như vậy.

Khán giả càng thêm kinh ngạc.

Không ngờ thời cổ đại lại có chuyện kinh khủng như vậy.

Nhưng nghĩ lại, dường như cũng không có gì kỳ lạ.

Thời cổ đại chẳng phải có nghi thức hiến tế người sống sao?

Giang Nhất xua tay: "Chỉ là suy đoán thôi.

Bây giờ nơi này cũng không có giá trị khảo sát nữa, tôi sẽ hạ cái vại xuống, để lũ cá này chết đói cũng coi như thay trời hành đạo." Hồng Lôi gật đầu: "Không sai, phải giết chết lũ này!

Dám ăn thịt ông đây, thật đáng ghét!" Xử lý xong mọi việc, ba người lặng lẽ trở về lều.

Không ngờ những người còn lại đều đang ngồi đó chờ họ.

"Mấy người đi đâu vậy?

Tưởng bị ma bắt đi rồi chứ!" Hoàng Bác lo lắng nói.

Chương 45

Hồng Lôi nhìn ba lô của Giang Nhất, cười gian xảo: "Tôi và Giang tiểu ca đi trừ ma rồi, giờ mọi người có thể yên tâm ngủ, nơi này an toàn rồi!" Hoàng Bác dĩ nhiên không tin.

Nha Nha đơn giản kể lại chuyện ở tiệm quan tài cho mọi người nghe, ai nấy đều hít hà không thôi.

Không ngờ dưới gầm trời lại có chuyện như vậy.

Nhưng mà, đến cả U Linh Trủng còn gặp rồi, chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Hít hà một hồi, Hồng Lôi biết Giang Nhất đã lấy được một món đồ.

Nhưng không định báo cáo với tổ chương trình.

Mạc Kim Giáo úy mà… hì hì.

Hơn nữa, đó cũng là do Giang Nhất liều mạng tìm được.

Hồng Lôi cũng không hiểu rõ giá trị của nó.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau, mọi người mới chính thức trở về huyện Cổ Lan.

Cùng ngày, họ xuống quán, tìm được quán lẩu duy nhất ở đó và ăn một bữa no nê.

Sau đó, họ nghỉ ngơi tử tế hai ngày tại nhà khách.

Tổ chương trình không hề làm phiền.

Vốn dự định quay trong một tháng, bây giờ đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ, tổ chương trình đang bàn bạc cho kỳ tiếp theo.

Vì vậy, họ chuẩn bị để các khách mời nghỉ ngơi thật tốt.

Giang Nhất cất những món bảo bối nhận được, Văn Hương Ngọc và sáu con tà thú ngọc đỏ vào không gian hệ thống.

Sau khi ở huyện Cổ Lan hai ngày, chương trình kỳ đầu tiên chính thức kết thúc.

Mấy người quay trở lại Thượng Hải, bước vào giai đoạn nghỉ ngơi, chuẩn bị cho kỳ tiếp theo.

Lúc này, vì Hà Hạo Lâm đang nằm trong bệnh viện, tổ chương trình có chút không dám để khách mời mạo hiểm nữa.

Nhưng bây giờ, chương trình đã trở thành một show thực tế trực tiếp nổi tiếng toàn quốc, thậm chí toàn cầu.

Hàng tỷ khán giả đang thúc giục kỳ tiếp theo bắt đầu, khiến tổ chương trình rơi vào thế khó xử.

Vào lúc này, giới khảo cổ trong nước có một tin tức mới.

Một nhóm chuyên gia sắp lên đường đến Con đường tơ lụa để tìm kiếm một vương quốc cổ đã mất tích… (Ngôi mộ tiếp theo sắp đến rồi, bắt đầu từ Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Sau đó sẽ bắt đầu đan xen!

Quỷ Động sắp đến rồi!) Sau khi trở về từ Long Lĩnh, Giang Nhất ở trong khách sạn do tổ chương trình cung cấp để nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng cùng Hoàng Bác đến bệnh viện thăm Hồng Lôi.

Thực ra vết thương sau lưng Hồng Lôi đã lành từ lâu, nhưng để đề phòng, tổ chương trình vẫn để anh ở lại bệnh viện.

Cứ như vậy ở lại một tuần.

Trong thời gian đó, nhiều người thông qua tổ chương trình, Hoàng

Bác, Hồng Lôi để tìm Giang Nhất.

Đều là để mua 'Văn Hương Ngọc'.

"Tiểu ca, ông trùm bất động sản đã ra giá 70 triệu rồi, cậu không cân nhắc sao?" "Lão Lôi, 70 triệu đó hơi không phúc hậu rồi, một khối 'Văn Hương Ngọc' lớn như vậy thực sự là bảo bối.

Người giàu nhất đã ra giá 100 triệu để mua, tiểu ca có cân nhắc không?" "Bảo tàng ở Kinh Thành muốn mua lại, tiểu ca thấy sao?" Đạo diễn chương trình: "Anh Giang, bố vợ của đài trưởng chúng tôi muốn mua, anh cân nhắc xem?" Đối với những người này, Giang Nhất chỉ có hai chữ: Không bán!

Hiện tại anh đang ở trong khách sạn do tổ chương trình cung cấp, trên thế giới này không có người thân bạn bè, thân không một vật, hoàn toàn đơn độc.

Nhưng anh luôn có ý định sưu tầm bảo bối.

Khi đọc tiểu thuyết đạo mộ, anh thường mơ tưởng có được những bảo bối bên trong.

Văn Hương Ngọc này là một bảo bối, đợi sau này không đi đảo đấu nữa, tìm một căn nhà hướng ra biển, đặt nó ở giữa phòng khách, mỗi ngày ngửi mùi thơm thức dậy chẳng phải tuyệt vời sao?

Tại sao phải bán?

Vì không bán, nên giá càng ngày càng được đẩy lên cao, thậm chí còn lên cả tin tức. 【《Không Gian Đạo Mộ》Khán giả may mắn nhận được 'Văn Hương Ngọc' trị giá hàng trăm triệu!】 【'Văn Hương Ngọc' là thứ được ghi lại trong bí sử hoàng cung, các chuyên gia đều nói là truyền thuyết, không ngờ lại được tổ chương trình phát hiện!】 … Giang Nhất bây giờ đã nổi tiếng.

Bất kể trên các video ngắn hay tin tức, đều có hình ảnh của anh.

Thậm chí trong nước còn xuất hiện không ít hành vi bắt chước đạo mộ, những người này tự xưng là Mạc Kim Giáo úy!

Chỉ là kỹ thuật không được, đến mộ còn không tìm thấy, chứ đừng nói là đào bảo bối.

Trong tình hình như vậy, áp lực của tổ chương trình 《Không Gian Đạo Mộ》 rất lớn.

Tiếng gọi của khán giả rất cao.

Nghỉ ngơi một tuần, khán giả đã sớm không chờ được nữa.

"Hồng Lôi dưỡng thương xong rồi chứ?

Sao chưa bắt đầu?" "Không chờ được nữa rồi!" "Nghe nói Giang tiểu ca đã thành tỷ phú rồi?

Không định tham gia chương trình nữa, không phải thật chứ!?" "Tổ chương trình còn chờ gì nữa!

Đây là show thực tế trực tiếp hot nhất lịch sử, bây giờ không rèn sắt khi còn nóng mà tiếp tục trực tiếp, còn chờ gì nữa?" "Tôi muốn xem Giang tiểu ca đạo mộ!" "Nhanh lên đi!

Đang bận gì vậy?

Hiệu suất của tổ chương trình quá thấp, nếu không có mục tiêu, chi bằng cứ để Giang tiểu ca toàn trình tiến hành thám mộ đạo mộ là được rồi." "Hy vọng lần trực tiếp tiếp theo có thể đảm bảo an toàn cho khách mời!" Người hâm mộ thúc giục gắt gao khiến tổ chương trình áp lực như núi.

Mỗi ngày đều có vô số người hâm mộ hỏi thăm tình hình chuẩn bị của tổ chương trình.

Chương 46

Thậm chí trong giới giải trí cũng có không ít người đang hỏi thăm khi nào bắt đầu, vô số công ty giải trí liều mạng muốn nhét nghệ sĩ của mình vào tổ chương trình.

Dù sao thì chương trình này quá hot, người tham gia đều tăng vọt về độ nổi tiếng.

Độ nổi tiếng hiện tại của Giang Nhất không khác gì một ngôi sao hạng A.

Tầm long định huyệt, giải mã Huyền Hồn Thê, U Linh Trủng, đốt mực đen, đêm thám tiệm quan tài, những điều này đều được người hâm mộ bàn tán say sưa.

Ngay cả chuyên gia Thu Lan cũng được trọng dụng trong đơn vị của mình, sau khi tham gia chương trình đã được thăng một cấp.

Chương trình như vậy, dù là một người vô danh cũng có thể được lăng xê thành ngôi sao.

Vô số công ty niêm yết cũng bắt đầu rót tiền tài trợ.

Cao nhất là ra giá 1 tỷ để mua quyền tài trợ chương trình.

Sự bùng nổ của chương trình đã vượt quá dự liệu của tổ chương trình, cũng khiến họ có chút lúng túng.

Trong một tuần, tổ chương trình đều đang lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo… Một ngày nọ.

Bệnh viện Nhân dân Thượng Hải.

Phòng bệnh của Hồng Lôi.

Giang Nhất, Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba bốn người lại cùng

nhau đến thăm Hồng Lôi.

Thấy mấy người đến, Hồng Lôi liền nhảy bật khỏi giường bệnh: "Cuối cùng cũng đến, sắp chán chết tôi rồi!" Mọi người cười hắc hắc.

Hồng Lôi bí ẩn nói: "Không có người ngoài chứ?" Hoàng Bác gật đầu: "Không có, ở đây có bảo an của tổ chương trình canh gác, paparazzi không vào được đâu." Hồng Lôi cười hắc hắc: "Giang tiểu ca, mang đồ đến chưa?" Giang Nhất trực tiếp lấy ra một cái hộp đá.

Chính là thứ lấy được ở tiệm quan tài hôm đó.

Hồng Lôi vẫn luôn không có cơ hội xem, giờ không có người ngoài, anh có thể nhìn cho kỹ rồi.

Hồng Lôi vẫn chưa có cơ hội xem, bây giờ không có người ngoài, có thể xem kỹ một chút.

Sáu con tà thú ngọc đỏ trông có chút hung tợn.

Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba cũng vây lại.

Mấy người cẩn thận cầm lên xem xét kỹ lưỡng.

Hồng Lôi chép miệng: "Chắc cũng đáng không ít tiền nhỉ, có lẽ là hồng ngọc." Hoàng Bác nói: "Hình như có lịch sử lâu đời, chắc cũng phải mấy chục triệu." Giang Nhất gật đầu, đối với tiền bạc anh không quan tâm, quan trọng là sưu tầm.

Nha Nha tò mò hỏi: "Ủa, sáu con ngọc thú này đều chỉ có một mắt, to thế, trông kỳ kỳ, tại sao vậy?" Giang Nhất nói: "Có liên quan đến một thứ trong truyền thuyết." Nha Nha: "Thứ trong truyền thuyết?" Giang Nhất: "Mộc Trần Châu!" Mấy người đang định nghe chuyện về Mộc Trần Châu, thì phó đạo diễn của tổ chương trình gõ cửa vào.

Giang Nhất cất đồ đi.

"Ủa, mọi người đều ở đây à?

Vậy thông báo luôn một thể nhé, chương trình của chúng ta tối nay sẽ khởi động!

Mọi người mau chuẩn bị đi!" Mọi người mặt mày hớn hở.

Hồng Lôi lập tức đứng dậy: "Lại sắp đi thám mộ rồi sao?

Lão Lôi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi!" Cùng ngày, Hồng Lôi xuất viện.

Vô số người hâm mộ phát hiện, chương trình lại bắt đầu phát sóng!

Không có bất kỳ dự báo, thông báo nào!

Vì không cần thiết.

Một chương trình như thế này chỉ cần bắt đầu phát sóng, khán giả sẽ tự động tuyên truyền, tự nhiên không cần quảng cáo.

Vừa bắt đầu phát sóng, mấy người đã ở trên xe do tổ chương trình sắp xếp, trên đường ra sân bay.

Chương trình luôn đi theo con đường thực tế, không có nhiều màn khởi động, mở đầu là đi thẳng vào chủ đề.

Trên đường, chuyên gia khảo cổ Thu Lan cũng ở trên xe.

Vốn là sáu người, nhưng lần này tổ đạo diễn đã trang bị thêm một người mới.

"Vị này là nhà vô địch đối kháng châu Á, Vũ Dương.

Lần này chúng ta sẽ áp dụng đội hình bảy người." Đạo diễn giới thiệu.

Dù không nói rõ, nhưng mọi người đều biết, người này có lẽ là để bảo vệ an toàn.

Nhà vô địch đối kháng, năng lực thực chiến rất mạnh.

Hoàng Bác đưa tay ra: “Chào anh, Vũ Dương, nghe danh cao thủ đã lâu.

Nghe nói người giàu nhất Thượng Hải mời anh làm vệ sĩ riêng mà anh còn không đi.

Chuyến đi này nhờ anh chiếu cố nhiều.” Vũ Dương có chút lạnh lùng, bắt tay với Hoàng Bác.

Đạo diễn nói: “Lần này chúng ta đã nói trước rồi, bất kể gặp chuyện gì, an toàn là trên hết, không thể mạo hiểm nữa.

Chuyên gia Hà bây giờ trong cơ thể phát hiện độc tố không rõ, mỗi ngày đều phải lọc máu.” Mọi người gật đầu.

Thông báo này cũng được phát sóng trực tiếp.

“Cuối cùng cũng bắt đầu!

Không biết lần này đi đảo đấu ở đâu?” “Tổ bảy người tăng thêm một nhà vô địch đối kháng, giá trị võ lực lại tăng vọt!

Lần này gặp nguy hiểm cũng không sợ.” “Cũng chưa chắc, nếu gặp phải thứ như U Linh Trủng, võ lực cao cũng chẳng có tác dụng.” “Cũng đúng, thứ quỷ quái đó miễn nhiễm với sát thương vật lý, nếu có Tống Tử trong truyền thuyết thì may ra giải thích được.” “Vũ Dương, nhà vô địch đối kháng này tôi biết, tinh thông các loại kỹ năng chiến đấu, nếu gặp phải thứ như nhện mực mặt người, chắc chắn sẽ không bỏ chạy như Hà Hạo Lâm, khả năng an toàn tăng lên rất nhiều.” “Có thể, có cảm giác an toàn.” … Đạo diễn tiếp tục giải thích: “Lần này, mục tiêu của chúng ta là sa mạc Taklamakan.” “Sa mạc lớn thứ mười thế giới, sa mạc di động lớn thứ hai, mức độ nguy hiểm rất cao, mọi người biết chứ?

Thậm chí còn có nguy cơ bão cát, hy vọng mọi người biết được sự nguy hiểm ở đó!” “Anh Vũ Dương có kinh nghiệm sinh tồn trên sa

mạc, nên có thể giúp đỡ chúng ta rất tốt.” Mọi người lại gật đầu.

Giang Nhất nhíu mày.

Sa mạc?

Chương 47

Vậy thì, lần này có thể liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng đến đó, chắc chắn sẽ dính phải lời nguyền… Quả nhiên, đạo diễn tiếp tục nói: "Lần này đến sa mạc, không chỉ có chúng ta, mà còn có một đội khảo cổ khác của quốc gia, có mục tiêu do chính phủ yêu cầu.

Thứ nhất, khám phá di chỉ của các vương quốc cổ ở Tây Vực, quy phạm phạm vi bảo hộ di chỉ trong sa mạc của nước ta." "Thứ hai, khám phá một vương quốc cổ đã biến mất từ lâu, văn hóa Tinh Tuyệt." "Mục tiêu của mọi người là hoạt động cùng nhóm chuyên gia này, tuyệt đối không được có bất kỳ hành động mạo hiểm nào!" Hồng Lôi nghe xong cảm thấy không thú vị: "Đạo diễn, thế này thì chán quá, đi theo sau chuyên gia thì gọi gì là thám hiểm?

Chán phèo, tôi thấy cứ để chúng ta tự tìm là được, tôi tin vào năng lực của Giang tiểu ca." Đạo diễn nghe vậy lập tức nói: "Không được!

Chúng ta không thể để xảy ra sự cố nữa!

Lần này, cứ đi theo sau những chuyên gia đó là được." "Anh Lôi, tôi xin anh đừng gây chuyện nữa, nếu còn gây chuyện, chương trình của tôi có thể bị cấp trên cắt luôn đấy." Đạo diễn thực sự sợ rồi.

Giang Nhất cười nhẹ một tiếng.

Xem ra đạo diễn thực sự sợ xảy ra sự cố.

Cho nên mới muốn bảy người đi theo sau đội khảo cổ đó để cho qua chuyện.

Dù sao đội khảo cổ đó đều là chuyên gia, chắc sẽ không có nguy hiểm.

Có lẽ không ai biết được.

Chuyến đi sa mạc lần này, cũng vô cùng kinh hiểm, dù sao… đó có thể là Tinh Tuyệt Cổ Thành! 【Đinh!

Nhiệm vụ hệ thống được kích hoạt: Thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, thu thập vật phẩm nhiệm vụ 'Thi Hương Ma Dụ' 'Tiên Tri Dự Ngôn Dương Bì Quyển', nhận thưởng ngẫu nhiên!】 Nhiệm vụ tuy có thể đến muộn, nhưng vĩnh viễn không vắng mặt!

Giang Nhất nhìn nhiệm vụ của mình, lại là thứ lấy mạng người đây.

Hồng Lôi, Hoàng Bác và những người khác đều thất vọng.

Đi theo mấy chuyên gia khảo cổ này chẳng có gì kích thích cả!

Nhưng không còn cách nào khác.

Nếu lại xảy ra nguy hiểm, có lẽ tổ chương trình sẽ không chịu nổi.

Chỉ có thể từ từ cho qua chuyện thôi.

Thật quá nhàm chán!

Khán giả cũng thất vọng.

"Có gì thú vị chứ?

Đi theo đội khảo cổ quốc gia thì gọi gì là thám hiểm?

Chương trình biến chất rồi!" "Đúng vậy, sức hấp dẫn của chương trình này là tổ bảy người thám hiểm!

Đi theo đội khảo cổ, thì sao gọi là đạo mộ, sao gọi là đảo đấu được?

Chẳng có ý nghĩa gì!" "Dù sao, có Giang tiểu ca là tôi xem." "Ý của tổ chương trình là để bảy người đi theo sau đội khảo cổ cho qua chuyện thôi, thật nhàm chán." "Trong sa mạc ngoài thử thách sinh tồn,

e là chẳng còn gì khác, thật vô vị, đi đây.” “Chương trình đi theo lối mòn của ‘Thử Thách Cực Hạn’ rồi à?

Hạn chế quy tắc cho bảy người, thế còn gọi gì là Mạc Kim Giáo úy?” “Tôi cảm thấy hơi chán rồi, đi theo chuyên gia khảo cổ… đi sau mông người ta?

Bảy kẻ ăn hại à!” Khán giả thất vọng.

Nếu đã có nhóm chuyên gia, Giang Nhất và bảy người rõ ràng không còn đất dụng võ.

Chẳng khác gì một show giải trí, mất đi hương vị thám hiểm. 《Không Gian Đạo Mộ》 đã mất đi hương vị của nó… Giới thiệu xong mọi thứ, đạo diễn thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ không cầu có công, chỉ cầu không có tội, bảy người cứ thế cho qua chuyện là được.

Mấy người lên máy bay.

Tổ chương trình bao cả máy bay.

Bây giờ tổ chương trình có rất nhiều nhà tài trợ, rất có tiền.

Lên máy bay, Giang Nhất mở đồ của mình ra, lấy một thanh trường đao đặt sang một bên.

Hồng Lôi kinh ngạc: “Oa, tiểu ca, cậu kiếm được thanh trường đao này từ khi nào vậy?” Giang Nhất nói: “Mua ở chợ đồ cổ.” Vũ Dương ở bên cạnh mắt sáng lên, nói: “Đao tốt!” Hắc Kim Cổ Đao.

Toàn thân dài ba thước, nặng trịch!

Vừa lấy ra, đặt xuống đất có tiếng vang, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Dù được bọc trong vải rách, nhưng vẫn sáng mắt.

Máy bay bay ổn định, Hồng Lôi đưa tay sờ vào đao.

Giang Nhất: "Cẩn thận, sắc lắm." Hồng Lôi cẩn thận gỡ miếng vải rách ra, để lộ thân đao đen kịt.

Ánh sáng lấp lánh, đao khí bức người.

Anh đưa tay cầm thử, phải dùng hết sức toàn thân!

Nhưng dường như từ lúc lên xe đến giờ, Giang Nhất đều đeo nó trên lưng!

Thành viên mới Vũ Dương ở bên cạnh cũng nhấc thử, dù chỉ dùng một tay, nhưng cũng vô cùng vất vả.

Ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn tưởng Giang Nhất chỉ là một người bình thường biết phong thủy, thể chất không tốt đến thế.

Không chỉ kinh ngạc, ánh mắt của anh còn tràn đầy ngưỡng mộ.

Vũ Dương nói: "Tôi cũng đã thấy vô số đao kiếm rồi, sư phụ tôi là đạo sĩ đạo gia truyền thống, có đủ loại bảo kiếm, cổ đao, nhưng không có thanh nào như thế này.

Thanh đao của Giang tiểu ca, thực sự khiến tôi ngưỡng mộ.

Có bán không?" Giang Nhất lắc đầu.

Chương 48

Đây là bảo bối, sao có thể bán được?

Hồng Lôi nằm một bên bất lực nói: "Đao tốt, đao tốt, nhưng lần này chúng ta đi theo chuyên gia, năng lực của Giang tiểu ca căn bản không có đất dụng võ, ai, chán quá, chán quá!" Nha Nha và Nhiệt Ba, cùng với Thu Lan, ba cô gái đang thảo luận nhỏ ở đó.

Thuộc về chủ đề của phụ nữ, Giang Nhất không có lòng hiếu kỳ.

Máy bay tối hôm đó bay đến sân bay Nam Cương, tối xuống máy bay, lại có người của tổ chương trình ra đón, vào ở khách sạn địa phương.

Nghe nói người của đội khảo cổ quốc gia cũng ở khách sạn này, nhưng không gặp.

Ngày thứ hai, người của tổ chương trình lục tục rút đi.

Dù đi theo đội khảo cổ, nhưng theo quy tắc trước đó, không ai được cung cấp sự giúp đỡ cho bảy người.

Ăn sáng xong, bảy người chuẩn bị đồ của mình.

Lần này sáu người đã có kinh nghiệm, không mang theo những thứ linh tinh nữa.

Đều là một số công cụ sinh tồn cần thiết.

Hồng Lôi cầm trên tay cây xẻng công binh.

Hoàng Bác mang theo đèn, pin, túi ngủ, có thể nghỉ ngơi trong điều kiện khắc nghiệt.

Vũ Dương thì mang theo một cặp song tiết côn, và các công cụ thám hiểm như la bàn.

Trước khách sạn, một đội khảo cổ 9 người đang tập kết.

Chính là đội khảo cổ cần đi theo lần này.

Thu Lan phụ trách liên lạc với đội phía trước.

Vì Hoàng Bác cảm thấy bảy người có thể không hòa nhập được, nên tốt nhất là đội khảo cổ đi trước, bảy người đi theo sau.

Dù sao bây giờ họ là 'Mạc Kim Giáo úy'.

Như vậy cũng có thể khiến tổ chương trình yên tâm.

Thu Lan là người trong giới khảo cổ, phụ trách giao tiếp với người phía trước cũng tiện lợi.

Sáu người đứng tại chỗ chờ Thu Lan hỏi thăm tin tức.

Chú ý trong 9 người có hai ông lão, có lẽ là chuyên gia già, có 2 người đàn ông trung niên, còn lại đều là người trẻ.

Không lâu sau, Thu Lan từ đội khảo cổ trở về, cầm theo một tấm bản đồ.

Thu Lan: "Đội khảo cổ lần này chuẩn bị xuất phát từ hồ Bosten đi về phía nam, men theo sông Khổng Tước về phía nam để tìm dòng sông cổ, sau đó đi dọc theo dòng sông cổ." "Vì ở sa mạc, các vương quốc cổ đều được xây dựng dựa vào sông ngòi, như vậy có thể tìm được di chỉ của vương quốc cổ.

Ở đó, theo ghi chép trong nhật ký của nhà thám hiểm nước ta thế kỷ trước, sẽ có di chỉ của Tinh Tuyệt Cổ Thành." Mọi người hiểu sơ qua.

Dù sao cũng chỉ đi theo cho qua chuyện.

Hoàng Bác nói: "Được, chúng ta cứ đi theo là được, có hơi chán." Nha Nha cũng bất lực: "Tương đương với việc có người đi trước dò đường cho chúng ta." Thu Lan nhìn đội khảo cổ phía trước, ánh mắt

lộ vẻ ao ước.

Cô cũng muốn là người đầu tiên phát hiện di chỉ vương quốc cổ, chứ không phải đi sau người khác ăn cơm thừa canh cặn.

Giang Nhất lại nói: "Không sao, chúng ta sẽ có cơ hội, đừng vội." Hồng Lôi nói: "Ý của tiểu ca là… chúng ta có cơ hội tìm thấy di chỉ trước họ?" Giang Nhất cười bí ẩn, cũng không nói nhiều: "Sa mạc rất nguy hiểm, đặc biệt là di tích vương quốc cổ trong sa mạc.

Những con sông này đi qua sa mạc đen, Lâu Lan, Lop Nur, chúng ta đều phải trải qua.

Đương nhiên, đáng sợ nhất là Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Tôi xin nhắc nhở ở đây, chủ nhân chính của vương quốc cổ này là tộc Quỷ Động, có rất nhiều truyền thuyết về họ, cho nên… di chỉ này vô cùng nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả khi chúng ta ở Long Lĩnh.

Nghe nói, đến đó sẽ dính phải lời nguyền chết chóc." "Bây giờ rút lui, vẫn còn kịp." Mọi người hít một hơi lạnh.

Giang Nhất vừa nói xong, một người trẻ tuổi từ đội khảo cổ đi ra cười lạnh nói: "Lời nguyền chết chóc, toàn là lừa người.

Cứ tưởng có chút bản lĩnh, không ngờ là một tên thầy cúng, nhàm chán." Nói xong liền bỏ đi.

Thu Lan nói: "Người này… là sư huynh của Hà Hạo Lâm, học trò của cùng một giáo sư." Giang Nhất nhún vai, với loại người này, mang tâm tư như vậy, có lẽ cũng không còn sống được bao lâu.

Hồng Lôi hỏi: "Giang tiểu ca có đi không?" Giang Nhất nói: "Tôi dĩ nhiên phải đi." Hồng Lôi nói: "Vậy tôi cũng đi, lão Lôi tôi không sợ lời nguyền." Giọng Nha Nha dịu dàng nhưng kiên định: "Em cũng đi." Vũ Dương là người mới, nhưng cũng lập tức bày tỏ quyết tâm: "Tôi không sợ lời nguyền chết chóc, tôi cũng đi!" Nếu cả bảy người đều

không sợ chết, Giang Nhất cũng không nói gì thêm.

"Đi!" Bảy người đi theo đội khảo cổ phía trước thuê một chiếc xe ở địa phương đến một thị trấn sa mạc nhỏ ở phía nam hồ Bosten.

Đi vào trong nữa là không có đường.

Chỉ có thể thuê lạc đà, sau đó tìm người dẫn đường địa phương.

Đội khảo cổ đã tìm được đội lạc đà địa phương, đối phương nghe là đội khảo cổ quốc gia, rất tích cực, cống hiến hơn hai mươi con lạc đà.

Đương nhiên, phải trả tiền.

Tiền do tổ chương trình chi trả.

Tổ chương trình là nhà tài trợ quan trọng nhất của đội khảo cổ, nên đội khảo cổ mới chấp nhận cho những người khác tham gia.

Nếu không, cấp trên của đội khảo cổ sẽ không đồng ý cho người khác tham gia.

Người dẫn đường địa phương tên là An Cổ Lạp, một người đàn ông trung niên.

Thường thì những người như anh ta làm người dẫn đường là vì có du khách từ nội địa muốn trải nghiệm chuyến du lịch sa mạc.

Cũng có một số thương nhân thuê lạc đà.

An Cổ Lạp là người Nam Cương bản địa, rất quen thuộc với đường sá địa phương, nên là một người dẫn đường không tồi.

Cộng thêm tổ chương trình trả một khoản phí lớn, có lẽ đủ để mua cả đội lạc đà cũng không thành vấn đề.

Vì vậy, trên đường đi anh ta rất tích cực.

Chạy tới chạy lui, cung cấp rất nhiều nước, còn có bánh nướng,

đảm bảo trên đường không chết đói chết khát.

Khác với trong nguyên tác, vào mùa từ tháng 8 đến tháng 11, xác suất xảy ra bão cát đen trong sa mạc rất nhỏ, nên đội khảo cổ quốc gia mới xuất phát vào thời điểm này.

Đi bộ trong sa mạc, cơ bản đều đi vào ban đêm, dù sao đi vào ban ngày là tự tìm cái chết.

Chương 49

Hai đội một trước một sau cưỡi lạc đà đi khoảng năm ngày.

An Cổ Lạp ban đầu rất tích cực, vì anh ta cũng xem chương trình《Không Gian Đạo Mộ》, rất sùng bái Giang Nhất.

Trên đường đi, chỉ cần đội phía trước không có chuyện gì, anh ta lại đến bên cạnh đội nhỏ bảy người để hỏi thăm chuyện cụ thể ở Long Lĩnh Mê Quật.

"Giang tiểu ca, lúc vào Huyền Hồn Thê làm sao anh biết đó là mê cung?" "Giang tiểu ca thật sự là Mạc Kim Giáo úy sao?" "Anh Lôi, bị con nhện lớn đó kéo đi cảm giác thế nào?" "Con cá quái thấy ở tiệm quan tài trông như thế nào?

Lúc đó tôi không nhìn rõ." Hồng Lôi dùng lời nói của mình thêm mắm thêm muối dọa cho người đàn ông trung niên này ngây ngẩn.

Cũng là một loại điều chỉnh không khí.

Khiến cho đội khảo cổ chín người phía trước có chút không vui.

An Cổ Lạp đối với Giang Nhất và bảy người quá ân cần.

Nhưng dù sao tiền cũng do tổ chương trình chi, họ cũng không tiện nói gì.

Lạc đà đi không nhanh, nên trên đường đi Nha Nha và Nhiệt Ba, Thu Lan cũng không phải chịu khổ.

Mấy ngày nay cảnh sắc đều là sa mạc vàng óng, khán giả xem cũng thấy nhàm chán.

Dù sao cũng không có gì kinh hiểm kích thích.

Nhưng khi mọi người đi sâu vào, sắp tiến vào vùng đất không

người.

An Cổ Lạp nói: "Phía trước là sa mạc đen, Hồ Đại Vĩ gọi đó là nơi được tạo ra bởi lời nguyền của những kẻ tham lam.

Trong sa mạc chôn vùi vô số di chỉ cổ thành và kho báu, nhưng từ xưa đến nay chưa ai có thể mang được thứ gì ra khỏi đó.

Những kẻ tham lam đó đi trên cát đen đều biến thành xương khô." Đương nhiên, mọi người không tin.

Sau khi tiến vào sa mạc đen, tốc độ đi lại càng lúc càng chậm, khoảng cách giữa hai đội từ một trăm mét ban đầu giờ chỉ còn hai mươi mét.

Những người khảo cổ phía trước xem ra thể chất không tốt, lúc mới vào sa mạc còn hăng hái chụp ảnh kỷ niệm.

Bây giờ từng người một nằm bẹp trên lưng lạc đà, yếu ớt không còn sức lực.

Thời tiết ở đây quá khô hanh.

Cô gái trong đội bị nắng làm da khô nứt nẻ.

Nha Nha và Nhiệt Ba đen đi một tầng, trông hoàn toàn không giống nữ minh tinh.

Khiến người hâm mộ vô cùng đau lòng.

Da bị rám nắng như vậy, không bôi kem làm trắng một năm tuyệt đối không trắng lại được.

Để quay chương trình này, hai nữ nghệ sĩ đã hy sinh quá lớn.

Sau một ngày đi đường, theo thông tin Thu Lan trao đổi với đội khảo cổ phía trước, họ sẽ đến di chỉ Tây Dạ Cổ Thành, nghỉ ngơi ở đó rồi tiếp tục đi về phía nam.

Vì có ghi chép, Tinh Tuyệt Cổ Thành ở gần đó, vị trí cụ thể không rõ, đến đó phải từ từ khảo sát xác định vị trí rồi mới tính tiếp.

Bảy người chỉ có thể đi theo sau.

Một buổi tối, mọi người đến một di tích cổ thành trong sa mạc để nghỉ ngơi.

Phần lớn kiến trúc đều bị chôn vùi dưới lòng đất, may mà phía trên có tường thành có thể cản được gió sa mạc.

Trong đó có hai ngôi nhà đá.

Hai đội một trước một sau tiến vào nhà đá, trời về khuya, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chỉ nghe thấy Hồng Lôi, người vào trước, kinh hô một tiếng.

Hóa ra, trong nhà có một bộ xương người đã khô quắt, xem ra đã chết từ lâu, quần áo đều đã mục nát.

Không biết vì sao lại chết ở đây.

Không chỉ có bộ xương này, còn có xương của sói sa mạc, dê hoang!

Hồng Lôi nói: "Chà, sao ở đây nhiều xương khô vậy?" Hoàng Bác nói: "Có lẽ những con vật này vào đây trốn bão cát, cuối cùng chết ở đây." Những người khác gật đầu, đúng là ở đây, dù sao bão trong sa mạc không biết lúc nào sẽ cuốn đi tất cả, nếu không có người dẫn đường, một trận bão cát có thể không tìm lại được đường cũ.

Giang Nhất suy nghĩ một lúc, lẽ nào ở đây có… kiến hành quân?

Nhanh chóng, ở đội khảo cổ bên cạnh, có một phát hiện trọng đại.

Ở đó, có một tượng đá bị chôn dưới cát.

Khiến đội khảo cổ vô cùng kích động.

Bảy người cũng sang bên cạnh tham quan.

Giang Nhất vừa nhìn đã nhận ra, chính là tượng người bằng đồng khổng lồ trong nguyên tác!

Đội khảo cổ chỉ cho bảy người xem một lúc rồi mời mọi người ra ngoài.

Người sư huynh của Hà Hạo Lâm tên là Vương Bảo Lượng, giọng điệu không thân thiện nói: "Đi đi, đây là chuyện của đội khảo cổ chúng tôi, đừng tham gia vào, đây là chúng tôi phát hiện, không liên quan đến mấy người, hơn nữa mấy người cũng không hiểu." Sau khi bảy người ra ngoài.

Nha Nha hừ một tiếng: "Làm gì vậy, coi thường người khác." Hồng Lôi cũng không vui: "Cái đám người này, quá khó tiếp cận, bệnh chung của giới trí thức." Tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, cũng không có tâm tư nói chuyện phiếm, mọi người đều muốn nghỉ ngơi sớm, ngày mai đi đến di chỉ Tây Dạ Cổ Thành.

Họ chôn bộ xương người ra ngoài cát, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trước khi nghỉ, Giang Nhất nghe thấy đội khảo cổ bên cạnh đang bàn bạc muốn sáng mai đào tượng người bằng đồng khổng lồ.

Giang Nhất dặn dò: "Đừng ngủ trong nhà, ngủ trên nóc nhà đi." Ngủ trên nóc nhà có thể phòng kiến hành quân.

Sáu người còn lại ngẩn ra, không biết tại sao, ngủ trên nóc nhà có thể bị cát bay vào người.

Nhưng nếu Giang Nhất đã nói vậy, nhất định có lý do, mấy người cũng không phản đối.

Thấy bảy người đặt túi ngủ trên nóc nhà, người trẻ tuổi trước đó chế nhạo Giang Nhất là thầy cúng lại đi ra nói: "Ha, ngủ cao thế làm gì, sợ à?

Trong sa mạc có thể có thứ gì chứ?

Chương 50

Thật là.” Người này tên là Vương An Lượng, sư huynh của Hà Hạo Lâm.

Thu Lan ở bên cạnh nói: “Anh Vương, tốt nhất nên khuyên các thầy ngủ cao một chút, để đề phòng.” Vương An Lượng sửa lại túi ngủ, không quan tâm nói: “Trong sa mạc không có U Linh Trủng, nhện mực đen đâu.” Thu Lan bất lực lắc đầu.

Cô cũng không tin ở đây có nguy hiểm, dù sao có nhiều người như vậy, nguy hiểm gì mà không xử lý được?

Nhưng Giang Nhất đã nói vậy, chắc chắn có nguyên nhân.

Nếu đội khảo cổ không tin, cũng không có cách nào.

Giang Nhất sớm biết những người khảo cổ này sẽ không nghe, cũng không nói nhiều.

Mọi người đã liên tục chạy đi mấy ngày, lập tức ngủ thiếp đi.

Có lạc đà, nếu gặp sói sa mạc chúng cũng sẽ kêu lên để báo động.

Nơi này hoang vắng không người, nên không ai gác đêm.

Ngủ trên nóc nhà, mặt sẽ liên tục bị cát bay vào, mọi người nghỉ ngơi không tốt.

Sáng hôm sau, mọi người tỉnh dậy.

Giang Nhất nghe thấy bên cạnh đã bắt đầu bận rộn.

Anh nói với Thu Lan: “Tốt nhất là đi nhắc nhở bên cạnh, cái tượng đá đó không thể đào!” Thu Lan tò mò: “Tại sao?” Giang Nhất nhìn một cái vào cát vàng nói: “Dưới cát, có nguy hiểm!” Thu Lan nghi ngờ, không biết Giang Nhất làm sao biết được.

Nhưng vừa mới vào đã bị người bên trong đuổi ra.

“Ở đây có thể có nguy hiểm gì?

Sao không đợi chúng tôi đi rồi hãy khai quật?” “Hồ đồ, Thu Lan, em cũng là học giả ưu tú trong giới khảo cổ, giá trị của tượng đá này em không biết sao?

Không thể đào?” “Tôi thấy làm ngôi sao hai ngày đã quên mất bản chất của học giả rồi!

Tượng đá này có giá trị văn hóa to lớn, đào lên có thể phục dựng được những thứ của vương quốc cổ, em, có chút quên gốc rồi đấy!” Lúc Thu Lan ra ngoài, vành mắt đỏ hoe.

Bị những người này nói như vậy, một cô gái cũng không chịu nổi.

Mấu chốt là thái độ của những người khảo cổ đó quá tệ.

Giang Nhất lắc đầu, nếu đã nhắc nhở mà những người này không nghe, anh cũng đã làm hết nghĩa vụ.

“Để họ đào đi, chúng ta đi dạo xung quanh.” Khán giả xem đến đây, cũng có chút ý kiến.

“Giang tiểu ca có phải lo lắng quá không?” “Những người đó dù sao cũng là chuyên gia, nghiên cứu văn hóa Tây Vực lâu năm, chắc chắn biết trong sa mạc có nguy hiểm.” “Hơn nữa, chẳng phải có An Cổ Lạp ở đó sao, Giang tiểu ca không cần lo lắng, bảy người đi tìm xem gần đó có mộ cổ không đi!” “Đúng vậy, những người khảo cổ đó một người kiêu ngạo hơn một người, mũi sắp vểnh lên trời rồi, tôi là khán giả còn không ưa, không cần quan tâm.” “Nếu là tôi, tôi sẽ không quan tâm sống chết của họ.” “Ở đó có nhiều người như vậy, chắc sẽ không có nguy hiểm đâu.” … Mấy người vừa đi được vài bước, hậu quả mà Giang Nhất đã khuyên can không ngừng đã ứng nghiệm.

Đội khảo cổ mấy người trẻ tuổi sau khi đào tượng đá lên được

một nửa, phát hiện xung quanh xuất hiện những hang động.

Từ bên trong chui ra từng con kiến to bằng đốt ngón tay.

Lúc đầu chỉ có một hai con, nhưng nhanh chóng, từng đàn từng đàn bò ra từ hang động, khắp nơi đều là chúng!

Những con kiến to lớn này sau khi ra ngoài liền bò lên người họ.

Lập tức, chín người la hét inh ỏi.

"A?" "Mau đánh!

Đánh chết chúng!" "Lũ kiến này cắn mất một miếng thịt trên chân tôi!

Đau!

Đau quá, mau chạy…" "Kéo tôi với!" Nghe thấy tiếng la hét, bước chân của mấy người dừng lại, quay đầu nhìn lại, những chuyên gia khảo cổ đó hoảng hốt chạy ra khỏi nhà đá, phía sau là một đàn kiến đen kịt.

Từng con kiến, thân thể đen bóng, đuôi màu đỏ, tốc độ di chuyển cực nhanh.

Kiến hành quân sa mạc!

Giang Nhất hét lên: "Mau chạy!" Mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hoàng Bác nói: "Kiến hành quân sa mạc?

Hóa ra những bộ xương khô đó là bị chúng ăn thịt!

Mau chạy!

Nhiều kiến như vậy, ăn hết một con voi cũng không quá năm phút!" Mọi người liều mạng chạy trốn!

Khoảng cách rất nhanh, nhưng vẫn có một bộ phận kiến đuổi theo.

Lũ kiến này dường như chỉ cần là mục tiêu đang chạy, chúng sẽ bám riết không tha!

“Có người ngã rồi!

Cứu mạng!” Đột nhiên phía sau có người hét lên.

Giang Nhất nhìn lại, chính là Vương Bảo Lượng lúc trước, dường như bị kiến cắn một miếng vào chân, ngã trên đất nghiến răng ken két.

Người dẫn đường An Cổ Lạp thực sự rất nghĩa khí, lập tức chạy lại muốn cõng anh ta.

Thấy hai người sắp bị bao vây.

Vương Bảo Lượng chết cũng không sao, nhưng nếu đội của họ không có người dẫn đường, có khả năng sẽ không ra khỏi được sa mạc này.

Giang Nhất từ trong ba lô của mình lấy ra một cái chai, châm lửa rồi ném xuống đất.

Đó là bom xăng tự chế của Giang Nhất, bên trong chứa xăng mua ở trạm xăng.

Bom xăng lập tức bùng lên một bức tường lửa, tạm thời chặn được lũ kiến đang tấn công.

Nhưng lũ kiến nhanh chóng vòng qua một vị trí khác.

May mà An Cổ Lạp đã cõng được Vương Bảo Lượng ra, ném lên lạc đà.

“Cảm ơn.” Vương Bảo Lượng nói.

Chương 51

An Cổ Lạp nói: “Hồ Đại Vĩ sẽ không thấy tôi bỏ rơi đồng đội đâu, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Giang tiểu ca ấy.” (An Cổ Lạp nói: Hồ Đại Vĩ sẽ không thấy tôi bỏ rơi đồng bạn đâu, muốn cảm ơn thì cảm ơn Giang tiểu ca đi.) Vương Bảo Lượng bị cắn một miếng, trên mắt cá chân mất một mảng thịt lớn, đau đến toát mồ hôi hột, vẻ mặt phức tạp nhìn Giang Nhất một cái.

Giang Nhất đã nhắc nhở trước đó, nhưng tên này không nghe.

Giang Nhất không chú ý đến bên này, vì lúc này ở phía sau mọi người, xuất hiện một con kiến chúa có thể bay!

Con kiến chúa này to bằng quả dưa hấu!

Bụng có một cây kim dài nhọn!

Trông giống như một con ong bắp cày siêu lớn.

Cùng với sự xuất hiện của kiến chúa, vô số kiến hành quân sa mạc nhanh chóng bao vây đàn lạc đà.

Hiện trường xuất hiện khủng hoảng lớn.

Có những chuyện khiến người ta không kịp phản ứng.

Con kiến chúa này dường như có trí thông minh, biết chỉ huy đàn kiến tấn công tập thể!

Trong sa mạc, lạc đà được mệnh danh là con thuyền của sa mạc không phải không có lý do, nếu mọi người mất đi lạc đà, vậy thì không có bất kỳ cơ hội nào để ra khỏi sa mạc đen này!

Hơn nữa, trên lưng lạc đà mang theo hành lý, trang bị, thức ăn.

Bây giờ nếu bị kiến hành quân bao vây, không bao lâu sẽ biến

thành một đống xương khô trong cát vàng!

Lúc này, những người trong đội khảo cổ đều ngây người.

Cảnh tượng như vậy căn bản không thể lường trước.

Lúc này họ hoàn toàn lúng túng!

Giang Nhất đặt ba lô xuống.

Rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Anh Lôi, ném bom xăng, tôi giải quyết kiến chúa!" Những con lạc đà này bắt buộc phải cứu! … Những con lạc đà dường như rất sợ hãi lũ kiến hành quân sa mạc màu đen đỏ này, chúng ngồi im tại chỗ, không động đậy.

Thậm chí không phát ra một tiếng động nào.

Động vật trong sa mạc đều có nỗi sợ hãi bẩm sinh đối với kiến hành quân.

Dù sao những thứ này cũng giống như châu chấu đi qua, không một ngọn cỏ nào mọc nổi!

Lạc đà mặc cho An Cổ Lạp la hét cũng không chạy nổi!

Có mấy con lạc đà nhát gan, thậm chí còn vùi đầu vào trong cát vàng.

Hồng Lôi và Giang Nhất đã hợp tác ăn ý.

Những con lạc đà này đều là sinh mạng đảm bảo!

Anh mở ba lô của Giang Nhất, lấy ra mấy quả bom xăng, liều mạng ném xung quanh đàn lạc đà!

Nha Nha và Nhiệt Ba cũng giúp châm lửa.

Mấy người còn lại hiển nhiên đã bị trận thế này dọa cho đứng hình, không động đậy.

Ngay cả nhà vô địch đối kháng Vũ Dương cũng ngơ ngác, đứng tại chỗ ngây người một lúc lâu mới lấy song tiết côn ra bắt đầu đập mạnh vào lũ kiến hành quân!

Lũ kiến hành quân bước đều răm rắp, đối mặt với tường lửa, dưới sự chỉ huy của kiến chúa, chúng như thiêu thân lao vào lửa, muốn dùng thân thể của mình để dập tắt lửa.

Sau đó ăn thịt lạc đà!

Lúc này, nếu không giết chết con kiến chúa chỉ huy, căn bản không có cách nào cứu được những con lạc đà này!

Giang Nhất rút Hắc Kim Cổ Đao ra!

Anh cắm chân vào cát vàng, một mình xông lên trước!

Từng đàn từng đàn kiến hành quân bị anh đá bay, nhanh chóng tiếp cận kiến chúa.

Con kiến chúa này dường như không ngờ Giang Nhất sẽ đến, nó thậm chí còn bay trên không trung muốn tấn công Giang Nhất!

Khóe miệng Giang Nhất nhếch lên: "Dám tìm đến ta?" Kiến chúa xem ra định dùng độc tố, muốn dùng cây kim ở bụng đâm Giang Nhất!

Một vệt sáng đen lóe lên!

Cây kim độc của kiến chúa bị cổ đao của Giang Nhất chém đứt chính xác!

Sau đó, anh chém từ trên xuống dưới, trực tiếp chém con kiến chúa đang bay trên không thành hai nửa, rơi xuống đất.

Trong cơ thể nó có không ít chất nhầy rơi trên cát vàng, nhưng nhanh chóng khô lại.

Những con kiến hành quân còn lại lập tức mất đi tín hiệu chỉ huy, hỗn loạn tại chỗ, không còn tấn công người nữa.

“Nhân lúc này, đi!” Giang Nhất chỉ huy.

Mọi người liều mạng leo lên lạc đà.

Dưới sự giúp đỡ của An Cổ Lạp, lạc đà cuối cùng cũng chạy đi.

Mọi người đột phá vòng vây!

Vạn lần không ngờ, những người kia chỉ lo chạy, để Giang Nhất lại giữa đàn kiến.

Chỉ có Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba, sáu người của tổ chương trình đang chờ Giang Nhất lên lạc đà.

Giang Nhất chạy như bay ra, nhảy lên lạc đà: “Đi!” Lạc đà chạy với tốc độ rất nhanh.

Hồng Lôi chửi bới: “Mẹ kiếp, kiến trong sa mạc cũng kinh khủng thế này, lão Lôi ta cũng coi như thay trời hành đạo rồi.” Giang Nhất lại nói: “Không hẳn, chúng chỉ tạm thời mất đi kiến chúa, không bao lâu nữa, trong số chúng sẽ có một con kiến mới từ từ tiến hóa thành kiến chúa thống trị đàn kiến.” Mọi người: “…” Quá kinh khủng, trong sa mạc, kiến hành quân như thế này sẽ không bao giờ bị tiêu diệt.

Nha Nha tức giận nói: “Những người đó gặp nguy hiểm chỉ biết chạy, căn bản không biết cứu người.” Hồng Lôi nói: “Hừ, lũ người đó gan quá nhỏ, không bằng anh An Cổ Lạp có tình có nghĩa.

Chương 52

Nếu để họ vào U Linh Trủng, có lẽ gan cũng bị dọa vỡ.” Hoàng Bác cũng tức giận: “Chuyên gia khảo cổ, ha ha.” … Khán giả.

“Mẹ kiếp, đám chuyên gia khảo cổ này cũng quá đáng, Giang Nhất liều mạng bảo vệ lạc đà và vật tư, đám người đó cưỡi lạc đà chạy trước!” “Không ngờ trong sa mạc lại có thứ như vậy!

Quá kinh khủng!” “Chẳng trách ở đó có xương khô của động vật, cũng có quái vật như vậy, tôi hiểu rồi, Giang tiểu ca e là sớm đã biết có nguy hiểm!” “Giang tiểu ca sẽ không trở thành bảo mẫu cho đội khảo cổ chứ?

Mẹ kiếp, xem mà tức!” “Đám người này cũng ích kỷ như nhau.” “Cảm giác còn khá hơn Hà Hạo Lâm một chút, ít nhất đám người này không cưỡi hết lạc đà đi để cắt đứt đường lui của bảy người, nhưng thật sự quá không có nghĩa khí.” “Mấy ông già đó chạy trước cũng thôi đi, mấy người trẻ tuổi trong đội khảo cổ cũng chạy nhanh như chớp.” “Chương trình có vị rồi!

Kích thích!

Quá kích thích!” “Chẳng phải nói không có nguy hiểm sao?

Không ngờ lại gặp phải kiến hành quân to như vậy!” “Nơi này là vùng đất không người, nên sinh vật ở đây chắc chắn chưa có nhà sinh vật học nào khám phá, kiến hành quân to như vậy, thực sự là lần đầu tiên thấy, có thể làm thú cưng được không?” “Nếu không có Giang tiểu ca, đám người đó không bị kiến hành quân tấn công cũng phải chết ở đó, hy vọng đội khảo cổ có chút liêm sỉ.” “Đột nhiên kích thích rồi nhỉ?” “Bảo không được đào, cứ không nghe!

Đừng quên, Giang tiểu ca bây giờ là Mạc Kim Giáo úy chính tông!

Thấy nhiều hơn đám học giả khảo cổ đó nhiều." Khán giả kích động!

Vốn tưởng rằng bảy người 'Mạc Kim Giáo úy' sẽ đi theo sau các chuyên gia khảo cổ, hớt tay trên, đục nước béo cò.

Tưởng rằng sẽ không được chứng kiến bản lĩnh của bảy người.

Nhưng không ngờ, vẫn còn một chiêu!

Đặc biệt là Giang Nhất với thanh trường đao, có phong thái hiệp khách đao khách cổ đại!

Một đao chém đôi kiến chúa, động tác đó thực sự quá ngầu!

Đoàn người bắt đầu nhanh chóng thúc lạc đà chạy.

Sợ rằng những con kiến hành quân còn lại sẽ đuổi kịp.

Trên đường đi gặp một cơn bão cát nhỏ, nhưng không nguy hiểm, mùa này hầu như không có bão cát đen nào.

Vì vậy cũng có kinh mà không hiểm đi qua.

Đi được một ngày đường, mọi người đến một di chỉ vương quốc cổ.

Xa xa nhìn lại giống như một tòa thành bị cát gió chôn vùi.

"Đây là Tây Dạ Cổ Thành, nghe nói ở đây có một cái giếng không bao giờ cạn, là nơi bổ sung nguồn nước quan trọng nhất trong sa mạc không người này." Thu Lan dựa vào thông tin lấy được từ đội khảo cổ nói.

Giang Nhất gật đầu, trong 《Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật》 có 'Thiên tự quyển', tương ứng với địa hình nơi đây.

Cho nên ở đây có mộ cổ!

Khi họ đến, nhóm chuyên gia đã tìm được chỗ tốt.

Chính là kiến trúc xung quanh cái giếng cổ đó.

“Tây Dạ Cổ Thành hiện là di chỉ được bảo tồn tốt nhất trên Con đường tơ lụa, các đội thám hiểm, đội khoan dầu, đội khảo cổ đều sẽ nghỉ ngơi ở đây.” “Chúng ta đã liên tục đi đường một tuần rồi, đội khảo cổ dự định nghỉ ngơi hai ba ngày ở đây rồi mới xuất phát!” Người dẫn đường An Cổ Lạp nói với bảy người.

Mọi người cũng không phản đối, đi bộ một tuần trong sa mạc, thực sự quá mệt mỏi, mọi người đều cảm thấy sắp bị phơi thành người khô rồi.

Nếu tiếp tục đi, chưa tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành đã chết trước!

Kiến trúc trong Tây Dạ Cổ Thành phần lớn được bảo tồn khá tốt.

Đều được xây bằng đá, trải qua ngàn năm gió cát không hỏng.

Chỉ cần đóng cửa là có thể nghỉ ngơi trong nhà đá.

Đêm đó.

Trăng sáng sao thưa.

Đội khảo cổ và bảy người cùng ngồi bên giếng cổ.

Cuộc chạm trán với kiến hành quân hôm nay khiến mọi người cảm thấy trong sa mạc cũng đầy rẫy nguy hiểm, khiến họ vẫn còn sợ hãi.

Lúc này.

Chân của Vương Bảo Lượng đã được băng bó, nhưng dù sao cũng thiếu một miếng thịt, đi lại có chút khó khăn.

Lúc này anh ta đi tới, nói với Giang Nhất: “Hôm nay, cảm ơn.” Giang Nhất tùy ý xua tay, không trả lời.

Cứu người à?

Anh là cứu người dẫn đường, cứu lạc đà!

Tiện thể cứu người này thôi.

Lúc này, một giáo sư già của đội khảo cổ đi tới, nói: "Dù sao, cũng cảm ơn cậu tiểu ca.

Hôm nay nếu không có cậu, cả đội khảo cổ của chúng tôi có lẽ đã hóa thành một bộ xương khô trên sa mạc." Giang Nhất biết, giáo sư già này là sư phụ của Hà Hạo Lâm, Trâu An.

Có tiếng tăm trong giới khảo cổ.

Lần này cấp trên đứng ra, chỉ định giáo sư già này khảo sát văn hóa Tinh Tuyệt, cũng đủ để chứng minh địa vị của người này trong giới khảo cổ.

Nhưng ông lão này từ đầu đến giờ chưa nói chuyện với bảy người.

Tự cho mình là cao.

Vì vậy Giang Nhất tùy ý xua tay, cũng lười đáp lại.

Hoàng Bác cảm thấy dù sao mọi người cũng ở cùng nhau, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nên nói: "Giáo sư Trâu, Giang tiểu ca tương đối hướng nội, không giỏi ăn nói." Thấy thái độ của Giang Nhất đối với mình tùy tiện như vậy, Trâu An có chút không vui, nhưng dù sao Giang Nhất cũng là ân nhân cứu mạng của đội khảo cổ, cũng không tiện nói nhiều.

Mọi người quây quần bên giếng cổ uống nước giếng mát lạnh, ăn một chút lương khô, hiếm khi ở đây mát mẻ như vậy, cũng không có ý định nghỉ ngơi.

Trâu An nói: "Nghe nói Giang tiểu ca có năng lực tầm long định

huyệt, không biết có thể xem ra gần đây có mộ cổ không?" Giang Nhất cười lạnh.

Đang thử anh sao?

Giang Nhất nói: "Trong sa mạc, không có địa thế để quan sát, nên không có phong thủy gì, không xem ra được." Không xem ra được sao?

Chương 53

Thực ra là không muốn xem mà thôi.

Trâu An cười ha hả nói: "Học thuật phong thủy, uyên bác sâu xa, tại hạ cũng biết sơ qua một hai.

Trên mặt đất không xem ra được, có thể quan sát tinh tượng để tìm mộ." Những người khác liên tục khen ngợi.

Không ngờ giáo sư già này có thể thông qua tinh tượng để tìm mộ?

Thật sự có chút lợi hại.

Giang Nhất cũng kinh ngạc, không biết lão già này đang ra vẻ hay thật sự có bản lĩnh?

Lẽ nào ông ta cũng có năng lực quan sát tinh tượng tìm mộ?

Giang Nhất nói: "Vậy, xung quanh khu vực Tây Dạ Cổ Thành này, có mộ cổ không?" Trâu An nhìn kỹ tinh tượng trên trời, bấm đốt ngón tay, nói: "Tinh tượng trên trời hỗn loạn vô trật tự, mỗi sao phân tán, không có liên quan chiếu rọi, nơi đây không phải là nơi phong thủy bảo địa, cho nên ở đây không có mộ!" Giang Nhất ngẩn người.

Không biết tên này học năng lực quan sát tinh tượng tìm mộ từ đâu.

Tinh tượng tối nay hỗn loạn vô trật tự, mắt già lòa sao?

Học sai rồi.

Giang Nhất tâng bốc: "Giáo sư, cao nhân!" Trâu An cười ha hả mãn ý, tưởng rằng Giang Nhất đã nhận thức được năng lực của mình.

Dù không tìm được mộ, nhưng biết ở đây không có mộ cổ, cũng là lợi hại rồi.

Mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi ai về chỗ nấy nghỉ ngơi.

Vừa chui vào túi ngủ, Hoàng Bác nhỏ giọng nói: "Giang tiểu ca, dưới Tây Dạ Cổ Thành, có phải có mộ cổ không?" Giang Nhất ngẩn ra: "Sao anh biết?" Hoàng Bác cười hắc hắc: "Vì tôi cảm thấy cậu coi thường lý luận của giáo sư Trâu, bề ngoài thì gọi là cao nhân, thực tế thì… hắc hắc." Giang Nhất chép miệng: "Được đấy, anh Bác, có thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi, không hổ là một trong hai người thông minh nhất trong 'Thử Thách Cực Hạn'!" Những người khác nghe vậy, lập tức ngồi dậy.

Không còn buồn ngủ chút nào!

Bây giờ làm gì đây?

Là Mạc Kim Giáo úy mà!

Nếu đã biết có mộ cổ, sao có thể không vào?

Tục ngữ có câu, trộm không đi tay không!

Nếu nơi này có mộ, tự nhiên phải đi một chuyến!

Hồng Lôi tò mò hỏi: "Thật sự có mộ à?

Nhưng giáo sư Trâu nói không có?" Giang Nhất nói: "Đó là kỹ thuật của ông ta không tốt.

Trên trời, sao Cự Môn, sao Tả Phụ, sao Hữu Bật, ba sao lấp lánh, tạo thành một tam giác đều, trung tâm là sao Thái Dương, sao Thái Âm cùng xuất hiện, tạo thành một tổ Càn Giáp Kim Cát Tinh." "Nơi được cát tinh bao phủ, người xưa rất thích những nơi như vậy.

Dưới lòng đất, chắc chắn có mộ cổ!" Mọi người nghe xong, lập tức kích động.

Theo cách nói này, lại có thể đi đạo mộ rồi?

Vũ Dương ở một bên nói: "Vậy sao lúc nãy anh không nói?" Giang

Nhất nói: "Lười nói." Hồng Lôi nói: "Lão già đó được cứu mạng mà cũng không cảm ơn một tiếng, còn ở trước mặt Giang tiểu ca khoe khoang năng lực xem phong thủy, bây giờ thì hay rồi, mọi người biết ai mới là tay trong nghề thực sự rồi chứ." Nói xong liền cầm lấy xẻng công binh.

"Anh em, đi không?" Hồng Lôi đối với việc đào mộ bây giờ rất hứng thú!

Vốn tưởng không có cơ hội đào mộ nữa, không ngờ vận may lại tốt đến vậy!

Hoàng Bác gật đầu: "Đi thôi!" Ở một đầu khác của đất nước, đạo diễn đang xem trực tiếp có chút lo lắng, đám người này lại sắp gây chuyện rồi sao?

Đã nói là đi theo sau đội khảo cổ cho qua chuyện mà!

Lại hành động một mình!

Đám người này không định tuân theo quy tắc của tổ chương trình.

Khán giả thì kích động.

Lại đến rồi sao?

Nhóm đạo mộ bảy người từ từ đẩy tảng đá chặn cửa ra rồi mở cửa.

Bên nhóm khảo cổ không có tiếng động gì, có lẽ đều đã ngủ cả.

Bảy người ai nấy đều tinh thần phơi phới.

Giang Nhất cầm thang dây bước ra ngoài.

Nhiệt Ba tò mò hỏi: "Anh Giang cầm thang dây làm gì vậy?" Giang Nhất đáp: "Cổ nhân có thuyết 'mộ táng ôm thủy', cho nên ngôi mộ cổ này nhất định nằm trong cái giếng cổ đó." Thu Lan cũng được mở mang tầm mắt theo Giang Nhất: "Cái giếng cổ chúng ta uống nước có

mộ cổ bên trong sao?" Giang Nhất đáp: "Không sai." Mọi người đều ngây người.

Hóa ra lúc lão giáo sư Châu An kia ra vẻ ta đây cũng không phát hiện ra ngôi mộ cổ nằm ngay dưới chân mình?

Hồng Lôi nói: "Hóa ra cậu em Giang đã sớm nhìn ra, chỉ là không nói thôi, ha ha ha." Nha Nha cũng cười nói: "Anh Giang xấu thật đấy." Giang Nhất cười hắc hắc: "Xuống mộ!" Hồng Lôi lập tức tự mình xung phong: "Tôi trước!" Giang Nhất biết bên dưới không có nguy hiểm nên cũng không ngăn cản, chỉ dặn: "Lúc xuống thì mở cửa ra trước cho không khí lưu thông, dùng đèn pin làm tín hiệu nhé." Hồng Lôi gật đầu: "Okela." Bây giờ anh ta đã hoàn toàn thích cái cảm giác kích thích không biết trước này!

Đối với mộ cổ, anh ta có một sự tò mò mãnh liệt!

Không hề nghi ngờ lời của Giang Nhất.

Trong sáu người, chỉ có Thu Lan và Vũ Dương tỏ ra nghi ngờ lời Giang Nhất nói.

Dù sao thì Châu An cũng là cây đa cây đề trong giới khảo cổ!

Đặc biệt ông ta rất say mê văn hóa Tây Vực.

Đối với việc tìm mộ cổ, ông cũng có hiểu biết nhất định, từng dựa vào ghi chép trong sách cổ để định vị chính xác một ngôi mộ cổ thời Tần.

Một người tầm cỡ như vậy còn nói không có mộ cổ.

Vậy mà Giang Nhất lại nói có.

Thu Lan và Vũ Dương đương nhiên nghi ngờ.

Thu Lan tin tưởng vào năng lực của Châu An.

Vũ Dương chưa từng thấy khả năng tầm long định huyệt của

Giang Nhất ở Long Lĩnh nên cũng có chút hoài nghi.

Chương 54

Nhưng sự nghi ngờ của cả hai đã tan thành mây khói sau lời nói của Hồng Lôi.

Cái giếng cổ này có đường kính đủ cho hai người đi song song, nên với thể trạng của Hồng Lôi thì việc đi xuống khá đơn giản.

Sau khi thang dây lắc lư một lúc, Hồng Lôi hét lớn từ bên dưới: "Có!

Có một cái cửa thật này!

Để tôi mở ra xem!" Mọi người đều kinh ngạc.

Ai mà ngờ dưới đáy một cái giếng cổ lại có một cái cửa chứ!?

Chẳng lẽ thật sự có mộ cổ?

Nhìn vẻ tự tin của Giang Nhất, Thu Lan và Vũ Dương đều bị lung lay.

Người thanh niên này thật sự khiến người ta khó mà tin nổi.

Vách giếng trơn trượt, Hồng Lôi phải đu người một lúc mới dùng xẻng công binh cạy được tảng đá ra, động tĩnh không hề nhỏ!

Giang Nhất cảm thấy gã này khá có phong thái của Tá Lĩnh Lực sĩ, cũng có phong cách của những kẻ trộm mộ Bắc phái trong tiểu thuyết đạo mộ.

Bạo lực!

Xông vào là xong.

Một lát sau, Hồng Lôi bật tắt đèn pin ba lần.

"Cửa mở rồi.

Có thể xuống được rồi, tôi vào xem trước đây.” Nghe giọng của Hồng Lôi, mọi người nhìn nhau.

Giang Nhất nói: “Ai xuống trước?” Hoàng Bác cũng không thể chờ được nữa: “Tôi!” Những người khác lần lượt đi xuống.

Vũ Dương, một quán quân đối kháng, có chút sợ hãi.

Đánh đấm thì được, nhưng chuyện trộm mộ này không thuộc phạm trù kiến thức của anh ta.

Anh ta do dự không biết có nên xuống hay không.

Thấy cả Nha Nha và Nhiệt Ba đều đã xuống giếng, anh ta cảm thấy không thể tỏ ra quá hèn nhát nên cũng đi xuống.

Giang Nhất buộc chặt thang dây rồi mới là người cuối cùng đi xuống.

Bên miệng giếng không còn ai.

Sau khi Giang Nhất đi xuống, cảm giác vách giếng vô cùng ẩm ướt, không khí lạnh lẽo.

Đây là trong điều kiện thời tiết khá tốt.

Nếu là mùa đông thì có lẽ còn lạnh hơn nữa.

Xuống được khoảng năm sáu mét thì anh ta nhìn thấy một cái cửa.

Giống hệt như trong nguyên tác.

Một cánh cửa đá.

Giang Nhất nhắc nhở mọi người: “Đeo mặt nạ phòng độc vào, đề phòng bất trắc.” Mọi người đều phối hợp, biết rằng Giang Nhất không bao giờ làm việc vô nghĩa.

Ngôi mộ cổ này nằm dưới lòng đất, trong giếng, không khí không lưu thông, dễ tích tụ khí độc.

Sau khi vào cửa đá, Giang Nhất quan sát một lượt, bên trong không có gì cả.

Nhưng có thể thấy con đường hầm này chắc chắn dẫn đến mộ cổ.

Thế là bảy người tiếp tục đi vào trong.

Khán giả đã chờ đợi cả một tuần cuối cùng cũng được thỏa lòng mong ước khi thấy nhóm bảy người lại tiếp tục sự nghiệp đạo mộ vĩ đại!

"Ở đây có mộ cổ thật kìa!

Sao lúc nãy không nói ra nhỉ?" "Tôi thấy anh Giang không thèm tranh luận với mấy người kia về chuyện này, dù sao xét theo thân phận thì bảy người họ là dân trộm mộ, còn kia là đội khảo cổ, hai bên xem thường nhau là phải." "Nói có lý, anh Giang từ trước đến giờ vẫn luôn tự nhận mình là một Mạc Kim Giáo úy mà." "Tôi thấy mấy người trong đội khảo cổ kia thật đáng ghét." "Tại sao ngôi mộ cổ này lại ở trong giếng nước nhỉ?

Lạ thật." "Bắt đầu rồi!

Anh Giang không làm tôi thất vọng, ở đây quả nhiên có mộ cổ!

Ngay cả chín chuyên gia kia cũng không tìm ra mộ cổ, vậy mà lại bị anh Giang tìm thấy, quá đỉnh!" "Anh Giang xấu thật, lúc nãy còn tâng bốc lão chuyên gia kia, không nói ra là mình đã tìm thấy mộ cổ." "Lão chuyên gia kia chắc cũng không thể ngờ được, nói chắc như đinh đóng cột, thế mà ngay dưới chân mình lại có một ngôi mộ cổ!" "Khả năng tầm long định huyệt của anh Giang thần quá rồi phải không?" "Phải công nhận, mộ cổ ở nơi này quá kín đáo, ai mà ngờ trong giếng nước lại có mộ cổ chứ?" Rất nhanh, khán giả không nói nữa.

Bởi vì trong tầm nhìn của bảy người.

Cuối đường hầm là một gian thạch thất lớn, bên trong xuất hiện

đủ loại xương cốt động vật, thậm chí có cả xương người, khiến người ta cảm thấy lạnh gáy.

Vũ Dương cũng sợ đến ngây người.

Trước đây trong chương trình cũng chưa từng thấy chuyện kinh khủng như vậy.

"Sao ở đây lại có nhiều xương trắng thế?" Vũ Dương rất tò mò.

Giang Nhất nói: "Ở các quốc gia cổ đại, người ta thường dùng động vật hoặc con người để tế tự, đây có thể là một tế đàn." Vũ Dương nghe xong lập tức nhảy dựng lên, tránh xa những bộ xương trắng đó.

"Đáng sợ quá." Vũ Dương lí nhí.

Sáu người còn lại nhìn Vũ Dương: "..." Nhát gan như vậy, có chắc là quán quân đối kháng không đấy?

Trong lúc mọi người đang từ từ đi vào bên trong.

Ở trên mặt đất, Vương Bảo Lượng thức dậy chuẩn bị ra sa mạc đi vệ sinh.

Vương Bảo Lượng hôm nay tâm trạng không tốt.

Bị kiến cắn mất một miếng thịt, tâm trạng sao tốt cho được?

Lúc nãy ở giếng cổ uống hơi nhiều nước, ngủ cũng không yên.

Chương 55

"Chết tiệt!" Vương Bảo Lượng đi cà nhắc, hét lớn lên trời một tiếng để xả bớt bực bội.

Anh ta vừa tìm một góc chuẩn bị "giải quyết nỗi buồn", thì nghe thấy tiếng động gì đó văng vẳng truyền đến, sợ đến mức bay hết cả buồn tiểu.

"Tiếng gì vậy?" Vương Bảo Lượng đi cà nhắc, lần theo tiếng động đến bên giếng cổ!

Anh ta ghé sát tai lắng nghe.

Trong giếng cổ có tiếng đối thoại mơ hồ!

Điều này khiến anh ta nhớ đến những thứ trong truyền thuyết.

Trên sa mạc, chiến tranh thường xuyên xảy ra, nên ở những nơi này, vào lúc nửa đêm, người ta thường có thể nghe hoặc thấy âm binh âm tướng đi tuần.

Nơi đây là thành cổ Tây Dạ.

Tương truyền nơi này cũng từng xảy ra đại chiến dẫn đến diệt quốc.

Cho nên nơi này đâu đâu cũng có vong linh.

Càng nghĩ càng thấy nhiều vong linh ở dưới giếng này!

Có lẽ dưới giếng thông thẳng đến cửu u, bây giờ đang có âm binh đi qua!

Nghĩ đến đây, Vương Bảo Lượng hét lớn một tiếng: "Mẹ ơi!

Có ma!" Anh ta chạy một mạch về nơi đội khảo cổ nghỉ ngơi.

Vốn dĩ đội khảo cổ đang nghỉ ngơi ngon lành, bị Vương Bảo Lượng hoảng hốt làm ồn ào đánh thức, vô cùng khó chịu.

"Bảo Lượng, làm gì vậy, nghỉ ngơi sớm đi, dưỡng sức, hai ngày nữa chúng ta phải lên đường rồi." Châu An rất không vui nói.

Vương Bảo Lượng nói: "Thầy ơi... con hình như nghe thấy âm binh đi tuần ở bên giếng!" Mọi người giật mình, tỉnh cả ngủ.

Mặc dù không biết là thật hay giả, nhưng mọi người cảm thấy nên đi xem một chút thì hơn.

Dù sao chuyện này cũng khá là huyền bí, nhưng nhìn bộ dạng sợ hãi của Vương Bảo Lượng, cũng không giống như đang nói dối.

Châu An nói: "Đi, đi cùng nhau, gọi cả người dẫn đường nữa." An Cổ Lạp đang trông coi đàn lạc đà nên không đi cùng mọi người.

Sau đó, chín người trong đội khảo cổ cùng với An Cổ Lạp đến bên giếng.

Lúc này, nhóm bảy người của Giang Nhất đang đi vào trong, nên vẫn có tiếng nói chuyện văng vẳng.

Dù sao thì bây giờ cái giếng này cũng giống như một cái loa khuếch đại âm thanh.

Mọi người nghe xong, sắc mặt tái nhợt.

Chẳng lẽ dưới giếng thật sự có âm binh đi tuần?

"Có một cái thang dây?" An Cổ Lạp nhìn thấy thang dây, hình như có người buộc lên.

Châu An nói: "Bảy người của nhóm chương trình đâu rồi?" Mọi người lúc này mới phát hiện, nhóm bảy người của Giang Nhất đã biến mất tăm.

Vương Bảo Lượng kinh ngạc nói: "Họ xuống giếng rồi à?

Xuống giếng làm gì?" An Cổ Lạp tự mình xung phong nói: "Để tôi xuống xem thử trước." Người của đội khảo cổ không đủ can đảm, không ai dám chủ động đi xuống.

Sau khi An Cổ Lạp theo thang dây đi xuống, anh ta hét lớn: "Ở đây có một cái cửa, đã được mở ra rồi!" Chín người đội khảo cổ lập tức kinh ngạc và nghi ngờ.

Chẳng lẽ dưới giếng có thứ gì đó?

Không thể nào!

Dưới giếng cổ sao lại có cửa được?

Nhưng nhóm bảy người đã đi xuống rồi, có thể đó là di chỉ của thành cổ Tây Dạ trong truyền thuyết, thậm chí là mộ cổ.

Mặc dù Châu An mơ hồ cảm thấy có khả năng bị vả mặt, nhưng ông ta cũng đi xuống.

Dù đã già, nhưng leo cái thang này thì không thành vấn đề.

Trên miệng giếng còn lại sáu người canh gác.

Bởi vì trong đó có một nữ chuyên gia khảo cổ mắc chứng sợ không gian hẹp, không dám ở trong một không gian kín quá lâu!

Châu An và hai thanh niên khác đi xuống.

Họ theo sau An Cổ Lạp đi vào trong...

Lúc này, Giang Nhất và những người khác đã vào đến mộ thất ở tầng sâu nhất.

Mọi người bị những bức bích họa xung quanh thu hút.

Thu Lan kích động phát hiện, những bức bích họa này đã có lịch sử rất lâu đời, vì ở dưới giếng nên mức độ oxy hóa thấp, màu sơn vẫn chưa biến mất!

Mọi người không khỏi kinh ngạc.

Hồng Lôi nhìn thấy trong mộ cổ có một cỗ quan tài.

Nó vuông vức, giống như một cái hộp đá, thậm chí không có một kẽ hở nào.

Hồng Lôi nói: "Quan tài?

Ngay cả một cái đinh mộng cũng không có?

Sao mà mở đây?" Giang Nhất: "..." Gã này ngay cả cái này cũng dám mở sao?

Giang Nhất nhìn kỹ, đừng nói là gã này, cỗ quan tài đá này ngay cả một kẽ hở cũng không có, anh cũng muốn mở, nhưng không có cách nào.

Trong nguyên tác không có chi tiết này!

Giang Nhất rút Hắc Kim Cổ Đao ra gõ gõ, nhưng vẫn không tìm thấy một kẽ hở nào.

Chương 56

Hồng Lôi bất lực nói: "Thôi bỏ đi, tìm xem có bảo bối nào khác không." Những người khác đều đang xem bích họa, Giang Nhất nhìn thấy trên một cái bệ đá có một vật nhỏ.

"Khụ khụ." Giang Nhất ho khan một tiếng.

Hồng Lôi đang quan sát cỗ quan tài đá.

Giang Nhất lại ho khan một tiếng nữa, nhướng mày với Hồng Lôi.

Hồng Lôi chợt hiểu ra, đi đến bên cạnh Giang Nhất, che camera lại.

Giang Nhất nhanh tay cầm lấy vật nhỏ đó.

Chưa kịp xem kỹ, anh đã thấy có người đi xuống từ phía đường hầm.

Bảy người đều ngẩn ra, đi đầu là An Cổ Lạp, phía sau là giáo sư Châu An và hai thanh niên của đội khảo cổ.

An Cổ Lạp nói: "Ôi, thánh Allah của tôi (kinh ngạc), các cậu đã phát hiện ra nơi này sao?" Vẻ mặt Châu An kích động nhìn những bức bích họa xung quanh: "..." "Lăng mộ của vương tử nước Cô Mặc?" Hai chuyên gia khảo cổ còn lại cũng vô cùng kích động.

Không ngờ lại phát hiện ra di chỉ của một vương quốc cổ ở đây.

Mặc dù không phải là mục tiêu của họ, nhưng đây cũng là một phát hiện quan trọng!

Hoàng Bác hỏi: "Chuyên gia Châu, bích họa ở đây kể về chuyện gì vậy?" Châu An nhìn Giang Nhất rồi nói: "Cô Mặc là một nước phụ thuộc của vương quốc cổ Tinh Tuyệt, trong ngôi mộ cổ này chôn cất

hai vợ chồng vương tử Cô Mặc.” “Còn bích họa thì kể về câu chuyện của vương tử Cô Mặc và nữ vương Tinh Tuyệt!” “Không thể tin được!

Không thể tin được!

Dưới giếng lại có một ngôi mộ cổ lớn như vậy!

Ngay dưới chân chúng ta, thật kỳ diệu.” An Cổ Lạp nói: “Là anh Giang phát hiện ra sao?

Chắc chắn là anh đã nhận được sự chỉ dẫn của thánh Allah, mới tìm được đến đây.” Giang Nhất gãi đầu.

Có liên quan quái gì đến Allah đâu chứ?

Bị An Cổ Lạp nói như vậy.

Châu An mới nhận ra, ngôi mộ cổ này có lẽ là do Giang Nhất phát hiện.

Nếu vậy, thì tên nhóc này có lẽ đã sớm phát hiện ra mộ cổ, chỉ là trước đó không nói ra mà thôi!

Bây giờ, gã này lại lén lút vào đây.

Rõ ràng là tên nhóc này trước đó đã lừa mình!

Một giáo sư chuyên gia khảo cổ đường đường lại bị người ta lừa!

Quá mất mặt.

Không khí trong mộ cổ nhất thời vô cùng khó xử.

Châu An cũng không nói gì nữa, dù sao thì Giang Nhất đã phát hiện ra ngôi mộ này, mọi công lao đều thuộc về Giang Nhất, không liên quan nhiều đến ông ta.

Nha Nha thấy không khí tại hiện trường có chút kỳ lạ, liền chủ động hỏi Giang Nhất: “Anh ơi, bích họa kể chuyện gì cụ thể vậy, anh

có thể kể cho chúng em nghe được không?" Châu An bề ngoài không để ý, nhưng thực tế đang ngầm quan sát, xem thử Giang Nhất có thể hiểu được những thứ trên bích họa hay không.

Ông ta rất tò mò, liệu người thanh niên này có phải là người am tường mọi lịch sử trong các ngôi mộ cổ không.

Phải biết rằng vương quốc cổ Tinh Tuyệt là một quốc gia vô cùng bí ẩn và quỷ dị trong văn hóa Tây Vực.

Giang Nhất nói: "Thực ra cũng đơn giản thôi." "Trên bích họa chính là vương tử nước Cô Mặc, mỗi năm đều bị vương quốc cổ Tinh Tuyệt áp bức, phải nộp rất nhiều cống phẩm, vì vậy vương tử muốn ám sát nữ vương Tinh Tuyệt!" Mọi người vừa nhìn bích họa, vừa nghe Giang Nhất giải thích, ai nấy đều gật gù.

Phải công nhận, những bức bích họa này vẽ thật sự có hồn.

Sống động như thật, tinh xảo tuyệt vời.

Mọi người chưa từng thấy bích họa Đôn Hoàng, nhưng đoán chừng cũng không kém là bao.

Nha Nha và Nhiệt Ba chăm chú nhìn hình ảnh nữ vương Tinh Tuyệt trên bích họa.

"Oa... nữ vương Tinh Tuyệt đẹp quá." Nha Nha kinh ngạc thốt lên.

Nhiệt Ba gật đầu: "Tại sao em không nhìn rõ mặt cô ấy, nhưng vẫn cảm thấy rất đẹp nhỉ?" Hai người cùng nhìn vào một bức bích họa.

Trên bức bích họa này, mặt của nữ vương Tinh Tuyệt bị che bởi một tấm mạng che, sau khi vén lên thì lại trở nên mờ ảo.

Giống như một câu thơ cổ đại của Trung Quốc, 'vẫn ôm tỳ bà che nửa mặt'.

Dường như là một lối vẽ trừu tượng...

Hai cô gái có chút tiếc nuối: "Tại sao không nhìn thấy được dung mạo của nữ vương Tinh Tuyệt nhỉ?" Châu An đứng bên cạnh kìm nén ham muốn giải thích, muốn xem Giang Nhất có biết truyền thuyết về nữ vương Tinh Tuyệt hay không.

Ai ngờ Giang Nhất không hề do dự mà nói thẳng: "Bởi vì trong mắt công chúng, nữ vương Tinh Tuyệt là một yêu quái, người nào bị bà ta nhìn vào mắt sẽ lập tức biến mất sang một không gian khác." "Yêu quái?" Mọi người đều kinh ngạc.

"Huyền ảo vậy sao?

Một nữ vương xinh đẹp như vậy lại là yêu quái?" Hồng Lôi chép miệng, nhìn bức họa mờ ảo, có chút tiếc nuối.

Giang Nhất nói: "Trong 'Đại Đường Tây Vực Ký' của pháp sư Huyền Trang có ghi chép, ở một vương quốc cổ nào đó ở Tây Vực, có một dân tộc sống dưới lòng đất.

Dân tộc này có một nữ vương, chỉ cần nhìn vào kẻ địch, kẻ địch sẽ biến mất sang một không gian khác.

Sự thống trị bạo lực của nữ vương khiến các nước láng giềng đều nổi dậy chống lại, vài năm sau thì chết." "Sau đó, các nước láng giềng thành lập liên quân tấn công và tiêu diệt vương thành này." "Tương truyền họ muốn phá hủy lăng mộ của nữ vương, nhưng lúc đó trời đất biến sắc, bão cát đen kịt bao trùm mọi thứ.

Sau này, hễ có ai muốn lấy đi thứ gì ở đó, đều sẽ gây ra bão cát sa mạc." Mọi người không khỏi xì xào.

Không ngờ một vương quốc cổ lại có câu chuyện như vậy.

Nhưng nữ vương tà ác đó cũng không hoành hành được bao lâu, cũng không tệ.

Hoàng Bác nói: “Quốc gia đó, hẳn là thành cổ Tinh Tuyệt nhỉ?” Giang Nhất gật đầu.

Nha Nha tò mò hỏi: “Tại sao lại là dân tộc sống dưới lòng đất?” Giang Nhất đáp: “Bởi vì họ là tộc Quỷ Động, tương truyền đến từ Quỷ Động dưới lòng đất... cho nên nữ vương mới có pháp thuật như yêu quái khiến người ta biến mất.” Câu chuyện này quá kỳ lạ.

Chương 57

Không ngờ vương quốc cổ Tinh Tuyệt mà họ đang tìm kiếm lại là một quốc gia như vậy.

Nha Nha hỏi: "Vậy mấy bức bích họa sau kể gì?" Giang Nhất đáp: "Vương tử Cô Mặc đã gặp một nhà chiêm tinh, nhà chiêm tinh bảo vương tử hạ độc, cuối cùng đã đầu độc chết nữ vương Tinh Tuyệt.

Sau đó vương tử cũng qua đời, được hợp táng cùng người vợ yêu dấu của mình tại đây." Bích họa trong mộ thường ghi lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

Bức bích họa này ghi lại quá trình vương tử Cô Mặc tiêu diệt nữ vương Tinh Tuyệt, cũng được coi là một anh hùng lớn của Tây Vực.

Nhưng nó cũng gián tiếp tiết lộ thông tin về vương quốc cổ Tinh Tuyệt.

Khiến mọi người càng thêm tò mò về vương quốc này.

Hồng Lôi chép miệng: "Không ngờ vương tử này lại là một nhân vật anh hùng, may mà không cạy mộ, nếu không thì đắc tội rồi." Mọi người: "..." Châu An kinh ngạc vì Giang Nhất biết quá nhiều.

Sở dĩ ông ta đến đây, thực ra là do một người bạn cũ nhờ vả điều tra về thành cổ Tinh Tuyệt.

Văn hóa Tinh Tuyệt hiện nay trong các thư tịch cổ chỉ ghi lại được vài dòng ngắn ngủi.

Tại sao Giang Nhất lại biết nhiều như vậy?

Có chút kinh ngạc.

Thậm chí còn biết nhiều hơn cả ông ta.

Thật sự uyên bác hơn cả một cây đa cây đề trong giới khảo cổ.

Nhưng mà, Giang Nhất đã tìm ra ngôi mộ cổ này, khả năng tầm long tham huyệt của anh ta lợi hại hơn mình rất nhiều.

Điều này khiến ông ta cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ông ta lập tức chỉ huy hai học giả khảo cổ chụp ảnh hiện trường, dặn dò không được phá hoại văn vật.

Nhóm Giang Nhất đi một vòng, cũng không có gì đáng xem nữa.

Trong mộ cổ cũng không còn thứ gì khác.

Chỉ có bích họa và quan tài là có chút giá trị.

Nhưng quan tài lại không mở được.

Bích họa cũng không thể mang đi, chỉ có thể để lại.

Bảy người lần lượt đi lên, chỉ để lại Châu An, An Cổ Lạp và hai chuyên gia khảo cổ ở lại trong mộ làm ghi chép.

Đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại.

Vốn là hoạt động của đội khảo cổ, nhưng lại bị bảy người của nhóm chương trình phát hiện trước.

Thật sự là bị vả mặt đau điếng.

Khi Giang Nhất dẫn mọi người đi lên, ánh mắt của đội khảo cổ nhìn họ đã thay đổi.

Ai mà ngờ bản lĩnh tầm long tham huyệt của Giang Nhất lại thần kỳ đến vậy.

Từ lúc nhóm bảy người của Hồng Lôi xuống mộ cho đến khi đi lên, sự bàn tán của khán giả vẫn chưa dừng lại.

Không chỉ về mộ cổ.

Mà còn về khả năng tìm mộ của Giang Nhất.

Đơn giản là tuyệt đỉnh!

“Phục rồi, phục rồi!” “Không ngờ ở đây thật sự có mộ cổ, giống hệt như lời anh Giang nói, lão chuyên gia khảo cổ kia nói tự tin như vậy, vạn lần không ngờ, trong mắt Giang Nhất, ông ta chỉ như một trò cười!” “Ha ha ha, cười chết tôi mất, mộ cổ ở ngay dưới mông mình mà không biết, lại còn tự tin thế chứ.” “Tầm long quyết của anh Giang thật sự có tồn tại!

Chỉ cần nhìn sao trên trời đã phát hiện ra lăng mộ vương tử nước Cô Mặc, quá thần thánh.” “Vương quốc cổ Tinh Tuyệt thật sự kỳ diệu như vậy sao?

Nữ vương là yêu quái!

Lạ quá, Nữ Nhi Quốc trong truyền thuyết cũng không như vậy.” “Mấy thứ đó có lẽ là do các vị vua cổ đại tuyên truyền để củng cố khả năng thống trị của mình thôi, đều là giả cả.” “Quốc gia này huyền ảo quá, tôn một yêu quái làm nữ vương, thật huyền ảo.” “Thật sự được mở mang tầm mắt, hóa ra các vương quốc cổ ở Tây Vực lại có truyền thuyết như vậy.” “Ngôi mộ cổ này trông thật huyền ảo, trên đó có nhiều người bị dùng để tế tự, đáng sợ như vậy thì thành cổ Tinh Tuyệt chẳng phải sẽ có nhiều nguy hiểm không lường trước hơn sao?” “Hấp dẫn quá, trong giếng cổ lại có mộ cổ, sau này uống nước chắc cũng phải ám ảnh tâm lý mất.” “Về nhà tôi phải xem thử giếng nước làng mình có cửa không!

Biết đâu lại trộm được một mẻ.” “Lầu trên chú ý an toàn, cẩn thận bị tóm thì lại thành chuyện vui đấy.” Khán giả bàn tán sôi nổi, chương trình này vẫn hấp dẫn như trước.

Sự thật đã chứng minh.

Đây là một chương trình đạo mộ!

Hơn nữa còn có hai ngôi sao Hoàng Bác và Hồng Lôi tham gia, nên các khách mời ở đây sẽ không đi theo lối mòn.

Ai lại chịu ngoan ngoãn đi theo sau đội chuyên gia chứ?

Đội khảo cổ đang ngủ.

Nhưng có người lại lén lút xuống mộ!

Quá gian xảo!

Độ hot của chương trình vốn đã giảm so với trước, dù sao thì cả tuần trước mọi người đều hành quân trong sa mạc, ngoài cát ra thì vẫn là cát, chẳng có gì để xem.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Không chỉ xuất hiện kiến hành quân sa mạc, mà Giang Nhất còn thật sự dùng thuật quan sát thiên tượng để tìm ra mộ cổ!

Tuyệt kỹ!

Đáng khen!

Khi mùa thứ hai bắt đầu, tổ chương trình đã tạo ra một bảng xếp hạng hỏa lực ủng hộ khách mời!

Vì là hình thức trực tiếp, bảy người tương đương với bảy streamer.

Streamer tự nhiên có thể nhận được tiền thưởng.

Toàn bộ số tiền thưởng đều thuộc về khách mời, tổ chương trình không lấy một xu.

Tiền thưởng càng nhiều thì giá trị hỏa lực càng cao, từ đó có thể gián tiếp thể hiện sự yêu thích của khán giả đối với khách mời.

Chương 58

Trước đây Giang Nhất xếp thứ ba.

Sau Nha Nha và Nhiệt Ba.

Không có cách nào khác, hai nữ ngôi sao này có quá nhiều fan trong giới trẻ.

Mọi người thấy hai nữ ngôi sao phải chịu khổ trong sa mạc, không màng đến hình tượng, tự nhiên sẽ thương xót.

Nhưng sau chuyện hôm nay.

Giá trị hỏa lực của Giang Nhất tăng vùn vụt.

Trực tiếp từ 8 triệu giá trị hỏa lực ban đầu lên 20 triệu! 20 triệu giá trị hỏa lực tương đương với 200 triệu giá trị tiền thưởng!

Vô số ngôi sao đều ghen tị.

Ai mà xuất hiện trong chương trình này, không cần đóng phim cũng có thể kiếm được tiền!

Giá trị hỏa lực của Nhiệt Ba và Nha Nha cũng chỉ mới 10 triệu thôi.

Mọi người không ngờ giá trị hỏa lực của Giang Nhất lại áp đảo bốn ngôi sao còn lại.

Nhưng độ nổi tiếng của Giang Nhất, đều là dùng mạng để đổi lấy.

Dù sao thì chuyện kiến hành quân sa mạc kia, sau khi nghĩ lại không phải ai cũng có thể giải quyết được...

Sau khi lên khỏi giếng.

Đội khảo cổ nhìn bảy người đi vào trong nhà đá.

Người của đội khảo cổ không dám nói, cũng không dám hỏi.

Bảy người trong mắt họ đã khoác lên mình một lớp màu sắc thần bí.

Theo lý mà nói, tìm mộ là bản lĩnh của các chuyên gia khảo cổ, nhưng lại bị bảy người 'nghiệp dư' này tìm thấy.

Bị vả mặt ngay trên chuyên môn sở trường của mình.

Khiến họ có chút không phục.

Nhưng sự kiêu ngạo của họ giờ đây đã bị Giang Nhất ném xuống đất giẫm đạp, tâm trạng tự nhiên không thể tốt được.

Bảy người vào trong nhà.

Mọi người đều mệt rồi, hôm nay chạy trốn cũng đã chạy, vào mộ cổ cũng đã vào, đều đã thỏa mãn, nên nghỉ ngơi sớm.

Sau khi Giang Nhất chui vào túi ngủ, Hồng Lôi ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Cậu em, cậu lấy được gì trong mộ cổ vậy?" Hồng Lôi ở bên trái Giang Nhất, Nha Nha ở bên phải.

Nha Nha vừa nghe, lập tức cũng thò đầu ra.

Giang Nhất lấy ra vật nhỏ vừa lấy được, mở ra xem.

Một miếng ngọc bội, trên đó điêu khắc hai con bướm đêm màu xanh lục đang bay lượn, sống động như thật, như thể sắp bay ra khỏi miếng ngọc bội!

Giang Nhất liên tục trầm trồ.

Hồng Lôi gãi đầu: "Ngọc bội thôi à?" Nha Nha bị vẻ đẹp của nó làm kinh ngạc, nói: "Đẹp quá." Giang Nhất nhìn kỹ, nhận ra một điều, mẹ nó đây không phải là bảo vật gia truyền của Vương Bàn Tử, 'Nga Thân Ly Văn Song Lợi Bích' sao!

Là thứ có thể mở được con mắt ngọc thạch.

Không ngờ lại ở đây.

Xem ra thứ này có lẽ có liên quan đến vương tử Cô Mặc.

Trong nguyên tác, có thể nó đã bị trộm đi, cuối cùng lưu lạc đến tay Vương Bàn Tử.

Miếng ngọc bội này cũng có giá trị không ít tiền.

Thu!

Hồng Lôi và Nha Nha thấy chỉ là một miếng ngọc bội bình thường, dường như không có gì đặc biệt, cũng chỉnh lại túi ngủ rồi nghỉ ngơi.

Đội khảo cổ bận rộn dưới giếng.

Châu An thao thao bất tuyệt, việc phát hiện lăng mộ vương tử Cô Mặc lại đẩy quá trình khai quật văn hóa Tây Vực tiến thêm hàng trăm năm.

Chỉ tiếc là công lao này không thuộc về đội khảo cổ tinh anh của cả nước!

Khiến ông ta mất hết thể diện.

Không biết đội khảo cổ đã bận rộn bao lâu.

Tóm lại là buổi tối nhóm bảy người của Giang Nhất nghỉ ngơi rất tốt, trên mặt đất có phiến đá.

Cửa đá bị đá chặn lại, cũng không cần lo lắng về động vật trên sa mạc.

Cho nên họ có được một giấc ngủ ngon hiếm có.

Nha Nha ở bên cạnh Giang Nhất nói mớ vài câu, chỉ là Giang Nhất không nghe rõ, chỉ nghe thấy tên nữ vương Tinh Tuyệt.

Chẳng lẽ mơ thấy mình trở thành nữ vương Tinh Tuyệt?

Vậy thì đáng sợ quá. ...

Sau khi nghỉ ngơi tại chỗ hai ngày.

Mọi người lại một lần nữa lên đường.

Lăng mộ vương tử Cô Mặc đã được bảo vệ lại, cửa cũng đã đóng.

Thực ra ở đây cũng không có gì nhiều để ghi chép, chụp ảnh lại bích họa là đủ.

Chương 59

Có lẽ không lâu nữa sẽ bị nhà nước tiếp quản.

Khi lên đường lần nữa, đội khảo cổ đi trước dường như cố ý đi chậm lại, cũng không dám cách nhóm bảy người quá xa.

Mọi người lại một lần nữa đi về phía nam.

Vốn tưởng rằng mọi người sắp có thể nhìn thấy đích đến.

Nhưng không ngờ thoáng cái đã 10 ngày trôi qua...

Mấy ngày nay mọi người về cơ bản đều lang thang trên sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Vì người dẫn đường là đội khảo cổ đi trước, nên bảy người cũng đành phải đi theo sau.

"Tôi cảm giác chúng ta đang đi vòng vòng à?" Hồng Lôi bị nắng gắt chiếu đến sắp lột da, bất mãn nói.

Hoàng Bác nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy, chúng ta đã đi quá sâu, bây giờ ngay cả An Cổ Lạp cũng không biết chúng ta nên đi đâu, chỉ có thể trông cậy vào đội khảo cổ thôi." Thu Lan nói: "Để tôi đi hỏi xem." Chỉ thấy Thu Lan đuổi theo đội khảo cổ phía trước, nói vài câu.

Sau đó, mọi người thấy cô ấy xua tay bảo họ đi tiếp.

Suốt quãng đường, hai đội vẫn cách nhau mười mấy mét, đi theo không nhanh không chậm.

Vì mọi người không có chủ đề gì để giao tiếp.

Giống như những nhóm nhỏ trong xã hội, không có chủ đề chung, không hòa hợp được với nhau.

Hoàng Bác tiến lên hỏi: "Sao rồi?" Thu Lan nói: "La bàn của đội

khảo cổ không dùng được nữa, nó cứ xoay liên tục không biết tại sao.

Họ cũng phát hiện ra hai ngày nay chúng ta cứ đi lòng vòng ở đây, không ra được." Hai đội đã đi trong sa mạc hơn nửa tháng, bây giờ không còn thấy được dấu vết của lòng sông cũ, chỉ có thể dựa vào la bàn để tìm phương hướng.

Nhưng hai ngày nay la bàn cũng không còn chính xác.

Bây giờ sa mạc mênh mông vô tận, muốn tìm được vương quốc cổ Tinh Tuyệt đã bị cát vàng chôn vùi thật sự quá khó.

Mọi người quây lạc đà thành một vòng, ngồi trong bóng râm thương lượng cách giải quyết.

Mất phương hướng trong sa mạc, vấn đề này quá lớn.

Châu An lo lắng đến toát mồ hôi, lấy ra một cuốn sổ tay, nói: "Cuốn sổ tay này là nhật ký của một nhà thám hiểm nước ngoài, trên đó ghi chép rõ ràng, vương quốc cổ Tinh Tuyệt ở phía nam nơi lòng sông cũ biến mất." "Trên đó có một tấm ảnh, thành cổ Tinh Tuyệt nằm giữa thung lũng của hai ngọn núi từ tính màu đen.

Nhưng bây giờ, có lẽ hai ngọn núi từ tính đó đã ảnh hưởng đến la bàn, nên chúng ta mới đi lòng vòng tại chỗ." Mọi người nhìn vào tấm ảnh đó.

Trên sa mạc mênh mông có hai con rồng đen khổng lồ đang nằm phục.

Giữa hai con rồng, dường như có một tòa thành cổ tọa lạc ở đó.

Chỉ cần tìm được hai con rồng đen này là có thể tìm được vương quốc cổ Tinh Tuyệt.

Cũng chính vì có thông tin chính xác như vậy, đội khảo cổ mới đến đây tìm kiếm.

Nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Châu An nói: "Trước đây nhà thám hiểm đó cũng bị lạc đường, tình cờ mới phát hiện ra tòa thành cổ trong truyền thuyết.

Nhưng lúc đó vì không có đồ tiếp tế nên đành phải rút lui." "Bây giờ đồ tiếp tế của chúng ta có phần dư dả, nhưng lại không tìm được đường, cho nên, bây giờ chúng ta phải đưa ra quyết định, đi tiếp tìm kiếm, hay là quay về!" Tất cả mọi người đều im lặng.

Không ngờ mọi người đã bận rộn lâu như vậy mà lại có kết quả thế này.

Rõ ràng là không thể chấp nhận được.

Hồng Lôi lập tức nói: "Đã đến đây rồi, lãng phí hơn nửa tháng, chẳng lẽ lại bỏ về?

Phải tìm thử xem, vương quốc cổ Tinh Tuyệt lúc đó quốc lực hùng mạnh, chắc chắn có bảo bối...

À, không, ý tôi là, vương quốc cổ Tinh Tuyệt nhất định có giá trị khảo cổ lớn!" Nha Nha và Nhiệt Ba đứng bên cạnh cười thầm, anh Lôi nói ra hết lời trong lòng rồi kìa?

Châu An khuyên: "Ai, cậu nói thì dễ, nhưng bây giờ chúng ta không tìm được phương hướng, sa mạc này mỗi ngày một khác, nếu không đi, có thể sẽ bị kẹt chết ở đây, trừ khi..." Hoàng Bác nói: "Trừ khi?" "Trừ khi có người có thể tìm ra chính xác phương hướng của vương quốc cổ Tinh Tuyệt." Vương Bảo Lượng ở bên cạnh bổ sung.

Đội khảo cổ đồng loạt nhìn về phía Giang Nhất.

Hồng Lôi và những người khác lập tức hiểu ra, những người này có việc muốn nhờ Giang Nhất!

Hiện giờ.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều không có cách nào, người dẫn đường An Cổ Lạp bây giờ có thể tìm được đường về đã là rất lợi hại, tìm di chỉ của thành cổ Tinh Tuyệt là không thể.

Châu An nói: "Không biết cậu Giang Nhất bây giờ có thể thông qua thiên tượng trên trời để định vị vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt không, điểm này, lão hủ không làm được." Giang Nhất hai ngày nay đã sớm quan sát bầu trời.

Nhưng vị trí địa lý ở đây không thích hợp lắm, vì địa thế ở đây biến đổi lớn, thiên tượng trên trời cũng không thể bao hàm tất cả mọi thứ.

Vì lăng mộ của nữ vương trong vương quốc cổ Tinh Tuyệt được xây dựng sâu dưới lòng đất của vương quốc.

Không thể thông qua thiên tượng trên trời để quyết định được.

Lăng mộ của vương tử Cô Mặc cũng là kết hợp hình ảnh trên trời và giếng nước dưới đất để định vị.

Cho nên Giang Nhất nói thẳng: "Không thể!" Mọi người lộ vẻ thất vọng.

Châu An cảm thán: "Chẳng lẽ phải công dã tràng?" Mặc dù có thể kiên trì thêm vài ngày, nhưng nếu vẫn không tìm được, đồ tiếp tế để quay về sẽ quá ít.

Sau đó, Giang Nhất lại nói: "Nhưng có thể dùng phương pháp khác để định vị." "Phương pháp khác?" Mọi người tò mò nhìn Giang Nhất.

Không biết phương pháp của Giang Nhất là phương pháp gì.

Châu An cũng thắc mắc, ngoài xem phong thủy quan sát thiên tượng, chẳng lẽ còn có phương pháp tìm mộ nào khác?

Nhưng trong sa mạc, dù có phương pháp nào đi nữa, dường như cũng không thể có tác dụng.

Nhưng Châu An cũng rõ, bản lĩnh của mình không bằng người ta, trước mặt Giang Nhất, mình chỉ là một đứa em.

Cho nên cũng không dám chất vấn.

Thấy mọi người nhìn mình, Giang Nhất quay người nói với An Cổ Lạp: "Lão hương, cho tôi mượn súng săn của ông." Khẩu súng săn tự chế đó được An Cổ Lạp mang theo từ lúc vào sa mạc, thường dùng để phòng sói.

Nhưng suốt quãng đường cũng không có cơ hội dùng, vẫn treo trên lưng lạc đà.

Chương 60

An Cổ Lạp không hiểu tại sao, lấy súng săn từ trên lưng lạc đà xuống, nạp đạn vào rồi đưa cho Giang Nhất.

Giang Nhất nhận lấy rồi nói: "Tất cả mọi người, đừng nói chuyện!" Nói xong, anh ta cầm la bàn, trước tiên dựa vào mặt trời để định vị.

Sau đó trực tiếp bắn một phát lên trời.

Bằng!

Dưới trời nắng gắt, tiếng súng săn hai nòng thực sự giống như tiếng sấm, vang dội lan ra bốn phía.

Mọi người cũng không biết Giang Nhất đang làm gì, cũng không dám hỏi, chỉ thấy Giang Nhất nhắm mắt lại như đang lắng nghe âm thanh!

Xung quanh yên tĩnh.

Giang Nhất đứng đó chăm chú lắng nghe âm thanh!

Không sai!

Tuyệt học tìm mộ Thính lôi!

Thông qua sự truyền bá và tiếng vọng của âm thanh để nghe ra địa thế xung quanh...

Hệ thống trước đó đã thưởng cho Giang Nhất kỹ năng này.

Giang Nhất bây giờ đã thông thạo, có thể phân biệt được những khác biệt nhỏ nhất.

Phía nam, âm thanh đi rồi biến mất, vô cùng bằng phẳng!

Phía đông, phía tây âm thanh có tiếng vọng, dường như bị thứ gì đó cản lại.

Chỉ có phía bắc!

Âm thanh khi vọng về lại biến thành một đường thẳng!

"Ở phía bắc, khoảng 10 km!" Giang Nhất mở mắt nói.

Mọi người đều ngơ ngác.

Tuyệt kỹ gì đây?

Châu An với tư cách là chuyên gia khảo cổ học, cũng đã tiếp xúc với một số thư tịch cổ miêu tả về phong thủy dị thuật, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Trong truyền thuyết, Thính lôi tham mộ?

Thật sao?" Giang Nhất đáp: "Không sai." Châu An hoàn toàn chấn kinh.

Nhớ lại trước đây mình còn cùng Giang Nhất thảo luận, khoe khoang khả năng xem thiên tượng định huyệt.

Đúng là múa rìu qua mắt thợ!

Người ta còn biết dùng kỹ năng trong truyền thuyết, cao hơn mình không biết bao nhiêu tầng rồi.

Quá mất mặt.

Những người bên cạnh đều kinh ngạc.

Đặc biệt là những người trong đội khảo cổ, họ đều có nền tảng khoa học vững chắc, đối với 'Thính lôi tham mộ' của Giang Nhất tự nhiên cảm thấy vô cùng huyền ảo, trong lòng không tin.

"Thầy Châu, Thính lôi tham mộ, là thật hay giả vậy?

Huyền ảo quá, thầy không nghĩ là giả sao?" Vương Bảo Lượng không nhịn được hỏi.

Cũng có người khác đề nghị: “Không thể nào, hoàn toàn không có cơ sở khoa học, tôi không tin có chuyện này.” Châu An nói: “Tôi cũng không tin, nhưng hôm nay...” Chỉ là bây giờ chưa nhìn thấy hai ngọn núi từ tính trong truyền thuyết, Châu An cũng không dám kết luận.

Khán giả đang xem trực tiếp.

“Vãi!

Anh Giang còn có kỹ năng này à?

Thính lôi tham mộ?

Nghe tiếng súng là biết được vị trí mộ cổ?

Không phải quá huyền ảo sao?” “Có cơ sở khoa học không vậy?” “Những thứ tổ tiên truyền lại, bây giờ các nhà khoa học cũng không hiểu hết được, nhưng tôi tin anh Giang có khả năng này.” “Khả năng xem thiên tượng định huyệt của anh Giang trước đây có cần phải nghi ngờ không?

Xem thiên tượng định huyệt còn không có cơ sở khoa học, bây giờ chắc cũng không kém đâu!” “Nói như vậy, bí ẩn về vương quốc cổ Tinh Tuyệt, nền văn hóa bí ẩn nhất ở Tây Vực của nước ta, sắp được giải đáp rồi sao?” “Khó nói, khả năng của anh Giang đôi khi thật sự thần kỳ, không chừng thật sự ở phía bắc!

Mà khoảng cách 10 km, hình như cũng không xa, sắp có thể nhìn thấy rồi.” “Tôi muốn xem nữ vương Tinh Tuyệt có phải là yêu quái không!” “Nhanh lên đi, nghe nói thành cổ Tinh Tuyệt có thể đã thu thập bảo bối của các vương quốc cổ khác, muốn xem bảo bối quá, minh khí gì đó.” “Như vậy cũng có thể tìm mộ?

Thật hay giả vậy?

Nếu không phải trực tiếp toàn bộ quá trình, tôi thật sự nghĩ đây là diễn xuất, quá không thể tin nổi.” Khán giả kinh ngạc trước khả năng

‘Thính lôi’ của Giang Nhất.

Đơn giản là khó có thể tưởng tượng.

Đây là khả năng của ‘Mạc Kim Giáo úy’ trong truyền thuyết sao?

Tào Thừa tướng quả nhiên lợi hại, sinh ra được một nhánh đạo mộ riêng!

Lúc này, những người tại hiện trường có chút nghi ngờ, chưa hành động ngay.

Đột nhiên.

An Cổ Lạp hét lớn: “Bão cát!

Trời ơi, thánh Allah không cho chúng ta vào di chỉ thành cổ, muốn đuổi chúng ta đi rồi!” “Thánh Allah nổi giận rồi!” Nói xong ông ta quỳ xuống đất khấu đầu về phía đông.

Mọi người chưa kịp phản ứng thì đã thấy nơi sa mạc và chân trời giao nhau xuất hiện một đường đen dài!

Bão cát đen trong sa mạc!

Theo lẽ thường, mùa này ít khi xuất hiện bão cát lớn như vậy, trông như trời long đất lở.

Mọi người nghi ngờ.

Chẳng lẽ Giang Nhất thật sự đã phát hiện ra di chỉ của thành cổ Tinh Tuyệt, chọc giận chân thần trên sa mạc, Allah?

Chương 61

Lúc này Giang Nhất bảo sáu người còn lại lập tức lên lạc đà: "Ngẩn ra làm gì?

Còn không đi sẽ bị cát đen chôn sống đấy." Anh ta nhớ rất rõ uy lực của bão cát trong nguyên tác.

Một trận bão cát có thể chôn cả người lẫn lạc đà xuống dưới cát sâu vài mét!

Ngay cả lạc đà gặp phải loại bão này cũng chỉ có thể nằm rạp xuống đất làm đà điểu mà thôi.

Cho nên nhân lúc lạc đà còn chạy được, phải lập tức rời đi!

Những người khác cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhìn dáng vẻ kích động của An Cổ Lạp là hiểu, đây là bão cát chết người!

Bây giờ cơ hội duy nhất là tin vào phán đoán của Giang Nhất.

Nếu không tất cả mọi người đều sẽ bị chôn ở đây!

"Má ơi, bão cát đen này không phải là do một phát súng của anh Giang gây ra đấy chứ?

Cũng quá kinh khủng rồi, giống như động đất vậy!" Hồng Lôi trên lưng lạc đà hét lớn.

Vạn lần không ngờ rằng đi loanh quanh ở đây hơn nửa tháng không gặp phải bão cát, đột nhiên lại xuất hiện.

Dường như báo hiệu rằng họ đã tìm thấy bí mật của thành cổ Tinh Tuyệt.

Cơn bão cát đen này muốn chôn vùi tất cả mọi người ở đây, để cát

vàng che lấp mọi bí mật.

Chuyện này sao lại trùng hợp đến vậy.

Giang Nhất vừa ‘nghe’ ra vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt, bão cát đã ập đến!

Thật tà ma.

Hoàng Bác nói: “Chắc không đâu, chỉ là trùng hợp thôi.” Mặc dù trong lòng cũng lẩm bẩm, không lẽ ông trời không cho phép họ phát hiện ra bí mật của thành cổ Tinh Tuyệt, nhưng những thứ này chỉ có thể đoán, không thể chứng thực được.

Bão cát ngày càng gần.

Tốc độ vô cùng nhanh.

Vừa nãy còn là một đường thẳng ở phía xa, nhưng bây giờ nhìn như một bức tường thành đen khổng lồ đang nghiền ép tới.

An Cổ Lạp cũng không còn tâm trí cầu nguyện ‘Allah’ nữa, vội vàng thúc lạc đà đi theo sau Giang Nhất và mọi người.

Phía sau An Cổ Lạp.

Là nhóm người của đội khảo cổ.

Nhìn thấy bão cát, trong chốc lát họ cũng sợ vỡ mật.

Suy đi tính lại, con đường sống duy nhất bây giờ là tin vào lựa chọn của Giang Nhất, chạy đến nơi có thành cổ Tinh Tuyệt, nơi đó có hai ngọn núi đen lớn.

Chỉ cần vào trong núi, mới có thể chống chọi được bão cát!

Châu An chỉ huy tất cả mọi người: “Bây giờ cơ hội duy nhất là tin vào khả năng ‘Thính lôi’ của Giang Nhất, nếu sai, chúng ta có khả năng sẽ chết ở đây.” Mọi người nghe xong tâm trạng bất ổn.

Bây giờ tất cả mạng sống đều giao cho kỹ năng trông không đáng tin cậy của Giang Nhất, 'Thính lôi'.

Nhưng bây giờ điều duy nhất có thể làm là tin tưởng Giang Nhất!

Gió cát lúc nãy còn xa.

Nhưng chỉ trong chốc lát, đã cảm thấy ngay trước mắt.

Trời đất mù mịt.

Có những tảng đá to bằng nắm tay bị gió cuốn đi.

Cảnh tượng này, mọi người lần đầu tiên gặp.

Cảm thấy con người dù lợi hại đến đâu, nhưng trước thiên nhiên vĩ đại này, cũng nhỏ bé như một con kiến.

Mọi người lần đầu tiên cảm nhận cái chết gần đến thế!

Nếu bị bão cát chôn vùi, có lẽ thật sự sống không bằng chết.

Hồng Lôi bị lạc đà làm cho xóc nảy không chịu nổi, chửi lớn: "Mẹ nó, anh Cường dù sao cũng là người từng trải, nếu hôm nay tôi chết ở đây, nhớ lập cho tôi một bia mộ, trên đó ghi là Mạc Kim Giáo úy thành, chết như vậy cũng vinh quang, đã cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ của nước nhà." Mọi người: "..." Hoàng Bác nói: "Lúc nào rồi mà còn nói linh tinh, không mau chạy đi!

Muộn nữa là tất cả mọi người đều phải chết ở đây." An Cổ Lạp ở phía sau hét lớn: "Thánh Allah nổi giận rồi!

Chúng con chỉ xem thôi, bảo đảm không mang đi bất kỳ bảo bối nào, chúng con làm cống hiến cho quốc gia." Nhưng Allah dường như không nghe thấy lời ông ta nói.

Bão cát bao trùm trời đất.

Trong 9 người của đội khảo cổ, lạc đà của người cuối cùng chạy

đến sùi cả bọt mép.

Mắt thấy cơn bão sắp cuốn phăng mọi người.

Hồng Lôi ở phía trước đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai ngọn núi đen lớn nằm phục trên sa mạc!

“Nhìn kìa!

Núi từ tính!

Hai ngọn núi từ tính kia!” Mọi người ngẩng đầu nhìn.

Còn không phải sao!

Giống hệt như trong tấm ảnh.

Như hai con rồng đen khổng lồ đang nằm ở đó!

Mọi người nhìn thấy hy vọng.

Hai ngọn núi từ tính cao lớn, ở giữa có một thung lũng.

Chương 62

Trong thung lũng, mơ hồ hiện ra một tòa thành cổ!

Đó chẳng phải là thành cổ Tinh Tuyệt trong truyền thuyết sao.

Đúng là trời không tuyệt đường người! 'Thính lôi' của Giang Nhất đã định vị chính xác được nơi này, chỉ cần đến được chân núi từ tính, về cơ bản có thể đảm bảo không bị cát chôn sống.

Hồng Lôi nói với con lạc đà dưới thân: "Anh em lạc đà, chạy mau lên, nếu Lôi già này sống sót, bảo đảm cho mày ăn ngon mặc đẹp!" Những người khác cũng không nói gì nữa, bám chặt vào thân lạc đà để không bị gió lớn thổi bay.

Trong tầm nhìn của bảy người, bất kỳ ai cũng chỉ thấy cát bay mù mịt, khiến tầm nhìn cuối cùng không đủ 20 mét!

Vô cùng nguy hiểm!

Mọi người lúc nào cũng có thể bị lật nhào.

Những người của đội khảo cổ chạy chậm phía sau đã không còn nhìn thấy, có sống được hay không chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Cuối cùng.

Sau khi xóc nảy đến mức sắp nôn ra, cuối cùng họ cũng tiếp cận được núi từ tính!

Mọi người lập tức tìm chỗ dưới chân núi để tránh.

Cũng lạ.

Khi mọi người đến được núi từ tính, bão cát đột nhiên yếu đi, dường như đã đổi hướng.

Cơn bão cát này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chưa đến một tuần trà công phu, đã biến mất không dấu vết!

Dường như bão cát cố ý tránh nơi này.

Giang Nhất phủi lớp cát dày trên người, bắt đầu điểm danh.

Nha Nha và Nhiệt Ba ở không xa, hai người trùm quần áo lên đầu để bảo vệ, Vũ Dương cũng ở đó.

Hồng Lôi và Hoàng Bác bị cát vàng chôn đến nửa người, bây giờ đang bò ra ngoài.

An Cổ Lạp đang quỳ trên đất cầu nguyện 'Allah' tha thứ.

Phía sau, đội khảo cổ rải rác, hình như thiếu mất một người!

Vương Bảo Lượng hét lớn tên một người, nhưng vẫn không có ai trả lời.

An Cổ Lạp phát hiện cũng thiếu mất một con lạc đà.

Rõ ràng, có lẽ người đó, cả người lẫn lạc đà đều đã bị bão cát cuốn đi.

Sắc mặt của đội khảo cổ mang theo vẻ bi thương, mấy người đều khóc nấc lên.

Họ cũng đều là chuyên gia từ các nơi, ai đã từng thấy cảnh tượng chết chóc như vậy.

Một người lớn như vậy, còn có một con lạc đà, nói mất là mất.

Mấy người suy sụp khóc lóc.

Giang Nhất cũng không nói gì, nhìn về phía hẻm núi giữa hai ngọn núi từ tính.

Không xa trong hẻm núi, chính là một di chỉ thành cổ.

Châu An tỉnh lại từ nỗi bi thương, vẻ mặt kích động nói: "...Thành cổ Tinh Tuyệt!" Bão cát đến nhanh, đi còn nhanh hơn.

Khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Đội khảo cổ đột nhiên mất đi một người, khiến tinh thần của mọi người xuống dốc.

Suốt quãng đường này đã gặp không ít nguy hiểm, nhưng đây là lần đầu tiên có thương vong.

Quan trọng là người đó biến mất không hay biết, không có một chút chuẩn bị tâm lý nào.

Giang Nhất lúc chạy đến đây cũng đã phát hiện.

Người cuối cùng của đội khảo cổ đó, có lẽ vì con lạc đà, chạy đến sùi bọt mép, kiệt sức.

Khoảng cách 10 km, không dài cũng không ngắn.

An Cổ Lạp cũng không dám tiếc lạc đà, chỉ an ủi mấy câu người của đội khảo cổ.

Nhóm Giang Nhất ngồi dưới chân ngọn núi đá đen.

Hoàng Bác phát hiện la bàn trên tay mình không ngừng quay tròn.

“Ngọn núi ở đây có từ tính rất lớn, trông như một tảng đá khổng lồ nguyên khối chôn dưới lòng đất, thật sự được mở mang tầm mắt, không ngờ trên trái đất của chúng ta lại có thứ thần kỳ như vậy.” Hoàng Bác quan sát ngọn núi từ tính sau lưng, nó cũng không cao, nhưng đứng dưới chân núi lại không nhìn thấy được mép.

Đội khảo cổ của Châu An dẫn người chuẩn bị vào thung lũng.

Không còn để ý đến bản lĩnh ‘Thính lôi tham mộ’ của Giang Nhất nữa, những di chỉ của vương quốc cổ Tây Vực này đối với các nhà khảo cổ học có sức hấp dẫn phi thường.

Huống chi đây là nơi trong lịch sử chỉ có những ghi chép mơ hồ, nhưng trong thời hiện đại chưa từng được khám phá.

Dù khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển đến đâu, vẫn tồn tại những nơi con người chưa từng đặt chân đến.

Thành cổ Tinh Tuyệt trước mắt chính là một trong số đó.

Nếu có thể có phát hiện ở đây, sự hiểu biết về văn hóa Tây Vực của nước ta lại được đào sâu thêm một chút.

Hôm nay tất cả mọi người đều định sẵn sẽ ghi danh vào sử sách.

Không chừng trong sách lịch sử mà học sinh sau này học, đội thám hiểm khảo cổ của họ sẽ có tên trong đó.

Nghĩ đến đây, mọi người tràn đầy khí thế.

An Cổ Lạp nói: "Các cậu vào đi, tôi không đi đâu, nhớ bổ sung một ít nguồn nước ở bên trong.

Chương 63

Vừa nãy lúc lạc đà chạy, túi nước của tôi rơi mất quá nửa, nếu không có đồ tiếp tế, tôi có thể sẽ chết khát ở đây." Trong truyền thuyết sa mạc.

Ngọn núi màu đen là điềm báo không lành.

Sa mạc đen là nơi sinh ra lời nguyền của 'Allah'.

Ngọn núi màu đen còn là sự tồn tại mà ngay cả 'Allah' cũng kiêng dè, cho nên An Cổ Lạp không dám vào.

Dường như đó là tín ngưỡng của người trong sa mạc.

Giang Nhất cũng không ép buộc, dù sao An Cổ Lạp là một người rất trượng nghĩa.

Anh ta trịnh trọng nói: "Vậy được, ông trông coi trang bị cẩn thận, đợi chúng tôi ra, chúng tôi nhất định sẽ ra được!" An Cổ Lạp không biết tại sao Giang Nhất đột nhiên lại nghiêm túc như vậy, chỉ ngơ ngác gật đầu. ...

Tổ đạo diễn của 《Không Gian Đạo Mộ》.

Phát hiện khi Giang Nhất và những người khác đến núi từ tính, tín hiệu lúc mạnh lúc yếu, hình ảnh chập chờn, có một số tạp âm trong đó.

"Sao vậy?" Đạo diễn hỏi.

Nhân viên công tác nói: "Hai ngọn núi từ tính đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tín hiệu trực tiếp, có thể duy trì một số hình ảnh đã là giới hạn của tín hiệu 5G rồi, nếu đổi thành tín hiệu 4G có thể sẽ mất hẳn." Đạo diễn tức thì gãi đầu.

Nơi quái quỷ gì vậy!

Không ngờ đây không chỉ là di chỉ của một thành cổ!

Lại còn xuất hiện núi từ tính ảnh hưởng đến tín hiệu trực tiếp?

Phải biết rằng, nếu tín hiệu trực tiếp bị ảnh hưởng, người ở hiện trường gặp nguy hiểm, việc cử máy bay đến cứu viện cũng vô cùng khó khăn.

Đạo diễn không nói nên lời: "Tôi chỉ muốn quay một chương trình thám hiểm đạo mộ an toàn thôi, mà ông trời cứ gây cho tôi nhiều phiền phức thế này!" "Tôi khổ quá mà!" Hiện tại tổ chương trình không sao, nhưng đội khảo cổ lại mất một người một cách khó hiểu.

Chỉ có thể hy vọng đội khảo cổ và bảy người kia có thể vào nhanh ra nhanh.

Với tư cách là một đạo diễn, anh ta chỉ có thể cầu nguyện cho người của tổ chương trình được bình an, Phật tổ phù hộ không thể có thêm sự cố nào nữa.

Tín hiệu bị ảnh hưởng cũng khiến khán giả vô cùng khó chịu.

"Tín hiệu quỷ gì vậy?" "Tôi tưởng mạng nhà tôi lag, các ông cũng lag à?" "Tôi xem tuyết hoa được một lúc rồi, nơi này quỷ dị quá, có hai ngọn núi từ tính báo hiệu sự bất thường, di chỉ thành cổ này không có nguy hiểm gì chứ?" "Anh Giang có thể tìm ra di chỉ mà nước ta chưa từng phát hiện, lợi hại, tín hiệu có thể mạnh lên chút được không?

Không phải tổ chương trình đã sắp xếp một vệ tinh trên trời theo dõi sao?

Sao lại tệ thế này." "Có lẽ đây là tảng đá có từ tính lớn nhất thế giới, to như ngọn núi, tín hiệu bị ảnh hưởng là điều khó tránh khỏi, ráng chịu đi." Khán giả có chút bất lực.

Đây có lẽ là chương trình ngầu nhất thế giới.

Tín hiệu lúc được lúc mất mà vẫn có hàng trăm triệu khán giả vào xem.

Sức ảnh hưởng vô cùng lớn.

Khoảnh khắc này, trong lịch sử cũng vô cùng quan trọng.

Hàng trăm triệu khán giả trên toàn thế giới đồng thời nhìn thấy vương quốc cổ Tinh Tuyệt trong truyền thuyết!

Vương quốc cổ Tinh Tuyệt bí ẩn đó, có lẽ hôm nay sẽ vén lên tấm màn bí ẩn! ...

Mọi người thu dọn hành trang, bắt đầu đi vào thung lũng.

Vừa đi được không bao xa, mọi người thấy hai bên thung lũng có rất nhiều xác khô!

Những xác khô này có biểu cảm kinh hãi, ngũ quan méo mó, đau khổ, khiến người xem cảm thấy tim đập nhanh.

Dưới trời nắng gắt, nhưng lại như đang ở địa ngục.

Có người trên người mặc trang phục hiện đại, có một số vũ khí nóng như AK47.

Giang Nhất nhíu mày, số xác khô ở đây ít nhất cũng phải vài chục, nhiều hơn trong nguyên tác.

Trong đó có xác khô có một cái lỗ trên trán, có người thì xương sườn ở ngực vỡ nát, và xương cổ gãy!

Cái chết vô cùng khủng khiếp.

Nơi này có rắn quái!

Nhưng đây là con đường duy nhất để vào thung lũng.

Giang Nhất nói: “Mọi người cẩn thận!

Nơi này có thể có thứ gì đó sẽ tấn công vào những bộ phận hiểm yếu, ôm ba lô trước ngực để phòng bất trắc!" Lời vừa dứt.

Một tia sáng đen lao về phía trán Giang Nhất!

Mọi người hoàn toàn không kịp phản ứng.

Giang Nhất đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp nghiêng đầu, vừa vặn né được tia sáng đen!

Tia sáng đen rơi xuống đất, mọi người thấy đó là một con rắn đen có hình thù kỳ dị.

Nó dài không quá 30cm, đầu rắn ngẩng cao, trên đầu có một khối u màu đen đỏ, trông như một cục bướu, khiến người ta nổi da gà.

Hồng Lôi ôm chặt ba lô, cầm xẻng công binh che trước mặt: "Vãi!

Rắn quái?

Tốc độ nhanh quá!" Giang Nhất từ từ rút Hắc Kim Cổ Đao ra: "Tất cả mọi người lùi lại, loại rắn này có tính công kích rất mạnh!" Không cần anh nói, những người khác cũng từ từ lùi lại.

Con rắn quái lè lưỡi về phía Giang Nhất, sau đó lại một lần nữa phóng tới!

Giang Nhất vung đao, trực tiếp chém con rắn từ đầu đến đuôi thành hai nửa.

Anh biết, loại rắn quái này dù chỉ còn nửa thân cũng có thể giết người.

Chương 64

Tuyệt đối không thể để lại mầm sống.

Thấy con rắn quái bị chém đôi, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, lại có một tia sáng đen lao về phía Nha Nha ở sau lưng Giang Nhất!

Giang Nhất hét: "Cẩn thận!" Nha Nha nghe xong lập tức ngồi xổm xuống, tia sáng đen vừa vặn sượt qua vai cô, làm rơi thiết bị ghi hình!

Vũ Dương cuối cùng cũng phát huy được dũng khí của một quán quân đối kháng, trực tiếp rút côn nhị khúc ở eo ra đập mạnh xuống đất.

Đầu rắn tức thì bị đập nát bét, khối u trên đầu vỡ ra nước đen.

Giang Nhất kéo Nha Nha lại: "Không sao chứ." Nha Nha lòng còn sợ hãi lắc đầu.

Cô không sao, nhưng bên đội khảo cổ cũng phát hiện ra mấy con rắn quái!

Vương Bảo Lượng sợ đến mức lùi lại, định chạy về, nhưng lại không để ý dưới chân, bị vấp ngã, nằm sấp trên đất.

Khi anh ta ngẩng đầu lên, trước mắt đã có một con rắn quái.

"A..." Tiếng hét thảm thiết đột ngột im bặt!

Trên trán Vương Bảo Lượng có thêm một lỗ máu!

Con rắn quái như một viên đạn xuyên thủng sọ của anh ta.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều sợ đến mức phải bịt miệng lại.

Vừa mới mất một người trong bão cát, không ngờ bây giờ lại mất thêm một người nữa!

Giang Nhất cầm Hắc Kim Cổ Đao chém chết con rắn quái!

Mọi người dường như đã hiểu tại sao.

Một thành viên trong đội khảo cổ cầm lấy khẩu AK từ tay một xác khô, bắn một tràng vào xác con rắn!

Rõ ràng là đã sợ đến mất lý trí.

Tạch tạch tạch tạch...

Xác con rắn bị bắn nát bét.

Lão giáo sư Châu An bị cảnh tượng trước mắt dọa đến ngây người.

Giang Nhất hét lớn: "Mau đi!" Bảy người đi trước, người của đội khảo cổ không kịp bi thương, vừa chạy vừa lết vội vàng đi vào trong thung lũng.

May mà phía sau không xuất hiện thêm con rắn quái nào.

Họ đã thành công tiến vào trong thung lũng.

Mọi người cũng hiểu tại sao ở lối vào thung lũng lại có nhiều xác khô như vậy.

E rằng đều là do lũ rắn quái giết người này gây ra.

Sau khi mọi người nhanh chóng đi qua thung lũng hẹp, không gian lập tức trở nên thoáng đãng.

Một tòa thành cổ bị chôn vùi dưới cát vàng hiện ra trước mắt mọi người.

"Hu hu hu..." Trong đội khảo cổ có người đang khóc.

Lúc đi có chín người, bây giờ chỉ còn bảy người, sao không bi

thương cho được.

Châu An nước mắt lưng tròng, Vương Bảo Lượng là học trò của ông, nhìn học trò bị rắn quái giết chết, bây giờ thi thể vẫn còn ở trong thung lũng chưa được chôn cất.

Ông hít một hơi thật sâu: "Bảo Lượng là một người có lòng hiếu kỳ lớn, luôn say mê văn hóa Tây Vực, mất mạng ở đây cũng coi như chết đúng chỗ, đợi lúc chúng ta ra ngoài, sẽ chôn cất nó sau." Dù sao Châu An cũng đã ngoài năm mươi, chuyện như vậy cũng đã thấy không ít, nên nhanh chóng thu dọn lại cảm xúc, đưa mắt nhìn về phía tòa thành cổ trong thung lũng.

Trong ánh mắt toát ra vẻ kích động.

Giang Nhất nhìn, trong lòng nghĩ lão già này cũng quá si mê thành cổ Tinh Tuyệt rồi...

Khán giả.

Mặc dù tín hiệu lúc được lúc mất khiến họ vô cùng khó chịu, nhưng tình hình căng thẳng tại hiện trường xuất hiện khiến họ tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình.

Dù màn hình đó toàn là tuyết hoa, họ cũng không muốn bỏ lỡ bất kỳ một khung hình nào.

Chỉ là những người xem từ góc nhìn của Nha Nha cảm thấy vừa nãy bị dọa đến ngây người.

Bởi vì trong camera của Nha Nha xuất hiện một con rắn quái!

Rất gần.

Camera là hình ảnh 4K rõ nét, có thể thấy rõ hình dạng của con rắn quái đó, thậm chí cảm nhận được con rắn quái đang lao về phía mình!

"Mẹ ơi!

Sợ đến mức điện thoại của tôi cũng rơi mất!

Con rắn đó, sức tấn công mạnh quá!" "Tôi biết mà, nơi này tuyệt đối có điều kỳ lạ, sinh vật ở đây đáng sợ quá, có lẽ do ảnh hưởng của môi trường từ trường trong thời gian dài, những thứ ở đây đã bị biến dị." "Thứ đó đã giết chết nhà khảo cổ học kia sao?

Quá đáng sợ." "Lại có người chết rồi!

Người đó cũng quá xui xẻo." "Đội thám hiểm khảo cổ thường gặp phải chuyện như vậy mà, không phải có cả đội khảo cổ mất tích sao?

Có lẽ là gặp phải sinh vật không xác định tấn công?" "Không sai, nếu không có bảy người này ghi lại, chúng ta thậm chí không biết chuyện gì đã xảy ra với các thành viên của đội thám hiểm khảo cổ, những con rắn quái đó đáng sợ quá." "Thứ trên lưỡi của chúng giống như một con mắt lớn vậy, thật sự khiến người ta sợ hãi." "Từ trước đến nay chưa từng thấy loại rắn quái như vậy, toàn thân đen kịt, thật sự khiến người ta rợn tóc gáy." "Sợ đến mức tôi rơi khỏi giường, Nha Nha không sao chứ!" "Gã này di chuyển nhanh quá, may mà anh Giang có võ lực cao, nếu không có lẽ thật sự đã toi ở đây rồi." "Mau nhìn mau nhìn!

Thành cổ trong sa mạc!

Thành cổ Tinh Tuyệt trong truyền thuyết!?" "Thành cổ lớn quá!" Sự chú ý của tất cả mọi người đều bị tòa thành cổ chôn vùi trong sa mạc thu hút.

Rất lớn.

Vì nơi này nằm giữa hai ngọn núi từ tính, nên cát vàng chỉ che lấp một nửa tòa thành cổ, chỉ còn lại phế tích, tường vách đổ nát.

Nhưng mọi người có thể từ tình hình hiện tại tưởng tượng ra sự tráng lệ của tòa thành cổ này.

Chương 65

Phải công nhận.

Thành cổ Tinh Tuyệt này quá bí ẩn.

Lần đầu tiên sau hàng ngàn năm xuất hiện một cách toàn diện trước toàn thế giới!

Tấm màn bí ẩn từ đây được vén lên! "Truyện về Tinh Tuyệt cổ thành sao?" Nha Nha nhìn cảnh tượng trước mắt lên tiếng.

Giang Nhất gật đầu, anh đang tìm kiếm tòa hắc tháp đó, vì bên trong tháp có lối vào dẫn đến cổ mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt dưới lòng đất.

Tất nhiên, còn có Quỷ Động truyền thuyết kia nữa.

Hiện tại, bảy người đội khảo cổ và bảy người bên chương trình đang cùng nhau tìm kiếm trong đống phế tích.

Các thành viên đội khảo cổ đều đang liều mạng dùng máy ảnh và sổ tay ghi chép lại tình hình.

Theo những gì phát hiện được, trên các kiến trúc xuất hiện nhiều nhất là hình vẽ đôi mắt.

Hồng Lôi tò mò hỏi: "Tại sao trên các kiến trúc đều là mắt thế này?

Thật quái dị quá." Hoàng Bác nói: "Có lẽ dân tộc này khá sùng bái đôi mắt." Giang Nhất tiếp lời: "Không sai, người tộc Quỷ Động coi đôi mắt là đồ đằng của dân tộc mình." Nhiệt Ba sau một hồi bôn ba có chút yếu ớt, mệt mỏi nói: "Đồ đằng thật kỳ lạ." Ở nước ta, mỗi dân tộc đều có đồ đằng riêng, phổ biến nhất là rồng.

Nhưng lấy đôi mắt làm đồ đằng thì đây là lần đầu tiên cô nghe thấy.

Đội khảo cổ phía trước đi khá chậm, họ quan sát những dấu vết sinh hoạt trong phế tích để tìm hiểu xem cư dân Tinh Tuyệt cổ thành đã sống và diệt vong như thế nào.

Thông tin tìm thấy trên đống đổ nát này quá ít ỏi, tốt nhất là tìm được manh mối từ mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt. "Nhìn kìa, cao quá!" Một người đột nhiên phát hiện ra tòa hắc tháp!

Trâu An kích động nói: "Đến đó thôi!

Tháp là vật chứa vô cùng quan trọng trong văn hóa Tây Vực, tôi có thể hiểu rõ hơn về cổ quốc này ở đó." Vị chuyên gia già này đã nghiên cứu văn hóa Tây Vực nửa đời người.

Lần này không chỉ vì quốc gia, vì bạn bè, mà còn vì giấc mơ của chính ông.

Khi còn trẻ, ông thường xuyên ra vào sa mạc tìm kiếm di chỉ của các cổ quốc Tây Vực.

Duy chỉ có văn hóa Tinh Tuyệt là thần bí nhất, khiến ông luôn canh cánh trong lòng.

Hiện tại được đứng trong di chỉ Tinh Tuyệt cổ quốc, đối với ông chẳng khác nào thiên đường.

Sự kích động khiến vị giáo sư già như được tiếp thêm sinh lực, tràn đầy sức sống.

Giang Nhất và những người khác cũng đi theo.

Một lát sau, mọi người bước vào cửa đá của hắc tháp.

Đập vào mắt đầu tiên là những dòng chữ Quỷ Động dày đặc trên tường tháp, khiến người ta hoa cả mắt.

Trâu An như vồ được bảo vật: "Đây đều là chữ Quỷ Động!

Mau!

Mau chụp lại đi, tôi về sẽ từ từ phá giải!

Ông trời đối đãi với tôi không tệ!" "Có thể đến được Tinh Tuyệt cổ thành, tìm hiểu văn hóa Tinh Tuyệt, tôi chết cũng cam lòng." Ông lão như phát điên, kích động chạm vào những chữ viết trên tường.

Các chuyên gia khảo cổ khác cũng phấn khích không kém.

Giá trị của những thứ này quá lớn.

Giang Nhất và những người khác thì không quá kích động.

Đối với họ, văn hóa của nơi này không mấy hấp dẫn, dù Giang Nhất là người phát hiện ra cổ thành.

Nha Nha tò mò chỉ vào giữa tháp hỏi: "Ơ?

Ở đây có một con cừu đá này?

Điêu khắc sống động như thật!

Nó đại diện cho điều gì thế?" Câu hỏi này làm khó tất cả các chuyên gia khảo cổ tại hiện trường.

Dù sao thì thói quen sinh hoạt của tộc Quỷ Động vẫn chưa ai nắm rõ.

Giang Nhất thấy không ai trả lời liền nói: "Chắc là đại diện cho địa vị của các sinh linh mà tộc Quỷ Động tôn sùng." "Tầng 1 đặt con cừu đá, đại diện cho gia súc, cấp bậc thấp nhất.

Càng lên cao thì chắc là người bình thường, mà ở Tây Vực thời đó, nô lệ chỉ cao hơn gia súc một chút.

Các tầng tượng đá phía trên cấp bậc sẽ cao dần lên." Trâu An sốt sắng hỏi: "Còn phía trên nữa?" Giang Nhất không thể nói hết mọi

chuyện quá rõ ràng, bèn lắc đầu: "Không rõ lắm, nhưng theo tôi đoán, tòa tháp này còn có một tầng âm, đại diện cho ác quỷ chốn địa ngục." Hồng Lôi nóng lòng nói: "Đã biết vậy thì lên xem là rõ ngay." Cả nhóm rầm rộ kéo nhau lên tầng hai.

Đúng như Giang Nhất dự đoán, tầng hai có một người đá quỳ rạp dưới đất, chắc chắn là nô lệ.

Đến tầng ba, mọi người gặp lại thứ đã thấy trước đó: tượng người đá khổng lồ bằng đồng.

Tầng bốn khiến tất cả kinh ngạc: một bức tượng thân rắn đầu người, có tứ chi, tay cầm khiên, mặt mũi hung dữ.

Trên đầu bức tượng này có một khối u giống hệt con quái xà kia. "Dường như họ đã hình tượng hóa, nhân hóa con quái xà đó." Trâu An nhận xét.

Giang Nhất nói: "Thứ này dường như là thủ hộ thần." Hồng Lôi hỏi: "Thủ hộ thần ở tầng bốn, vậy hai tầng trên là gì?" Không ai trả lời vì mọi người đang tiếp tục đi lên.

Trái với dự đoán, tầng năm hoàn toàn trống không.

Nhưng không có dấu vết bị phá hoại hay bị ai dời đi.

Đến tầng sáu, chính giữa là một chiếc vương tọa màu đen, trên đó đặt bức tượng một người phụ nữ.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là tượng Nữ vương Tinh Tuyệt.

Trang phục lộng lẫy, khuôn mặt đeo mạng che nên không nhìn rõ diện mạo cụ thể, nhưng hình ảnh y hệt như những gì vẽ trên bích họa ở mộ Hoàng tử Cô Mặc.

Chương 66

Hoàng Bác nhìn bức tượng nói: "Nữ vương Tinh Tuyệt, không biết trông bà ta thế nào, thật thần bí." Hồng Lôi cười hắc hắc: "Bác ca không lẽ lại thích bà hoàng yêu quái này rồi chứ?" Hoàng Bác cạn lời: "Tôi việc gì phải thích một nữ vương yêu quái." Mọi người trong đội khảo cổ đều thắc mắc. "Tại sao duy nhất tầng năm lại không có gì?

Thật kỳ lạ, nếu bị trộm đi thì chẳng lẽ thứ ở tầng năm còn quý giá hơn cả tượng Nữ vương Tinh Tuyệt sao?" Mọi người nghĩ mãi không ra.

Hồng Lôi cười nói: "Nhìn vẻ mặt ung dung của Giang tiểu ca kìa, chắc chắn cậu ấy biết!" Lúc này Giang Nhất đang quan sát cảnh quan bên ngoài tháp.

Trong mắt người khác, anh như thể đã biết rõ mọi chuyện.

Bởi vì ai cũng tò mò, chỉ mình Giang Nhất là không quan tâm.

Thấy mười ba cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, Giang Nhất hỏi: "Sao thế?" Nha Nha từ khi vào tháp vẫn luôn quan sát Giang Nhất, thấy anh vẫn luôn tìm kiếm thứ gì đó, bèn nói: "Mọi người đang hỏi tại sao tầng năm lại không có gì." Giang Nhất "ồ" một tiếng, đành phải phổ cập kiến thức: "Thực ra vấn đề này khá hiển nhiên mà." Mọi người ngơ ngác.

Hiển nhiên?

Hiện tại bảy chuyên gia khảo cổ không ai trả lời được, mà bảo là hiển nhiên sao?

Trí thông minh của họ bị nghiền nát rồi sao?

Mọi người gấp rút chờ Giang Nhất giải thích.

Giang Nhất hắng giọng, câu nói tiếp theo như muốn kéo sạch căm thù của mọi người: "Theo truyền thuyết, Nữ vương Tinh Tuyệt có thể khiến người ta biến mất.

Thực chất cái sự biến mất này là gửi người đó vào một không gian chưa biết, tôi gọi đó là Hư số không gian." "Tộc Quỷ Động sùng bái đôi mắt, tin rằng đôi mắt có thể mang lại sức mạnh." "Từ đó có thể phân tích, Nữ vương Tinh Tuyệt có thể dùng đôi mắt khiến người ta biến mất khỏi thế giới hiện thực để đến không gian hư số thần bí.

Vì vậy tầng năm không có gì cả, nó đại diện cho Hư số không gian." Nghe Giang Nhất phân tích, mọi người không phục không được.

Có vẻ đúng là như vậy.

Đây là cách giải thích duy nhất hợp lý, lại có căn cứ.

Trí thông minh bị nghiền nát một cách công khai, mọi người cảm thấy hơi ngại ngùng.

Mấy người đội khảo cổ thực sự bị chấn động bởi phân tích của Giang Nhất, nếu đúng như anh nói thì đây tuyệt đối là một phát hiện trọng đại.

Nhưng bản thân Giang Nhất dường như chẳng hề quan tâm.

Hồng Lôi nói: "Tiểu ca nói thật đấy chứ?

Nếu đúng như vậy thì Nữ vương Tinh Tuyệt đúng là một yêu quái rồi!" Giang Nhất trấn an: "Những kẻ thống trị thời cổ đại thường dùng thần thoại để lừa mị dân chúng thôi, không cần lo lắng." Mọi người mới yên tâm đôi chút.

Phải biết rằng, nếu Nữ vương Tinh Tuyệt là yêu quái thật, thì những truyền thuyết kia là sự thật, có lẽ họ sẽ không ra khỏi cổ thành này được.

Nha Nha nhìn kỹ tượng Nữ vương Tinh Tuyệt, thấy vẫn không nhìn thấu được diện mạo, bèn lắc đầu nhìn ra ngoài tháp. "Oa!

Đẹp quá." Mặt trời lặn hướng tây, nhuộm lên thung lũng những sắc màu đặc biệt, khiến nơi này thêm phần tang thương lịch sử.

Tinh Tuyệt cổ thành tọa lạc ở giữa như thể một ngọn núi từ đen bị chẻ đôi.

Sau khi khảo sát xong hắc tháp, giáo sư già Trâu An thỉnh giáo: "Không biết Giang tiểu ca có thể phân tích xem ở đây có cổ mộ không?" Giang Nhất mỉm cười, thầm nghĩ vị giáo sư này đang đào hố cho mình đây.

Anh nói: "Không cần phân tích, mộ Nữ vương Tinh Tuyệt ở ngay dưới chân tôi.

Trong văn hóa Tây Vực, mộ quốc vương đều nằm dưới lòng đất của vương quốc." "Có thể thấy rõ điều này từ ngọn núi từ tính kia." Trâu An ngạc nhiên, ông biết truyền thống của các cổ quốc Tây Vực nhưng không biết nhìn ra từ núi từ tính thế nào.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Giang Nhất giải thích: "Nhìn xem, mạch núi đen kia thực ra trong phong thủy là một con hắc long, điểm xấu, nên bị người ta chém làm hai đoạn, dùng hai con hắc xà ở hai đầu để trấn giữ lăng mộ." "Từ điểm này có thể thấy Nữ vương Tinh Tuyệt cũng là một bậc kỳ tài xuất chúng." Trâu An kính cẩn gật đầu, không phục không được.

Giang Nhất có trình độ phong thủy cao nhất mà ông từng thấy.

Nhiệt Ba tò mò hỏi: "Giang tiểu ca, Nữ vương Tinh Tuyệt này không có vương cung sao?

Vương cung ở đâu, bên trong có trang sức phục sức của bà ta không?" Giang Nhất cạn lời: "..." Cô nàng này đi theo Hồng Lôi lâu

quá rồi nên chỉ nghĩ đến mấy thứ này sao?

Giang Nhất nói: "Vương cung chắc là ở dưới lòng đất, và dưới vương cung mới là lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt." Cách bố trí này khiến mọi người kinh ngạc.

Vương cung dưới đất, lăng mộ dưới vương cung, sống ngay trên cổ mộ.

Thật kích thích.

Chắc chỉ có cổ quốc quái dị như Tinh Tuyệt mới làm ra chuyện này.

Hồng Lôi cũng nói: "Lối vào ở đâu?

Giang tiểu ca tìm ra được không?

Lão Lôi tôi cuối cùng cũng được đào mộ rồi!" Giang Nhất đã quan sát kỹ từ trước: "Nhìn xem, kiến trúc kia nhô ra một đoạn, tôi có thể qua đó xem thử." Mọi người lập tức hành động.

Còn Giang Nhất thì không lúc nào quên thân phận của mình là Mạc Kim Giáo úy.

Khán giả cũng thích xem cảnh này.

Không chỉ là Mạc Kim Giáo úy, anh còn là khách mời chương trình.

Đội khảo cổ biết rằng thứ giá trị nhất chính là cổ mộ Nữ vương Tinh Tuyệt.

Bảo bối bên trong có hay không không quan trọng, quan trọng là bí ẩn về con người Nữ vương Tinh Tuyệt sắp được hé lộ!

Cả nhóm nhanh chóng rời hắc tháp tiến về phía kiến trúc đó.

Đến gần mới nhận ra đó là một ngôi thần miếu, được xây bằng đá

đen đặc trưng.

Mọi người đều là dân chuyên nghiệp, đeo mặt nạ phòng độc, đào đống cát chắn cửa rồi bước vào.

Nhìn từ ngoài không lớn nhưng bên trong rất rộng rãi, có mười sáu cột trụ lớn, chính giữa thờ một nhãn cầu bằng ngọc sống động như thật.

Đó chính là đồ đằng của Tinh Tuyệt cổ quốc.

Đây là một món bảo vật, chế tác từ ngọc cổ, độ chân thực cao, ai cũng thấy được giá trị không nhỏ.

Hồng Lôi vừa thấy mắt đã sáng rực, định lao tới nhưng bị Giang Nhất giữ chặt.

Hồng Lôi nói: "Tiểu ca, giữ tôi làm gì, để tôi xem bảo bối tí!" Giang Nhất cầm đèn pin soi lên: "Nhìn lên trên đi!" Trần thần điện rất cao.

Chương 67

Mọi người ngẩng đầu nhìn, tức khắc cảm thấy sống lưng lạnh toát!

Phía trên có một nhãn cầu khổng lồ màu đỏ!

Mọi người đồng loạt lùi lại.

Giang Nhất biết đó là tổ ấp của quái xà, phải tiêu diệt chúng trước mới động vào ngọc nhãn được. "Cái gì thế?" "Nhìn kìa, dày đặc luôn, hình như có thứ gì đang ngoe nguẩy bên trong?

Eo ôi nhìn tởm quá." "Trông như một con mắt khổng lồ!" "Đó là tổ ấp quái xà sao?

Quái dị quá, sao lại có kiểu ấp trứng thế này?" Mọi người nhìn đám quái xà trên trần nhà, tiến thoái lưỡng nan.

Uy lực của loài rắn này họ vẫn còn nhớ rõ, không ai dám bước tới, ánh mắt ai cũng đầy sợ hãi.

Nha Nha và Nhiệt Ba thậm chí không dám nhìn, con gái vốn bẩm sinh sợ những sinh vật như vậy.

Ngay khi mọi người vừa rút lui chưa được bao lâu, 'nhãn cầu' trên trần nhà phát ra tiếng 'bộp' rồi rơi xuống đất.

Hàng trăm con quái xà ngoe nguẩy trên mặt đất, mỗi con đều có khối u hình mắt trên đầu.

Giang Nhất lấy bình xăng trong ba lô ra, châm lửa rồi ném đi.

Đám quái xà lúc này chưa có sức tấn công, lập tức bị thiêu chết.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Lôi nói: "Giang tiểu ca, trang bị của cậu đúng là quá đầy đủ,

không có cậu chắc tôi không nhích nổi bước nào." Giang Nhất cười xòa.

Nhưng khán giả thì biết chắc chắn Giang Nhất là một Mạc Kim Giáo úy thực thụ, không còn nghi ngờ gì nữa!

Ngoài Mạc Kim Giáo úy ra, họ không nghĩ ra ai có thể làm được như vậy.

Quái xà đã bị thiêu sạch, mọi người lại vây quanh, nhưng lần này vô cùng cẩn trọng, chỉ sợ trên trần lại rơi xuống thứ gì nữa.

Giang Nhất không sợ, vì bên trong đã hết vật lạ.

Anh đi thẳng đến trước nhãn cầu thờ ở tận cùng thần điện.

Nhìn rõ thấy trên đó có một khuyết khẩu hình miếng ngọc bội.

Cả nhóm vây lại.

Nha Nha thử đẩy 'ngọc nhãn', nó không hề xê dịch: "Hình như nó bị gắn chặt rồi, không bê đi được." Hồng Lôi chặc lưỡi, bảo bối đầu tiên thấy được mà chỉ có thể nhìn chứ không lấy được, thật đáng tiếc.

Mọi người đi quanh 'ngọc nhãn' một vòng, thấy công nghệ chế tác cực kỳ tinh xảo, y như thật.

Sau đó, Giang Nhất âm thầm lấy một miếng ngọc bội từ túi áo ra.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh đặt nó vào ngọc nhãn.

Mọi người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. *Cạch*.

Ngọc nhãn đột nhiên chuyển động. "???" Mọi người ngơ ngác.

Thao tác gì đây?

Hồng Lôi lập tức ôm lấy ngọc nhãn như ôm bảo bối: "Trời đất, tiểu ca, cậu làm thế nào thế?" Giang Nhất nói: "Miếng ngọc này tôi

nhặt được ở sạp đồ cổ, không ngờ lại dùng được ở đây." Mọi người rõ ràng không tin.

Giữa sa mạc, trong cổ quốc thần bí, có một ngọc nhãn thần bí, lại trùng hợp dùng miếng ngọc trên tay mở được sao?

Lừa ai vậy?

Nhưng họ biết Giang Nhất không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi thêm.

Hồng Lôi ôm ngọc nhãn cười hớn hở, đây là khoảnh khắc huy hoàng nhất từ khi làm 'đạo mộ'!

Cuối cùng cũng tìm thấy bảo bối!

Dù cuối cùng bảo bối này không thuộc về mình, nhưng ít ra cũng đã thực sự trải nghiệm làm một Mạc Kim Giáo úy.

Hoàng Bác nhìn Hồng Lôi đang vui sướng mà thấy ghen tị, tham gia chương trình này chẳng phải để trải nghiệm niềm vui tìm thấy minh khí sao?

Thế mà bị Hồng Lôi chiếm trước rồi. "Mau cất vào bao đi, đừng để làm rơi." Hồng Lôi lập tức nâng niu cất ngọc nhãn vào ba lô.

Khán giả xem cảnh này thì xôn xao: "Miếng ngọc bội đó có liên quan đến ngọc nhãn sao?

Thân phận của Giang tiểu ca ngày càng thần bí, trăm phần trăm là Mạc Kim Giáo úy rồi." "Đúng thế, không thì sao mà trùng hợp vậy được, coi khán giả là quân ngốc chắc!

Chắc chắn tổ đạo diễn sắp xếp cao thủ, Mạc Kim Giáo úy thứ thiệt!" "Cái ngọc nhãn này chắc trị giá không ít tiền, theo quy tắc chương trình sẽ tiến hành định giá, sau đó dùng hình thức mua lại từ khách mời để nộp cho quốc gia, không biết món này đáng giá bao

nhiêu nhỉ?!" "Cũng phải vài triệu tệ đấy!

Tổ chương trình phen này xuất huyết lớn rồi." "Nghề khảo cổ Mạc Kim này đúng là không dành cho người thường, nếu không có Giang Nhất nhắc nhở, đám quái xà kia rơi xuống chắc không ai sống sót nổi." "Tôi muốn xem lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt trông thế nào!" "Đáng sợ quá, không phải chỗ người thường có thể đi, sẻnh tay là mất mạng như chơi." Mọi người trong đội khảo cổ cũng không nói gì, biểu hiện của Giang Nhất đủ để nhận được sự tôn kính của họ.

Dù chỉ là khách mời chương trình thực tế, nhưng kiến thức về Tinh Tuyệt cổ thành của anh thì không ai sánh bằng.

Trâu An nói: "Đây hẳn là vị trí thần miếu của cổ thành, theo lý vương cung phải ở đây, nhưng sao tôi tìm mãi không thấy lối vào nhỉ?" Mọi người chia nhau đi tìm lối vào vương cung dưới đất.

Vương cung của Tinh Tuyệt cổ thành trông thế nào?

Ai cũng tò mò.

Mọi người đang tìm lối vào thì phát hiện mười sáu cột đá khổng lồ có chút khác thường.

Trên đó điêu khắc những hình tượng y hệt trong hắc tháp: ác quỷ, đầu cừu, người Hồ, tượng đồng, thủ hộ giả...

Hồng Lôi chạm vào một cột trụ, phát hiện có thể lay chuyển được. "Hắc!

Chương 68

Tôi dường như phát hiện ra cơ quan rồi!

Mấy cái cột này xoay được này!

Nó có nghĩa là gì nhỉ?" Phát hiện này khiến Hồng Lôi kích động không thôi.

Dù sao đi theo tiểu ca lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút dáng dấp Mạc Kim Giáo úy rồi!

Mọi người lập tức quan sát. "Đúng rồi, dưới chân cột có rãnh đá, xoay được thật!" "Cái này cũng thế!" "Chẳng lẽ ở đây cũng có cơ quan?" Mọi người nhanh chóng phát hiện ra cơ quan ẩn giấu trong thần miếu!

Nha Nha tò mò hỏi: "Trong thần miếu có cơ quan... nghĩa là sao?" Cảm giác đây là một chuyện vô cùng huyền bí.

Giang Nhất giải thích: "Nhìn kỹ xem, hiện tại những vị thủ hộ thần này đang đối mặt với nhau, rõ ràng là đang canh giữ thứ gì đó." "Có lẽ vì chúng ta xuất hiện làm kích hoạt pháp khí, nên không biết từ đâu triệu hồi ra một ổ trứng rắn lớn, nếu không thì không cách nào giải thích nổi tại sao ổ trứng đó lại xuất hiện ở đây một cách vô cớ." "Ngọc nhãn kia chính là pháp khí triệu hồi!

Dù sao năng lực của họ đều đến từ đôi mắt mà." Mọi người nghe xong rợn cả tóc gáy.

Nghĩa là sao?

Vì vào thần miếu nên pháp khí 'ngọc nhãn' triệu hồi quái xà sao?

Nghe Giang Nhất phân tích thấy đúng quá!

Hồng Lôi cảm thấy như có gai sau lưng!

Cái ngọc nhãn trong ba lô dường như là vật không lành!

Giang Nhất nói: "Tôi chỉ suy luận từ tình hình hiện tại thôi, thời gian trôi qua quá lâu, sự thật đã bị vùi lấp, tôi chỉ phỏng đoán vậy thôi." Dù là phỏng đoán nhưng lại cực kỳ hợp lý.

Hoàng Bác nói: "Vậy ngọc nhãn Hồng Lôi đang đeo là pháp khí của Nữ vương Tinh Tuyệt?

Có thể khiến người ta biến mất?" Giang Nhất đáp: "Hiện tại chắc là không sai, còn cách thi triển thì tôi không biết được." Mọi thứ thực sự quá huyền huyễn.

Hồng Lôi lập tức thấy cái bảo bối trên lưng nặng nề hẳn lên.

Pháp khí đấy!

Chắc đáng tiền lắm.

Trâu An nói: "Nếu pháp khí của Nữ vương ở đây thì dưới này chắc chắn có vương cung, nhưng vào thế nào?

Giang tiểu ca, xin chỉ giáo." Giang Nhất đi quanh mười sáu cột đá một vòng rồi nói: "Nữ vương Tinh Tuyệt cũng là người sùng bái huyền học, mười sáu cột trụ này giống như Thấu Địa Thập Lục Long trong truyền thuyết, thời Hán ở nước ta cũng có cơ quan tương tự." Trong mắt mọi người, Giang Nhất như một người không gì không biết, loáng một cái đã nhìn ra cách bố trí cơ quan.

Thật sự quá lợi hại.

Giang Nhất đang suy nghĩ, không ai dám làm phiền.

Trong 《Thập lục tự phong thủy bí thuật》 có câu 'ủy xà phiêu hốt, đột nhiên nam bắc', mười sáu cột trụ tượng trưng cho mười sáu con rắn, chỉ có một con là long mạch thực sự.

Vì vậy chỉ có một cột trụ mới có thể mở được cơ quan dẫn xuống lòng đất.

Những cột khác, quỷ mới biết sẽ kích hoạt cái gì, lỡ lại ra thêm mấy đống trứng rắn nữa thì chắc cả đám tiêu đời.

Giang Nhất nói: "Mọi người lùi lại, anh Lôi, đi theo tôi." Thấy sắc mặt Giang Nhất nghiêm trọng, mọi người đều lùi ra xa.

Sau đó, Giang Nhất bảo Hồng Lôi cùng mình xoay rãnh đá dưới chân cột. "Thiên lý tìm xà, cầu chi tả hữu, thuận dương ngũ bộ, âm tòng kỳ nhất, xoay!" Vừa dứt lời, trong thần miếu vang lên tiếng 'cầm cập', một khối gạch đá trên sàn đột nhiên sụp xuống, lộ ra một lối đi tối om!

Mọi người vừa mừng vừa lo.

Ám đạo tối đen này liệu có dẫn đến vương cung Tinh Tuyệt cổ quốc không?

Mộ Nữ vương ở dưới đó sao?

Đợi một lát thấy không có nguy hiểm, mọi người mới từ từ tiến lại gần miệng hầm.

Nhìn nhau không ai dám xuống trước.

Dưới đó rất nguy hiểm.

Giang Nhất nhắc nhở: "Dưới này chắc chắn là vương cung của Nữ vương, nhưng vấn đề là bên dưới sẽ rất nguy hiểm, không chỉ có vương cung mà còn có lăng mộ." "Trong đó chắc chắn sẽ có kẻ thủ hộ, ví dụ như lũ quái xà kia, nên nếu muốn xuống thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." "Mọi người đều là nhà khảo cổ, là báu vật quốc gia, nên phải hết sức cẩn thận, đừng vì tò mò mà mất mạng." Giang Nhất biết chỉ cần xuống đó, mọi người chắc chắn sẽ bị lời nguyền Quỷ Động.

Theo tuổi tác tăng dần, máu sẽ chuyển vàng, dần dần thiếu oxy và bị hành hạ đến chết.

Thứ duy nhất cứu mạng là Mộc Trần Châu.

Trâu An gật đầu: "Giang tiểu ca nói đúng, những người khác ở lại đây đi, để tôi xuống xem là được." Các thành viên khác cũng tò mò, nhưng áp lực từ lũ quái xà quá lớn.

Cuối cùng bàn bạc, Trâu An dẫn hai người xuống, họ còn có nhiệm vụ bổ sung nguồn nước, dưới lòng đất Tinh Tuyệt chắc chắn có mạch nước.

Bên phía Giang Nhất, Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha và Nhiệt Ba đều muốn xuống, họ tin tưởng tuyệt đối vào năng lực của Giang Nhất!

Vũ Dương và Thu Lan quyết định chờ trên này.

Giang Nhất không ép, chỉ dặn: "Nếu dưới này có chuyện gì, mọi người hãy nhanh chóng chạy ra cửa thung lũng tìm An Cổ Lạp đợi tôi." Mọi người gật đầu.

Ai cũng dự cảm được một cuộc thám mộ đầy nguy hiểm!

Giang Nhất cầm đuốc đi xuống đầu tiên.

Những người khác lục tục theo sau.

Tổng cộng tám người.

Vào hầm mộ, mọi người nhìn những bức bích họa hai bên tường.

Trâu An lộ rõ vẻ kích động, đây là tâm nguyện cả đời của ông!

Ông nói: "Tinh Tuyệt cổ quốc là quốc gia thần bí và cổ xưa nhất trong ba mươi sáu nước Tây Vực, tôi có thể thấy nhiều bích họa về Tinh Tuyệt thế này, chết cũng đáng." Một thành viên khảo cổ đi theo nói: "Nghe giáo sư Trâu nói vậy, tôi cũng nhất định phải về nghiên

cứu về Tinh Tuyệt cổ quốc." Một chuyên gia khác cũng mải miết ghi chép.

Ban đầu bích họa toàn vẽ hình đôi mắt.

Chương 69

Đủ loại mắt khiến mọi người cảm thấy như bị vô số người giám sát.

Cả nhóm tìm kiếm dấu vết về Nữ vương Tinh Tuyệt thì thấy phía sau là những nghi thức tế lễ.

Có vẻ như ngọc nhãn Hồng Lôi đang đeo phát ra ánh sáng, sau đó triệu hồi lũ quái xà đến ăn thịt người.

Càng đi sâu, tín hiệu của chương trình càng kém đi.

Có khi cả phút mới xuất hiện vài giây hình ảnh đen sì, khiến khán giả vô cùng khó chịu.

Cảm giác như sắp được xem kịch hay thì bị cắt ngang. "Khó chịu quá!

Tôi cũng muốn xem bích họa." "Trong đó tối quá, bích họa trông đáng sợ thật, may mà tín hiệu kém chứ không chắc tôi đứng tim mất." "Tín hiệu chết tiệt!" "Sắp thấy mộ Nữ vương rồi, tín hiệu làm ơn mạnh lên chút đi!" "Sao tôi lại có dự cảm chẳng lành nhỉ?

Lạ thật." Khán giả bị hành hạ khổ sở.

Mọi người dừng trước bức bích họa cuối cùng.

Trên đó vẽ một cái hố đen khổng lồ!

Xung quanh hố có một lối đi cầu thang dài dằng dặc xoáy tròn đi xuống dưới, sâu thăm thẳm không thấy đáy.

Nha Nha kinh ngạc: "Lẽ nào đây là nguồn gốc tộc Quỷ Động?

Quỷ Động chính là cái hố này sao?" Nhiệt Ba nói: "Trông giống thật, bích họa ghi lại chân thực quá, không lẽ thực sự có chuyện như

vậy sao?" Hoàng Bác nhận định: "Cái đó chưa chắc, thời cổ đại con người luôn sợ hãi những điều chưa biết, có khi cái hố đen này chỉ là một hang động tự nhiên thôi, nhưng họ lại coi nó là một không gian vô định, chính là Hư số không gian mà Giang tiểu ca nói." "Vì thế họ sùng bái đôi mắt, muốn thông qua đôi mắt để quan sát không gian dưới đáy Quỷ Động kia." Phân tích của Hoàng Bác khiến mọi người nể phục.

Hồng Lôi chặc lưỡi: "Bác ca tinh minh thật, suy luận rất thực tế, bội phục." Trâu An cũng gật đầu tán thành, thấy đội ngũ này không chỉ mình Giang Nhất lợi hại mà những người khác cũng rất có đầu óc.

Tám người tiếp tục đi tiếp.

Cuối đường có một cột đá, phía trước là một cửa đá đang đóng.

Khỏi phải nói, cột đá này chắc chắn là công tắc.

Mọi người nhìn về phía Giang Nhất.

Họ biết việc này chỉ có Giang Nhất mới làm được.

Giang Nhất mới là Mạc Kim Giáo úy chính tông.

Trâu An thầm cảm thán, may mà mời được một Mạc Kim Giáo úy thực thụ.

Thực ra trước đây ông vốn không coi trọng danh hiệu này, nghe thì hay nhưng chẳng phải là kẻ trộm mộ sao?

Tào Tháo vì tiền tài mà tạo ra Mạc Kim Giáo úy để vơ vét minh khí thôi.

Nhưng hôm nay nếu không có Giang Nhất, có lẽ họ đã phải dừng bước, cả đời mơ về Tinh Tuyệt cổ thành cũng chẳng thấy được.

Tâm trạng Trâu An lúc này vô cùng phức tạp.

Giang Nhất đứng trước cột đá, chưa xoay rãnh đá ngay mà lấy từ ba lô ra mấy viên thuốc nhỏ màu đỏ.

Anh nói: "Thuốc giải độc, mọi người uống đi, trong mộ cổ không biết chừng có khí độc, uống vào phòng hờ vẫn hơn." Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba không chút do dự lấy mỗi người một viên nuốt xuống.

Hơi đắng nhưng không thấy gì khác lạ.

Trâu An suy nghĩ một lát cũng nuốt luôn.

Hai nhà khảo cổ kia cũng nhận thuốc.

Nhưng không ai chú ý có một người dường như kháng cự viên thuốc này nên đã không ăn.

Giang Nhất biết bên trong có thể có Thi hương ma dụ gây ảo giác.

Thuốc giải độc anh lấy từ vị cao thủ ở Long Lĩnh, còn có chống lại được độc tính của Thi hương ma dụ không thì anh không chắc, nhưng có còn hơn không.

Ít nhất cũng kháng lại được phần nào.

Giang Nhất mới lẩm nhẩm 'Hám Long Quyết'.

Xoay rãnh đá xong, bức tường đá phía trước lập tức mở ra.

Mọi người liền bước vào, Giang Nhất đi cuối cùng.

Đập vào mắt là hoàng cung dưới lòng đất.

Bên trong khá đổ nát, mấy con chuột chạy qua làm cả bọn giật mình.

Trong này cũng chẳng có mấy bảo vật.

Chính giữa có một chiếc vương tọa bằng ngọc.

Hoàng Bác hỏi: "Chẳng lẽ Nữ vương Tinh Tuyệt từng ngồi trên kia?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng rồi, Bác ca có muốn lên ngồi thử không?" Hoàng Bác xua tay liên tục: "Thôi tôi xin." Mọi người cười

rộ lên, không khí bớt căng thẳng hơn.

Cứ ngỡ sẽ nguy hiểm nhưng hiện tại xem ra cũng bình thường. "Có tiếng nước!" Một nhà khảo cổ kích động reo lên.

Mọi người đã lâu không được uống nước, trong sa mạc phải tiết kiệm từng chút một.

Nghe thấy tiếng nước, ai nấy đều phấn khởi.

Đi sâu vào qua mấy cung điện nhỏ, họ kinh ngạc phát hiện một hồ nước nhân tạo nhỏ!

Mọi người rất phấn khích, định uống một trận đã đời thì Giang Nhất nhắc nhở: "Khoan đã!

Nhìn kìa!" Anh biết nước trong hồ này không thể uống bừa bãi.

Tuy không độc nhưng là nơi lũ chuột tắm táp!

Mọi người tò mò hỏi: "Sao thế?" Giang Nhất chỉ vào một gò đất giữa hồ, trên đó có lớp lớp côn trùng phù du, xung quanh mấy con chuột đang bơi lội tung tăng, vừa bơi vừa ăn đám côn trùng đó. "Mẹ ơi!" Mọi người suýt thì nôn thốc nôn tháo.

Chương 70

May mà chưa uống nước này, quỷ mới biết trong đó có lông chuột hay thứ gì bẩn thỉu khác. "Đa tạ cậu nhắc nhở!" Trâu An nói.

Giang Nhất phẩy tay: "Hồ này thông với sông ngầm, nước ở thượng nguồn uống được, đi tiếp thôi." Mục tiêu của anh là Thi hương ma dụ và cuốn thạch thư tiên tri ở phía trước.

Mọi người nhanh chân theo sát.

Quả nhiên phía trước có một con sông ngầm, nước trong vắt, có mấy con cá nhỏ đang bơi, chứng tỏ nước không có vấn đề gì.

Mọi người lập tức uống thỏa thích, đổ đầy các túi nước mang theo.

Đây là thứ quý giá nhất trong sa mạc.

Phía ngoài, khán giả vốn đang khó chịu vì tín hiệu chập chờn, nhưng khi họ đến sông ngầm, tín hiệu đột nhiên ổn định!

Thật quỷ dị.

Màn hình vốn đầy tuyết bỗng trở nên vô cùng rõ nét. "Hê!

Kỳ diệu thật, tín hiệu tự dưng tốt hẳn lên." "Chẳng lẽ xuống đất không còn bị ảnh hưởng của núi từ tính nữa?

Thật kỳ lạ!" "Cái Tinh Tuyệt cổ thành này chỗ nào cũng tà môn, tín hiệu tốt lên đột ngột làm tôi có dự cảm chẳng lành." "Quái dị, quá quái dị." "Bên trong tối như vậy, mấy khách mời và chuyên gia không sao chứ?" Tín hiệu đột nhiên tốt lên khiến ai cũng thấy khó tin, nhưng tại sao thì không ai giải thích được.

Nhóm người trong vương cung dưới đất vẫn đang tiến về phía

trước.

Đi dọc bờ sông, họ phát hiện một cây cầu đen bắc ngang sông ngầm.

Trên cầu treo một khối đá khóa nghìn cân khổng lồ.

Cây cầu đen này rất dài, phía cuối dường như là một cửa đá. "Đó chắc là lối vào tầng dưới, theo truyền thống Tây Vực, dưới đó mới là nơi đặt lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt!" Câu nói của Trâu An làm ai nấy đều phấn khích.

Bức màn bí ẩn về Nữ vương Tinh Tuyệt sắp được vén lên rồi!

Giáo sư già Trâu An lúc này chạy nhanh như vận động viên điền kinh.

Hồng Lôi ngẩn người: "Giáo thụ, sao ông chạy nhanh thế?" Một trong hai chuyên gia đi sau giải thích: "Vợ giáo sư Trâu cũng là một nhà khảo cổ, mười năm trước khi thám hiểm di chỉ Tây Vực đã gặp tai nạn qua đời." "Giáo sư Trâu những năm qua luôn nỗ lực hoàn thành di nguyện của vợ." Người còn lại nói thêm: "Lần này giáo sư Trâu vốn không cần đi, nhưng ông sợ không còn cơ hội nào nữa nên mới kiên trì theo đoàn." Giang Nhất và mọi người nhìn giáo sư Trâu đang kích động đến phát cuồng mà thấy bùi ngùi.

Ai cũng có câu chuyện của riêng mình.

Nha Nha lẩm bẩm: "Thật tội nghiệp quá." Giang Nhất nhíu mày, dù ông ấy có nỗi niềm riêng nhưng với trạng thái tinh thần này, rất dễ bị 'Thi hương ma dụ' ảnh hưởng.

Giang Nhất ra lệnh: "Đi thôi, theo sát vào." Cả nhóm bước lên cầu.

Lúc này giáo sư Trâu đã sang đến bờ bên kia.

Khi mọi người vừa đi đến giữa cầu, Giang Nhất phát hiện khối đá

khóa nghìn cân phía trên bắt đầu rung lắc! "Chạy mau!" Có lẽ vị trí của Trâu An đã kích hoạt cơ quan, ảnh hưởng đến khối đá treo bên trên!

Nếu nó rơi xuống sẽ làm sập cầu!

Tuy có chút khác với nguyên tác nhưng Giang Nhất không nghĩ được nhiều nữa.

Mọi người rảo bước lao về phía trước!

Họ chạy rất nhanh, nhưng Nha Nha đi hơi chậm vì trên lưng đeo ba túi nước làm vướng chân!

Ngay khi Giang Nhất vừa đặt chân lên bờ bên kia, khối đá khóa rơi thẳng xuống.

Cầu đá lập tức gãy đoạn.

Nha Nha ở phía sau không kịp phản ứng, ngã xuống! "Nha Nha!" "Chị Nha Nha!" Mọi người không ngờ nguy hiểm lại ập đến đột ngột như vậy!

Dưới cầu là sông ngầm nhưng nước rất nông, không thể giảm bớt lực rơi từ độ cao mấy chục mét!

Đúng lúc này, Giang Nhất quăng Tham Âm Trảo ra!

Chuẩn xác móc chặt vào ba lô của Nha Nha, sau đó nhanh chóng kéo cô lên.

Nha Nha lên được bờ, thở dốc không ngừng: "Cảm ơn anh Giang." Giang Nhất lắc đầu ra hiệu không có gì, trong lòng cũng thở phào.

Thật là kinh hiểm vạn phần!

Mọi người đều hú vía.

Nếu Nha Nha rơi xuống thì hậu quả khôn lường.

Khán giả và tổ đạo diễn xem cảnh này cũng toát mồ hôi hột.

Đáng sợ quá.

Nhưng điều đáng sợ hơn còn ở phía sau!

Cầu đá gãy rồi, về thế nào đây? "Xong rồi, xong rồi!

Hết đường về rồi!

Làm sao bây giờ?" "Tiêu đời thật rồi, không về được nữa, chắc chết hết ở đó mất thôi?!" "Yên tâm đi, tổ chương trình không bỏ mặc đâu, chắc chắn sẽ đi cứu viện thôi." "Chắc chắn cứu viện không có người chết chứ?

Nhìn lũ quái xà đáng sợ trong thung lũng kia, tôi cá là không ai dám vào đâu." "Đúng thế, thứ đó đáng sợ thật!

Nếu gặp bão cát nữa thì người cứu viện cũng táng mạng trong sa mạc luôn." "Giờ gọi trực thăng cứu hộ cũng không kịp đúng không?" "Đừng đi nữa!

Tôi sợ quá!" "Ơ?

Góc nhìn của Nha Nha mất rồi?" "Lầu trên mới tỉnh à?

Chương 71

Thiết bị ghi hình của Nha Nha bị con quái xà kia húc văng rồi!" "Nguy quá!

May mà có cái trảo của Giang tiểu ca!

Không thì to chuyện rồi!

Nha Nha của tôi suýt chút nữa là xong đời." Hồng Lôi chửi thề: "Mẹ nó, cái bà già kia muốn nhốt tôi ở đây ngủ ngàn thu à?" Sắc mặt những người khác cũng rất tệ.

Trước đó thấy khối đá khóa ở đó, thấy Trâu An đi qua thong thả nên tưởng an toàn.

Không ngờ lúc cả nhóm lên cầu nó mới bắt đầu rơi xuống.

Không biết là vô tình kích hoạt cơ quan hay do Nữ vương Tinh Tuyệt muốn giữ tất cả ở lại đây, cắt đứt đường về của những kẻ dám xâm phạm mộ địa.

Mọi người đứng lặng bên đoạn cầu gãy một hồi lâu.

Hoàng Bác nói: "Hiện tại không có cách nào quay lại, chỉ có thể xem phía trước có đường không thôi." Đường lùi đã mất, chỉ còn cách tiến lên.

Giang Nhất nói: "Đi tiếp thôi." Anh biết bên trong có cách khác để thoát ra, chỉ có điều hơi kinh hiểm mà thôi.

Mọi người thu lại cảm xúc, tiếp tục đi vào trong.

Sau cánh cửa là một dốc đạo dài hẹp, dài đến mức không thấy rõ tình hình bên dưới.

Hồng Lôi thốt lên: "Oa, chỗ này sâu quá, lẽ nào là Quỷ Động trong

truyền thuyết?

Xem ra cũng chẳng có gì đáng sợ." Thực tế là ở đây tối om, nhưng cũng không hẳn là kinh dị, chỉ giống như một hang động lớn dưới đất.

Đi dọc theo con dốc xuống dưới, chẳng mấy chốc họ đã đến một nền đất bằng phẳng.

Nơi đây đặt những tượng đồng khổng lồ đã thấy trước đó, nhìn kỹ phải đến hàng trăm bức, như đang canh giữ thứ gì.

Hoàng Bác nói: "Vẫn chưa thấy mộ Nữ vương?

Ở đây hình như ngoài mấy bức tượng đá này ra thì chẳng có gì cả." Mọi người có chút thất vọng, dường như nơi này không thần bí như lời đồn.

Giang Nhất khẳng định: "Mấy tượng đá này rõ ràng là canh giữ mộ, vậy là mộ Nữ vương Tinh Tuyệt không còn xa nữa." Nghe Giang Nhất nói vậy, mọi người mới thấy nhẹ lòng.

Đã đến nước này mà không tìm thấy gì thì nản lắm.

Hoàng Bác quan sát một hồi rồi nhận xét: "Mọi người thấy không, ở đây sạch quá, đến một con chuột cũng không có!

Chắc cũng không có quái xà đâu, nên là..." Hoàng Bác cả quãng đường không nói nhiều nhưng luôn phân tích các yếu tố nguy hiểm cho cả đội.

Dù Giang Nhất thể hiện sức mạnh vô địch, nhưng Hoàng Bác biết phải đảm bảo an toàn cho mọi người vì anh là anh cả trong chương trình.

Còn Hồng Lôi thì chỉ là tay ngang, đánh đấm thì được chứ không lo toan được nhiều.

Vì vậy trước khi vào chương trình, đạo diễn đã giao nhiệm vụ chỉ

huy cho Hoàng Bác.

Giờ có Giang Nhất nên Hoàng Bác nhàn hơn, nhưng anh vẫn phải tập trung cao độ để phát hiện những nguy hiểm tiềm ẩn xung quanh.

Những người khác được nhắc nhở cũng thấy đúng là nơi này sạch sẽ đến lạ lùng, không có sinh vật nào khác.

Nhìn thật quái dị.

Phía trên bao nhiêu chuột sa mạc với phù du như thiên đường động vật, mà xuống đây lại không có gì.

Chỉ có những tượng đồng khổng lồ, thật sự khiến người ta thấy rợn tóc gáy.

Giang Nhất cũng không nói gì, vì trong nguyên tác, lũ quái xà xuất hiện nhiều như vậy thực ra có thể là do ảo giác.

Hoàng Bác nói: "Các sinh vật khác dường như coi đây là cấm địa, mọi người nên cẩn thận thì hơn." Mọi người gật đầu.

Giang Nhất nhìn Hoàng Bác với ánh mắt tán thành, trong đội có một người anh cả như thế này quả thực đỡ lo đi nhiều.

Ở đây chẳng có gì cả.

Giang Nhất bảo Hồng Lôi: "Lôi ca, ném một thanh chiếu sáng xuống xem thử." Hồng Lôi gật đầu, lấy một thanh pháo sáng lạnh ném xuống.

Thấy bên dưới không sâu lắm, giống như một cái đài bằng phẳng.

Trên đó chất đống vô số thứ, đồ cổ nhiều như núi nhỏ!

Mọi người sáng mắt lên.

Trong Tinh Tuyệt cổ thành chưa thấy bảo bối gì, hóa ra đều ở đây!

Hồng Lôi cười hắc hắc: "Phát tài rồi!

Tôi đã bảo Nữ vương Tinh Tuyệt tàn bạo thế làm sao không có bảo bối được, hóa ra giấu ở dưới này!

Giang tiểu ca đúng là chuyên nghiệp!" Giang Nhất cười nhẹ.

Trâu An cũng gật đầu, nếu dưới này có minh khí thì mộ Nữ vương chắc chắn ở đây.

Tuyệt đối là một phát hiện cực lớn.

Giang Nhất nhắc nhở: "Mọi người đeo mặt nạ phòng độc vào, đề phòng vạn nhất, hang sâu thế này không khí dưới đất có thể không lưu thông." Thực ra anh muốn ngăn chặn sự mê hoặc của 'Thi hương ma dụ', nhưng không thể nói thẳng.

Còn việc có chống cự được không thì rất khó nói.

Hai chuyên gia khảo cổ bắt đầu chuẩn bị thang dây.

Một lát sau mọi người xuống đến nền đài phía dưới, ai nấy đều thở hổn hển, chỉ có Giang Nhất cường độ thân thể cao nên mặt không biến sắc, tim không đập nhanh.

Xuống đến nơi, ai cũng phải kinh ngạc.

Nhìn từ trên xuống không trực quan bằng, ở dưới này mới thấy thực sự chấn động!

Đài này rất rộng, từng đống bảo vật gồm đủ thứ: đèn nô bằng đồng, đài đèn, bình lọ đồ cổ, bình rượu bằng ngọc, bàn ghế, vân vân.

Trâu An ngồi xuống xem thử: "Mỗi món bảo bối ở đây mang ra ngoài đều là vô giá!

Nếu tổ chương trình chịu trách nhiệm đổi đồ cổ lấy tiền thì...

Chương 72

đống này chắc làm tổ chương trình phá sản luôn mất." Hồng Lôi kích động xoa tay: "Nhiều thế này, tôi lấy vài món chắc đạo diễn không mắng chết tôi đâu nhỉ?" Hoàng Bác cười hắc hắc: "Chắc chắn là có đấy!" Khán giả lần đầu thấy nhiều đồ tùy táng, minh khí như vậy trong một chương trình, hạnh phúc đến quá đột ngột.

Những bảo vật này đều là đồ quý từ các nước Tây Vực bị Tinh Tuyệt cổ quốc vơ vét, mỗi món đều là trân phẩm.

Có lẽ chúng là độc nhất vô nhị trên thế giới.

Quá nhiều bảo vật chôn giấu ở đây chắc chắn sẽ làm giới đam mê đồ cổ phát cuồng!

Khán giả cũng dán mắt vào màn hình: "Trời ơi, nhiều bảo vật thế kia, lấy một món thôi cũng đủ để người bình thường thành triệu phú, thậm chí tỷ phú rồi!

Năng lực vơ vét của Nữ vương Tinh Tuyệt đúng là danh bất hư truyền!" "Dù sao Tinh Tuyệt cổ quốc thời đó cũng có các nước phụ thuộc mà, hàng năm họ đều phải tiến cống trân bảo, nên nhiều đồ tùy táng thế này cũng hợp lý." "Chỗ bảo bối này chắc phải hàng ngàn năm lịch sử rồi!

Đáng giá cả đống tiền." "Nếu là tôi, tôi sẽ khuân sạch chỗ này!" "Khuân sạch cái gì, quên quy tắc Mạc Kim Giáo úy rồi à?

Mỗi lần hành nghề chỉ lấy một hai món thôi, thế cũng đủ giàu rồi." Khán giả tranh luận không thôi.

Phát hiện này đóng góp cực lớn cho quốc gia.

Nhiều bảo vật thế này đủ để mở cả một bảo tàng.

Ai ngờ một chương trình thám hiểm thực tế lại tìm thấy nhiều bảo bối thế này, đúng là không thể tin nổi.

Giang Nhất - vị Mạc Kim Giáo úy này đúng là không tầm thường!

Chỉ thấy Mạc Kim Giáo úy Giang Nhất mở la bàn, tìm góc Đông Nam rồi lấy từ bao ra một cây nến.

Hồng Lôi định cầm một miếng ngọc bội thất thải lên thì bị Giang Nhất ngăn lại.

Giang Nhất nói: "Lôi ca, đợi đã!

Quên quy tắc Mạc Kim Giáo úy của tôi rồi à?" Hồng Lôi gãi đầu: "Tất nhiên là nhớ, gà gáy đèn tắt không trộm mộ!" Giang Nhất nói: "Không sai!

Giờ phải thực hiện quy tắc Mạc Kim Giáo úy của tôi đây." Trâu An ngạc nhiên nhìn Giang Nhất.

Ông cứ ngỡ Mạc Kim Giáo úy đều là những kẻ trộm mộ tham lam, không ngờ lại có quy tắc như vậy!

Giang Nhất thắp nến đặt ở góc Đông Nam.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào cây nến.

Giang Nhất thấy ngọn lửa nến dường như có màu xanh lục, lay lắt một hồi rồi... phù... nến tắt.

Mọi người hít một hơi lạnh.

Ở đây cảm giác không hề có gió, vậy mà cây nến lại lặng lẽ tắt ngấm!

Rõ ràng là không khoa học!

Chẳng lẽ thiếu oxy?

Không thể nào, vì mọi người vẫn hô hấp bình thường!

Quái dị!

Quá quái dị!

Giang Nhất thu nến lại nói: "Đừng lấy gì cả, xem ra Nữ vương Tinh Tuyệt không hoan nghênh chúng ta rồi." Hồng Lôi thấy hơi tiếc nhưng vẫn không lấy gì.

Mọi người chuyển hướng nhìn sang chỗ khác.

Quyết định của Giang Nhất làm ai nấy kinh ngạc.

Không lấy là không lấy món nào!

Quy tắc là quy tắc! "66666!

Bị sức hút của Giang tiểu ca khuất phục rồi!

Khả năng tự chế quá đỉnh." "Mạc Kim Giáo úy sao?

Yêu rồi yêu rồi, bao nhiêu bảo bối thế kia mà không lấy, đúng là có nguyên tắc!" "Hồng Lôi cũng không lấy, đúng là khá khen, quy tắc 'gà gáy đèn tắt không trộm mộ' của Mạc Kim Giáo úy là có thật, Giang tiểu ca đúng là Mạc Kim Giáo úy xịn rồi." "Ngầu quá!

Bảo bối nhiều thế mà không lấy món nào, quá nguyên tắc." "Mà nói đi cũng phải nói lại, Giang tiểu ca trong chương trình này chắc cũng kiếm được bộn tiền rồi, hỏa lực giờ đã 30 triệu, kiếm được 300 triệu tệ chắc không thành vấn đề." "Điểm yếu nhất của con người là tham lam, nhưng mấy người này lại kìm lòng được trước cám dỗ, thật đáng phục." "Quy tắc, Mạc Kim Giáo úy chúng tôi là trọng quy tắc nhất." Vì những bảo vật này không lấy được nên mọi người nhìn ra chỗ khác.

Hai chuyên gia khảo cổ mỗi người cầm một đèn pha cường lực mở lên.

Thứ này vốn để cứu hộ ban đêm, ánh sáng tập trung cao, máy bay

trên trời cũng thấy được. *Tạch!* Khi hai đèn pha được mở, mọi người lại một lần nữa chấn động.

Phía ngoài rìa đài là một miệng hố khổng lồ không thể ước tính được đường kính!

Khi soi đèn xuống dưới, họ hoàn toàn không thấy đáy!

Như một vực sâu khổng lồ nuốt chửng mọi ánh sáng, thật đáng sợ!

Ai nấy đều rùng mình khi đứng ở rìa một miệng hố như vậy! "..." Nha Nha kinh ngạc: "Lẽ nào đây là Quỷ Động trong truyền thuyết?

Hình như không phải do sức người tạo ra được." Giang Nhất gật đầu: "Không sai, tộc Quỷ Động tự xưng là Quỷ Động, đây chắc chắn là Quỷ Động rồi, một hang động hình thành tự nhiên." Đừng nói là người cổ đại, ngay cả họ cũng thấy sợ hãi trước một hang động như thế này.

Không ai biết dưới Quỷ Động này có gì.

Cạnh đài có một lối đi cầu thang vòng quanh Quỷ Động đi xuống dưới, không thấy đáy.

Một nhà khảo cổ nói: "Chẳng lẽ... dưới này thông đến địa ngục?

Chương 73

Tộc Quỷ Động thực sự xuất hiện từ đây sao?" Trâu An thở dài: "Dù sao cậu cũng là nhà khảo cổ, sao có thể nói năng tùy tiện như vậy được?" Giang Nhất nói: "Có lẽ bên dưới là thứ mà tôi gọi là Hư số không gian." Mọi người gật đầu.

Có lẽ người xưa đã huyền thoại hóa nó lên, còn thực tế bên dưới có gì thì không ai hay.

Hang động tối tăm khổng lồ này gây áp lực quá lớn cho họ.

Khán giả cũng xôn xao: "Sợ quá sợ quá!" "Trên trái đất có nơi như vậy sao?

Không lẽ truyền thuyết là thật?

Tộc Quỷ Động đến từ đây?" "Đáng sợ quá, chương trình thám hiểm này kích thích thật đấy." "Một hang động khổng lồ không thấy đáy, biết đâu dưới đó thông với địa ngục thật?" "Hoặc là tâm trái đất cũng nên." "Trên trái đất có nhiều cảnh quan tự nhiên kỳ thú, hang động này chắc là một trong số đó, thuộc về kỳ tích thiên nhiên.

Nhìn thấy thế này là mãn nguyện rồi, còn dưới đáy có gì thì tôi chịu!" Phát hiện này không chỉ gây sốc cho khán giả mà còn chấn động giới khảo cổ và thám hiểm toàn cầu, vì một hang động như thế này, bất kể bên dưới có gì, cũng là một phát hiện trọng đại!

Theo ánh đèn quét qua của hai nhà khảo cổ, trong hang động xuất hiện một dầm đá, trên đó đặt một khúc gỗ khổng lồ, thậm chí trên gỗ còn có lá xanh.

Chứng tỏ khúc gỗ này vẫn còn sự sống.

Xung quanh nó bị xích sắt quấn chặt.

Trên khúc gỗ có một đóa hoa khổng lồ!

Những cánh hoa màu xanh cuộn lại, bên dưới là những chiếc lá đỏ như máu, vô cùng quỷ dị!

Thi hương ma dụ!

Giang Nhất trợn tròn mắt.

Không giống trong nguyên tác lắm, trong truyện Thi hương ma dụ không to thế này!

Nhìn đóa hoa đáng sợ kia, mọi người bàng hoàng.

Trâu An nhận xét: "Khúc gỗ kia chính là Côn Luân thần mộc!

Tôi chỉ mới thấy trong cổ thư thôi, loại gỗ cực phẩm để đóng quan tài, ngay cả khi rời xa nguồn nước, ánh sáng và bùn đất vẫn không khô héo, luôn giữ được nguyên dạng." "Truyền thuyết nói đặt thi thể vào trong sẽ đảm bảo không bị thối rữa, nếu vậy thì thi thể Nữ vương Tinh Tuyệt chắc chắn nằm trong đoạn thần mộc này!" Trâu An càng nói càng hưng phấn.

Hai nhà khảo cổ kia cũng phấn khích không kém.

Bận rộn bao nhiêu ngày chẳng phải để khai quật bí mật Tinh Tuyệt cổ thành sao?

Giờ đây mộ Nữ vương Tinh Tuyệt đã ở ngay trước mắt.

Dù bà ta có là yêu quái hay không, thì tấm mạng che mặt sắp được giải khai rồi!

Hồng Lôi chặc lưỡi: "Thần mộc đó thần kỳ thật, không hổ danh Nữ vương Tinh Tuyệt, tìm được một khúc gỗ thế này để nằm, đúng là biết hưởng thụ." Hoàng Bác nói: "Tôi thấy quan quách của các hoàng đế nước mình cũng không hoa lệ bằng của bà ta đâu, đãi ngộ của Nữ vương đúng là không tầm thường!" Hai người bàn tán xôn xao.

Nha Nha tò mò: "Đóa hoa kia sao lại to thế?

Trông kỳ lạ quá." Hồng Lôi nói: "Đúng thế, trông dị thật, không lẽ đoạn thần mộc kia hấp thụ thi thể Nữ vương rồi mọc ra đóa hoa to đùng này?

Mẹ nó thật quái dị." Nhiệt Ba bổ sung: "Ở đây không có nắng mà nó mọc tốt thế, dường như hoàn toàn không theo quy luật tự nhiên." Trâu An cũng không rõ nguyên do.

Giang Nhất đành lên tiếng: "Loài hoa đó gọi là Thi hương ma dụ." "Thi hương ma dụ!?" "Hoa sao?" "Tên nghe quái đản thế." Giang Nhất giải thích: "Trong các nước Tây Vực cổ, loài hoa này mọc ở nước Hậu Nguyệt Thị, sau đó theo Con đường tơ lụa truyền vào trung thổ, nhưng do không thích nghi được môi trường nên đã tuyệt chủng." "Truyền thuyết nói hạt giống hoa này có thể mọc trên quan tài, giúp thi thể không bị thối rữa và tỏa ra hương hoa." Lời giải thích của Giang Nhất khiến mọi người càng thêm kinh ngạc.

Tinh Tuyệt cổ thành đâu đâu cũng thấy tà môn. 'Côn Luân thần mộc' và 'Thi hương ma dụ' đều là những thứ cực phẩm cho quan tài, đều rơi vào tay Nữ vương Tinh Tuyệt.

Không lẽ bà ta muốn trường sinh bất lão?

Muốn bảo quản thân thể để chờ ngày phục sinh?

Người xưa đúng là biết chơi.

Giang Nhất nói tiếp: "Đây là một loài hoa vô cùng tà ác, truyền thuyết nói nó là nơi trú ngụ của ác quỷ, có thể có liên quan đến Nữ vương Tinh Tuyệt." Trú ngụ ác quỷ?

Mọi người chặc lưỡi.

Vậy thì đáng sợ quá rồi.

Hồng Lôi nói: "Nữ vương Tinh Tuyệt này thích mấy trò oai môn tà đạo thật, để tôi xem mặt mũi bà ta thế nào." Vì Giang Nhất nói Thi hương ma dụ và Côn Luân thần mộc có thể bảo quản thi thể không hỏng, nên thi thể Nữ vương trong thần mộc có thể vẫn giữ nguyên dạng!

Vậy dù bà ta có là gì đi nữa, chỉ qua xem mặt mũi chút chắc không vấn đề gì chứ?

Hồng Lôi nôn nóng: "Để tôi qua xem diện mạo bà ta ra sao nhé?" Mọi người cũng tò mò, không chỉ hai người đàn ông mà cả các chuyên gia lẫn Nha Nha và Nhiệt Ba đều muốn thấy.

Nên ai nấy đều gật đầu.

Giang Nhất dứt khoát từ chối: "Không được!" Mọi người ngạc nhiên, tại sao lại không?

Đến đây chẳng phải để khám phá bí mật Tinh Tuyệt sao?

Tổ chương trình đi theo nhà khảo cổ vốn không phải lực lượng chính để khai quật.

Giờ đây quan tài của nhân vật thần bí nhất đang ở ngay trước mặt.

Con người vốn là sinh vật tò mò, ai cũng muốn biết Nữ vương Tinh Tuyệt thần bí trong truyền thuyết và bích họa thực sự trông thế nào.

Có phải yêu quái không?

Đây đều là những điều họ mong mỏi.

Đáp án ngay trước mắt, chỉ cần đi qua dầm đá là tới, sao lại không đi?

Phát hiện trọng đại này đối với giới khảo cổ, văn hóa và lịch sử chẳng khác nào một chấn động rung trời chuyển đất.

Côn Luân thần mộc và Thi hương ma dụ ở đây cũng là những phát hiện gây sốc!

Trước ánh mắt của mọi người, Giang Nhất nói: "Vì ở đó có nguy hiểm!" "Hiện tại hãy nhanh chóng ghi chép lại, đừng nhìn quá nhiều, những người khác lập tức lùi lại tìm lối thoát, nếu không ở đây càng lâu càng nguy hiểm!" Giang Nhất biết không thể ngăn nổi mọi người, nên chỉ có thể cố gắng để họ né tránh nguy hiểm, sau đó anh mới tiện lấy 'Thi hương ma dụ'.

Tất cả mọi người có mặt đều không hiểu nổi.

Khán giả cũng chẳng hiểu: "Giang tiểu ca đáng ghét quá!

Khó khăn lắm mới đến được đây, Nữ vương Tinh Tuyệt kia dù là yêu quái thì chắc chắn cũng là đại mỹ nữ thời cổ đại rồi, sao không cho chúng tôi xem?" "Có phải hơi ích kỷ không?

Chương 74

Tôi tin là hàng tỷ khán giả đều muốn biết diện mạo Nữ vương trong quan tài thần mộc, tại sao không xem?" "Tôi thấy hiện trường có vẻ an toàn mà!

Dù đóa hoa kia hơi quái dị nhưng cũng chưa nói lên được điều gì." "Nếu xem được người trong quan tài, đóng góp cho ngành khảo cổ nước nhà sẽ cực lớn!" "Cầu mở quan!" "Mở quan đi!" "Thăng quan phát tài!" "Mọi người đã trải qua bao nhiêu chuyện mới đến được đây, đối diện với thứ thần bí nhất, sao Giang tiểu ca lại không cho tiến tới?

Nhìn an toàn mà." "Tôi muốn xem!

Đó là thứ thần bí nhất rồi." "Nữ vương Tinh Tuyệt rốt cuộc trông thế nào?

Sốt ruột quá." Tất cả khán giả đều cuống cuồng lên.

Đây có lẽ là chuyện hành hạ nhất đời: rõ ràng muốn biết đáp án, đáp án ngay trước mắt mà cứ có người không cho xem, có tức không cơ chứ?

Cả người của tổ đạo diễn cũng sốt ruột, cơ hội ngàn năm có một mà!

Tông chỉ của chương trình là 'đạo mộ', đã vào mộ thì làm gì có chuyện không mở quan tài?

Hiện tại lượng người xem đã vọt lên mức cao nhất lịch sử: 200 triệu người!

Không thể để 200 triệu khán giả phải xem một cách mơ hồ được.

Tức chết mất.

Đạo diễn thốt lên: "Ai chà!

Cái cậu này sao thế không biết, chẳng phải tự xưng là Mạc Kim Giáo úy sao?

Mạc Kim Giáo úy không mở quan tài thì làm cái gì chứ!

Đại ca ơi!

Tôi cầu xin cậu đấy, mở quan đi!" Những người khác trong tổ đạo diễn cũng vậy.

Bất kể thế nào, mọi ẩn số chắc đều nằm trong quan tài Côn Luân thần mộc kia.

Giờ đây Giang Nhất dường như trở thành kẻ thù của mọi người.

Dưới lăng mộ địa cung Tinh Tuyệt cổ thành, Giang Nhất vừa giải thích xong, Hồng Lôi không nén nổi trí tò mò, nói: "Tiểu ca, gần thế này rồi, tôi hứa chỉ qua xem qua một cái thôi rồi quay lại luôn, được không?" Hoàng Bác cũng nói: "Tôi cũng qua xem thử chắc không sao đâu nhỉ?" Giang Nhất cảm thấy có gì đó không đúng.

Tính cách Hoàng Bác vốn luôn điềm đạm nhất, thường ngày cứ hễ có nguy hiểm là anh đều đặt an toàn lên hàng đầu!

Đúng lúc này, phía sau mọi người vang lên tiếng tranh cãi.

Hai chuyên gia khảo cổ đi theo Trâu An đột nhiên đánh nhau. "Tôi phát hiện trước, đồ ở đây, cả mộ Nữ vương đều là của tôi!" Một người gào lên điên cuồng. "Không có tôi thì sao vào được đây!

Tôi là nhà khảo cổ đầu tiên phát hiện ra Tinh Tuyệt cổ thành!

Mọi sách giáo khoa đều phải ghi tên tôi!" "Tôi giờ phải qua xem Nữ vương trông thế nào!

Đứa nào dám cản tôi?" "Của tôi!

Phát hiện vĩ đại này đều là của tôi!

Dám tranh với tôi à?" Người đó như phát điên, lao nhanh lên dầm đá.

Người kia cũng bám sát theo sau.

Trông trạng thái tinh thần của họ có vẻ không ổn, đi đứng lảo đảo, lỡ rơi xuống Quỷ Động thì không cách nào cứu nổi.

Giang Nhất gọi không kịp nữa rồi.

Chuyên gia khảo cổ phía sau lên đến dầm đá, mắt nhìn chằm chằm vào Côn Luân thần mộc! "Ra rồi!

Trời ơi, Nữ vương Tinh Tuyệt phục sinh rồi!

Ra rồi!

Đẹp quá!" Người phía sau lẩm bẩm.

Người phía trước nghe thấy thế, ngũ quan trên mặt vặn vẹo: "Không!

Của tôi!

Tất cả ở đây là của tôi!" Lòng tham của hai người dường như bị phóng đại lên gấp bội, chỉ còn lại bản năng chiếm hữu nguyên thủy. "Không, của tôi!" Hai người mắt đỏ vằn, xông vào cắn xé nhau trên dầm đá như hai con sư tử tranh giành lãnh thổ!

Biến cố đột ngột khiến không ai kịp phản ứng.

Hai người quấn lấy nhau vật lộn, mặt nạ phòng độc bị giật phăng ra, sau đó cả hai ôm nhau lăn xuống khỏi dầm đá!

Biến cố quá nhanh làm mọi người trở tay không kịp.

Trâu An đờ người ra.

Giang Nhất chửi thầm, ma lực của Thi hương ma dụ này quá lớn,

khiến họ phát sinh ảo giác rồi!

Trong nguyên tác, Thi Hương Ma Dụ không hề lớn như vậy, chỉ cỡ một cái thùng nước.

Nhưng hiện tại, đóa Thi Hương Ma Dụ này đơn giản là một bông hoa siêu khổng lồ, trông đáng sợ chẳng khác gì hoa ăn thịt người.

Khả năng tạo ra ảo giác của nó dường như cũng lợi hại hơn nhiều.

Không biết là do năng lực của hoa, hay do hoàn cảnh, mùi hương hay một loạt yếu tố khác đã khiến con người ta rơi vào ảo giác.

Nhưng dù là gì, đó cũng là một sự tồn tại cực kỳ đe dọa.

Dục vọng trong lòng hai người chuyên gia kia bị phóng đại, thậm chí họ còn nhìn thấy 'Tinh Tuyệt Nữ Vương' bước ra từ quan tài thần mộc!

Cảnh tượng đó chẳng lẽ không hù chết người sao?

Chương 75

Biến cố đột ngột khiến mọi người đang ngẩn ngơ phải giật mình tỉnh táo.

Hoàng Bác nhanh chóng chạy tới rìa nền đá, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Trâu An thẫn thờ ngã ngồi dưới đất, ông không thể ngờ hai người họ lại đột nhiên tranh đoạt như thế.

Ở đây có thứ gì đó đã phóng đại tham niệm của con người, mê hoặc tâm trí!

Trên xà đá, quan tài Côn Luân Thần Mộc và đóa 'Thi Hương Ma Dụ' kia có lẽ đều đang tạo ra ảo giác!

Giang Nhất tặc lưỡi, đề phòng trăm ngả vẫn không phòng được ảo giác vô sở bất tại này.

Tinh Tuyệt Cổ Thành thực sự đã trở thành tử lộ của không ít người.

Giang Nhất quát: "Tất cả mọi người, lập tức đi theo tôi!" Hắn biết xung quanh động huyệt có mộ của Tiên tri, có lẽ vào đó có thể lánh nạn một chút!

Tuy vẫn sẽ chịu ảnh hưởng của ảo giác, nhưng ít nhất không có nguy hiểm tính mạng quá lớn.

Hắn phải sắp xếp ổn thỏa cho năm người còn lại là Trâu An, Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha và Nhiệt Ba thì mới yên tâm đi lấy Thi Hương Ma Dụ được!

Thế nhưng, ngay lúc này, Giang Nhất vừa ngẩng đầu lên liền thấy từ trong quan tài Côn Luân Thần Mộc phía đối diện thò ra một bàn tay ngọc ngà.

Trắng muốt, thon dài, tuyệt đẹp.

Nhưng sắc mặt Giang Nhất biến đổi: "Thi biến?" Điều này không khả năng lắm, đồ vật từ nghìn năm trước, chẳng lẽ là 'Tống tử' nữ nghìn năm?

Giang Nhất nhìn thấy người bước ra từ quan tài thần mộc có cơ bắp đầy đặn, không hề mất đi chút nước nào, trông y hệt người sống.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phục sinh?

Dần dần, Tinh Tuyệt Nữ Vương tiến lại gần, dù đeo mạng che mặt nhưng Giang Nhất vẫn nhìn rõ dung mạo cô ta!

Nha Nha!

Giống Nha Nha y đúc!

Thậm chí quần áo cũng giống hệt!

Tinh Tuyệt Nữ Vương là Nha Nha?

Thế Nha Nha đâu?

Giang Nhất nhìn quanh một vòng, phát hiện không còn một ai cả, mọi người đã biến đi đâu mất rồi! "Anh Lôi?

Anh Bác?" "Nha Nha?

Nhiệt Ba?" "Bác sĩ Trâu?" Trong phút chốc, thế giới dường như tĩnh lặng lại. "Nha!

Nha!

Giang Nhất!

Em ở đây, em đang đợi anh này..." 'Nha Nha' đứng cạnh 'Thi

Hương Ma Dụ' khẽ vẫy tay với hắn.

Chân Giang Nhất dường như không tự chủ được mà bước tới, nhưng rồi hắn đột nhiên nhận ra trên vai Nha Nha kia có một thiết bị quay phim! "Thiết bị quay phim của Nha Nha chẳng phải đã bị quái xà húc rơi khi mới vào thung lũng sao?" Giang Nhất đột nhiên tỉnh ngộ!

Chết tiệt!

Mình cũng trúng ảo giác rồi!

Hắn dùng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi, đau đến mức suýt chảy máu.

Hắn lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại.

Côn Luân Thần Mộc và Thi Hương Ma Dụ vẫn nằm yên đó, không hề nhúc nhích!

Nhưng những người còn lại, Nha Nha, Hồng Lôi, Hoàng Bác... cả năm người đều đang lừ đừ bước lên xà đá! "Quay lại!" Giang Nhất hét lớn nhưng vô dụng. "Mẹ kiếp!" Giang Nhất mắng một tiếng, giờ phải làm sao?

Nếu bước tới đó, khó tránh khỏi việc bị ảo giác ảnh hưởng lần nữa.

Lúc này, khán giả xem trực tiếp cũng sững sờ.

Chứng kiến hai vị chuyên gia đột nhiên đánh nhau rồi rơi xuống Quỷ Động không rõ sống chết khiến ai nấy đều trở tay không kịp.

Đúng như Giang Nhất nói, nơi này cực kỳ nguy hiểm!

Mọi người đang bội phục khả năng dự đoán của Giang Nhất thì đột nhiên thấy 'Thi Hương Ma Dụ' lay động.

Sau đó, họ thấy quan tài Côn Luân Thần Mộc mở ra! "Trời ơi!

Hình như tôi thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương bước ra rồi!

Sao trông giống bạn gái tôi thế nhỉ?

Không thể nào!" "Cậu nhìn nhầm bạn gái rồi!

Rõ ràng là giống Nhiệt Ba mà, Nhiệt Ba thành Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Thật phi lý!" "Bọn mày mù hết rồi à?

Chương 76

Không thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương đang đeo mạng che mặt sao?

Căn bản không nhìn rõ mặt!" "Nghìn năm trôi qua mà Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn đẹp như vậy sao, tôi cũng muốn nằm vào quan tài thần mộc đó một lần." "Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp như vậy, Tây Thi hay Điêu Thuyền chắc cũng chỉ đến thế thôi." "Đến con gái như tôi còn bị mê hoặc đây này, đẹp quá, ước gì được xem tận nơi." "Tự dưng tôi có thôi thúc muốn chết vì Tinh Tuyệt Nữ Vương quá." "Sao tôi nhìn thấy không giống mọi người nhỉ?" "Tôi chỉ muốn chỗ châu báu kia thôi." "Tống tử!

Tống tử xuất hiện rồi!" "Hả?

Tôi cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương này hơi giả, sao giống người vợ quá cố của tôi thế?" Hàng tỷ khán giả đều nhìn thấy một cảnh tượng, chỉ là mỗi người nhìn thấy một khác!

Bởi vì thị giác của họ cũng bị ảnh hưởng, chỉ trong chốc lát đã trở nên rõ nét.

Căn bản không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương phục sinh, mà là một ảo giác tập thể quy mô siêu lớn!

Mọi người đều thấy Nữ vương bước ra, nhưng sự thật là cảnh tượng đó không hề xảy ra!

Quá trình này diễn ra rất ngắn, có lẽ chỉ vài giây, lâu nhất cũng không quá nửa phút thì mọi người đều khôi phục thần trí và nhận ra có gì đó không ổn.

Khoảnh khắc vừa rồi giống như đang trong một giấc mơ, nhưng sắp tỉnh dậy.

Dù sao họ cũng chỉ nhìn qua màn ảnh nên ảo giác không quá nghiêm trọng.

Nhưng nhóm Giang Nhất đang ở trong Quỷ Động thì khác!

Thị giác, thính giác và đặc biệt là khứu giác đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng!

Phạm vi ảnh hưởng bao trùm cả xà đá!

Khán giả bắt đầu bàn tán: "Cái thứ quái quỷ gì thế?

Khiến bao nhiêu người cùng sinh ra ảo giác?" "Dường như là thôi miên thị giác?

Cái này chỉ có các nhà khoa học mới giải thích được!" "Các nhà khoa học đang bận lắm, đồ cổ đại thế này họ cũng chịu chết." "Xong rồi, ảo giác hình như đang dẫn dụ mọi người về phía quan tài!

Chẳng lẽ đóa hoa ác quỷ kia muốn thu hút con người đến để làm chất dinh dưỡng sao?" "Lầu trên phân tích đúng đấy!

Đáng sợ thật, tôi thấy thứ đó giống hoa ăn thịt người hơn." "Hỏng rồi, làm sao kháng cự đây?

Nhìn kìa, cả Giang tiểu ca cũng bị mê hoặc rồi sao?

Chẳng lẽ sẽ bị tiêu diệt sạch túi?" "Hai người lúc đầu chắc chắn là do ảo giác nên mới đánh nhau, tiếc cho họ quá..." Khán giả bắt đầu mất hy vọng vào nhóm Giang Nhất.

Chỉ nhìn qua màn hình mà còn bị ảo giác, thì người ở hiện trường sao chịu nổi?

Ngay cả người xem qua điện thoại còn suýt bị mê hoặc đến mức muốn chui vào trong máy nữa là.

Đây có lẽ là sự cố phát sóng lớn nhất trong lịch sử truyền hình thực tế!

Các khách mời có thể bị ảo giác dẫn đến tự sát!

Nghĩ đến đây, ai nấy đều rùng mình, tâm trạng nặng nề.

Ai ngờ cái nơi trông có vẻ an toàn, không có quái xà, lại là nơi nguy hiểm nhất chứ?

Tinh Tuyệt Nữ Vương này thật sự quá thâm độc!

Tại hiện trường, Giang Nhất cảm thấy đầu óc mê muội.

Sau khi dùng sức cắn đầu lưỡi, hắn mới tỉnh táo hơn một chút.

Ảo giác do 'Thi Hương Ma Dụ' tạo ra quá lớn.

Bên tai vang lên không ít âm thanh mê hoặc, như tiếng quỷ nữ đang khóc thút thít. "Ảo giác chẳng qua là tác động qua thính giác, thị giác và khứu giác... vậy thì..." Giang Nhất lập tức lấy bông trong ba lô bịt tai lại, cố gắng giảm tần suất hô hấp, rồi uống thêm một viên giải độc đan.

Tình hình lúc này mới khá khẩm hơn.

Hắn còn bị hành hạ thế này, huống chi là năm người kia.

Người đi nhanh nhất là Nha Nha đã sắp bước đến giữa xà đá rồi! "Hỏng bét!" Giang Nhất nhìn Nha Nha đang ngây ngô bước đi, dù trông có vẻ hơi ngố giống hệt trong ảo giác nhưng hắn không còn thời gian để tâm nữa.

Hắn lập tức mở Kim Cương Tán che khuất tầm nhìn để không nhìn thấy Côn Luân Thần Mộc và 'Thi Hương Ma Dụ', sau đó cúi đầu, nín thở chạy tới.

Hắn nhanh chóng lao đến bên cạnh Nha Nha, không nói hai lời, trực tiếp vác cô lên chạy ngược lại!

Giống như đang cướp người vậy.

Mà thực tế đúng là hắn đang cướp người khỏi tay tử thần.

Nếu chậm một bước, e là sẽ càng nguy hiểm hơn.

Càng đến gần đó, ảo giác càng chân thực, đến lúc đó sẽ không thể phân biệt nổi thật giả nữa.

Nó có thể khơi gợi nỗi sợ sâu thẳm nhất trong lòng, khiến con người tự tìm đường chết!

Nha Nha trên vai Giang Nhất vùng vẫy loạn xạ, hét lớn: "Thả tôi ra!

Tôi là Nữ vương!

Tôi là Tinh Tuyệt Nữ Vương chuyển thế!

Ha ha...

Tôi đã đợi ngày này bao nhiêu năm rồi...

Tôi đã trở lại!" Giang Nhất nghệt mặt ra.

Ảo giác của Nha Nha sao mà kỳ quặc thế không biết!

Không còn cách nào, hắn trực tiếp tung một đòn tay vào cổ Nha Nha. "Á~" Cô nàng lịm đi ngay lập tức.

Chương 77

Ngất rồi thì hết ảo giác.

Tất nhiên để đề phòng, hắn dùng dây thừng trói chặt tay chân cô lại rồi đặt trên nền đá.

Tiếp theo là Nhiệt Ba.

Cô nàng này cũng nhanh chân lắm, đã chạy lên trước cả Hồng Lôi.

Nhiệt Ba cười hì hì: "Đẹp quá!

Chỗ đồ này đều là của mình hết!

Ăn cái này vào chắc chắn sẽ đẹp hơn nữa cho xem..." "Bông hoa đẹp quá đi!" "Ai đánh em thế?

Đừng đánh!

Anh Giang ơi... hu hu, em sợ quá..." Giang Nhất thừa nhận Thi Hương Ma Dụ nhìn thì đẹp thật, nhưng cái đẹp đó quá quỷ dị.

Nhìn Nhiệt Ba bị mê hoặc đến mức nói nhảm là biết.

Hắn dùng chiêu cũ, đánh ngất rồi vác cô nàng đi!

Sau đó cũng dùng dây thừng trói kiểu 'ngũ hoa đại bảng' để đề phòng cô tỉnh lại lại rơi vào ảo giác.

Đối phó với Hoàng Bác và Hồng Lôi thì hắn không khách khí như vậy, vả bốp bốp hai cái vào mặt họ.

Dù sao hai gã này cũng có sức đề kháng nhất định, muốn đánh ngất hơi khó. "Chát!" "Anh Lôi tỉnh lại đi!" "Chát!" Nếu là bình thường, Hồng Lôi không nổi khùng mới lạ, nhưng giờ thì hắn lờ đờ bị tát cho tỉnh hẳn. "Giang...

Giang tiểu ca?

Chuyện gì thế?" Giang Nhất không kịp giải thích, kéo cả Hồng Lôi và Hoàng Bác chạy khỏi xà đá.

Hai người họ vẫn còn mơ hồ, bị hắn trói luôn vào tượng đá nô lệ cho chắc ăn.

Cuối cùng là Giáo sư Trâu An.

Giang Nhất lại nín thở, giơ Kim Cương Tán lên.

Trâu An đã đi gần đến cuối xà đá rồi, nơi ảo giác chân thực nhất.

Lúc này, vị giáo sư già đang nước mắt giàn giụa! "Đệ ơi, hóa ra bà vẫn luôn ở đây chờ tôi sao?

Tôi cứ ngỡ bà đã mất trong sa mạc từ lâu rồi..." "Không có bà, làm sao tôi sống nổi đây." "A!

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Quốc rồi, tâm nguyện của bà đã hoàn thành rồi, vương quốc này thật thần bí quá." "Thi Hương Ma Dụ à!

Đẹp thật, bà được cứu rồi sao?" Giang Nhất dùng Kim Cương Tán che khuất tầm mắt Trâu An: "Thi Hương Ma Dụ chỉ giết người thôi chứ không cứu người đâu, Giáo sư." Trâu An thô bạo gạt chiếc ô ra, tay bị cạnh ô cứa chảy máu cũng không hề phản ứng.

Ông tức giận vì Giang Nhất phá đám giây phút đoàn tụ với người vợ quá cố.

Giang Nhất hết cách, hắn quay lưng lại phía Thi Hương Ma Dụ, nín thở và nhanh chóng trói chặt Trâu An lại!

Ông lão trông gầy gò thế mà lúc phản kháng lại khỏe kinh hồn, cứ như phát điên.

Ông vừa vùng vẫy vừa gào thét: "Không!

Đệ ơi!

Đợi tôi với!

Tôi phải chết ngay bây giờ, thả tôi xuống, vợ tôi sắp đi mất rồi!" Trâu An không ngừng vùng vẫy.

Nỗi nhớ vợ quá cố lúc này trở nên mãnh liệt bất thường, ông khóc nức nở khiến Giang Nhất cũng thấy bùi ngùi.

Cuối cùng, hắn đành tung một đòn đánh ngất vị giáo sư già.

Khi Giang Nhất vác được Trâu An trở lại, Nha Nha và Nhiệt Ba vẫn đang hôn mê, còn Hoàng Bác và Hồng Lôi thì đang điên cuồng muốn thoát khỏi dây thừng.

May mà Giang Nhất thắt nút kiểu 'nút thắt khuy áo', chỉ khi người ta tỉnh táo mới có thể bình tĩnh gỡ ra được, còn hiện giờ họ không tỉnh táo nên chịu chết.

Giang Nhất thở dài một tiếng.

Cảm giác 'mọi người đều say riêng mình ta tỉnh' này xem ra cũng chẳng dễ chịu gì.

Khán giả vốn đã tuyệt vọng, tưởng hôm nay cả nhóm sẽ bỏ mạng tại đây, không ngờ Giang Nhất lại gồng mình chống lại ảo giác, cứu được cả năm người về.

Nhìn trạng thái của họ lúc này, ai cũng lo lắng. "Trời ạ, mấy người này điên hết rồi!" "Ảo giác đó chân thực quá, làm sao mà kháng cự nổi chứ?" "Cảm giác này quỷ dị thật sự, không thứ gì chống lại được." "Ngay cả tôi ngồi xem còn bị ảnh hưởng, huống chi là mấy người ở đó.

Giang tiểu ca có thể trụ được để cứu người đúng là quá lợi hại." "Theo tình hình này, dường như mọi người đều nhìn thấy người mình

yêu thương nhất hoặc thứ mình sợ hãi nhất!

Ảo giác quá thật, quá đáng sợ." "Giang tiểu ca cố lên!

Trước đó tôi hiểu lầm anh rồi!

Đúng không hổ danh là Mạc Kim Giáo úy, cảm nhận về nguy hiểm quá nhạy bén." "Giang tiểu ca vì không cho mọi người lại gần mở quan tài nên mới làm thế, cái thứ đó còn đáng sợ hơn cả Tống tử, nó đánh vào tinh thần mà." "Nhiễu loạn tinh thần mới là thứ đáng sợ nhất, đóa hoa ác quỷ kia cứ như biết ma pháp, khiến người ta tự bước tới cửa tử." Vô số khán giả vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Nếu không có Giang Nhất, năm người kia xong đời rồi.

Họ cũng lo cho hắn, vì rõ ràng hắn cũng đang phải chống chọi với sức hút của ảo giác khổng lồ.

Nếu hắn không trụ được, cả sáu người coi như tiêu đời!

Mọi người đều nín thở theo dõi từng hành động của Giang Nhất.

Sau khi trói Trâu An vào một cột đá, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 78

Nha Nha, Nhiệt Ba và Trâu An vẫn hôn mê, nhưng Hoàng Bác và Hồng Lôi thì đang phát cuồng, cổ tay họ đã bị dây thừng cứa rớm máu, chẳng mấy chốc sẽ thoát ra được.

Giang Nhất tính dùng đá gõ vào gáy hai người cho ngất đi, nhưng sợ để lại di chứng. "Bây giờ, cơ hội duy nhất là phải hái đóa 'Thi Hương Ma Dụ' kia xuống." Giang Nhất nốc một ngụm nước lạnh cho tỉnh người.

Đây sẽ là một thử thách không nhỏ.

Chỉ cần không nhìn trực tiếp vào hoa thì việc chống lại ảo giác sẽ không quá khó khăn.

Một lần nữa, Giang Nhất bước về phía xà đá!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người phát hoảng. "Xong rồi xong rồi, Giang tiểu ca cũng trúng ảo giác rồi sao?" "Giang tiểu ca đừng đi mà!

Hu hu, anh mà đi là tất cả chết chùm đấy." "Hỏng bét, sắp bị quét sạch rồi." "Giang tiểu ca cũng trúng chiêu rồi à?

Anh ấy nhìn thấy gì thế?" "Không đúng!

Nhìn kìa, Giang tiểu ca cúi đầu đi suốt quãng đường, tay cầm Kim Cương Tán, có lẽ anh ấy vẫn đang tỉnh táo, không bị ảo giác!" "Đúng vậy, bước chân của anh ấy rất vững, tâm chí thật kiên định!" Cứ ngỡ Giang Nhất đã gục ngã, nhưng thực tế hắn vẫn tỉnh táo tiến lại gần đóa hoa.

Lúc này mặt nạ phòng độc cũng vô dụng, mùi hương nồng nặc lan tỏa, còn quyến rũ hơn cả mùi 'Văn Hương Ngọc'!

Tiếp đó, hắn thấy nắp quan tài 'Côn Luân Thần Mộc' bị ai đó đẩy ra một khe hở, bên trong dần hiện ra một khuôn mặt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đang nằm yên tĩnh ở đó, mái tóc đen như mực, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ.

Dù vậy, Giang Nhất dám khẳng định chắc chắn dưới lớp mặt nạ đó là một tuyệt thế mỹ nhân.

Hắn đưa tay ra định lột mặt nạ để xem dung mạo thật sự.

Vừa gỡ ra thì...

Nha Nha?

Là Nha Nha đang mặc trang phục của Tinh Tuyệt Nữ Vương nằm ở đó!

Ảo giác!

Giang Nhất giật mình tỉnh táo, rút dao công binh rạch một nhát lên thần mộc.

Ảo giác tan biến ngay lập tức!

Quan tài vẫn nằm đó, chưa hề bị mở ra.

Đóa Thi Hương Ma Dụ bị Giang Nhất chém đứt gốc, lăn xuống đất rồi đột nhiên biến mất.

Trong mắt khán giả, đóa hoa ác quỷ dường như đã rơi xuống Quỷ Động.

Nhiều người thấy hơi tiếc, vì đó có thể là đóa hoa ác quỷ duy nhất trên thế giới.

Rơi xuống vực sâu đó thì chắc chắn không ai tìm thấy được nữa, bên dưới Quỷ Động có thứ gì đó mà không ai dám xuống thám hiểm.
【Thu thập 'Thi Hương Ma Dụ' thành công!】 Giang Nhất cảm thấy

mùi hương biến mất hẳn, đầu óc thanh tỉnh ngay lập tức.

Tiếng gào thét của Hoàng Bác và Hồng Lôi cũng im bặt, xem ra để thoát khỏi ảo giác hoàn toàn họ cần thêm chút thời gian.

Quỷ Động bỗng chốc trở nên tịch mịch.

Không còn Thi Hương Ma Dụ quấy nhiễu, Giang Nhất thấy nhẹ nhõm hẳn.

Vậy thì bây giờ...

Hắn nhìn quan tài 'Côn Luân Thần Mộc' ngay trước mắt, khẽ chạm tay lên nắp.

Mở?

Hay không mở?

Giang Nhất cũng muốn biết 'Tinh Tuyệt Nữ Vương' trông như thế nào.

Giờ không còn Thi Hương Ma Dụ nữa, mở quan tài ra chắc không nguy hiểm gì chứ?

Hắn đưa tay ra đẩy nhẹ một cái.

Nắp quan tài lập tức hé lộ một khe hở.

Giống hệt như trong ảo giác vừa rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương nằm yên tĩnh ở đó, hai tay đặt trước ngực.

Giang Nhất không phân biệt nổi đây là thật hay ảo giác nữa.

Không, chỉ cần gỡ mặt nạ ra là biết ngay!

Hắn hạ quyết tâm, vươn tay giật phăng chiếc mặt nạ...

Khi hắn khôi phục lại ý thức thì đã thấy mình đi xuống khỏi xà đá.

Tiếng của Hồng Lôi gọi hắn tỉnh lại: "Giang tiểu ca, mau cởi trói cho anh đi!

Ở đây sắp sập rồi!" Giang Nhất chạy xuống khỏi xà đá.

Hắn không biết lý do tại sao, nhưng việc chém đứt Thi Hương Ma Dụ đã khiến các vách đá quanh Quỷ Động bắt đầu nứt toác, đá từ trên cao không ngừng rơi xuống vực sâu, thậm chí không nghe thấy tiếng vọng.

Trong đầu Giang Nhất dường như bị mất đi một đoạn ký ức khoảng mười mấy giây.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều biến mất!

Chẳng lẽ trong quan tài thần mộc của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thứ gì đó xóa được ký ức?

Hắn phát hiện trong tay mình có thêm một vật.

Đó là một món đồ ngọc hình tròn đen trắng, một miếng ngọc Âm Dương Ngư. "?" Hắn dường như đã tìm thấy nó trong quan tài của Nữ vương, nhưng quá trình lấy nó như thế nào thì hắn hoàn toàn không nhớ rõ!

Chương 79

Chết tiệt, thật quỷ dị! 【Hệ thống: Phát hiện ký ức của ký chủ bị xóa bỏ 9 giây, đừng hoảng sợ, sau này hoàn thành nhiệm vụ có thể khôi phục lại.】 Đúng là bị xóa ký ức thật!

Giang Nhất không khỏi kinh ngạc.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này cũng thần thánh quá rồi, lẽ nào thực sự có dị năng như yêu quái sao?

Thật khó tin.

Nhưng giờ không phải lúc để kinh ngạc, Quỷ Động sắp sụp đổ hoàn toàn, phải tìm được mộ Tiên tri mới mong thoát chết!

Hắn cất miếng ngọc đi rồi vội vàng đi cứu người. "Trời ơi, Giang tiểu ca, cậu thắt nút gì mà khó gỡ thế này." "Nhanh lên nhanh lên, không thì lão Lôi tôi bị đá đè chết mất." "Mà nếu có bị đè chết rồi xuống địa ngục, chắc nhảy xuống Quỷ Động cho nhanh cũng dễ chấp nhận hơn đấy." Hồng Lôi đúng là gã bặm trợn, đối mặt với cảnh tượng này vẫn không quên đấu khẩu.

Hoàng Bác nói: "Lão Lôi, lúc nào rồi còn đùa, mau tìm cách thoát ra đi." Hồng Lôi bất lực: "Lối về bị chặn rồi, giờ không lẽ nhảy xuống dưới kia?

Tội nghiệp lão Lôi tôi chưa kịp để lại di ngôn cho gia đình đã xong đời rồi." Lúc này trong mắt mọi người, đây rõ ràng là tuyệt lộ.

Quỷ Động xuất hiện vô số vết nứt, ngay cả Thu Lan và Vũ Dương cùng các chuyên gia khảo cổ còn lại ở bên ngoài cũng cảm nhận được dư chấn!

Vũ Dương quyết đoán: "Chạy mau!" Thu Lan cau mày: "Còn mọi

người thì sao?" Vũ Dương im lặng một hồi rồi nói: "Giờ mình còn khó giữ thân, chỉ hy vọng Giang tiểu ca có thể cứu được họ, nếu không thì khi thần điện này sập xuống, không ai thoát nổi đâu." Quả thực là vậy, ngay cả thần điện xây bằng đá lúc này cũng đã nứt nẻ.

Nếu không chạy ngay thì sẽ bị chôn sống.

Việc cứu viện sau đó cũng gần như không thể vì nơi này quá xa xôi, máy bay bay qua hai ngọn Từ Sơn này cũng dễ mất phương hướng.

Mọi người im lặng giây lát rồi nhanh chóng rút khỏi thần điện, chạy về phía thung lũng.

Dù sao Giang Nhất cũng đã dặn nếu có sự cố thì hội quân ở cửa thung lũng.

Giờ dưới lòng đất xảy ra chuyện gì không ai rõ, chỉ biết phó mặc cho ý trời.

Khán giả thảng thốt: "Hỏng rồi, tuyệt đối không ra được rồi!" "Cả dãy núi sập rồi, sắp bị chôn vùi rồi, tiêu đời cả lũ rồi!" "Liệu có ai sống sót không?

Chắc không còn cơ hội nào nữa rồi." "Hu hu, vừa tỉnh khỏi ảo giác xong lại sắp bị chôn cất, số phận mấy người này khổ quá." "Chạy mau đi!" "Vừa nãy Giang tiểu ca nhìn thấy gì thế?

Tôi không thấy đoạn đó!" "Thật đấy, lúc anh ấy đứng trước quan tài thần mộc hình như đã mỉm cười, quỷ dị quá, chẳng lẽ anh ấy cũng trúng ảo giác?" "Ai mà biết được, chắc chỉ có mình anh ấy biết thôi." "Đừng quan tâm chuyện đó nữa, Quỷ Động sắp sập rồi, sợ là không ai sống sót nổi đâu." "Giờ hoặc bị chôn sống, hoặc nhảy xuống vực, đường nào cũng chết!" Khán giả vô cùng đau xót.

Lâm vào tuyệt cảnh thế này, e là thần tiên cũng chịu chết.

Giang Nhất chạy từ xà đá về, dùng dao quân dụng cắt đứt dây thừng.

Lúc này Giáo sư Trâu An cũng lảo đảo đứng dậy, chắc là do dư chấn làm cho tỉnh lại.

Sau khi giải thoát cho Hồng Lôi và Hoàng Bác, Giang Nhất lập tức dùng đèn pha tìm kiếm trên vách đá.

Quả nhiên đúng như dự đoán, theo sự sụp đổ bên trong, vách đá lộ ra một vết nứt lớn, bên trong dường như có một căn phòng nhỏ!

Mộ của Tiên tri!

Giang Nhất hét: "Vào đó!" Hồng Lôi và Hoàng Bác dù đầy rẫy nghi vấn nhưng cũng biết lúc này không nên hỏi nhiều, lập tức dìu Trâu An lao vào vết nứt.

Họ hiểu rõ giờ không còn đường lùi, trốn được lúc nào hay lúc ấy.

Nha Nha và Nhiệt Ba vẫn đang hôn mê, Giang Nhất hơi hối hận vì ra tay hơi nặng, nếu nhẹ tay chút có khi giờ hai cô đã tỉnh.

Không còn cách nào, hắn đành mỗi vai vác một cô chạy nhanh vào 'Mộ Tiên tri'.

Trong mắt khán giả, Giang Nhất giống như một vị anh hùng đang giải cứu hai mỹ nhân.

Sau khi Hoàng Bác và Hồng Lôi dìu Trâu An vào trong, Giang Nhất cũng lao vào theo.

Dù không còn đám quái xà khủng khiếp truy đuổi nhưng linh cảm về việc sụp đổ khiến mặt ai nấy đều xám ngoét. "Mẹ kiếp, hôm nay đúng là chôn chân ở đây thật rồi." Hồng Lôi lầm bầm chửi, "Thà rằng tôi bị ảo giác Tinh Tuyệt Nữ Vương dụ nhảy xuống cho xong, đỡ phải chứng kiến cảnh này." Hoàng Bác cũng nói: "Sao ảo giác tôi thấy

lại khác mọi người nhỉ, tôi thấy một con mắt, cứ như của Nhị Lang Thần ấy." Trâu An ngồi một góc khóc không thành tiếng.

Giang Nhất biết ông đã thấy người vợ quá cố.

Hồng Lôi hỏi: "Giang tiểu ca, tôi thấy cậu mở quan tài rồi, bên trong có gì thế?

Tinh Tuyệt Nữ Vương có ở đó không?" Giang Nhất gật đầu: "Có." Hai người kia lập tức lên tinh thần: "Có phải yêu quái không?" Giang Nhất nhớ lại, lúc lột mặt nạ ra, hắn dường như chỉ thấy một khoảng hư vô, không phải một khuôn mặt, mà giống như một tiếng gọi bên tai.

Hắn có dự cảm sau này sẽ còn gặp lại Nữ vương.

Hắn chỉ đành nói: "Không nhớ rõ nữa." Cả ba người đều lộ vẻ thất vọng.

Bí mật này e là không ai giải mã nổi rồi.

Mọi người bắt đầu chú ý đến gian mộ thất này. "Oa!

Tống tử!

Tôi... xẻng công binh của tôi đâu rồi?" Hồng Lôi quờ quạng quanh người mới nhận ra xẻng đã mất tiêu.

Căn động này tối thui, bên ngoài thì sập đổ khiến hai cái đèn pha không biết đã tắt từ lúc nào, chỉ còn lại một cái đèn pin trên tay Hoàng Bác.

Lúc nãy vội quá không kịp nhìn kỹ bên trong có gì, giờ mới bình tĩnh lại để quan sát.

Họ phát hiện trong căn nhà đá này có hai vật hình người đang ngồi, nhưng nhìn không rõ lắm.

Hồng Lôi đứng bật dậy hét lớn: "Tống tử!", làm Nha Nha và Nhiệt

Ba cũng giật mình tỉnh dậy.

Giang Nhất nói: "Anh Lôi, bình tĩnh đi, không phải Tống tử đâu, là hai cái xác khô thôi." Bốn người đàn ông nhìn kỹ lại, đúng là chỉ có hai xác khô ngồi đối diện nhau.

Giữa họ là một cái bàn đá, bên trên đặt một cái hộp đá.

Hoàng Bác soi đèn một vòng, phát hiện trên vách đá có bích họa.

Tâm trạng của Trâu An cũng đã ổn định lại, thấy có bích họa liền phấn chấn hẳn lên.

Chương 80

Chuyến đi sa mạc này vị chuyên gia già đã chịu quá nhiều đả kích, kiên trì được đến giờ đúng là phi thường.

Nha Nha: "Em cảm giác như mình vừa ngủ một giấc, sau đó biến thành Tinh Tuyệt Nữ Vương vậy?" Mọi người: "..." Nghe đáng sợ thật đấy.

Nhiệt Ba nói: "Em thì mơ thấy mọi người bỏ rơi em, chỉ còn mình em ở đây, em nhảy xuống vực tự tử rồi giật mình tỉnh dậy." Nha Nha hỏi: "Giấc mơ thật quá, cứ như thật vậy.

Bên ngoài sao rồi?

Động đất à?" Giang Nhất kể lại vắn tắt chuyện đã xảy ra.

Biết được tất cả chỉ là ảo giác, hai cô nàng không khỏi kinh ngạc, vì cảm giác đó quá thật.

Trong lúc đó, Trâu An, Hồng Lôi và Hoàng Bác đã nghiên cứu xong nơi này.

Hồng Lôi nói: "Cái nơi quái quỷ này chôn hai người, một già một trẻ, kỳ lạ thật, chẳng ra mộ cũng chẳng ra phần." "Ngoài cái hộp đá này ra chẳng có gì cả, lẽ nào trong này có bảo bối?" Cái hộp đá cao nửa người, rộng khoảng một mét vuông khiến mọi người tò mò.

Trên nắp hộp vẽ những hình thù lạ mắt, Trâu An đang bảo Hoàng Bác soi đèn để quan sát kỹ hơn.

Giờ cũng không thoát ra được nên họ tập trung nghiên cứu bích họa.

Trâu An tặc lưỡi: "Hình như vẽ vùng núi Zaglama này, có hai người..." Ông suy ngẫm một hồi rồi hỏi Giang Nhất: "Giang tiểu ca có

biết gì không?" Giang Nhất bước tới xem xét.

Hồng Lôi hỏi: "Cậu nhìn ra được gì không?" Những hình vẽ trên đá rất kỳ lạ, nét vẽ đơn giản nhưng nhìn ra ngay là một già một trẻ.

Người già dường như là người hầu, còn đứa trẻ thì được đám đông quỳ lạy, thân phận không hề đơn giản.

Hồng Lôi đoán: "Tôi biết rồi, thằng bé này chắc là con của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nếu không sao được mọi người lạy lục thế kia." Giang Nhất mỉm cười lắc đầu: "Trong 'Đại Đường Tây Vực Ký' có chép, ở vùng núi Zaglama có hai vị tiên thánh." Trâu An nói: "Tôi cũng biết chuyện đó, nhưng hai vị thánh đó hình như không phải một già một trẻ." Giang Nhất gật đầu: "Đứa bé này dường như có quan hệ với vị thánh đó, được gọi là 'Tiên tri'." "Tiên tri?" Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Họ cứ ngỡ đó chỉ là sự ngu muội của người xưa, bị mấy gã thần côn lừa gạt, chứ làm gì có tiên tri thật.

Hồng Lôi bảo: "Hải, tôi cứ tưởng nhân vật nào lợi hại lắm, hóa ra là một gã thần côn." Giang Nhất nhìn bích họa trên hộp đá, đột nhiên im lặng.

Vì nó không giống với những gì hắn biết trong nguyên tác!

Hắn thầm nghĩ, không thể nào, giờ không còn ảo giác nữa, không thể nhìn nhầm được.

Nha Nha bước tới hỏi: "Sao thế anh?" Giang Nhất nói: "Kỳ lạ thật, trên này dự ngôn về tôi!" Mọi người cùng vây lại. "Không thể nào?

Làm sao dự ngôn được chuyện của nghìn năm sau chứ?

Nếu vậy thì lợi hại quá rồi." Giang Nhất chỉ vào bức họa: "Tầng thứ nhất kể về việc Tiên tri được nhân dân kính trọng như thế nào, đứa trẻ này đã tiên đoán được thiên tai, giúp dân chúng thoát nạn, sau

đó trở thành đồ đệ của tiên thánh." "Nhưng nhìn tầng thứ hai này đi." Mọi người nín thở theo dõi.

Giang Nhất tiếp: "Tầng thứ hai, bức họa đầu tiên vẽ một ngày nọ, có tám người rơi vào một cái hố đen." Cái hố đen đó rõ ràng là Quỷ Động.

Tám người được vẽ bằng các nét gạch đơn giản.

Mọi người gật đầu. "Sau đó, bức vẽ này cho thấy có sáu người xâm nhập vào mộ địa." Giang Nhất, Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba, Hồng Lôi và Giáo sư Trâu An.

Vừa vặn sáu người!

Mọi người cảm thấy rùng mình.

Bức họa đã vẽ ra cảnh lúc vào Quỷ Động có tám người, nhưng sau đó có hai người rơi xuống, chỉ còn lại sáu người! "Thật hay giả đây?

Chắc chỉ là trùng hợp thôi chứ?" Hoàng Bác và Hồng Lôi vốn là người theo chủ nghĩa duy vật nên vẫn còn nghi ngờ.

Chỉ có Nha Nha nói: "Hình như đúng thật này, nhìn xem, chẳng phải vẽ hai người phụ nữ, một người già và ba người đàn ông bình thường sao?" Mọi người nhìn theo ngón tay Nha Nha chỉ.

Hai người phụ nữ tóc dài, ông lão có râu trắng dài, và ba người đàn ông đứng hàng ngang...

Ai nấy nhìn nhau trân trối.

Quá quỷ dị rồi!

Nghìn năm trước mà Tiên tri đã dự đoán được họ sẽ xuất hiện ở đây sao?

Nha Nha quan sát kỹ hơn lại phát hiện thêm một điều kinh người: "Nhìn kìa!

Một, hai, ba, bốn... có bốn cái!" Nha Nha kinh hãi đến mức không nói nên lời.

Những người khác vẫn chưa hiểu gì.

Cô nàng chỉ vào vai của bốn hình người: "Nhìn xem, trên vai của bốn người nhỏ này đều có một chấm tròn nhỏ... chẳng lẽ là..." Mọi người nhìn kỹ lại.

Đúng vậy!

Ba người đàn ông và một người phụ nữ, trên vai họ đều có một chấm tròn nhỏ rất tinh vi, nếu không nhìn kỹ thì không tài nào thấy được.

Ngay cả Giang Nhất cũng không để ý.

Hắn quá chấn kinh vì lời tiên tri quá khớp với thực tế.

Hắn thầm nghĩ, do sự xuất hiện của mình mà thế giới cổ mộ này đã thay đổi chăng!

Giang Nhất thốt lên: "Lẽ nào những chấm nhỏ đó là..." "Thiết bị quay phim!" Mọi người đồng thanh hô lên, rồi tất cả cùng im bặt.

Thật quá khủng khiếp.

Một cái hộp đá từ nghìn năm trước lại vẽ ra được cảnh tượng hiện tại?

Năng lực tiên tri này quá bá đạo rồi. "Ảo giác sao?

Anh Bác, đánh em cái xem nào." Hồng Lôi cảm thấy mình vẫn còn trong ảo giác, vì chuyện này hoàn toàn phi lý.

Chương 81

Hoàng Bác không khách khí tát bốp vào gáy Hồng Lôi một cái. "Đau!

Lão Hoàng, ông ra tay ác thế!" Hoàng Bác nói: "Tôi phải xác định xem chúng ta có đang bị ảo giác tập thể lần nữa không." Giang Nhất nói: "Chắc là không đâu, Thi Hương Ma Dụ bị tôi ném xuống Quỷ Động rồi, cả quan tài thần mộc cũng rơi xuống đó, nên ảo giác là không thể, đây là thật." Mọi người im lặng.

Vị tiên tri này rõ ràng không phải hạng thần côn lừa đảo!

Đúng là có năng lực thật sự!

Lẽ nào vị này còn biết tình hình ở đây đang được phát sóng trực tiếp không?

Cảnh tượng này cũng được truyền tải thẳng đến khán giả, khiến họ còn chấn động hơn cả nhóm thám hiểm. "Sợ quá, tôi thực sự sợ rồi!

Đứa trẻ đó quá lợi hại." "Dự báo chính xác tình hình hiện tại, đúng là thần nhân thời cổ đại!" "Tiên tri đúng không hổ là đồ đệ tiên thánh, biết rõ tình hình thế này, không hiểu còn dự đoán được gì nữa không?" "Nếu mọi thứ đều được dự báo trước, đứa bé đó thật đáng sợ." "Người nghìn năm trước có thể dự đoán chuẩn xác, dùng Chu Dịch sao?

Trí tuệ cổ nhân lại một lần nữa khiến tôi kinh ngạc!" "Nếu được, tốt nhất nên mang mấy bức họa này ra ngoài nghiên cứu, giá trị của chúng quá lớn." "Nếu là dự ngôn thật, vậy trong hộp đá kia là gì?

Lẽ nào là bảo bối dự báo tương lai?" Khán giả bàn tán xôn xao

khắp thế giới.

Dù nét vẽ không quá tinh xảo nhưng nội dung rõ ràng khiến ai nấy đều nổi da gà.

Trên đời này thực sự có người tiên đoán được tương lai sao?

Cả nhóm tiếp tục xem nhưng thấy đoạn sau đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một bức cuối cùng: Sáu người cùng nhau mở chiếc hộp đá.

Hồng Lôi gãi đầu: "Giờ thế này nhé, nếu một mình tôi lên mở hộp, chẳng phải lời tiên tri sẽ mất linh sao?" Hoàng Bác bảo: "Có lý, thử xem nào." Hồng Lôi cười hì hì, nếu một mình hắn mở được thì lời tiên tri tự sụp đổ, mấy bức họa kia có thể chỉ là trùng hợp.

Chuyện tiên tri tương lai này nghe quá tà môn.

Hắn xoa hai bàn tay rồi nắm lấy tay cầm trên hộp đá.

Dùng sức...

Chiếc hộp đá không hề nhúc nhích. "Nặng quá, anh Bác giúp một tay!" Hoàng Bác vào giúp, bốn bàn tay cùng dùng sức nhưng chiếc hộp vẫn trơ ra đó.

Hồng Lôi nói: "Cái hộp này chắc là đá nguyên khối rồi, nặng cả tấn chứ chẳng chơi, hai người không mở nổi đâu." Giang Nhất đề nghị: "Để tôi thử xem." Thế là Giang Nhất, Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba và Giáo sư Trâu An cùng xúm lại.

Mỗi người đặt một bàn tay lên.

Vừa đặt tay vào, Giang Nhất thậm chí còn chưa kịp dùng sức, chiếc hộp đã ứng thanh mở ra. "Tê..." Mọi người rùng mình.

Đáng sợ thật sự.

Những bức họa kia cứ như kịch bản, còn họ chỉ là diễn viên.

Giang Nhất nhìn quanh, nghi ngờ có cơ quan, ví dụ như phải đủ trọng lượng của sáu người đứng trước hộp mới kích hoạt được, hoặc sáu bàn tay chạm vào mới mở được.

Nhưng hắn hoàn toàn không tìm thấy dấu vết cơ quan nào, căn phòng đá này cứ như một khối thống nhất.

Bên trong hộp đá là một cuốn sách, hay đúng hơn là một cuộn da cừu (đây chính là vật phẩm nhiệm vụ thứ hai).

Hoàng Bác lấy cuộn da cừu ra xem rồi giao cho Giang Nhất.

Giang Nhất ngồi xuống mở ra.

Lúc này bên ngoài tiếng sụp đổ vẫn chưa dứt, ai nấy đều khẩn trương.

Hồng Lôi nói: "Mau xem trên đó viết gì đi, có chết tôi cũng muốn biết." Hoàng Bác bảo: "Đừng nói gở, Tiên tri đã biết chúng ta đến đây thì chắc chắn sẽ giúp chúng ta thoát ra ngoài." Giang Nhất nhìn Hoàng Bác, thầm nghĩ gã này đoán đúng thật, đúng là diễn viên có IQ và EQ đều cao.

Muốn thoát ra chắc chắn phải dựa vào vị Tiên tri này rồi.

Lời tiên tri chuẩn xác như dao mổ của bác sĩ khiến mọi người thấy ngạt thở.

Giang Nhất mở tờ đầu tiên ra: "Trên này kể về câu chuyện núi Zaglama, ngọn thần sơn này nghìn năm trước không phải là sa mạc.

Ở đó có bốn bộ lạc sinh sống.

Một ngày nọ, họ phát hiện ra một địa huyệt khổng lồ trong thung lũng.

Đại tế ti của bộ lạc đã sai người làm một con mắt bằng ngọc để nhìn trộm thứ bên dưới địa huyệt đó." Nghe đến đây, Hồng Lôi chen

vào: "Đúng rồi, chắc chắn là cái Quỷ Động bên cạnh rồi." Mọi người lườm hắn một cái, Hồng Lôi ngượng nghịu ho khan: "Tiểu ca tiếp tục đi." Giang Nhất đọc tiếp: "Trong buổi tế lễ, họ dùng hàng trăm nô lệ ném xuống hố đen để tế tự.

Đại tế ti muốn thông qua tế lễ và con mắt ngọc kia để nhìn xuống Quỷ Động.

Nhưng ý nguyện không thành, trái lại còn rước họa vào thân.

Đại tế ti bị mù rồi chết thảm, sau đó trong núi xuất hiện quái xà có mắt trên đầu, sức tấn công cực mạnh.

Mỗi lứa trứng xà có thể nở ra hàng trăm con." Mọi người nhìn nhau: "Chẳng lẽ là đám quái xà kia?" "Chúng tồn tại nghìn năm rồi sao?

Sống dai thật!" "Chắc quái xà xuất hiện là do đám nô lệ bị đem tế đấy." Rõ ràng cuộn da cừu này kể về nguồn gốc của Quỷ Động.

Giang Nhất đọc tiếp: "Bốn bộ lạc đã bầu ra hai vị thánh giả được thần linh che chở." Hồng Lôi nhận xét: "Một người cầm cái gì ngắn thế kia, không giống pháp trượng, người kia thì cũng một vật cán dài." Giang Nhất nói: "Người cổ đại vẽ hơi trừu tượng, có lẽ đó là đặc điểm của hai vị thánh." Hắn đọc tiếp: "Hai vị thánh đã dẫn dắt các dũng sĩ diệt trừ xà mẫu." Con xà mẫu trong hình có thân hình nhân thú xà thân, trông như yêu quái.

Trâu An lúc này giải thích: "Người xưa thường thêu dệt thêm về các mãnh thú trong chiến tranh, có lẽ chỉ là một con rắn khổng lồ thôi, vì nó là chiến công của anh hùng nên mới mang màu sắc thần thoại như vậy." Mọi người thấy có lý, như chuyện chém rắn trắng của Lưu Bang vậy.

Giang Nhất khen: "Kiến thức cao minh!" Thấy Trâu An đã ổn định

tâm trạng, hắn cũng yên tâm hơn. "Hai vị thánh đã quét sạch loài quái xà, ném chúng xuống Quỷ Động.

Họ nhận được thần dụ rằng 'con mắt ngọc' đã mở ra cánh cửa tai họa.

Sau đó, Tiên tri ra đời." "Tiên tri dự báo rằng tám trăm năm sau khi ông mất, thần sơn sẽ đón một bộ lạc mới, tộc Quỷ Động của Tinh Tuyệt Quốc." Trâu An tính toán: "Vậy thì căn phòng đá này có lịch sử hơn hai nghìn năm rồi." Giang Nhất gật đầu: "Tinh Tuyệt Nữ Vương sinh ra đã có đôi mắt quỷ nhìn thấu âm gian, bà ta dùng 'con mắt ngọc' để triệu hồi quái xà, chinh phục các lân quốc.

Vì bạo ngược nên đã chọc giận chân thần và bị diệt quốc." Đây là lịch sử của Tinh Tuyệt Quốc.

Đến đây, Giang Nhất dừng lại một chút, thông tin này khớp với những gì hắn biết.

Nha Nha cảm thán: "Nghe như truyện thần thoại ấy, thần kỳ thật." Hồng Lôi hỏi: "Tinh Tuyệt Nữ Vương chắc không có mắt quỷ thật đâu nhỉ?

Chương 82

Chứ nếu bà ta biết làm ảo giác và triệu hồi quái xà thì tà ác quá." Nhiệt Ba nói: "Nên mới bị diệt quốc, báo ứng cả thôi." Trâu An gật đầu: "Khá giống với những gì sử sách ghi lại, chẳng lẽ tất cả đều do Tiên tri dự đoán sao?

Dự đoán được chuyện tám trăm năm sau, thật khó tin quá." Cả nhóm dù nghi ngờ nhưng nhìn những gì đã xảy ra, họ không có bằng chứng để bác bỏ.

Giang Nhất cảm thấy tốc độ sụp lún ngày càng nhanh nên đọc nhanh hơn.

Thế nhưng khi lật ra mặt sau, hắn sững người.

Nha Nha hỏi: "Giang tiểu ca, sao không đọc nữa?" Giang Nhất nói: "Phần sau là chỉ dẫn cho chúng ta." Trên cuộn da cừu vẽ cảnh sáu người tiến vào mộ thất do Quỷ Động sụp đổ, ứng với bích họa trên hộp đá.

Nhưng có một điểm khác biệt, một người đàn ông trong đó biến thành... mặt trời?

Mọi người nhìn hình vẽ mà ngớ người ra. "Ý gì đây?

Một người trong chúng ta cuối cùng sẽ biến thành mặt trời sao?

Hay là hoa hướng dương?" Hồng Lôi hoàn toàn không hiểu.

Trâu An xem xét: "Rõ ràng người đàn ông này không phải tôi, vì hình vẽ lão già ở bên cạnh rồi." Ông nói tiếp: "Đây chắc là thủ pháp tượng trưng, tôi không rõ cụ thể, nhưng dường như người này có liên quan đến mặt trời, có thân thế hoặc năng lực khác người." Mọi người không hiểu nổi ý nghĩa đó.

Trong ba người đàn ông là Giang Nhất, Hoàng Bác và Hồng Lôi, chắc chắn là một trong ba.

Hồng Lôi tự giễu: "Từ nhỏ đến lớn tôi chẳng có năng lực gì đặc biệt, chỉ có sức khỏe đi đánh lộn thôi, chắc không phải tôi đâu." Hoàng Bác cũng bảo: "Nhìn tôi xấu thế này mà giống mặt trời sao?

Không phải tôi đâu." Mọi người nhìn về phía Giang Nhất.

Nếu nói ai đặc biệt nhất, chắc chắn là hắn.

Nhưng vì sao Tiên tri lại dự ngôn hắn liên quan đến mặt trời?

Giang Nhất cau mày suy nghĩ.

Trong nguyên tác, người mang huyết mạch tộc Quỷ Động là Shirley Dương, nhưng giờ lại biến thành người liên quan đến mặt trời.

Hắn cũng không rõ ý nghĩa là gì.

Ngay lúc đó, lối vào bị đá rơi từ trên cao chặn đứng! "Hết rồi, lần này chết thật ở đây rồi." Hồng Lôi thở dài.

Lối vào bị chặn, chỉ còn lại một khe hở nhỏ.

Họ dùng đèn pin soi ra ngoài nhưng không thấy gì nữa, xà đá đã biến mất, có lẽ quan tài thần mộc đã rơi xuống vực.

Giờ chỉ còn nước chờ bị chôn sống.

Khán giả cũng cảm nhận được sự nguy hiểm qua màn hình. "Hết thật rồi sao?

Hình ảnh cuối cùng là cái chết trực tiếp à?" "Ai nấy để lại di ngôn đi thôi, đau lòng quá, nhìn họ chờ chết thế này tổ sản xuất không có cách nào sao?" "Tôi tin quân đội sẽ đến cứu, nhưng bao giờ thì tới?

Trong sa mạc thế này khó tìm lắm." Mọi người đều trầm mặc.

Trong mộ thất, Giang Nhất bình tĩnh nói: "Đừng cuống, vẫn còn cơ hội." Hắn chỉ vào cuộn da cừu: "Trên này nói Tiên tri sẽ giúp chúng ta rời khỏi đây." Hoàng Bác hỏi: "Rời đi bằng cách nào?" Giang Nhất nói: "Trên này vẽ rồi." Nha Nha hỏi: "Còn trang cuối cùng đúng không?" Giang Nhất đáp: "Trang cuối...

Tiên tri dặn rằng cuộn da cừu này tuyệt đối không được rơi xuống đất, nếu không... cả vùng núi Zaglama sẽ sụp đổ hoàn toàn, bị cát vàng chôn vùi đến tận cùng thời gian." Hoàng Bác định cầm xem thử, nghe vậy liền rụt tay lại không dám chạm vào.

Thái hãi hùng!

Tiên tri dự đoán chuẩn thế kia, nhỡ rơi xuống thật thì cả thành phố cổ bị chôn vùi mất.

Họ tin sái cổ lời tiên tri rồi. "Vậy...

Giang tiểu ca cầm cho chắc nhé, đừng để rơi." Hồng Lôi vừa dứt lời, mộ thất rung chuyển dữ dội, xuất hiện ba vết nứt!

Di thể của tiểu tiên tri bỗng nhiên rung lên!

Giang Nhất hô: "Được rồi, Tiên tri chỉ đường cho chúng ta rồi!" Ngón tay của xác khô đang chỉ về một trong ba vết nứt! "Tiên tri chỉ đường, chạy mau!" Giang Nhất quyết đoán dẫn đầu, theo sau là hai cô gái và hai gã đàn ông dìu Trâu An.

Hắn cất cuộn da cừu vào ba lô, tự nhủ không được để nó rơi.

Nhưng dường như mọi chuyện đã được định đoạt.

Dưới chân hắn đột nhiên xuất hiện một khe nứt như muốn nuốt chửng tất cả.

Nha Nha đi phía sau đẩy mạnh hắn về phía trước, nhưng chính cô lại trượt chân rơi xuống. "Nha Nha!" Nhiệt Ba hét lên.

Giang Nhất lập tức nhoài người bắt lấy tay Nha Nha.

Vì cứu cô nên hắn suýt rơi xuống.

Cuối cùng cũng kéo được Nha Nha lên, mọi người thở phào.

Nhưng không ai ngờ, trong lúc hỗn loạn, cuộn da cừu trong ba lô đã rơi mất.

Nếu hắn không cứu Nha Nha thì nó đã không rơi.

Hoàng Bác nói: "Xem ra Tiên tri đã dự liệu hết cả rồi." Giang Nhất định nhặt lại nhưng không kịp nữa: "Chạy mau thôi!" Giờ thì vô ích rồi.

Hắn hiểu rằng vì cứu Nha Nha mà cuộn da cừu rơi xuống, dẫn đến bão cát sắp tới chôn vùi nơi này.

Nhưng hắn không thể không cứu, vì tình cảm đồng đội bấy lâu nay.

Chương 83

Mạc Kim Giáo úy 'hợp thì sống, tan thì chết' không chỉ là lời nói suông.

Vết nứt ngày càng rộng.

Họ không biết lối này dẫn đi đâu nhưng cứ tin theo vị tiên tri nhỏ mà chạy.

Đường hầm tối tăm dường như dài vô tận, nếu không có Giang Nhất khích lệ có lẽ họ đã bỏ cuộc.

Nha Nha, Nhiệt Ba và Trâu An đã kiệt sức.

Khi sắp tới giới hạn, họ cuối cùng cũng thấy ánh sáng.

Lối ra chính là cửa thung lũng!

Chưa kịp mừng rỡ thì bão cát đã ập đến.

Thu Lan, Vũ Dương và những người còn lại đang vội vã dẫn lạc đà sơ tán.

Thấy nhóm Giang Nhất hiện ra từ vách núi, họ vô cùng kinh ngạc vì lối đó dẫn sâu xuống lòng đất ba tầng, thoát ra được đúng là kỳ tích. "Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng ra rồi, đi mau thôi không ông trời trừng phạt mất." An Cổ Lạp vẫn lảm nhảm thần thánh. "Giang tiểu ca!

Cuối cùng anh cũng ra rồi!" Vũ Dương suýt khóc.

Đội ngũ không có Giang Nhất như mất đi linh hồn.

Giang Nhất quát: "Lên lạc đà!

Rời khỏi tâm bão ngay!" Một trận bão cát lớn sắp chôn vùi Tinh Tuyệt Cổ Quốc, vùng Từ Sơn này không thể ở lại được nữa.

Cả đội phi lạc đà chạy thối chết ra ngoài.

Khán giả hò reo: "Ra rồi!

Tiên tri đỉnh thật!" "Dự đoán được cả khe nứt để thoát thân, không thể tin nổi!" "Có nhà khoa học nào giải thích hộ cái không?

Newton chắc đang đội mồ sống dậy mất." "Thế giới này nhiều thứ không giải thích nổi thật.

Thoát được là tốt rồi, bão cát lần này kinh khủng quá, hèn chi lời tiên tri nói nơi này sẽ bị chôn vùi." Cả đội chạy thối chết trong bão cát, cuối cùng phải dừng lại vây thành vòng tròn quanh đám lạc đà để tránh bão.

Cát thổi suốt một ngày đêm, đây chắc chắn là chương trình hành xác nhất lịch sử, nhưng cũng là chương trình có lượt xem cao nhất.

Khi bão tan, cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy sững sờ.

Hai ngọn núi Từ Sơn khổng lồ đã biến mất tăm, như chưa từng tồn tại. "Chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác sao?" Nha Nha thảng thốt.

Cả vương quốc cổ đại giờ chỉ còn là bãi cát bằng phẳng.

Có lẽ núi đã sụp xuống Quỷ Động và bị bão cát xóa sạch dấu vết.

Tinh Tuyệt Cổ Thành vĩnh viễn nằm sâu dưới lòng đất.

Họ tiếp tục hành trình trở về.

Dù mất đi bốn thành viên nhưng họ đã mang về được những ghi chép vô giá.

Sau nửa tháng ròng rã, cả nhóm cuối cùng cũng thấy một thị trấn nhỏ ở chân trời. "Oa!

Về rồi!

Tôi phải đi tắm ngay đây!" Nha Nha và Nhiệt Ba reo hò.

Những ngày tháng thiếu nước, bụi bặm trong sa mạc đúng là cực hình với phái đẹp.

Giang Nhất đi sau cùng, Giáo sư Trâu An cố ý đi chậm lại để đợi hắn.

Những ngày qua ông rất ít nói, hết nghiên cứu văn tự lại nhìn về phía sa mạc, có lẽ vẫn đang thương tiếc người vợ.

Ông lấy từ trong túi ra một món đồ đưa cho Giang Nhất.

Giang Nhất thắc mắc nhìn vị chuyên gia già.

Trâu An nói: "Giang tiên sinh đã là Mạc Kim Giáo úy thì chắc hẳn phải nhận ra thứ này chứ?" Giang Nhất tò mò nhận lấy.

Đó là một thanh đoản kiếm giấu trong tay áo, lưỡi kiếm sắc lẹm, trên vỏ da có khắc hai chữ: Tá Lĩnh!

Giang Nhất kinh ngạc thốt lên: "Tá Lĩnh Tiểu Thần Phong!?" Tá Lĩnh Tiểu Thần Phong.

Đã là Tá Lĩnh thì tự nhiên phải có nó.

Đây là một trong bốn phái hệ đạo mộ lớn nhất: Tá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, ngoài ra còn có một phái khác là Quan Sơn Thái Bảo. 'Tá Lĩnh Tiểu Thần Phong' chính là bảo bối trong tay thủ lĩnh phái Tá Lĩnh, tương đương với Mạc Kim Phù của Mạc Kim Giáo úy.

Phái Tá Lĩnh, nghe tên là biết họ rất giỏi trong việc phá hủy, mang đặc điểm của một phái đạo mộ thực thụ.

Điều khiến Giang Nhất thắc mắc là tại sao Trâu An, một bậc lão làng trong giới khảo cổ, lại sở hữu 'Tá Lĩnh Tiểu Thần Phong'?

Thật kỳ lạ.

Trâu An mỉm cười nói: “Không hổ là người của phái Mạc Kim, đúng là Tiểu Thần Phong rồi!” Giang Nhất hỏi: “Giáo sư Trâu, sao

ông lại có được thứ này?" Trâu An lộ vẻ hồi tưởng: "Đây là đồ của một người bạn già của tôi.

Năm đó khi tôi đi khảo cổ ở Tần Lĩnh, tôi đã gặp nguy hiểm khi đang đổ đấu, ông ấy đã cứu tôi một mạng, sau đó giao thứ này cho tôi." Giang Nhất lại hỏi: "Ồ?

Vậy người bạn đó của giáo sư hiện giờ...?" Trâu An lắc đầu: "Mười mấy năm rồi tôi không gặp lại ông ấy.

Năm đó ông ấy nhận được lệnh triệu tập của các phái hệ đạo mộ, lúc đi vẻ mặt rất kích động, nói rằng có một 'Thiên cổ nhất mộ', biết rõ bên trong hiểm nguy trùng trùng nhưng dù chết cũng phải chết ở trong đó.

Sau đó...

Chương 84

thì bặt vô âm tín.” Giang Nhất gãi đầu: “Thiên cổ nhất mộ?

Nó nằm ở vị trí nào?” Trâu An lắc đầu: “Lúc đi ông ấy không nói, tôi cũng không hỏi, dù sao ông ấy đạo mộ còn tôi làm khảo cổ, cũng không tiện.” Giang Nhất gật đầu, quả thực nếu có thứ như vậy, một cá nhân chắc chắn sẽ không tiết lộ.

Trâu An nói: “Tại hạ có một việc muốn hỏi.” Giang Nhất đáp: “Không biết là việc gì?” Trâu An hỏi: “Chuyện năm xưa giới đạo mộ tứ đại phái hệ tụ họp, Giang tiên sinh có biết không?” Giang Nhất lắc đầu: “Tôi không biết.” Dĩ nhiên là anh không biết vì vừa mới xuyên không tới đây mà.

Trâu An nói: “Được rồi, năm đó thủ lĩnh bốn phái lớn tụ họp nhưng sau đó đều mất tích không dấu vết.

Tôi cứ tưởng giới đạo mộ đã lụi tàn từ đó, không ngờ lại có một nhân vật lợi hại như Giang tiểu ca, thật khiến tôi kinh ngạc.” Giang Nhất thầm suy đoán, trước khi anh xuyên không, thủ lĩnh các phái đạo mộ ở thế giới này tụ tập lại có lẽ là vì một ngôi mộ cổ nào đó, nhưng sau khi vào trong thì tất cả đều biến mất tập thể.

Còn vì sao thì không ai biết.

Trâu An cũng chỉ biết đại khái, những chuyện cụ thể dĩ nhiên không ai nói cho ông ta biết.

Ông ta chỉ tò mò về cuộc tụ họp đó thôi, nhưng xem ra Giang Nhất cũng không rõ.

“Thôi bỏ đi, giờ tôi cũng già rồi, ngoài Tinh Tuyệt cổ quốc ra không còn mong cầu gì khác, xin tặng Tiểu Thần Phong này cho Giang

tiểu hữu xem như lễ vật tạ ơn cứu mạng.” Trâu An nói xong liền cưỡi lạc đà đi trước. 【Chúc mừng ký chủ đạt được thân phận: Tá Lĩnh Lực sĩ (2/5)】 Thế này cũng được sao?

Giang Nhất nhìn lưỡng dao nhỏ, nó cực kỳ sắc bén, phát ra ánh lam u tối, rõ ràng là có tẩm độc trong lúc rèn.

Sau này đi đạo mộ không cần dùng binh đao bình thường nữa, dùng Tiểu Thần Phong là đủ rồi.

Đây là một thị trấn nhỏ ven sa mạc.

Ở đây có căn cứ của một công ty khai thác khí đốt tự nhiên nên dân cư khá đông đúc, mọi thứ đều đầy đủ.

Thấy nhóm người đi ra từ sa mạc, ai nấy đều ngẩn ngơ.

Phải biết rằng phía nam có những vùng sa mạc không người rất lớn, không có ô tô mà chỉ dùng lạc đà thì ít nhất phải mất một tháng mới ra được, thường thì chẳng ai có thể sống sót trở ra.

Từng có đội thăm dò 10 người vào nhưng chỉ có 6 người về, đủ thấy nơi đó tàn khốc thế nào.

Nhưng rất nhanh, họ đã nhận ra đội hình này: Tổ chương trình《Đạo Mộ Không Gian》!

Dù mọi người hiện tại bị hành hạ đến mức không còn hình người nhưng trang bị của Giang Nhất và thanh Hắc Kim Cổ Đao kia quá dễ nhận diện.

“Trời ạ!

Họ về thật rồi!” “Vất vả quá!

Không ngờ có thể về được!

Tôi phục sát đất luôn, chuyên gia sinh tồn hàng đầu thế giới cũng không dám bén mảng tới vùng không người đó đâu!” “Giỏi quá, mọi

người qua chỗ tôi đi, chỗ tôi có nhà tắm!

Có thể tắm rửa miễn phí!" "Có Coca lạnh đây, mời mọi người uống." Hiện tại danh tiếng của mấy người này ở trong nước đã vượt qua cả sao hạng nhất.

Đi trên phố không ai là không nhận ra nhóm của Giang Nhất.

Nhân khí của chương trình hiện giờ thậm chí còn vượt qua cả bản tin thời sự.

Đây là chương trình có lượng người xem trực tiếp nhiều nhất toàn cầu, phá vỡ kỷ lục thế giới.

Cuối cùng, dưới sự chào đón nhiệt liệt của cư dân địa phương, họ thậm chí mua đồ không cần trả tiền, chỉ cần quét mặt là xong.

Ở đây có quán ăn, có chỗ ở, mọi người mới cảm thấy mình đã trở lại thế giới loài người.

Mọi người lập tức đi tắm rửa sảng khoái, ăn thịt dê nướng, Nha Nha và Nhiệt Ba còn được ăn kem.

Đối với con gái mà nói, chuyến đi này đúng là cực hình.

Cả nhóm nghỉ ngơi suốt hai ngày hai đêm.

Tổ chương trình cũng không hối thúc vì họ biết mọi người cần dưỡng tinh súc duệ.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Giang Nhất nhận được phần thưởng hệ thống. 【Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ khám phá Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhận được kỹ năng: Khôi Tinh Thích Đấu, Nhị Chỉ Tham Động.】 Hai kỹ năng này đủ để đối phó với lũ Tống tử!

Kỹ năng của Muộn tiểu ca đã bị anh học hết rồi.

"Không tệ." Giang Nhất hài lòng nhìn miếng ngọc 'Âm Dương Ngư' trên tay.

Anh suýt quên mất nó.

Hiện giờ anh vẫn chưa rõ công dụng của nó, nhưng trên đó có khắc hai chữ: 'Vãng Phản'!

“Nghĩa là gì nhỉ?” Giang Nhất thầm suy nghĩ.

Miếng ngọc này có màu đen trắng, đen trong có trắng, trắng trong có đen.

Hai chữ cổ 'Vãng Phản' xuất hiện mang nhiều hàm ý.

Miếng ngọc bội này do 'Tinh Tuyệt nữ vương' tặng sao?

Có quá nhiều nghi vấn, chỉ có thể khai quật từ từ.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, mọi người dần khôi phục tinh thần và thể lực.

Giáo sư Trâu An rời đi sau một ngày nghỉ ngơi, ông bận rộn hơn nhóm Giang Nhất nhiều, phải về viết báo cáo nộp lên những phát hiện vừa qua.

Dù toàn bộ quá trình đã được Giang Nhất và mọi người livestream nhưng cấp trên vẫn cần nắm rõ tình hình cụ thể.

Dĩ nhiên, từ hôm nay trở đi, những nhà khảo cổ này sẽ trở nên nổi tiếng nhất trong giới.

Việc được tận mắt thấy Tinh Tuyệt cổ quốc thần bí nhất Tây Vực, suýt nữa còn gặp cả nữ vương, trải nghiệm này đủ để họ khoe cả đời.

Ba ngày sau, đội hậu cần của chương trình đón nhóm Giang Nhất đi.

Về trải nghiệm lần này, ai cũng không ngờ tới.

Ban đầu đạo diễn chỉ định cho họ đi theo đoàn khảo cổ để lấy

danh tiếng, bản thân ông ta cũng là một nhà khảo cổ nên biết các cổ quốc Tây Vực không dễ tìm, bao nhiêu đội đã thất bại trở về.

Nhưng Giang Nhất chỉ dựa vào kỹ năng thần sầu mà tìm thấy Tinh Tuyệt cổ quốc, đạo diễn không phục không được.

Chương 85

Đón mọi người về Thượng Hải, tổ chương trình tổ chức một buổi lễ chào đón ngay tại sân bay.

Rất nhiều người dân Thượng Hải hay tin đã kéo tới tham gia, hiện trường náo nhiệt như đón siêu sao.

"Về rồi!

Giang tiểu ca!

Em yêu anh!" "Cảm ơn mọi người đã có đóng góp vĩ đại cho sự nghiệp khảo cổ nước nhà!" "Đỉnh quá!

Giang tiểu ca, anh Lôi, anh Bác, Nha Nha, Nhiệt Ba, thần tượng của tôi!

Mọi người dũng cảm quá!" "Những gì mọi người mang lại còn hay hơn cả phim ảnh, quá kinh hiểm kích thích!" "Giang tiểu ca đẹp trai quá đi!" "Lần sau có thể để Giang tiểu ca đào mộ Tần Thủy Hoàng không?

Nghe nói chỗ đó vẫn chưa được khai quật đâu!" "Chỗ đó mà đòi đào bừa sao?

Sợ là đang đùa với mạng sống à?

Đừng để bảy người họ mạo hiểm nữa." "Giang tiểu ca, tôi là quản lý của công ty giải trí Đôn Hoàng, anh có hứng thú đóng phim đề tài đạo mộ không?

Thù lao tùy anh chọn!" "Có thể an toàn trở về là quá giỏi rồi, cảm ơn mọi người đã mạo hiểm mạng sống để livestream!" Cơn sốt của khán giả suýt làm sân bay tê liệt.

May mà tổ chương trình có chuẩn bị, đưa họ lên xe đi ngay, nếu không chắc chẳng thoát ra nổi.

Trên xe của tổ chương trình, Hồng Lôi nói: "Tiểu ca giờ nổi tiếng rồi, sau này có thể lấn sân làm diễn viên được đấy." Hoàng Bác phụ họa: "Đúng thế, tôi thấy cậu ấy có thiên phú diễn xuất, thân thủ lại tốt, không làm diễn viên thì phí quá." Hồng Lôi hào hứng: "Hay là lúc nào rảnh tôi bỏ tiền ra làm một chương trình riêng cho Giang tiểu ca nhé?

Tôi thấy trải nghiệm ở Tinh Tuyệt cổ quốc rất hợp để viết kịch bản, Nha Nha đóng vai nữ vương, Nhiệt Ba làm nữ chính, thế là xong!" Giang Nhất lắc đầu, anh chẳng có hứng thú gì với đóng phim cả.

Đối đầu với Tống tử và Huyết thi không đủ kích thích sao?

Việc gì phải đi đóng phim?

Hơn nữa giờ anh cũng chẳng thiếu tiền.

Số tiền khán giả ủng hộ đã vượt quá bốn trăm triệu, khả năng kiếm tiền của anh còn khủng hơn bất kỳ streamer nào.

Sau khi mọi người về, phần hai của chương trình chính thức kết thúc.

Kết thúc rồi, Thu Lan cũng rời đi cùng các chuyên gia khảo cổ, một là để làm báo cáo, hai là vì gặp nguy hiểm quá nhiều lần khiến cô thực sự không chịu nổi.

Cô còn chưa kết hôn, không cần thiết phải bán mạng trong chương trình này.

Hai kỳ vừa qua cô cũng kiếm được không ít tiền rồi, nên chính thức chia tay chương trình cũng là chuyện bình thường.

Giang Nhất cũng không có ý kiến gì, vì với kiến thức lịch sử của mình, sự hiện diện của Thu Lan trong đội là có cũng được mà không cũng chẳng sao.

Điều khiến Giang Nhất bất ngờ là Vũ Dương – quán quân đấu vật cũng xin rút lui.

"Cảm ơn các anh đã chiếu cố, con tôi vừa mới đầy tuổi, tôi thực sự không thể mạo hiểm thêm nữa, xin mọi người thông cảm." Vũ Dương nói vậy lúc rời đi.

Thực ra từ lúc vào Quỷ Động, mọi người đã thấy Vũ Dương có phần do dự, vốn dĩ tưởng cậu ta gan dạ nhưng hóa ra cũng biết chùn bước.

Hồng Lôi nói: "Thôi xong, chỉ còn lại năm người chúng ta." Hoàng Bác hỏi: "Nha Nha, Nhiệt Ba, phía công ty hai em có áp lực gì không?" Nha Nha và Nhiệt Ba cũng gật đầu.

Hiện tại bốn ngôi sao này đều có danh tiếng cực cao, nhưng đạo mộ thì phải mạo hiểm mạng sống, nên công ty của họ rất cân nhắc việc có cho tham gia tiếp hay không.

Họ muốn rút lui trong êm đẹp, không muốn mạo hiểm nữa.

Khi chương trình bước vào giai đoạn điều chỉnh, Giang Nhất không biết bốn người kia đi hay ở, nhưng anh chắc chắn sẽ không đi.

Cũng chẳng ai muốn anh đi cả.

Nếu anh đi, chương trình sẽ chẳng còn gì để xem, bởi không có một Mạc Kim Giáo úy chuyên nghiệp thì có khi đến lối vào mộ cũng chẳng tìm thấy.

Giang Nhất chính là người bảo đảm an toàn cho các khách mời, dĩ nhiên không thể đi.

Vậy nên khi anh vừa về, chương trình đã chuyển toàn bộ 434 triệu nhân dân tệ tiền ủng hộ cho anh.

Giang Nhất giờ đã trở thành triệu phú.

Trong lúc chương trình tạm nghỉ, Vũ Dương và Thu Lan rời đi, tổ chương trình bắt đầu tuyển chọn các cao nhân trong dân gian tham gia ghi hình, đồng thời trưng cầu manh mối về các ngôi mộ cổ từ người dân, vì họ không dám để khách mời đi theo đoàn khảo cổ nữa.

Lần trước suýt chút nữa là toi mạng ở Quỷ Động rồi!

Ai mà biết lần sau sẽ gặp phải thứ gì!

Thôi thì cứ tìm ngôi mộ nhỏ nào đó mà đạo, đừng có làm loạn lên như thế nữa!

Đạo diễn thực sự sợ rồi!

Mấy ngày nay Giang Nhất nghỉ ngơi rất thoải mái tại khách sạn do tổ chương trình sắp xếp.

Thỉnh thoảng anh cũng muốn đi bar tìm vài cô em trò chuyện, nhưng vì giờ đã là người nổi tiếng nên anh cũng gặp phải rắc rối của người nổi tiếng: đi đâu cũng có người theo chân, cầm điện thoại quay phim đăng Douyin.

Nếu không thì anh đã sớm bung xõa rồi.

Dù sao đạo mộ cũng là nghề nhảy múa trên đầu đao, kiếm được tiền thì phải xài cho sướng chứ.

Trong lúc Giang Nhất nghỉ ngơi... tại công ty của Nhiệt Ba, người quản lý nói: "Nhiệt Ba, hiện tại danh tiếng của em thuộc hàng đứng đầu thế hệ trẻ, chỉ có Nha Nha mới có thể so bì được.

Nhưng bây giờ đi mạo hiểm mạng sống để quay một chương trình thám hiểm đạo mộ như thế, sau khi công ty cân nhắc, việc có tham gia

tiếp hay không là do em quyết định.” Nhiệt Ba cúi đầu suy nghĩ một lát.

Công ty có thể gác lại lợi ích để cho cô tự quyết định là điều rất đáng quý.

Một lát sau, Nhiệt Ba nói: “Em tham gia!

Em rất thích chương trình này, quan hệ với các khách mời khác cũng rất tốt, em tin Giang tiểu ca có thể bảo vệ an toàn cho em.

Em thích kiểu thám hiểm như thế này!” Ánh mắt Nhiệt Ba rất kiên định, hóa ra cô cũng là người có máu mạo hiểm.

Hoàng Bác vốn là Ảnh đế, thành tựu hiện tại đã rất cao, anh có studio cá nhân.

Nhân viên trong studio đều khuyên anh không nên mạo hiểm nữa, nhưng Hoàng Bác lại nói: “Tôi già rồi, đóng phim được mấy năm nữa đâu?

Chương 86

Chi bằng mang đến cho khán giả những điều chưa từng thấy trước đây, hơn nữa tôi cũng khá thích cái nghề này, mọi người không cần lo cho tôi." Hồng Lôi thì nói thẳng với người trong công ty: "Đừng nói nhiều, tôi thích chương trình này, không đời nào rời đi đâu!

Đừng cản tôi, chuẩn bị thêm đồ đạc đi, tôi sắp đi xuống ngôi mộ tiếp theo rồi.

Ai cản tôi là tôi liều đấy!

Có ai cần đồ cổ không để tôi mang về cho?" Mọi người trong công ty: "..." Đúng là anh Lôi có khác.

Phía Nha Nha, cô cũng phải đối mặt với cấp trên công ty.

Họ có chút do dự nhưng cuối cùng cô vẫn đưa ra lựa chọn: "Tôi biết mọi người lo lắng cho tôi, nhưng tôi thích đóng phim và cũng thích thám hiểm.

Mọi người biết đấy, lúc không có cảnh quay tôi thường đi leo núi mà.

Cũng vì thế mà tổ chương trình mới tin tưởng tôi.

Vậy nên tôi quyết định tiếp tục quay!" Nha Nha nói vậy, trong lòng lại hiện lên gương mặt của chàng trai trẻ đã cứu mình.

Trong lúc tổ chương trình trưng cầu manh mối và tuyển chọn khách mời mới, giới khảo cổ trong nước cũng xảy ra chấn động lớn.

Việc phát hiện Tinh Tuyệt cổ quốc với đầy đủ hình ảnh ghi lại là điều chưa từng có trong lịch sử khảo cổ.

Di tích Tinh Tuyệt cổ quốc đã biến mất, nên những hình ảnh đó

càng trở nên vô giá.

Vì thế Giang Nhất, một công thần, thậm chí còn nhận được giải thưởng cống hiến khảo cổ từ Bộ Văn hóa!

Giải thưởng này giá trị vật chất không quan trọng, quan trọng là thái độ của cấp trên.

Họ hoàn toàn công nhận giá trị của chương trình và sự đóng góp của các khách mời.

Điều này chẳng khác nào tấm bùa hộ mệnh giúp chương trình diễn ra an toàn.

Trong mắt giới khảo cổ, Giang Nhất hoàn toàn xứng đáng, hai kỳ vừa qua đủ để làm chấn động toàn bộ giới khảo cổ rồi, trao giải thưởng là chuyện đương nhiên.

Điều này giúp bộ phận biên kịch của chương trình như uống được viên thuốc an thần, có thêm niềm tin để tiếp tục làm đạo mộ.

Nhưng không được làm quá lớn!

Phải thám hiểm nhưng cũng phải an toàn!

Sau hai ngày trưng cầu, tổ chương trình đã thu thập được manh mối về một ngôi mộ cổ, họ cố ý tránh những lăng mộ lớn hay mộ hoàng đế, chỉ chọn nơi nào trông không quá nguy hiểm để đảm bảo an toàn cho khách mời.

Họ cũng tuyển chọn được một cao thủ từ dân gian tham gia, đồng thời cấp trên cũng sắp xếp một nghệ sĩ mới gia nhập.

Đội hình bảy người lại được thiết lập!

Rất nhanh, tổ chương trình bắt đầu triệu tập 'thất nhân tổ' tập kết!

Tại Thượng Hải, tòa nhà truyền hình!

Giang Nhất và mọi người tụ họp tại hiện trường livestream.

Mấy ngày qua họ không gặp nhau, chỉ có Giang Nhất ở lại Thượng Hải, nên khi gặp lại ai nấy đều rất thân thiết.

Dù sao họ cũng đã trải qua sinh tử có nhau.

Lên núi, xuống hang, vượt sông, gặp cả quỷ.

"Giang tiểu ca!

Tôi tới đây!" Hồng Lôi lần này vẫn trang bị tận răng, tay còn cầm thêm một chiếc xẻng công binh.

Hoàng Bác trong mấy ngày nghỉ ngơi đã nạp thêm kiến thức lịch sử, dựa vào chỉ số thông minh của mình, có lẽ học thêm một thời gian nữa là anh có thể thi bằng tiến sĩ được rồi.

Da dẻ của Nha Nha và Nhiệt Ba đã khá hơn một chút, dù vẫn còn hơi đen so với lúc mới bắt đầu chương trình, nhưng trông họ lại càng xinh đẹp và cuốn hút hơn, khiến fan càng thêm yêu thích.

Năm người tùy ý ngồi trên chiếc xe van Ngũ Lăng do tổ chương trình sắp xếp.

"Mọi người vất vả rồi, lần này chúng ta lại có thêm khách mời mới!" Đạo diễn phấn khích nói.

Năm người đồng loạt nhìn ra ngoài xe, họ rất tò mò về khách mời mới.

Bởi hành trình đạo mộ đầy rẫy hiểm nguy, đến như Vũ Dương còn sợ hãi thì người dám đến chắc chắn không phải dạng vừa.

Người đầu tiên xuất hiện khiến ai nấy đều bất ngờ, đó là một phụ nữ!

Một người phụ nữ trẻ mặc đồ bó sát, vẻ mặt lạnh lùng như một đóa hồng băng giá.

Cô ấy đeo balo leo núi, tay cầm một chiếc xẻng.

Giang Nhất trợn tròn mắt: "Xẻng Lạc Dương?" Sau khi người phụ nữ này xuất hiện, ánh mắt cô ấy nhìn Giang Nhất có chút khác lạ.

Sau đó, cô dùng biểu cảm lạnh lùng nhất để thốt ra một câu gây sốc nhất: "Tôi có thể sinh con cho anh không?" Không khí lập tức đông cứng lại.

Cả đám ngớ người ra, đứng hình mất năm giây.

Lúc này chương trình đã bắt đầu livestream, đúng lúc đang giới thiệu khách mời mới.

Giang Nhất và bốn người kia thì không cần giới thiệu rồi, nhưng khách mời mới vừa vào đã tung chiêu kích thích thế này sao?

"6666, bộ có scandal gì hả?" "Gì mà kích thích dữ vậy?

Không thể nào!

Giang tiểu ca có fan cuồng xinh đẹp thế này sao?

Nếu được thì sinh luôn một đội bóng đi!" "Khách mời mới không phải là cao thủ dân gian sao?

Một cô gái à?

Trông thì được đấy nhưng liệu có làm vướng chân không?" "Thôi xong rồi, Giang tiểu ca gặp rắc rối to rồi, bị đòi sinh con kìa, không biết anh ấy có chịu nổi không?" "Giới trẻ bây giờ chơi bạo thật." "Chương trình thám hiểm hay là chương trình phát 'cơm chó' vậy?" "Em gái này xinh quá, hay là Giang tiểu ca cân nhắc thử xem?" "Giang tiểu ca đúng là có sức hút đàn ông thật, ít nói, đẹp trai, lại còn mang lại cảm giác an toàn, cô em này trực tính quá, nhưng cũng tốt hơn mấy loại fan não tàn nhiều." "Một cô nàng lạnh lùng mà nói ra câu đó, lạ lùng thiệt chứ?" Khán giả kinh ngạc tột độ.

Đợi cả tuần trời cuối cùng phần ba cũng bắt đầu, không ngờ lại được ăn một bữa 'drama' thịnh soạn thế này.

Tại hiện trường, Giang Nhất câm nín.

Chương 87

Hồng Lôi đứng bên cạnh cười nói: “Em gái à, có gì thì từ từ nói, Giang tiểu ca tuy ưu tú thật nhưng cũng phải bồi dưỡng tình cảm đã, nhận giấy kết hôn rồi hãy tính chuyện sinh con chứ?

Không thể nhảy cóc một bước như vậy được.” Nha Nha và Nhiệt Ba nhìn cô gái mới đến với ánh mắt có chút địch ý.

Giang Nhất cười khổ hỏi: “Tại sao?” Nữ khách mời đáp: “Bởi vì chỉ có anh mới có thể giúp tôi thoát khỏi vận mệnh của gia tộc.” Giang Nhất gãi đầu: “Gia tộc?” Nữ khách mời đột ngột im lặng, bước thẳng lên xe tìm một chỗ ngồi rồi rơi vào trầm mặc.

Mọi người nhìn nhau, đều thấy mông lung.

Cô gái này đúng là kỳ quái.

Giang Nhất lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Phải thừa nhận là cô gái này rất xinh đẹp, lạnh lùng và có khí chất hiệp nữ cổ đại, nhưng đó không phải là lý do để Giang Nhất đồng ý cho cô ta sinh con miễn phí!

Tuyệt đối không!

Đạo diễn hắng giọng, có chút ngượng ngùng khi một cô gái luôn lạnh lùng ít nói lại diễn màn này.

Đạo diễn nói: “Chắc là cô ấy đùa với mọi người thôi.

Đây là khách mời mới của tôi, tên là Trương Thần Lộ, đến từ một cổ thế gia, ông nội của cô ấy cũng là một cao nhân đạo mộ, sau đó gia nhập đội khảo cổ số 1 của quốc gia.

Trong sổ tay của ông nội Trương Thần Lộ có ghi chép rất nhiều

kỳ văn đạo mộ, đó cũng là lý do tôi chọn cô ấy!" Giang Nhất suy ngẫm về cái tên này.

Trương Thần Lộ.

Giọt sương buổi sớm đại diện cho hy vọng.

Hy vọng của Trương gia?

Có liên quan gì đến gia tộc của cô ấy sao?

Thật là bí hiểm.

Giang Nhất nhìn Trương Thần Lộ đang im lặng, muốn hỏi nhưng cảm thấy cô gái này mang lại cảm giác xa cách nghìn trùng.

Thôi, đừng hỏi nhiều làm gì.

Kiểu người này nếu muốn nói thì những câu như sinh con cũng nói ra được, còn nếu không muốn thì có đánh chết cũng chẳng cạy được nửa lời.

Dù sao ông nội cô ấy cũng từng là cao thủ đạo mộ trước khi lập quốc, chắc chắn cô ấy có kiến thức không tồi.

Đạo diễn tiếp tục: "Bây giờ xin mời vị khách mời thứ hai, nam diễn viên Hồ Phi Phi!" Lúc này, một chàng trai trẻ bước ra.

"Chào mọi người, em là Hồ Phi Phi." Hồ Phi Phi chậm rãi bước tới.

Giang Nhất chú ý thấy hai chân cậu ta dường như đang run rẩy.

Hồng Lôi cười khà khà: "Hồ Phi?

Cậu em cũng tới à?

Lên đi!" Hồ Phi Phi là ngôi sao mới nổi trong giới giải trí, thuộc kiểu nam diễn viên nằm giữa ranh giới thần tượng và thực lực.

Cậu ta còn trẻ, mới ngoài đôi mươi, trạc tuổi Giang Nhất.

Đạo diễn trấn an: "Yên tâm đi Hồ Phi Phi, ngôi mộ cổ lần này tuyệt đối không có Quỷ Động, cũng không có nhện khổng lồ, không đáng sợ đâu, đừng căng thẳng." Hồ Phi Phi lén nhìn xe, lắp bắp: "Em... em làm gì có căng thẳng." Cậu ta đi tới trước mặt Giang Nhất: "Anh Giang, anh Lôi, anh Bác, chị Nha Nha, chị Nhiệt Ba, còn cả chị Thần Lộ nữa, phiền mọi người chiếu cố em!" Phải nói là Hồ Phi Phi hơi nhát gan, nhưng được cái lễ phép.

Trong giới giải trí cậu ta có quan hệ khá tốt, không giống mấy loại sao lưu lượng đáng ghét, tính cách khá chân thực.

Giang Nhất cũng không phản cảm, miễn là không làm vướng chân là được.

Chắc là công ty đẩy cậu ta vào để ké chút nhiệt độ cho chương trình, ai dè cậu ta lại sợ đến thế.

Đạo diễn vỗ vai Hồ Phi Phi, bảo cậu ta mau lên xe.

Đợi bảy người ngồi đủ, đạo diễn chính thức tuyên bố: "Được rồi, bảy vị khách mời đã tập hợp đủ, bây giờ chuẩn bị nghe manh mối về ngôi mộ cổ.

Lần này tôi thu thập được một thông tin từ dân gian mà ngay cả các chuyên gia khảo cổ cũng không biết đâu nhé." Đạo diễn có vẻ đắc ý.

Hiện tại chương trình đang rất hot nên những manh mối về mộ táng mà chuyên gia không biết cũng bị tìm ra.

Khắp thiên hạ chắc chỉ có chương trình này mới làm được điều đó.

Hồng Lôi có chút cạn lời: "Chắc chắn không phải là di tích cổ quốc gì đó nữa rồi, chẳng kích thích tí nào." Đạo diễn cười hì hì: "An toàn là trên hết, an toàn là trên hết." Nói đoạn, ông ta đưa ra một tấm

ảnh.

“Manh mối nằm ở đây.

Theo thẩm định của chuyên gia, đây không phải mộ hoàng đế, cũng không phải cổ quốc, nhưng chắc chắn là một ngôi mộ cổ không hề nhỏ, mọi người có thể tới đó!

Cực kỳ an toàn!” Nói xong, đạo diễn chuồn thẳng, để lại bảy vị khách mời tự giải mã văn tự trong ảnh.

Hoàng Bác cầm ảnh nhìn tới nhìn lui: “Chịu, không hiểu gì cả!” Trương Thần Lộ nói: “Để tôi xem.” Giang Nhất liếc mắt nhìn qua, thấy hơi quen.

Hình như là đồ văn thời Chiến Quốc.

Sau đó, mắt Giang Nhất bỗng khựng lại.

“Cái đệch!

Thế này mà bảo không đáng sợ?” An toàn?

An toàn cái khỉ mốc!

Giang Nhất nhận ra đây là đồ văn Chiến Quốc, bản đồ ghi trên đó chẳng phải là 'Thất Tinh Lỗ Vương Cung' trong nguyên tác sao?

Trong đó có cả Huyết thi thực sự đấy!

Cái lão đạo diễn này...

đúng là dân nghiệp dư.

Ban đầu Giang Nhất còn tưởng đạo diễn đã suy tính kỹ, chọn một ngôi mộ vô thưởng vô phạt.

Chương 88

Ai ngờ lại lôi ngay cái 'Lỗ Vương Mộ' ra. 'Lỗ Vương Mộ' thì hay ho rồi, bên trong có đủ cả Tống tử, Huyết thi, Thanh Nhãn Hồ Thi, Thi miết, đối với dân đổ đấu mà nói thì đúng là cái gì cần cũng có, hoàn hảo cực kỳ.

Đó chính là mộ huyệt tốt trong miệng Ngô Tam Tỉnh!

Thật không biết đạo diễn kiếm đâu ra cái manh mối này.

Ở hai phần trước, mọi người cứ tưởng Tống tử với Huyết thi chỉ là lời đồn, tin rằng lần này họ sẽ được toại nguyện!

Tập hợp đủ bảy người để triệu hồi Tống tử sao?

Tuyệt thật.

Khi mọi người nhận được manh mối, đạo diễn lập tức lặn mất tăm.

Ông ta biết văn tự 'Chiến Quốc Bạch Thư' trên ảnh rất khó dịch, nếu không phải giáo sư già cỡ 50 tuổi thì khó mà giải được.

Đây là bài toán khó đầu tiên cho bảy người, mục đích là để kéo dài thời gian, đảm bảo an toàn cho khách mời.

Hoàng Bác hỏi: “Chữ vẽ trên này là gì vậy?

Không hiểu nổi, ai biết không?” Nha Nha nói: “Chuyện này cứ hỏi Giang tiểu ca đi.” Hồ Phi Phi nhìn một cái rồi đáp: “Em chịu, nghe theo các tiền bối thôi.” Mọi người theo thói quen đều nhìn về phía Giang Nhất.

Hiện tại Thu Lan đã đi rồi, Hồ Phi Phi thì không trông mong gì được, còn Trương Thần Lộ là cao thủ dân gian chắc cũng không rành.

Giang Nhất chưa kịp mở miệng thì Trương Thần Lộ đã lên tiếng trước: "Đây là văn tự thời Chiến Quốc." Sáu người quay sang nhìn cô.

Không ngờ cô nàng lạnh lùng này cũng có hiểu biết đấy.

Giang Nhất hỏi: "Cô biết à?" Trương Thần Lộ chỉ vào bức ảnh, tựa lưng vào ghế xe bình thản nói: "Bát Trận Thư Đồ, dùng văn tự để mô tả vị trí của một nơi.

Nhìn qua thì thấy những chữ này vô nghĩa nhưng sau khi phá giải sẽ ra một tấm bản đồ, đây là thứ thường dùng khi hành quân đánh trận thời Chiến Quốc." Mọi người đồng loạt gật đầu.

Hoàng Bác giơ ngón tay cái: "Hóa ra là vậy, Trương tiểu thư không hổ là hậu nhân của đội khảo cổ đầu tiên của nước nhà, học thức không tầm thường." Hồng Lôi nói: "Chương trình không đời nào sắp xếp một người vô dụng vào đội đâu." Hồ Phi Phi thầm nghĩ: "Em cảm thấy anh Lôi hình như đang ám chỉ ai đó..." Giang Nhất hơi kinh ngạc, không ngờ Trương Thần Lộ lại hiểu rõ thế, xem ra cô ấy đã học hỏi không ít.

Giang Nhất nói: "Nếu vậy, Trương tiểu thư chắc chắn nhận ra nội dung bên trong." Trương Thần Lộ đáp: "Là mộ của một quý tộc thời Chiến Quốc, không có gì đặc biệt." Hồng Lôi càm ràm: "Lão đạo diễn chẳng có tâm gì cả, tìm cho chúng ta cái mộ chẳng có trình độ gì, chỉ là mộ quý tộc, thời đó đánh nhau liên miên chắc bên trong chẳng còn gì đâu.

Sao không tìm mộ của mấy ông 'Công' ông 'Hầu' thời Chiến Quốc ấy?" Hoàng Bác nói: "Đạo diễn đã chọn rồi thì mình cứ theo thôi, đi một chuyến xem sao." Giang Nhất đứng bên cạnh lại bảo: "Ngôi mộ này thực ra không đơn giản đâu." Mọi người đang tưởng là đi dạo chơi, nghe Giang Nhất nói vậy liền phấn chấn hẳn lên.

"Không đơn giản chỗ nào?" Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất giải thích: “Thời Chiến Quốc mà có thể dùng bạch thư để ghi lại vị trí thì không phải dạng vừa đâu.

Nhìn địa thế trên đó thấy phong thủy rất tốt, người được chôn ở huyệt mộ đó chắc chắn không đơn giản.” Trương Thần Lộ tò mò nhìn Giang Nhất một cái nhưng không nói gì.

Mọi người: “...” Bọn tôi còn chẳng đọc được chữ, thế mà cậu nhìn ra được cả bản đồ cơ à?

Giang Nhất giải thích tiếp: “Đạo diễn có lẽ biết đây là mộ Chiến Quốc, các nhà khảo cổ cũng nghiên cứu văn tự trên đó nhưng họ không nghiên cứu nội dung phong thủy, nên có lẽ họ chỉ nghĩ đây là mộ quý tộc bình thường, giá trị khai quật không lớn.

Nhưng xét về phong thủy mộ huyệt, đây thực sự là một mảnh đất lành, chủ mộ chắc chắn là cao nhân am hiểu phong thủy.” Mọi người mừng rỡ.

Hồng Lôi lập tức nhảy lên ghế lái phụ: “Lên đường thôi!” Giang Nhất vừa ngồi xuống, Hồ Phi Phi đã lại gần hỏi: “Anh Giang này, trong mộ đó không có mấy con rắn quái vật, nhện khổng lồ, mộ ma hay Quỷ Động đâu nhỉ?” Giang Nhất hỏi lại: “Sợ à?” Hồ Phi Phi chối đây đẩy: “Sợ gì chứ?

Em chỉ hỏi thế thôi.” Giang Nhất cười hắc hắc: “Không có mấy thứ đó đâu.” Hồ Phi Phi thở phào nhẹ nhõm, tâm thế vững vàng hẳn: “Thế thì tốt rồi.” Phía tổ đạo diễn, có người hỏi: “Đạo diễn, Giang Nhất nói ngôi mộ đó không đơn giản, liệu có nguy hiểm không?” Đạo diễn gãi đầu: “Không đâu, theo lời dân bản địa thì ngôi mộ đó có lỗ hổng (đạo động) rồi, có những lỗ hổng từ mấy chục năm trước, kiểu mộ nhỏ này chắc bị dân đổ đấu cày nát rồi, nên không có nguy hiểm đâu, mọi người cứ yên tâm.” Tổ chương trình yên tâm hẳn.

Đạo diễn cười thầm: “Cuối cùng cũng có thể làm một kỳ chương

trình an toàn rồi.” Khán giả có chút thất vọng.

Lần trước tìm được cổ quốc mất tích trong sa mạc, giờ lại hạ xuống tầm mộ quý tộc Chiến Quốc, khoảng cách lớn quá.

“Kỳ này hình như hơi chán nhỉ, nhìn khách mời ai cũng uể oải.” “Phần trước là Tinh Tuyệt cổ quốc mà, cái mộ nhỏ này không thấy nhạt nhẽo quá sao?” “Đúng thế, chán thật, tất cả là tại lão đạo diễn!

Không dám cho khách mời làm gì kích thích cả.” “Đạo diễn làm thế cũng không sai, mạng người là trên hết mà.

Dù tôi cũng thích xem mấy thứ kinh dị nhưng chỉ cần vào mộ là được rồi!” “Hy vọng chương trình phổ cập thêm kiến thức về cơ quan trong mộ cổ, thế cũng được mà.” “Mộ Chiến Quốc liệu có đồ tốt không nhỉ?” Khán giả hiện tại dù hơi thất vọng nhưng vì Giang Nhất nói có đồ tốt nên mọi người vẫn rất mong chờ.

Dù sao lời Giang Nhất nói chưa bao giờ làm họ thất vọng.

Dù không có nhện khổng lồ hay Quỷ Động thì cũng hơi chán thật.

Chiếc xe van vẫn xóc nảy trên đường.

Đang đi, Giang Nhất nhận được nhiệm vụ hệ thống mới. 【Đinh!

Nhiệm vụ khám phá: Hang đá, Lỗ Vương Mộ.

Nhiệm vụ thu thập vật phẩm: Xà Mi Đồng Ngư, Ngọc Giáp.】 Ban đầu Giang Nhất định bảo mọi người tránh cái hang đá đó ra, vì trong đó nguy hiểm chồng chất.

Nhưng giờ thì không cần nữa, cứ đâm thẳng vào thôi.

Hoàn toàn thỏa mãn trí tò mò của Hồ Phi Phi!

Hệ thống này càng lúc càng giống việc bắt anh hoàn thành các cột mốc trong thế giới đạo mộ và thu thập vật phẩm vậy.

Đích đến lần này xa hơn hai lần trước nhiều.

Hồng Lôi ngồi đau cả lưng, bắt đầu mất kiên nhẫn: “Lão đạo diễn chết tiệt, quay lại hỏi Trương tiểu thư xem đích đến của chúng ta ở đâu rồi?” Trương Thần Lộ đang lim dim ngủ, đáp: “Mông Sơn, một huyện nhỏ.” Mông Sơn, chính là nơi nước Lỗ tọa lạc thời cổ đại, nằm phía bắc Thái Sơn.

Dù nằm sát khu du lịch nhưng càng về sau đường càng tệ, may mà họ đi xe Ngũ Lăng thần thánh, chứ đi xe khác chắc hỏng giữa đường rồi.

Cuối cùng, trước mặt không còn đường nữa.

Thực ra cũng không hẳn là hết đường, chỉ là đường chỉ đủ cho hai người đi bộ, xe bốn bánh không vào được.

Mọi người đành xuống đi bộ.

Nhóm Giang Nhất đã quen đi sa mạc nên thể chất rất tốt, chẳng thấy mệt mỏi gì.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là Trương Thần Lộ cũng chẳng than vãn nửa lời, lẳng lặng đi phía sau, khiến Giang Nhất liên tưởng đến một 'Muộn Du Bình' phiên bản nữ.

Cô gái này chắc chắn là người Trương gia.

Cứ đi tiếp về phía trước thì dường như không còn lối thoát, trên đường họ tình cờ gặp một bác thợ săn bản địa.

Chương 89

"Bác ơi, gần đây có thôn nào không?" Hồng Lôi giữ bác thợ săn lại hỏi.

Người địa phương dĩ nhiên không biết mấy đại minh tinh này là ai.

Bác ấy đáp: "Bên kia núi có một cái thôn." Hoàng Bác mừng rỡ, tính toán quãng đường leo núi chắc không mất bao lâu: "Bác ơi, có đường đi không?" Bác thợ săn nói: "Có thì có, nhưng..." Mọi người thấy ánh mắt bác ấy lảng tránh, hình như có chuyện gì đó không dám nói.

Hoàng Bác hiểu ý, rút 100 tệ đưa cho bác: "Bác, tiền này..." Bác thợ săn nhận tiền, đắn đo hồi lâu mới nói: "Không được đi tắt đâu, đi tắt là hại mình đấy." Mọi người bật cười.

Hồng Lôi bảo: "Bác cứ nói đi, hại hay không không quan trọng, chẳng lẽ chỗ đó có nguy hiểm gì sao?" Bác thợ săn nhíu mày: "Nói cho mấy cô cậu biết, trong thung lũng phía trước có một con sông ngầm đi qua hang núi, nhưng cái hang đó... có xà tinh!" Mọi người nhìn nhau cười.

Bác thợ săn cuống quýt: "Đừng cười, thật đấy, mấy năm trước có ông lão chèo thuyền, cả thôn này ngoài ông ấy ra chẳng ai dám vào." Mọi người gãi đầu, lời bác thợ săn nghe có vẻ huyền bí, lại còn thêm cả ông lão chèo thuyền bí ẩn nữa.

Giang Nhất vội hỏi: "Vậy giờ ông lão chèo thuyền đó đâu rồi?" Bác thợ săn đáp: "Ông ấy chết mấy năm trước rồi, nghe nói bị xà tinh trong đó bắt đi.

Từ đó về sau không ai dám vào cái hang đó nữa." Hồng Lôi cười: "Sao nghe liêu trai thế bác?" Bác thợ săn khẳng định: "Đó là hang xác

(thi động), chỉ có đồ chết mới vào được, người sống vào là chắc chắn không ra nổi đâu!" Giang Nhất nhíu mày, anh biết bác thợ săn này không nói dối.

Nhưng chuyện ông lão chèo thuyền chết rồi thì hơi rắc rối, dù sao ông ta cũng chết xứng đáng.

Hoàng Bác hỏi: "Cái hang đó ở phía trước phải không?" Bác thợ săn gật đầu.

Hồng Lôi rõ ràng không tin chuyện ma quỷ: "Đi thôi!" Những người khác cũng gật đầu, họ vốn chẳng tin mấy lời đồn đại này.

Bác thợ săn thấy khuyên không được đành lắc đầu ngán ngẩm, xách con thỏ rừng đi mất.

Bảy người đi theo hướng bác ấy chỉ tới hang núi.

Ban đầu định chặt gỗ làm bè, nhưng tới bờ sông họ thấy một chiếc bè trúc đang neo đậu.

Dù hơi cũ nát nhưng vẫn dùng được, có lẽ là bè của ông lão chèo thuyền năm xưa.

Giang Nhất nhíu mày, anh cảm giác chiếc bè trúc này có thứ gì đó đang bao quanh.

"Chẳng lẽ là thi khí?" Giang Nhất không chắc nhưng anh cảm nhận được tử khí.

Anh nhìn sang Trương Thần Lộ, quả nhiên cô nàng này cũng cảm nhận được thi khí trên bè.

Giang Nhất nhìn cổ cô ấy, hình như không thấy hình xăm kỳ lân, chẳng lẽ giấu bên trong?

Giờ cũng không có cơ hội kiểm tra.

Bảy người cùng lên bè.

Giang Nhất dù biết bên trong có Thi miết và Tống tử nhưng vẫn phải đi, may mà anh đã có tuyệt kỹ Khôi Tinh Thích Đấu và Nhị Chỉ Tham Động.

"Bật đèn lên!" Hai ba chiếc đèn pin cùng sáng lên.

Hồng Lôi chống sào, chậm rãi đẩy bè vào trong hang núi.

Lúc mới vào, đường kính hang cao hơn một người, nhưng càng vào sâu theo dòng nước thì càng hẹp lại, cuối cùng Hồng Lôi phải ngồi xổm xuống mới chống sào được.

Nha Nha lo lắng: "Chỗ này hẹp quá, liệu có lối ra không anh?" Giang Nhất trấn an: "Không sao đâu, có dòng chảy nghĩa là có lối thoát, cứ kiên trì là ra được." Dù nói vậy nhưng Giang Nhất cũng thấy lo, thi khí ở đây nặng quá, mà bảy người bọn họ lại toàn là người sống (dương khí nặng).

"Á á á... cái gì vậy?" Chẳng mấy chốc Hồ Phi Phi đã hét lên.

Cậu chàng này nhát gan quá, còn sợ hơn cả Nha Nha và Nhiệt Ba!

Theo tiếng hét của cậu ta, mọi người nhìn thấy dưới nước không xa có một bóng đen lớn đang lao nhanh về phía bè trúc.

Hồng Lôi không dám quấy động mặt nước, rút xẻng công binh ra: "Cái đệch, có xà tinh thật à?" Cái bóng đen dưới nước trông chẳng khác gì một con rắn khổng lồ.

Hoàng Bác dùng đèn pin soi một cái, bóng đen lập tức né sang bên cạnh rồi chìm xuống!

Mọi người bắt đầu căng thẳng.

"...Cái gì ở dưới thế?" Hồ Phi Phi lắp bắp.

Trong hang tối tăm, dưới nước lại có bóng đen khổng lồ, cộng thêm lời bác thợ săn lúc nãy... hình như là xà tinh thật!

Chiếc bè trúc dừng lại.

Hồng Lôi cảnh giác cao độ nhìn xuống nước.

Đợi một lát không thấy bóng đen đâu nữa, đột nhiên Giang Nhất ra tay nhanh như chớp thò tay xuống nước, lúc rút lên trên tay là một con bọ đen sì sì!

“Chính là nó!” Giang Nhất nói.

Mọi người nhìn thứ trên tay anh.

Hoàng Bác hỏi: “Đỉa nước à?

Sao to thế này?” Trương Thần Lộ kinh ngạc nhìn hai ngón tay Giang Nhất đang kẹp chặt con Thi miết, ngón tay anh tuy dài nhưng không quá mức như Muộn tiểu ca trong nguyên tác.

Vì Giang Nhất học kỹ năng trực tiếp từ hệ thống, còn tiểu ca là do luyện tập lâu năm nên ngón tay mới biến dạng.

Nhưng năng lực thì y hệt.

Trương Thần Lộ có vẻ rất kinh ngạc trước khả năng 'Tham Động' của Giang Nhất.

Giang Nhất giải thích với mọi người: “Không phải đỉa nước đâu, đây là Thi miết.” “Thi miết?” “Cái gì cơ?” Hoàng Bác hỏi: “Chẳng lẽ là thứ chuyên ăn thịt xác chết trong dân gian hay nhắc tới?” Giang Nhất gật đầu: “Đúng thế, vừa rồi có cả một đàn dưới nước đấy, mọi người cẩn thận, loại này có thể chui vào da người.” Ai nấy đều rùng mình.

Thứ vốn chỉ có trong lời đồn nay lại hiện ra trước mắt.

Hồng Lôi dùng xẻng công binh đập một phát chết tươi con Thi miết, nó nát bét biến thành một đống dịch nhầy khiến mọi người buồn nôn.

Hồ Phi Phi tuy nhát nhưng cũng không ngốc, cậu ta lập tức nghĩ đến một chuyện còn đáng sợ hơn: "Chẳng lẽ...

ở đây có xác chết!" Đã có Thi miết ăn thịt xác chết thì chắc chắn quanh đây phải có thây ma!

Giang Nhất ngạc nhiên nhìn Hồ Phi Phi: "Đúng thế, đây chắc chắn là hang xác." Hồ Phi Phi mếu máo: "Anh Giang, đừng dọa em!" Giang Nhất đáp: "Tôi dọa cậu làm gì." Một khoảng lặng bao trùm.

Chương 90

Trong hang có xác chết, cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào.

Càng vào sâu, Trương Thần Lộ bỗng nói: "Hình như... cái hang này là một lỗ hổng đạo mộ (đạo động)!" Giang Nhất không bất ngờ, người Trương gia mà không nhìn ra mới lạ.

Mọi người nghe vậy lập tức nhớ lại kỷ niệm ở Long Lĩnh, cái lỗ hổng đó đã hành hạ họ đủ đường!

Trương Thần Lộ nói: "Lỗ hổng này có lịch sử lâu đời rồi, có vẻ giống như trong Chiến Quốc Bạch Thư ghi lại, mục tiêu của chúng ta chắc nằm ở trong núi." Giang Nhất thầm tặc lưỡi, có Trương Thần Lộ ở đây đúng là thực tế hơn hai vị chuyên gia khảo cổ nhiều.

"Gì cơ?

Đây là lỗ hổng đạo mộ sao?

Khủng khiếp quá." Hồng Lôi tặc lưỡi: "To thế này cơ à?" Trương Thần Lộ nói: "E là có lịch sử lâu đời rồi, nhưng... kỳ lạ." "Kỳ lạ chỗ nào?" Hoàng Bác hỏi.

Trương Thần Lộ nhìn sang Giang Nhất: "Anh biết không?" Giang Nhất đáp: "Dĩ nhiên, tấm Chiến Quốc Bạch Thư đó ghi lại vị trí ngôi mộ cổ đồng thời cũng ghi lại cả lỗ hổng này, chứng tỏ từ thời Chiến Quốc cái lỗ hổng này đã có rồi!" Hoàng Bác nghe xong liền hiểu ra: "Vậy là lúc xây mộ đã có lỗ hổng rồi sao?

Thế thì ai lại đi xây mộ ở nơi có lỗ hổng chứ?

Chẳng phải ngốc lắm sao?" Trương Thần Lộ gật đầu, đúng là như vậy.

Có lỗ hổng nghĩa là đã có kẻ đạo mộ trước rồi, chẳng lẽ chủ mộ

không sợ bị đào sao?

Giang Nhất nói: "Giải thích duy nhất là chủ mộ chính là kẻ đã đào cái lỗ hổng này.

Hoặc là ông ta đã chiếm ngôi mộ của người khác để 'treo đầu dê bán thịt chó'!" Nghe Giang Nhất phân tích xong, ai nấy đều trầm trồ.

Hồng Lôi: "Vãi, thời đó đến mộ mà cũng đi cướp của người khác sao?

Ông quý tộc Chiến Quốc này gớm thật đấy, không sợ tổn âm đức à." Giang Nhất không nói gì vì anh đã sớm biết bí sử này rồi.

Nhưng giờ chưa phải lúc nói.

"Suỵt!

Nghe thấy tiếng gì không?" Nha Nha bỗng lên tiếng.

Mọi người lập tức im lặng.

Tiếng động đó càng lúc càng gần, sột soạt như tiếng chuông gió dày đặc.

Giang Nhất nhắc nhở: "Cẩn thận!" Đúng lúc này, một con bọ to như nắm tay từ trên vòm hang rơi xuống, ngay trên đầu Trương Thần Lộ!

Thấy con bọ khổng lồ sắp rơi trúng đầu, Trương Thần Lộ phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng đầu sang một bên.

Con bọ rơi xuống vai, cô định dùng hai ngón tay kẹp lấy nó như Giang Nhất nhưng rõ ràng lực và độ chuẩn xác không bằng, còn khoảng cách khá xa so với công phu của 'Muộn tiểu ca'.

Thế nên con bọ không bị kẹp trúng mà rơi xuống vai cô.

Lúc này mọi người mới chú ý, đó là một con Thi miết khổng lồ,

tiếng động phát ra từ trên người nó.

Nó vừa rơi xuống vai Trương Thần Lộ đã định dùng càng đâm vào da cô, nhưng ngay sau đó nó lập tức rụng xuống.

Những người khác không biết nhưng Giang Nhất thì rõ, nó không dám tấn công tiếp vì máu của Trương Thần Lộ không bình thường.

Nhân cơ hội đó, Giang Nhất từ đuôi bè ra tay, dùng 'Nhị Chỉ Tham Động' đâm thẳng vào thân con Thi miết, rút phăng hệ thần kinh trung ương của nó ra.

Hồng Lôi định xông tới đập chết nó nhưng Giang Nhất ngăn lại: "Đừng giết!" Hồng Lôi ngẩn ra: "Sao thế?

Không giết nó thì giữ lại làm gì?" Giang Nhất: "Tôi phải dựa vào nó để ra khỏi hang.

Thứ này cả đời ăn xác chết, dẫn đường rất giỏi, ở đây nó là cấp bậc vương giả rồi." Mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Giang Nhất nhìn vai Trương Thần Lộ hỏi: "Sao rồi?

Có sao không?" Trương Thần Lộ đáp: "Không sao, chỉ là một con Thi miết thôi." Hoàng Bác nhìn sang Hồ Phi Phi: "Nhìn người ta kìa!" Hồ Phi Phi sợ đến xanh mặt, cười gượng nịnh nọt: "Anh Giang ngầu quá!

Ngón tay anh luyện kiểu gì mà giỏi thế, một chiêu là hạ gục con bọ đại ca này luôn." Giang Nhất im lặng, lật con bọ lên cho mọi người xem cái chuông gió ở đuôi nó.

Cái chuông có sáu mặt, trên khắc đầy những chú văn hoa mắt.

"Cái gì đây?" Hồng Lôi nhấc lên, tiếng chuông gió vang lên y hệt lúc nãy.

Nha Nha khẽ kêu: "Ôi, tiếng này khó nghe quá." Giang Nhất nói:

“Tiếng này dùng để mê hoặc lòng người, nhất là trong hang đá dễ khiến người ta tâm phiền ý loạn, thậm chí nảy sinh ảo giác.” Vừa nói xong cái chuông lại rung lên, bên trong dường như có thứ gì đó đang muốn thoát ra.

Mọi người sững sờ, tuy có sợ nhưng dù sao cũng đã trải qua nhiều chuyện rồi nên không quá nhát.

Giang Nhất biết con bọ chết rồi thì thứ bên trong cũng khó sống, nên anh rút 'Tiểu Thần Phong' rạch đứt cái ống nối ở đuôi nó.

Một con rết xanh lớn bò ra!

Giang Nhất vung dao chém đứt đầu nó rồi hất xuống nước.

Mọi người mới vỡ lẽ.

“Hóa ra là vậy!” “Cứ tưởng có ma chứ.” Mấy người thở phào.

Hóa ra bên trong giấu một con rết, cái chuông sáu mặt mới kêu được.

Chính không khí âm tà nơi đây mới làm họ căng thẳng.

Khán giả cũng xôn xao: “Không ngờ có Thi miết thật, lần đầu thấy loại tà vật này.” “Có vẻ khởi đầu không thuận lợi lắm nhỉ, vừa vào hang đã gặp thứ này rồi.” “Lỗ hổng đạo mộ to thế?

Cảm giác âm u quá.” “Hình như khác xa kịch bản của đạo diễn rồi!” “Cái ống đó nối rết với bọ sao?

Rết chui qua ống vào trong bọ để cộng sinh à?

Tà ác thật.” “Đám bọ này tồn tại bao lâu rồi?

Đáng sợ quá.” “Giang tiểu ca đỉnh thật!

Chỉ dùng hai ngón tay đã hạ được con bọ khổng lồ, có phải Nhị Chỉ Thiền trong truyền thuyết không?” “Đừng để mấy nữ streamer

xem cảnh này!" "Tôi thề là cái này ly kỳ hơn cả phim, chắc chắn là tà thuật cổ đại rồi." "Mau ra khỏi đó đi, tôi bị hội chứng sợ không gian hẹp, nhìn chỗ này không chịu nổi!" Khán giả đâu biết rằng mọi người sắp có phát hiện mới.

Chương 91

Loại bọ đáng sợ như Thi miết này còn cả một bầy dày đặc phía trước.

Trong hang này rốt cuộc có bao nhiêu xác chết để nuôi béo lũ bọ này?

Giang Nhất đặt con bọ lên phía trước bè.

"Làm gì vậy anh?" Nha Nha và Nhiệt Ba né xa ra nhìn anh.

Con gái là sợ nhất mấy con bọ này.

Giang Nhất nói: "Người chúng ta không có tử khí nên không ra ngoài được, phải để nó mở đường.

Nó cả đời ăn xác nên thính lắm, trong hang này nó là trùm rồi." Mọi người tiếp tục đi sâu vào.

Đột nhiên trong hang hiện lên một luồng ánh sáng xanh lục!

Chiếc bè trôi dần tới, dưới ánh đèn pin, họ thấy phía trước là một bãi sông với hai bên bờ toàn là những xác chết thối rữa phát ra lân quang xanh u u, được xếp thành từng hàng, có vẻ như nước sông đã cuốn xác tới đây làm mồi cho lũ bọ.

"Anh Giang, cái gì đằng kia... quan tài sao?" Hồ Phi Phi run rẩy hỏi.

Giang Nhất nhìn qua, quả nhiên trong vách hang có hai chiếc quan tài bằng thủy tinh!

Ánh đèn pin có thể soi thấu bên trong.

"Trong đó không có xác chết!" Hồng Lôi kinh ngạc nói.

Xác chết biến mất rồi?

Đúng lúc này, chiếc bè đột ngột chuyển hướng.

Mọi người nhìn thấy trên bãi sông phía trước, một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc dài xõa ngang lưng đang ngồi đó, lưng quay về phía họ.

Một người phụ nữ áo trắng, tóc dài.

Nếu là trong một ngày xuân đầy nắng, cảnh này chắc chắn sẽ rất thơ mộng, khiến đàn ông muốn tới xin số điện thoại.

Nhưng hiện tại... trong hang đá tối tăm ẩm thấp, bên cạnh bãi sông đầy thây ma, lân quang xanh lè lập lòe, bọ Thi miết bò lổm ngổm trên những xác chết thối rữa...

Hồ Phi Phi chỉ biết thốt lên hai chữ: Cứu mạng!

Cậu ta suýt ngất xỉu.

Không chỉ cậu ta, tất cả mọi người đều dựng tóc gáy.

Tình huống này chẳng ai nghĩ đó là một 'cô em' bình thường cả!

"Cái gì vậy...?" Hồng Lôi run rẩy mò mẫm tìm móng lừa đen trong balo.

Nghe nói móng lừa đen trị được mấy thứ này!

Mấy cô gái cũng đứng hình: "Không lẽ là ma?" Không ai dám cử động, bỗng thấy người phụ nữ đó từ từ quay người lại!

Tim ai cũng như ngừng đập.

Trải qua Quỷ Động cũng không thấy sợ bằng thế này!

Phải làm sao đây?

Giang Nhất nhìn sang Trương Thần Lộ.

Trong nguyên tác, tiểu ca dùng máu xua đuổi bọ, chỉ tay một cái là nữ quỷ quỳ xuống ngay.

Có lẽ Trương Thần Lộ cũng làm được?

Nhưng cô ấy dường như chẳng có phản ứng gì, chỉ đang căng thẳng mà thôi.

Xem ra phải dựa vào chính mình rồi!

Giang Nhất rút Tiểu Thần Phong ra, nhưng nghĩ lại Hắc Kim Cổ Đao có vẻ lợi hại hơn nên anh đổi sang cầm cổ đao, chỉ thẳng vào nữ quỷ áo trắng chuẩn bị phản kích.

Không biết tấn công vật lý có hiệu quả không.

Trương Thần Lộ cũng đứng dậy, tuy căng thẳng nhưng không hề sợ hãi, rút từ balo ra một thanh kiếm đồng ngắn.

Cả bảy người toàn thần giới bị.

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc là sau khi quay lại, nữ tử áo trắng đó lại quỳ xuống hướng về phía họ!

Cô ta liên tục dập đầu, dường như đang sợ hãi điều gì đó.

Mọi người ngơ ngác: "???" Giang Nhất cũng nạp muộn, chẳng lẽ công lực của anh không cần phóng máu cũng khiến thiên niên nữ khôi quỳ xuống sao?

Không đúng lắm!

Nhưng giờ không phải lúc thắc mắc.

Giang Nhất lập tức ra lệnh: "Mau đi thôi, tuyệt đối đừng quay đầu lại!" Mọi người vội vàng thúc bè đi tiếp.

Biết phía sau có nữ quỷ, Hồng Lôi và Hoàng Bác đẩy bè nhanh hết mức.

Nha Nha vốn tò mò, dù Giang Nhất đã dặn nhưng cô vẫn lén ngoái đầu nhìn lại một cái.

Thấy Nha Nha đứng đờ ra, Giang Nhất giật mình, sợ là cô bị nữ khôi mượn dương khí để thoát ra ngoài.

Nhưng sau đó Nha Nha quay lại, trông vẫn bình thường.

Giang Nhất mông lung.

Hả?

Nha Nha thì thầm: "Cái đó cứ dập đầu mãi ở đó kìa." Giang Nhất nhìn lại, đúng thật.

Chương 92

Hình như máu kỳ lân của Muộn tiểu ca cũng không có năng lực bá đạo đến vậy nhỉ?

Nữ khôi đó chẳng làm gì cả, cứ quỳ dập đầu mãi thôi!

Giang Nhất liên tục thắc mắc, chuyện gì đang xảy ra?

Khi bè sắp ra khỏi tầm mắt, Giang Nhất thấy nữ khôi ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh lục nhìn chằm chằm về phía anh!

Trông cô ta không giống thây ma khô héo, cơ bắp vẫn còn đầy đặn, chỉ là trông rất quỷ dị âm u.

Chẳng lẽ là vì mình?

Giang Nhất thầm đoán, chẳng lẽ máu của anh còn lợi hại hơn máu kỳ lân, khiến nữ khôi phải dập đầu không thôi?

Thôi kệ, mấy thứ này tránh xa là tốt nhất.

“Thấy cửa hang rồi!

Có ánh sáng kìa.” Hồng Lôi reo lên.

Trong lúc mọi người gặp nữ khôi áo trắng, trên đạn mạc của khán giả cũng rối loạn cả lên.

Bởi vì qua camera, họ không thấy người phụ nữ áo trắng nào cả, chỉ thấy một luồng quỷ hỏa phiêu dạt trên bãi sông!

Thế nên họ chẳng hiểu mọi người đang nói chuyện với ai.

“Gì vậy?

Gặp ma à?” “Ma đâu?

Nghe họ nói là có nữ quỷ áo trắng?

Hiệu ứng chương trình hả?

Tôi chỉ thấy đống lửa ma trơi thôi mà?" "Thật hay giả đây?

Lại hiệu ứng nữa sao?" "Lừa người à!

Làm gì có nữ quỷ!" "Chắc là họ nhìn nhầm lửa ma trơi thành nữ quỷ thôi, hoặc là bị ảo giác rồi!" "Không thể nào!

Nhìn vẻ mặt họ chân thực hơn phim nhiều, không giống diễn đâu, chỉ có thể là ở đó có nữ quỷ thật, chỉ họ mới thấy thôi!" "Đồng ý với bác trên, đám quỷ hỏa đó chắc là do nữ quỷ kia tạo ra." "Mẹ ơi, không lẽ thế giới này có ma thật?

Đáng sợ quá." "Muốn biết có ma không cứ tới cái hang đó là biết, chắc chắn sẽ có bất ngờ đấy." "Chỗ đó ghê vậy ai dám tới?" "Quỷ dị quá!

Bảy người họ chắc chắn thấy thứ mà chúng ta không thấy, nhìn xem cái thứ đó quỳ xuống kìa, nhóm này không đơn giản đâu." "Nữ quỷ mà cũng phải quỳ sao?

Thiết bị ghi hình không quay được mấy thứ đó à?" "Nhìn Hồ Phi Phi kìa, nhát như cáy, sợ đến mức không nói nên lời luôn, hèn quá." "Tôi mà ở đó chắc cũng vãi linh hồn rồi, bao nhiêu bọ với xác chết, lại còn nữ quỷ, ai mà chẳng sợ." Nhóm Giang Nhất không hề biết rằng khán giả không nhìn thấy thứ gọi là 'nữ khôi' kia.

Thực ra không nhìn thấy lại càng tốt, vì thứ đó thực sự quá đáng sợ.

Cuối cùng khi bè tre đã chèo ra khỏi cửa động, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Bác nhíu mày nói: "Cái thứ vừa rồi rốt cuộc là gì vậy?

Đáng sợ quá." Giang Nhất giải đáp: "Đó là nữ khôi, thực chất là

hồn phách của cái xác đã biến mất kia, nó muốn mượn dương khí của người sống để rời khỏi thi động mà thôi." Nha Nha hỏi: "Vậy tại sao nó lại quỳ lạy em?" Trương Thần Lộ đứng bên cạnh nói: "Tất nhiên không phải lạy em rồi, là lạy Giang Nhất đó." Mọi người đều nhìn về phía Giang Nhất.

Hồng Lôi nói: "Nguyên nhân chẳng lẽ vì...

Giang tiểu ca là Diêm Vương gia?" Mọi người tò mò không biết Trương Thần Lộ biết được những chuyện như vậy bằng cách nào.

Cô giải thích: "Ông nội tôi có một cuốn 'Đảo đấu bút ký', trên đó có viết, nữ khôi sợ tất cả những người có huyết mạch đặc biệt." Giang Nhất cũng tự nhủ: "Huyết mạch sao?" Bí mật này có lẽ ngay cả anh cũng không rõ lắm.

Trương Thần Lộ nói tiếp: "Tôi không biết, nhưng ít nhất không phải huyết mạch của gia tộc tôi." Những người khác bị cô làm cho mờ mịt.

Nhưng Giang Nhất thì hiểu, nó không giống với huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca.

Còn là huyết mạch gì thì Trương Thần Lộ có tìm hiểu điên cuồng cũng không biết được.

Nhưng huyết mạch này nhất định rất mạnh hãn, khiến 'nữ khôi' phải dập đầu không thôi, đủ thấy sự lợi hại.

Giang Nhất cảm thấy vui vẻ.

Nếu như vậy, máu của anh cũng có thể đuổi được thi miết và những thứ tương tự.

Chuyến đi này sẽ an toàn hơn nhiều rồi.

Tại Thượng Hải, đạo diễn nhìn trực tiếp mà không khỏi lo lắng:

“Gặp quá nhiều thứ kỳ quái rồi!

Cả đám người này rốt cuộc là thể chất gì vậy, toàn chiêu mời những thứ tà môn.

Tôi cũng khó xử quá.” Ông ấy muốn tận dụng việc đạo mộ để tạo ra một chương trình phổ cập văn hóa cổ mộ mà.

Sao lại kinh hiểm đến mức này?

Khi mọi người ra khỏi động, họ bắt gặp một đám trẻ con đang ném đá chơi trên bờ sông.

Thấy có người sống, ai nấy đều nhẹ nhõm.

Hồng Lôi hét lớn: “Này, các cháu nhỏ!

Thôn ở đâu vậy?” Tiếng hét của anh khiến đám trẻ giật mình, chúng kêu lên vài tiếng rồi bỏ chạy mất hút.

Mọi người bật cười.

Hồng Lôi nói: “Tôi đáng sợ thế sao?

Tôi đi xem thử!” Với tính cách sảng khoái của mình, anh không hề coi đám trẻ là người lạ, liền sải đôi chân dài đuổi theo.

Hoàng Bác lắc đầu bất lực: “Cái gã này, đúng là quen thói rồi, trong chương trình ‘Cực Thiêu’ cũng thế này.

Đi thôi, tôi đi cùng anh ấy, tôi cũng hơi đói rồi.” Mọi người xuống bè tre, Giang Nhất vung đao chém đứt dây thừng của bè.

Làm vậy để phần nào ngăn người khác vào trong.

Tất nhiên, nếu có kẻ thực sự muốn tìm chết thì có ngăn cũng không được.

Chương 93

Chẳng mấy chốc, họ đã vào đến thôn.

Ngôi thôn này lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Thông thường thôn trong núi chỉ có vài chục hộ, nhưng nhìn sơ qua ở đây phải có tới hàng trăm hộ.

Nơi này cũng đã có điện, nước máy và khí thiên nhiên.

Mọi người có thể tắm rửa sạch sẽ để tẩy đi mùi tử khí trên người.

Hồng Lôi thì đuổi theo đám trẻ chạy khắp phố.

Sau đó, họ dừng lại ở một nhà nghỉ nhỏ, trong thôn gọi là nhà khách.

Một đứa trẻ chạy tót vào trong đó.

Hồng Lôi thở hổnển đứng đợi một lát, rồi cả nhóm cùng bước vào.

“Ma!

Ma kìa!” Đứa trẻ chỉ vào đám người nói.

Chủ nhà khách là một phụ nữ trung niên, bà vỗ nhẹ vào đầu đứa trẻ: “Đừng nói bậy, rõ ràng là người!

Người sống sờ sờ đây này!” Mọi người: “...” Đứa trẻ nghiêng đầu bướng bỉnh: “Nhưng họ đi ra từ cái hang kia mà, đều là ma hết!” “Cái gì cơ?

Dám đi vào hang núi sau nhà à!

Xem tôi có đánh chết cái thằng ranh này không!” Bà chủ vơ lấy cái chổi quất cho hai cái, đứa trẻ khóc oaoa.

Hoàng Bác hiếu kỳ: “Đại tỷ, giáo dục con cái không nên dùng đòn roi chứ.” Bà chủ nói: “Không được, không đánh nó không nghe lời.

Đúng rồi, các vị thực sự ra từ cái hang sau núi à?” Hoàng Bác gật đầu: “Có chuyện gì sao?” Bà chủ quan sát kỹ mọi người một lượt: “Lạ thật, mỗi năm đều có những người từ nơi khác không quen đường sá đi vào cái hang đó, nhưng chưa thấy ai trở ra cả, ngay cả xác cũng không tìm thấy.

Người ta đồn trong đó có tinh xà, nó ăn hết xác người rồi.” Mọi người nhìn nhau.

Nếu chưa từng trải qua, chắc chắn họ sẽ nghĩ đây là chuyện bịa.

Nhưng chính vì đã chứng kiến nên họ biết bà chủ nói đúng.

Hồng Lôi nói: “Không sai, nơi đó trẻ con tuyệt đối không được đến, đánh đúng lắm!

Cho nó nhớ đời.” Bà chủ nghe vậy lại xuống tay nặng hơn vài phần.

Đứa trẻ nhìn Hồng Lôi đầy oán hận...

Hồng Lôi cười ha hả.

Sau khi đặt phòng, mọi người tắm nước nóng sảng khoái rồi xuống đại sảnh ăn cơm.

Họ gọi toàn món dã vị, duy nhất không gọi món cá vì không chắc con cá đó được câu từ đâu lên.

Khi mọi người đang ngồi ở đại sảnh, bà chủ tặng cho họ một đĩa thức ăn: “Mọi người là đại minh tinh trong chương trình đảo đấu phải không!

Tôi nhìn thấy quen mắt lắm, đúng là có duyên!” Hồng Lôi vốn là ‘bạn của các bà nội trợ’, liền nhiệt tình trò chuyện với bà chủ: “Đúng

vậy đại tỷ, tôi nghe nói trong núi có bảo bối, nên mới cùng ekip chương trình đến tham thám." Bà chủ vỗ đùi một cái: "Thế thì muộn rồi!

Mấy năm trước núi bị sạt lở, từ trong đó lăn ra một cái đỉnh lớn, rất nhiều người kéo đến và mang cái quốc bảo đó đi rồi." "Sau đó thì những người từ nơi khác đến, tôi nhìn một cái là biết dân đảo đấu rồi, hết đợt này đến đợt khác không biết bao nhiêu mà kể, đồ đạc bên trong chắc bị người ta lấy sạch rồi!" Mọi người nhìn nhau, thật là không may.

Giang Nhất lại hỏi: "Những người đó đều đi hết rồi sao?" Bà chủ nói: "Tất nhiên là đi rồi, cái nghề đảo đấu này đâu có dễ dàng gì, họ đi một ngày là không thấy quay lại nữa, lấy được bảo bối rồi thì sao dám lộ diện nữa?" Trong mắt người dân bản địa, những người đó có thể đã rời đi.

Nhưng Giang Nhất biết, những người đó... có lẽ vĩnh viễn nằm lại nơi đó rồi.

Dù sao đó cũng là mộ Lỗ Thương Vương mà.

Cái cây Quỷ Thủ Đằng bên trong có thể dễ dàng tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Giang Nhất biết, nhưng những người khác thì không.

Hồng Lôi nói: "Xem đi, tôi biết ngay tay đạo diễn kia chẳng có ý tốt gì mà, không để chúng ta đảo đấu tử tế được.

Cái gã đó ranh mãnh lắm, cái gò núi đó chắc bị dân đảo đấu đào thành cái rây rồi, chắc chẳng còn đồ tốt gì đâu." Hồ Phi Phi lập tức phụ họa: "Không có đồ tốt thì càng tốt, chúng ta vào xem một cái rồi ra ngay." Hồng Lôi: "Cái cậu này, thật là nhát." Nha Nha và Nhiệt Ba cũng hơi thất vọng, khẩu vị của họ đã bị đẩy lên cao rồi, những ngôi

mộ nhỏ bình thường tự nhiên sẽ không làm họ thấy bất ngờ.

Hoàng Bác ăn xong thì hỏi: "Đại tỷ, chị có biết ngôi mộ đó ở đâu không?" Bà chủ nói: "Tôi nghe người ta kể, sâu trong núi có mộ của một vị thần tiên.

Ngày trước vị thần này xuống trần phò tá hoàng đế đánh trận, sau đó thì phi thăng, còn nhục thân và những món pháp bảo đánh trận đều để lại ở đó." Hoàng Bác hỏi: "Cổ mộ đó ở đâu?" Bà chủ nói: "Nơi đó bây giờ vào hơi khó, nghe nói mấy năm trước chỗ đó bị sập, đào ra hơn 100 cái đầu người!" Mọi người lập tức tỉnh táo lại.

Nơi này tà môn thật!

Bà chủ nói tiếp: "Kể từ đó về sau, dân đảo đấu lên núi không tìm thấy chỗ đó nữa, nghe nói là gặp ma rồi." Sau đó bà chủ đi ra ngoài trông con làm bài tập.

Để lại bảy người bồi hồi.

Hồng Lôi hỏi: "Rốt cuộc là thật hay giả vậy?" Anh vốn không tin trên đời có ma.

Nhưng vừa nãy chứng kiến thứ trong thi động, nghe bà chủ nói vậy cũng thấy trong lòng bồn chồn.

Giang Nhất nói: "Khó nói lắm." Nha Nha hỏi: "Nhiều người đi như vậy rồi, chẳng lẽ thực sự bị dân đảo đấu đào hết rồi sao?" Giang Nhất lấy bản đồ ra nói: "Cái đó chưa chắc đâu." Mọi người lập tức vểnh tai nghe.

"Chưa chắc thế nào?" Hồng Lôi nóng lòng hỏi.

Giang Nhất chỉ vào bản đồ: "Nhìn xem, bà chủ nói đào ra hơn 100 cái đầu người, đó là Quỷ Đầu Khanh của lão tổ tông, dùng để bồi táng.

Nơi này có sự sai lệch so với vị trí trên bản đồ của chúng ta." "Những người kia nếu không có bản đồ, chỉ dựa vào phương thức tầm long định huyệt truyền thống thì sẽ tìm thấy một cái đầu rồng giả, bên dưới nhất định là một ngôi mộ giả với đầy rẫy cơ quan." "Ở đây có một cái miệng hồ lô, nếu không đi tiếp vào trong thì tự nhiên sẽ không biết bên trong mới có đầu rồng thực sự, ngôi mộ thật nằm ở đó." "Tấm bản đồ trên tay tôi chính là chìa khóa, những người khác nếu không có nó thì rất dễ đi vào hư trủng." Giang Nhất vừa nói, Trương Thần Lộ vừa nhìn anh với ánh mắt không rõ ý vị.

Có lẽ cô cũng không biết nhiều bằng Giang Nhất.

Đồng thời cũng chỉ có cô mới hiểu được ý nghĩa của 'miệng hồ lô'.

Dù sao những người kia cũng không phải dân đảo đấu chuyên nghiệp.

Nhưng họ cũng lờ mờ hiểu ý của Giang Nhất.

"Ý Giang tiểu ca là, có thể ngôi mộ thật vẫn chưa bị đào?" Hồng Lôi phấn khích.

Chương 94

Giang Nhất nói: “Hiện tại là như vậy, nhưng cụ thể thế nào thì phải đến tận nơi mới xem được.” Hồng Lôi nói: “Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!” Giang Nhất bất lực: “Anh Lôi à, nhìn trời đi, trăng treo trên đầu rồi, anh không sợ gặp ma sao?

Mai hãy đi.” Lúc này Hồng Lôi mới nhận ra đã tối muộn: “Tôi chỉ mải mê chuyện đảo đấu quá, vậy mai đi.” Nghe Giang Nhất nói, đạo diễn cũng cảm thấy hoang mang: “Chẳng lẽ là thật sao?

Ngôi mộ cổ thực sự vẫn chưa bị phát hiện?” Ông ấy bắt đầu thấy lo lắng.

Dù sao bảy người họ vừa vào thung lũng đã gặp chuyện tà môn ở thi động rồi, nếu thực sự có cổ mộ...

Một đêm đó Giang Nhất nghỉ ngơi rất tốt.

Đối với thi động, thi miết hay nữ khôi, anh chẳng hề thấy áp lực.

Nhưng Nha Nha và Nhiệt Ba lần đầu thấy nên rất sợ, tối đến hai cô nàng liền lẻn vào phòng đơn của Trương Thần Lộ.

Vì Trương Thần Lộ luôn rất bình tĩnh, ít nói nhưng lại mang lại cảm giác an toàn.

Tất nhiên, Giang Nhất cũng có thể mang lại cảm giác an toàn, nhưng dù sao cũng không tiện.

Gã Hồ Phi Phi thì nửa đêm chạy sang tìm Hồng Lôi, hai người đàn ông ở chung một phòng đơn.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn sáng xong bắt đầu lên núi.

Đường núi bị sạt lở nên chỉ có thể từng bước leo lên.

Đi bộ hơn một tiếng đồng hồ, đã cách xa thôn xóm, nhưng ở ven đường, họ phát hiện ra một số thứ mang hơi thở con người.

Hồng Lôi: "Ơ?

Ở đây có lều bạt sao?

Chẳng lẽ có người cũng dã ngoại à?" Hoàng Bác: "Nhìn lều bạt này thì chắc đã ở đây lâu rồi, nhưng bên trong dường như còn không ít đồ đạc, là sao nhỉ?" Giang Nhất: "Chắc là dân đảo đấu để lại." Hồng Lôi: "Cái đám người này chắc chắn đào được bảo bối rồi, đến trang bị cũng không kịp thu dọn mà bỏ chạy luôn." Giang Nhất mỉm cười không nói gì, lấy bản đồ ra, trên đó vẽ một khuôn mặt hồ ly.

Anh biết bên dưới có thể có nguy hiểm.

Nhưng bây giờ có vẻ như chỉ có lối này mới vào được mộ.

Những chỗ khác đều không tìm thấy.

Anh nói: "Trương tiểu thư, để tôi xem bản lĩnh của em nhé!" Trương Thần Lộ đang đeo một cái xẻng Lạc Dương, Giang Nhất muốn thử năng lực của cô.

Trương Thần Lộ không nói hai lời, lấy xẻng Lạc Dương ra, tìm một vị trí rồi nối đầu xẻng với ống thép, từng đoạn từng đoạn một, vô cùng chuyên nghiệp.

Hồng Lôi và Hoàng Bác đều phấn khích.

Đội ngũ có thêm một chuyên gia rồi.

Phải nói là cô và ai đó thực sự... rất xứng đôi!

Trương Thần Lộ nhanh chóng rút xẻng Lạc Dương lên.

Nhưng khi nhìn thấy, sắc mặt mọi người đều biến đổi.

"Sao lại có máu?" "Chị ơi, không phải đâm trúng thi thể bên dưới

rồi chứ?" Hồ Phi Phi nhát gan nói.

Trương Thần Lộ nhíu mày, theo ghi chép trong bút ký của ông nội, xẻng đầu tiên xuống đã thấy máu, quả thực là xuất sư bất lợi, ngôi mộ này tám phần là hung huyệt!

Trương Thần Lộ nói: "Theo ghi chép của ông tôi, bên dưới có thể có huyết thi, không phải chuyện đùa đâu, tôi có tiếp tục không?" Giang Nhất nói: "Tiếp tục đi!" Chứng tỏ họ đã tìm đúng chỗ rồi.

Hồng Lôi nói: "Có Giang tiểu ca ở đây, đến nữ quỷ còn phải quỳ lạy, huyết thi chắc cũng không đáng sợ đến thế đâu." Phải công nhận kỹ thuật của Trương Thần Lộ rất cứng, chắc chắn đã nhận được không ít truyền thụ.

Sau khi cắm thêm vài xẻng, cô ngửi mùi đất, dựa vào khả năng đó để phác họa ra đường nét của cổ mộ.

Bản lĩnh quả thực không tồi.

Xem ra tổ tiên đúng là dân đảo đấu chuyên nghiệp.

Mức độ chuyên nghiệp của cô khiến mọi người kinh ngạc.

Khán giả cũng bị chấn động.

"Một cô gái xinh đẹp như vậy mà lại là hậu nhân của dân đảo đấu!

Lợi hại thật." "Truyền thuyết về xẻng Lạc Dương là thế này sao?

Không ngờ em gái này lại bưu hãn thế, dám xuống đấu à?" "Xẻng Lạc Dương đúng là chuẩn, ổn, độc, đúng là dân chuyên nghiệp." "Trình độ chuyên nghiệp có thể sánh ngang với Tiểu Ca rồi, bây giờ đội có hai dân đảo đấu, thú vị đây." "Cô ấy lạnh lùng thật, mắt không hề chớp lấy một cái." "Ai, tiếc quá, cô gái tốt thế này mà lại đòi sinh con cho Giang tiểu ca?

Vô lý!" Sự chuyên nghiệp của Trương Thần Lộ khiến mọi người sáng mắt.

Vốn tưởng nghề đảo đấu chỉ dành cho cánh đàn ông thô kệch, ai ngờ cô gái xinh đẹp như hoa này ra tay cũng tàn nhẫn thế!

Sự nghiệp đảo đấu đúng là có hậu duệ rồi!

Hồng Lôi nói: "Không ngờ Trương đại muội tử cũng có năng lực thế này, suýt soát ngang ngửa Giang tiểu ca rồi, lợi hại, lợi hại." Trương Thần Lộ nhàn nhạt nói: "Tôi đây chỉ là công phu cơ bản, chưa học hết được tinh hoa của ông nội, so với năng lực của Giang Nhất vẫn còn khoảng cách." "Nhị chỉ tham động, tôi vẫn chưa học được." Giang Nhất mỉm cười, nhìn cổ mộ mà Trương Thần Lộ phác họa trên đất: "Vị trí tôi đang đứng chính là phía trên, cứ từ đây đào xuống là được." Mọi người nghe vậy liền cầm xẻng lên.

Trong mắt họ, đây là lần đầu tiên được tự tay đào đạo động.

Lần trước ở Long Lĩnh là đi theo đạo động có sẵn của vị cao thủ kia.

Bây giờ cuối cùng cũng được trực tiếp ra tay.

Thật lòng mà nói, ai cũng thấy mới lạ.

Hồng Lôi và Hoàng Bác cầm xẻng.

Hồng Lôi ném một cái xẻng thừa cho Hồ Phi Phi: "Cậu kia, giúp một tay." Ba người cùng đào, động tác rất nhanh.

Hiện tại trong đội ngũ bảy người, vị trí của mọi người đã được xác định.

Hoàng Bác, Hồng Lôi, Hồ Phi Phi phụ trách việc chân tay nặng nhọc, Giang Nhất và Trương Thần Lộ phụ trách kiến thức chuyên môn.

Nha Nha và Nhiệt Ba thì phụ trách đặt câu hỏi và giúp đỡ lặt vặt.

Cấu trúc hoàn hảo.

Chương 95

Ba người đàn ông đào rất hăng.

Mặc dù bây giờ là 'đảo đấu' nhưng không cần quá kín kẽ, dù sao cũng là quay chương trình, đồ lấy được cuối cùng cũng không thuộc về họ.

Họ chỉ thể hiện quá trình đảo đấu nên không cần phải lấm la lấm lét.

Khoảng một tiếng sau, ba người đào hơi bị lệch một chút.

Dù sao cũng không phải dân chuyên nghiệp, đào có hơi lệch cũng không ảnh hưởng gì lớn.

"Hắc!

Chạm phải một bức tường rồi!" Hồng Lôi vung xẻng xuống, tia lửa bắn cả ra ngoài.

Giang Nhất: "Đừng có phá mạnh!" Trương Thần Lộ cũng nhắc nhở: "Cẩn thận lớp kẹp tường chống trộm, bên trong có thể có thứ gì đó." Vì cả hai người đều nhắc nhở với vẻ mặt nghiêm trọng nên chắc chắn là rất nguy hiểm.

Hồng Lôi lập tức thu xẻng lại.

Mọi người đứng trước bức tường đá, quan sát kỹ lưỡng.

Giang Nhất nói: "Đây là tường chống trộm, gạch không thể đẩy vào trong, cũng không được đập vỡ, chỉ có thể rút từ trong ra ngoài, nếu không bên trong có thể sẽ có thủy ngân hoặc những thứ độc hại khác chảy ra." "Tùy theo niên đại của cổ mộ mà cơ quan chống trộm sẽ khác nhau." Mọi người lập tức lùi lại vài bước.

Chứng kiến nhiều cơ quan rồi nên họ tin tưởng Giang Nhất tuyệt đối.

"Lão tổ tông cũng lợi hại thật, giữa những viên gạch xám này chẳng có lấy một kẽ hở, không cạy được thì làm sao bây giờ?

Không vào được à!" Hồng Lôi có chút sốt ruột.

Sự nghiệp đảo đấu vừa mới bắt đầu đã bị một bức tường chặn lại.

Trương Thần Lộ nói: "Có thể!" Tất nhiên là chỉ Giang Nhất.

Mọi người nhìn về phía Giang Nhất.

Hoàng Bác nói: "Giang tiểu ca, trông cậy vào cậu đấy." Giang Nhất gật đầu, mọi người thấy anh không hề dùng công cụ gì, mà đưa ra hai ngón tay!

"Nhị chỉ thiền?" Mắt mọi người sáng lên.

Thấy ngón tay Giang Nhất lần theo kẽ gạch để cảm nhận... sau đó, nhanh như chớp, anh đâm hai ngón tay vào kẽ gạch, dùng lực kéo một cái, một viên gạch xám lập tức bị rút ra.

Mắt mọi người suýt rơi ra ngoài.

Lực ngón tay này cũng quá lớn rồi!

Đó là viên gạch xám đã bị phong ấn hàng nghìn năm đấy!

Vậy mà bị kéo ra dễ dàng như vậy?

Phía sau viên gạch có một lớp thứ gì đó màu đỏ thẫm.

Nha Nha nhìn thử: "Thứ màu đỏ này là dầu sao?" Giang Nhất nói: "Đó là phàn toan (acid), thứ mà các luyện đan sư cổ đại hay dùng, nếu dính lên người... lập tức sẽ bị bỏng đến mức cả da cũng không còn, phần lớn những thứ gọi là huyết thi mà dân đảo đấu hay nói chính là

trường hợp đạo mộ tặc bị bỏng cháy hết lớp da.” Mọi người rùng mình.

Đáng sợ quá.

“Bây giờ làm sao?” Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất nói: “Đào một cái hố để dẫn lưu phàn toan đi là được.” “Đào một cái khanh, lấp ít đất, đếm một hai ba bốn năm.” Hồng Lôi vừa hát vừa đào xong cái hố.

Tiếp theo, Giang Nhất thể hiện kỹ năng của một Mạc Kim Giáo úy chuyên nghiệp.

Anh lấy từ trong túi ra một cái ống nhựa và kim tiêm giống như làm ảo thuật.

Hoàng Bác kinh ngạc: “Tiểu ca, đồ đạc của cậu đúng là đầy đủ thật.” Thấy Giang Nhất lấy bật lửa hơ nóng đầu kim, cắm vào lớp đá rồi dẫn lưu chất lỏng bên trong vào cái hố vừa đào.

“Tuyệt quá!” Hoàng Bác tán thưởng, “Quả nhiên dù là thứ gì trong cổ mộ cũng không làm khó được Giang tiểu ca.” Chẳng mấy chốc, lớp đá bên trong chuyển sang màu trắng, chứng tỏ chất lỏng đã được dẫn hết ra ngoài.

Hồng Lôi và mấy người bắt đầu dọn gạch.

Chẳng mấy chốc đã xuất hiện một cái lỗ trên tường.

Mọi người cẩn thận bước vào trong.

Họ đi vào một gian mộ thất.

Mặt sàn láng bóng, Giang Nhất tìm thấy đèn trường minh, sau khi thắp sáng, anh phát hiện giữa mộ huyệt có một cái đỉnh vuông.

Phía Nam có một cái thạch quan (quan tài đá).

Hồng Lôi thấy cái đỉnh liền trèo lên ngay.

“Mẹ nó!

Trong này có một cái xác khô!

Không có đầu!” Hồng Lôi hét to một tiếng rồi nhảy xuống.

Mọi người nghe vậy cũng không muốn vào xem nữa, cái đỉnh tuy lớn nhưng có cái xác khô bên trong cứ thấy ơn ớn.

Hồng Lôi: “Trong đó có không ít bảo bối, hay là tôi lấy vài món nhé?” Hoàng Bác nói: “Đừng vội, Giang tiểu ca còn chưa thắp nến mà, không biết có lấy được hay không đâu.” Giang Nhất lấy ra một cây nến rồi thắp lên.

Mọi người im lặng quan sát.

Đúng lúc này, từ trong quan tài đá phát ra những tiếng ‘lạch cạch lạch cạch’, nghe như có người đang nói chuyện vậy.

Mọi người lập tức nhìn về phía quan tài đá.

“Đại...

đại ca, bên trong không phải là cương thi đấy chứ?” Hồ Phi Phi lập tức trốn sau lưng Hồng Lôi.

Hồng Lôi bất lực lắc đầu: “Cái thằng này, gan còn nhỏ hơn đàn bà, thật chẳng nên để cậu tham gia chương trình.” Hồ Phi Phi sắp khóc đến nơi: “Lúc tham gia đạo diễn có nói là sẽ có quan tài với nữ quỷ đâu!

Chương 96

Biết trước thế này có đánh chết em cũng không đi!" Mọi người cạn lời, nhưng cũng thấy sợ.

Đang ở trong mộ thất của người ta, chắc chủ mộ cũng thấy sợ rồi.

Cùng lúc đó, cây nến Giang Nhất thắp đột nhiên tắt phụt.

Hoàng Bác nói: "Xem ra chủ mộ không hoan nghênh chúng ta rồi." Hồ Phi Phi cười khổ: "Chủ mộ sao mà hoan nghênh chúng ta được?" Hồng Lôi kinh ngạc: "Cậu em, nói đúng một câu thật lòng đấy!" Giang Nhất xua tay ra hiệu mọi người im lặng, một mình bước đến bên quan tài, vỗ nhẹ vào một đầu quan tài.

"Yên tâm đi, có thể an nghỉ rồi, những kẻ thay đổi thời thế cũng không có kết cục tốt đẹp gì đâu." Anh biết, theo nguyên tác thì ở vị trí này, huyết thi bên trong có thể là chủ nhân thực sự của ngôi mộ, Chu Mục Vương.

Anh vừa dứt lời, trong quan tài không còn động tĩnh gì nữa.

Dường như thứ bên trong quan tài nghe hiểu lời Giang Nhất vậy, bây giờ im lặng như một người đã chết thực sự.

Giang Nhất thở phào.

Nếu cái gã 'tống tử' nghìn năm này mà nhảy ra thì thực sự phiền phức.

Chỉ có dùng 'Khôi Tinh thích đấu' mới giải quyết được.

"Giang tiểu ca?

Tại sao vậy?" Hồng Lôi hiếu kỳ hỏi.

Giang Nhất nhìn Trương Thần Lộ một cái.

Trương Thần Lộ không rõ ẩn ý, rõ ràng cô không biết bên trong là ai.

Giang Nhất nói: "Người nằm bên trong có lẽ là Chu Mục Vương, trên mặt đất có ghi chép về tiểu sử của ông ta." Trương Thần Lộ lập tức nhíu mày, Chu Mục Vương đối với họ Trương có ý nghĩa đặc biệt.

Người họ Trương là hậu duệ của Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương là người tình của Tây Vương Mẫu, nên đã có được phương pháp 'trường sinh'.

Chỉ có điều phương pháp đó... không phải là cách chính xác.

Vì thế người họ Trương rất tôn kính Chu Mục Vương.

Trương Thần Lộ ngạc nhiên, sao Giang Nhất lại biết rõ thế?

Đây là bí mật của gia tộc mà!

Nếu có ai biết những điều này, sẽ bị người họ Trương truy sát!

Cô vô cảm gật đầu, hướng về phía quan tài đá quỳ lạy.

Những người khác nghệt mặt ra.

"Làm gì vậy?" Hồng Lôi gãi đầu, phân vân không biết có nên quỳ theo không.

Quỳ lạy tống tử nghĩa là gì?

Không hiểu nổi.

Giang Nhất nói: "Không có gì, chuyện liên quan đến gia tộc của Trương tiểu thư, mọi người đừng hỏi nhiều." Mọi người mặc dù tò mò, nhưng Giang Nhất đã nói vậy nên cũng không tiện hỏi thêm.

Họ đi theo Giang Nhất vào sâu trong mộ đạo.

Trương Thần Lộ nhìn quan tài một lần cuối, không nói gì, bước

tiếp.

Cả nhóm đi dọc mộ đạo khoảng mười phút thì phát hiện một cái hố.

Giang Nhất quan sát: "Đạo động." Hoàng Bác nói: "Ơ, đất mới, không quá khô khan, chẳng lẽ bên trong có người?" Hồng Lôi nói: "Thì bà chị trong thôn chẳng bảo rồi đó, trong này sớm đã bị dân đảo đấu đào sạch rồi." Anh vừa nói xong lại đổi ý: "Không đúng, sao bọn họ không lấy bảo bối trong đỉnh vuông đi?

Chẳng lẽ đều là Mạc Kim Giáo úy chính phái?

Đèn tắt thì không lấy đồ?

Không hợp lý!" Đúng là không hợp lý.

Trương Thần Lộ quan sát một lượt rồi nói: "Đạo động thời cổ đại thường hình tròn, cận đại hình vuông, cái đạo động này đào thô sơ như vậy, thậm chí hơi nhỏ, chứng tỏ người đào đang rất hoảng loạn, đây là đạo động thoát ra chứ không phải đi vào." Giang Nhất giơ ngón tay cái: "Cao kiến!" Về kinh nghiệm thì Trương Thần Lộ rất phong phú, chắc hẳn cô cũng đã từng xuống đấu nhiều lần.

Hoàng Bác nói: "Nếu vậy thì trước chúng ta đã có người vào đây, phát hiện ra thứ gì đó rồi hoảng sợ bỏ chạy?" Giang Nhất: "Không sai, hiện tại nhìn qua là như vậy." Hồng Lôi cạn lời: "Bị người ta hớt tay trên rồi sao?

Bực thật!

Nhưng đã đến đây rồi thì phải vào xem cho biết." Bảy người bước vào một mộ thất lớn hơn.

Lối vào là một cánh cửa ngọc khổng lồ!

Bên trên có hai bức điêu khắc.

Một bức tay cầm quỷ trảo.

Một bức tay cầm thứ giống như ‘tỳ’ (con dấu).

Giang Nhất thầm than một tiếng.

“Hai bức tượng quỷ này nhìn quái dị và đáng sợ quá, cổ nhân có thờ quỷ không nhỉ?” Nha Nha kinh ngạc nói.

Cô và Nhiệt Ba bám sát sau lưng Trương Thần Lộ mà đi.

Nhà ai lại đặt hai con quỷ trước cửa chứ?

Chủ mộ này thật kỳ lạ.

Hồng Lôi nói: “Ngọc sao?

Trong suốt lấp lánh thế.” Giang Nhất bảo đúng vậy.

Hồng Lôi lập tức hỏi: “Bảy người chúng ta có khiêng được cái này đi không?” Giang Nhất: “Anh Lôi à, chúng ta đảo đấu cũng không thể khiêng luôn cửa mộ của người ta đi chứ!

Để lại cho người ta cái cửa đi.” Hồng Lôi hắc hắc cười trừ.

Sau khi bảy người vào cửa, họ phát hiện ra sự khác biệt.

Chương 97

Bên trong có bảy cái quan tài!

Được bài trí theo một quy luật kỳ lạ.

Trương Thần Lộ liếc mắt đã nhận ra: "Thất tinh quan?" Mọi người nhìn cô.

"Nghĩa là sao?" Nha Nha hỏi.

Trương Thần Lộ giải thích: "Trong bút ký của ông tôi có ghi lại, Thất tinh quan được sắp xếp theo hình chòm sao Bắc Đẩu, trong đó chỉ có một cái quan tài thật, những cái còn lại đều có cơ quan." "Kỳ quái, Thất tinh nghi quan là thứ để dân đảo đấu dùng cơ quan, sao lại ở đây?

Chủ mộ ở đây có lẽ cũng là dân đảo đấu!" Hoàng Bác nói: "Trương tiểu thư phân tích có lý." Giang Nhất cũng tán đồng, anh đã biết trước rồi, nhưng Trương Thần Lộ có thể nhìn ra ngay chứng tỏ kiến thức cơ bản cực kỳ vững!

Hồng Lôi nói: "Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ tôi phải mở từng cái một ra sao?" Hồ Phi Phi đứng ở cửa ngọc, không phải vì tiếc cái cửa ngọc đó, mà nhìn bộ dạng là đã sẵn sàng vắt chân lên cổ mà chạy rồi.

Giang Nhất nhíu mày, nói nhỏ với Hoàng Bác: "Anh Bác, nếu lát nữa có sự cố, tuyệt đối đừng để cái cậu kia chạy ngược về chỗ cũ, nếu đánh thức con huyết thi ở đó thì nguy hiểm lắm." Hoàng Bác nhìn Giang Nhất, gật đầu, âm thầm lùi lại phía sau.

Giang Nhất nhớ rất rõ, trong nguyên tác là Bàn Tử đã làm phiền cái gã 'tống tử' lớn kia.

Không thể đi vào vết xe đổ đó được!

Những người khác đi quan sát bảy chiếc quan tài.

“Trên quan tài có chữ kìa, có ai đọc được không?” Nha Nha hỏi.

Trương Thần Lộ nhìn thử, ban đầu cô nhíu mày: “Rõ ràng là mộ Lỗ Thương Vương, sao lại có thi thể Chu Mục Vương?” “Lừa tôi sao?” Giang Nhất nói: “Tôi lừa em làm gì.” Trương Thần Lộ bướng bỉnh nhìn Giang Nhất.

Hồng Lôi hỏi: “Cái gì cơ?

Ở đâu?” Giang Nhất cười khổ, sớm biết thế đã không nói, cứ như mình vừa lừa Trương Thần Lộ mấy cái dập đầu vậy.

Nhưng nhìn vẻ mặt nhíu mày bướng bỉnh của Trương Thần Lộ thực sự rất xinh đẹp.

Có một phong vị riêng.

Nếu không phải đang ở nơi này, Giang Nhất đã nhìn thêm vài cái rồi.

“Hừ!” Trương Thần Lộ giận dỗi quay mặt đi.

Cũng có cá tính lắm.

Giang Nhất cười khổ nói: “Để tôi xem chữ trên quan tài viết gì.” “Trên này nói về... một vị chư hầu của nước Lỗ.” Hồng Lôi nói: “Hì, Giang tiểu ca, chẳng phải vừa rồi ở mộ kia là Chu Mục Vương sao?

Đó là thời Tây Chu, bây giờ lại là thời Chiến Quốc, chẳng lẽ lại là u linh trủng (mộ u linh)?” Giang Nhất lắc đầu: “Không, lần này tôi không mang theo con vật nào, không thể kích hoạt u linh trủng được.” Hoàng Bác trêu chọc: “Kìa, sao lại lừa Trương tiểu thư thế?” Giang Nhất: “...” Nha Nha nói: “Giang ca kể tiếp đi mà.” Giang Nhất hắng giọng kể tiếp: “Trên này viết ở nước Lỗ có một vị chư hầu, trong tay

có một cái 'Quỷ tỳ' có thể triệu hoán âm binh từ địa phủ đến giúp quốc gia đánh trận.

Một ngày nọ đột nhiên tìm đến Lỗ Quốc Công nói nhiều năm vay mượn âm binh của địa phủ, nay tiểu quỷ địa phủ làm phản, ông ta phải xuống địa phủ báo ân." "Sau đó Lỗ Quốc Công đồng ý, ông ta liền tọa hóa ngay tại chỗ.

Lỗ Quốc Công tưởng ông ta có thể phục sinh nên đã xây dựng một địa cung, đặt di thể vào trong đó." "Trên này miêu tả rất cụ thể về một trận chiến, lúc đầu Lỗ Thương Vương chỉ cần đưa Quỷ tỳ ra là có thể triệu hoán âm binh, thế như chẻ tre, đánh đâu thắng đó." Giang Nhất kể xong thì đứng yên.

Mọi người nhìn nhau.

Nếu là trước kia, chắc chắn họ không tin.

Nhưng bây giờ, thế giới quan của họ đã sụp đổ một chút, không biết nên tin hay không?

Thấy thế giới quan của mấy người sắp bị hủy hoại, Giang Nhất liền giải thích: "Tất nhiên, chuyện của cổ nhân chúng ta không rõ được, nhưng từ hiện tại có thể thấy Lỗ Thương Vương này có lẽ là một tay đạo mộ đại tài, chỉ có dân đạo mộ mới sợ mộ mình bị đào nên mới bày ra Thất tinh nghi quan này." "Vì vậy, dân gian mới truyền tai nhau gã này biết triệu hoán âm binh, xuất quỷ nhập thần, thực ra là vì gã thường xuyên đi đảo đấu, lúc chui ra có thể bị người ta tưởng nhầm là âm binh từ địa phủ." Giang Nhất vừa giải thích xong, mọi người mới thấy nhẹ lòng.

"Tôi biết ngay là giả mà." Hồng Lôi cười nói.

Hoàng Bác bảo: "Truyền thuyết của cổ nhân, không tin hoàn toàn được." Dù nói vậy nhưng lòng Hoàng Bác cũng hơi hoang mang.

Vì vừa rồi họ đã thấy Quỷ Động, U linh trủng...

Khán giả chỉ cảm thấy vừa được nghe một câu chuyện rất hay.

"Nói chứ, Giang tiểu ca rốt cuộc là vì sao lại lừa em Trương thế!

Xảo quyệt thật!" "Hừ!

Tra nam!

Lại một gã tra nam lừa gạt con gái nhà người ta!" "Thế giới này liệu có ma thật không nhỉ?" "Mượn âm binh lợi hại thế, nếu có thật thì đúng là bảo bối đấy, ha ha." "Ghi chép nghe huyền bí quá." "Chắc chắn là không có ma đâu, Giang tiểu ca phân tích đúng đấy, có lẽ người xưa truyền nhầm thôi." "Ừm, thế giới quan của tôi quay lại rồi." Sự phân tích của Giang Nhất khiến mọi người yên tâm hơn.

Thế nhưng.

Giang Nhất vừa dứt lời.

Trong bảy chiếc quan tài.

Có hai chiếc phát ra tiếng 'lạch cạch lạch cạch'.

"Cái quan tài này dường như có một vết nứt!" Nha Nha cầm đèn pin soi vào cái quan tài bên cạnh.

Tim Giang Nhất hẫng một nhịp.

Thôi xong.

Vừa rồi không quan sát kỹ, e là trong này có huyết thi!

Mọi người chưa kịp nhìn kỹ thì trong hai chiếc quan tài đã có hai người ngồi dậy!

Không, tổng cộng là hai cái, mỗi cái quan tài ngồi dậy hai người.

Tổng cộng là bốn cái!

Trong bóng tối, chúng như những con cương thi thực thụ!

“Mẹ kiếp.” Giang Nhất mắng một tiếng, mở ba lô chuẩn bị hai cái móng lừa đen (hắc lư đề tử)!

Không đủ rồi!

Giang Nhất có cảm giác bị bốn cái thây ma đột nhiên ngồi dậy tát thẳng vào mặt.

Chương 98

Chẳng phải vừa bảo không có ma sao?

Cái quái gì đang ngồi dậy từ quan tài thế này?

Sự biến đổi đột ngột khiến mọi người đứng hình.

Trong quan tài!

Thi thể!

Thi thể đang ngồi dậy!

Theo thuật đạo mộ, đó chính là 'Tống tử'!

"Á!" Hồ Phi Phi hét lên một tiếng.

Giang Nhất vội bảo Hoàng Bác giữ chặt gã nhát gan Hồ Phi Phi không cho chạy.

Nhưng ngay sau đó, Hồ Phi Phi kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu luôn...

Giang Nhất: "...Tôi lo xa quá rồi." Chỉ cần gã 'tống tử' nghìn năm kia không tỉnh thì mọi chuyện vẫn ổn.

Trương Thần Lộ vẻ mặt nghiêm nghị: "Mọi người lùi lại!" Cô rút thanh kiếm đồng ra.

Hoàng Bác kéo Hồ Phi Phi sang một bên, lúc này cũng không kịp bấm nhân trung nữa, cứ kéo ra chỗ khác đã.

Bảy người bỗng chốc đã có một người bị dọa ngất.

Còn lại sáu người.

Giang Nhất nhìn Trương Thần Lộ bên cạnh.

Cô tay cầm kiếm đồng, ngũ quan tinh tế, tóc dài búi cao, rất có

phong thái hiệp nữ thời Dân quốc.

Trương Thần Lộ: "Hừ!" Giang Nhất rút thanh Hắc Kim cổ đao ra để đề phòng: "Lùi lại!" Soi đèn pin nhìn kỹ, hóa ra là bốn con tống tử, hai con mới, hai con lão tống tử.

Tống tử cũng có phân loại.

Lão tống tử là loại thi biến khó đối phó.

Cán tống tử là xác chết đã thành xương.

Nhục tống tử thì trên người có bảo bối, như cái xác khô trong đỉnh vuông ban nãy.

Huyết tống tử (huyết thi) bị thi biến thành tống tử.

Đại khái là những người đã thoát khỏi lớp ngọc dong.

Trước mắt này, có lẽ là hai lão tống tử dắt theo hai tân tống tử.

Vì mọi người thấy hai lão tống tử kia đã mọc lông, một con lông xanh, một con lông đỏ.

Hai tân tống tử thì mặc quần áo hiện đại, nhìn có vẻ mới thi biến không lâu, chắc là đám dân đảo đấu trước đó, không rõ tình hình bên trong nên đã mở nhầm hai cái, kết quả là bị tống tử lôi vào trong quan tài.

Bốn con tống tử vừa mới ngồi dậy, đang định bước ra khỏi quan tài.

Giang Nhất quát: "Nhanh lên!" Anh che đi thiết bị quay phim trên người.

Trương Thần Lộ hiểu ý, cũng che đi thiết bị quay của mình.

Vì là quay trực tiếp nên không thể che mờ được.

Tiếp theo sẽ là những hình ảnh khá máu me.

Những người khác đứng khá xa, trong đó lại tối nên không nhìn rõ.

Giang Nhất lao đến với tốc độ nhanh nhất, lấy móng lừa đen nhét vào miệng lão tống tử!

Xèo xèo...

Đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhất thu phục tống tử, thấy miệng nó bắt đầu bốc khói, nằm im bất động.

Giang Nhất vung đao chém đầu tân tống tử, đá một cái văng vào trong quan tài.

Ở phía bên kia.

Con tống tử lông đỏ đã thoát ra, lao về phía Trương Thần Lộ.

Giang Nhất ném ra một cái móng lừa đen khác, Trương Thần Lộ đâm kiếm tới.

Kiếm đồng mang theo móng lừa đen nhét thẳng vào miệng nó.

Trương Thần Lộ cũng bị lực xung kích cực lớn của tống tử làm cho loạng choạng.

Giang Nhất lập tức đỡ lấy cô, vì con tân tống tử bên cạnh đang từ từ lao tới.

Giang Nhất chém đầu nó trong chớp mắt!

Hai người xử lý gọn gàng bốn con tống tử.

Giang Nhất đá nắp quan tài đóng sập lại, quát: "Chạy mau!" Những người khác cũng hiểu, quỷ mới biết mấy cái quan tài kia còn bao nhiêu tống tử nữa, chạy là thượng sách.

"Đi đâu bây giờ?

Chỗ cũ chắc cũng có tống tử rồi." Hồng Lôi nói.

Giang Nhất chỉ: "Vào đạo động!" Cả đám chui tọt vào đạo động.

Trước khi vào.

Hoàng Bác không quên xách theo gã Hồ Phi Phi đang ngất xỉu, nếu không thì không thể cứ thế mà lôi gã vào được.

Cái đạo động này cũng chẳng rộng rãi gì.

“Ma!

Chương 99

Hình như em thấy ma rồi.” Hồ Phi Phi tỉnh lại, kinh hoàng nói.

Hồng Lôi bảo: “Cái thằng ngốc này, làm gì có ma, toàn là ảo giác thôi, nhìn đi, hai anh vẫn khỏe mạnh đây này.” Hồ Phi Phi lắc lắc đầu.

Ảo giác sao?

Đợi gã phản ứng lại thì mọi người đã chui sâu vào đạo động rồi.

Dường như là đang trốn tránh thứ gì đó.

Nghe thấy những âm thanh kỳ quái trong mộ thất...

“Anh Giang, anh Lôi, đợi em với...” Khán giả đều chết lặng.

Không ai ngờ thực sự có thể nhìn thấy tống tử trong truyền thuyết.

Mặc dù Giang Nhất và Trương Thần Lộ đã che đi quá trình xử lý tống tử, nhưng trước đó mọi người đã lờ mờ thấy quái vật hình người lông đỏ, lông xanh ngồi dậy từ quan tài.

Sau đó lờ mờ thấy từ góc nhìn của người khác cảnh Giang Nhất và Trương Thần Lộ ra tay.

Nhưng cụ thể thế nào thì không rõ.

“Chuyện gì vậy?

Hai con tống tử đâu rồi?” “Không nhìn rõ, hình như bị Giang tiểu ca dùng móng lừa đen xử lý rồi?” “Thật hay giả vậy?

Tận bốn con tống tử cơ mà, nghe bảo lợi hại lắm, sao bị Giang tiểu ca với mỹ nữ Trương xử lý nhanh thế?” “Cảm giác lợi hại thật đấy.” “May mà không nhìn thấy, nếu không thì đáng sợ quá.” “Thực sự có tống tử sao?!” “Giang tiểu ca chẳng bảo không có ma là gì, đúng là dọa người mà!” “Xin hãy gõ chữ ‘sợ hãi’ lên màn hình.” “Hồ Phi

Phi gan nhỏ quá, còn chưa nhìn rõ đã ngất rồi?" "Đáng sợ quá!

Không dám xem nữa, đạo diễn đâu rồi?

Bảo là cổ mộ không nguy hiểm cơ mà?

Tôi cảm thấy càng ngày càng nguy hiểm hơn rồi đấy!" "Giang tiểu ca, mỹ nữ Trương ngầu bá cháy!" Khán giả đang hò hét cổ vũ cho mọi người.

Chui ra khỏi đạo động, mọi người phát hiện phía trước lại là một mộ đạo khác.

Khi họ xuống dưới, họ thấy một cái xác khô.

Không, cái xác khô này đã thành bộ xương rồi, trên người có vài con thi miết đã chết.

Đó là một người trung niên mặc quân phục rằn ri.

Giang Nhất nhíu mày, đã chết lâu rồi.

Tại một sơn trang bí ẩn trong nước.

Một ông lão nhìn vào màn hình chương trình.

Trên mặt lộ ra nụ cười, không rõ là cười lạnh hay cười mỉm.

Nhìn thấy bộ quân phục rằn ri trong mắt mọi người, ông lão lộ vẻ hồi ức.

"Ha ha, bánh xe vận mệnh cuối cùng cũng bắt đầu chuyển động rồi, khụ khụ...

Mặc dù vì sự cố trước đó mà muộn mất mười năm, nhưng cuối cùng cũng có người xuất hiện." Một người bên cạnh nói: "Thưa cha, chẳng lẽ cái cậu thanh niên này còn lợi hại hơn những người đó sao?

Nếu có cậu ta, có lẽ những người kia sẽ không biến mất." Ông lão cười khẩy: "Có quan trọng không?

Chẳng qua cũng chỉ là công cụ của ta thôi, khụ khụ." "Cha anh minh, dựa vào một chương trình đạo mộ để dẫn dắt đám người này, cuối cùng ngư ông đắc lợi, ha ha, đám người này chắc không thoát nổi đâu." Người đàn ông trung niên cười nhìn màn hình.

Trên tay hắn là những mảnh lụa Chiến Quốc bạch thư!

Dường như có một mảnh chính là bản gốc của bức ảnh mà nhóm Giang Nhất đang xem.

"Đám người này có thực lực hơn những kẻ trước đây, nhưng không dễ khống chế, cần phải có người trở thành tai mắt của ta..." "Để con đi sắp xếp." Trong mộ Lỗ Thương Vương.

Nhóm Giang Nhất nhìn bộ xương khô.

"Trong này có người chết sao?" Sau khi từ đạo động chui xuống, họ phát hiện cái đạo động này không dẫn ra ngoài mà lại thông đến một mộ đạo khác.

Hoàng Bác phân tích: "Chắc là người này lúc đào đạo động đã quá hoảng loạn nên đào sai hướng." Giang Nhất: "Phân tích không tồi, mộ đạo ở đây quá chằng chịt phức tạp, tay đạo mộ này có vẻ rất sợ hãi." Hồ Phi Phi nói: "Anh Giang, anh nhìn xem nơi này là chỗ nào, ai mà chẳng sợ?" Dường như để lấy lại chút tôn nghiêm của đàn ông sau vụ ngất xỉu vừa rồi, Hồ Phi Phi đang cố tỏ ra cứng cỏi.

"Ơ?

Phong cách mộ đạo này hình như gần giống với mộ đạo Tây Chu mà em thấy ở Long Lĩnh ấy." Giọng Nha Nha vô cùng phấn khích: "Nhưng không có mấy bức tượng mặt người." Giang Nhất khen ngợi: "Khá lắm, nhãn lực tiến bộ rõ rệt đấy, không sai, mộ đạo này đúng là mộ đạo Tây Chu." Hồng Lôi nói: "Hóa ra Giang tiểu ca đã sớm nhìn ra đây là cổ mộ Tây Chu rồi, hèn chi lúc nãy cậu nói là Chu Mục Vương,

cái gì cũng có nguyên do cả." Nha Nha hiếu kỳ: "Nếu đây là mộ đạo Tây Chu, liệu có u linh trủng không?" Giang Nhất lắc đầu: "Không đâu, theo suy đoán của tôi, đây vốn là một mộ thất Tây Chu, nhưng..." "Từ Thất tinh nghi quan vừa rồi tôi phán đoán, vị chư hầu thời Chiến Quốc này là tổ tông của nghề đạo mộ, trước đó tôi đã phán đoán như vậy, giờ xem ra đúng là thế." Mọi người gật đầu, đúng vậy, hôm qua lúc vào hang núi, Giang Nhất đã đưa ra quan điểm này.

Chỉ có điều mọi người không tin.

Chỉ từ một cái đạo động mà nhìn ra được những thứ này, quả thực quá lợi hại.

Phải có bao nhiêu kinh nghiệm đảo đấu mới làm được?

Giang Nhất ngồi xổm bên cạnh bộ xương khô kia, nhìn thấy một dãy số quen thuộc.

Trên khóa thắt lưng của người đó có một dãy số: 02200...

Dãy số này chính là mật mã để mở cái hộp tử kim kia.

Mọi người thấy Giang Nhất đột nhiên ngồi xuống nhìn bộ xương, cũng hiếu kỳ quan sát theo.

"Hình như cũng không có gì lạ mà, chắc là dân đảo đấu trước kia, chạy không thoát nên chết ở đây." Hồng Lôi nói.

Giang Nhất gật đầu: "Chắc là bị thi miết cắn chết, trong này cũng có thi miết, mọi người cẩn thận một chút." Mọi người gật đầu, Giang Nhất đã ghi nhớ dãy số đó.

Đúng lúc này, Hồ Phi Phi đứng cuối hàng cảm thấy có một cánh tay đặt lên vai mình.

"Anh Bác, đừng đùa nữa, anh biết em nhát mà, đừng dọa em." Hồ Phi Phi cười gượng gạo nói.

Hoàng Bác ngơ ngác: “Hả?

Tôi dọa cậu lúc nào?” Hồ Phi Phi hì hì bảo: “Không đùa thì tự nhiên đặt tay lên vai em làm gì?” Hoàng Bác càng ngơ ngác hơn: “Tôi có đặt tay lên vai cậu đâu?” Anh còn giơ tay lên cho xem, một tay cầm đèn pin, một tay để không.

Hồ Phi Phi: “Ơ?

Vậy ai vỗ vai em?” Hoàng Bác: “Cậu đứng ngoài cùng, người có thể vỗ vai cậu thì ngoài ma ra chắc chẳng còn ai đâu.” Câu nói vừa dứt, mộ đạo bỗng chốc im phăng phắc.

Chương 100

Hồ Phi Phi: "..." Hoàng Bác giơ đèn pin lên, mọi người đồng loạt nhìn vào vai Hồ Phi Phi, quả nhiên thấy thêm một cánh tay màu xanh lục gầy khẳng khiu.

Cổ tay vô cùng nhỏ, chỉ như tay trẻ con.

Nhưng ngón tay lại rất dài, có màu xanh lục.

Cánh tay đó thò ra từ một vết nứt trên tường mộ đạo, trông giống như cánh tay của một tiểu quỷ xanh.

Hồ Phi Phi khó khăn nuốt nước bọt: "Đại...

đại ca, bây giờ em phải làm sao đây?

Hình như nó đang kéo em!" Hai chân gã mềm nhũn như sợi bún, cũng không dám nhìn về phía vai mình.

Chắc nhìn một cái là sợ chết khiếp luôn quá.

Giang Nhất quát: "Đừng cử động!" Nói đoạn, anh từ từ đưa cổ đao tới định hất thứ đó đi.

Tất nhiên anh biết đó không phải ma, mà là một loại dây leo thực vật.

Vì thế anh không sợ.

Nhưng những người khác thì sợ, ở cái nơi này mà bị 'người' vỗ vai thì gan to bằng trời chắc cũng phải quắn quéo.

Thấy tay Giang Nhất rất ổn định, từ từ đưa cổ đao tới.

Nhưng dường như cảm nhận được hơi lạnh của cổ đao, 'cánh tay xanh' kia đột nhiên kéo mạnh Hồ Phi Phi ra sau!

Như muốn kéo gã vào phía bên kia bức tường!

Hồng Lôi lập tức nhào tới giữ chặt áo Hồ Phi Phi, Hồ Phi Phi lúc này đã mấp mé bờ vực ngất xỉu...

"Mẹ kiếp!

Cái thứ này sao khỏe thế!" Hồng Lôi và Hoàng Bác hai người gắng sức kéo Hồ Phi Phi, vậy mà suýt chút nữa không giữ nổi! 'Cánh tay xanh' kia thực sự giống như quỷ vậy.

Hồ Phi Phi cũng gào thét như quỷ: "Á, em không muốn chết đâu!

Anh Lôi, anh Bác, đừng bỏ rơi em, em còn cứu được mà!" Giang Nhất đang chuẩn bị dùng cổ đao chặt đứt 'cánh tay xanh' kia.

Nhưng khi vừa vung đao thì nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Trên mộ đạo xuất hiện một cái lỗ lớn.

Hồ Phi Phi, Hoàng Bác, Hồng Lôi toàn bộ đều bị kéo tuột vào trong cái lỗ đó!

Giang Nhất vội vàng đuổi theo.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, từ lúc Hồ Phi Phi bị kéo đến khi cả ba người bị lôi vào hang chỉ mất khoảng mười mấy giây.

Nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để dọa cho khán giả một phen khiếp vía. 'Cánh tay xanh' kia chắc chắn sẽ trở thành bóng ma ám ảnh trẻ con.

"Trời ơi!

Cái tay xanh đó đúng là quỷ rồi!" "Đây là mộ gì vậy?

Vô lý quá!

Đạo diễn ra đây giải thích cho tôi ngay!" "Công chính, hòa bình, dân chủ..." "Sợ quá đi mất!" "Cái tay tiểu quỷ đó dường như biết ai

nhát gan nhất hay sao ấy, toàn nhắm vào người đó, Hồ Phi Phi tội nghiệp quá." "Thực sự có ma sao?

Nhưng cái tay quỷ đó nhìn lạ quá!" "Quái dị thật!

Sức mạnh của nó quá lớn, không đúng quy luật vật lý chút nào." "Cái cổ tay nhỏ xíu thế kia mà, đáng lẽ phải dễ dàng bị bẻ gãy chứ, sao khỏe thế?" "Đáng sợ quá, những người đảo đấu trước kia chắc chết hết rồi hả?" "Nhìn kìa!

Trong góc nhìn của ba người họ... nhiều tay quá!" Đột nhiên xuất hiện quỷ thủ khiến nhóm Giang Nhất cũng không kịp phản ứng, họ lập tức lao vào hang truy đuổi.

Đèn pin của Hoàng Bác mất rồi, giờ chỉ còn lại hai cái.

Cả nhóm đuổi theo.

Bên trong là một mộ đạo nhỏ hẹp, sau khi vào trong, Hồng Lôi và Hoàng Bác cũng bị những 'cánh tay nhỏ' khác giữ chặt.

Hồng Lôi: "Mẹ nó!

Ở đây nhiều tay quá!

Đừng mà!" Hồ Phi Phi hét lớn: "Cứu mạng!" Hoàng Bác hét: "Mọi người...

đây không phải tay quỷ đâu, là dây leo, rất nhiều dây leo biết cử động!

Cẩn thận!" Lời nhắc của ba người khiến những người đi sau giảm tốc độ.

Tại cửa mộ đạo, họ phát hiện phía trước là một hang động khổng lồ.

Dường như là một hang động tự nhiên được hình thành, và ở giữa hang động đó có một cái cây khổng lồ vô cùng tận!

Trên đó chằng chịt những thứ như dây leo.

Những thứ đó nhìn hệt như những bàn tay nhỏ!

Trên đó treo lủng lẳng không ít thứ.

"Á!" Nhìn rõ những thứ treo bên trên, Nha Nha và Nhiệt Ba kinh hãi thét lên.

Những thứ đó đều là những xác chết nguyên vẹn!

Có xác động vật, nhưng nhiều hơn cả là xác khô của con người!

Những xác khô này bị dây leo quấn chặt rồi treo ngược lên trên, trên những xác khô đó có không ít thi miết đang bò qua bò lại, nhìn mà muốn nôn!

Chương 101

Nhìn trang phục của những người này, dường như là người hiện đại, có người còn cầm trên tay xẻng Lạc Dương giống của Trương Thần Lộ.

Phía dưới gốc cây đại thụ đó có một dãy bậc thang đá, cuối bậc thang là một đài ngọc, trên đó đặt hai thi thể!

Đúng hệt như những gì Giang Nhất nhớ.

Chỉ có điều bây giờ không còn thời gian để quan sát kỹ những thứ đó nữa.

Hồng Lôi, Hoàng Bác và Hồ Phi Phi sắp bị dây leo quấn chặt, trên những sợi dây leo chính bắt đầu có rất nhiều thi miết bò ra.

Giang Nhất biết, lũ thi miết này và cái cây Quỷ Thủ Đằng kia thực chất là mối quan hệ cộng sinh của 'Cửu đầu xà bách'.

Cửu đầu xà bách bắt xác chết cho thi miết tiêu hóa, thi miết lại cung cấp chất dinh dưỡng cho cái cây.

Đây là đặc điểm của ngôi mộ Tây Chu này.

Trong đó có lẽ chứa đựng bí quyết 'trường sinh'.

Chỉ có điều bí quyết này không còn tác dụng, sinh ra toàn quái vật.

Ba người họ sắp bị trói chặt, dù vùng vẫy thế nào cũng không thoát được.

Lúc này dựa vào sức lực thì không thể kéo lại được Cửu đầu xà bách.

Giang Nhất nhíu mày, không thể giương mắt nhìn ba người họ bị trói rồi bị thi miết ăn thịt được.

Hồ Phi Phi thì mới quen không nói làm gì, nhưng Hồng Lôi và Hoàng Bác đều là những đồng chí vào sinh ra tử trong những thời khắc sinh tử vừa rồi, không thể bỏ mặc.

Giang Nhất không phải là người vô tình.

Đột nhiên anh nhớ ra một chuyện!

Máu của mình!

Nếu đã sở hữu một loại huyết mạch thần bí nào đó khiến nữ khôi phải liên tục dập đầu, thì chắc chắn cũng có thể khiến thi miết phải lùi bước!

Giang Nhất rút thanh Tiểu Thần Phong ra, cắn răng rạch một đường lên lòng bàn tay!

Nha Nha lập tức kêu lên: "Anh Giang, anh làm gì vậy?" Ba cô gái lộ vẻ lo lắng.

Giang Nhất bôi máu lên Tham Âm Trảo rồi ném mạnh về phía trước!

Anh định dùng máu để đuổi thi miết, sau đó dùng Tiểu Thần Phong chặt đứt dây leo để cứu ba người.

Nhưng điều không ngờ đã xảy ra.

Vừa mới ném Tham Âm Trảo ra, toàn bộ đám dây leo như gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ, lập tức co rụt lại!

Ba người vốn đang bị trói chặt bỗng chốc được thả ra và rơi tự do xuống dưới.

"Á á á..." Ba người la hét loạn xạ.

Vừa rồi bị treo lên cao, bây giờ 'cánh tay quỷ' đột nhiên rụt lại, họ liền bị trọng lực kéo tuột xuống.

Đó là độ cao của tòa nhà ba tầng đấy.

Lại còn đang chúi đầu xuống dưới.

Mọi người một phen thót tim, mấy cái gã này không bị thi miết cắn chết, không bị tống tử bóp chết mà lại bị ngã chết trong cổ mộ thì đúng là nhục nhã quá.

Cũng may, bên dưới cây Cửu đầu xà bách có nhiều cành cây.

Họ rơi trúng cành cây nên đã giảm bớt được phần nào lực va chạm.

Cả ba người lăn lông lốc xuống, cuối cùng rơi bịch xuống đất.

Giang Nhất thở phào.

Lúc này anh mới quan sát thấy bên cạnh mộ đạo có một lối đi xuống.

Sau khi Nha Nha dùng băng gạc băng bó kỹ vết thương cho Giang Nhất, anh dẫn ba cô gái xuống dưới.

Khi xuống tới nơi, thấy Hồng Lôi, Hoàng Bác và Hồ Phi Phi mỗi người đứng một góc bên rìa bậc thang đá.

Lúc rơi xuống họ đã đè chết không ít thi miết.

Hồng Lôi và Hoàng Bác không sao, chỉ có Hồ Phi Phi là thảm nhất, dây leo thắt chặt khiến vai gã rướm máu.

Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng là trên đùi Hồ Phi Phi, lúc nãy khi rơi xuống có một con thi miết bò lên, hiện giờ đùi gã đang chảy máu.

Sau khi băng bó đơn giản, mọi người mới quan sát môi trường xung quanh.

“Chuyện gì vừa nãy vậy?

Sao tự nhiên tôi lại rơi xuống thế này?" Hoàng Bác ôm eo, vẫn còn chưa hết bàng hoàng nói.

Vừa rồi lũ thi miết suýt chút nữa đã bò lên tới đầu rồi, bỗng nhiên đất trời quay cuồng, họ rơi xuống dưới.

Nha Nha bảo: "Em cũng không biết nữa, hình như mấy thứ kia đều sợ máu của Giang tiểu ca thì phải." Hồng Lôi: "Cái cây quái quỷ đó sợ máu của Giang tiểu ca sao?

Giang tiểu ca lợi hại thật đấy!" Hồ Phi Phi bên cạnh cũng phụ họa: "Anh Giang ngầu quá, cứu em một mạng, em ghi nhớ lòng này." Hồng Lôi nói: "Giang tiểu ca cứu mấy mạng rồi đấy chứ." Hoàng Bác bảo: "Máu của Giang tiểu ca lợi hại thật, lần trước bắt nữ quỷ dập đầu, lần này em thấy mấy thứ kia đều sợ máu của cậu ấy, thân phận của Giang tiểu ca bí ẩn quá!" Hồng Lôi: "Hồi đó đạo diễn chọn cậu, tôi đã thấy có gì đó mờ ám rồi, không chừng đạo diễn biết thân phận thần bí của cậu ấy cũng nên." Đạo diễn ở cách xa hàng nghìn dặm chỉ biết cười khổ, nếu tôi mà biết thân phận của Giang tiểu ca thì đã mời từ lâu rồi.

Lần này đúng là vận khí tốt thật!

Mọi người lại dồn sự chú ý vào hiện tại.

"Cái cây này..." Nha Nha kinh ngạc nhìn lũ thi miết bò đầy trên cây, nhìn mà nổi hết cả da gà.

Mọi người không hiểu nổi, một cái cây mọc ra những sợi dây leo hệt như bàn tay nhỏ, tuyệt đối không phải cây bình thường.

Giang Nhất nói: "Loại cây này gọi là Cửu đầu xà bách, bây giờ hiếm thấy lắm, loại to thế này thì gần như chưa bao giờ thấy, nó có mối quan hệ cộng sinh với thi miết, e là cùng niên đại với ngôi mộ cổ này." Hoàng Bác nói: "Cùng niên đại?

Vậy là từ thời Tây Chu sao?

Chương 102

Trời ạ, lâu đời thế, thành tinh luôn rồi.” Mọi người quan sát một lượt, rồi đều bị thu hút bởi hai thi thể trên đài ngọc.

Cả nhóm cùng vây quanh đó.

Giang Nhất cảnh báo: “Mọi người cẩn thận, ở đây có gì đó không ổn.” Khi mọi người tiến lại gần quan sát kỹ, ai nấy đều sững sờ.

“Xác nữ, dường như chưa hề bị mục nát!

Trời đất ơi.

Nhìn như đang ngủ vậy!

Đây thực sự là thi thể sao?” “Chắc chắn là thi thể rồi, nhìn đi, trên người bà ấy mặc quần áo thời Chiến Quốc mà.” “Làm sao giữ được thi thể không bị mục nát thế nhỉ?” “Quỷ mới biết, nhưng phải công nhận, xác nữ này đẹp thật.” “Cái xác nam thì đeo một cái mặt nạ!” Mấy người xì xào bàn tán.

Cùng lúc đó, khán giả cũng nhìn thấy hai thi thể trên đài ngọc.

“Oa!

Sao lại có thi thể đẹp thế kia?

Nhìn như vừa mới qua đời vậy!” “Mỹ nữ thời cổ đại đúng là xinh đẹp thật!” “Làm sao có thể giữ cho thi thể không hỏng được nhỉ?

Chắc chắn là loại đan dược cổ đại trong truyền thuyết rồi!

Chẳng lẽ cái gã đeo mặt nạ kia chính là Lỗ Thương Vương?

Còn người phụ nữ kia là phu nhân của ông ta?” “Phân tích có lý đấy!

Nhưng Lỗ Thương Vương chẳng lẽ nghèo thế sao, đến cái quan tài cũng không dùng!" "Biết cái mống gì!

Đây gọi là lấy thung lũng làm quan tài, thế mới thực sự là đại khí!" "Đại khí cái nỗi gì, không sợ lũ thi miết kia ăn sạch xác sao." "Chắc chắn là có giá trị nghiên cứu rồi." "Không sai, đây tuyệt đối là một đóng góp lớn cho giới khảo cổ nước nhà, trước đây đã có phi tử hoàng hậu nào có thi thân bất hủ đâu, đào ra toàn là xác khô, cái này nhìn như người đẹp đang ngủ vậy." "Lợi hại thật, nhưng sao tôi nhìn cái xác nam kia cứ thấy quái quái, hình như có gì đó không đúng thì phải?" Khán giả nhìn thấy cảnh này vô cùng chấn động.

Càng không cần phải nói đến những người đang có mặt tại hiện trường.

Mọi người cũng chú ý thấy trên tay cái xác nam có một cái hộp tử kim.

Giang Nhất biết, bên trong chắc hẳn là Xà mi đồng ngư.

Nhưng anh cứ thấy có gì đó không ổn.

Đang mải suy nghĩ thì mấy người đã bước lên đài ngọc.

Đúng lúc này, cái xác nam đeo mặt nạ đột nhiên ngồi bật dậy!

Dường như mọi người đã giẫm phải cơ quan nào đó, khiến cái xác nam dựng đứng lên.

Chuyện này khác hoàn toàn với nguyên tác!

Thấy dưới lớp mặt nạ, có một con mắt màu xanh đang chằm chằm nhìn mọi người!

"Mọi người đừng nhìn vào mắt nó!" Giang Nhất vừa mới nhắc nhở, những người khác phản ứng rất nhanh, chỉ có cái gã Hồ Phi Phi là đứng đờ ra tại chỗ.

Sau đó gã bước nhanh về phía cái xác nam, vươn tay giật phắt cái mặt nạ ra!

Giang Nhất sững người, Thanh nhãn hồ thi (xác hồ ly mắt xanh)!

Cái thứ này có khuôn mặt và đôi mắt gần giống như một con hồ ly, hệt như thân người đầu cáo vậy!

Thứ này còn lợi hại hơn tống tử nhiều, không chỉ biết cử động mà còn có thể dùng mắt để tạo ra ảo giác cho con người!

Bây giờ, Hồ Phi Phi chắc chắn đã rơi vào ảo giác rồi!

Thấy Hồ Phi Phi đang ôm khư khư cái hộp tử kim trong tay.

Sau đó gã tiến đến bên xác nữ, nhìn bộ dạng là muốn rút cái chìa khóa trong miệng bà ấy ra để mở hộp.

Nhưng Giang Nhất hiểu rõ, chìa khóa trong miệng xác nữ chỉ là một cơ quan, nó có hai tác dụng.

Thứ nhất là giữ cho thi thân bất hủ.

Thứ hai, chìa khóa nối với cơ quan trong bụng, có thể là cung nỏ hoặc khí độc.

Chỉ cần rút chìa khóa ra, phần đuôi chìa khóa sẽ kéo một sợi dây mỏng kích hoạt cơ quan trong bụng thi thể, Hồ Phi Phi chắc chắn sẽ chết!

Không chỉ Hồ Phi Phi mà mọi người cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Giang Nhất nhìn những người khác, họ đều đã có sự chuẩn bị, cúi đầu không nhìn vào đó.

Giang Nhất chỉ cần giải quyết con Thanh nhãn hồ thi này là xong.

Anh rút cổ đao, lao tới chém một đao lìa đầu con Thanh nhãn hồ thi đang nanh nọc cười.

Hồ Phi Phi lập tức tỉnh táo lại.

Lúc này, gã đang ngồi đè lên người xác nữ, đang định cạy miệng lấy chìa khóa.

Hồ Phi Phi nhất thời ngẩn người, nhìn cái đầu hồ ly bên cạnh, sau đó lại lăn ra ngất xỉu lần nữa.

"Xong rồi!" Giang Nhất dùng một đao kết liễu Thanh Nhãn Hồ Thi, sau đó nhặt lấy chiếc hộp tử kim rơi ra từ tay Hồ Phi Phi.

Bên trong chính là vật phẩm nhiệm vụ.

Tiếp theo là Ngọc dong.

Chiếc hộp đó không ai chú ý đến, bởi tất cả đều bị một màn kinh hãi trước mắt làm cho ngây người.

Con Thanh Nhãn Hồ Thi kia giống như một kẻ dị hình, cái đầu ngoẹo sang một bên, chất lỏng màu xanh lục thẫm trông vô cùng quỷ dị, mọi người tại hiện trường đều nhìn thấy rõ mồn một.

Tầm nhìn của khán giả tuy hơi tối nhưng cũng có thể nhận ra vài manh mối.

"Nhìn cái xác nữ kia kìa!" Hồng Lôi chỉ tay vào xác nữ nói.

Lúc nãy Hồ Phi Phi vừa rút chiếc chìa khóa ra khỏi xác nữ.

Trên chìa khóa có gắn bảo thạch, dùng thi thể để bảo quản, giờ bị Hồ Phi Phi lấy ra nên lập tức mất đi tác dụng phòng hủ.

Chương 103

Da của xác nữ giống như quả bóng xì hơi, nhanh chóng mất nước rồi khô héo lại!

Quá trình này diễn ra không quá ba mươi giây.

Hồng Lôi bước lên phía trước: "Trong miệng xác nữ có bảo thạch phòng hủ?

Đây đúng là bảo bối!" Giang Nhất đáp: "Không sai." Anh thu chiếc hộp tử kim lại, còn chiếc chìa khóa kia thì không để vào mắt.

Hồng Lôi định tiến tới giật lấy chìa khóa, Giang Nhất liền quát: "Đợi đã!" Hoàng Bác sợ hãi lập tức rụt tay lại.

Giang Nhất ngồi xuống, chậm rãi cầm lấy chìa khóa, thấy phía sau có một sợi dây mảnh, anh ngắt đứt nó rồi nói: "Được rồi." Hồng Lôi nhìn sợi dây mảnh, thắc mắc: "?" Giang Nhất giải thích: "Trong bụng nó có cơ quan, nếu cứ thế mà giật mạnh, có lẽ tất cả chúng ta đều tiêu đời." Hồng Lôi bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là vậy." Cầm chiếc chìa khóa có gắn bảo thạch, Hồng Lôi mãn nguyện, đảo đấu bao lâu nay cuối cùng cũng vớ được chút đồ vật.

Lúc này, khán giả cũng bắt đầu phản ứng.

"Cái xác đó là thi thể hay là hồ ly?

Là người sao?" "Đầu hồ ly thân người?

Thật kỳ quái!" "Trong cổ mộ chỗ nào cũng thấy quỷ dị, chẳng lẽ gã này là yêu quái thời cổ đại sao?" "Chắc chắn là một người bị dị hình, sinh ra đã có hình dạng như vậy nên mới đeo mặt nạ.

Thời cổ đại mà, kết hôn cận huyết nhiều nên có dị hình cũng là bình thường." "Đúng vậy." "Nhìn kìa, xác nữ kia khô héo nhanh quá,

kỹ thuật phòng hủ này còn cao cấp hơn bây giờ!" "Thật sự đáng sợ đến cực điểm!" "Hồng Lôi, tôi kính anh là một hảo hán, đồ trong miệng xác nữ mà cũng dám lấy, đỉnh thật!" "Đây mới là hình ảnh chân thực của những kẻ đảo đấu, mặc kệ là minh khí gì cũng phải mang đi hết!" "Đáng sợ quá." "Hồ Phi Phi gã này còn cưỡi lên xác nữ kìa!

Đúng là chân hán tử!" Khán giả phấn khích tột độ.

Xem chương trình đạo mộ mà không tìm tòi cái lạ thì xem làm gì!

Sẵn tiện còn để kiểm chứng xem có 'tống tử' hay không.

Hiện tại toàn bộ trí tò mò đều được thỏa mãn.

Tận mắt chứng kiến những thứ kỳ quái này, cảm giác thế giới dường như đã khác xưa.

Thế giới quan của mọi người cũng theo đó mà dần dần thay đổi.

Mấy người vây quanh thi thể xem xét, dường như không có phát hiện gì thêm.

"Chẳng lẽ...

Lỗ Thương Vương là một con hồ ly tinh?

Thế nên mới có thể triệu hoán âm binh!?" Hồng Lôi nhìn con Thanh Nhãn Hồ Thi bị chặt đầu.

Nếu là lúc mới tham gia chương trình, chắc chắn mấy người bọn họ sẽ vô cùng sợ hãi.

Nhưng giờ đây mọi người đã trải qua Long Lĩnh và Tinh Tuyệt cổ quốc, từng thấy qua nữ quỷ, tống tử, nên ai nấy đều vô cùng trấn định, không chút hoảng loạn, còn có tâm trí để quan sát con Thanh Nhãn Hồ Thi này.

Hoàng Bác nói: "Thật sự không chừng đâu!

Lỗ Thương Vương là kẻ vô cùng thất đức, chiếm cả đất của Chu Mục Vương, việc này người bình thường không làm nổi, có lẽ hắn là hồ ly tinh thật.” Trong lúc hai người đang thảo luận, Hồ Phi Phi tỉnh lại, phát hiện mình đang ngồi trên đùi xác nữ, lập tức run rẩy đứng bật dậy.

“...

Chuyện gì thế này?” Hồ Phi Phi sợ đến ngây người.

Cái xác nữ vừa rồi còn đầy đặn mà giờ đã biến thành xác khô!

Lại nhìn sang cái đầu hồ ly bên cạnh, đôi mắt dường như vẫn còn tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Hồ Phi Phi hoàn toàn đờ đẫn, ước chừng sau này sẽ bị ám ảnh tâm lý.

Hoàng Bác nói: “Không sao rồi, Giang tiểu ca lại cứu cậu một mạng đấy.” Hồ Phi Phi chưa kịp cảm ơn đã ngồi phịch xuống đài tế tự.

Đài tế đột nhiên chuyển động!

“A a a a, lại nữa!” Hồ Phi Phi không nói nên lời.

Xác nữ, đầu hồ ly, lại còn có cơ quan!

Chẳng lẽ lại có thứ gì đáng sợ xuất hiện?

Tâm lý Hồ Phi Phi sắp sụp đổ đến nơi!

Mọi người nhìn đài tế từ từ hạ xuống, ở phần rễ của cây Cửu Đầu Xà Bách hiện ra một cái khe, bên trong xuất hiện một chiếc quan tài!

Mọi người nhìn về phía đó.

Hoàng Bác nói: “Chẳng lẽ đây mới là chính chủ?

Dù gì cũng là quý tộc, có địa vị tướng quân, không lẽ lại không có nổi một chiếc quan tài." Nhiệt Ba trêu: "Bác ca lúc nãy chẳng phải bảo Lỗ Thương Vương là hồ ly tinh sao." Hoàng Bác: "..." Mọi người chậm rãi đi về phía chiếc quan tài.

Trên quan quách có khắc văn tự.

Mọi người cúi đầu nhìn nhưng không hiểu gì.

Giang Nhất nói: "Trên đó ghi chép một số sự tích của Lỗ Thương Vương, đại khái cũng giống như phía trên." Hoàng Bác cảm thán: "Gã này đúng là lão hồ ly, bên trên có bảy cái quan tài nghi vấn, hóa ra quan tài thật lại nằm ở dưới này!" Giang Nhất nhíu mày, cái danh 'lão hồ ly' nghe có vẻ hơi quen.

Anh nói: "Nếu người khác đi đảo đấu, rất dễ lầm tưởng chân thân ở bên trên, thực tế thì trong mộ thất Tây Chu này, hắn đã chiếm chỗ của người ta.

Nơi tôi vào đầu tiên, cái quan tài trong đó mới là của chính chủ!" Nói đến đây, mọi thứ đều đã khớp lại!

Trương Thần Lộ lẳng lặng gật đầu, dường như cảm thấy Giang Nhất không hề lừa mình.

"Chiếc quan tài này mới thực sự là của Lỗ Thương Vương?" Trương Thần Lộ ánh mắt sắc lạnh, lộ vẻ bất thiện.

Dù sao gã này cũng đã lôi tổ tiên hoặc người thân của Trương gia ra khỏi quan tài để canh cửa cho mình, bất kể cách bao nhiêu đời thì đây vẫn là đại cừu.

Giang Nhất không nói gì, đi quanh quan tài giả vờ xem xét một vòng.

Đúng là chính chủ đang ở bên trong.

Nha Nha không kìm được hỏi: “Mở... hay không mở?” Người lên tiếng đầu tiên không phải Hồng Lôi mà là Trương Thần Lộ vốn kiệm lời như vàng: “Mở!” Có vẻ cô đã nghiến răng nghiến lợi vì căm hận kẻ nằm trong quan tài.

Hành động chiếm tổ chim khách như thế này quả thật đáng hận.

Chương 104

Hoàng Bác nói: "Thứ nhất, chúng ta tham gia chương trình thực tế thám hiểm, được cấp trên cho phép, phát sóng trực tiếp toàn quy trình, nên có thể mở.

Thứ hai, mọi người cũng không muốn thấy một kẻ tà ác chiếm đoạt cổ mộ của người khác, chúng ta lôi hắn ra cũng coi như là thế thiên hành đạo!" Hồng Lôi giơ ngón tay cái: "Lão Hoàng nói đúng!

Chúng ta thế thiên hành đạo, đương nhiên đừng quên thân phận của chúng ta là Mạc Kim Giáo úy!" Cách nói này khá thực tế.

Quan trọng nhất là họ muốn xem trong quan tài có gì.

"Gã này cũng là kẻ đảo đấu, e là đã thu thập không ít bảo bối nhỉ?" Hồng Lôi cười hắc hắc.

Nha Nha nói: "Lôi ca nói đúng đấy." Đúng lúc này, bên trong quan tài đột nhiên vang lên một tiếng 'đông'.

Dường như có thứ gì đó đang động đậy bên trong.

Mọi người lập tức nín thở.

Giang Nhất biết rõ, bên trong chắc chắn là một cái xác mặc Ngọc dong biến thành huyết thi, nhưng sức sát thương không lớn.

Hồng Lôi hỏi: "Bên trong có vật sống?" Giang Nhất đáp: "Bất kể là vật sống hay không, hôm nay chiếc quan tài này tôi nhất định phải mở!" Hoàng Bác cũng phụ họa: "Đúng!

Phải mở!" Đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử, nếu giờ bỏ cuộc thì thật không cam lòng.

Hơn nữa còn có Giang Nhất và Trương Thần Lộ ở đây, cương thi

căn bản không đáng ngại.

Hôm nay ý kiến cả nhóm thống nhất, dù quan tài có bị Chúa Giê-su đè lên cũng không giữ nổi.

Hồng Lôi bắt đầu dùng xẻng cạy lớp sáp niêm phong, phong thái vô cùng quyết liệt.

Dù sao anh cũng là người không chùn bước trước tống tử.

Quan tài bên ngoài có mấy tầng quách, Hồng Lôi cạy sáp xong thì dùng lực đẩy, chỉ đẩy ra được một khe hở nhỏ.

Giang Nhất và Hoàng Lôi lập tức lên giúp một tay.

Hồ Phi Phi đang run rẩy cũng lao vào, không quên Giang Nhất chính là ân nhân cứu mạng của mình, giúp một tay là việc nên làm.

Mọi người cùng hợp lực đẩy nắp quan quách sang một bên. 'Rầm!', nắp thạch quan rơi xuống đất phát ra tiếng động lớn.

Bên trong lại là một cái quan tài khác.

Phía trên có ngọc thạch hình tròn, hình vuông, tượng trưng cho trời tròn đất vuông, được kết nối bằng dây vàng.

Đây là loại quan tài khảm ngọc sáo quan dùng để trang trí.

Giang Nhất nói: "Lôi ca, đây là bảo bối tốt đấy, mang đi nộp cho chương trình, chắc chắn được không ít tiền đâu..." Hồng Lôi hắc hắc cười nói: "Nên thế, chương trình bắt tôi làm bao nhiêu việc khổ sở thế này, phải đòi thêm tiền mới được." (Đạo diễn và mọi người nghe xong run bần bật, nhìn bảo bối này e là không rẻ đâu, chương trình sắp 'đứt ruột' rồi!) Hồng Lôi ra tay, Giang Nhất hỗ trợ bên cạnh.

Bận rộn một hồi lâu mới thu dọn xong bảo bối, bỏ vào ba lô.

Lần này Hồng Lôi cuối cùng cũng thỏa mãn tâm nguyện trở thành một Mạc Kim Giáo úy chính hiệu.

Tiếp theo là tầng quan tài trong cùng, một chiếc quan tài bằng gỗ có vẽ hoa văn màu sắc, miêu tả cảnh chúng nhân bái lạy, khiêng quan tài và các bộ xương khô.

"Tầng quan tài cuối cùng rồi." Giang Nhất ghé tai lắng nghe. 'Cộp... cộp... cộp...'.

Thấy Giang Nhất cau mày, mọi người đều có dự cảm chẳng lành.

Hồng Lôi trợn tròn mắt: "Bên trong thật sự có động tĩnh!

Chẳng lẽ có người sống?" Hoàng Bác lắc đầu: "Không thể nào, bên trong bị bịt kín như vậy, ở trong đó một tiếng thôi đã đủ chết ngạt rồi." Nếu không phải người sống thì là hoạt thi.

Giang Nhất nói: "Bên trong có thể là tống tử, để tôi xem thử?" Trương Thần Lộ đầy oán niệm nói: "Mở!" Giang Nhất thầm nghĩ phụ nữ quả là hay thù dai.

Hồng Lôi cũng nói: "Mở!" Hoàng Bác vốn thận trọng hơn, hỏi: "Giang tiểu ca, có chắc chắn không?" Giang Nhất rút con Tiểu Thần Phong ra, vì cổ đao quá dài không tiện thi triển trong quan tài.

Anh nói: "Chắc chắn một trăm phần trăm." Nha Nha và Nhiệt Ba nắm tay nhau, vô cùng căng thẳng.

Nếu người bên trong còn sống, có lẽ là một thiên niên huyết thi!

Giang Nhất thừa biết bên trong là thứ gì, tuy là vật sống nhưng không có đe dọa.

Nhưng Ngọc dong bên trong là thứ anh phải lấy được.

Hồng Lôi định tiếp tục dùng xẻng bẩy nắp gỗ, nhưng loay hoay mãi không tìm thấy kẽ hở.

Giang Nhất quan sát: "Quan tài này dường như không thể dùng sức mạnh mà mở được." Anh đi quanh quan quách một vòng, thấy

một cái nút nhỏ, liền ấn vào.

Quan tài vang lên tiếng 'chi nha' rồi mở ra.

Nắp quan tài tách đôi như hai cánh cửa.

Trong lúc mọi người kinh ngạc trước cơ quan kỳ diệu này, bên trong đột nhiên ngồi dậy một người mặc bộ giáp đen!

Sáu người đồng loạt lùi lại.

Chỉ có Giang Nhất đứng đó, tay cầm Tiểu Thần Phong đề phòng bất trắc.

Nhưng dường như không có chuyện gì xảy ra, thi thể ngồi dậy rồi bất động.

Nhìn thấy diện mạo thi thể, ai nấy đều kinh ngạc!

Đó dường như là một thanh niên vừa mới qua đời không lâu!

Mọi người ngây người, cứ ngỡ sẽ xuất hiện một con bạch mao tống tử, khi đó Giang Nhất và Trương Thần Lộ giải quyết cũng không khó.

Nhưng giờ lại xuất hiện một thanh niên da dẻ đầy đặn, thậm chí hơi trắng, thật kỳ quái, cứ như vừa mới hạ huyệt vậy!

Trên thân dường như có một lớp chất nhầy như đang thoát xác, khoác trên mình bộ áo giáp đen.

Chương 105

Chỉ là ‘thi thể’ bên trong vẫn bất động.

“...

Chuyện gì đây?” Không ai biết phải làm sao.

Tại sao trong quan tài lại có một xác chết mang dáng vẻ thanh niên?

Mà dường như cũng không hẳn là xác chết, vì lồng ngực hình như đang phập phồng, rõ ràng là có hơi thở?

“Gì thế này?

Trong quan tài thiên niên lại có người sống sao?” “Cái xác này nhìn hơi lạ, tươi quá.” “Tươi?

Mẹ nó trông như người sống ấy!” “Có lẽ là người sống!

Trong quan tài kín mít mà vẫn có hơi thở, tuyệt đối là tống tử!

Chỉ là con tống tử này trông trẻ trung kỳ lạ thôi.” “Đúng là quái vật, chẳng lẽ lại là một loại kỹ thuật phòng hủ mới?

Thật quá lợi hại!” “Cái xác nữ lúc nãy còn phòng hủ được, xác trong này chắc cũng vậy, nhưng xác nam này nhìn kỳ quá, lồng ngực như đang hô hấp kìa!” “Quá quỷ dị!

Sợ thật đấy!” “Không lẽ là người sống thật sao?” “Không thể nào, người sống sao ở trong quan tài lâu thế được?” Khán giả bàn tán xôn xao về xác sống này.

Bất kỳ ai trong tình huống đó cũng khó mà giữ được bình tĩnh.

Bảy người đứng chôn chân tại chỗ.

Hồng Lôi vác xẻng công binh chuẩn bị đập tống tử.

Nhưng con tống tử này dường như không có ý định cử động, cứ ngồi đó bất động, cũng không tấn công ai.

“Thì ra sau lưng hắn có một cơ quan, chỉ cần quan tài mở ra là thi thể sẽ ngồi dậy.” Hoàng Bác quan sát thấy.

Trương Thần Lộ nói: “...

Hoạt thi?

Tôi chỉ thấy trong ghi chép của ông nội chứ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.” Hoạt thi?

Mọi người bừng tỉnh, hóa ra là vậy.

Trương Thần Lộ lại nói: “Nhưng người này có chút kỳ lạ...

Đồ vật trong quan tài là gì vậy?” Xung quanh tử thi có một số thứ trong suốt không rõ tên.

Những người khác tự nhiên không biết đó là gì.

Hồng Lôi gan lớn nhất, sờ thử đồ trong quan tài, thấy nhơn nhớt như lớp vảy.

Phía dưới đó có minh khí khiến mắt Hồng Lôi sáng rực.

Là một Mạc Kim Giáo úy, đôi khi anh xem minh khí còn trọng hơn cả mạng sống.

Giang Nhất nói: “Đó là... lớp da đã bong ra.” “Hả?” Hồng Lôi lập tức quẹt tay vào người, lùi lại hai bước: “Trời ạ, Giang tiểu ca, thật hay giả vậy?” Giang Nhất đứng sau thi thể, thấy trong quan tài có không ít minh khí, chắc đều là bảo vật thời Chiến quốc và Tây Chu.

Nhưng anh chỉ cầm lấy một chiếc hộp ngọc màu tím, mở ra dễ dàng vì không có khóa, bên trong có một quyển kim thư và một quyển

bạch thư ánh vàng rực rỡ.

Giang Nhất biết những thứ này được dệt bằng tơ vàng nên bảo quản rất tốt.

Hồng Lôi reo lên: “Oa!

Bảo bối này đáng khối tiền đấy.” Hoàng Bác nói: “Cái gã này chỉ biết tiền, bạch thư này có lẽ ghi chép sự tích của mộ chủ, giá trị rất lớn.” Hồng Lôi cười đáp: “Hì, trong này có ghi chép về gã thanh niên này không?

Để tôi xem.” Nha Nha nói: “Lôi ca, người ta không còn trẻ đâu, có khi là người từ mấy ngàn năm trước rồi đấy.” Mọi người gật đầu, có lý.

Làm sao mà giữ được vẻ trẻ trung và thoát xác như thế này?

Hồng Lôi nói: “Thứ trên người hắn trông như hắc ngọc, chắc là đại bảo bối rồi!” Giang Nhất nhắc nhở: “Đừng động vào, đó có vẻ là Ngọc dong trong truyền thuyết!” “Ngọc dong là gì?” Giang Nhất giải thích: “Truyền thuyết nói Ngọc dong có thể giúp con người trường sinh bất lão, chết rồi sống lại.

Nhìn lớp da bong ra trong quan tài đi, lớp da của người này cứ cách một thời gian lại lột ra một lần, mỗi lần lột sẽ trẻ ra vài phần.

Lúc chết có lẽ hắn là một lão già, nhưng nếu không có Ngọc dong này, có lẽ sẽ xảy ra thi biến, biến thành huyết thi.” Hồng Lôi lùi lại một bước: “Mẹ kiếp, lại là một con thiên niên lão tống tử giả nai!” “Chẳng lẽ thật sự có trường sinh bất lão sao?” Nha Nha tò mò.

Giang Nhất đáp: “Nếu có thật thì giờ hắn cũng chẳng thành cái dạng không người không quỷ như thế này.” Mọi người gật đầu đồng ý.

Nếu thật sự trường sinh bất lão thì gã này đã phải sống sờ sờ ra

rồi.

Lúc này ai nấy đều vô cùng hiếu kỳ về câu chuyện của người này.

Nha Nha nói: "Giang ca, mau kể cho bọn em nghe bạch thư ghi gì đi." Giang Nhất gật đầu, mở quyển hoàng kim bạch thư ra đọc lướt qua.

"Trên này có một phần do Lỗ Thương Vương viết.

Hắn đi đánh trận cho quốc gia rồi đạo mộ để lấy quân nhu.

Một ngày nọ trong một huyệt mộ, hắn thấy một con trăn lớn nằm trong quan tài, bèn giết chết nó rồi tìm thấy một chiếc hộp tử kim trong bụng trăn." Mọi người nhìn nhau, nghe có vẻ huyền huyễn.

"Sau đó, khi gã này đang ngủ mơ thì thấy con trăn lớn hiện về hỏi tội tại sao lại giết nó.

Hắn đúng là một kẻ tàn nhẫn, ngay cả trong mơ cũng muốn giết con trăn đó thêm lần nữa.

Con trăn sợ bị tiêu diệt hồn phách nên cầu xin tha thứ và chỉ cho hắn cách dùng chiếc hộp tử kim..." Nội dung trong bạch thư khá giống nguyên tác, nhưng càng đọc Giang Nhất càng kinh ngạc.

Bởi vì đây căn bản không phải bạch thư thật, nội dung y hệt quyển bạch thư đã bị 'Tiểu Ca' tráo đổi!

Có nghĩa là đây là đồ giả, đã bị ai đó đánh tráo!

Hoặc là ở thế giới này, có kẻ biết bí mật của 'Thiết Diện Sinh' nên đã sớm tráo đổi 'Quỷ Tỳ' và 'Bạch thư'.

Nếu Giang Nhất không biết trước, hẳn anh đã không nghi ngờ.

Nhưng nếu là mộ Lỗ Thương Vương thì nhất định phải có Quỷ Tỳ, vậy mà giờ trong quan tài không thấy đâu.

Chương 106

Chắc chắn có ẩn tình chưa ai biết.

Nghe chuyện Lỗ Thương Vương có được bảo bối, biết rõ công dụng diệu kỳ mà vẫn giết chết đại xà, mọi người đều thở dài.

Nha Nha nói: "Gã này thật quá ác độc, lấy bảo bối rồi mà không tha cho đại xà." Hồng Lôi tiếp lời: "Bảo bối mà, thời cổ đại tâm địa độc ác cũng là chuyện thường, vậy còn bảo bối kia đâu?" Trương Thần Lộ hỏi: "Chẳng lẽ là Quỷ Tỳ?" Giang Nhất đáp: "Đúng, chắc là Quỷ Tỳ, có thể triệu hoán âm binh." Hồng Lôi cúi xuống tìm trong quan tài: "Quỷ Tỳ trông như thế nào?" Giang Nhất nói: "Trong này không có Quỷ Tỳ." Hồng Lôi đoán: "Chắc gã này giấu kỹ lắm." Nha Nha tò mò hỏi tiếp: "Giang ca kể tiếp đi, sau đó thì sao?" Giang Nhất nói: "Sau đó Lỗ Thương Vương giết sạch những người biết bí mật này, kể cả hài nhi." Mọi người lập tức phẫn nộ, gã này đúng là không còn nhân tính, ai nấy đều mắng chửi thậm tệ.

Nhưng câu chuyện về Lỗ Thương Vương chưa kết thúc.

"Lỗ Thương Vương dựa vào hai món bảo bối, đánh đâu thắng đó." Hồng Lôi thắc mắc: "Hử?

Chẳng phải chỉ có Quỷ Tỳ sao?

Còn một món nữa là gì?" Giang Nhất đáp: "Trên này không ghi." Thực ra anh đã biết rõ về bảo bối trong nguyên tác.

Những người khác nhún vai, Quỷ Tỳ tìm không thấy thì bảo bối kia càng không cần bàn tới.

Giang Nhất kể tiếp: "Cuối cùng một ngày kia, Lỗ Thương Vương già yếu sắp chết, hắn mơ thấy ở địa ngục bị những người mình giết

báo thù nên vô cùng sợ hãi, bèn cầu cứu một quân sư tinh thông mệnh lý phong thủy tên là Thiết Diện Sinh.

Thiết Diện Sinh nói với hắn rằng có một món bảo bối cổ đại gọi là Ngọc dong, có thể giúp người ta cải lão hoàn đồng, cải tử hoàn sinh, nhưng chỉ có thể tìm trong cổ mộ." "Thế là hắn dựa vào thế lực của mình tìm thấy một mộ thất Tây Chu, bên trong có một cây Cửu Đầu Xà Bách và một xác nam thanh niên mặc Ngọc dong đen.

Thiết Diện Sinh bảo rằng người mặc Ngọc dong này khi chết nhất định là một lão già, sau đó mới từ từ lột da biến thành thanh niên.

Thế là Lỗ Thương Vương cho xây dựng Thất Tinh Nghi Quan trên mộ thất Tây Chu này để chiếm chỗ, sai hai cận thần tin cẩn giết sạch những thợ xây mộ, sau đó hai cận thần này uống thuốc độc tự sát, chính là xác nữ có mặt hồ ly lúc nãy." Giang Nhất tóm tắt kể xong câu chuyện dài dằng dặc.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu về Lỗ Thương Vương.

"Không ngờ gã này lại tà ác đến thế!" "Trường sinh bất lão toàn là giả cả." "Nhưng Ngọc dong là bảo vật cổ đại, có giá trị nghiên cứu lớn đấy!" "Gã Lỗ Thương Vương này thật đáng ghét, lòng dạ tàn độc, giờ không phục sinh được cũng là đáng đời!" Mọi người đều tỏ ra chán ghét Lỗ Thương Vương.

Đúng lúc này, phía sau Giang Nhất vang lên tiếng vật gì đó rơi xuống đất.

Mọi người quay lại nhìn, Trương Thần Lộ đã vung kiếm chém bay đầu 'Lỗ Thương Vương'!

Xác sống đó lại nằm vật xuống quan tài.

Trương Thần Lộ hỏi: "Thiết Diện Sinh kia cũng chết rồi sao?" Giang Nhất đáp: "Cái đó chưa chắc, hạng người đó rất thông minh, tôi

đoán có lẽ có ẩn tình." "Ẩn tình gì?" Nha Nha hỏi.

Giang Nhất nói: "Nhìn xem, trong này không có Quỷ Tỳ, tôi đoán nó đã bị ai đó lấy mất." "Là ai?" Giang Nhất phân tích: "Có thể là Thiết Diện Sinh, gã đó có lẽ đã âm thầm trốn thoát khỏi cuộc truy sát của Lỗ Thương Vương, đợi hắn chết rồi quay lại lấy đi Quỷ Tỳ." Hồng Lôi hỏi: "Sao hắn không lấy luôn Ngọc dong?" Giang Nhất đáp: "Có lẽ khi đó hắn biết Ngọc dong không giúp trường sinh bất lão thật sự mà chỉ biến thành hoạt thi nên không lấy." Mọi người gật đầu, thấy phân tích này khá hợp lý.

Trong quá trình họ thảo luận, khán giả trực tiếp như vừa được xem một vở kịch lớn từ ngàn năm trước.

"Hay quá!

Thật sự quá hay!" "Lỗ Thương Vương đúng là đồ cháu chắt độc ác, giết bao nhiêu người cướp mộ của người ta, thật hèn hạ!

Bị Trương muội tử chém đầu là đáng đời!" "Đúng vậy!

Quá tàn ác." "Ngọc dong là bảo bối thật, khiến người ta thành xác sống lột da như rắn, sợ quá." "Cứ cảm giác cái mộ này lạ lạ, hình như đồ vật thời Tây Chu đều có liên quan đến trường sinh, lúc trước là thi miết đeo chuông, rồi xác nữ, giờ là hoạt thi, thời Tây Chu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Đáng để nghiên cứu kỹ đây!" "Đó có phải là một thời đại thần thoại không, thật sự có trường sinh sao?" Khán giả càng thêm tò mò, nhưng muốn tìm ra chân tướng e là khó.

Hồng Lôi đi tới bên quan tài gỗ: "Mang cái Ngọc dong này về chắc không vấn đề gì chứ?

Không biết chương trình có bị phá sản không!" Hồng Lôi định cởi bộ Ngọc dong ra, Giang Nhất liền quát lớn: "Cẩn thận!" Vừa dứt lời, Hồng Lôi thấy từ trong cái đầu bị Trương Thần Lộ chém đứt dường

như có thứ gì đó sắp phá thể chui ra!

Phải thừa nhận rằng Hồng Lôi hiện tại đã hoàn toàn thoát ly thân phận diễn viên, hòa mình vào vai Mạc Kim Giáo úy, ngay cả việc lục tìm bảo bối trên thi thể cũng rất thành thạo.

Giang Nhất vô cùng khâm phục, đúng là chỉ có anh Cường mới gan dạ đến thế.

Nhưng chưa kịp để Hồng Lôi tháo Ngọc dong ra, từ trong cái đầu đó đã thò ra một thứ: một con thi miết màu đỏ.

Giang Nhất lạnh người: "Đó là Thi Miết Vương!

Cực kỳ nguy hiểm!

Mọi người cẩn thận!" Hoàng Bác thắc mắc: "Thi Miết Vương?

Sao bé thế?" Giang Nhất quát: "Thứ này có độc, chạm vào là có thể biến thành huyết thi đấy!" Mọi người hít một hơi khí lạnh!

Giang Nhất biết không thể giết nó, vì nếu giết, toàn bộ thi miết trong mộ sẽ báo thù cho vua của chúng.

Nhưng nếu không giết thì ngay cả chạm cũng không dám chạm, chạm là chết.

Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Hồng Lôi cầm xẻng công binh lùi lại.

Anh biết hễ Giang Nhất nghiêm nghị như vậy thì thứ đó không hề đơn giản!

Nhìn thì có vẻ hổ báo nhưng anh không hề ngốc, chẳng dại gì lao vào chỗ chết.

Thi Miết Vương dường như đã nhắm vào Hồng Lôi, đang chuẩn bị lao lên!

Việc Thi Miết Vương xuất hiện trong đầu thi thể thực chất cũng là một loại tà thuật trường sinh, để thi miết kế thừa ký ức trong não bộ người chết.

Đây là điều Giang Nhất từng đọc được trong nguyên tác.

Mục tiêu của con thi miết này dường như chính là bộ Ngọc dong!

Giang Nhất hét: "Lôi ca, đưa Ngọc dong cho tôi!" Hồng Lôi không nói hai lời, ném thẳng Ngọc dong về phía Giang Nhất.

Lúc này mạng sống là quan trọng nhất.

Trong lúc ném, con Thi Miết Vương đỏ rực đột nhiên bay thẳng về phía Giang Nhất!

"Mẹ kiếp!" Giang Nhất chửi thầm, con Thi Miết Vương này còn biết đánh lén?

Thấy Thi Miết Vương lao thẳng vào mặt mình, một bóng người đột nhiên vồ lấy anh.

Đó là Trương Thần Lộ.

Người phụ nữ vốn lạnh lùng kiệm lời này đã đè Giang Nhất xuống dưới.

Giang Nhất tay cầm Ngọc dong nằm vật ra đất, chưa kịp phản ứng đã thấy ánh mắt Trương Thần Lộ khác thường!

Quả nhiên, anh nhìn ra sau lưng cô, con Thi Miết Vương nhỏ xíu đang bám trên vai Trương Thần Lộ, dùng càng xé một lỗ trên áo cô.

Giang Nhất chửi thề một tiếng, định vung tay đánh bay con thi miết.

Chương 107

Nhưng tay anh chưa kịp chạm tới, Thi Miết Vương đã bay vọt đi!

Dường như nó rất sợ hãi tay của Giang Nhất.

Anh ngạc nhiên, nhìn thấy trên băng gạc quấn tay mình có vết máu.

Chẳng lẽ máu của anh có thể uy hiếp được Thi Miết Vương?

Trương Thần Lộ hừ lạnh một tiếng, trán vã mồ hôi hột, vẻ mặt đau đớn.

Lúc này vai cô đỏ rực một mảng như đang bốc cháy, lớp da sắp bong ra đến nơi.

Thấp thoáng, Giang Nhất dường như thấy một hình xăm!

Nhưng không kịp nhìn kỹ, anh giật phăng băng gạc trên tay, bóp mạnh cho máu chảy vào vết thương của Trương Thần Lộ.

Thật kỳ diệu, máu của Giang Nhất nhỏ lên người cô bỗng hiện ra một tia ánh vàng nhưng biến mất rất nhanh.

Giang Nhất cứ ngỡ mình hoa mắt.

Vết thương của Trương Thần Lộ không lan rộng nữa, có vẻ đã được khống chế.

Giang Nhất thầm nghĩ, máu của Trương gia xem ra không mạnh bằng mình, vì Thi Miết Vương không sợ cô nhưng lại sợ máu của anh.

Máu của anh khi hòa với máu Trương gia lại biến thành màu vàng?

Lạ thật.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, Thi Miết Vương bay đi rồi đậu trên quan tài.

Giang Nhất đỡ Trương Thần Lộ dậy.

"Cô cũng dám lao vào à." Giang Nhất thở dài.

Cô nàng này đúng là ngoài lạnh trong nóng.

Ai ngờ Trương Thần Lộ đáp: "Nếu anh chết, sẽ không còn ai cứu được vận mệnh của gia tộc tôi nữa." Giang Nhất ngớ người, hóa ra mình tự tác đa tình à?

Hồng Lôi ở bên cạnh thúc giục: "Hai vị ơi, lúc nào rồi còn cho tôi ăn 'cẩu lương' thế này, chạy mau thôi Giang tiểu ca!" Giang Nhất gật đầu, nhìn quanh thấy các lối mộ đạo đều có Thi Miết Vương đang vỗ cánh phát ra tiếng 'chi chi'.

Có vẻ nó đang triệu tập thuộc hạ.

Vô số con thi miết to hơn Thi Miết Vương từ các mộ đạo chui ra.

Lối thoát duy nhất bây giờ là trèo lên cây Cửu Đầu Xà Bách.

Cây này rất cao, có phần phá đất đâm lên trên, chỉ có leo lên mới thoát được!

Giang Nhất giao Trương Thần Lộ cho Nha Nha và Nhiệt Ba.

Có điều cây Cửu Đầu Xà Bách này cũng không dễ đối phó, chẳng lẽ lại phải dùng máu?

Cứ xả máu mãi thì cũng chẳng cứu nổi bảy mạng người!

Nhìn thấy trên vách đá xung quanh cây không có dây leo, anh nảy ra ý định.

Giang Nhất nói: "Đá trên vách quanh cây này gọi là Thiên Tâm Nham, khắc chế được Cửu Đầu Xà Bách, mau lấy bột đá bôi lên

người rồi leo lên!" Mọi người lập tức hành động.

Hồng Lôi dùng xẻng công binh dốc sức đập vách đá lấy bột rồi bôi lên người.

Máu của họ không có khả năng đuổi trùng như Giang Nhất nên chỉ có thể dựa vào quy luật tương sinh tương khắc của tự nhiên.

Chẳng mấy chốc, sáu người đã lấm lem đầy bột đá.

"Leo lên đi!" Giang Nhất ném bộ Ngọc dong cho Hồng Lôi.

Hồng Lôi giờ vừa đeo quan quách khảm ngọc trên lưng, vừa cầm Ngọc dong, nặng hơn cả trăm cân nhưng vì là bảo bối nên anh vẫn cố leo.

Cây Cửu Đầu Xà Bách khá dễ leo vì cành lá như những bậc thang.

Giang Nhất đang đối trị với Thi Miết Vương.

Nó dường như e dè máu của anh nên không dám trực tiếp tấn công.

Đợi sáu người leo lên cao, Giang Nhất mới từ từ rút lui.

Đúng lúc đó Thi Miết Vương kêu 'chi chi' mấy tiếng, đám thi miết lập tức xông lên, vỗ cánh như thể không còn sợ máu anh nữa!

"Mẹ kiếp!" Giang Nhất vội lấy bình xăng trong ba lô ném xuống đất!

Lửa bùng cháy dữ dội.

Hồng Lôi ở trên hét lớn: "Trời ơi hỏa thiêu mông rồi, mọi người mau leo lên!" Giang Nhất cũng leo lên cây.

Phía dưới lửa cháy hừng hực nhưng đám thi miết dường như không sợ, cứ lớp lớp lao lên, mùi thịt nướng bốc lên nồng nặc.

Hồng Lôi xuýt xoa: "Oa, thơm quá, tôi bắt đầu thấy đói rồi đấy."

Hồ Phi Phi cười khổ: “Lôi ca, em cảm giác mình sắp bị nướng chín đến nơi rồi, đừng đùa nữa, leo mau đi!” Nha Nha cũng giục: “Đừng nói nữa, mau lên đi không chết cả lũ bây giờ.” Hồ Phi Phi gào lên: “Về em nhất định phải mắng đạo diễn một trận tơi bời!

Bảo là không nguy hiểm cơ mà, thế này mà gọi là không nguy hiểm à?” Nhiệt Ba mếu máo: “Em không muốn chết đâu, em còn bao nhiêu món ngon chưa ăn, bao nhiêu quần áo đẹp trong tủ chưa kịp mặc...” Giang Nhất ở phía dưới cạn lời.

Đám thi miết đã sắp cắn tới gót giày của anh rồi.

Khán giả xem trực tiếp: “Nhóm này mà không chạy nhanh là thành lợn quay hết!” “Dưới đó nhiều trùng quá, đáng sợ thật!” “Đúng là phú quý hiểm trung cầu, leo lên cây là quyết định sáng suốt đấy!” “Lúc này mà vẫn còn nghĩ đến ăn, phục thật!” “Giang tiểu ca quá ngầu, dưới chân đầy thi miết mà động tác không hề nao núng.” “Đừng quên mang bảo bối ra nhé.” “Tầm này bảo bối gì nữa, giữ mạng trước đã!” “Hình như tôi cũng ngửi thấy mùi thịt nướng, protein trong thi miết chắc gấp năm lần thịt bò đấy.” “Đứa nào tấu hài đấy?

Thi miết nó ăn thịt người đấy con ạ.” “Xong rồi, cổ mộ bị thiêu thế này thì bảo bối cũng tan tành.” Khán giả mỗi người một ý, người lo cho vận mệnh của bảy người, người tiếc rẻ bảo bối bị cháy, cây Cửu Đầu Xà Bách kia là cổ thụ quý hiếm có giá trị nghiên cứu cực cao, dù nó là cây ăn thịt người.

Giang Nhất và đồng đội đã trải qua đủ thứ chuyện hiểm nghèo nên cũng không hoảng loạn, dù sao phía trên có ánh trăng, chắc chắn sẽ có lối thoát.

Giang Nhất leo rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Hồ Phi Phi.

Lúc này gã này tuyệt đối không dám ngất, vì nếu ngất bây giờ thì hoặc là làm mồi cho thi miết, hoặc là bị thiêu chết, kiểu nào cũng

thảm.

Hồng Lôi leo dẫn đầu nhưng vì mang vác quá nặng nên rất đuối.

Khi leo đến đỉnh, Hồng Lôi mừng rỡ: “Được rồi!

Chương 108

Thoát ra được rồi!

Trên này là đỉnh núi!" Vừa nói xong, một luồng hơi nóng từ phía dưới bốc lên khiến tay anh tê rần, sẩy tay một cái: "Á!

Ngọc dong!

Bảo bối của tôi!" Bộ Ngọc dong màu đen rơi tuột xuống dưới!

Mọi người ở dưới nghe thấy liền ngước nhìn, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn nó rơi xuống vì khoảng cách quá xa.

Giang Nhất vươn tay ra nhưng không kịp với tới, chỉ vừa chạm vào bộ Ngọc dong thì nó đã biến mất. 【 Đinh!

Khám phá 'Lỗ Vương Cung' hoàn thành!

Thu thập: Ngọc dong, Xà Mi Đồng Ngư đã hoàn thành! 】 Những người khác không nhìn rõ, Hồ Phi Phi phía dưới bị thi miết cắn một phát đang ôm thân cây gào thét nên không chú ý.

Mọi người đều tưởng Ngọc dong đã rơi xuống hố lửa.

Hồng Lôi leo lên trên rồi vừa kéo mọi người vừa tiếc rẻ: "Bảo bối của tôi ơi!

Bảo bối trường sinh bất lão của tôi!" Cuối cùng cả nhóm cũng thoát ra được.

Hồ Phi Phi là người cuối cùng, chân bị thi miết cắn mấy chỗ máu chảy đầm đìa.

"Giang ca, mau, cho em xin tí máu!

Cứu em với, em sắp chết rồi." Hồ Phi Phi rên rỉ.

Giang Nhất liếc nhìn: "Đó là thi miết thường cắn thôi, không có độc, mau đi đi!" Hoàng Bác đá vào gã đang lăn lộn: "Đừng có giả chết, vết thương thường thôi, không nghiêm trọng như Trương muội tử đâu, không cần Giang tiểu ca ra tay!" Giang Nhất nhìn cái hang vừa chui ra, xung quanh có vết kéo rõ rệt.

Có lẽ các dây leo của cây Cửu Đầu Xà Bách thường thò ra ngoài này để kéo động vật hoặc người vào trong động.

Ai không biết chắc sẽ tưởng là sơn thần bắt người.

Lúc này cửa hang đang bốc khói đen nghi ngút.

Giang Nhất nhìn xuống chỉ thấy một biển lửa.

Hồng Lôi đứng bên cạnh tặc lưỡi: "Tiếc cho đám bảo bối bên trong quá." Nha Nha an ủi: "Mấy thứ đó hại người không ít, thiêu đi cũng tốt, ít nhất cũng diệt được đám thi miết và cái cây ăn thịt người kia." Lúc này khói ngày càng lớn.

Mọi người mới nhận ra đã nửa đêm, trăng sắp lặn.

Không ngờ họ đã ở trong cổ mộ suốt một ngày trời.

Lửa trong động chưa thể tắt ngay được nhưng vì chỉ có một lối ra nên không lo cháy rừng.

Cả nhóm mệt rã rời, lại thêm Hồ Phi Phi bị thương ở chân nên họ lập tức xuống núi tìm đến ngôi làng nhỏ.

Bảy người mặt mày lấm lem hiện ra ở nhà nghỉ.

Bà chủ hôm qua vừa mới quen mặt mà giờ suýt không nhận ra.

Nhờ bà chủ giúp đỡ, họ mới tìm được trạm xá thôn.

Trùng hợp bà chủ cũng là bác sĩ của thôn, sau khi xử lý vết thương cho họ thì gà trong thôn cũng đã gáy sáng.

Trời tờ mờ sáng, cả nhóm ở nhà nghỉ ăn tạm ít sủi cảo cho lại sức rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Khi Giang Nhất tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Nhìn qua cửa sổ thấy trên núi vẫn bốc khói xám nhạt, có lẽ lửa cũng đã cháy gần hết.

Anh đi tắm rửa sạch sẽ lớp máu khô bẩn trên người.

Giang Nhất ngạc nhiên nhận ra vết thương trên tay mình không hề nghiêm trọng, thậm chí sắp lành hẳn!

Điều này khiến anh vô cùng kinh ngạc, máu của anh dường như có gì đó không đơn giản.

Sau khi thu dọn xong, hệ thống vang lên thông báo.

Hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng: 【 Phát Khâu Ấn 】!

Trong tay Giang Nhất xuất hiện một chiếc ấn tỳ nhỏ như viên đá hình vuông, trên đó khắc hai dòng chữ: 'Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ'.

Tương truyền đây là vật dùng để trừ tà, nhưng nó đã thất lạc từ thời nhà Minh, không ngờ hôm nay anh lại có được.

Giờ đây anh lại có thêm một thân phận mới: Phát Khâu Trung Lang Tướng, hay còn gọi là Phát Khâu Thiên Quan. 【 Mạc Kim Giáo úy, Tá Lĩnh Lực sĩ, Phát Khâu Thiên Quan (3/5) 】 Hiện tại Giang Nhất đã thu thập được ba thân phận, sắp đủ bộ năm thân phận đạo mộ rồi.

Sau đó anh lấy chiếc hộp tử kim lấy được từ tay Thanh Nhãn Hồ Thi.

Nhập mật mã trên khóa thắt lưng của bộ đồ rằn ri, anh mở hộp dễ dàng, bên trong là một con Xà Mi Đồng Ngư.

Thứ này vẻ ngoài là bảo vật nhưng thực chất là một miếng mồi nhử.

Vấn đề là: "Ai đã đặt nó ở đó?

Còn Quỷ Tỳ thì ở đâu?" Giang Nhất cầm Phát Khâu Ấn lẩm bẩm.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, thế giới bên ngoài đã nổ tung.

Các phương tiện truyền thông liên tục đưa tin về trải nghiệm của nhóm Giang Nhất tại Lỗ Vương Cung.

Nào là tống tử, huyết thi, thi miết, đầu hồ ly... tất cả đều là những phát hiện chấn động.

Các loại kỹ thuật thần bí từ thời Tây Chu xuất hiện đều rất đáng để nghiên cứu.

Đặc biệt là bộ Ngọc dong và cái xác sống ngàn năm kia.

Chương 109

Tiếc nuối duy nhất là nơi đó đã bị hỏa thiêu, khó mà giữ lại được thứ gì có giá trị.

Tin tức trên Weibo: 【 Phát hiện cấp sử thi!

Xác sống xuất hiện trong cổ mộ Tây Chu! 】 【 Lời nói dối chân thực?

Nhóm đạo mộ bảy người đã trải qua những gì trong một đêm? 】 【 Các chuyên gia khảo cổ cấp tốc lên đường!

Nhưng liệu có thể cứu vãn được gì không? 】 【 Kinh hiểm!

Nhóm bảy người liên tục gặp nguy hiểm nhưng không ai có ý định bỏ cuộc (trừ Hồ Phi Phi) 】 【 Một chương trình thực tế đã hoàn thành phát hiện khảo cổ trọng đại! 】 Các báo đài đồng loạt đưa tin.

Ban đầu chỉ là một chương trình giải trí, giờ đây đã trở thành cục diện toàn dân khảo cổ hoặc toàn dân đạo mộ.

Đạo diễn Vương rất hài lòng, ông muốn dùng chương trình này để khơi gợi hứng thú của mọi người với khảo cổ.

Những nơi Giang Nhất thám hiểm đều vô cùng kinh hiểm và bí ẩn, hiệu quả chương trình vượt xa sự mong đợi, trở thành chủ đề nóng hổi của cả nước, thúc đẩy sự coi trọng đối với ngành khảo cổ.

Giang Nhất đang nghỉ ngơi thì nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Mọi người cũng đã lần lượt tắm rửa xong, anh là người dậy sớm nhất.

Nhà nghỉ trong thôn có khu sinh hoạt chung nên Giang Nhất thấy Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ cùng xuất hiện.

Sau đó họ ra sảnh ăn cơm.

Sau một ngày dài mệt mỏi, lại còn mất máu, họ cần được bồi bổ.

Khi bà chủ dọn món lên, bà dặn: "Tiểu ca, nếu định lên núi thì tốt nhất đừng đi nữa." Giang Nhất hỏi: "Sao vậy?" Bà chủ đáp: "Trong núi lại sập rồi!

Nghe người ta nói trên núi lún xuống một cái hố lớn, ngay tại chỗ các cậu vào đấy, bị vùi lấp hoàn toàn rồi, cái động nước dưới chân núi cũng biến mất luôn." Giang Nhất ngẩn người, không ngờ chuyện này lại xảy ra.

Chẳng lẽ Lỗ Vương Cung cứ thế bị chôn vùi sao?

Thực ra nếu bên trên muốn đào thì điều vài cái máy xúc là được, chỉ có điều công trình hơi lớn thôi.

Không biết có ai tìm bộ Ngọc dong kia không...

Đang nghĩ thì ba cô gái đi tới: Nha Nha, Nhiệt Ba, Trương Thần Lộ.

Giang Nhất thấy sắc mặt họ có vẻ nghiêm trọng.

"Có chuyện gì vậy?" anh tò mò hỏi.

Nha Nha nói: "Hình như em bị dính lời nguyền rồi." Giang Nhất chưa hiểu ngay: "Hả?" Nhiệt Ba tiếp lời: "Trên vai em có một vết máu hình con mắt, ngứa lắm.

Thần Lộ nói đây là lời nguyền, nếu không giải được thì không sống quá 40 tuổi!" Giang Nhất cau mày, lập tức liên tưởng đến lời nguyền Quỷ Động.

Lúc trước về không thấy gì nên anh cứ ngỡ không sao, nhưng giờ có lẽ cần thời gian mới phát tác!

Anh sờ thử sau vai mình, dường như cũng có một ấn ký, lúc nãy

tắm không để ý.

Nha Nha vạch vai áo để lộ ấn ký cho Giang Nhất xem.

Đúng như dự đoán, là một 'con mắt' đỏ rực như máu!

"Không lẽ vào Lỗ Vương Cung bị con huyết thi kia nguyền rủa rồi sao?

Giờ phải làm thế nào?" Nha Nha lo lắng.

Lúc này Hồng Lôi, Hoàng Bác và Hồ Phi Phi đang đi khập khiễng cũng vừa tới.

Giang Nhất hỏi: "Lôi ca, Bác ca, trên vai hai anh có gì không?" Hai người ngơ ngác nhìn vai nhau.

"Lão Lôi, sau vai ông có vết máu này, nhìn giống con mắt quá!" Hồng Lôi cởi trần quát: "Hả?

Bà chủ, có gương không cho tôi xem cái?" Quan sát một vòng, họ phát hiện Giang Nhất, Nha Nha, Nhiệt Ba, Hồng Lôi và Hoàng Bác đều có, chỉ có Hồ Phi Phi và Trương Thần Lộ là không bị.

"Chuyện gì vậy?

Sao năm người có mà hai người kia lại không?" Hoàng Bác suy nghĩ.

Trương Thần Lộ nói: "Tôi từng nghe ông nội kể, nước ta có một gia tộc mang lời nguyền huyết mạch hình con mắt.

Ai trúng lời nguyền này sau 40 tuổi máu sẽ biến thành màu vàng, rồi từ từ bị hành hạ đến chết.

Nhưng tại sao mọi người lại bị thì tôi không rõ." Bảy người cùng vào Lỗ Vương Cung mà chỉ năm người bị nguyền, thật kỳ lạ.

Giang Nhất lên tiếng: "Cái này tôi biết, vì lời nguyền này không

phải từ Lỗ Vương Cung mà là từ Tinh Tuyệt Cổ Thành!" "Tinh Tuyệt Cổ Thành!?" Mọi người kinh ngạc.

Nha Nha sực nhớ: "Phải rồi!

Đồ đằng con mắt, lời nguyền của em cũng là con mắt!

Vậy nên có lẽ đây là lời nguyền Quỷ Động!" Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

"Thế là xong, tôi ngoài bốn mươi rồi, chẳng lẽ sắp chết sao?

Chuyện xui xẻo này bao giờ mới kết thúc đây.

Tinh Tuyệt Nữ Vương thật quá ác độc, không cho người ta sống yên ổn mà." Hồng Lôi chán nản nói.

Giang Nhất cau mày, anh biết Mộc Trần Châu đang ở trong mộ Hiến Vương.

Vấn đề là giờ chưa có manh mối về mộ Hiến Vương, vì không có tấm bản đồ da người đó thì không đời nào tìm thấy nó.

Thật là đau đầu.

Chương 110

Lúc này họ đang phát sóng trực tiếp nên chuyện này lập tức truyền ra ngoài.

Khán giả một phen hoảng hốt.

“Lời nguyền?

Lời nguyền đáng sợ thế sao?” “Đừng nói thế, cái ấn ký con mắt nhìn cũng ngầu đấy chứ.” “Ngầu cái con khỉ, để lên vai mày thử xem, Trương mỹ nữ đã nói rồi, cuối cùng sẽ sống không bằng chết đấy, đáng sợ thật!” “Tinh Tuyệt Nữ Vương không tha cho ai à?

Lời nguyền Quỷ Động nghĩa là sao?” “Đáng sợ quá, thế này Hồng Lôi với Hoàng Bác không sống thêm được mấy ngày nữa à?

Không được, tôi còn muốn xem đạo mộ mà!” “Giang tiểu ca thì còn trẻ, sống được thêm vài năm nhưng liệu lời nguyền có giải được không?” “Làm sao để phá lời nguyền đây?

Tinh Tuyệt Nữ Vương thâm độc quá!” “Vì họ đã nhìn thấy bí mật Quỷ Động sao?

Có giải thích khoa học nào không?” Khán giả bàn tán xôn xao.

Tại một biệt thự nọ, một lão giả ngồi trong căn phòng tối nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi vốn không bao giờ tắt, luôn hiển thị góc nhìn của Giang Nhất.

“Lời nguyền Quỷ Động sao?” Lão mở mắt lẩm bẩm: “Mộc Trần Châu không ở đó, nhưng manh mối xuất hiện trong một tấm bản đồ.” Người trung niên bên cạnh hỏi: “Đúng vậy thưa cha, có cần cung cấp cho cậu ta không?” Lão gõ gõ cây gậy đầu rồng: “Cung cấp đi, hiện giờ giới đạo mộ chỉ còn cậu ta, nếu cậu ta chết thì tâm nguyện cả đời

của ta cũng tan thành mây khói.” Người trung niên gật đầu rồi lui ra.

Nhóm Giang Nhất rời khỏi Lỗ Vương Cung vốn dĩ tâm trạng khá thoải mái, nhưng giờ biết mình bị nguyền rủa, tâm trạng lập tức rơi xuống đáy vực, vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là Hồng Lôi và Hoàng Bác, hai người đang ở đỉnh cao sự nghiệp mà giờ mắc phải lời nguyền thần bí sắp chết đến nơi, sao mà vui cho nổi.

Giang Nhất, Nha Nha và Nhiệt Ba còn trẻ nên vẫn còn thời gian.

Họ rời khỏi ngôi làng trong núi, thấy đỉnh núi nơi có cổ mộ dường như bị gọt bằng, không còn cao như trước, vụ sập có vẻ rất nghiêm trọng.

Cả nhóm bắt chuyến xe duy nhất trong thôn để đến khu du lịch Thái Sơn.

Trên xe, Giang Nhất trấn an: “Yên tâm đi Lôi ca, Bác ca, tôi đảm bảo nhất định sẽ có cách giải lời nguyền này, hãy tin tôi.” Dù sao cũng đã cùng nhau trải qua sinh tử, tình cảm như đồng đội vào sinh ra tử, Giang Nhất không thể bỏ mặc họ được.

Hồng Lôi cười đáp: “Vô tư đi, dù sao đời này tôi cũng sống đủ rồi, làm diễn viên, tham gia thực tế đạo mộ, trên đời chắc chẳng có ai được như tôi đâu.” Giang Nhất gật đầu: “Đúng vậy, toàn thế giới không có hai diễn viên nào như hai anh đâu.” Hoàng Bác cũng hào sảng: “Dù thế nào năm người chúng ta giờ đã đồng sinh cộng tử, lão Lôi à, nếu có phải chết thì chết cùng nhau cũng không tệ.” “Đúng rồi, cái câu đó nói thế nào nhỉ?

Mạc Kim Giáo úy, hợp thì sống chia thì chết, chắc là chúng ta phải đi cùng nhau rồi, chết cũng chết một chùm!” Hoàng Bác nói rất tiêu sái, có thể xem nhẹ sinh tử như vậy quả không phải người thường.

Nếu là trước khi tham gia chương trình, có lẽ họ sẽ không bao giờ có được ngày hôm nay.

Họ từ khu du lịch quay về Thượng Hải để nghỉ ngơi và chỉnh đốn.

Hồ Phi Phi là tân binh nên bị thương, sau lưng Trương Thần Lộ cũng có vết thương.

Nhưng khi chưa kịp vào viện điều trị thì họ phát hiện vết thương đã lành gần hết giống như trên tay Giang Nhất, không còn chút độc tố nào.

Điều này khiến các chuyên gia sinh vật học nghiên cứu Thi Miết Vương vô cùng kinh ngạc.

Độc tố biến mất rồi sao?

Sau khi về, chương trình bước vào giai đoạn tạm nghỉ.

Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nha Nha và Nhiệt Ba đều về với gia đình.

Dù sao mang lời nguyền trong người, lúc này họ muốn ở bên người thân nhất.

Giang Nhất chỉ có một mình nên không sao cả.

Trong lúc chương trình chuẩn bị cho kỳ mới, anh nhận được một bưu kiện thần bí gửi đích danh mình nhưng không rõ địa chỉ người gửi.

Điều này khiến Giang Nhất khá thắc mắc, vì ở thế giới này anh vốn cô độc, ai lại gửi đồ cho anh chứ?

Nhân viên chương trình đoán: "Có lẽ là fan gửi đấy." Giang Nhất gật đầu, cũng có khả năng đó.

Giang Nhất không nghĩ ngợi nhiều, nhưng khi mở ra thì sững người.

Bên trong là một túi hồ sơ rất xịn, chứa một tấm bản đồ cổ cũ kỹ.

"...?" Giang Nhất vừa cầm lên thì Trương Thần Lộ đi ngang qua trông thấy.

"Bản đồ da người sao?" cô tò mò bước tới.

Giang Nhất ngạc nhiên: "Cô biết thứ này à?" Trương Thần Lộ đáp: "Không rõ lắm, chỉ thấy trong ghi chép của ông nội có nhắc sơ qua về loại bản đồ này, hình như là bản đồ Cổ Điền quốc, cụ thể ở đâu thì tôi không biết." Giang Nhất hỏi: "Ông nội cô rốt cuộc là ai, hiện giờ ông ở đâu?" Trương Thần Lộ lắc đầu: "Ông đã mất tích lâu rồi, tôi cũng đang tìm ông." Giang Nhất lại hỏi: "Cô bảo tôi có thể cứu vãn vận mệnh gia tộc, rốt cuộc cứu bằng cách nào?" Trương Thần Lộ đáp: "Tôi chỉ biết đại khái thôi, cụ thể thế nào chỉ có ông nội tôi mới biết." Giang Nhất cạn lời, chỉ biết đại khái mà đã muốn 'sinh con' cho mình rồi à, Giang Nhất tôi đâu phải hạng người tùy tiện thế.

Anh dồn sự chú ý vào tấm bản đồ da người.

Trên đó có một dãy núi dài, chẳng lẽ là Già Long Sơn!

Phải rồi, mộ Hiến Vương nằm trên tấm bản đồ này!

Giang Nhất cần Mộc Trần Châu.

Nhưng vấn đề là ai đã gửi tấm bản đồ này?

Trên đời này có người biết Mộc Trần Châu có thể giải lời nguyền sao?

Vậy nên mới gửi bản đồ cho anh để anh đi tìm?

Chỉ có giải thích đó mới hợp lý.

Nhưng người đó là ai?

Giang Nhất không biết.

Nhưng đã có bản đồ thì có thể lên đường đến Trùng Cốc tìm Mộc Trần Châu rồi.

Dù đoạn đường phía trước vô cùng nguy hiểm nhưng không đi không được.

Ngay cả bản thân anh cũng bị nguyền, phải đi giải lời nguyền mới xong.

Giang Nhất biết lần này đi Trùng Cốc có lẽ sẽ gặp không ít rắc rối, nhưng ít nhất đã có mục tiêu, có hy vọng.

Anh bắt đầu liên hệ với những người khác.

“Lôi ca, xong việc thì quay lại ngay nhé, tôi tìm được cách giải lời nguyền rồi.” ...

“Bác ca, quay lại ngay, tôi cần tìm một thứ trong truyền thuyết để giải lời nguyền trên người chúng ta.” ...

Chương 111

"Nha Nha, về đi." "Nhiệt Ba, có thể quay lại rồi." Mọi người phản ứng rất nhanh.

Nghe tin lời nguyền có thể được giải, ai nấy đều vô cùng kích động.

Một ngày nọ, Giang Nhất, Trương Thần Lộ và bốn người kia cùng gọi đạo diễn Vương tới phòng họp.

Hồng Lôi sốt sắng hỏi: "Giang tiểu ca, cậu bảo có cách giải lời nguyền, rốt cuộc là cách gì?" Giang Nhất gật đầu: "Có cách, chúng ta cần xuống một cái mộ khác để tìm một thứ." "Thứ gì?" mọi người tò mò.

Đạo diễn đứng bên cạnh cũng kinh ngạc.

Việc các khách mời có cơ hội giải lời nguyền cũng là chuyện tốt cho chương trình.

Giang Nhất đáp: "Mộc Trần Châu!" Mọi người đều gãi đầu.

Trương Thần Lộ giải thích: "Tương truyền Mộc Trần Châu là phượng hoàng do địa mẫu hóa thành, từ thời Thương Chu mọi người đã tin rằng đó là một thần khí có thể giúp tu luyện thành tiên.

Văn Vương thời Chu từng ghi chép về nó, cuối cùng nó trở thành đồ tùy táng của Vũ Đế nhà Kinh, sau đó Mộc Trần Châu thất lạc trong dân gian rồi biến mất." Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy." Mọi người có chút thất vọng.

"Thế thì làm sao mà tìm được?" Hoàng Bác hỏi.

Giang Nhất khẳng định: "Tìm được!

Vì Mộc Trần Châu nằm trong một tấm bản đồ!" Anh lấy tấm bản đồ da người ra cho mọi người xem.

Đương nhiên là họ chẳng hiểu gì cả.

Giang Nhất giải thích: "Khi đó, Mộc Trần Châu trong mộ Vũ Đế thực chất là đồ giả, đồ thật nằm trong mộ Hiến Vương của Cổ Điền quốc, chính là trên tấm bản đồ này." Anh không nói quá chi tiết vì có những bí mật không thể tiết lộ.

Mọi người đều dồn sự chú ý vào tấm bản đồ nên không để ý.

Hồng Lôi phấn khích đập bàn: "Vậy là lão Lôi tôi có cứu rồi!" Hoàng Bác cũng hào hứng: "Đúng vậy, xem ra ông trời không muốn triệt đường sống của chúng ta." Giang Nhất cảnh báo: "Nhưng theo tôi biết, nơi này cũng vô cùng nguy hiểm." Hồng Lôi gạt đi: "Nguy hiểm gì mà tôi chưa thấy chứ?

Vô tư đi!" Giang Nhất nghĩ cũng phải.

Họ đã vượt qua bao nhiêu nguy cơ, mấy hôm trước suýt bị thiêu chết nên những nguy hiểm khác giờ chẳng còn là gì.

Hồng Lôi hỏi: "Khi nào xuất phát?" Giang Nhất đáp: "Tốt nhất là đợi thêm một tháng nữa để tôi điều tra kỹ về mộ Hiến Vương, không thể cứ thế mà đâm đầu vào được, rủi ro lớn lắm." Mọi người gật đầu đồng ý.

Liên quan đến việc năm người có thể giải lời nguyền hay không, Giang Nhất dặn thêm: "Tôi cũng hy vọng mọi người trong một tháng này hãy rèn luyện thể lực thật tốt.

Nơi trên bản đồ dân địa phương gọi là Già Long Sơn, phải leo núi lội suối, hiểm nguy không ít đâu.

Chỗ đó rừng thiêng nước độc, không có thể lực bền bỉ thì tôi cũng khó mà xoay xở được." Mọi người đều đồng ý.

Giang Nhất nói không sai chút nào.

Đặc biệt là Nha Nha và Nhiệt Ba, hai cô gái khả năng tự vệ kém nên cần rèn luyện kỹ.

Trải qua thời gian dài như vậy, ai nấy đều có sự lột xác, không còn yếu đuối như trước.

Giang Nhất rất hài lòng về điều này.

Giờ đây họ dường như đã thoát ly khỏi thân phận ngôi sao...

Đạo diễn biết tin này cũng chẳng màng đến nguy hiểm, giải lời nguyền cho năm người lúc này là ưu tiên số một.

Vì vậy, an toàn của chương trình giờ đây hoàn toàn dựa vào nhóm của Giang Nhất.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị rốt ráo.

Trong khoảng thời gian chuẩn bị này, cả sáu người bên cạnh việc rèn luyện thể lực, còn tích cực xem các văn hiến cổ đại và điều tra những câu chuyện về 'Mộ Hiến Vương'.

Đối với việc Giang Nhất hiểu biết tường tận đến vậy, mọi người đều quy cho sự thần bí của anh.

Thực tế, Giang Nhất luôn là một người vô cùng bí ẩn, dường như chuyện gì cũng biết, nên mọi người cũng sớm quen rồi.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, khán giả đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Trước đó tổ chương trình có phát thông báo là các khách mời đang nghỉ ngơi dưỡng thương và chuẩn bị cho mùa tiếp theo, nhưng chẳng ai tin việc chuẩn bị lại cần thời gian dài đến vậy.

Trên các diễn đàn mạng, Weibo của mấy ngôi sao bị fan tràn vào 'tấn công'.

Giang Nhất không dùng Weibo, nếu có chắc cũng phải có hàng chục triệu fan đang chờ đợi.

“Sao chưa bắt đầu nữa!

Hay là đang viết kịch bản?” “Tôi đợi đến phát bực rồi!

Hay là mấy khách mời không dám mạo hiểm nữa?

Đây là chương trình thám hiểm mà, nếu không kích thích thì còn gì để xem!” “Có lẽ đây là show giải trí giúp ích nhất cho sự nghiệp khảo cổ nước nhà rồi, sao mãi chưa bắt đầu?” “Đợi đến là khổ, tôi chỉ còn cách xem lại mấy bản ghi hình cũ.” “Hiện tại có mấy show livestream khảo cổ khác rồi, rõ ràng là bắt chước, mà tổ chương trình này chẳng thấy vội gì cả?” “Nếu còn chưa bắt đầu tôi sẽ sang xem mấy show kia đấy!” “Thật sự quá chậm, hiện tại đã có hai ba show bắt chước kiểu thám hiểm đạo mộ livestream rồi, mau hành động đi.” “Đừng nhắc mấy show đó, khách mời bên đó đến 'tầm long định huyệt' còn chẳng biết, thật nực cười, phát sóng nửa tháng rồi mà cái lông cổ mộ cũng chẳng thấy đâu, căn bản không chuyên nghiệp như Giang tiểu ca.” “Mau bắt đầu đi, tôi đợi không kịp nữa rồi!” Khán giả liên tục thúc giục.

Đúng như khán giả thấy, hiện tại theo sự nổi tiếng của 《Đạo Mộ Không Gian》, hai ba chương trình livestream đạo mộ khác cũng bắt đầu mọc lên.

Những chương trình kia tuy có chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp tham gia, nhưng đối với việc thăm dò cổ mộ thì chẳng có chút căn bản nào, thậm chí còn không tìm thấy cổ mộ đâu cả.

Suốt ngày chỉ thấy đào hố trên núi, nhưng ngoài đào hố ra chẳng thấy cổ mộ nào cho khán giả xem.

Điều này khiến mọi người càng nhớ Giang Nhất.

Đối với những việc như tầm long định huyệt, e rằng ngoài Giang Nhất ra không ai có thể gánh vác nổi.

Thời gian một tháng đã qua!

Tổ chương trình 《Đạo Mộ Không Gian》 chính thức tuyên bố khai máy!

Đám fan hâm mộ đứng ngồi không yên!

Lần livestream này thực tế có hai mục đích.

Thứ nhất, đương nhiên là vì chương trình.

Vẫn là nhiệm vụ như trước đây, nhưng hiện tại các khách mời còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn.

Không chỉ là thăm mộ, mà còn phải tìm Mộc Trần Châu để giải độc!

Chương 112

Chỉ là đạo diễn không nói thẳng ra thôi.

Trên xe, lần này tổ chương trình cũng coi như có lương tâm, trang bị cho mọi người một chiếc xe RV cỡ lớn để họ có thể nghỉ ngơi dọc đường.

Có lẽ thấy mọi người đã nhiều lần mạo hiểm nên muốn họ được thoải mái hơn một chút.

Đạo diễn Vương thông báo: "Theo quy tắc cũ, tôi tuyên bố địa điểm chương trình kỳ này là ở Điền Nam, tìm kiếm Mộ Hiến Vương trong truyền thuyết!

Lần này, chúng ta vẫn có bảy khách mời!

Bây giờ xin mời khách mời thứ bảy!" Mọi người nhìn sang.

Tổ chương trình luôn duy trì nhóm bảy người, điều này không ai phản đối.

Hồng Lôi lẩm bẩm: "Hy vọng không phải cái cậu Hồ Phi Phi kia, đừng mang thêm một bình dầu nữa." Nếu lại thêm một Hồ Phi Phi, Giang Nhất chắc chắn sẽ đi chuyến Mộ Hiến Vương này rất gian nan.

May mắn là không phải.

Người mới mặc bộ đồ rằn ri, lưng đeo túi vải buồm.

Đạo diễn giới thiệu: "Vị này là Phong Hạo, lính đặc chủng giải ngũ từ trung đội 21 của nước ta!" Mọi người đều kinh ngạc.

Không ngờ tổ chương trình lại mời được một đặc chủng binh giải ngũ, quả là lợi hại.

"Phong Hạo!

Đến báo danh!" Phong Hạo đứng thẳng tắp như cây tiêu.

Hồng Lôi nói: "Được đấy, chúng ta lại có thêm một cao thủ, hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi nhiều!" Giang Nhất cũng khá hài lòng, Phong Hạo nhìn đúng là có võ công thật thụ, đứng đó như một cây sào.

Giang Nhất phát hiện Phong Hạo đang nhìn mình, khi anh nhìn lại, ánh mắt Phong Hạo hơi né tránh.

Điều này làm Giang Nhất hơi thắc mắc, người này dường như đang trốn tránh gì đó?

Nhưng anh cũng không để tâm lắm, có lẽ người này tính tình hướng nội thôi.

"Mục tiêu lần này là Điền Nam, hy vọng mọi người thuận buồm xuôi gió!

Chúc may mắn!" Đạo diễn nói xong lại chuồn mất.

Hồng Lôi nói: "Nghe câu này tôi cảm giác chẳng có gì tốt đẹp cả." Những người khác cười ha hả.

Phong Hạo ngồi đó cũng cười theo, dường như muốn hòa nhập vào đội ngũ.

Mọi người không hề phản cảm với Phong Hạo, bởi người dân trong nước luôn có cảm giác an toàn đối với những người mặc quân phục rằn ri.

"Để tôi lái xe!" Phong Hạo rất có mắt nhìn, "Hồi ở quân đội tôi thường xuyên lái xe tăng." Mọi người cười ồ lên, thế cũng tốt, họ sẽ có thêm thời gian nghỉ ngơi.

Mọi người khá chấp nhận Phong Hạo, chí ít trông không giống gánh nặng, lúc then chốt cũng không cần quá lo lắng.

Bảy người bắt đầu hành trình đến Trùng Cốc ở Điền Nam!

Dọc đường đi, Phong Hạo lái xe rất ổn định.

Phải biết rằng chiếc xe RV mà tổ chương trình chuẩn bị chẳng khác gì xe tải nhỏ, kích thước lớn lại nặng, thêm vào đó đường đến Trùng Cốc vừa ngoằn ngoèo vừa hẹp.

Nếu không may gặp xe đi ngược chiều, việc tránh xe có khi phải khiến nửa cái lốp lơ lửng trên vách đá, vô cùng nguy hiểm.

Dọc đường tim đập chân run, nhưng Phong Hạo vẫn bằng vào kỹ thuật của mình hóa giải nguy hiểm, có kinh nhưng không hiểm.

Vì đường quá xóc nên Nha Nha và Nhiệt Ba bị say xe, cứ nằm bẹp trong xe.

"Chắc khoảng một tiếng nữa là tới mục tiêu lần này, núi Già Long, cố nhịn chút." Giang Nhất rót cho Nha Nha và Nhiệt Ba mỗi người một ly nước.

Khi khó chịu thì nên uống nhiều nước ấm, quả là chân lý của những anh chàng thẳng tính!

Đúng lúc này, thân xe rung lắc mạnh.

Phong Hạo tức giận bóp còi inh ỏi.

"Có chuyện gì thế?" Hồng Lôi đang thiu thiếp ở ghế phụ hỏi.

Phong Hạo nói: "Có hai chiếc xe bánh mì vừa vượt ẩu, cứ như vội đi đầu thai vậy, cách nhau chỉ đúng một nắm tay, nếu tôi không phản ứng nhanh là đâm rồi!" Hồng Lôi mắng: "Bọn họ gấp cái gì chứ?" Giang Nhất nhìn hai chiếc xe phía trước: "Có lẽ là người địa phương, dân phong bùi hãn, bớt một chuyện cho xong." Phong Hạo gật đầu không nói gì thêm.

Hoàng Bác nhìn qua một cái rồi lại tiếp tục lật sách, lần này anh ấy xem cổ tịch về lịch sử nước Cổ Điền, vì nó liên quan đến tính

mạng của chính mình.

Giang Nhất đoán giờ mà để Hoàng Bác đi thi tiến sĩ lịch sử chắc cũng dư sức.

Phải nói là chỉ số thông minh của Hoàng Bác rất cao.

Trương Thần Lộ ôm thanh đồng kiếm nằm trên ghế, vẻ mặt lạnh lùng nhìn phía trước.

Hai chiếc xe kia đúng là không coi ai ra gì.

Giang Nhất đoán nếu để cô nàng này lái xe, có lẽ với tính tình nóng nảy đó, cô ấy chẳng thèm mắng mà lao vào đánh nhau luôn.

Đi thêm một lát, xe dừng lại.

Giang Nhất thấy hai chiếc xe bánh mì lúc nãy dừng ở đó, chặn đứng lối đi duy nhất, một nhóm người đang vây quanh dưới chân núi như đang xem thứ gì đó.

"Hử?" Hồng Lôi nhìn nhìn, "Hình như là người quen trong giới giải trí." Giang Nhất hỏi: "Anh quen à?" Hồng Lôi đáp: "Một đám nhóc tì, mấy cái ngôi sao đang nổi trong giới fan hâm mộ gần đây cậu không biết sao?" Giang Nhất lắc đầu: "Tôi không biết." Trương Thần Lộ nói: "Cả tháng nay tôi không xem tivi." Hoàng Bác nói tiếp: "Nhóm người đó tôi biết, là show bắt chước chương trình của chúng ta, cũng mời bảy người, năm cái mặt xinh như hoa như ngọc và hai chuyên gia khảo cổ đi đạo mộ, đứng trước mặt chúng ta làm cái gì?" Hồng Lôi nói: "Đám người đó hình như chưa tìm thấy mộ huyệt, lần này chẳng lẽ...?" Giang Nhất nói: "Chẳng lẽ mục đích cũng giống chúng ta, tìm Mộ Hiến Vương?" Nha Nha tức giận: "Ở đây ngoài Mộ Hiến Vương ra e rằng không còn cổ mộ nào nổi tiếng hơn đâu." Mọi người gật đầu, sắc mặt không mấy vui vẻ.

Chương trình của họ nổi tiếng nên mới xuất hiện một lũ ăn theo.

Nhưng thực tế là vậy, khi một thứ gì đó nổi tiếng sẽ lập tức có người bắt chước, ngành nghề nào cũng thế, có oán hận cũng vô dụng.

Phong Hạo nói: "Để tôi lên phía trước xem chuyện gì." Khán giả xem cảnh này cũng vô cùng tức giận.

"Đám phía trước toàn là mấy ngôi sao lưu lượng, thật đáng xấu hổ, trà trộn vào để kiếm danh tiếng!" "Chắc chắn là biết mục tiêu lần này của Giang tiểu ca là núi Già Long nên muốn đi trước cướp công!" "Thật vô liêm sỉ!" "Bộ tưởng đạo mộ dễ lắm sao?" "Đây là việc đòi hỏi kỹ thuật, đám người này ké nhiệt độ đến mức tôi cũng nể, gan to thật." "Chỉ là một trong số đó thôi, hình như mấy show khác cũng vậy, dù sao đâu phải ai cũng như Nha Nha hay anh Lôi đâu." "Chẳng còn cách nào, show đạo mộ quá hot, mấy show tương tự cũng có người xem, nhân khí không tệ nên tư bản mới nhảy vào." "Xã hội mà, chịu thôi." "Haha, tôi thấy Giang Nhất chẳng cần vội, có người đi trước dò đường cũng tốt, Điền Nam Trùng Cốc không dễ xơi đâu." "Dừng lại làm gì, định khiêu khích à?" Khán giả bàn tán xôn xao.

Phong Hạo quan sát xong rồi quay lại.

"Phía trước hình như có một bức tượng đá bị đổ, bên trong có sâu bọ, đừng nhìn thì hơn, có ba người bên kia đang nôn thốc nôn tháo rồi." Giang Nhất nói: "Vậy đừng xuống xe." Ở Trùng Cốc này độc vụ và độc trùng rất nhiều, mấy loại 'đẳng thuật' của Hiến Vương vô cùng tà ác.

Đối với mọi người đây là một thử thách.

Chương 113

Nhóm Giang Nhất đã thấy nhiều nên tự nhiên chịu đựng được, nhưng đội phía trước dường như chưa thấy qua sự đời, nôn một trận bên lề đường rồi mới lục tục lên xe đi tiếp.

Khi đi ngang qua, họ thấy một bức tượng thạch anh binh mã dũng bị rơi xuống đất vỡ đôi, bên trong có mấy con sâu bị đè bẹt.

Nha Nha và Nhiệt Ba nhìn thấy cảm thấy hơi buồn nôn.

Trương Thần Lộ nhìn rồi nhún vai, tiếp tục ôm kiếm ngủ gật.

Phong Hạo hỏi: "Có muốn vượt không?" Giang Nhất cười lạnh: "Không cần, có người dò đường cho thì cầu còn chẳng được, dường như bọn họ coi chuyến đi Trùng Cốc này quá đơn giản rồi, không việc gì phải vội." Giang Nhất thật sự không vội.

Anh biết rõ Trùng Cốc không phải nơi muốn vào là vào.

Đám người chỉ vì danh tiếng kia e là chưa kịp vào đến cổ mộ đã bị dọa chết khiếp rồi!

Xe tiếp tục tiến về phía trước.

Con đường men theo vách đá dựng đứng, mọi người không nghỉ ngơi mà ngắm nhìn dãy núi phía xa, mây mù bao phủ ngang sườn núi như tiên cảnh nhân gian.

Nhưng họ biết rõ, cổ mộ lần này tuyệt đối không đơn giản.

Nước Cổ Điền trong lịch sử được ghi chép là rất sùng bái cổ trùng và tà thuật.

Thêm vào đó khí hậu ở đây vô cùng ẩm ướt, dễ nảy sinh các loại độc trùng, dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng ai nấy vẫn đầy lo lắng.

Dưới chân núi Già Long bất ngờ có một ngôi làng nhỏ, có mấy nhà nghỉ.

Xem ra khách du lịch đến đây cũng khá đông.

Cả nhóm chọn một nhà nghỉ trông khá ổn, thực tế là cũng cố ý giãn cách với bảy người của tổ chương trình kia.

Hồng Lôi và Hoàng Bác không thèm đứng cùng hàng với đám đó.

Bà chủ nhà nghỉ vô cùng nhiệt tình.

Dù sao danh tiếng của Giang Nhất và mọi người giờ đã đứng đầu cả nước.

Show 《Đạo Mộ Không Gian》 hiện tại hot đến mức ngay cả chương trình Xuân Vãn cũng chưa chắc đấu lại được số lượng người xem.

"Giang tiểu ca, Nha Nha, Nhiệt Ba, anh Lôi, anh Bác, ha ha, tôi là fan của mọi người đây, đợi chương trình cả tháng trời cuối cùng cũng đến rồi!" Bà chủ là một phụ nữ địa phương khoảng ba mươi tuổi, ngoại hình mang nét đặc trưng vùng miền, phong vận vẫn còn và rất nhiệt tình.

Giang Nhất cười nói: "Làm phiền chị rồi." Bà chủ nhiệt tình sắp xếp phòng cho họ.

Hiện tại đã là chiều, mọi người dự định nghỉ ngơi một đêm để dưỡng tinh thần, sáng mai mới xuất phát.

Qua lời bà chủ, mỗi khi đến mùa đẹp, dân phượt khắp nơi thường một mình vào núi, mang lại không ít nguồn thu cho địa phương.

Buổi tối, sau khi ăn xong, chồng bà chủ cũng là đầu bếp làm cho họ mấy món đặc sản địa phương.

Nhộng tằm chiên, sâu tre...

Trương Thần Lộ chẳng hề để ý mà ăn ngon lành, nhưng Nha Nha và Nhiệt Ba hơi khó chấp nhận.

Giang Nhất tranh thủ hỏi bà chủ xem có đường vào Trùng Cốc không.

Vì trên tấm bản đồ da người có hai con đường nhưng đều khó đi: một là vượt núi qua khe gió, hai là xuyên qua khu rừng nguyên sinh đầy rẫy nguy hiểm.

"Khu rừng nguyên sinh đó tuyệt đối không được đi, năm nào cũng có dân phượt vào đó thám hiểm rồi không bao giờ trở ra." Bà chủ nói: "Nhiều lúc tôi khuyên mà không nổi." Nói rồi bà chủ thở dài: "Muốn vào thung lũng đó có một đường tắt dưới chân núi, có không ít hang động dày đặc, có thể từ đó vào thung lũng.

Nhưng trong hang đó hai bên toàn là tử thi, trong làng tôi có một thợ săn già vào đó một lần xong về bị dọa đến phát điên luôn, khủng khiếp lắm!" Hồng Lôi cười ha hả: "Không sao đâu, lần trước cái động xác chết đó tôi còn ra được, lần này chắc chắn không vấn đề gì." Bà chủ mới khuyên được vài câu đã thôi vì thấy mấy người này dường như chẳng biết sợ là gì.

Giang Nhất biết có hang động, nhưng chỉ người địa phương mới rõ nên mới hỏi thêm.

Xem ra trong hang đó vô cùng kinh hiểm.

Tại nhà nghỉ bên cạnh, bảy người kia nhận được tin nhắn chỉ thị của đạo diễn: 'Ngủ sớm, nửa đêm vào núi, tìm hang động là có thể vào thung lũng!'.

Nhóm Giang Nhất đã ngủ một giấc thật dài.

Có lẽ do hôm qua ngồi xe quá mệt nên ba cô gái Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ dậy khá muộn.

Mười giờ sáng sau khi ăn sáng xong mới xuất phát.

Bà chủ nhiệt tình dẫn đường cho họ đến trước hang động, mọi người nhìn dòng sông ngầm chảy vào sâu trong hang dưới chân núi.

"Hử?

Có người vào rồi?" Phong Hạo ngồi xuống, dùng con dao găm chuyên dụng của quân đội gẩy gẩy bụi cỏ bên cạnh nói.

Bà chủ ngạc nhiên: "Không lẽ nào, biết chỗ này e là chỉ có người địa phương, nhưng dân ở đây lâu rồi không ai dám vào thung lũng." Phong Hạo nói: "Cỏ cây bị đạp gãy không quá năm tiếng." Không cần nói tiếp Giang Nhất cũng biết chắc chắn có kẻ đã nhanh chân hơn.

Anh chán nản lắc đầu, đám người này thật sự không sợ chết sao?

Anh nói: "Không cần quản bọn họ, chúng ta làm một cái bè gỗ rồi từ từ chèo vào." Hiện tại tình hình bên trong cực kỳ phức tạp, lo cho mình còn chưa xong nên không thể quản được nhóm đi trước.

Vì có bảy người nên bè trúc phải làm dài một chút.

Lần này có Phong Hạo gia nhập, hắn có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại nên làm bè gỗ rất chắc chắn.

Bảy người ngồi lên vẫn rất ổn định.

Khi bè gỗ tiến vào hang động, tiếng chim chóc nguyên bản lập tức biến mất, như thể vừa bước vào một thế giới khác, vô cùng yên tĩnh.

Hang động ở đây hoàn toàn khác với những hang động gần khu du lịch Thái Sơn.

Ở đây có đủ loại thạch nhũ đầy màu sắc, cái thì treo trên đỉnh hang, cái thì nhô lên mặt nước.

Nha Nha thốt lên: "Oa!

Đẹp quá.” Nhiệt Ba bắt đầu thấy thích nơi này rồi.

Theo dòng chảy gia tốc, mọi người từ từ tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc đã đến một đoạn sông rộng lớn.

Giữa dòng sông có một tảng đá khổng lồ trông như cái miệng rộng muốn nuốt chửng tất cả.

Chương 114

Giang Nhất nhắc nhở: “Chú ý.” Đây chính là dòng sông ngầm trong nguyên tác!

Phía trước, hai bên bờ sông bắt đầu xuất hiện những tượng người bằng đá treo lơ lửng (nhân dong)!

Mấy tượng đầu tiên đã bị ai đó đập vỡ, lộ ra những xác chết đầy sâu bọ bên trong.

Hồng Lôi mắng: “Mẹ kiếp!

Bên trong không phải toàn mấy loại sâu bọ buồn nôn này chứ?” Giang Nhất khẳng định: “Đúng vậy.” Hai bên bờ sông treo đầy những tượng người đá nhìn vô cùng quái dị.

Giang Nhất giải thích: “Thời kỳ Hiến Vương nước Cổ Điền, các loại 'đằng thuật' rất thịnh hành, những tượng người này chắc là dùng người sống để chế tác thành.” “Người sống sao?!” Mọi người kinh hãi.

Hoàng Bác gật đầu: “Tôi từng đọc một cuốn cổ tịch, đúng là có ghi chép như vậy, không ngờ những tượng đá này lại được làm bằng đằng thuật.” Nha Nha tin tưởng: “Giang ca chắc chắn biết rõ.” Giang Nhất hơi khựng lại rồi nói: “Tôi đúng là có biết, mọi người chắc chắn muốn tìm hiểu chứ?” Mọi người đều rất tò mò.

Giang Nhất nói: “Nếu đã vậy thì tôi kể cho nghe.

Cái ông Hiến Vương mà tôi tìm hiểu hôm nay không phải người bình thường, lão ta là một vu vương của nước Cổ Điền, đằng thuật lấy vong linh làm môi giới, vong linh càng nhiều thì sức mạnh đằng thuật càng lớn.

Đây có lẽ là nơi thực hiện đẳng thuật, sau khi xây lăng mộ xong, lão ta bắt thợ xây và nô lệ ăn một loại 'đẳng dẫn'." Hồng Lôi hỏi: "Đẳng dẫn là gì?" Giang Nhất đáp: "Tôi đoán đó là một loại trứng sâu, người ăn vào trứng sẽ nở trong nội tạng, trong thời gian đó người ta bị phong kín trong những bức tượng đá này, cơ thể người dần dần bị trứng sâu thay thế, biến thành xác khô.

Vì lũ sâu này ở trong môi trường chân không bị niêm phong nên có thể bảo tồn được thời gian rất dài...

Cho nên, có những con sâu dù đã được bảo tồn nghìn năm nhưng không chừng gặp nước là có thể sống lại!" Giang Nhất nói xong, mọi người đều cảm thấy lạnh toát cả người.

Một bức tượng đá mà đã có nhiều trứng sâu như vậy, ở đây e rằng phải có hơn hai trăm cái!

Thật quá khủng khiếp!

"Mẹ ơi!

Cái lão Hiến Vương này thật quá đáng sợ, tôi thà đi đào mộ còn hơn đối mặt với đống vong linh của những người này." Hồng Lôi tặc lưỡi.

Mọi người đều gật đầu đồng ý, lão Hiến Vương này thật sự quá tà ác.

Giang Nhất gật đầu, tiếp tục chống sào chèo bè vào sâu bên trong.

Khán giả lúc này nghe được những thứ như vậy, bắt người ta ăn trứng sâu rồi dùng người sống làm tượng đá, quả thực còn cực đoan hơn cả mười đại cực hình!

"Mẹ nó, đáng sợ quá!" "Giang tiểu ca biết nhiều thật đấy!" "Trời ơi, có phải người không vậy?

Dùng bao nhiêu người sống làm tượng đá, thật quá vô lý, chế độ nô lệ vạn ác chăng?" "Chắc chắn đám người này coi lão Hiến Vương là thần để thờ phụng rồi, có vị thần như vậy thì đúng là đen đủi hết chỗ nói." "Nơi này có những thứ đó mà chưa ai thấy qua, Giang tiểu ca lợi hại thật, biết hết mọi thứ, phục sát đất." "E rằng trước đây chưa từng có ai biết nơi này có những thứ đáng sợ như vậy đâu." "Không có việc gì ai lại vào cái nơi này?

Ngay cả người địa phương còn chẳng dám vào!" "Mà này, hình như show livestream đạo mộ bên cạnh cũng đang ở đây thì phải!" Khán giả đột nhiên phát hiện ở chương trình thám hiểm livestream 24 giờ bên cạnh, góc nhìn của mấy người đó cũng y hệt nhóm Giang Nhất!

"Phía trước có người!" Phong Hạo dừng sào chèo nói.

Mọi người nhìn về phía trước, chính là nhóm bảy người hôm qua.

Bảy người đó dường như đang lạc đường, trông rất hoảng loạn.

Thấy bóng người phía sau, họ cũng giật mình một phen.

Giang Nhất chưa kịp đuổi tới thì chiếc bè cao su của bảy người phía trước không biết vì sao lại rung lắc dữ dội.

Ngay sau đó, những tượng người đá hai bên như rụng sung, thi nhau lao xuống sông!

Giang Nhất thầm mắng một tiếng, đám người này thật ngu ngốc!

"Mau đi thôi!" Những tượng đá rơi xuống khiến nước bắn cả vào mặt mấy người họ.

Vì các tượng đá được xích lại với nhau nên một cái đổ là kéo theo cả lũ rơi xuống.

Từng cái một 'ùm ùm' rơi xuống nước.

Những tượng người này ở trong hang chịu cảnh khô hạn nghìn năm, nay đột nhiên gặp nước liền nứt vỡ tan tành.

Vì trong hang tối thâm thẳm nên nhìn như những lớp da người bị lột ra, vỡ vụn.

Theo lớp vỏ đá bong tróc, Giang Nhất dùng đèn soi vào, thấy rõ thứ bên trong tượng, thất khiếu đều bị bùn trát kín, giữ nguyên biểu cảm đau đớn dữ dội.

Tình hình lúc này giống như dưới nước có hàng vạn thủy quỷ đang điên cuồng vật lộn vậy!

Không chỉ cảnh tượng đáng sợ, thứ đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Những tượng người đó sau khi nứt ra, trứng sâu gặp nước lập tức trương phình lên, phát trưởng với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Chỉ một lát sau đã biến thành 'thủy trệ phong' (đỉa nước).

Thứ này ở những nơi khác còn gọi là mã hoàng, bơi cực kỳ nhanh.

“Mẹ kiếp!

Đỉa sao?

Nhiều vậy?

Tôi từng thấy đỉa rồi nhưng lũ này lại màu trắng!

Nhiều quá!” Hồng Lôi mắng lớn.

Hoàng Bác nói: “Mấy thứ này trông tởm quá, sao tự nhiên lại rơi xuống vậy?” Giang Nhất đáp: “Vì đám người phía trước có lẽ đã đụng vào cơ quan rồi.” Anh vẫn luôn ngồi phía trước quan sát mặt nước để tránh đụng trúng cơ quan kích hoạt đỉa nước.

Nhưng vạn lần không ngờ, mình không đụng cơ quan lại có kẻ khác 'dò đường' hộ.

Bảy người phía trước cũng đang điên cuồng tháo chạy.

Cảnh tượng này đám người đó chắc chắn chưa từng thấy qua.

Nhóm Giang Nhất thì bình tĩnh hơn nhiều, lũ này không thể rời khỏi nước nên tạm thời vẫn an toàn.

Nhưng Giang Nhất lo lắng cho những thứ phía sau...

Tượng người hai bên không ngừng rơi xuống, cả nhóm ra sức chèo về phía trước.

Nhưng vì lũ đỉa quá nhiều, không ít con đã bám chặt vào bè trúc.

Chương 115

May là chúng không lên khỏi mặt nước nên mọi người chưa gặp nguy hiểm ngay lập tức.

Trương Thần Lộ ở bên cạnh nói: "Chẳng phải đằng thuật của Hiến Vương lợi hại lắm sao?

Nhưng làm ra mấy con sâu này thì có ích gì, chỉ cần tôi không ngã xuống nước thì chúng chẳng đe dọa được tôi." Những người khác gật đầu, tạm thời vẫn an toàn.

Giang Nhất lại không nghĩ vậy, anh biết lũ này có lẽ dùng để nuôi dưỡng một thứ gì đó khác.

Chẳng mấy chốc họ đã rời khỏi đoạn sông đầy tượng người.

Dòng nước đột nhiên chảy xiết.

Đội người phía trước không biết đã chạy đi đâu mất.

Đúng lúc mọi người đang thắc mắc thì phía trước vang lên tiếng hét thảm thiết!

"Dưới nước có cái gì đó!

Giống như người vậy!" "Cái gì cơ?" "Mau chèo ra đi!

Á, hu hu, tôi không dám vào đây nữa đâu, tôi muốn về nhà!" "Mẹ nó, đến lúc này rồi nói mấy lời đó có ích gì?

Mau nghĩ cách đi!" "Nghĩ cách gì!

Anh dám xuống nước không?" Bảy người phía trước đang tranh cãi kịch liệt.

Nhóm Giang Nhất cũng đã tới nơi.

Dưới nước có người, tin tức này khiến ai nấy đều rùng mình, dù đã qua đoạn tượng đá nhưng dưới nước vẫn đầy đỉa trắng.

Nếu người rơi xuống nước sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hai bên lại không có bờ, sao có người ở dưới nước được?

Chẳng lẽ còn sống?

Giang Nhất đang phân vân thì đột nhiên bên cạnh bè cao su của nhóm phía trước hiện ra một 'bóng người', túm chặt lấy một nam diễn viên kéo thẳng xuống nước!

"Mẹ ơi!

Cái quái gì thế?" Hồng Lôi dùng đèn pin rọi vào.

Vì khoảng cách tầm 50 mét nên mọi người nhìn không rõ, chỉ thấy cánh tay thò lên khỏi mặt nước mọc đầy lông xanh dài thượt!

Nhìn hình dáng dưới nước đúng là hình người!

"Trời ạ, không lẽ là thủy quỷ?" Hoàng Bác kinh ngạc.

Bảy người phía trước dường như sợ đến ngây dại, bị biến cố đột ngột làm cho chân tay luống cuống.

Thấy người sắp bị kéo xuống nước, những người khác mới phản ứng lại, túm lấy tay đồng nghiệp không cho bị kéo đi.

Hồng Lôi nói: "Nhìn kìa, thứ dưới nước đó đang đeo một cái mặt nạ vàng!" Mọi người định thần nhìn lại, đúng là vậy.

Thứ dưới nước đó đeo một cái mặt nạ!

Trông nó chẳng giống người chút nào, vì người làm gì có lông xanh dài thế.

Nha Nha hỏi: "Là thủy quỷ hay Hà Đồng?" Giang Nhất đáp: "Cánh tay thứ đó dài, chắc là một loại 'thủy hầu tử' (khỉ nước) đột biến, chỉ

có điều đeo mặt nạ thì hơi lạ.” Hồng Lôi hỏi: “Cái mặt nạ đó chắc là bảo vật nhỉ?” Giang Nhất nói: “Khó nói lắm, chỉ thấy màu vàng chứ chưa biết chất liệu, nhìn không ra được.” Phong Hạo hỏi: “Có cần cứu bọn họ không?” Giang Nhất bảo: “Cứ từ từ tới gần xem tình hình đã, chuyện này hơi tà môn.” Anh nhớ trong hang này có trăn khổng lồ, chứ không có khỉ nước đeo mặt nạ vàng.

Anh cảm thấy có lẽ đây là thứ từ trong Trùng Cốc chạy ra.

Trong dân gian có truyền thuyết về 'thủy quỷ', thực ra phần lớn là do loại khỉ nước này.

Nhưng loại này hiếm gặp, không ngờ lại thấy ở đây.

Môi trường ẩm ướt, vật chủng phong phú ở đây rất thích hợp cho chúng sinh tồn, đôi khi chúng còn lấy đỉa nước làm 'mồi nhẹ'.

Cả nhóm từ từ tiếp cận.

Hai bên vẫn đang giằng co, nhưng vì bảy người kia đều đứng dồn về một phía nên bè cao su có nguy cơ bị lật bất cứ lúc nào.

Phong Hạo lấy từ trong ba lô ra một chiếc nỏ.

Giang Nhất không ngăn cản.

Phong Hạo xuất thân quân nhân nên không thể thấy chết mà không cứu.

Nỏ được kéo căng, mũi tên ngắn như viên đạn bắn thẳng xuống nước!

Không hề gây ra tiếng động lớn, nhưng trong nước lập tức hiện ra một làn sương máu đỏ.

Cánh tay lông xanh kia cũng biến mất dưới nước.

Phía đối diện thở phào nhẹ nhõm.

Người cầm đầu hét lớn: "Cảm ơn!" Mấy cô gái bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Họ chưa từng thấy thủy quỷ bao giờ.

Ngay cả hai tiểu tiên nhục (ngôi sao nam trẻ) cũng đang run lẩy bẩy.

Nam minh tinh suýt bị kéo xuống nước thì mặt không còn giọt máu, nằm bệt trên bè không nhúc nhích.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh ta đã trải qua lằn ranh sinh tử.

Trải nghiệm này chắc chắn sẽ khiến anh ta phải suy nghĩ lại về cuộc đời.

Nhóm Giang Nhất không nói gì, Hồng Lôi thúc bè gỗ vượt qua họ.

Giang Nhất biết chắc chắn trong này có trăn khổng lồ.

Đống đỉa trắng kia có lẽ là thức ăn mà Hiến Vương nuôi cho nó, nên phải tranh thủ lúc con trăn chưa xuất hiện mà chạy ngay!

Vừa vượt qua đội đối diện, bảy người kia do quá sợ hãi nên đã xảy ra bất đồng.

Chương 116

Người đề nghị quay về, người đòi đi tiếp.

Sau khi trải qua cái chết hụt, họ không còn niềm tin kiên định nữa.

Họ không giống nhóm Giang Nhất đi để giải lời nguyền, họ chỉ tham gia vì một chương trình nên không muốn mất mạng.

Số người muốn quay về chiếm ưu thế.

Đúng lúc này, mặt nước đang yên tĩnh đột nhiên sùng sục sôi lên, dường như có hai thứ gì đó đang đánh nhau dưới nước!

Bảy người kia lập tức ngừng cãi vã, bắn một quả pháo sáng xuống nước.

Họ nhìn thấy con khỉ nước lúc nãy đang bị vô số quái ngư bao vây cắn xé!

“Cá ăn thịt người sao?

Chạy mau!” Bảy người đối diện sắp sụp đổ.

Nhóm Giang Nhất cũng gia tăng tốc độ.

Hồng Lôi mắng: “Mẹ kiếp, đúng là một lũ chổi xổi!” Khán giả: “Trời ơi!

Dưới nước sao nhiều cá ăn thịt người thế?” “Không phải cá ăn thịt người chứ?

Sao nhỏ vậy?

Khác hẳn loại Giang tiểu ca gặp lần trước mà!” “Đúng rồi, hình như không phải cá ăn thịt người, thứ đó chỉ to bằng bàn tay nhưng đầu to, là 'đao xỉ khuê ngư' (cá vược răng đao)!

Công kích cũng cực mạnh, mọi người cẩn thận!" "Lầu trên là nhà khoa học à?" "Loại cá này nơi khác cũng có, nhưng không nhiều như ở đây, chẳng lẽ có người cố ý nuôi?" "Nhiều cá thế này chắc cắn chết được cả khỉ nước mất." Khán giả kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Trong đó có không ít người học chuyên ngành sinh học, vì tầm ảnh hưởng của show này rất lớn nên họ nhận ra ngay loại cá này.

Vô số cá răng đao bao vây con khỉ nước dưới nước.

Máu của khỉ nước càng kích thích bản tính hung dữ của chúng, khiến chúng càng điên cuồng hơn.

Điều này giúp con người có thêm thời gian chạy trốn.

Nhóm Giang Nhất nhanh chóng tiến tới.

Đội phía trước cũng vội vàng chèo bè cao su, không còn tâm trí đâu mà cãi nhau nữa, mạng sống là trên hết.

Con khỉ nước tuy không lớn nhưng sức lực rất mạnh, nếu không thì một mình nó đã không suýt lật đổ bè của bảy người kia.

Nhưng kiến đông cắn chết voi, nhiều cá răng đao thế này thì khỉ nước cũng không chịu nổi.

Một bộ phận cá răng đao bắt đầu nhắm vào chiếc bè cao su.

Bè làm bằng cao su bơm hơi, nếu bị cá răng đao cắn một miếng thì bảy người đó coi như xong đời.

Thế là cả bảy người đang liều mạng dùng gậy trong tay đánh đuổi lũ cá.

Loại cá này bơi rất nhanh, một số con đã nhắm vào bè gỗ của Giang Nhất.

Bè gỗ thì còn kiên trì được một lát.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người không ngờ tới là khi đang tiến lên, dưới nước lại xuất hiện một bóng hình khổng lồ!

Lần này tất cả mọi người đều biến sắc.

"Thủy mãng sao?" Hồng Lôi dùng đèn pin rọi xuống hỏi.

Giang Nhất gật đầu: "Không sai, là Thanh Lân Cự Mãng (Trăn khổng lồ vảy xanh)!" Anh cứ ngỡ sẽ không gặp con trăn này vì thời tiết lúc này khá lạnh, trăn khổng lồ thường ngủ đông.

Chỉ cần lặng lẽ đi qua là có thể vào Trùng Cốc.

Nhưng hiện tại, có lẽ do động tĩnh vừa rồi quá lớn nên đã đánh thức nó!

Giang Nhất vì biết trước sự tồn tại của nó nên khá bình thản, nhưng những người khác thì không.

Đặc biệt khi con trăn húc mạnh vào bè gỗ làm nó bay lên khỏi mặt nước cả mét rồi rơi mạnh xuống.

"Bám chắc vào!" Giang Nhất bảo mọi người cúi thấp người để giữ thăng bằng cho bè.

Hồng Lôi mắng: "Mẹ kiếp!

Con trăn này to bằng cái thùng nước, ăn thịt người cũng không thành vấn đề, sao ở đây toàn mấy thứ quái dị thế!" Hoàng Bác nói: "Môi trường ở đây thích hợp nhất cho rắn rết phát triển, không có gì lạ cả, giờ mau nghĩ cách đi!" Phong Hạo là cao thủ sinh tồn nhưng cũng đang bí, trăn ở dưới nước, người không thể xuống đó đấu tay đôi được.

Bùm!

Con trăn lại một lần nữa điên cuồng húc vào bè gỗ!

"Giang tiểu ca, sao anh bình tĩnh thế!" Nha Nha tò mò hỏi.

Mọi người phát hiện Giang Nhất đang chăm chú quan sát.

Giang Nhất nói: "Hiện tại con trăn đang ăn đỉa trắng dưới đáy bè của chúng ta, chúng ta vẫn còn chút thời gian!" Mọi người nhìn lại, quả nhiên con trăn đang ăn lũ đỉa bám dưới bè.

Hồng Lôi hỏi: "Chẳng lẽ thịt chúng ta không thơm sao?" Giang Nhất đáp: "Đối với nó chúng ta chỉ là mồi nhẹ, đống đỉa kia mới là món chính, tôi đoán những tượng người kia là dùng để nuôi thức ăn cho con trăn này." Mọi người sững sờ, Giang Nhất lúc này còn có thể quan sát ra điều đó, tâm lý quá vững vàng!

Nhưng đây chỉ là an toàn tạm thời, nếu bè gỗ không chịu nổi hoặc con trăn đổi ý thích ăn thịt người thì họ sẽ tan xác trong bụng nó!

Hồng Lôi bảo: "Lúc này mà có khẩu súng thì tốt quá." Giang Nhất lắc đầu, hiện giờ chỉ có thể dựa vào cá răng đao!

"Chèo quay lại!" Giang Nhất ra lệnh.

Mọi người sững sờ.

"Quay lại làm gì?" "Lúc này quay lại không bị cá răng đao cắn chết sao?" "Đừng quay lại mà!" Mấy người kinh ngạc hét lên.

Giang Nhất quả quyết: "Lúc này nếu chúng ta cứ đi tiếp con trăn sẽ bám theo, cách duy nhất để thoát là dẫn nó về phía cá răng đao, để hai loài đấu với nhau!

Như thế chúng ta mới có cơ hội thoát!" Nha Nha phản ứng nhanh nhất: "Giang ca nói đúng, chỉ có cách này thôi!" Thực ra nếu trích máu thì cũng có thể thu hút cá răng đao, nhưng Giang Nhất không muốn cứ phải đổ máu mãi.

Anh quát: "Chèo ngược lại!" May mà dòng nước ở đây khá êm và sâu, bốn người đàn ông dùng sào chống đẩy nhanh bè quay lại.

Chương 117

Nhóm người phía sau vừa lúc đi tới!

Thấy cá răng đao sắp cắn rách bè cao su của bảy người đối diện, đúng lúc này lũ cá phát hiện ra con trăn vảy xanh đang tấn công bè của Giang Nhất!

Lập tức chúng chuyển mục tiêu!

Từng đàn cá răng đao bơi cực nhanh qua chân nhóm Giang Nhất, vài con cắn vào gỗ nhưng phần lớn lao thẳng về phía con trăn!

Giang Nhất thở phào, nếu bị trăn húc thêm vài lần nữa bè trúc chắc chắn rã rời.

Chiếc bè cao su bên cạnh đang từ từ xì hơi, bảy người kia cũng chẳng rảnh mà nhìn sang phía Giang Nhất, vội vàng chèo ra xa con trăn.

Giang Nhất hô: "Chúng ta cũng đi thôi!" Bè trúc đi phía trước, Giang Nhất nhìn lại thấy con trăn khổng lồ đang bị cá răng đao bao vây.

Dưới nước là một vùng sương máu không nhìn rõ thứ gì.

Mọi người thở phào.

Hồng Lôi nói: "May mà Giang tiểu ca mưu trí, nếu không chúng ta tiêu đời rồi, bị trăn nuốt chẳng dễ chịu gì đâu." "Thật quá kinh hiểm!" "Giang tiểu ca quá thông minh, lợi dụng cá răng đao đối phó trăn khổng lồ, nếu không thì xong đời rồi." "Trong Trùng Cốc có con trăn to thế sao?

Nhìn phải dài mười mấy mét ấy chứ!

Đáng sợ quá!" "Tự nhiên là vậy mà, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!" "Tôi sang xem bên kia thấy bảy người kia sợ phát khiếp đang cãi nhau kìa." "Đến lúc này rồi còn cãi nhau?

Đám này đúng là tấu hài." "Giang tiểu ca xử lý nguy hiểm không hề hoảng loạn, còn có thời gian phân tích sở thích của trăn, yêu quá đi mất!" "Trong Trùng Cốc sao lắm thứ quái dị vậy." "Điền Nam mà, động vật ở đây đặc biệt nhiều, không chỉ có khỉ nước mà còn có trăn khổng lồ, kỳ diệu thật, dường như động vật ở đây đều to lớn, chắc là do tượng người?" Khán giả thấy cảnh tượng kinh hiểm liền lo lắng cho nhóm Giang Nhất.

Trước đây chỉ khi đến gần cổ mộ mới gặp nguy hiểm, nhưng lần này chưa vào mộ đã gặp bao nhiêu thứ rồi, vào trong không biết sẽ còn chuyện gì.

Nhưng họ buộc phải đi tiếp vì đó là cách duy nhất để hóa giải lời nguyền.

Một bộ phận cá răng đao không tham gia bao vây trăn mà đuổi theo bè gỗ của nhóm Giang Nhất, điên cuồng gặm nhấm dưới đáy bè, tiếng 'ken két' nghe mà lạnh sống lưng.

"Phía trước hình như là lối ra!" Nha Nha kích động reo lên.

Phía trước xuất hiện ánh sáng như một niềm hy vọng.

Không biết đã chèo trong hang nước bao lâu, cuối cùng cũng được ra ngoài.

Mọi người nhìn theo.

Giang Nhất hét: "Cẩn thận!" Không ai ngờ một con cá răng đao từ mặt nước bay vọt lên lao về phía Nha Nha.

Giang Nhất đưa tay ra, con cá lập tức cắn chặt vào lòng bàn tay anh.

Giang Nhất rút Tiểu Thần Phong một đao đâm xuyên người nó rồi ném xuống nước.

Nha Nha lao tới: "Anh không sao chứ?" Giang Nhất lắc đầu: "Không sao, đi tiếp thôi." Thật trùng hợp lòng bàn tay bị cắn lại đúng là vết thương cũ ở Lỗ Vương Cung chưa lành hẳn.

Không ai ngờ máu của Giang Nhất nhỏ xuống nước khiến lũ cá răng đao như phát điên lao tới, ngay cả con trăn vảy xanh chúng cũng chẳng màng nữa!

Tất cả cá răng đao điên cuồng lao về phía bè!

Cả nhóm sững sờ.

Chuyện gì vậy?

Máu người khiến lũ cá này phát điên sao?

Hay vì máu của Giang Nhất khác biệt?

Ai nấy đều nghi hoặc nhưng không kịp nghĩ kỹ.

Hồng Lôi, Hoàng Bác, Phong Hạo vội vàng chèo ra cửa hang!

Mấy con cá răng đao nhảy cả lên bè, Giang Nhất, Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ phải dùng tay gạt chúng xuống như chơi đập chuột.

Tiếng 'ken két' vang lên liên hồi, lũ cá như phát cuồng đang gặm nhấm bè trúc.

Hồng Lôi nói: "Xong rồi, kiểu này quay về chắc đến mảnh xương vụn cũng chẳng còn!" Giang Nhất bảo: "Anh Lôi, lúc này rồi đừng đùa nữa, mau chèo đi!" Trong không khí căng thẳng, lời đùa của Hồng Lôi cũng giúp xoa dịu tinh thần cho cả đội.

Giang Nhất trấn an: "Ra khỏi hang là không sao nữa, loại cá này chỉ hoạt động trong nước lạnh thôi." Khi ra khỏi hang, mọi người lập

tức cảm thấy hơi ấm bao phủ.

Dù đã là buổi chiều không thấy mặt trời nhưng vì hang nước quá âm u và lạnh lẽo nên sự chênh lệch nhiệt độ khiến họ thấy ấm áp hẳn.

Lũ cá răng đao đúng như Giang Nhất nói chỉ hoạt động dưới nước lạnh, nhưng lần này chúng lại truy đuổi ra tận ngoài!

Hồng Lôi nói: "Mẹ kiếp!

Tiểu ca, máu của cậu thơm quá hay sao mà lũ cá này liều mạng thế!" Giang Nhất bất đắc dĩ, xem ra vấn đề đúng là ở mình, lũ cá này dường như rất thích máu của anh.

May mà đã thoát ra ngoài, bè vừa cập bờ thì dây thừng cũng bị lũ cá cắn đứt, bè rã ra trên mặt nước.

Thậm chí có vài con cá còn lao lên bờ định bò về phía Giang Nhất, may là chúng không bò được xa nên đành nằm phơi thây.

"Lũ cá này đáng sợ quá!" Nha Nha rùng mình.

Giang Nhất nói: "Lũ cá này chắc ăn những thứ trong tượng người, khi những người đó chết đi mang theo oán niệm sâu sắc, oán niệm đó truyền sang đỉa trắng, cá lại ăn đỉa nên e là..." Anh không nói thêm nữa.

Đằng thuật của Hiến Vương cơ bản là chuyển dịch oán niệm của con người sang côn trùng, vô cùng tà ác, người bình thường khó lòng chấp nhận nổi.

Cả nhóm dừng lại nghỉ ngơi.

Nha Nha tỉ mỉ băng bó cho Giang Nhất, sau đó mọi người ăn chút lương khô và thịt bò khô rồi tiếp tục lên đường.

"Đã vào đến Trùng Cốc chưa?" Hoàng Bác tò mò hỏi.

Giang Nhất lấy bản đồ da người ra xem: "Chưa, chúng ta mới đến

núi Già Long thôi, cách thung lũng còn một đoạn nữa, giờ cứ đi men theo dòng sông này.

Đây là kênh đào nhân tạo từ thời nước Cổ Điền xây dựng." Mọi người gật đầu, trong khoản tầm long định huyệt thì không ai bằng Giang Nhất.

"Bảy người kia đâu rồi?

Chạy đi đâu rồi nhỉ?" Hoàng Bác thắc mắc.

Phong Hạo lắc đầu: "Lúc tôi nhìn lại thấy họ chạy mất rồi, chắc là bị dọa sợ phát khiếp." Hồng Lôi chẳng quan tâm: "Quản bọn họ làm gì, tự cầu phúc đi, Giang tiểu ca của tôi còn đang bị thương đây này." Cả nhóm không nói thêm, ở nơi nguy hiểm rình rập này chỉ hy vọng bảy người kia gặp may!

Chương 118

"Oa!

Ở đây đẹp quá!" Qua khỏi núi Già Long, mọi người thấy thảm thực vật ở đây tươi tốt hơn hẳn, có rất nhiều thác nước lớn nhỏ.

Điều này giúp tâm trạng mọi người sau khi ra khỏi hang nước u ám tốt lên rất nhiều, giống như đang đi du lịch vậy.

Nhưng Giang Nhất vẫn nâng cao cảnh giác, nơi này chỉ có vẻ bề ngoài là an toàn thôi.

Cả nhóm đi dọc theo kênh đào nhân tạo nhưng đi một đoạn thì đường đứt đoạn.

Do thời gian dài không có nước, núi lở đã lấp kín phần kênh còn lại, bị thực vật dày đặc che phủ.

"Chỉ còn cách tìm đường khác, tốt nhất là tìm được chỗ nghỉ trước khi trời tối." Giang Nhất nhìn sắc trời.

Hiện tại không thấy mặt trời đâu, ở vùng thung lũng này trời tối rất nhanh, nếu không tìm được chỗ trước khi tối thì chỉ còn cách ngủ ngoài trời.

Đúng lúc này, nhiệm vụ hệ thống của Giang Nhất xuất hiện: 【Khám phá Ngọc quan tế tự của nước Cổ Điền, thu thập vật phẩm: Long Hổ Đoản Trượng!】 Giang Nhất ngẩn người, xem ra hệ thống không muốn anh đi tiếp ngay, Long Hổ Đoản Trượng nằm trong Ngọc quan tế tự!

Vốn dĩ Giang Nhất muốn tránh đi nhưng giờ có lẽ không tránh được rồi.

Theo bản đồ da người, nhất thời cũng không tìm thấy đoạn kênh

đào khác vì thời gian đã quá lâu, các tiêu chí trên bản đồ đã biến mất.

"Trời tối quá rồi, không đi tiếp được nữa, đêm nay đành nghỉ ở đây thôi." Phong Hạo nói.

Giang Nhất gật đầu: "Mọi người tìm chỗ bằng phẳng chuẩn bị nghỉ ngơi đi, mai tìm tiếp, dù sao tìm Mộ Hiến Vương cũng cần nhiều thời gian." Họ tìm thấy một bãi đất dưới hai gốc cây lớn, ở đó có một tảng đá khổng lồ có thể nằm ngủ được, tránh được hơi ẩm từ mặt đất và rắn rết.

Giang Nhất nhíu mày nhìn hai cây đa lớn đó, vốn là hai cây riêng biệt nhưng mọc một đoạn lại quấn lấy nhau như vợ chồng, thường được gọi là cây phu thê.

Nhưng Giang Nhất biết, cái Ngọc quan kia nằm ngay trong cây này.

Anh lắng tai nghe nhưng không thấy động tĩnh gì, hy vọng đêm nay yên ổn, ngày mai anh sẽ tìm lý do để lấy cái Ngọc quan bên trong ra.

Dù sao hiện tại anh cũng đang trong vai một kẻ 'đảo đấu'.

Họ nhóm một đống lửa trên khoảng đất trống, nướng chút thịt khô để ăn.

Vốn định tìm nước ở thác nhưng nghĩ đến khỉ nước, cá răng đao và trăn khổng lồ, mọi người chẳng ai dám, đành uống nước mang theo.

May là lần này họ mang theo rất nhiều nhu yếu phẩm, ở đây một tuần không thành vấn đề, nhưng nếu quá một tuần thì sẽ khá nguy hiểm.

Nha Nha hỏi: "Trên cây đa sao nhiều thực vật thế?" Giang Nhất đáp: "Đó là những loài ký sinh, nhưng cứ đà này hai cái cây này không

sống thọ được đâu, chất dinh dưỡng bị đám dây leo đó hút cạn rồi." Thực tế, hai cây đa lớn này trông đã rất già cỗi, rễ bên dưới như khô héo, bên trên cũng đầy cành khô.

Dự kiến không bao lâu nữa chúng sẽ đổ sập xuống.

Buổi tối, nơi đây không hề yên tĩnh, luôn có tiếng động vật từ xa vọng lại, có tiếng nghe như tiếng ma nữ khóc.

Hồng Lôi hỏi: "Tiếng gì mà quái dị thế?" Phong Hạo vốn dạn dày kinh nghiệm nói: "Chắc là tiếng cú mèo thôi, không cần lo, tôi có nỏ trong tay, không có gì phải sợ." Bảy người chuẩn bị túi ngủ, bốn người đàn ông thay phiên nhau canh gác.

Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ cũng đòi canh gác nhưng bị Giang Nhất từ chối.

Bốn người đàn ông mỗi người gác hai tiếng rưỡi là đủ.

Hoàng Bác gác ca đầu, Giang Nhất ca cuối.

Giang Nhất nằm trên tảng đá lớn, nghĩ đến cái Ngọc quan ở ngay gần đó khiến anh thấy hơi không tự nhiên.

Nhưng quanh đây ngoài tảng đá này chẳng có chỗ nào thích hợp hơn để nghỉ.

Có người canh gác thì dù sao cũng yên tâm hơn.

Bên cạnh là Nhiệt Ba và Nha Nha vẫn chưa ngủ được.

Giang Nhất đề nghị: "Hay là mọi người hát vài bài nghe đi?" "Hả?

Em ạ?" Nha Nha ngạc nhiên.

Giang Nhất cười: "Tất nhiên rồi, chứ nếu tôi hát có khi lại dẫn ma tới ấy chứ." Hai cô gái bật cười.

Là diễn viên nên việc ca hát không thành vấn đề.

Dọc đường Giang Nhất cũng đã mệt, lại bị cá cắn nên nghe tiếng hát của Nhiệt Ba, anh dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, anh mơ thấy một lão già mặc thanh bào, cưỡi một con voi lớn, đeo mặt nạ vàng đi về phía mình, sau đó còn hướng về phía anh dập đầu!

Anh giật mình tỉnh giấc.

Một giấc mơ thật kỳ quái.

Giang Nhất gãi đầu, chắc là hai ngày nay suy nghĩ nhiều quá nên mới mơ mộng lung tung.

Anh ngẩng đầu nhìn, ngoại trừ mình ra chẳng thấy ai quanh đống lửa cả, đúng ra Hồng Lôi phải gọi anh dậy thay ca rồi chứ, không biết anh ta đi đâu rồi.

Chợt nghe trên cây đa lớn phát ra tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hồng Lôi đang leo lên cây!

Anh ta đã leo cao tới hai mươi mét, sắp tới đỉnh rồi.

"Anh Lôi, anh làm gì thế?" Giang Nhất hét lớn.

Hồng Lôi đáp: "Tôi nghe trên này có tiếng động, để tôi lên xem sao." Giang Nhất hỏi: "Tiếng động gì?" Hồng Lôi nói: "Hình như có ai đó đang gõ mã Morse, rất có quy luật, tôi phải lên xem!" Giang Nhất nhớ đến cái tín hiệu ma quái trong nguyên tác, lập tức hét: "Anh Lôi mau xuống đi, chỉ là con cú lớn trên cây thôi." Hồng Lôi bảo: "Yên tâm, để tôi xem chút!" Vừa dứt lời, cái cây đa anh ta đang leo dường như không chịu nổi sức nặng bắt đầu rung lắc.

Rắc!

Trên thân cây xuất hiện một vết nứt lớn, từ đó chảy ra một loại dịch lỏng màu đỏ!

“Anh Lôi mau xuống ngay!” Giang Nhất hét.

Tiếng hét làm những người khác cũng giật mình tỉnh giấc.

Năm người lục tục dậy, thấy Giang Nhất đang ngẩng đầu lên, họ cũng nhìn theo thấy Hồng Lôi đang từ từ leo xuống.

“Hử?

Cây chảy máu sao?” Hoàng Bác tỉnh táo lại định tiến tới xem.

Giang Nhất giữ chặt: “Cẩn thận.” Hồng Lôi nghe nói cái cây chảy máu liền tăng tốc leo xuống, nhưng không may trượt tay vào lớp rêu bao phủ thân cây.

Chương 119

Anh ta trượt tay, cả người rơi xuống, nhưng vì thân cây đa lớn có những hốc cây nên anh ta ngã tọt vào một cái hốc.

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng 'á' một cái rồi không thấy người đâu nữa.

"Lão Lôi!" Hoàng Bác hét lớn nhưng không có tiếng trả lời.

Giang Nhất lo lắng, trong thân cây đó có thứ không sạch sẽ.

Anh nói: "Phong Hạo, đi theo tôi lên cứu người, hai cái cây này sắp đổ rồi, mọi người lùi xa ra một chút." Những người còn lại lập tức lùi lại.

Họ cũng thấy vết nứt trên cây đang chảy ra thứ dịch đỏ bốc mùi tanh hôi nồng nặc.

Cái cây này đúng là không bình thường.

Hiện tại thân cây rất khô khốc, nước đã bị lũ dây leo hút cạn, nếu có thêm người leo lên thì khả năng cao là sẽ đổ sập xuống.

Nên dù muốn giúp cũng chẳng còn cách nào khác.

Hiện tại là rạng sáng, mặt trăng vẫn chưa lặn, mọi người cũng chẳng còn buồn ngủ.

Nhóm lùi ra xa.

Giang Nhất và Phong Hạo leo lên cây, miệng gọi tên Hồng Lôi nhưng anh ta như biến mất tăm, trong hốc cây không có một chút động tĩnh nào.

Cả hai đều rất lo lắng.

Sau khi họ leo lên, Hoàng Bác và ba cô gái từ từ tiến lại dưới gốc

cây.

Giang Nhất chỉ kịp nhắc họ cẩn thận, dù sao mấy thứ này sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Bốn người ở dưới nhìn thấy thứ màu đỏ kia dường như không phải dịch lỏng mà giống như những con giun chỉ đang bò ra từ thân cây!

Nha Nha hét lớn nhắc nhở: "Mau xuống đi, thứ này nhìn nguy hiểm lắm!" Lúc này là rạng sáng nên khán giả vẫn chưa ngủ hết, chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này.

Hồng Lôi - một người đàn ông lực lưỡng - bỗng nhiên mất tích trong tán cây, còn cái cây thì chảy ra dịch đỏ như những con sâu đang ngoe nguẩy!

Khán giả chấn động: "Thứ gì vậy?" "Trong cây sao lại có nhiều thứ giống sâu thế?" "Thứ màu đỏ đó nhìn như cơ bắp ấy, là sâu sao?" "Hồng Lôi đâu rồi?

Không thấy đâu cả!

Có nguy hiểm không?" "Hai cái cây này nhìn quái dị thật, bị bao nhiêu thực vật ký sinh, đúng là số khổ." "Sáng sớm ra đã kích thích thế này sao?

Anh Lôi đi đâu rồi?

Sao tự nhiên lại biến mất?" "Là giun chỉ đỏ sao?

Nhìn tởm quá đi mất!" "Giang tiểu ca và cái anh người mới kia giỏi thật, lúc này còn dám lên cứu người!" Có khán giả vừa mới ăn sáng nhìn thấy đống dây đỏ như thịt người trên cây bò lổ ngổm là mất sạch vị giác.

Giang Nhất và Phong Hạo lần lượt leo lên cây, lên tới tán cây vẫn

không thấy Hồng Lôi đâu, nhưng họ lại phát hiện ra một chiếc máy bay nát bét mắc kẹt ở đó.

Phong Hạo đi sau Giang Nhất sững sờ, nhận ra ngay số hiệu máy bay: "Ở đây có máy bay vận tải thời Thế chiến II sao?

Chẳng lẽ nó bị rơi ở đây?" Giang Nhất thực ra đã chuẩn bị tâm lý nên không thấy lạ.

Chẳng lẽ Hồng Lôi rơi vào khoang máy bay rồi?

Vừa định bước tới, Giang Nhất cảm thấy cổ chân bị ai đó túm lấy.

Đang định ra tay thì tiếng Hồng Lôi vang lên dưới chân: "Anh em, giúp một tay!

Kéo tôi lên với!" Hóa ra Hồng Lôi vừa bò ra từ một hốc cây nào đó.

Giang Nhất vươn tay kéo anh ta lên.

"Mẹ kiếp, trong hốc cây đó mùi khó ngửi thật!

Bên trong có không ít xác chết, có một cái xác mặc quân phục của tụi Tây, chắc chết ở đó lâu rồi." Hồng Lôi vừa phủi bụi đất trên người vừa nói.

Giang Nhất và Phong Hạo thở phào, chỉ cần Hồng Lôi không sao là được.

"Cẩn thận!" Giang Nhất tinh mắt thấy dưới hốc cây có hai sợi dây đỏ đang vươn lên, lập tức rút Tiểu Thần Phong chém đứt!

Hồng Lôi lúc này mới phát hiện thứ sau lưng: "Mẹ kiếp, cái gì thế?!" Giang Nhất bảo: "Không có thời gian giải thích đâu, mau đi thôi!" Phong Hạo lẻn vào trong máy bay vận tải tìm được hai khẩu súng.

Đó là những khẩu súng tiểu liên Thompson được mệnh danh là

'máy đánh chữ'.

“Không ngờ ở đây lại có nhiều hỏa khí thế này.” Ánh mắt Phong Hạo rực sáng, dù sao cũng là quân nhân, súng ống luôn là tình yêu lớn nhất!

Hồng Lôi nói: “Lúc nãy tôi thấy trên này có chiếc máy bay này, không ngờ là thật, sao nó lại ở đây nhỉ?” Giang Nhất đáp: “Thời Thế chiến II có máy bay nước ngoài bị lạc, một chiếc rơi ở đây cũng không có gì lạ.” Giang Nhất biết rõ tại sao chiếc máy bay này lại ở đây, chỉ là mọi người chưa phát hiện ra thôi.

Đang nói chuyện thì Hoàng Bác ở dưới hét lên: “Ba người mau xuống đi, bên dưới có đống dây đỏ như giun sắp bao vây chúng tôi rồi!” Ba người nhìn xuống, dù nhìn không rõ lắm nhưng có rất nhiều 'sợi chỉ đỏ' đang từ từ bò lên trên!

Giang Nhất nghiêm mặt nói: “Mau xuống thôi, bị đống này bao vây là chết đau đớn lắm đấy!” “Để đồ ở đâu?” Phong Hạo vừa đi xuống vừa hỏi.

Giang Nhất đáp: “Đồ của tôi có liên quan đến thuật đẳng của mộ Hiến Vương, cụ thể là ở giữa hai cây đại thụ!” Ba người vội vàng leo xuống khỏi cây.

Vì tốc độ truy kích của những ‘tơ đỏ’ kia rất nhanh, không chỉ từ phía trên mà cả phía dưới cũng có.

Ba người chỉ có thể nhảy chuyền qua các cành cây.

Hồng Lôi và Phong Hạo đều đeo súng ‘đả tự cơ’ trên lưng.

Giang Nhất biết rõ hai khẩu tiểu liên này tuyệt đối sẽ giúp ích lớn cho hành trình tiếp theo.

Dù sao cũng là nhặt được của Lý Kiểm, không dùng thì phí.

Hiện tại đã đến lúc này rồi, vì bảo mệnh tự nhiên không cố kỵ được nhiều thế.

Nếu lúc trước có hai khẩu súng này thì cũng chẳng đến mức phải sợ cá khuê răng đao với thanh lân cự mãng như vậy.

Sau khi ba người xuống được vài mét, Nha Nha ở phía dưới nhắc nhở: "Cẩn thận!

Phía dưới toàn là 'tơ đỏ'!" Nha Nha cũng không biết thứ đó gọi là gì, chỉ có thể gọi là 'tơ đỏ'.

Giang Nhất nhìn xuống, thấy thân cây phía dưới đã bị tơ đỏ bao vây hoàn toàn và đang từ từ bò lên.

Chương 120

Cây cổ thụ trông như thể đang mọc ra các huyết quản, nhìn vô cùng máu me kinh dị!

Ba người cách mặt đất khoảng mười mét, lúc này nhảy xuống thì không chết được nhưng chắc chắn sẽ bị thương.

Cành cây nơi Hồng Lôi đang đứng có không ít tơ đỏ, anh chửi thề: "Cái quỷ gì thế này?

Để tôi thử súng của tôi!" Hồng Lôi vừa nói vừa lên đạn khẩu súng tiểu liên!

Hiện giờ cũng chẳng quản được nhiều nữa.

Giang Nhất chém đứt đám tơ đỏ dưới chân, thứ này giống như giun chỉ, nhìn thấy đồ ăn là động đậy, chảy ra dịch thể màu xanh bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Hồng Lôi tuy là minh tinh nhưng cũng từng đi lính, trước đây khi tham gia chương trình thực tế cũng đã chơi súng rồi, nên anh không hề lạ lẫm, kéo khóa nòng rồi nhắm vào đám tơ đỏ trên thân cây quét một trận!

Súng 'đả tự cơ' có tốc độ bắn cực nhanh, chớp mắt đã dọn sạch một khoảng, tạo cơ hội cho ba người hạ xuống!

Sáu mét!

Ba người cảm thấy khoảng cách đã ổn, Hồng Lôi lại quét một lượt nữa dưới chân.

Lúc này cũng chẳng quan tâm đạn dược có đủ hay không, mạng sống là trên hết.

Đám tơ đỏ bị bắn đứt cơ bản không còn cử động, chúng quằn quại bò về phía thân chính như thể muốn nối liền lại, nhưng tạm thời không còn đe dọa nữa.

Rất nhanh, cả ba cùng nhảy xuống.

Chỉ có Hồng Lôi khi nhảy xuống cuối cùng, đại thụ đã hơi không trụ nổi, vết nứt ngày càng lớn!

"Mau tránh ra!

Hai cái cây sắp sập rồi!" Hồng Lôi vừa chạy vừa hét, lưng đeo súng chạy ra ngoài.

Cảm giác vừa rồi thực sự vô cùng kích thích.

Đàn ông ai chẳng thích chơi súng.

Hồng Lôi mười năm rồi mới được chạm vào súng, lần này chơi thật đã tay, cảm thấy vô cùng thống khoái, vẻ mặt đầy phấn khích!

Sau khi ba người xuống, cả bảy người lập tức lùi lại.

Hai cây phu thê ầm ầm sụp đổ!

Vốn dĩ có một chiếc máy bay vận tải thời Thế chiến II đè bên trên, lại bị hai cây cổ thụ nghìn năm này hút hết dinh dưỡng, thân cây đã mục ruỗng.

Giờ lại bị Hồng Lôi bắn phá làm gỗ vụn bay tứ tung, không còn chịu nổi trọng lực nữa nên đổ gục!

Tán cây đổ xuống chồng chất trên mặt đất như một gò gỗ nhỏ.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là khi thân cây nứt ra lúc đổ xuống, bên trong lộ ra một chiếc hòm lớn bằng ngọc.

Nhìn ngoại hình, mọi người lập tức hiểu ngay, đó là một chiếc quan tài!

Những ‘tơ đỏ’ kia chính là từ trong quan tài này lan ra.

Giang Nhất nhìn chiếc ngọc quan chính là mục tiêu của mình.

Đúng lúc này, tia nắng đầu tiên xuất hiện trong thung lũng, chiếu rọi lên ngọc quan.

Mọi người xuyên qua bóng râm ở mặt bên phát hiện bên trong có bóng đen, nhưng sắc đỏ quá đậm nên nhìn không rõ cụ thể.

Dưới chiếc ngọc quan này đang đè lên một đôi tay, khiến ai nấy đều chấn kinh.

Hoàng Bác nói: “Hồng Lôi, anh rảnh rỗi không có việc gì leo lên đó làm gì?” Hồng Lôi đáp: “Đừng nhắc nữa, tôi trực đêm nửa đêm đầu không sao, nửa đêm sau hình như nghe thấy trên cây có tiếng động, gõ như mã Morse ấy, rất có quy luật nên tôi leo lên xem.

Ai dè trên đó toàn là thực vật, lỡ tay trượt chân ngã vào hốc cây.

Trong bóng tối tôi giẫm phải một vật cứng rồi bám vào leo lên, chắc là cái quan tài này đây!

Mẹ kiếp, thật rợn người.” Hoàng Bác hỏi: “Súng ở đâu ra?” Hồng Lôi chỉ: “Đó, trên tán cây có một xác máy bay vận tải rơi ở đó, nhìn cái người bị đè dưới quan tài kia kìa, không phải đang mặc quân phục ngoại quốc thời Thế chiến II sao?” Mọi người nhìn theo, đúng thật là vậy.

Tiến lại gần nhìn kỹ, ngũ quan của người đó bị tơ đỏ đâm xuyên vào.

Trương Thần Lộ hít một hơi khí lạnh: “Tơ đỏ hình như có thể hấp thu máu trong cơ thể động vật rồi dẫn vào trong ngọc quan...” Hồng Lôi nhảy dựng lên: “Quái vật à, để tôi cho nó một băng đạn là biết ngay!” Rõ ràng anh vẫn chưa chơi đã tay.

Mọi người không biết phải làm sao, đều nhìn về phía Giang Nhất.

Giang Nhất chậm rãi đi đến bên cạnh ngọc quan, quan sát các hình chạm khắc trên đó.

"Những phù điêu này mang phong cách thời Tần Hán, xét theo phương vị, chiếc quan tài này hẳn là mộ bồi táng của mộ Hiến Vương." "Không khoa học nha, Giang tiểu ca, mấy tháng nay tôi cũng xem không ít phong thủy, chẳng phải lão thụ là đứng đầu ngũ hại của âm trạch sao?" Hoàng Bác thắc mắc: "Có người lại đặt quan tài trong cây già sao?

Thật không khoa học." Tục ngữ có câu, cây già có thể cướp phong đoạt khí.

Những nơi như cây già, núi độc, dòng nước đứt đoạn, đồi trọc, đá loạn tuyệt đối không thích hợp để mai táng.

Trong 'Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật' mà Giang Nhất có được cũng viết rằng, ở những nơi như núi độc mà đặt quan tài vào trong cây già thì người bên trong thật sự chết không nhắm mắt.

Giang Nhất gật đầu nói: "Không sai, bên trong có khả năng là một thuật sĩ hoặc tế tư của vương quốc Cổ Điền năm xưa, những người này tự cho mình khác biệt với người phàm nên không tuân theo phong thủy của người phàm cũng không có gì lạ." Mọi người gật đầu.

Trương Thần Lộ nhìn dịch thể màu đỏ đầy ắp trong ngọc quan, trịnh trọng nói: "Chiếc ngọc quan này tuyệt đối không tầm thường, phương vị này đúng như Giang Nhất nói, là mộ bồi táng hoặc là kẻ canh giữ cho mộ Hiến Vương." Hoàng Bác cẩn thận né tránh đám tơ đỏ, hình như vì quan tài đột ngột rơi xuống nên đám tơ đỏ đã yên tĩnh được một lúc, hiện giờ không thấy nguy hiểm gì nên anh tranh thủ nhìn chất liệu quan tài.

Gần quan tài cũng có không ít xương cốt động vật, không ngoại lệ đều bị tơ đỏ quấn lấy như những con rối dây.

Cách đó không xa, xác máy bay vận tải cũng rơi xuống, lộ ra không ít vật tư, có một số súng ống nhưng mọi người chưa xem kỹ.

Hoàng Bác khẽ chạm vào ngọc quan: "Bên trong nhìn không giống hình người cho lắm." Hồng Lôi ở bên cạnh nói: "Làm gì mà lằng nhằng thế, trực tiếp nạy quan tài ra xem bên trong có gì là xong." Hiện giờ cầm 'đả tự cơ' trong tay nên anh chẳng sợ gì cả, dù bên trong có nhảy ra một con 'tống tử' thì cũng bị anh bắn cho nát bét.

Vấn đề đặt ra trước mắt mọi người là có muốn 'thăng quan phát tài' (mở quan tài phát tài) hay không!

Đồ bên trong trông có vẻ không lành lành, nhưng mọi người đang tìm thứ cứu mạng, không thể bỏ qua bất kỳ nghi điểm nào.

"Phải mở!

Vạn nhất bên trong có Mộc Trần Châu thì sao!" Hồng Lôi nói.

Hoàng Bác bảo: "Tôi cũng muốn xem bên trong có gì." Nha Nha cũng nói: "Xem đi!

Chương 121

Xem đi!" Mọi người đều muốn xem, có lẽ vì tò mò, và cũng vì hy vọng tìm thấy Mộc Trần Châu.

Giang Nhất đương nhiên biết nó không ở đây, nhưng bên trong có thứ anh cần thu thập.

Đã mọi người đều muốn mở thì tranh thủ mở ngay thôi.

Trương Thần Lộ nói: "Hiến Vương là kẻ sùng bái vu thuật, một lòng muốn tu tiên, nếu người này là thuật sĩ hay tế tư thì chắc chắn cũng muốn sau khi chết sẽ thành tiên, không chừng bên trong chẳng có gì cũng nên." Trong đoàn đội này, ngoài Giang Nhất ra thì Trương Thần Lộ là người hiểu rõ về đảo đấu nhất, cô nói vậy làm mọi người cũng yên tâm phần nào.

Phong Hạo và Hồng Lôi phối hợp ăn ý lên đạn súng tiểu liên.

Giang Nhất lấy từ trong ba lô ra một chiếc gương hình tam giác khiến mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Hồng Lôi tò mò hỏi: "Giang tiểu ca, lúc này rồi mà còn tâm trí soi gương sao?" Giang Nhất cạn lời: "Anh Lôi, tôi soi gương hồi nào, gương này dùng để trấn áp tống tử đấy!" "Gương mà cũng trấn được tống tử sao?" Giang Nhất giải thích: "Gương bình thường thì không được, nhưng đây là Âm Dương kính.

Thông thường Mạc Kim đảo đấu đều làm việc vào ban đêm, hiện giờ mở quan vào ban ngày để đề phòng khí trong quan tài xung kích tam muội chân hỏa trên người sống nên phải dùng Âm Dương kính chiếu vào cửa quan." Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Hồng Lôi giơ ngón tay cái: "Chuyên nghiệp!" Khi Giang Nhất đưa

Âm Dương kính ra, ánh nắng chiếu vào rồi phản xạ ngay trên ngọc quan.

Lúc này, trong chiếc ngọc quan bán trong suốt hiện lên bóng đen của một thân hình rất cao lớn!

Nhưng ngoài ra còn có những thứ kỳ quái bên cạnh mộ chủ.

Vì ngọc quan bán trong suốt cộng thêm dịch thể màu đỏ bên trong nên không thể nhìn rõ được.

Hoàng Bác nói: "Xem ra kẻ này không thành tiên được rồi, bên trong vẫn còn thi thể kìa." Giang Nhất gật đầu: "Muốn thành tiên đâu có dễ thế." Hai người cùng nhau đẩy nắp ngọc quan ra!

Đúng lúc này, ánh mặt trời đang rực rỡ đột nhiên biến mất, như thể có một đám mây đen dày đặc che lấp, không còn ánh sáng khiến ngọc quan càng thêm bí ẩn.

Một tiếng sấm vang lên khiến ai nấy giật mình.

Trong khoảnh khắc này mà xuất hiện đám mây đen lớn như vậy, khó tránh khỏi khiến lòng người hoảng loạn.

Giang Nhất nhìn đám mây đen, thấy có vẻ không mưa nhưng bên trong lại chập chờn tia sét.

Nếu ở thời cổ đại, có lẽ người ta sẽ coi là thần linh nổi giận, không muốn người phàm chạm vào ngọc quan!

Giang Nhất lẩm bẩm: "Lão tử cứ chạm đấy, có giỏi thì đánh chết tôi đi!" Nói xong anh cùng Hoàng Bác dùng lực đẩy mạnh!

Ngọc quan rơi từ trên cây xuống vốn đã có góc nghiêng, nắp quan tài đã trệch ra một phần nên rất dễ đẩy.

Một tiếng 'xoảng' vang lên, nắp quan rơi xuống đất.

Giang Nhất lập tức rút Hắc Kim cổ đao ra cảnh giới.

Tuy trong nguyên tác không có biến cố này nhưng anh biết dòng thời gian ở thế giới này có chút khác biệt.

Tình hình trong cổ mộ dường như bị đẩy lùi vài năm so với nguyên tác, dựa vào những gì đã gặp trước đó anh có thể đoán được.

Qua vài năm, liệu cổ mộ có biến hóa gì lớn không, Giang Nhất thật sự không nắm chắc, nên tự nhiên phải cẩn thận!

May mắn là sau khi dịch thể màu đỏ chảy ra, trong ngọc quan không có động tĩnh gì thêm.

Mọi người từ từ tiến lại gần.

Giang Nhất nhắc: "Đeo mặt nạ phòng độc vào, đề phòng dịch thể có độc." Mọi người lập tức chấp hành.

Lần này chuẩn bị rất đầy đủ, đều là yêu cầu trước đó của Giang Nhất, bao gồm cả thiết bị lặn nhỏ và bình oxy.

Anh hiểu rõ hành trình này không hề đơn giản!

Ngọc quan này mới chỉ là bắt đầu.

Khán giả vô cùng kích động!

Những người thích xem chương trình đạo mộ thích nhất là đoạn nào?

Đương nhiên là lúc mở quan tài rồi.

Cảm giác hồi hộp đó trong lòng mọi người chẳng khác nào lúc vén khăn trùm đầu của tân nương vậy!

"Mở rồi!

Mở rồi!" "Bên trong nhất định có đồ tốt, cuối cùng tôi cũng sắp được biết rồi!" "Trong ngọc quan nhìn đỏ lòm như máu, quỷ dị quá, hay là tốt nhất đừng mở?" "Đám người này gan dạ thật sự!

Trước đây không phục đảm lượng của diễn viên, nhưng giờ thì phải nể phục, ngay cả quan tài của thần tiên cũng dám mở!" "Sao tự nhiên trời đổi sắc thế kia?

Không có trong dự báo thời tiết sao?

Thiên hàng dị tượng, cái quan tài này không mở được đâu!" "Bên trong không phải toàn máu động vật chứ?

Nhìn tà tính thật, mấy người này mở quan tài này ra là để trừ ma hàng yêu luôn rồi!" "Khai quan phát tài!

Khai quan phát tài!" "Lịch sử nước Cổ Điền thật kỳ quái, cái lão Hiến Vương này định thăng tiên sao?" "Chẳng lẽ Mộc Trần Châu ở trong đó?

Mộc Trần Châu rốt cuộc là thứ gì?" Tiếp theo, khán giả nín thở dõi theo xem Giang Nhất và mọi người phát hiện được gì.

Quan tài bình thường thì bên trong là xương cốt người chết và đồ tùy táng, nhưng chiếc quan tài này... quả thực không tầm thường!

Sau khi nạy mở quan tài, dịch thể đỏ tươi chảy ra.

Mọi người đều đã đeo mặt nạ phòng độc, tuy hơi ngốt nhưng ít nhất cũng bảo toàn được mạng sống.

Nha Nha tinh ý quan sát: "Ơ?

Đám tơ đỏ này hình như hoàn toàn không động đậy nữa!" Mọi người cúi đầu nhìn, đúng thật.

Đám tơ đỏ đó như bị mất nước, nhìn không còn đe dọa gì.

Giang Nhất giải thích: "Dịch thể trong ngọc quan cung cấp năng lượng cho đám tơ đỏ, giờ ngọc quan không còn dịch thể, lũ này cũng coi như chết rồi." Mọi người gật đầu, chuyện này thực sự vượt xa trí tưởng tượng.

Cũng đúng, tơ đỏ và ngọc quan có mối quan hệ cộng sinh như vậy.

Mọi người đeo mặt nạ vây quanh.

Chương 122

Vì ngọc quan nằm nghiêng nên khi dịch thể đỏ chảy hết, giữa quan tài lộ ra một hình người.

Một cái đầu người hiện ra, không khác người thường là mấy, mặt hơi dài, đúng chuẩn hình ảnh người cổ đại.

Tóc trắng xóa, rõ ràng là một lão già.

Mọi người kinh nghi bất định.

Hoàng Bác thốt lên: "Vãi, lão già này nhìn cơ bắp vẫn căng đầy, cứ như vừa mới chết không lâu ấy." Hồng Lôi đoán: "Chẳng lẽ dịch thể trong này có chức năng bảo quản tươi sống?" Nha Nha nói: "Tà môn quá, nhìn trên người ông ta kìa, hình như đang quấn thứ gì đó?" Nhìn kỹ lại mới thấy trên người lão già quấn một con trăn lớn đã lột da.

Qua thời gian dài, con trăn và xác người đã dính chặt làm một.

Hồng Lôi bạo dạn lấy xẻng quân dụng chọc thử, người và rắn không thể tách rời, như thể mọc ra cùng nhau vậy.

Hình ảnh này quá đỗi khủng bố khiến ngoài Giang Nhất và Hồng Lôi ra, những người khác đều không dám lại gần.

Khi dịch thể đỏ chảy hết, thứ trong quan tài hiện rõ mồn một.

Cơ bắp của con trăn lột da dường như đang rung động như thể còn sống, trên xác rắn có không ít tơ đỏ như những con giun chỉ, nhưng vì mất đi dịch thể nên chúng nhanh chóng mất đi sinh cơ.

Trương Thần Lộ hỏi: "Ý gì đây?

Người và trăn mai táng cùng nhau, có thuật này sao?" Những

người có mặt đều không biết.

Phát hiện này chắc chắn sẽ gây chấn động giới khảo cổ, thậm chí là cả thế giới.

Dịch thể trong ngọc quan cùng hai cái xác có lẽ đã tồn tại hàng nghìn năm nhưng vẫn giữ được sức sống, phải nói đây tuyệt đối là một kỳ tích mà hiện tại chưa ai giải thích nổi.

Giang Nhất nhìn kỹ rồi nói: "Chắc là thứ mà Hiến Vương giỏi nhất: thuật đằng.

Con trăn này chắc là được nuôi dưỡng bằng 'nhân dong' (người làm tượng), phải ký sinh oán niệm trong nhân dong vào hai cây đại thụ, giờ đây hai cây đại thụ chính là con trăn này!" "Tơ đỏ có thể nuốt chửng máu của động vật, chuyển hóa thành dịch thể trong ngọc quan để duy trì xác chết không thối rữa." Mọi người nghe xong rùng mình, thứ tà thuật này thật sự đáng sợ!

Nói xong Giang Nhất mò từ trong quan tài ra một chiếc mặt nạ vàng và một cây đoản trượng, chính là hai vật phẩm nhiệm vụ cần thu thập.

Mọi người vây lại xem.

"Gì đây?" Hồng Lôi rất hứng thú với đồ trong quan tài.

Món thứ nhất là mặt nạ bằng vàng ròng, điểm xuyết thêm ngọc thạch, nhìn có vẻ là thứ tế tư dùng khi làm phép.

Mọi người chú ý đến hoa văn xung quanh mặt nạ.

"Không phải giống cái mắt tôi thấy ở Tinh Tuyệt cổ thành sao!

Nó có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành à?" Nha Nha hiếu kỳ.

Hoa văn trên mặt nạ này chạm đầy hình con mắt, giống hệt lúc ở Tinh Tuyệt cổ thành.

Hai cổ quốc cách xa hàng vạn dặm lại có một sợi dây liên hệ.

Giang Nhất nói: "Năm đó tộc Quỷ Động phỏng chế ngọc nhãn từ Mộc Trần Châu, nên nước Cổ Điền mới có hình tượng Mộc Trần Châu." Mọi người gật đầu, thì ra là thế.

Một viên Mộc Trần Châu đã kết nối hai quốc gia.

Hoàng Bác nói: "Nếu vậy thì Mộc Trần Châu chắc chắn ở đây rồi!" Đến đây không phải để tìm Mộc Trần Châu cứu mạng sao, giờ ít nhất đã thấy hy vọng.

Giang Nhất thu mặt nạ vàng và đoản trượng lại.

Hồng Lôi nói: "Bên trong vẫn còn đồ kìa, có mang đi không?" Anh Lôi lúc nào cũng không quên bản sắc người đảo đấu!

Giang Nhất bảo: "Thôi, lúc đi ra mang theo cũng không muộn, biết đâu bên trong còn đồ tốt hơn." Thực tế anh không muốn Hồng Lôi phải mang vác quá nặng vì bên trong có thể gặp nguy hiểm.

Mộ Hiến Vương không dễ đào đâu, bên trong còn có 'đẳng anh' (trẻ con bằng cây) nữa.

Hồng Lôi thấy có lý: "Giang tiểu ca nói đúng, một kẻ bồi táng mà đã có nhiều đồ thế này, cổ mộ Hiến Vương chắc chắn đồ tốt còn nhiều hơn nữa." Hoàng Bác hỏi: "Cái xác kia tính sao?" Giang Nhất đáp: "Đốt đi!" Thứ tà ác này sao có thể để lại được?

Mọi người nhất trí quyết định đốt sạch!

Nha Nha vốn chỉ là một minh tinh, thế giới của cô rất đơn thuần, nhưng giờ đã thấy qua bao nhiêu cổ mộ, tâm tư bắt đầu trở nên phức tạp.

Chiếc ngọc quan tà ác này khiến cô cảm nhận được sự phức tạp của thế giới.

“Đốt đi!

Loại tà ác này phải đốt sạch!” Nha Nha cũng nói.

Tuy thứ này có giá trị lớn về mặt lịch sử khảo cổ, nhưng dù sao cũng là tà thuật, không cần nghiên cứu.

Cả nhóm đồng ý đốt sạch xác người và rắn!

“Đốt bằng gì?” Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất lấy ra bình nhiên liệu từ ba lô.

Thứ này thực sự rất tốt.

Anh châm lửa rồi ném vào ngọc quan.

Chớp mắt xác chết bùng cháy, mọi người không rời đi ngay vì đây là rừng sâu, không thể để cháy rừng nên phải đứng canh.

Hồng Lôi, Phong Hạo và Hoàng Bác đi đến chỗ xác máy bay tìm đồ có thể dùng được.

Phải biết rằng lộ trình phía sau có thể gặp đám trăn khổng lồ nên tốt nhất phải phòng bị kỹ.

Trương Thần Lộ có thanh đồng kiếm nên không dùng vũ khí nóng, Giang Nhất cũng có vũ khí riêng.

Nha Nha và Nhiệt Ba không biết bắn súng, nên vũ khí nóng cơ bản do ba người đàn ông sử dụng.

Hoàng Bác tìm được một khẩu M4, ba người lấy không ít lựu đạn thời đó.

Khung cảnh lúc này thực sự mang hơi hướng thời kháng chiến.

Hồng Lôi nói: “Tôi cảm giác như mình đang đi đánh giặc ấy nhỉ?” Hoàng Bác cười: “Tôi cũng thế, nhưng giờ chúng ta đã súng ống đầy đủ, lát nữa gặp nguy hiểm cũng không phải sợ nữa.” Ban đầu mọi

người tưởng cái quan tài phải cháy một lúc, nhưng không ngờ hai cái xác gặp lửa chỉ một lát đã thành tro than.

Thứ chất liệu không rõ dưới ngọc quan cũng bị lửa đốt thủng, liên kết với tán cây rồi đổ sụp xuống dưới.

Chương 123

Đúng lúc này, mọi người cảm giác cả khu vực như đang động đất!

Có thứ gì đó như muốn từ dưới đáy ngọc quan trồi lên.

Mọi người lập tức lùi lại, Phong Hạo cầm sẵn lựu đạn trong tay.

"Vãi!

Thứ gì mà to thế, gặp đối thủ cứng rồi, mọi người cẩn thận!" Hồng Lôi lăm lăm khẩu 'đả tự cơ', sẵn sàng tặng cho thứ đó một băng đạn.

Giang Nhất nhìn rõ rồi nói: "Đừng vội, là một tấm bia đá!" Thấy một tấm bia đá từ từ nhô lên, bên dưới có một thứ như con rùa đang cõng bia!

Mọi người kinh ngạc nhìn tấm bia dần hiện ra.

Có vẻ như việc ngọc quan sụp xuống đã kích hoạt cơ quan, khiến tấm bia đá vốn chôn dưới đất trồi lên.

Khi thứ đó dừng lại, mọi người mới vây quanh.

Hồng Lôi nói: "Gì đây?

Trong truyền thuyết là rùa rụt cổ cõng bia sao?" Hoàng Bác bảo: "Lão Lôi, anh lại lộ cái học thức hạn hẹp rồi, không phải rùa đâu, là Bí Hý, một trong chín đứa con của rồng, chuyên cõng bia đá!" Hồng Lôi cười hì hì không để bụng, anh vốn là dân thô lỗ nên chẳng quan tâm.

Anh tắc lưỡi: "Cái này nhìn cũng giống bảo vật đấy, chỉ tiếc là không mang đi được." Mọi người: "..." Con Bí Hý bằng đá khổng lồ này nặng cả mấy tấn, bảy người có hợp sức cũng chịu.

Giang Nhất lại bảo: "Không phải Bí Hý đâu, là Tiêu Đồ, nhìn gần giống Bí Hý nhưng móng vuốt sắc nhọn, miệng có răng lợi, cõng tấm bia này có lẽ là lăng phổ của mộ Hiến Vương." Mọi người lập tức đứng vây quanh con Tiêu Đồ khổng lồ.

Lăng phổ có lẽ ghi chép về chuyện của Hiến Vương, liệu trong đó có nhắc đến Mộc Trần Châu không, ai cũng tò mò.

Đương nhiên, họ cũng muốn biết Hiến Vương rốt cuộc là kẻ thế nào.

Cả bảy người đều là những người hiếu kỳ, biết đâu lại tìm được manh mối vào mộ Hiến Vương.

Hồng Lôi nói: "Nhanh, Giang tiểu ca giảng cho chúng tôi xem trên đó viết gì?" Đến giờ mọi người chỉ có ấn tượng mơ hồ về nước Cổ Điền và Hiến Vương, chỉ biết gã này không phải hạng tốt lành gì, sùng bái vu thuật, nhưng cụ thể ra sao thì chẳng ai hay.

Giang Nhất vốn đã biết đại khái, nhưng thế giới đạo mộ ở đây dường như có chút khác biệt so với nguyên tác.

Ví dụ như lời tiên tri dự ngôn xuất hiện không giống, nên anh cần phải tìm tòi những điểm khác biệt đó.

Giang Nhất bắt đầu đọc, đó là lịch sử nước Cổ Điền.

Nước Cổ Điền vốn là ba quận do Tần Thủy Hoàng thiết lập, cuối thời Tần, các thủ lĩnh bắt đầu tự lập, khi đó nhà Hán mới thành lập nên chưa rảnh tay lo chuyện nước Cổ Điền.

Đến cuối thời Cổ Điền, nhà Hán lớn mạnh, bắt đầu đòi nước Cổ Điền nộp thần vật thượng cổ là Mộc Trần Châu.

Nội bộ nước Cổ Điền nảy sinh phân tranh, một bộ phận muốn nộp, một bộ phận từ chối.

Hiến Vương lúc đó đã mang theo Mộc Trần Châu thật sự ly khai khỏi nước Cổ Điền để tự lập.

Nước Cổ Điền còn lại chỉ đưa cho Kinh Vũ Đế một bản phỏng chế.

Đúng như Giang Nhất dự đoán.

"Mấy thứ này hình như giống với những gì tôi biết." Hoàng Bác nói.

Giang Nhất gật đầu, phía dưới viết về câu chuyện của Mộc Trần Châu.

Viên ngọc này ban đầu xuất hiện ở Quỷ Động!

Giang Nhất nhíu mày, có chút sai lệch với những gì anh biết.

"Trên đó viết, có một con thần điểu rực rỡ như mặt trời, vào một ngày nọ đã ném Mộc Trần Châu vào trong Quỷ Động, sau đó không biết vì lý do gì mà nó rơi vào tay Chu Văn Vương..." Giang Nhất cau mày nói.

"Thái dương thần điểu?" Hoàng Bác ngạc nhiên.

Trương Thần Lộ nhận xét: "Thời cổ đại có lẽ có nhiều màu sắc truyền thuyết, cũng có thể là người cổ đại tưởng tượng ra, chắc chỉ là một truyền thuyết thôi." Những người khác gật đầu.

Giang Nhất thầm nghĩ con thái dương thần điểu này chưa từng xuất hiện trong nguyên tác, liệu có liên quan gì không?

Không rõ nữa.

Mọi người chỉ coi đó là truyền thuyết, không tin là thật.

Nha Nha nói: "Giang ca, đọc tiếp bên dưới đi." Giang Nhất tiếp tục đọc: "Đến cuối thời Tần, Mộc Trần Châu lại rơi vào tay nước Cổ Điền, sau đó Hiến Vương mang nó đi, muốn dùng thần châu này tu

luyện thành tiên.

Vị trí mộ Hiến Vương được chọn ở một động phủ có phong thủy cực tốt.

Trước sau xây dựng mất 27 năm, huy động nhân lực của cả quốc gia." Mọi người không khỏi tắc lưỡi.

Nha Nha nói: "Một kẻ mà huy động cả nước xây mộ cho mình, thật quá lãng phí." Hồng Lôi bảo: "Cái gã này cả đời chắc chẳng làm gì khác ngoài việc chuẩn bị xây mộ, đúng là lao dân thương tài, dùng bao nhiêu người làm thành nhân dong, chuyện này chỉ hạng quân chủ bất thường như Thương Trụ Vương mới làm ra được." Mọi người gật đầu.

Từ tấm lăng phổ này có thể thấy Hiến Vương tuyệt đối không phải một vị vua tốt.

Hắn chỉ mải mê tu tiên, bắt cả nước phục vụ suốt 27 năm, chắc chắn là một thời kỳ bạo chính.

Hắn thống trị người Di địa phương làm nô lệ.

Hồng Lôi hỏi: "Vậy cuối cùng Hiến Vương thế nào?

Có thành tiên không?" Giang Nhất lắc đầu: "Trên này không viết, chuyện đó có lẽ phải vào trong mộ Hiến Vương mới biết được." Phần sau ghi về tình hình bồi lăng.

Một vị chủ tế tự của Cổ Điền Quốc, sau khi Hiến Vương nhập liệm, đã tìm hai cây banyan, chôn tấm bia đá này xuống rồi trồng cây lên trên.

Sau đó bắt và nuôi dưỡng 'Thanh Long' (con trăn bị đốt thành tro kia), đặt chủ tế tự vào trong ngọc quan.

Đáy ngọc quan thông với gỗ cây nên có thể mọc cùng với cây

banyan, cuối cùng hình thành cục diện như hiện tại.

Làm vậy để giữ cho xác chủ tế tự không thối rữa, cũng có thể cải biến phong thủy mộ Hiến Vương, khiến nơi này thành một vùng phong thủy tuyệt hảo!

Tiếp theo, Giang Nhất nhìn xuống dưới.

Mọi người nhìn theo, lập tức ngây người.

Trên đó là một bức họa chạm khắc về dáng vẻ của mộ Hiến Vương.

"Vãi, lơ lửng trên trời sao?

Chương 124

Hiến Vương thành tiên thật à?" Hoàng Bác kinh ngạc.

Trên bia đá chạm khắc một cảnh quan tráng lệ, một cung điện nguy nga huyền phù giữa không trung!

Nhìn từ xa như thiên cung, có đầy đủ cung điện, bên dưới có những dải tường vân nâng đỡ.

Hoàng Bác nói: "Gã này muốn làm Ngọc Hoàng Đại Đế chắc?

Làm sao mà xây nổi như vậy?" Giang Nhất nói: "Đương nhiên là không thể rồi, có lẽ chỉ là nhìn giống thôi." Mọi người nhìn lại, trên bia đá không còn gì nữa.

Tiếp theo Giang Nhất bắt đầu xem bản đồ da người để tìm đường đi tiếp.

Trương Thần Lộ cũng tham gia vào.

Hai người xem xét một lúc, thấy vị trí hiện tại cách lối vào Trùng Cốc khá xa, vì hoàn toàn không có vật tham chiếu.

Một tấm bản đồ da người có lịch sử nghìn năm, qua ngần ấy thời gian vật đổi sao dời, những thứ vẽ trên đó không còn tìm thấy nữa.

Nhưng trên bản đồ lại có hai con cóc đối xứng khiến mọi người bách tư bất đắc kỳ giải.

"Đi thôi, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa tìm." Giang Nhất nói.

Mọi người thu dọn đồ đạc, Hồng Lôi, Hoàng Bác, Phong Hạo mang theo trang bị nhặt được trong xác máy bay tiếp tục lên đường.

Lúc này đám mây đen sấm sét trên trời đã biến mất không dấu vết.

Cả nhóm tiếp tục đi qua những bụi rậm và suối nhỏ.

Nơi này quanh năm không có dấu chân người nên phong cảnh rất đẹp, có nhiều động vật hoang dã.

Vì là ban ngày nên mọi người không còn sợ hãi, thậm chí còn tìm thấy những thứ hiếm gặp trong thung lũng, như bướm khổng lồ, những cây hoa lá đỏ rực.

Những thứ này ở thế giới bên ngoài đều không thấy.

Hình ảnh truyền ra ngoài đã thu hút sự chú ý của các nhà thực vật học và động vật học, rõ ràng họ chưa từng thấy những chủng loại mới này.

Nếu không phải mọi người đang cần tìm mộ Hiến Vương thì việc mang những thứ này ra ngoài cũng đủ gây chấn động thế giới.

Ví dụ như cái cây hoa kia, có nhà thực vật học nhận ra đó là Vũ Liệt Thánh Quyết, một loại thực vật có lịch sử hàng chục triệu năm.

Họ đã đi bộ vài tiếng đồng hồ, giữa chừng đội ngũ có nghỉ ngơi, Phong Hạo còn dùng cung tên bắn được hai con thỏ rừng để nướng ăn, giúp mọi người bổ sung thể lực.

Nếu không phải đi tìm cổ mộ thì nơi này thực sự là một nơi nghỉ dưỡng lý tưởng.

Rất nhanh, mọi người phát hiện trên mặt đất có dấu vết của gạch ngói để lại từ khi xây đường!

Giang Nhất lấy bản đồ ra đối chiếu: "Có lẽ sắp đến rồi!" Mọi người tinh thần chấn hấn, tiếp tục men theo dấu vết đường nhân tạo đi tới, họ phát hiện hai khối sơn thạch khổng lồ.

Phong Hạo thấy la bàn trên tay không còn chuẩn nữa, kim cứ dao động không ngừng giữa hai tảng đá.

“Hình như hai tảng đá này có từ tính.” Phong Hạo nói.

Trên hai tảng đá đều vẽ một con mắt màu đen.

Giang Nhất biết đó là lối vào.

Hồng Lôi cúi đầu quan sát kỹ: “Đá sao?

Hình như hơi khác thường.” Trương Thần Lộ nhận xét: “Có lẽ là thiên thạch, trên đó có các thể kết tinh, chắc là do ma sát với tầng khí quyển rồi cháy rực tạo thành.” Học thức của Trương Thần Lộ đối với mọi người vẫn là một ẩn số, cái gì cô cũng biết một chút, nên việc nhận ra thiên thạch cũng không có gì lạ.

Hai tảng đá này chính là cột mốc đánh dấu đã tiến vào Trùng Cốc.

Giang Nhất bảo mọi người chuẩn bị đeo mặt nạ phòng độc vì Trùng Cốc quanh năm có chướng khí, sơ sẩy chút là trúng độc ngay.

Tiếp đó, cả nhóm nghỉ ngơi bên cạnh tảng đá một lát rồi chính thức đi dọc theo con suối nhỏ vào Trùng Cốc.

Vào Trùng Cốc không lâu, mọi người đã cảm nhận được dấu tích nhân tạo ở đây.

Có không ít tượng đá, người đá.

Chỉ là vì cỏ cây mọc quá tốt nên chúng không còn ở vị trí cũ, nhiều cái bị vùi lấp, không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Nhưng đã có những thứ này thì đây chắc chắn là di chỉ của nước Cổ Điền.

Trừ Giang Nhất ra, thực tế những người khác ban đầu vẫn hơi nghi ngờ về sự tồn tại của mộ Hiến Vương ở đây, vì tấm bản đồ kia lai lịch bất minh, không ai biết bản đồ thật trông như thế nào.

Mãi đến khi tận mắt thấy nhân dong và cái ngọc quan kia, mọi người mới ý thức được ở đây thực sự có mộ Hiến Vương.

Nếu bình thường có người bảo ở đây có mộ Hiến Vương thì ai mà tin?

Có lẽ chỉ có mình Giang Nhất tin thôi...

Giờ đây di tích ngày càng nhiều khiến các nhà khảo cổ học kinh ngạc.

Nước Cổ Điền chỉ là một tiểu quốc cuối thời Tần, một quốc gia trong quốc gia, sử sách ghi chép rất ít.

Thời gian tồn tại của Hiến Vương là vào đời Hán, sau khi xây xong mộ Hiến Vương, những người dân còn lại đã rời bỏ nơi này để hòa nhập vào nhà Hán, nên không còn ai sinh sống ở đây nữa.

Thậm chí các nhà sử học hiện nay cũng không biết địa chỉ cụ thể của mộ Hiến Vương.

Nhưng giờ thì ai cũng có thể khẳng định: mộ Hiến Vương nằm trong Trùng Cốc!

Lại một phát hiện chấn động nữa!

Khán giả vô cùng kinh hỉ!

"Xem ra mộ Hiến Vương thực sự ở đây!" "Giang tiểu ca của tôi có năng lực tầm long định huyệt lợi hại như thế, sao có thể không biết cơ chứ!

Chắc anh ấy đã nhìn ra mộ ở đây từ sớm rồi." "Ai mà ngờ được trong thung lũng ở Điền Nam lại có mộ Hiến Vương?

Thung lũng này thuộc khu vực không người mà?

Có lẽ ngay cả người dân địa phương cũng không dám vào, ai mà phát hiện được mộ ở đây chứ?" "Xem chương trình này thu hoạch được nhiều kiến thức thật, không hề đơn giản!" "Để xem lão gia hỏa Hiến Vương kia có thành tiên thật không, sắp được thấy rồi." "Trong

thung lũng có chướng khí, toàn là thứ có độc, người bình thường chẳng ai vào đâu, mấy người phượt thủ mất tích mỗi năm trong thung lũng mênh mông này đều có nguyên nhân cả." "Lại một phát hiện kinh người, chương trình 'Đạo mộ không gian' này mang lại cho tôi quá nhiều phát hiện lịch sử kinh ngạc." "Cái gã Hiến Vương tế tự làm người ta trở nên không ra người không ra ngợm, chắc gã cũng chẳng tốt đẹp gì đâu." Khán giả vừa kinh ngạc vừa lo lắng.

Dù sao mộ Hiến Vương trông thực sự không tầm thường, lại giỏi thuật đằng.

Chương 125

Thuật đằng là thứ vô cùng tà ác, không ai biết phía sau còn thứ gì đáng sợ hơn không.

Nhưng dù lo lắng hay sợ hãi, trong thâm tâm mọi người vẫn vô cùng muốn biết sự đặc biệt của mộ Hiến Vương.

Tâm lý có chút mâu thuẫn.

Tại Trùng Cốc, Giang Nhất và mọi người đã chính thức tiến vào sâu hơn.

Sau khi xác định lộ trình, trời đã tối, Giang Nhất bảo mọi người tìm một bãi đất trống nghỉ ngơi.

Vì sau khi vào Trùng Cốc, họ phát hiện số lượng côn trùng giảm đi đáng kể.

Nha Nha tò mò: "Phía trước trông có vẻ yên tĩnh quá, đến một con trùng nhỏ cũng không có, sao lại thế ạ?" Giang Nhất giải thích: "Chắc là 'đoạn trùng đạo' (đường ngăn côn trùng) rồi." "Đoạn trùng đạo?" Rõ ràng đây là từ ngữ mọi người chưa từng nghe thấy.

Giang Nhất bảo: "Đoạn trùng đạo là để ngăn côn trùng xâm nhập lăng mộ, thông thường người ta sẽ chôn lưu huỳnh và một số thứ khác dưới đất.

Thường thì khi gặp đoạn trùng đạo nghĩa là đã ở rất gần lăng mộ rồi." Mọi người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hồng Lôi nói: "Cuối cùng cũng sắp tìm thấy mộ lão Hiến Vương rồi!

Nếu vậy thì sắp lấy được Mộc Trần Châu rồi chứ gì?" Giang Nhất biết lấy được Mộc Trần Châu rồi thì việc giải trừ lời nguyền

cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhưng ít nhất giờ đã xác định được vị trí.

Giang Nhất bảo: "Hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai chiến tiếp!" Anh biết bên trong tuyệt đối không đơn giản.

Mọi người không vội vàng nên cần nghỉ ngơi.

Đêm đó họ cắm trại ngay tại đoạn trùng đạo, thay phiên nhau trực đêm.

Một đêm trôi qua không có biến cố gì.

Sáng hôm sau mọi người ăn uống đơn giản rồi tiếp tục lên đường.

Giang Nhất xem lộ trình, sau khi đi qua liên tiếp hai đoạn trùng đạo, xung quanh dần trở nên tĩnh lặng.

"Nhìn đằng kia!

Có thứ gì đó màu đỏ!" Nha Nha kêu lên.

Mọi người nhìn vào trong đám cỏ phía trước, thấy có một vật màu đỏ.

Vì cần tìm những vật đánh dấu mới có thể định vị được vị trí trên bản đồ da người, nên vật thể càng nổi bật càng tốt.

Giang Nhất nhìn qua là biết đã tìm đúng chỗ!

Thứ màu đỏ đó chính là lối vào mộ Hiến Vương!

Khi mọi người tiến lại gần, thấy một cái hồ lô màu đỏ siêu lớn, cao khoảng nửa thân người, phía sau hồ lô là một dãy kiến trúc dựa lưng vào núi.

Giang Nhất nhìn qua, không ngoài dự đoán, đó là một kiến trúc giống như ngôi miếu.

Mọi người lập tức bước vào.

Nơi này đã bị bỏ hoang từ lâu nên cỏ cây mọc um tùm.

Trương Thần Lộ nói: "Hình như là một ngôi miếu Sơn Thần." Sau khi vào trong, họ thấy trên bàn thờ có một pho tượng thần mặt đen đã đổ rạp xuống đất.

Bên cạnh tượng thần là hai con quỷ núi mặt xanh nanh dài, tay bưng hồ lô đỏ và con cóc!

Có vẻ như tương ứng với tượng thiềm thừ trên bản đồ.

Vị trí trên bản đồ da người đã khớp, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao Trùng Cốc lớn như vậy, việc tìm vị trí mộ Hiến Vương là quá khó. 'Tầm long định huyệt' của Giang Nhất ở đây cũng khó thi triển vì trong thung lũng rất khó nhìn rõ địa thế xung quanh.

Mọi người quan sát trong miếu Sơn Thần để tìm manh mối về mộ Hiến Vương.

Hồng Lôi đi tiên phong nhìn vào trong hậu điện.

Hồng Lôi thốt lên: "Oa, trong này sao lắm cóc thế này?!" Mọi người lập tức chạy tới, trong hậu điện miếu Sơn Thần có chín con cóc đá kích thước lớn đang nằm trên mặt đất.

Mỗi con cao khoảng nửa người, nhìn vô cùng quái dị.

Có lẽ ở trong nước chưa thấy ngôi miếu nào lại thờ cóc như thế.

Trương Thần Lộ nhận xét: "Có lẽ là tập tục của người địa phương." Giang Nhất gật đầu, anh biết đám cóc này chính là cơ quan, phải xoay chuyển chúng mới có thể mở lối hầm ngầm.

Hoàng Bác nói: "Giang tiểu ca, tôi nhớ trên bản đồ có đường đi, mà ở đây hình như không thấy!" Mọi người tìm kiếm xung quanh nhưng quả thực không thấy lối thoát nào.

Trương Thần Lộ quan sát kỹ: "Những con thiềm thừ này hình như được sắp xếp theo một trình tự nhất định, Hiến Vương đã là kẻ giỏi phong thủy thì thuật cơ quan chắc chắn cũng phải biết chứ?" Giang Nhất ở bên cạnh tiếp lời: "Những con thiềm thừ đá này ứng với 'Cửu khúc hồi hoàn chi số' trong bí thuật phong thủy, chỉ cần xoay chuyển chúng theo một trình tự nhất định thì lối đi sẽ xuất hiện." Mọi người cũng không rõ lắm, lập tức nhìn về phía anh.

Luận về cơ quan cổ mộ, họ đều là dân ngoại đạo.

Giang Nhất bảo Hồng Lôi cùng mình di chuyển và xoay các tượng cóc đá.

Sau khi nhẩm theo quyết trong 'Thập lục tự', anh xoay các con cóc về đúng vị trí.

Xoay xong, mọi người cảm thấy mặt đất hơi rung chuyển nhẹ, như thể có một cỗ máy khổng lồ đang vận hành dưới lòng đất, nhưng trong miếu Sơn Thần vẫn không thấy gì lạ.

Trương Thần Lộ thính tai, nói: "Ở bên ngoài!" Mọi người chạy ra ngoài miếu, thấy cái hồ lô đỏ ban nãy đã tách làm đôi, lộ ra một cửa đá trên mặt đất.

Hồng Lôi trực tiếp kéo vòng sắt, cửa đá nhẹ nhàng mở ra.

"Ở đây, hay thật!" Hồng Lôi là người đầu tiên vào xem hầm ngầm, bên trong tối om om, nghe thấy tiếng nước chảy, có lẽ dưới lòng đất có sông ngầm.

Mọi người nhìn quanh lối vào thấy lượng oxy khá đầy đủ.

Sau đó Hồng Lôi đi đầu, cầm súng tiểu liên đi xuống dưới.

Đi giữa đường hầm ngầm, mấy người phát hiện hai bên có không ít xương trắng rợn người.

Trong đó không chỉ có xương động vật mà còn có cả xương người, có cả những bộ xương rất lớn.

Chương 126

Mọi người kinh ngạc không ngờ dưới lòng đất lại có một không gian khác như vậy.

Hoàng Bác gần đây đã bổ sung thêm kiến thức sau khi đi qua mấy cái cổ mộ, nói: "Chắc là hố tuẫn táng rồi?

Cái lão Hiến Vương này đúng là bạo quân, hố tuẫn táng mà dùng nhiều động vật và con người thế này!" Hồng Lôi bảo: "Trong này hình như có cả xương voi nữa phải không?

Nhiều không đếm xuể, không biết đã tàn hại bao nhiêu sinh linh nữa!" Cả nhóm đi tiếp thì gặp một dòng sông ngầm.

Đây đều là nước ngầm, Giang Nhất chạm thử, nhiệt độ lạnh như nước đá, hàn khí bức người.

Nhưng phía trước không còn đường đi, chỉ có thể xuống nước.

May mà Giang Nhất đã bảo tổ chương trình chuẩn bị trước đồ lặn, bình oxy nhỏ và quần áo lặn.

Mấy người đều biết bơi nên cũng không gặp nguy hiểm.

Hồng Lôi nói: "Giang tiểu ca có kinh nghiệm thật, còn biết bảo tổ chương trình chuẩn bị sẵn đồ lặn cho chúng ta!

Thật là có tiên kiến chi minh!" Giang Nhất mỉm cười, không nói gì, chẳng lẽ bảo mình đã biết trước sao?

Xuống nước, lúc đầu nước không sâu, nhưng đi được một đoạn thì mũi chân không chạm đáy nữa, chỉ có thể từ từ bơi về phía trước.

Càng vào sâu nước càng sâu, cảm giác như một hang động trong sông ngầm vậy.

Mọi người thậm chí còn phát hiện không ít hóa thạch thực vật.

Đúng lúc này, Giang Nhất thấy xa xa trên mặt nước có hai luồng ánh sáng xanh u u.

"Phía trước có thứ gì đó!" Sau đó, Hồng Lôi cũng phát hiện ra.

Bảy người hiện đang ở dưới nước, không có chỗ dựa nên đối mặt với thứ không xác định này đều có chút khẩn trương.

Giang Nhất là người gần hai luồng sáng xanh đó nhất.

Nhìn hình dáng anh đoán đại khái đó là những 'tử phiêu' (xác nữ trôi sông) trong nguyên tác.

Hình như có thứ gì đó ở phía trước, cách con sâu khổng lồ nguy hiểm kia khá gần.

"Cái gì thế?" Giọng Nha Nha có chút sợ hãi.

Giang Nhất bình tĩnh nói: "Hai cái xác thôi, đừng hoảng hốt, tạm thời chúng cách xa tôi nên sẽ không có nguy hiểm!" Dù anh nói vậy nhưng lòng mọi người vẫn treo ngược cành cây.

Trong hang núi tối đen như mực này, bỗng nhiên xuất hiện hai cái xác phát ra ánh sáng xanh, bảo sao không sợ cho được?

Giang Nhất nói xong thì những người khác đều im lặng, hang động trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị.

Bảy người nhìn hai luồng sáng xanh từ từ trôi theo dòng nước rồi biến mất ở phía xa.

Luồng sáng xanh yếu ớt cũng đột ngột tắt lịm.

Lúc ở khoảng cách gần nhất, Hồng Lôi đã soi đèn thấy hai cái xác nữ trôi song song, trên người dường như bám thứ gì đó phát ra ánh sáng xanh.

Thật quá quỷ dị.

Giang Nhất bảo: "Tiếp tục đi thôi, phía trước hình như có một cái bục." Mọi người thấy phía trước có một bục đá cao hơn mặt nước, giống như một bàn cờ lớn đứng sừng sững giữa dòng.

Sau khi bảy người trèo lên, họ cảm thấy rất vững chãi, không hề bị rung lắc.

Hoàng Bác lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ kiếp, vừa rồi thật sự quá dọa người." Những người khác cũng gật đầu tán đồng.

May mà hai cái xác đó trôi theo dòng nước đi mất, nếu không thật sự chẳng biết phải tính sao.

"Trên bệ đá này hình như có tranh!" Nha Nha kinh ngạc kêu lên.

Cả bảy người lập tức tập trung nhìn xuống chân mình.

Dù sao nơi này quá quỷ dị, họ hy vọng thông qua những hình chạm khắc này có thể hiểu thêm tình hình, xem những xác nữ trôi nổi kia rốt cuộc là sao.

Nơi mọi người đang đứng là một thứ tương tự như tế đàn, trên đó chạm khắc các phù điêu về nghi thức tế lễ.

Nha Nha tò mò hỏi: "Ơ, trên này có cái hồ lô này?

Nghĩa là sao ạ?" Giang Nhất giải thích: "Cái hồ lô này chính là hang động chúng ta đang đứng, nhìn xem, hang động này trông giống như không gian bên trong một cái hồ lô vậy." Nghe Giang Nhất nói thế, mọi người lập tức ngước lên nhìn.

Trước đó họ quá chú ý vào hai cái xác trôi nên không để ý đến không gian xung quanh.

Giờ quan sát kỹ, không gian này đúng là có hình cầu, đi tiếp vào trong có một hốc động thắt lại như eo của hồ lô.

Nha Nha nói: “Vậy trên đó vẽ gì nữa ạ?

Để em xem.” Giang Nhất cũng không nhắc nhở, Nha Nha dường như rất hứng thú với việc phá giải những chuyện này.

Thấy trên bức chạm vẽ cảnh người dân địa phương chèo thuyền, trên thuyền có những con thiềm thừ lớn.

Nha Nha nói: “Những con cóc lớn này dường như bị bắt rồi đưa vào trong một hang động, sau đó trong hang bốc lên một trận khói đen, rồi...

đám cóc chết hết ạ?” “Chẳng lẽ...

đám cóc này dùng để tế tế Sơn Thần sao?

Giang tiểu ca, em đoán đúng không?” Giang Nhất gật đầu: “Mắt nhìn của Nha Nha ngày càng tốt rồi, hình chạm nghìn năm trước mà cũng nhìn thấu được.” Nha Nha cười hì hì, vẻ mặt có chút đắc ý, nhưng rồi lại thấy chẳng có gì đáng cười.

Vì nơi họ đang đứng chính là tế đàn, trông chẳng khác gì đám cóc kia, đều là vật tế phẩm.

Nha Nha nói: “Trên này có bức họa cuối cùng, ý nghĩa là gì ạ?” Giang Nhất nhìn qua, bức họa cuối cùng vẽ một vị thần linh.

Nhưng vị thần này nhìn chẳng hiền từ chút nào, thậm chí còn có phần âm hiểm nên Nha Nha không dám phán đoán.

Xung quanh vị thần này có những thi thể người kỳ quái, tư thế của họ rất dị, chân tay đều bị gập ngược khớp hướng xuống dưới, nhìn vô cùng quỷ dị.

Mọi người nhìn không hiểu ý nghĩa.

Giang Nhất giải thích: “Những thi thể trên đó chính là những xác nữ trôi trên mặt nước mà chúng ta vừa thấy, cũng là vật tế cho vị thần

linh này.” Mọi người nghe xong rùng mình.

Thần linh sao?

Chương 127

Rõ ràng là một tà thần!

"Thần linh gì chứ, rõ ràng là một tà thần, thứ đó chắc chắn là một tai họa, nhưng chẳng phải đã trôi qua hàng nghìn năm rồi sao, cái tà thần trong hang này chắc chẳng còn đâu nhỉ?" Hồng Lôi nói.

Mọi người đều lắc đầu.

Giang Nhất tuy biết rõ nhưng vẫn cảnh báo: "Hang động này vô cùng cổ quái, tôi vừa rồi cũng thấy rồi, những cái xác trôi kia có lẽ là kiệt tác từ lâu lắm rồi, có thể tồn tại nghìn năm chắc chắn phải có nguyên do, nên tôi thấy trong này có điểm lạ, vị 'thần linh' phía trước có lẽ vẫn còn đó, sẽ rất nguy hiểm." "Vì vậy, tôi đề nghị chỉ ba người đàn ông vào thôi, những người khác có thể quay lại miếu Sơn Thần đợi." Mọi người nghe vậy đều có chút e dè.

Những thứ trong hình chạm thực sự quá tà môn.

Không ai biết trong hang động phía trước có thứ gì.

Hoàng Bác hỏi: "Nơi phía trước là con đường chúng ta bắt buộc phải đi qua sao?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy, thực tế nếu đi đường núi cũng được, nhưng trong núi có chướng khí, cũng vô cùng nguy hiểm, lại khó xác định vị trí mộ Hiến Vương." Hoàng Bác nói: "Không sao, đã đến đây rồi thì cũng phải đi xem cho biết, tôi tham gia chương trình này đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, không thể đến đây rồi lại rút lui được." Hồng Lôi bảo: "Sợ cái gì tà thần, chắc chỉ là một con động vật lớn thôi, muốn ăn tôi thì phải hỏi xem lựu đạn trong tay tôi có đồng ý không đã!" Những người còn lại tự nhiên cũng không ai muốn quay về.

Tuy biết phía trước có nguy hiểm không xác định nhưng họ vẫn

nghĩa vô phản cố.

Đối với Giang Nhất và mọi người, giờ đã không còn đường lui, chỉ có Mộc Trần Châu trong truyền thuyết mới có thể cứu mạng.

Thấy mọi người không nói gì thêm, Giang Nhất bảo: "Được rồi, vậy tiếp tục đi thôi, mọi người cẩn thận một chút, nơi này rất cổ quái." Cả nhóm tiếp tục đi, nhanh chóng đến một đoạn thắt hẹp phía trước.

Giang Nhất nói: "Phía trước chắc chính là cái hầm mà người ta dùng thiềm thừ để tế tự." Mọi người có chút khẩn trương, đặc biệt là Nha Nha và Nhiệt Ba.

Dù đã gặp không ít nguy hiểm nhưng sau khi ra khỏi đoạn hẹp này, họ cảm thấy nơi này thật quỷ dị, như thể không có một dấu hiệu của sự sống.

Nước ở đây không sâu lắm, chỉ đến đầu gối Giang Nhất.

Họ chậm rãi bước tới.

Hồng Lôi nói: "Hình như không thấy tình huống gì bất thường nhỉ." Hoàng Bác nhắc: "Đừng nói gì, tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn!" Hồng Lôi cười hắc hắc: "Ông Hoàng này, chắc bị bức họa kia dọa cho khiếp vía rồi hả?" Hoàng Bác định nói gì đó thì mọi người thấy ở khu vực nước sâu không xa hiện lên một luồng sáng xanh u u, giống hệt hai cái xác nữ lúc nãy!

Ánh mắt Giang Nhất lạnh lùng: Đến rồi!

Luồng sáng xanh đó mới chỉ là bắt đầu, rất nhanh, đạo thứ hai cũng từ dưới nước trồi lên, sau đó là đạo thứ ba, thứ tư...

Trán Hoàng Bác cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

"...Sao mà lắm xác nữ thế này!" Xác nữ gần nhất chỉ cách họ vài

mét, mọi người nhìn rõ mồn một!

Mỗi cái xác đều nằm ngửa mặt lên trời, cánh tay và đầu gối bị gập ngược khớp như đang ôm thứ gì đó!

Chẳng mấy chốc, hàng trăm cái xác nữ đã làm sáng rực cả mặt nước!

Khung cảnh vô cùng kinh tủng, những cái xác quái dị này khiến người xem sởn gai ốc...

Đó chắc chắn là cơn ác mộng của vô số người.

Hiện tại, nơi này chính là nơi hội tụ của vô số ác mộng...

Mỗi một luồng sáng đại diện cho một xác nữ.

Mọi người không biết trong hàng nghìn năm qua đã có bao nhiêu xác nữ bị đưa vào đây tế tự.

Nha Nha khẽ kêu lên một tiếng, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng thấy cảnh tượng này cô vẫn cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Phong Hạo vốn tưởng mình là một nam tử hán thép nguội, nhưng thấy cảnh này tim cũng không khỏi đập thình thịch.

Đây thực sự là xác người thật, hơn nữa có lẽ đã tồn tại hàng nghìn năm, bảo sao không thấy khủng khiếp cho được.

Khán giả dù đã được xem vô số thứ đáng sợ qua chương trình của Giang Nhất, nhiều người vốn tự tin mình gan lớn, nhưng khi thấy cảnh này họ thực sự bị hãm hại.

Những xác nữ phát sáng quỷ dị, con số lên đến hàng nghìn!

“Sợ quá đi!

Cái nơi quỷ quái gì thế này!

Sao lại có nhiều xác nữ thế!” “Tại sao xác người trong nước lại

phát sáng được nhỉ?

Nhìn quỷ dị thật, nhiều xác phát sáng thế kia nhìn cứ như đàn cá phát sáng ấy." "Cá cái gì mà cá, là xác người đấy, nhìn quái đản không chịu được, nếu tôi ở đó chắc tôi tiểu ra quần mất thôi." "Sợ quá, không dám xem nữa." "Tôi càng lúc càng khâm phục tất cả mọi người trong tổ chương trình này, thực sự quá gan dạ!" "Nhiều xác nữ thế kia, nhìn như thể muốn vây lấy bảy người họ vậy, liệu họ có bị bao vây không?" "Càng lúc càng kịch tính, tim tôi đập nhanh quá, không biết bên trong còn thứ gì kỳ quái hơn không!" "Truyền thuyết về vị tà thần được tế lễ kia đâu?

Hắn ở đâu?

Liệu có thật không?" "Không ngờ trong núi lại có nhiều thứ kỳ quái đến thế, chắc chỉ có Giang tiểu ca mới đưa được sáu người kia vào đây thôi, nếu là người khác chắc chẳng bao giờ ra được." "Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là chương trình thám hiểm kinh hiểm nhất thế giới hiện nay, không có đối thủ!" "Nhiều thi thể thế kia, họ không sợ thật sao?" "Sao lại không sợ, nhìn mặt Nha Nha với Nhiệt Ba trắng bệch ra kìa." "Lợi hại thật, gặp tình cảnh này chắc đàn ông cũng phải khóc thét." Tâm thái khán giả hiện giờ là muốn xem mà lại không dám xem, giống như đang xem phim kinh dị vậy.

Hiện đang là ban đêm, phần lớn mọi người đều rúc vào trong chăn để xem trộm.

Ngay cả khi chỉ xem qua màn hình họ cũng thấy dựng tóc gáy, huống chi là bảy người đang ở hiện trường.

Họ tự nhiên càng thêm khẩn trương.

Người duy nhất mặt không biến sắc chính là Giang Nhất, vì anh đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Thứ thực sự đáng sợ không phải đám xác nữ này, mà là lớp sương mù màu đỏ trên người họ!

"Mau đi thôi!" Giang Nhất thấy mọi người bị cảnh tượng chấn động đến đứng hình liền nhắc nhở.

Đúng lúc này, phía trước họ xuất hiện một lớp huyết vụ.

Muốn đi tiếp họ chỉ có thể bơi qua, nhưng tình hình hiện giờ không rõ ràng, họ phải thăm dò kỹ mới được.

Khi mọi người định xuống nước, Giang Nhất phát hiện không đi được nữa.

Cách đó không xa, một bầy xác nữ đang tập kết, phía trên lớp sương đỏ ngày càng nồng đậm!

Giang Nhất lập tức kéo mọi người lại: "Mọi người chuẩn bị cảnh giới!" Một mình anh đứng chắn phía trước.

Mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong lớp sương mù đỏ thẫm kia dường như có thứ gì đó đang chuyển động, và lớp sương đó đang từ từ trôi về phía họ!

Vì hiện giờ chỉ có bốn cái đèn pin nên không thể soi thấu lớp sương mù đỏ kia, căn bản không nhìn rõ bên trong có gì!

"Thứ gì thế?" Hoàng Bác khẩn trương hỏi.

Hồng Lôi đoán: "Chẳng lẽ là vị tà thần mà người Cổ Điển tế tự nghìn năm trước?" Nha Nha lo lắng nói: "Chắc là thứ đó rồi, đáng sợ quá đi~~" Giọng cô đã bắt đầu run rẩy.

Chương 128

Đáng sợ nhất lúc này là biết rõ bên trong có thứ gì đó nhưng lại không thể thấy rõ nó.

Giang Nhất ra lệnh: "Nổ súng!" Hồng Lôi hỏi lại: "Bây giờ nổ súng sao?" Giang Nhất gật đầu: "Phải tiên phát chế nhân, chúng ta không thể ngồi chờ chết, thứ này không phải hiện giờ tôi có thể giải quyết được ngay đâu!" Hồng Lôi và Phong Hạo gật đầu, dù sao thứ kia nhìn cũng chẳng phải người, trông vô cùng đe dọa.

Hồng Lôi không nói hai lời, trực tiếp nổ súng!

Đã thấy qua quá nhiều thứ kỳ quái trong cổ mộ, giờ trong tay có vũ khí, đương nhiên anh không thể bó tay chịu trói.

Nhưng Phong Hạo thì khác, vì anh biết uy lực của vũ khí nóng trong tay rất lớn.

Lúc trước ở chỗ quan tài và cây đại thụ họ có thể dùng thoải mái, nhưng giờ thì khác, trong làn sương đỏ kia là vật sống.

Phong Hạo phân vân không biết có nên dùng vũ khí nóng hay không, tuy khả năng thấp nhưng ngộ nhỡ là người thì sao?

Nhưng rất nhanh anh đã rõ, trong làn sương đỏ kia tuyệt đối không phải là người.

Vì sau khi Hồng Lôi nổ súng, mọi người nghe thấy tiếng động phát ra từ trong làn sương, đó là tiếng kim khí va chạm!

Bên trong dường như có thứ gì đó cứng như thép đã phản bật lại những viên đạn!

Nghe thấy tiếng kim loại va chạm trong sương mù đỏ, Hồng Lôi cũng không dám tiếp tục nổ súng nữa.

Bởi vì đạn dường như bị thứ gì đó bên trong phản bật lại, khiến mặt nước bắn lên không ít bọt trắng.

"...

Thứ gì vậy?" Hoàng Bác ngây người.

Không phải chỉ là một đoàn sương mù thôi sao, sao bên trong lại có tiếng kim loại?

Thật không hợp lý chút nào!

Đám sương đỏ kia vẫn dửng dưng như không có chuyện gì, hoàn toàn không có phản ứng.

"Hình như nó dừng lại rồi." Phong Hạo giơ khẩu súng liên thanh lên nhưng cũng không dám nổ súng trước.

Đám sương đỏ dừng lại ở phía trước mọi người không xa, dường như chẳng hề bận tâm đến họ.

Giang Nhất nói: "Nó nhắm vào đám nữ thi kia!" Mọi người phát hiện đám sương đỏ di chuyển đến nơi có nhiều nữ thi nhất, sau đó, các nữ thi dường như bị đám sương đỏ thôn phệ một phần.

Sau đó, ánh sáng dưới đám sương đỏ yếu đi trông thấy.

"Nó đang ăn nữ thi sao?" Hoàng Bác kinh ngạc nói.

Dù không nhìn thấy rõ nhưng mọi người lờ mờ nhận ra số lượng nữ thi đang giảm dần.

Chỉ trong chớp mắt, đám nữ thi đó đã biến mất không dấu vết.

Sương đỏ dường như càng trở nên nồng đậm hơn.

May mà mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, nếu không có lẽ đã trúng độc rồi.

Chỉ có Giang Nhất biết rõ, sương đỏ ở đây thực chất cùng tính

chất với chướng khí trong sơn cốc bên ngoài, thứ bên trong đám sương này chính là công cụ sản sinh ra chướng khí mà thôi.

Hiện tại mọi người không còn đường lui, trừ phi xuống nước.

Nhưng nếu xuống nước lúc này, ngộ nhỡ đám sương đỏ đột ngột phát nan thì sẽ càng khó khăn hơn.

Ở dưới nước, khả năng phản kháng của mọi người tự nhiên sẽ giảm thấp.

Tốc độ thôn phệ của đám sương đỏ rất nhanh, nữ thi trên mặt nước đã bị nuốt gần hết.

Nha Nha nói: "Đám sương đỏ này, có lẽ chính là làn sương từ trong hang động vẽ trên tế đài kia!" Giang Nhất nói: "Nói không sai, có thể bình tĩnh trong lúc này, Nha Nha, gan dạ của em thật sự ngày càng lớn rồi." Nha Nha lộ vẻ hơi ngại ngùng, không ngờ Giang Nhất lại đột nhiên khen mình.

Hồng Lôi và Hoàng Bác đều ngẩn người.

Đã lúc nào rồi mà còn có thời gian cùng Nha Nha... liên lạc tình cảm?

Giang Nhất làm vậy chẳng qua là cảm thấy không khí lúc này quá căng thẳng.

Thấy sương đỏ từ từ tản ra, Giang Nhất thu lại Hắc Kim Cổ Đao nói: "Chuẩn bị!

Cái thứ kia sắp lộ diện rồi, tôi đoán chắc chỉ là một con sâu lớn thôi, chỉ cần tôi nỗ lực nhất định có thể giết chết nó!" Sau khi chuyển dời sự chú ý của mọi người để họ bớt sợ hãi, Giang Nhất lại đưa ra một lời khẳng định chắc chắn.

Chỉ là một con sâu lớn.

Như vậy khi đối mặt, mọi người có lẽ sẽ không quá chấn kinh.

Con người khi quá kinh hãi thường sẽ đứng hình không làm được gì, rất dễ bị con sâu kia một hớp nuốt vào bụng.

Có chuẩn bị tâm lý vẫn tốt hơn.

Sương đỏ từ từ loãng đi ở phía trước, lộ ra một chiếc mặt nạ vàng!

Một chiếc mặt nạ vàng to như cái chậu rửa mặt!

So với chiếc tìm thấy trong quan tài ngọc lúc trước không khác là bao, chỉ là nó to hơn nhiều!

Dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều ngớ người!

Trong sương mù đỏ lại có một chiếc mặt nạ vàng sao?

Chỉ có mình Giang Nhất phản ứng kịp, anh lấy ra bình nhiên liệu, một lần nữa ném ra ngoài!

Bình nhiên liệu dự trữ trên người không còn nhiều, phía sau còn những thứ nguy hiểm hơn nên anh chỉ dùng một bình.

Vèo, bên trong đám sương đỏ bùng lên lửa, ngọn lửa không chỉ soi sáng diện mạo thật sự của thứ trong sương mù, mà dường như còn có thể xua tan một phần sương đỏ.

Đám sương chứa độc khí này dường như rất sợ ngọn lửa.

Thứ trong sương đỏ phát ra một trận quái khiếu không rõ âm sắc.

Mọi người cũng nhìn rõ thứ bên trong!

Chương 129

Đó là một con sâu khổng lồ!

Thể hình cực đại, không nhìn rõ dài bao nhiêu!

Trên thân nó có không ít chân, nhìn giống như rết, nhưng thân mình lại tròn ung ủng.

Hình tượng tổng thể giống như thần thoại truyền thuyết về 'Hỗn Độn'.

Nhưng thứ này lại có một con mắt và có chân, nên cũng không hẳn là 'Hỗn Độn'.

Con quái trùng này dường như được khoác một lớp áo giáp, có vẻ như do được nuôi dưỡng trong này.

Mọi người không kịp phân tích lai lịch của nó, bởi vì theo mỗi nhịp thở của con quái trùng, sương mù đỏ lại được sản sinh ra.

Dưới mặt nạ là một cái miệng lớn với những chiếc chân dài đủ để nuốt chửng một người!

Con quái trùng lao tới rất nhanh, định tấn công!

Giang Nhất hét lớn: "Anh Bác, ném lựu đạn vào miệng nó!" Hoàng Bác lập tức nhớ ra số lựu đạn trong ba lô, may mà không chê nặng mà mang thêm mấy quả, không ngờ bây giờ lại có tác dụng lớn đến vậy!

Mấy người lùi lại phía sau.

Một khi đã nhìn rõ hình dáng của nó, họ biết điểm yếu của quái trùng nằm dưới lớp áo giáp kia.

Hồng Lôi và Phong Hạo đồng thời khai hỏa.

Tức thì phần dưới của con sâu lớn bắn ra không ít dịch lỏng!

Nhưng dường như không gây ra tổn thương quá lớn cho nó.

Con quái trùng vẫn giữ đà lao tới.

Nhìn bộ dạng này, nó định nuốt chửng Hồng Lôi trong một miếng!

"Mẹ kiếp!" Hồng Lôi vội vàng lùi lại!

Giang Nhất nhanh chóng tiến lên, một đao chém mạnh vào chiếc mặt nạ vàng, chấn động đến mức tay anh hơi tê dại, nhưng đã chặn đứng được đợt tấn công đầu tiên của con sâu.

Một tiếng 'xoảng' vang lên!

Mọi người thấy con sâu lao ra từ sương mù, nếu không có Giang Nhất đỡ lấy cú tông đó, hậu quả không dám tưởng tượng.

Dù sao con sâu này còn to hơn và hung hãn hơn con trăn khổng lồ trong động nước lúc trước!

Giang Nhất vẩy vẩy tay: "Cái thứ này đúng là có sức thật!" Nhìn lại Hắc Kim Cổ Đao, không hề có chút tổn thương nào, đúng là thanh đao này cực kỳ đáng tin.

Mặt nạ vàng trên người con sâu đã có vết nứt.

Nhưng con sâu không hề bị thương, nó lặn xuống nước, trên mặt nước vẫn luôn có một đoàn sương đỏ không tan, thậm chí còn lớn hơn lúc nãy.

Con sâu xuống nước, ánh lửa trên thân nó biến mất, mọi người hoàn toàn mất dấu nó.

Hồng Lôi nắm chặt khẩu Thompson nói: "Mẹ kiếp, con sâu này khôn thật, biết chui xuống nước." Bảy người bất lực, chỉ có thể lùi lại.

Nhưng dù lùi thế nào, họ cũng chỉ có thể đứng trên những khối gỗ hóa thạch cổ xưa, nửa bàn chân vẫn ngâm dưới nước.

Nguy hiểm bị con sâu lớn tấn công có thể đến bất cứ lúc nào.

"Rốt cuộc nó là con sâu gì?" Trương Thần Lộ không nhịn được hỏi.

Nha Nha nói: "Một con sâu lớn thật ghê tởm, giống như một con rắn lớn không da nhưng lại mọc chân vậy." Nhiệt Ba nói: "Trông giống như con giun đất, nhưng trên người lại khoác áo giáp, đeo mặt nạ vàng, rốt cuộc là thứ gì?" Hoàng Bác nói: "Không lẽ là Hoắc thị bất tử trùng trong truyền thuyết, chỉ là con sâu này quá lớn rồi, vì sao nó lại ở đây ăn nữ thi nhỉ?

Thật kỳ quái." Giang Nhất cau mày nói: "Chắc chắn là Hoắc thị bất tử trùng rồi, hiển nhiên là Hiến Vương đã nuôi thứ này ở đây." "Nuôi ở đây?

Mẹ kiếp, tên Hiến Vương này thật đáng ghét, sợ có người trộm mộ sao?

Đến sâu lớn cũng nuôi?

Thật là vô lý.

Chẳng lẽ hắn cũng biết Đẳng thuật?" Hồng Lôi chưa kịp than vãn hết lời thì con sâu lại lao tới.

Lần này, nó lại nhắm thẳng vào Hồng Lôi.

Hồng Lôi câm nín: "Con sâu này không lẽ lại chấm tôi rồi sao, lại là tôi?" Phản ứng của anh rất nhanh, lập tức lăn người ra sau, con sâu lớn đâm sầm vào vách đá phía sau.

Tức thì mấy viên đá vụn từ trên hang động rơi xuống mặt nước.

Giang Nhất nói: "Trên người con sâu này toàn là áo giáp, bắn không thủng đâu, miệng của nó là điểm yếu duy nhất!" Ở bên cạnh, Hoàng Bác thực ra đã chuẩn bị sẵn lựu đạn.

Vũ khí từ thời Thế chiến II tuy dễ dùng nhưng sợ bị xịt.

Tốc độ của con sâu rất nhanh, hoàn toàn không cho Hoàng Bác cơ hội, nó không cắn được Hồng Lôi thì lại ẩn mình vào trong sương đỏ.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc nên hành động rất vướng víu.

Hoàng Bác hoàn toàn không có cơ hội ném lựu đạn vào miệng quái vật.

Cứ đà này, bảy người có thể bị nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Hồng Lôi bắt đầu dùng súng Thompson quét điên cuồng vào sương đỏ nhưng vô dụng.

Giang Nhất nói: "Lùi lại, để tôi!" Anh bước lên trước mọi người, thu lại Hắc Kim Cổ Đao.

Hoàng Bác nói: "Giang tiểu ca, cậu định làm gì?

Đừng kích động, từ từ thôi, một mình cậu nguy hiểm lắm." Giang Nhất cau mày: "Con sâu này trong sương đỏ thoắt ẩn thoắt hiện, nếu không giải quyết bây giờ, tất cả chúng ta đều tiêu đời, mọi người yên tâm, tôi có nắm chắc." Anh nhận lấy lựu đạn từ tay Hoàng Bác.

Một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, bước lên phía trước mọi người.

Rõ ràng anh đang tự biến mình thành mồi nhử.

Bởi vì chỉ khi con sâu lớn này định cắn người, nó mới lộ ra sơ hở để tấn công!

Hoàng Bác đứng sau lưng Giang Nhất nói: "Lão Lôi, Phong Hạo, sẵn sàng bảo vệ Giang tiểu ca bất cứ lúc nào!" Mấy người gật đầu.

Chương 130

Họ biết, nếu Giang Nhất có chuyện gì, họ càng không có hy vọng thoát ra ngoài.

Nha Nha lo lắng, nhưng lúc này sương đỏ lại đột ngột ập tới.

Giang Nhất rút chốt lựu đạn, lập tức giơ đao dùng mũi đao chống thẳng vào chiếc mặt nạ vàng của con sâu!

Lực tông của con sâu thật sự rất mạnh, cánh tay Giang Nhất cong lại, cơ thể hơi ngả về sau.

Lúc này, Hồng Lôi, Hoàng Bác, Phong Hạo ba người cùng đẩy lưng anh, giúp Giang Nhất trụ vững thân hình.

Giang Nhất trực tiếp vẩy tay, ném quả lựu đạn trong tay vào cái miệng đang há hốc của con sâu lớn!

Con sâu đương nhiên không biết thứ đó là gì.

"Nằm xuống!" Giang Nhất vừa hô xong liền lập tức bung Kim Cương Tán ra che chắn!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Giang Nhất cảm thấy trên Kim Cương Tán toàn là dịch nhầy từ con sâu bị nổ tung.

Khi mọi người đứng dậy lần nữa, họ thấy đầu con sâu đã bị nổ thủng một lỗ lớn, chiếc mặt nạ vàng cũng bay mất tích.

Chỉ còn lại nửa thân xác trên mặt nước.

Cái xác đó không còn căng phồng nữa mà xẹp lép, trôi lềnh bềnh.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Giang Nhất rửa sạch chiếc Kim Cương Tán, dù sao mấy thứ dịch nhầy này cũng quá ghê tởm.

Con sâu nổi trên mặt nước, trông có vẻ đã chết hẳn.

Hồng Lôi giơ ngón tay cái: "Giang tiểu ca giỏi thật, lâm nguy không loạn, nếu là tôi, có khi chân đã nhũn ra rồi." Phong Hạo: "Cả đời tôi chưa từng phục ai, nhưng giờ đây, Giang tiểu ca, tôi thật sự quá khâm phục cậu, gặp nguy hiểm như vậy mà không hề run sợ nửa phần!

Tôi phục rồi!" Những người còn lại đều lộ vẻ vui mừng.

Cái gọi là 'tà thần' hay linh vật trong hang động đã bị Giang Nhất giải quyết một cách nhẹ nhàng.

Nhìn con sâu lớn này ăn những vật tế, đại thiềm thừ và nữ thi, đều bị thứ này nuốt hết.

Trương Thần Lộ nói: "Chẳng lẽ nó là tổ tiên của loài sâu trường trùng ngày nay?

Thật sự quá giống." Giang Nhất gật đầu.

Loại sâu trường trùng này là sinh vật rất đặc biệt, bất kể bị thương thế nào chỉ cần còn một ít mô thần kinh là có thể mọc lại.

Nhưng loại sâu này đã tuyệt chủng từ lâu, ai mà ngờ được lại thấy nó ở đây, bởi vì nó được nuôi dưỡng trong này.

Giang Nhất nói: "Người cổ đại không biết về loại sâu này, tôn sùng nó làm thần linh cũng không có gì lạ." Đúng lúc này, con sâu lớn đột ngột cử động!

Mọi người lập tức cảnh giác.

Nhưng lại phát hiện con sâu đang co giật trên mặt nước.

Nó nôn ra một số thứ.

Mọi người dùng đèn pin soi thử, là một số nữ thi, nhưng những nữ thi bị nôn ra lại là những xác khô đen kịt, hoàn toàn khác với những nữ thi trước đó.

"Nữ thi biến đen rồi?" Hồng Lôi ở phía trước quan sát một chút.

Vẫn là tư thế đó, nhưng lúc nãy chúng hơi phát sáng, còn bây giờ không khác gì xác khô thông thường.

"Nữ thi bị con sâu này ăn rồi, dường như thứ phát sáng trên người đã mất đi." Hồng Lôi hỏi Giang Nhất: "Có cần kéo một xác nữ thi lại gần để quan sát không?" Mặc dù Giang Nhất biết tình hình nhưng vẫn rất tò mò, anh gật đầu: "Được!

Để tôi xem thử!" Anh muốn biết sự khác biệt của những nữ thi này.

Có những chuyện nếu không tận mắt chứng kiến thì thật đáng tiếc.

Hồng Lôi bạo dạn dùng Tham Âm Trảo của Giang Nhất móc một xác nữ thi phát sáng ở đằng xa lại.

Dù sao con sâu lớn kia cũng chết rồi, chắc sẽ không còn gì đáng sợ nữa.

Cả bảy người đều rất tò mò về nguyên nhân thực sự.

Những người khác thì đứng bên cạnh quan sát con sâu lớn.

Con sâu lúc này đang co giật, lớp giáp trên thân cũng bị nổ nát một bên.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Nha Nha nói: "Trên lớp giáp này có minh văn!

Hình như giống với minh văn trên cái bể cá ở cửa hàng quan tài lúc trước!" Giang Nhất ngồi xuống nhìn rồi nói: "Không sai, đó là phù

hiệu ‘Trạc Hồn Phù’.” “Trạc Hồn Phù?” Mọi người đồng thanh kinh ngạc.

“Là gì vậy?” Trương Thần Lộ hỏi.

Giang Nhất giải thích: “Loại phù này thực chất là một ứng dụng của Đẳng thuật, dùng tà thuật để phong ấn vong hồn.” “Tôi đoán, trước khi Hiến Vương đến đây, người dân địa phương coi con sâu này là thần linh, nhưng Hiến Vương lại coi nó như một công cụ để thực hiện Đẳng thuật, lợi dụng nó để sản sinh ra chướng khí trong sơn cốc.” “Nhìn xem, con sâu này trồi lên từ dưới nước, có lẽ cơ thể nó kết nối với vách núi, thông qua việc sản sinh sương đỏ, cũng chính là độc khí để hình thành chướng khí, sau đó thải vào sơn cốc, tạo thành một lá chắn tự nhiên!” “Thông qua Đẳng thuật, hắn phong ấn oán niệm của những nữ thi đó vào trong cơ thể sâu trường trùng, sau đó giải phóng vào sơn cốc, phong tỏa mọi con đường tiến vào Trùng Cốc để bảo hộ lăng mộ.

Tôi nghĩ đó là cách làm của Hiến Vương.” Những lời này vừa dứt, mọi người rùng mình nổi da gà.

Trong lịch sử có không ít bạo quân, nhưng chưa từng thấy ai tà ác như Hiến Vương.

Dùng một con sâu khổng lồ làm công cụ sản xuất chướng khí!

Thật sự quá đáng sợ!

Khán giả càng kinh ngạc hơn.

“Hôm nay được mở mang tầm mắt rồi, chưa từng thấy vị vua nào tà ác vô cùng như vậy!” “Đừng nói thế, ở thời đại đó chuyện gì cũng có thể xảy ra, mê tín dị đoan hại chết người mà!” “Mẹ kiếp!

Diệu thật, nếu Hiến Vương dùng trí tuệ vào chính đạo, không biết chừng lịch sử đã có thêm một vị minh quân tài giỏi rồi.

Chỉ tiếc là tên này lại dùng bộ não xấu xa vào việc này, thật đáng tiếc." "Dùng sâu để chế tạo chướng khí, thao tác này đỉnh quá, tôi giờ thấy tội nghiệp con sâu kia." "Con sâu lớn này vốn làm sơn thần yên ổn, không ngờ bị Hiến Vương bắt làm công cụ sản xuất độc khí, quả nhiên thứ đáng sợ nhất không phải là động vật, mà là lòng người!" "Mấy con sâu bọ này chẳng thấm tháp gì so với sự đáng sợ của lòng người cả!" "Độc khí đó chứa bao nhiêu oán khí của nữ thi, tuyệt đối là vô cùng đáng sợ, hèn chi bên Trùng Cốc cứ có người chết." "Hóa ra chướng khí quanh năm không tán trong sơn cốc là được sản sinh ra như vậy!

Thật kinh khủng." "Giang tiểu ca uy vũ!

Nếu đúng như vậy, sau khi giết chết con sâu này, có lẽ chướng khí sẽ không xuất hiện nữa." Khán giả qua lời giải thích của Giang Nhất đã tăng thêm kiến thức.

Chương 131

Nhưng cũng có khán giả cảm thấy tiếc vì con sâu đã bị giết.

Nếu không bị giết, có lẽ lại là một phát hiện trọng đại.

Nhưng họ cũng có thể thấu hiểu, dù sao lúc sinh tử cận kề, ai mà rảnh rỗi đi nghiên cứu giá trị của một con sâu khổng lồ kinh dị như vậy.

Sau khi quan sát con sâu, Hồng Lôi cũng kéo được một xác nữ thi từ đằng xa lại.

Hồng Lôi nói: "Ơ?

Cái xác này cứng thật, như xác khô vậy!

Ngâm trong nước mà sao có thể cứng như thế được?" Anh kéo cái xác ra bên cạnh.

Dù gan lớn nhưng nhìn biểu cảm vặn vẹo đáng sợ của nữ thi, lòng anh vẫn thấy hơi rợn.

Giang Nhất tiến lại xem, những nữ thi này đen kịt như than mộc nhưng bề mặt lại bóng loáng như đá.

Đương nhiên không phải tự nhiên, có lẽ trên người họ được bôi thứ gì đó giống như hổ phách để bảo quản đến tận bây giờ mà không thối rữa.

"Hình như cô ấy đang ôm thứ gì đó?" Trương Thần Lộ cầm thanh đồng kiếm, chọc chọc vào xác nữ thi.

Mọi người phát hiện dưới bụng nữ thi có một thứ giống như 'kén'.

Dường như xác nữ thi nào cũng như vậy!

Mọi người vô cùng tò mò.

Giang Nhất nói: "Cẩn thận, bên trong dường như có thứ gì đó!" Vừa nghe nhắc nhở, mọi người lập tức đứng im.

Cái 'kén' đó dường như có thứ gì đang ngọ nguậy!

Trông giống như một thai nhi!

Nhưng trong một cái xác chết, làm sao có thể có thai nhi được!

"Quỷ thai?" Nha Nha khẽ thốt lên.

Mọi người cảm thấy sống lưng lạnh toát!

"...

Cái này..." Hồng Lôi lặng lẽ lùi lại.

Có lẽ đối với con sâu lớn kia anh không sợ, thậm chí còn muốn lên tặng cho nó mấy viên 'kẹo đồng'.

Nhưng đối mặt với một cái 'quỷ thai' nhỏ xíu như hài nhi thế này, anh cảm thấy rợn tóc gáy, thậm chí chân còn hơi run.

Bảo anh gan nhỏ sao?

Đương nhiên không phải.

Dù sao lúc nãy chính anh là người liều mạng với con sâu khổng lồ kia.

Một người đến chết cũng không sợ, lại sợ một cái 'quỷ thai' này!

Vậy thì chỉ có thể nói, thứ này thật sự quá tà môn!

Phong Hạo từng tôi luyện trong quân đội, gan dạ đầy mình, nhưng cũng giống Hồng Lôi, anh lùi lại nửa bước.

Ban nãy hai người không nhìn rõ dưới thân nữ thi, nhưng giờ biết rồi, tim họ như ngừng đập mất mấy giây.

Chỉ có Giang Nhất dùng Hắc Kim Cổ Đao khều xác nữ thi lên.

Mọi người nhìn rõ, bên trong đúng là có thứ gì đó, dường như đang động đậy!

Hình dạng giống như thai nhi, nhưng nhìn kỹ lại không phải, giống một con tôm lớn hơn, chỉ có điều nó màu đen.

Hoàng Bác cầm lựu đạn trong tay: "Mẹ kiếp!

Là cái gì vậy?" Trương Thần Lộ nói: "Chẳng lẽ lại là Đằng thuật?" Giang Nhất gật đầu, thấy trên người nữ thi bao phủ không ít thứ giống như nấm thịt, chính những thứ này đang phát sáng.

Quả nhiên giống với những gì anh hiểu.

Những thứ này chính là do 'quỷ thai' từ trong kén thải ra, sau đó để sâu trường trùng ăn, chuyển hóa thành chướng khí trong sơn cốc.

Nha Nha run rẩy, kinh hãi nói: "Bên trong... không lẽ là một đứa trẻ sao?

Xác chết cũng có thể mang thai?" Giang Nhất biết nếu không giải thích rõ chuyện này, không chỉ Nha Nha mà ngay cả những khán giả nữ đang xem trực tiếp cũng sẽ bị ám ảnh tâm lý.

Thế là anh dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch cái kén ra!

Sau đó, mọi người thấy xác nữ thi như có sự sống bật tung ra, rơi xuống mặt nước rồi chìm xuống.

Từ trong kén rơi ra một thứ giống như sâu, Giang Nhất vung đao chém đứt.

Thứ đó chảy ra dịch lỏng màu đen, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, dù đeo mặt nạ phòng độc mọi người vẫn cảm thấy mùi vị khó ngửi.

Giang Nhất nói: "Không phải thai nhi, là trứng sâu, trong Đằng thuật gọi là 'Đằng dẫn'!

Chỉ ký sinh trên xác nữ thi.” Biết không phải là thai nhi trong bụng nữ thi, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Bác nói: “Thật sự quá ghê tởm.

Hiến Vương làm vậy để làm gì?

Tôi từng đọc dã sử về Đẳng thuật nhưng chưa từng thấy ghi chép về thứ tà ác thế này!” Những người khác đứng đó nhìn đoàn dịch đen, lòng vẫn còn sợ hãi.

Giang Nhất phân tích: “Những nữ thi này thực chất dùng để nuôi dưỡng con sâu trường trùng kia.” “Hiến Vương dùng những ‘Đẳng dẫn’ này khiến nữ thi nhiễm trứng sâu, sau đó trứng lớn lên trong cơ thể họ.

Khi trứng sắp thành hình, hắn giết những nữ thi này, khiến oán niệm của họ chuyển dời vào trứng sâu, đồng thời dùng sáp đá bao phủ xác nữ thi và trứng sâu để phong ấn.” “Để trứng sâu ký sinh trên người nữ thi, thông qua kén để ăn sinh vật phù du trong nước, sau đó mọc ra những nấm thịt cho con sâu lớn ăn để sản sinh chướng khí.” Giang Nhất thấy những xác khô mà con sâu nôn ra không còn nấm thịt nữa.

Đúng là một quy trình như vậy.

Chương 132

Oán niệm của nữ thi nằm hết trên trứng sâu, nấm thịt từ trứng sâu được con sâu lớn ăn vào rồi chuyển hóa thành chướng khí.

Trong tình huống đó, có lẽ oán niệm của nữ thi là thứ oán niệm độc địa nhất thế gian.

Thảo nào dòng nước ngầm ở đây khiến người ta thấy lạnh sống lưng, lòng như đóng băng.

Tác dụng đó căn bản không phải là do nhiệt độ, mà là oán niệm khổng lồ hiện hữu khắp nơi!

Nghe Giang Nhất giải thích, dù mọi người đã hiểu phần nào nhưng quy trình này vẫn khiến họ lạnh người!

Có lẽ có đến hàng trăm hàng nghìn nữ thi đã bị Hiến Vương dùng thủ đoạn tàn bạo như vậy biến thành công cụ.

Hồng Lôi nói: "Tên này thật sự quá đáng hận!

Không quật mộ hắn lên thì không giải được hận trong lòng tôi!" Khán giả càng thêm phẫn nộ!

"Mẹ kiếp, trên đời lại có chuyện như vậy sao?" "Bao nhiêu nữ thi chỉ bị coi như công cụ giữ mộ?

Trời ạ, có chuyện gì mà Hiến Vương không dám làm không?" "Đằng thuật được gọi là một trong những đại tà thuật thời cổ đại không phải là không có lý do." "Hèn chi giờ không còn ai truyền thừa nữa, chắc là do Hiến Vương tự làm tự chịu khiến một vương quốc tốt đẹp bị hủy hoại." "Những người phụ nữ này chắc là người dân bản địa, giờ bị Hiến Vương dùng làm công cụ ký sinh trứng sâu, thật sự quá đáng hận." "Thủ đoạn của Hiến Vương quá tà ác!

Tôi cũng muốn đi quật mộ lão già đó!" Khán giả biết được phân tích của Giang Nhất đều đứng ngồi không yên.

Thật sự vừa đáng sợ vừa đáng hận.

Trong hang nước, nguy cơ tạm thời được giải trừ.

Những xác nữ thi hiện tại không có khả năng tấn công.

Trương Thần Lộ nói: "Vì sao con sâu lớn này ăn nữ thi rồi lại phải nôn ra?" Giang Nhất: "Vì suốt một nghìn năm qua chỉ có bấy nhiêu nữ thi, nếu bị sâu ăn sạch thì không có cách nào duy trì chướng khí trong sơn cốc nữa." Nha Nha hỏi: "Vậy Hiến Vương đã dùng cách gì?" Giang Nhất vừa định trả lời, con sâu kia lại bắt đầu nôn.

Khiến Hồng Lôi không kịp trở tay, bị nôn đầy người.

Giang Nhất nhanh chóng kéo Hồng Lôi: "Tránh ra!" Chỉ thấy con sâu nôn ra một cái quan tài thanh đồng khổng lồ!

Đoàng!

Một tiếng động lớn!

Hồng Lôi lồm cồm bò dậy từ dưới nước, vừa bò vừa chửi.

Nếu không có Giang Nhất kéo một cái, có lẽ cái quan tài đồng này đã đè trúng người anh rồi, chắc chắn là gãy xương thịt nát.

"Cảm ơn nhé, Giang tiểu ca." Hồng Lôi nói.

Giang Nhất xua tay ra hiệu không có gì, tình cảm giữa họ không cần nói lời cảm ơn.

Hồng Lôi gõ gõ vào cái hộp đồng này.

Quan tài này thực chất là một cái hộp đồng lớn, nhưng vì hình vuông và đặt trong hoàn cảnh này nên gọi là quan tài cũng hợp lý.

Trên quan tài đồng dính không ít dịch nhầy, bên ngoài khắc những

hoa văn cổ phác.

Giang Nhất nói: “Biết nguyên nhân vì sao con sâu phải nôn ra nữ thi rồi.” Trương Thần Lộ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Bởi vì trong bụng con sâu có cái quan tài này, nó chặn đường ruột của sâu, nên sâu chỉ có thể bài tiết bằng cách nôn ra.

Nữ thi vì được bao phủ bởi sáp đá nên không bị tiêu hóa, chỉ bị tiêu hóa nấm thịt trên người thôi!

Đẳng thuật thật kinh khủng!” Giang Nhất gật đầu, Trương Thần Lộ quan sát rất kỹ.

Đó là lý do Đẳng thuật sản sinh ra chướng khí.

Trương Thần Lộ hít một hơi lạnh: “Tên Hiến Vương này đúng là một động vật máu lạnh!

Cách như vậy mà cũng nghĩ ra được!” Giang Nhất: “Vì theo đuổi trường sinh, hắn dùng cả sức mạnh quốc gia để xây dựng lăng mộ, chuyện gì mà không dám làm, đây chỉ là một trong những hành vi bạo ngược của hắn mà thôi.” Mọi người gật đầu.

Đúng là như vậy.

Thật khó tượng tượng người dân bản địa thời đó đã phải trải qua những gì.

Nhưng từ những bức tượng người và xác nữ thi ở đây có thể thấy được phần nào.

Mọi người dồn sự chú ý vào cái quan tài đồng.

Hồng Lôi dùng xẻng công binh gõ gõ: “Quan tài đặt trong ruột con sâu thật là ghê tởm, bên trong là xác của ai?

Vật tế thần sao?” Mọi người im lặng.

Hành vi của Hiến Vương thần bí khó đoán lại vô cùng tà ác,

đương nhiên không thể đoán trước được mục đích của hắn.

Hoàng Bác nói: "Mở quan tài ra xem chẳng phải sẽ biết sao!" Nha Nha đứng bên cạnh cũng đồng ý: "Chúng ta đang tìm Mộc Trần Châu cứu mạng, bất kể chỗ nào cũng phải tìm thử, biết đâu lại có ở đây, dù em cũng không tin Hiến Vương lại để quan tài trong... bụng sâu." Mọi người nhìn về phía Giang Nhất.

Giang Nhất gật đầu: "Khai quan!" Quan tài đồng không có điểm gì quái dị, dường như cũng không có nguy hiểm.

Cái quan tài này được bịt kín rất tốt, bên trên còn khảm những chiếc đinh đồng.

Hồng Lôi đi một vòng, thậm chí còn giẫm thử lên quan tài đồng nhưng căn bản không mở ra được.

Dù sao thứ này nằm trong bụng sâu không biết đã lộn bao nhiêu vòng mỗi ngày, nếu không bịt kín thì đồ bên trong chắc đã rơi sạch từ lâu.

Giang Nhất nhìn kỹ, chính diện quan tài đồng có hai lỗ lớn, nhìn vào trong thấy có lõi khóa.

Anh nói: "Anh Lôi, cái đoản trượng vàng trong ba lô chắc là chìa khóa đấy." Hồng Lôi ngẩn ra, lập tức lấy cái đoản trượng vàng đó ra: "Vốn tưởng đây chỉ là một pháp trượng vàng bình thường, không ngờ lại là chìa khóa." Cái đoản trượng vàng này một đầu là hình đầu rồng, một đầu là đầu hổ.

Mỗi lần chỉ có thể cắm vào một lỗ khóa.

Vấn đề đặt ra là, phải cắm vào lỗ nào?

Bởi vì quan tài cổ đại không dễ mở như vậy, lão già Hiến Vương sợ lăng mộ bị đào nên chắc chắn có đặt trọng trọng cơ quan.

Vạn nhất mở ra mà ám tiễn hay độc khí bắn ra thì mọi người trở tay không kịp.

Khai quan luôn là một việc vô cùng nguy hiểm.

Giang Nhất nói: "Để tôi!" Anh biết bên trong chẳng có gì nguy hiểm, nhưng anh biết không có nghĩa là người khác biết.

Chương 133

Suốt chặng đường đi, có bước nào là không nguy hiểm đâu?

Mọi người giờ đây như chim sợ cành cong.

Hồng Lôi nói: "Không được, để tôi!

Giang tiểu ca vừa cứu tôi một mạng, giờ chuyện nguy hiểm cứ để tôi làm." Giang Nhất nhìn Hồng Lôi một cái, thực ra chẳng có chút nguy hiểm nào.

Nhìn ánh mắt quan tâm của những người khác và sự kiên định trong mắt Hồng Lôi, Giang Nhất hơi xúc động.

Quan hệ của mấy người họ giờ đây đã rất khăng khít.

Hồng Lôi giật lấy đoản trượng trong tay Giang Nhất: "Tránh ra, Giang tiểu ca, cắm vào lỗ nào?" Giang Nhất đưa Kim Cương Tán cho Hồng Lôi: "Cái đầu rồng là được." Hồng Lôi gật đầu, mở Kim Cương Tán ra, anh biết cái ô này là bảo bối, chống được ám tiễn thì chắc không thành vấn đề.

Sau khi cắm đầu rồng vào, Hồng Lôi xoay xoay nhưng dường như không có phản ứng.

Lúc định rút ra, nắp quan tài đột ngột bật mở khiến Hồng Lôi giật nảy mình.

Nhưng bên trong không hề có cơ quan nào.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm mới từ từ tiến lại.

Hồng Lôi nói: "Ơ?

Bên trong không có xác chết, mà có ba ngăn?

Không lẽ Hiến Vương dùng để đựng bảo vật?

Đem bảo bối giấu trong bụng sâu, mẹ nó đúng là cách hay!" Hoàng Bác nói: "Bên trong có ba bảo vật sao?" Hồng Lôi lắc đầu: "Thấy có ba cái, không biết có phải bảo bối không, không biết Mộc Trần Châu có ở trong này không.

Nếu Mộc Trần Châu có thể cứu mạng chúng ta nằm trong này thì tôi thấy hơi kỳ lạ." Mọi người hơi do dự.

Nếu trong này có Mộc Trần Châu, lời nguyền có lẽ sẽ được giải trừ dễ dàng.

Ai mà chẳng muốn được sống lâu?

Đừng nói sống đến 100 tuổi, chỉ cần qua 40 tuổi là được rồi.

Mọi người kích động.

Nhưng Giang Nhất biết rõ trong này không có, chắc là họ sẽ mừng hụt một trận.

"Tôi lấy cái nào trước đây?" Hồng Lôi hỏi Giang Nhất.

Giang Nhất nói: "Tùy anh." Ba thứ này đều không đặc biệt quan trọng.

Hồng Lôi gật đầu, liếm môi, có chút kích động.

Với tư cách là một diễn viên chứ không phải Mạc Kim Giáo úy chuyên nghiệp, chuyện vui sướng nhất đời người chính là khai quan mạc kim.

Đây tuyệt đối là giây phút sướng nhất của Hồng Lôi lúc này.

Anh tùy tiện móc ra một thứ trong một ngăn.

Trông giống như một cái túi lớn!

Hồng Lôi nhấc lên rồi nói: "Hình như là túi làm từ da động vật, bên trong có đồ, có vẻ không ít đâu!

Nghe tiếng lách cách.” Sắc mặt Giang Nhất tối sầm lại.

Anh biết bên trong chứa ba bộ xương cốt.

Phải nói là vận khí của anh Lôi tốt thật!

Vừa lên đã vớ ngay bộ xương, cứ ngỡ bên trong toàn là bảo bối... quá nhiều rồi.

Giang Nhất không nói gì, chỉ đưa thanh dao găm Tiểu Thần Phong cho Hồng Lôi.

Hồng Lôi nhận lấy, cắt đứt dây buộc miệng túi da.

Đồ bên trong lập tức lộ ra.

Mặt Hồng Lôi đen lại, thất vọng tràn trề: “Trời ạ, mấy bộ xương cốt sao?” Vốn tưởng nghe tiếng lách cách là đồ cổ bình lọ gì đó, không ngờ lại là mấy bộ xương khô.

Mấy thứ này dù cổ đến mấy cũng không đáng tiền.

Nếu là hóa thạch xương người tiền sử thì còn có chút giá trị nghiên cứu, chứ ba bộ xương này thì chẳng có tác dụng gì.

Mọi người vây lại, bộ xương hơi nhỏ, cỡ đứa trẻ, nhưng đặc trưng xương cốt lại không có điểm nào giống con người.

Phong Hạo nói: “Không phải xương người, chỉ là hơi giống thôi, nhưng xương khỉ hay tinh tinh cũng không giống thế này, rốt cuộc là gì?” Là một quân nhân xuất ngũ, anh có nghiên cứu về khớp xương người, là chuyên gia sinh tồn dã ngoại nên cũng hiểu biết về động vật.

Nhưng anh cũng không nhìn ra ba bộ xương này là gì, những người khác đương nhiên càng không biết.

Lúc này, Giang Nhất tiến lại, lục tìm trong đống xương cốt lộn xộn, lấy ra một món trang sức.

Đó là một chiếc răng dã thú, trên đó điêu khắc hình thiềm thừ.

Giang Nhất nói: "Xương cốt này bị mài mòn nghiêm trọng, không thể là trẻ con, chỉ có thể là sinh vật khác.

Nhìn món trang sức này, đây là vật tế thần của người dân địa phương nghìn năm trước, nên ba bộ xương này..." "Sơn thần của địa phương sao?" "Hả!

Sơn thần!" Mọi người kinh hô.

Giang Nhất gật đầu: "Thời cổ đại có truyền thuyết về sơn tinh, thực chất là sơn khôi.

Trong cổ tịch có miêu tả chúng thể hình gầy nhỏ, giống như loài vượn, có thể nói tiếng người, nhưng từ thời hiện đại không còn ai thấy nữa, các nhà khoa học cứ ngỡ đó là sinh vật trong truyền thuyết." "Nhưng giờ thấy ba bộ xương này, có lẽ là động vật loại sơn khôi." "Theo thủ đoạn nô dịch của Hiến Vương, việc hắn giết chết sơn thần mà người dân thờ phụng rồi nhét vào bụng sâu cũng là điều dễ hiểu." Mọi người: "...".

Chiêu này quả thật quá tàn độc.

"Giết người diệt tâm!" "Đúng là giết người diệt tâm mà!" Hèn chi người dân ở đây lại có oán niệm khổng lồ đến thế.

Suốt nghìn năm bị nô dịch như vậy, không có oán niệm mới là lạ.

Chương 134

Khán giả: "Không ai ngoài Giang tiểu ca có thể từ ba bộ xương mà suy luận ra nhiều thứ như vậy!

Giỏi thật!" "Hình như đúng là thế, trong đầu tôi đã hiện ra cảnh tượng Hiến Vương dẫn theo một nhánh của nước Cổ Điền áp bức người dân, nô dịch họ thành công cụ Đẳng thuật, thật sự quá tàn bạo." "Tên vua này đáng hận thật, giết cả sơn thần người ta thờ phụng sao?" "Giết người diệt tâm mà!

Không phải người nữa rồi!" "Người dân ở đây đáng thương thật, tín ngưỡng không còn, lại bị nô dịch." "Tôi nghi ngờ Hiến Vương không phải là người!" Khán giả vô cùng phẫn nộ.

Hành vi của Hiến Vương thật khiến người ta căm phẫn!

Giết chết tín ngưỡng của người khác, bắt 'sơn thần' làm công cụ cho mình.

Phim truyền hình cũng không dám diễn như thế này!

Mấy người than thở vài câu.

Hồng Lôi gạt ba bộ xương sang một bên: "Xui xẻo quá, móc trúng ba bộ xương, không biết hai thứ còn lại là gì, để tôi xem." Nói rồi anh lại dùng xẻng công binh khều ra một món nữa.

Thứ này hình tròn, to như trứng đà điểu, bên ngoài có lớp 'vỏ trứng'.

Để lấy nó ra, Hồng Lôi vô tình làm vỡ một miếng trên vỏ.

Hoàng Bác nhìn kỹ: "Bên ngoài hình như là một lớp sáp, bên trong có vẻ... là một lớp ngọc!" Hồng Lôi ngẩn ra: "Tôi cứ tưởng lại là thứ vô dụng chứ!" Hoàng Bác lắc đầu: "Có thể là cổ ngọc đấy, chắc chắn

đáng giá không ít tiền." Giang Nhất đứng bên cạnh nói: "Không sao, ngay cả bao bì cũng đáng giá thế này thì đồ bên trong chắc chắn càng hiếm có." Hồng Lôi gật đầu, lập tức gõ vỡ lớp 'vỏ trứng' bên ngoài, lộ ra một cái... bình gốm.

Hồng Lôi gãi đầu, cái bình gốm này chẳng có gì đẹp cả.

Chẳng lẽ là 'ngoài dát vàng trong thối nát'?

Bên trong là một cái bình đất nung rách nát sao?

Làm trò gì vậy?

Hồng Lôi lắc lắc cái bình, cảm thấy bên trong có đồ nên ghé mắt nhìn thử.

"Suýt!" Hồng Lôi sợ đến mức vội vàng đưa cái bình cho Hoàng Bác.

Hoàng Bác có chút mờ mịt: "Lão Lôi, thấy gì thế?" Hồng Lôi chỉ tay nói: "Thai nhi!

Một thai nhi nhỏ!" Hoàng Bác vốn định xem bên trong, nghe Hồng Lôi nói vậy thì rùng mình một cái, tay cầm bình cũng hơi run.

Hoàng Bác nói: "Sống hay chết?" Dù không tin thứ bên trong còn sống nhưng anh vẫn không kìm được mà hỏi.

Hồng Lôi nói: "Tôi làm sao mà biết được, nhìn không rõ." Hoàng Bác gãi đầu, có nên xem không nhỉ?

Cuối cùng cũng phải biết bên trong có gì chứ.

Anh trấn tĩnh lại, ghé mắt nhìn vào.

Ai cũng có lòng hiếu kỳ mà.

Nhìn vào miệng bình một chút rồi vội vàng né ra ngay.

Trong bình đúng là có một thứ hình dạng như thai nhi, chỉ to bằng

nắm tay.

Nhớ lại lúc nãy, Hoàng Bác lại nhìn thêm lần nữa.

Sau đó anh nói với mọi người: "Đúng là hình dạng thai nhi, chỉ có điều nó nhỏ, màu xanh, dường như là một miếng ngọc bội gì đó, nhưng thứ này quá sống động, nếu không nhìn kỹ thì y như thật vậy." Hoàng Bác nhìn rõ rồi nên không còn sợ nữa.

Mọi người nghe nói là vật chết, là ngọc bội được điêu khắc thành hình thai nhi nên thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ Hồng Lôi nhìn cái đầu tiên đã tưởng là thai nhi thật.

Nếu thế thì quá kinh khủng rồi.

May mà là giả.

Hoàng Bác lắc lắc cái bình, vừa định hỏi Giang Nhất xem bên trong có phải bảo bối không, thì bỗng nhiên thấy cái thai nhi kia... cử động!

Anh sợ đến mức run tay, làm rơi cái bình xuống mặt nước.

"Sao vậy?

Anh Bác?" Hồng Lôi vừa mới hoàn hồn lại bị Hoàng Bác làm cho giật mình.

"Thật hay giả vậy?" Nha Nha ở bên cạnh hỏi.

Cô không thấy nên đương nhiên không tin.

Những người khác cũng không tin.

Nhưng đúng lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy một tiếng khóc như trẻ con!

Tiếng khóc đó như tiếng sâu, trong chớp mắt xoáy sâu vào tai bảy người!

Bảy người đồng thời sững lại!

Ở nơi này, qua ống kính mà nghe thấy tiếng trẻ con khóc, ai mà không hoảng loạn!

Nhưng chỉ một tiếng rồi biến mất, mọi người giơ đèn pin soi xung quanh, trừ những xác nữ thi đang trôi nổi thì không có gì khác.

Điều này càng làm họ thêm khiếp hãi.

"Tiếng đó từ đâu ra vậy?" Nha Nha nhỏ giọng hỏi.

Nhiệt Ba bên cạnh túm lấy áo Nha Nha.

Trương Thần Lộ lăm lăm thanh đồng kiếm, cảnh giác nhìn quanh.

Trong một môi trường thế này, vừa thấy thai nhi lại nghe tiếng trẻ con khóc, lòng ai mà không rợn?

Lúc này tâm trạng mọi người chẳng khác gì nhân vật chính trong phim kinh dị.

Chương 135

Không biết.

Mơ hồ.

Sợ hãi.

Sáu người đều nhìn về phía Giang Nhất, trong tình huống này, người họ tin tưởng nhất chỉ có thể là anh.

Giang Nhất lúc này đang ngồi bên mặt nước, quan sát cái thai nhi trong bình, có lẽ Hoàng Bác nhìn nhầm, cái thai nhi đó đúng là vật chết.

Chỉ có điều nó là vật âm tà, chứa đầy oán niệm, không thích hợp mang theo người.

Tiếng trẻ con khóc lúc nãy là thật, anh cũng nghe thấy.

Anh lặng lẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

Bởi vì anh biết tiếng khóc đó có lẽ là của 'Đằng Anh', một loại quái vật nửa người nửa sâu.

Chỉ là hiện tại nó chưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Sáu người thấy Giang Nhất nghiêm túc như vậy thì càng thêm khẩn trương.

Giang Nhất nói: "Anh Lôi, xem cái tiếp theo đi." Đợi một lát thấy không có gì bất thường, mọi người mới yên tâm đôi chút.

Hồng Lôi tiến lại quan sát quan tài đồng, lấy ra món đồ cuối cùng.

Đó là một cái hộp, mở ra rất dễ dàng.

Hồng Lôi cẩn thận hé nắp, sợ bên trong lại lòi ra một cái thai nhi

nữa.

May mà lần này không phải.

Hồng Lôi nhìn vào, mắt sáng rực lên: "Cuối cùng cũng có bảo bối rồi!" Trong hộp đồng là một con thiềm thừ bằng đồng được chế tác tinh xảo!

Chỉ cần là người có chút nghiên cứu về cổ vật đều có thể nhận ra đây tuyệt đối là một món bảo bối!

Cũng là thứ đáng giá nhất trong quan tài đồng này.

Hoàng Bác nói: "Đúng là có ý nghĩa thật, con thiềm thừ này nhìn sống động như thật, có niên đại rồi đấy, cái hộp đồng này là Thiềm Cung!

Diệu!

Tuyệt đối đáng giá không ít tiền!" Hồng Lôi gật đầu: "Cuối cùng cũng có bảo bối." Hai người kích động, với tư cách là 'Mạc Kim Giáo úy', họ đương nhiên rất ham thích bảo vật.

Phí bao công sức vào đây, nếu không được món bảo vật nào thì sĩ khí sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Giờ được một món, ít nhất cũng có thể vui vẻ một chút để xua tan nỗi sợ.

Hồng Lôi cười hì hì cho cái hộp đồng đựng thiềm thừ vào ba lô, chuẩn bị mang về.

"Chắc không còn gì nữa đâu, chúng ta đi tiếp chứ?" Hồng Lôi hỏi Giang Nhất.

Giang Nhất gật đầu: "Chỉ có thể đi tiếp thôi, nếu không tìm được Mộc Trần Châu, chúng ta có lẽ sẽ chết." Trên đường đi, Giang Nhất đã giải thích cho mọi người tầm quan trọng của Mộc Trần Châu.

Nên họ biết chỉ có nó mới cứu được mạng mình.

“Đi thôi!” Giang Nhất nói.

Quan sát một lúc, thấy chưa có sự xuất hiện của ‘Đẳng Anh’ như trong truyền thuyết nên anh tranh thủ cơ hội tiến lên.

Giang Nhất dặn dò: “Mau chóng xuống nước, tốc độ phải nhanh, tuyệt đối không được chậm trễ, nếu dưới nước có thứ gì, lập tức dùng đèn pin ra tín hiệu.” Mọi người lần lượt đeo bình dưỡng khí nhỏ, từng người một xuống nước.

Giang Nhất nhìn một cái.

Qua đoạn này chắc cần ở dưới nước khoảng một phút!

Một phút!

Chỉ cần những con ‘Đẳng Anh’ kia không xuất hiện thì sẽ qua được nguy cơ.

Bởi vì không thể biết trước khi nào chúng sẽ xuất hiện.

Sáu người kia đã xuống nước, Giang Nhất là người cuối cùng lặn xuống.

Giang Nhất vừa xuống nước, ngay lúc đó, anh không thấy đằng sau có thứ gì xuất hiện.

Nhưng khán giả thì thấy rõ.

Bởi vì góc nhìn camera là 360 độ, nếu ai dùng kính VR có thể thưởng thức toàn cảnh.

Khán giả thấy ngay khoảnh khắc Giang Nhất xuống nước, trên quan tài đồng có một thứ bò lên!

Trông giống như một đứa trẻ!

Hoặc to bằng hài nhi!

Sự cố này khiến một bộ phận khán giả chú ý ngay!

“Mẹ kiếp!

Vừa rồi sau lưng Giang tiểu ca là thứ gì vậy?

Hình như là một đứa trẻ đang bò!?” “Tôi nhìn nhầm sao?

Đứa trẻ đó chỉ to bằng hài nhi, sao có thể bò lên quan tài đồng cao thế kia?

Không khoa học chút nào!” “Nhìn không giống đứa trẻ bình thường, trong tình huống này làm sao có đứa trẻ nào tồn tại được?

Trừ phi là quỷ anh!!!” “Sợ quá!

Thật sự sợ quá!

Sau lưng Giang tiểu ca có thứ đó!

Tiếng khóc lúc nãy chắc là do con quái anh này phát ra rồi?” “Rốt cuộc là thứ gì vậy!?” “Ở đây chỗ nào cũng không bình thường, nữ thi ôm quỷ thai, trong bình gốm cũng có quỷ thai, giờ lại xuất hiện quái anh!

Chương 136

Chẳng lẽ lại là một loại Đẳng thuật nữa sao?" "Thế thì bảy người họ nguy hiểm rồi!" "Mau thoát ra đi!

Dưới nước chắc chắn có nguy hiểm!" "Đồ ngốc, họ có nghe thấy đâu, xuống nước là tiêu đời rồi, không lẽ là mấy con quỷ anh trong phim kinh dị, định kéo người ta xuống nước, thế thì thảm rồi!" Khán giả vô cùng lo lắng cho tình hình bảy người dưới nước.

Ở nơi quỷ dị này xuất hiện một đứa trẻ kỳ lạ như vậy, cộng thêm những phát hiện trước đó, thứ này tuyệt đối không phải dạng vừa!

Sau khi lặn xuống, sáu người phía trước đang bơi.

Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ đi đầu.

Hồng Lôi, Hoàng Bác và Phong Hạo ở hai bên.

Giang Nhất đi cuối cùng.

Giang Nhất thấy dưới nước có không ít nữ thi đang lơ lửng, đó là những xác vừa bị sâu nôn ra, có vẻ phải đợi nấm thịt mọc đầy mới nổi lên được.

Bơi trong dòng sông ngầm đầy xác nữ thi thế này, quả là chuyện không phải ai cũng làm được.

Chương trình hiện tại có thể trở thành show trực tiếp thám hiểm số một toàn cầu cũng có lý do của nó.

Bơi được nửa đoạn, Giang Nhất đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ.

Dường như có một bóng đen vụt qua phía trước rồi biến mất.

Bóng đen rất nhỏ.

Giang Nhất dưới nước biến sắc: "Đẳng Anh?" Anh nhìn kỹ, thấy ba bốn cái kén sau lưng những nữ thi đang trôi nổi đã nứt ra, 'quỷ thai' bên trong biến mất tăm!

Những con Đẳng Anh này không biết đã thoát ra từ lúc nào.

Theo một nghĩa nào đó, chúng vừa mới ra đời!

Nhưng Giang Nhất biết rõ, thứ này tuyệt đối không phải hài nhi bình thường!

Ở dưới nước không thể nói chuyện, Giang Nhất chỉ có thể dùng đèn pin nháy liên tục!

Những người phía trước thấy đèn của Giang Nhất nháy liên tục nhưng không hiểu chuyện gì, ngay lúc đó trước mặt Phong Hạo có một con 'Đẳng Anh' bơi qua!

Thứ nửa người nửa sâu này dường như rất thích nghi với môi trường dưới nước, bơi lội cực kỳ linh hoạt.

Phong Hạo chỉ kịp quay đầu nhìn Giang Nhất thì phát hiện đằng sau Giang Nhất cũng xuất hiện một thứ kỳ quái.

Anh cũng bắt đầu nháy đèn báo hiệu!

Nhưng vừa mới bắt đầu khua đèn pin thì cảm thấy vai lạnh toát, như có đôi tay nào đó ôm lấy cổ mình!

Quay đầu nhìn lại, chính là thứ sau lưng Giang Nhất lúc nãy, con Đẳng Anh nửa người nửa sâu!

Phong Hạo tức thì cảm thấy thiếu oxy.

Anh từng thấy những thứ đáng sợ, thậm chí từng một mình giết sói hoang trên thảo nguyên, nhưng tình cảnh hiện tại khiến anh toát mồ hôi lạnh.

Thứ này tuy kích thước bằng hài nhi nhưng miệng càng nhìn càng

quái dị, hơi nhọn.

Phong Hạo cũng không kịp quan sát kỹ, vì anh đột nhiên thấy miệng con quái anh này có thể tách làm bốn cánh! ???

Phong Hạo ngớ người.

Cái miệng hình loa kèn khổng lồ khiến anh cảm nhận được nguy hiểm cận kề, thứ này dùng bốn chi bám chặt cổ anh, định một hớp ngoạm đứt đầu anh!

Phong Hạo theo bản năng nghiêng cổ, con quái anh cắn chặt vào vai anh, cắn nát cả thiết bị quay phim trên đó.

Ngay lập tức một miếng thịt bị rứt ra.

Phong Hạo cảm thấy đau đớn kịch liệt ở vai, bản năng sinh tồn trỗi dậy.

Dưới nước nếu gặp nguy hiểm thế này, chỉ có thể giãy giụa một lát, nếu bình dưỡng khí có vấn đề thì chỉ có nước chết đuối!

Phong Hạo rút con dao găm quân dụng từ thắt lưng ra, đâm thẳng một nhát vào người 'Đẳng Anh'.

Ở phía bên kia, lúc Giang Nhất đang cảnh báo mọi người thì cũng cảm thấy luồng nước sau lưng không ổn.

Bên cạnh anh cũng có Đẳng Anh!

Vì thế anh không còn thời gian lo cho người khác.

Phong Hạo có khả năng sống sót hay không phải dựa vào chính anh ta rồi.

Giang Nhất cảm thấy có ai đó đang kéo mình.

Đừng thấy con 'Đẳng Anh' này nhỏ mà lầm, sức lực nó không hề nhỏ, nó giật phăng bình dưỡng khí của Giang Nhất ra!

Dưới nước mà không có bình dưỡng khí, hậu quả thế nào ai cũng rõ.

Nhưng lúc này Giang Nhất không thể trồi lên, vì nếu lên mặt nước anh sẽ không thấy được tình hình dưới nước!

Hiện tại chỉ có thể giết chết con Đằng Anh này trước!

Lúc này, Đằng Anh há cái miệng như cánh hoa của loài sâu ra, định cắn Giang Nhất.

Giang Nhất chỉ có thể rút Tiểu Thần Phong ra chống đỡ!

Một nhát đâm xuyên bụng Đằng Anh.

Phát lực dưới nước rất khó, may mà Tiểu Thần Phong cực kỳ sắc bén, trực tiếp mổ bụng nó ra.

Dưới nước loang ra một đoàn máu đen!

Giang Nhất vội vàng bơi sang hướng khác, không biết thứ này có độc không.

Nhưng anh quan sát thấy xung quanh có đến hơn mười con Đằng Anh đang bơi lội!

Mọi người đã trải qua vô số nguy hiểm, nhưng chỉ có lúc này mỗi người đều phải tự chiến đấu một mình.

Chương 137

Đằng Anh quá nhiều, mỗi người đều phải đối mặt với ít nhất một con.

May mà Nha Nha và Nhiệt Ba bơi ở đầu tiên nên đã lên bờ, Hồng Lôi và Hoàng Bác thì vừa bơi vừa dùng đồ đạc trong tay chống trả.

Mấy người hiện tại đều đang liều mạng chống đỡ.

Khán giả vô cùng lo lắng.

Giờ ai nấy đều tự lo không xong, người có võ lực cao nhất là Phong Hạo lại bị cắn bị thương, giờ mọi người chỉ có thể tự dựa vào chính mình.

"Làm sao bây giờ?" "Ngay cả mỹ nữ Trương Thần Lộ cũng gặp nguy hiểm rồi, ai đó mau cứu cô ấy đi!" "Tôi cảm giác sắp tiêu rồi, lần này không ai phối hợp được với ai, mỗi người một ngả, thứ đó nhìn đáng sợ quá, ai cũng nguy hiểm!" "Rốt cuộc là thứ gì vậy?

Miệng có thể tách làm bốn cánh!

Giống quái vật trong phim khoa học viễn tưởng quá!

Thật đáng sợ." "Trên đời có thứ này sao?

Đáng sợ quá!" "Mấy thứ này từ đâu ra thế?" "Xem kìa!

Nhìn trên mặt nước, chính là thứ trong kén mà những nữ thi đang ôm!

Từ đó mà ra đấy!

Trông như hài nhi mới chào đời vậy, kinh quá." "Mấy người đó không sợ sao?" "Nhìn kìa!

Bình dưỡng khí của Giang Nhất không còn nữa rồi, tiêu rồi, tiêu

rồi, chẳng lẽ Giang tiểu ca gặp nguy hiểm sao?" "Vì Giang tiểu ca là người xuống nước cuối cùng nên bị ba con bám theo, nãy mới giải quyết được một còn hai con nữa, nếu không mau lên bờ chắc sẽ hết hơi mất." "Chiến đấu với quái vật dưới nước là tình huống nguy hiểm nhất!" Khán giả vô cùng lo lắng nhưng cũng chẳng giúp được gì, chỉ biết sốt ruột thay.

Lúc này, sau khi giải quyết con Đằng Anh vừa rồi, Giang Nhất cầm Tiểu Thần Phong, mắt đảo quanh canh chừng những con khác.

Anh nhịn hơi được khoảng 50 giây, nếu không mau chóng giải quyết hai con kia để lên bờ, phổi sẽ thiếu oxy dẫn đến hôn mê và ngạt thở chết.

Vì thế anh phải chủ động xuất kích!

Tay cầm Tiểu Thần Phong, anh lao về phía một con Đằng Anh.

Con Đằng Anh há miệng, Giang Nhất trực tiếp chém một nhát rạch đôi đầu nó.

Đòn tấn công của thứ này chủ yếu dựa vào cái miệng đầy răng móc ngược, nếu bị cắn trúng không chết cũng mất một mảng da.

Nếu bị cắn trúng đầu thì hậu quả càng nghiêm trọng, có sống được cũng chắc chắn bị hủy dung.

Xung quanh Giang Nhất chỉ còn lại một con Đằng Anh.

Anh tăng tốc bơi.

Cảm thấy không khí trong phổi ngày càng ít, anh phải ngoi lên thở rồi mới lấy lại bình dưỡng khí được.

Con Đằng Anh đang bơi tới, Giang Nhất trực tiếp lao đến dùng Tiểu Thần Phong chém bay đầu nó.

Động tác gọn gàng dứt khoát.

Anh hành động nhanh, nhưng những người khác thì không được như vậy.

Phong Hạo hiện tại đang rất nguy hiểm vì vai bị thương làm hành động thiếu linh hoạt, lại bị Đằng Anh cắn vào đùi.

Anh phản kháng gian nan, không thể bơi tiếp được.

Hồng Lôi và Hoàng Bác thì khá hơn, đã sắp tới bờ.

Hai người họ an toàn là nhờ Trương Thần Lộ cầm thanh đồng kiếm, chém giết không ít Đằng Anh!

Xung quanh cô là một vùng máu đen!

Bởi vì thanh đồng kiếm của cô sử dụng dưới nước rất hợp.

Hắc Kim Cổ Đao của Giang Nhất quá dài, trở lực dưới nước quá lớn.

Còn Tiểu Thần Phong thì quá ngắn, chỉ có thể tấn công tầm gần.

Trong khi đó thanh đồng kiếm của Trương Thần Lộ dài ngắn vừa phải, vừa có thể chém giết Đằng Anh vừa giữ được khoảng cách an toàn.

Vì thế hiện tại cô là người có sức chiến đấu mạnh nhất ngoài Giang Nhất!

Giang Nhất xử lý xong đám quái vật quanh mình liền ngoi lên mặt nước hít một hơi thật sâu, sau đó lập tức lặn xuống lấy bình dưỡng khí, đeo lên lưng rồi bơi về phía trước.

Lúc này, Phong Hạo bị cắn chân lôi xuống nước một đoạn xa.

Đèn pin trong tay anh cũng rơi mất, khiến Giang Nhất khó tìm, chỉ có thể theo dấu bọt khí mà đuổi theo.

Lặn xuống sâu hơn, Giang Nhất thấy Phong Hạo đã giết được hai

con Đằng Anh nhưng xác của chúng vẫn bám trên người anh.

Một con cắn vào bình dưỡng khí, một con cắn vào chân.

May là trừ vết thương ở vai, những chỗ khác đều ổn vì anh đi giày quân dụng nên chân không bị thương.

Giang Nhất giúp anh giải quyết xong, một tay lôi anh bơi nhanh về phía bờ đối diện.

Phong Hạo lúc nãy cảm thấy như sắp chết đến nơi, hoàn toàn chìm trong bóng tối và suýt nữa thì hôn mê.

Đúng lúc đó một bàn tay lớn đã kéo anh ra khỏi đáy nước.

Khi Giang Nhất lôi được Phong Hạo lên bờ, những người khác đang đứng đợi sẵn.

Trương Thần Lộ vốn định lặn xuống cứu hai người, đúng lúc đó họ đã trồi lên.

Hồng Lôi nói: "Nguy quá nguy quá!

Mau, lão Hoàng, chuẩn bị, lũ đó tới rồi!" Giang Nhất kéo Phong Hạo đang bán hôn mê lên bờ, Hồng Lôi và Hoàng Bác đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức lấy súng Thompson từ ba lô chống nước ra quét một trận vào mặt nước.

Vừa bắn vừa lùi.

Phong Hạo đã rũ sạch đám 'Đằng Anh' trên người, chỉ có vết thương ở vai là đang chảy máu, sắc mặt tái nhợt.

Nếu không kịp thời xử lý, anh có nguy cơ mất máu quá nhiều.

Chương 138

May mà thể chất của Phong Hạo tốt nên vẫn gắng gượng được, thậm chí còn theo kịp bước chân mọi người.

Giang Nhất nói: "Để thoát ra ngoài rồi hãy xử lý, giờ không kịp nữa đâu." Mặc dù Hồng Lôi và Hoàng Bác có vũ khí nóng nhưng lúc này từng con Đẳng Anh đang bò từ dưới nước lên, nhìn từ xa thấy ít nhất cũng phải mấy chục con.

Mọi người lại cảm thấy áp lực.

Hồng Lôi nói: "Thứ gì vậy?

Trông như người, tôi chưa từng thấy quái vật nào như thế này." Giang Nhất nói: "Đó là thai nhi trong kén mà những nữ thi ôm, là thứ nở ra từ trứng sâu, nửa người nửa sâu, cứ giết sạch là được, không cần nghĩ nhiều." Hồng Lôi và Hoàng Bác gật đầu, gánh nặng tâm lý hoàn toàn được trút bỏ.

Nhờ có hai khẩu tiểu liên, sự an toàn của mọi người được bảo đảm hơn một chút.

Chúng tôi chỉ có thể lùi lại từng chút một.

Dù sao đây cũng là vũ khí từ thời Thế chiến thứ hai, lâu ngày không bảo dưỡng nên rất dễ bị kẹt đạn.

Lũ 'đẳng anh' này không phải cứ bắn một phát là xong, trừ khi có thể bắn nát đầu chúng.

Nhưng anh Bác và anh Lôi đều không phải tay súng chuyên nghiệp, trong tình cảnh này có thể bắn lui được chúng đã là tốt lắm rồi.

"Mẹ kiếp, sao mà nhiều thế!" Anh Lôi lúc này cũng chẳng còn tâm trí đâu mà giữ hình tượng ngôi sao nữa, lớn tiếng chửi thề.

Tôi dẫn theo Phong Hạo chạy đến cuối con đường.

Nha Nha kêu lên: "Phía trước hết đường rồi!" Tôi nhìn lại, quả nhiên không còn đường nữa.

Cuối con đường là một cửa hang hình 'hồ lô', nhìn ra phía trước, chúng tôi thấy mình đang ở giữa lưng chừng núi, nhìn xuống một thung lũng.

Trong thung lũng đó có mấy con thác treo lơ lửng trên vách đá, và ở phía đối diện, có một tòa lâu các trông như đang huyền phù giữa không trung!

Nó y hệt như bức vẽ trên tấm bia đá mà con rùa bí hý cõng trước đó!

Đó chính là một phần của lăng mộ Hiến Vương!

Nhìn kỹ hơn, tòa lâu các đó được xây dựa vào núi, đục ra từ vách đá, toàn bộ trọng tâm đều đặt trên vách đá dựng đứng.

Chỉ là nhờ hơi nước từ mấy con thác tạo thành cầu vồng, khiến tòa lâu các trông như đang trôi nổi trên dải lụa ngũ sắc vậy.

Nếu là bình thường, có lẽ mọi người sẽ dừng chân thưởng thức cảnh đẹp này, nhưng hiện tại chẳng ai còn hứng thú đó nữa.

Đằng sau lũ đằng anh vẫn đang đuổi theo, nếu bị chúng bắt kịp thì chắc chắn sẽ bị cắn chết.

Trương Thần Lộ nhíu mày hỏi: "Giờ làm sao đây?" Phía trước là vực thẳm, nhảy xuống chắc chắn là chết.

Tôi quan sát khoảng cách, lấy Tham Âm Trảo ra lắp ráp thành hình móc câu.

Sau khi quay vài vòng trên tay, tôi ném mạnh ra ngoài!

Tham Âm Trảo vẽ một đường vòng cung hoàn mỹ giữa không

trung, móc chặt vào xà ngang của tòa lâu các đối diện.

Tôi kéo thử dây thừng.

Dây của Tham Âm Trảo được ngâm trong dầu bò thời gian dài, tuy nhìn mảnh nhưng cực kỳ chắc chắn.

Tôi thắt một nút thòng lọng ở đầu này rồi bảo: "Phong Hạo, cậu đi trước đi." Phong Hạo nhìn vào mắt tôi, thấy không có vẻ gì là cho phép phản đối, liền gật đầu.

Cậu ấy móc ba lô vào dây thừng rồi nhảy xuống.

Chỉ trong vài giây, cậu ấy đã sang đến phía đối diện, đáp xuống nóc nhà rồi giơ tay ra hiệu OK với chúng tôi.

Tôi gật đầu: "Nha Nha, Nhiệt Ba, lên đi!" Lúc này lũ đằng anh đã áp sát.

Chúng bò bằng tứ chi trên mặt đất, chậm rãi tiến về phía chúng tôi như những con dã thú, cái miệng xẻ làm tư thò ra chiếc lưỡi vừa dài vừa nhọn.

Anh Lôi trực tiếp xả súng vào lũ đằng anh phía trước: "Thật là quá kích thích!" Cảm giác xả đạn này tuyệt đối không thể tìm thấy trong trò chơi, cảnh tượng này chỉ có trên phim ảnh mà thôi.

"Đã quá!" Anh Bác cũng thốt lên.

Hai người họ như hai vị chiến thần trấn giữ cửa hang.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc anh Lôi đã hết đạn.

Không qua huấn luyện chuyên nghiệp, anh ấy tự nhiên không biết cách tiết kiệm đạn, mà trong tình cảnh này muốn tiết kiệm cũng khó.

Anh Lôi tức giận ném súng xuống đất, định cầm xẻng quân dụng ra liều mạng với lũ đằng anh!

Nhưng ngay lập tức, một con đằng anh đã ngoạm chặt lấy cái xẻng, khiến anh ấy nhất thời không rút tay ra được.

Đúng lúc đó, một thanh trường đao màu đen chém tới, trực tiếp bổ đôi con quái vật.

Tôi quát: "Đi mau!" Anh Lôi bảo: "Giang tiểu ca, cậu đi trước đi, tôi bọc hậu." Tôi không nói hai lời, đẩy mạnh anh Lôi đi.

Ở cửa hang hẹp này, tôi có không gian phát huy.

Hắc Kim Cổ Đao rất dài, nên không lo bị tấn công.

Tôi hoàn toàn có thể làm được việc 'một người chặn cửa, vạn người khó qua'.

Anh Lôi khuyên không được, thấy tôi múa một đường đao chém chết một con đằng anh thì cuối cùng cũng ngoan ngoãn sang phía đối diện.

Anh ấy thừa hiểu về mặt võ lực, mình chỉ là hạng tôm tép, nếu không có vũ khí nóng thì chẳng có khả năng kháng cự nào.

"Nhìn xem, tôi luyện đấy!" Anh Lôi chặc lưỡi.

Tiếp đó là anh Bác.

Tôi dặn: "Anh Bác, tiết kiệm đạn một chút, em không biết bên kia còn thứ gì khác không." Anh Bác nhìn tôi một cái, vỗ vai: "Chú em trụ vững nhé!" Tôi gật đầu.

Anh Bác cũng theo dây thừng sang phía đối diện.

Chỉ còn mình tôi đối mặt với mười mấy con đằng anh.

Lũ quái vật này dường như vừa lớn thêm một vòng, tốc độ trưởng thành của chúng thật không bình thường chút nào, đúng là lớn nhanh như thổi.

Nhưng tôi cũng không đứng yên, trực tiếp bật chế độ ‘khảm quái’.

Chương 139

Cuối cùng, khi thấy anh Lôi đã sang đến nơi an toàn, tôi cũng nhanh chóng nhảy lên dây thừng.

Mấy con đằng anh phía sau định vồ tới đều rơi xuống vực thẳm tan xương nát thịt.

Mọi người ở bên kia thấy tôi sang đến nơi thì đều thở phào nhẹ nhõm.

Lũ quái vật đó thực sự khiến người ta run sợ.

Tôi đáp xuống tòa lâu các.

Nhìn thấy có mấy con đằng anh dường như đang bò lên vách đá, anh Lôi kêu lên: "Cái quái gì vậy, lũ này giống như thạch sùng ấy, còn biết leo tường nữa!

Quá vô lý!" Anh Bác lắc đầu: "Chúng ta mau đi thôi, để lũ đó đuổi kịp thì lại rắc rối." Mọi người bắt đầu chỉnh đốn lại.

Phong Hạo bị thương nặng nhất, chỉ có thể băng bó đơn giản.

Khi chúng tôi đến được đây thì trời đã bắt đầu tối.

Sau khi băng bó xong cho Phong Hạo, xung quanh đã chìm vào bóng tối.

Những dải cầu vồng đã biến mất quá nửa.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy dưới chân mình là một hồ nước lớn, giữa hồ có một xoáy nước khổng lồ, trông như một hố đen hút mọi thứ vào trong.

Tôi biết, quan quách thật sự của Hiến Vương nằm dưới hồ nước đó.

Nhưng bây giờ mà xuống đó thì quá nguy hiểm.

Trời đã tối, không thể xuống nước được.

Sau khi băng bó xong, bảy người chúng tôi đứng dậy.

Nha Nha hỏi: "Giang tiểu ca, giờ chúng ta đi đâu?

Đây là mộ Hiến Vương rồi phải không?" Tôi gật đầu: "Đây là cung điện trong mộ Hiến Vương, nhưng quan quách của lão nằm dưới hồ nước kia." Trương Thần Lộ hỏi: "Là 'Long vựng' sao?" Trên bản đồ da người có viết, huyệt mộ của Hiến Vương là một giai huyệt thượng hạng, gọi là Thủy Long Vựng.

Tôi giải thích: "Long vựng vô hình, trừ khi có 'thiên băng', nếu không không thể nào phát hiện ra được." "Ồ?

Thiên băng?" Anh Bác tò mò hỏi.

Tôi nói: "Em quan sát trong hồ nước, dường như có xác một chiếc máy bay, có lẽ đó chính là 'thiên băng' trong truyền thuyết." "Hử?

Thiên băng là máy bay rơi xuống đâm thủng hang động phía dưới sao?" Trương Thần Lộ nói.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, nhưng không biết có chuẩn không, phải đợi ngày mai trời sáng em mới từ từ xuống nước thám hiểm được, lúc đó mới chắc chắn mười mươi." Mọi người đều gật đầu.

Trải qua bao nhiêu nguy hiểm, nếu giờ còn không tìm thấy mộ Hiến Vương thì tâm lý chắc chắn sẽ sụp đổ.

Anh Lôi nói: "Cái mộ Hiến Vương này lắm trò nguy hiểm thật!

Thật vô lý!

Nếu không quật mồ lão lên, tôi thề sẽ đổi họ!" Anh Bác cười: "Được, anh nói đấy nhé." Tôi chỉ biết câm nín.

Nhưng lời anh Lôi nói cũng có lý.

Tôi đã đi qua không ít lăng mộ, nhưng chưa từng thấy cái nào nguy cơ dồn dập như thế này.

Vừa rồi ở dưới nước thực sự suýt chút nữa là mất mạng.

Nếu có thêm vài con đằng anh nữa, có lẽ tôi cũng phải bỏ xác tại đây.

Nếu đã tìm được quan quách dưới nước, thì mục tiêu của chúng tôi là Mộc Trần Châu cũng không còn xa nữa.

Nhưng phải đợi ngày mai mới có thể ra tay.

Tôi quan sát phong thủy nơi này.

Cái gọi là Long vựng thực chất là do Hiến Vương cải tạo ra.

Long vựng xóa nhòa ranh giới không rõ ràng giữa hai luồng khí âm dương thanh trọc, tượng trưng cho sự hỗn độn, giống như làn sương mù giữa mặt nước và không khí vậy.

Thủy Long Vựng chính là tình cảnh hiện tại.

Mọi người cần tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi nên đi tiếp lên phía trên.

Nha Nha reo lên: "Oa, ở đây tự nhiên không còn hơi nước nữa?" Chúng tôi dọc theo bậc thang bên ngoài lâu các chậm rãi đi lên, cảm giác như đang đi trên mây.

Nhưng nhanh chóng, mọi người phát hiện tầng trên gần như không có hơi nước, không khí rất mát mẻ và khô ráo, khiến tâm trạng mọi người tốt hơn hẳn.

Tôi giải thích: "Đặc điểm của Thủy Long Vựng là phần giữa, trên và dưới của nó là hai thái cực." Đây là khái niệm đỉnh cao trong phong thủy học.

Nếu không tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không ai tin trên thế giới lại có nơi thần kỳ như vậy.

Nha Nha nói: "Ở đây cứ như nơi tiên ở vậy." Tôi tiếp lời: "Hiến Vương luôn hy vọng có thể thành tiên nên mới tạo ra nơi này.

Có điều, thành tiên thì không thể, nhưng thành một con 'tống tử' nghìn năm thì hoàn toàn có khả năng." "Tống tử nghìn năm có lợi hại đến mấy thì tôi cũng tặng cho một phát nát đầu!" Anh Lôi bồi thêm một câu.

Chúng tôi tìm một căn phòng nhỏ trong cung điện làm nơi nghỉ chân.

Ở đây có một cửa đá, chỉ cần đóng cửa lại là mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Tôi bảo: "Lũ đằng anh không hoạt động vào ban ngày, nên chúng ta sẽ đợi ngày mai mặt trời lên mới hành động." Những người khác tự nhiên đồng ý.

Trên người ai nấy đều ẩm ướt, nên giờ cần một môi trường khô ráo.

Phong Hạo mất máu khá nhiều cũng cần tĩnh dưỡng.

Ăn uống xong xuôi, chúng tôi cắt cử một người cầm súng gác ở cửa để đề phòng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, mọi người ngủ khá ngon vì không ai phát ra tiếng động trong phòng, lũ đằng anh dường như không tìm thấy chúng tôi.

Đến ngày thứ hai, tôi quan sát bên ngoài thấy ánh mặt trời đã chiếu rọi, bảy người liền cùng ra ngoài.

Ánh nắng có chút chói mắt nhưng khiến mọi người tràn đầy cảm

giác an toàn, bởi vì tất cả những thứ âm tà đều sợ ánh nắng.

Chương 140

Mọi người vươn vai sảng khoái.

“Oa!” Hôm qua không có nhiều thời gian quan sát cảnh sắc, giờ mới thấy hết vẻ đẹp của nó.

Nha Nha thốt lên: “Ở đây thật sự giống như thiên cung vậy.” Dưới chân là những dải cầu vồng rực rỡ, chúng tôi đứng trên lâu các giữa không trung, trông chẳng khác nào bảy vị thần tiên.

Anh Lôi hừ lạnh: “Lão già Hiến Vương này thật biết hưởng thụ, xây cả tiên cung cơ đấy.” Anh Bác nói: “Chắc chắn là vơ vét bao nhiêu xương máu của dân chúng rồi, đúng là một vị vua đáng sợ.” Trương Thần Lộ, Nhiệt Ba và Phong Hạo cũng đều kinh ngạc.

Nếu dưới chân không phải lăng mộ Hiến Vương thì đây đúng là chốn thần tiên hạ giới.

Nhưng vì biết bên trong có mộ nên chắc chắn còn những thứ đáng sợ hơn, mọi người cũng chẳng còn tâm trạng ngắm cảnh lâu.

Anh Lôi đề nghị: “Hay là chúng ta lên mấy cái lâu các phía trên kia xem sao, biết đâu Mộc Trần Châu lại được thờ phụng ở trong đó?” Mọi người đều đồng ý, nếu không vào xem cái tiên cung này có gì thì cũng không cam lòng.

Chúng tôi hiện đang ở phần giữa của ‘tiên cung lửng lơ’ này, phía dưới là Thủy Long Vựng.

“Chỗ này nhìn đẹp thật đấy, chẳng khác gì tiên cung của Ngọc Hoàng, mỗi tội xây cho người chết nên nhìn cứ thấy sởn gai ốc thế nào ấy.” “Ủa, cái cung điện cao nhất trên kia là gì vậy?” Anh Lôi chỉ lên cung điện trên đỉnh hỏi.

Lúc này không thấy lũ đằng anh đâu nữa.

Tôi đoán lúc này đằng anh đã tiến hóa thành ‘đằng nhân’, nhưng đang là ban ngày nên chúng sẽ không xuất hiện.

Nghe lời anh Lôi, mọi người cùng lắc đầu, không thể tưởng tượng được cung điện cao nhất kia chứa thứ gì.

Mấy người chậm rãi bước lên bậc thang, cuối cùng cũng lên tới đài cao nhất.

Nhìn xuống dưới, chỗ chúng tôi đứng cao chừng mấy chục tầng nhà, nhưng cụ thể cao bao nhiêu thì vì hơi nước nên không ai thấy rõ.

Tôi phát hiện trên Yêu Tước Đài cao nhất có một con thụy thú đang quỳ, cõng trên lưng một tấm bia đá.

Trương Thần Lộ đi tới trước bia đá, đọc: “Hội Tiên Bảo Điện?” Trên cửa có một tấm biển ghi: Lăng Vân Cung.

Mọi người chậc lưỡi, Hiến Vương xem ra muốn thành tiên đến phát điên rồi.

Người sắp chết đến nơi rồi mà còn muốn hội họp với thần tiên sao?

Anh Bác nói: “Lão già này thật sự ám ảnh việc thành tiên, chấp niệm quá sâu sắc.

Chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đó mới khiến lão cuồng tín đến vậy chứ?” Trương Thần Lộ nhận định: “Nếu một người chưa từng thấy thần tiên thì có lẽ không cuồng tín đến thế, chắc chắn phải có lý do gì đó khiến lão tin chắc mình sẽ gặp được tiên nhân.” Nha Nha chớp mắt nói: “Có lẽ là vì Mộc Trần Châu chăng.” Mọi người gật đầu, cũng có thể.

Có lẽ vì cho rằng Mộc Trần Châu là báu vật do tiên nhân để lại

nên Hiến Vương mới tin tưởng vào sự tồn tại của tiên nhân đến vậy.

Đi đến trước cửa cung điện, cánh cửa gỗ dày nặng phải cả bảy người cùng dùng sức mới từ từ đẩy ra được.

"Khụ khụ khụ." Mọi người ho sặc sụa.

Bên trong lâu ngày không có người nên không khí rất tệ, bụi bặm bám đầy.

Đợi thông gió một lát, chúng tôi mới bước vào.

Vừa vào trong, ai nấy đều sững sờ.

Anh Lôi thốt lên: "Tôi từng đến Cố Cung rồi, nhưng chỗ này còn đẹp hơn cả Cố Cung, nơi hoàng đế ở cũng chỉ đến thế này là cùng." Tôi nói: "Ở một nơi như thế này mà xây được cung điện lộng lẫy thế này trên vách đá dựng đứng thì khỏi phải nói, chắc chắn là dân chúng thời đó lầm than đến mức nào rồi!" Bước vào điện đường, hai bên là những tượng thú khổng lồ cao lớn, khiến mọi người có cảm giác như lạc vào thảo cầm viên vậy.

Phía trước là sư tử đồng, trên bục đá chạm khắc phượng hoàng và hoa mẫu đơn.

Anh Bác nhận xét: "Dã tâm của Hiến Vương không nhỏ đâu." Anh Lôi hỏi: "Sao cơ?" "Vua của muôn thú là sư tử, vua của các loài chim là phượng hoàng, vua của các loài hoa là mẫu đơn, tất cả đều được đặt ở cửa cung, ngay cả hoàng đế cũng không dám làm càn như thế này đâu." Anh Bác giải thích.

Anh Lôi gật đầu: "Có lý." Đi tiếp vào trong điện, có đủ loại tượng đồng thụy thú cổ đại, khí thế phi phàm.

Theo lý mà nói, đây là nơi cao nhất của lâu các, bên ngoài ánh nắng rạng rỡ thì không nên có gì đáng sợ.

Nhưng khi tiến sâu vào trong, chúng tôi cảm thấy hậu điện có chút âm u lạnh lẽo.

Nha Nha ôm vai nói: "Ở đây lạnh quá." Nhiệt độ bên trong và bên ngoài cứ như hai thế giới khác nhau.

Nhiệt Ba đứng bên cạnh cũng cảm thấy bất an, nắm chặt lấy tay Nha Nha: "Ở đây không có thứ gì không sạch sẽ chứ?" Trương Thần Lộ nói: "Theo lý mà nói thì không, vì đây không phải nơi đặt quan quách." Nha Nha và Nhiệt Ba vừa định thở phào thì cô ấy lại tiếp: "Nhưng Hiến Vương là một kẻ cực kỳ âm hiểm, nên... cũng không biết chừng, mọi người cẩn thận một chút." Tôi gật đầu: "Đúng vậy, tốt nhất là quan sát kỹ, cố gắng đừng chạm vào đồ đạc ở đây." Tiếp tục đi về phía trước, chúng tôi thấy một ngai vàng, trên đó quấn một con rồng đỏ.

Tạo hình này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Khán giả cũng xôn xao: "Oa!

Con rồng ngọc đó đẹp quá!" "Trông y như thật vậy!" "Thứ này càng tinh mỹ thì Hiến Vương càng đáng hận." "Con rồng đỏ cứ như đang sống vậy!" Trong mắt khán giả, con rồng đỏ đó sống động như thật.

Còn trong mắt chúng tôi, nó lại càng sống động hơn.

Anh Lôi hỏi: "Tôi có thể mang thứ này về không?" Tôi nhắc nhở: "Cẩn thận, bên trong toàn là thủy ngân đấy.

Nhìn kìa, đuôi rồng gắn liền với bức họa trên tường núi, không thể mang đi được đâu." Anh Lôi nhìn kỹ lại, vừa rồi không để ý, quả nhiên đúng như lời tôi nói, con rồng như từ trong bức họa bay ra quấn quanh ngai vàng.

Chúng tôi đi đến trước bức họa, trên đó vẽ cảnh Hiến Vương chỉ

huy hai trận đánh, không có giá trị gì mấy.

Sau đó, mọi người bắt đầu đi sâu vào hậu điện.

"Càng lúc càng lạnh." Nha Nha phải khoác thêm áo.

Những người khác cũng cảm nhận được, hậu điện như một căn phòng băng, cái lạnh thấu xương.

Tôi nheo mắt nhìn lên đỉnh hậu điện, thấy có một mảnh áo đỏ đang phấp phới!

Tôi đột nhiên quát lớn: "Đừng vào hậu điện nữa, quay lại mau!" Mọi người sững lại.

Anh Lôi hỏi: "Sao vậy Giang tiểu ca?" Tôi nói: "Bên trong không ổn, có lẽ có thứ gì đó kỳ quái." Nghe tôi nói vậy, mọi người lập tức cảnh giác.

Tôi hiểu rất rõ về những thứ trong cổ mộ, nếu tôi nói có nguy hiểm thì nơi đó chắc chắn cực kỳ đáng sợ.

Anh Bác nói: "Lúc mới vào tôi đã thấy lạnh lẽo rồi, cứ cảm giác như có ai đó đang nhìn chằm chằm ấy, tôi cũng thấy chỗ này không ổn, hay là chúng ta đi đi?" Những người khác cũng gật đầu.

Anh Bác là người đầu tiên lùi ra.

Không cần nói cũng biết, bên trong chắc chắn có gì đó.

Tôi biết trong này có cơ quan nên không muốn đi tiếp.

Chương 141

Ngay khi mọi người vừa nhấc chân chuẩn bị rời đi...

“Lạc lạc lạc...” Một âm thanh vang vọng trong hậu điện.

Tiếng cười đầy ác ý của một người phụ nữ đột nhiên vang lên khiến tim gan mọi người lạnh buốt.

“Lạc lạc lạc lạc...” Lại một tiếng nữa.

Mọi người lập tức ngước nhìn lên trên!

Trên đỉnh hậu điện có không ít mảnh áo đỏ đang phất phơ, tiếng cười dường như phát ra từ đó.

Sau đó, tiếng cười âm lãnh ‘lạc lạc lạc’ khiến da đầu tê dại không ngừng vang vọng rồi từ từ biến mất, như ẩn mình vào bóng tối.

Mọi người bỗng im bặt.

Nữ quỷ áo đỏ sao?

Khán giả cũng kinh hãi: “Thứ gì vậy?” “Trên đầu có ma à?” “Chết tiệt, không lẽ có ma thật sao?

Tiếng cười đó sợ quá.” “Tôi là fan phim kinh dị mà nghe tiếng này cũng thấy lạnh tóc gáy, âm thanh này còn đáng sợ hơn cả hiệu ứng trong phim!” “Chạy mau!

Đừng nhìn gì nữa, chạy thôi!” “Lại có thứ gì nữa hả?

Á á á, tôi sợ quá không dám nhìn tiếp!” “Trên kia sao lại có nhiều quần áo đỏ kỳ quái vậy?

Không lẽ mấy người phụ nữ bị treo cổ ở trên đó sao?

Đáng sợ quá.” Khán giả hoảng loạn.

Những chiếc áo đỏ ẩn hiện trên đầu khiến họ vô cùng sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Bảy người đứng đó được đã là giỏi lắm rồi.

Tôi quát: "Đi mau!" Tôi cảm giác rắc rối sắp đến rồi.

Quả nhiên, ngay khi tôi vừa dứt lời, ở điện ngoài đột nhiên vang lên một tiếng động.

Tiếng thứ gì đó vỡ nát!

Chúng tôi nhìn lại, con rồng đỏ trên ngai vàng không biết từ lúc nào đã bắt đầu phun thủy ngân ra từ miệng!

Tốc độ rất nhanh.

Thủy ngân là cơ quan chống trộm mộ rất phổ biến thời cổ đại, lan tỏa nhanh và có kịch độc.

Từng hạt cầu nhỏ li ti nhanh chóng phủ đầy mặt đất.

Vì thủy ngân khác với nước, số lượng ít thì nó sẽ co lại thành hình cầu, nhưng giờ nhiều lên, chúng lập tức liên kết thành một mảng.

Hơn nữa, điều nghiêm trọng hơn là tôi phát hiện trong thủy ngân đó có sắc đỏ!

Có lẽ còn chứa độc tố khác nữa.

Tôi hét lên: "Đeo mặt nạ phòng độc vào!" Mọi người vội vàng đeo vào, nhưng đã không còn lối thoát.

Thủy ngân phun ra cực nhanh, giờ đã phủ đầy mặt đất dày chừng hai cm, bốc lên mùi độc tố lạ.

Tôi nhíu mày, cơ quan này trong nguyên tác không hề có!

Không biết là vốn đã có sẵn nhưng nhân vật chính không kích hoạt, hay là do thế giới này thay đổi.

Bảy người chúng tôi, người đông tay tạp, có lẽ ai đó đã vô tình chạm vào cơ quan, cũng chẳng trách được.

Ai mà ngờ con rồng ngọc đó cũng là một cái bẫy!

Anh Lôi thầm may mắn vì mình chưa chạm vào con rồng ngọc kia, nếu không có khi đã bị phun đầy thủy ngân vào tay, lúc đó có mà chết chắc.

Anh Lôi lo lắng hỏi: "Giờ làm sao đây?" Mọi người nhìn thấy toàn bộ mặt đất ngoại điện đã phủ đầy thủy ngân màu đỏ, dường như không chỉ có miệng con rồng đỏ mà còn những chỗ khác cũng đang phun ra thứ nước quái quỷ này!

Đường lui của chúng tôi đã bị cắt đứt.

Đây là muốn ép chúng tôi phải đi vào trong!

Anh Bác chửi: "Mẹ kiếp, hèn gì tôi cứ thấy cái ngoại điện này kỳ quái, giờ mới nhận ra, chẳng có thứ gì để kê chân cả!

Ngay cả một cái bàn cũng không có!

Đây là muốn đoạn hậu lộ của chúng ta mà!" Anh Lôi cũng hiểu ra: "Lão già Hiến Vương này thật độc ác, muốn chúng ta chết ở đây sao!" Hiện tại đường trước bị thủy ngân chặn, chỉ có thể lùi vào hậu điện.

Dù không biết trong đó có gì, phía trước mờ mịt, nhưng chúng tôi buộc phải tiến tới.

Bảy người cầm chắc vũ khí, dù không rõ tấn công vật lý có tác dụng với 'nữ quỷ' hay không.

May mà giữa hậu điện và ngoại điện có một cái gờ cửa, tạm thời thủy ngân chưa tràn vào ngay được, nhưng có lẽ chỉ được mười phút nữa là nó sẽ tràn qua.

Phải tìm cách thoát ra khỏi đây, nếu không chạm vào thủy ngân thì

chắc chắn sẽ trúng độc.

Nhưng trong hậu điện này lại có một 'nữ quỷ' đang cười.

Bảy người lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tôi nói: "Tôi có một cách, đó là thoát ra từ trên đỉnh.

Nhưng giờ chúng ta phải bò lên từ từ, đục một cái lỗ trên mái là có thể ra ngoài, nhưng trước đó phải trừ khử các mối nguy hiểm đã." Anh Bác tán thành: "Đúng vậy, tiếng cười vừa rồi nghe ghê quá, chi bằng chúng ta ra tay trước, xử lý thứ đó rồi tìm đường thoát." Trong tình cảnh này, tư duy của mọi người vẫn rất mạch lạc, biết điều gì là quan trọng nhất.

Anh Lôi nghiến răng: "Tôi phải xem con nữ quỷ áo đỏ phát ra tiếng cười đó là cái thớ gì, đập chết nó luôn!" Cái hậu điện này thực ra không lớn lắm, cao chừng năm người.

Nhưng vì ánh nắng không lọt vào được, lại nằm một nửa trong lòng núi nên chúng tôi chỉ có thể dùng đèn pin tìm kiếm nguy hiểm tiềm tàng.

Bảy người không dám thở mạnh, chậm rãi tiến vào trong, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nha Nha hỏi khẽ: "Tiếng người phụ nữ đó đâu rồi?

Sao không nghe thấy nữa?" Tôi trấn an: "Có lẽ tiếng cười phát ra từ đống quần áo đó thôi, không cần sợ." Anh Lôi run giọng: "Sao mà không sợ được chứ, Giang tiểu ca, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tôi giải thích: "Có lẽ bên trên có thứ gì đó giống như một cái còi, nhưng lại phát ra tiếng cười phụ nữ.

Chương 142

Do nhiệt độ bên ngoài và bên trong chênh lệch lớn, khi chúng ta mở cửa vào, luồng khí lưu động lên đỉnh đầu tạo ra âm thanh đó thôi, không có gì lạ cả." Nghe tôi giải thích một tràng, mọi người đều gật đầu.

Anh Bác và Trương Thần Lộ là hai người lý trí nhất ngoài tôi ra.

Anh Bác gật đầu: "Giang tiểu ca nói đúng đấy, người xưa có bao nhiêu trí tuệ, kỳ kỹ dâm xảo tạo ra một thứ quái dị như vậy cũng là điều hợp lý." Những người khác nghe vậy cũng vơi đi phần nào nỗi sợ, tin lời tôi đến chín phần.

Dù vậy, không khí vẫn rất đáng sợ.

Bảy người ban đầu mỗi người một cái đèn pin, nhưng giờ chỉ còn lại ba cái, bốn cái kia đều bị mất trong các sự cố trước đó.

Ba lô nhỏ của Nha Nha cũng bị con đằng anh lúc nãy kéo mất, may mà bên trong chỉ có vài vật dụng nhỏ không mấy quan trọng.

Ba luồng ánh sáng đèn pin quét lên trần nhà tìm kiếm.

Phía trên có mấy bộ quần áo đỏ tươi, giống như đồ diễn tuồng ngày xưa, tay áo và vạt áo rất dài.

Nhìn qua cứ như có mấy cái xác đang treo lơ lửng, nhưng chúng tôi không thấy chân đâu cả, chỉ thấy phía trên những bộ quần áo rỗng tuếch là một cái đầu đen thui.

Mọi người ngẩng đầu chậm rãi đi vào trong. 'Tí tách!' Đột nhiên một giọt nước rơi trúng mặt kính mặt nạ phòng độc của anh Lôi.

Anh ấy giật mình nhảy lùi lại.

Mọi người quay lại nhìn, tôi hỏi: “Sao vậy?” Anh Lôi lắc đầu ra hiệu không sao.

Giọt nước đó chỉ mình anh ấy biết, những người khác không thấy nên để giữ hình tượng anh dũng, anh ấy tỏ vẻ không sao cả.

Thực tế thì giọt nước rơi trúng mặt nạ cũng chẳng ảnh hưởng gì, nên mọi người cũng không để ý.

Anh Lôi lấy tay quẹt đi, rồi đưa lên mũi ngửi thử.

Nếu là bình thường thì ngửi cũng không sao, nhưng ở đây tuyệt đối không đơn giản như thế.

Anh Lôi cảm thấy mũi mình hơi ngứa, mùi vị có chút đắng, liền chùi vào người rồi đeo lại mặt nạ.

Tôi nhìn quanh hậu điện, thấy trên tường có gì đó, liền đưa Tham Âm Trảo cho anh Bác.

“Anh móc lên xà nhà trước đi, dùng thanh kiếm đồng đục một cái lỗ trên mái, như vậy chúng ta có thể thoát ra được.” Tôi chỉ huy.

Nha Nha lo lắng hỏi: “Thế còn anh?” “Trên tường có lẽ có thứ gì đó, để tôi xem thử.” Tôi đáp.

Anh Lôi hỏi: “Giang tiểu ca, trên đầu tôi chắc không có gì chứ?” Nếu muốn leo lên thì chắc chắn phải đi qua mấy bộ quần áo đỏ đang phất phơ kia, nhìn rất đáng sợ.

Ai lên đó cũng là một thử thách tâm lý.

Tôi lấy cái bật lửa ra đưa cho anh Lôi.

“Gì đây?” Anh Lôi tò mò.

Tôi nói: “Đừng quan tâm thứ gì bên trên, cứ hễ anh Lôi với tới được thì cứ trực tiếp đốt cho em.” Anh Lôi gật đầu cái rụp: “Được rồi!” Sáu người kia móc Tham Âm Trảo lên xà nhà, chuẩn bị tìm chỗ

leo lên.

Còn tôi thì tìm kiếm trên tường.

Tôi biết, cái bẫy thủy ngân tuyệt hộ này không chỉ có ở ngoại điện mà hậu điện cũng có, chẳng qua là chưa bị kích hoạt.

Vì thế nhất thời tôi chưa thể phán đoán vị trí của cái ngọc hàm ở đâu.

Lúc này, sáu người tìm được một cái đỉnh lớn trong hậu điện.

Cái đỉnh này có sáu chân, nhìn rất kỳ quái.

Anh Lôi trèo lên đó.

Vốn dĩ trên đó có thể có cơ quan, nhưng có nắp đậy nên mọi người không biết bên trong có gì, chỉ nghĩ nó là vật kê chân để leo lên cao.

Thủy ngân ở ngoại điện đã tràn đến bậc thềm rồi, mọi người phải nhanh chóng leo lên xà nhà nếu không sẽ bị ngập chân.

Anh Lôi leo lên đầu tiên.

Sau khi vất vả leo lên được xà ngang, anh ấy định dùng lửa đốt bộ quần áo đỏ.

Đúng lúc này, bộ quần áo động đậy...

Anh Lôi soi đèn thì phát hiện đó không phải nữ quỷ, mà là một con đẳng anh!

Không đúng, giờ phải gọi là đẳng nhân mới đúng.

Nó to bằng một đứa trẻ, bò loăng quăng trên trần nhà.

“Mẹ kiếp!” Anh Lôi không kịp đốt áo nữa, vứt bật lửa đi, một tay bám cột, một tay rút xẻng quân dụng chém tới tấp!

Một cú chém chuẩn xác và hiểm hóc đã hất văng con đẳng nhân

xuống nắp cái đỉnh sáu chân, làm nắp đỉnh lật nhào.

Ngay lập tức, từ trong cái đỉnh đó phụt ra những ngọn lửa dữ dội!

Anh Lôi liếc nhìn xuống, thấy bên trong có không ít xác khô đang bị lửa thiêu rụi.

Năm người phía dưới giật mình kinh hãi, may mà họ chưa trèo lên cái đỉnh đó, nếu không có khi đã rơi tọt vào trong lò lửa rồi.

Cái cơ quan này như kiểu 'động một dây là động cả rừng'.

Ngay lập tức, bức tường của mộ thất nứt toác ra, thủy ngân bên trong bắt đầu tuôn trào xối xả!

Cùng lúc đó, tôi cũng nhìn thấy trong khe nứt có một gói lụa.

Ngọc hàm!

Chính là nó.

Lăng Vân Cung có nhiều thủy ngân như vậy là để khi cơ quan bị kích hoạt, vĩnh viễn không ai có thể lấy được cái ngọc hàm này.

Những cơ quan đó là để bảo vệ nó.

Nhưng cái ngọc hàm này có tác dụng gì thì tôi không rõ, chỉ biết là phải thuận tay mang nó đi.

Chương 143

Lúc này, thủy ngân ở tiền điện đã tràn vào rồi.

Cái đỉnh sáu chân phía sau đang bốc cháy rừng rực, và từ những khe nứt trên tường cũng xuất hiện mấy cái đầu rồng đang phun thủy ngân!

Tình cảnh vô cùng khẩn cấp.

Nếu không leo lên cao ngay thì e rằng không ai thoát nổi.

Những người khác vội vàng leo lên.

Nha Nha hét lớn: "Giang Nhất, mau lên!" Thời gian gấp rút, cô ấy bắt đầu gọi thẳng tên tôi.

Sáu cái đầu rồng ở các hướng đang phun ra một lượng lớn thủy ngân ngay sát chân tôi.

Anh Lôi ở bên trên vừa phải đề phòng đằng nhân khác, vừa phải thả dây thừng xuống, lại còn phải đục lỗ trên trần nhà.

Mọi người đều cuống cuồng tìm đường thoát thân.

Cả nhóm gian nan leo lên được.

Phong Hạo là người cuối cùng.

Sau khi mọi người đã lên, tôi lúc này chỉ có thể giẫm lên đầu rồng để đứng.

Phía dưới, thủy ngân chảy cuồn cuộn như một dòng sông bạc!

Anh Bác ném dây thừng cho tôi: "Bắt lấy!" Tôi nhảy vọt lên, nắm chặt lấy dây thừng.

Động tác này khiến mọi người thót tim, nếu không nắm được thì

tôi đã rơi xuống dưới rồi.

May mà thân thủ tôi nhẹ nhàng, sau khi bắt được dây liền nhanh chóng leo lên trên.

Lúc này xà nhà cũng chẳng khá khẩm gì, vì lửa từ cái đỉnh sáu chân quá lớn, có vẻ như sắp thiêu rụi cả xà nhà.

Anh Lôi mắng: "Lão già Hiến Vương đúng là không muốn để mình thoát mà!

Trên này sắp bị nướng chín rồi!" Trương Thần Lộ nhìn xuống cái đỉnh đang cháy: "Bên trong toàn là xác khô." Mười mấy cái xác khô chứa đầy mỡ thi thể, lửa cháy hừng hực khiến chúng tôi cảm thấy như đang bị nướng thịt vậy.

Trên đỉnh đầu, không ít bộ quần áo đỏ cũng đã bắt đầu bắt lửa.

Đeo mặt nạ phòng độc mà tôi cảm giác mồ hôi như sắp làm đầy cái mặt nạ đến nơi.

Anh Lôi mới chỉ đục được một lỗ nhỏ trên mái nhà, muốn chui ra phải mất thêm thời gian.

Tôi không nói lời nào, cầm lấy khẩu tiểu liên từ tay anh Bác rồi xả một tràng lên trần nhà.

Sau khi bắn nát một mảng, tôi dùng Hắc Kim Cổ Đao chọc mạnh một cái, một cái lỗ đủ cho một người chui qua hiện ra.

"Đi mau!" Tôi hét lớn.

Bảy người nối đuôi nhau chui ra ngoài.

Lên đến mái nhà, ai nấy lập tức tháo mặt nạ, điên cuồng hít thở không khí trong lành.

Nha Nha rên rỉ: "Hô, nóng quá đi mất!" Mọi người lau mồ hôi hột.

Tôi ngửi thấy mùi thủy ngân bị đốt nóng bốc lên, liền giục mọi người nhanh chóng rời đi.

Sau khi nhảy xuống khỏi mái nhà, chúng tôi mới thực sự an toàn.

Anh Lôi hỏi: "Đoán xem vừa nãy tôi thấy gì?" Mọi người tò mò: "Gì vậy?" Anh Lôi vẫn còn sợ hãi: "Hóa ra tiếng cười lạc lạc lạc tôi nghe thấy là do trên mấy bộ quần áo đó có gắn những cái mặt nạ da người!

Gió thổi qua là nó phát ra tiếng kêu đó.

May mà tôi nhìn thấy con quái vật nửa người nửa trùng kia, nếu không chắc đầu tôi cũng bị nó ngoạm rồi." Anh ấy hỏi tiếp: "Giang tiểu ca, vừa nãy cậu lấy được thứ gì thế?" Tôi đáp: "Một khối ngọc cổ, còn bên trong có gì em cũng chưa rõ." Thực tế thì trong nguyên tác nhân vật chính cũng không biết, vì sau đó nó đã bị mất.

Nhưng tôi chắc chắn sẽ không để mất thứ này, chỉ là giờ chưa phải lúc để xem.

Nha Nha kêu lên: "Nhìn lên trời kìa!" Mọi người ngẩng đầu nhìn lên và đều bị cảnh tượng trên bầu trời làm cho khiếp sợ.

Đáng lẽ giờ đang là ban ngày, nắng gắt, nhưng hiện tại có một đám mây đen dày đặc đang lơ lửng trên Trùng Cốc, dường như gió cũng không thổi bạt đi được.

Nó giống như một dòng sông đen ngòm, không thấy đầu cũng chẳng thấy đuôi.

Anh Bác hỏi: "Chuyện gì thế này?" Tôi nói: "Hiện tượng này cổ nhân có ghi chép lại, là điềm báo không lành." Trương Thần Lộ hỏi: "Là gì?" Tôi suy nghĩ một lát rồi đáp: "Cổ nhân có câu, mây đen xuyên suốt là điềm báo 'Hắc trư thiên hà', báo hiệu sẽ có mưa lớn tràn về.

Lại có cách nói khác, nơi này có cổ thi tác quái, thi khí quá nặng,

âm khí xung đột với dương khí nên mới che mờ trăng sao, nhưng em chưa từng thấy nó xuất hiện vào ban ngày bao giờ." Mọi người nhìn nhau, chẳng lẽ ở đây có tống tử nghìn năm thật sao?

Tu luyện thành tinh nên thi khí mới nặng đến mức xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật thế này?

Thật đáng sợ.

Sau khi hiểu biết thêm về phong thủy cổ mộ, mọi người càng tin rằng ở đây có một con tống tử nghìn năm, và đó có thể chính là Hiến Vương!

Tôi nói: "Trong đêm nay chúng ta nhất định phải rời đi, nếu không sẽ rất nguy hiểm." Anh Lôi tuyên bố: "Không thành vấn đề, tôi phải nhanh chóng đào mộ lão già Hiến Vương này lên mới được!" Lúc anh ấy nói câu này, tôi nhìn qua một cái, tổng cảm thấy giọng nói có gì đó không đúng, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Mọi người đi đến cuối con đường sàn đạo, phía dưới là một hồ nước khác.

Anh Bác nói: "Theo lời Giang tiểu ca thì dưới hồ này có mộ đạo dẫn vào mộ Hiến Vương, chúng ta mau xuống thôi, cố gắng lấy được Mộc Trần Châu giải lời nguyền trước tối nay rồi chuồn sớm." Mọi người gật đầu, phân chia thứ tự rồi từ từ xuống nước.

Tôi nhắc nhở: "Phía dưới có một xoáy nước, dòng chảy sẽ rất xiết, mọi người chú ý." Sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng, cả nhóm lần lượt xuống nước.

Tôi là người cuối cùng, quan sát thấy hành vi của anh Lôi sau khi xuống nước có chút kỳ quái, nên lặng lẽ bám theo anh ấy.

Sau khi xuống nước, tôi bám sát theo anh Lôi.

Lúc này dòng nước không quá xiết nhưng vẫn khiến mọi người

cảm thấy có một lực kéo vào giữa xoáy nước.

Hôm qua chúng tôi chỉ nhìn thấy một cái bóng mờ mờ dưới hồ, nhưng giờ lặn xuống mới thấy nước ở đây cực kỳ trong vắt, tình hình dưới nước hiện ra rõ mồn một.

Có xác một chiếc máy bay bị gãy làm đôi, hình như là máy bay chiến đấu.

Có vẻ như chính chiếc máy bay này đã đâm thủng một cái hang, khiến nước hồ cạn bớt, giúp chúng tôi dễ dàng lặn xuống hơn.

Nếu không có lẽ phải mất rất nhiều thời gian mới tìm thấy mộ đạo.

Chương 144

Mộ đạo ở dưới này cũng giống như những cổ mộ khác chúng tôi từng thấy, hai bên là những tượng thú đá đứng canh gác.

Có rất nhiều loài thủy sinh bám đầy lên các tượng đá đó sau một thời gian dài.

Mọi người lần mò theo các tượng đá dưới nước, tiến về phía trước theo hướng tôi chỉ.

Những người khác đi khá nhanh, mộ đạo thực ra không dài, chỉ là phải qua một đoạn tối om.

Năm người đi trước đã đi xa, còn anh Lôi và tôi đi phía sau.

Tôi thấy hành động của anh Lôi rất lạ.

Theo tính cách của anh ấy, lúc này lẽ ra phải hăng hái xông vào sào huyệt Hiến Vương rồi, vậy mà giờ lại đi lù rù, cúi đầu, chẳng thèm nhìn ngó xung quanh.

Tôi định tiến lại nhắc anh ấy đi nhanh lên cho kịp mọi người, thì đúng lúc này, anh Lôi đột nhiên giật phăng mặt nạ dưỡng khí ra, không ngừng dùng tay móc vào miệng mình như muốn kéo lưỡi ra ngoài vậy!

Cảnh tượng đó khiến tôi giật mình kinh hãi.

Mất dưỡng khí thì sẽ bị đuối nước ngay lập tức.

Anh Lôi buông tay ra, trông có vẻ như sắp bị xoáy nước hút xuống.

Nếu bị hút vào dòng sông ngầm thì có khi đến xác cũng chẳng tìm thấy!

Tôi lập tức nắm lấy vai anh Lôi, kéo mạnh anh ấy về phía trước.

Anh Lôi dường như chỉ quan tâm đến cái miệng của mình, cứ như đã ăn phải thứ gì đó và muốn lôi nó ra, mặc kệ tôi kéo đi.

Hai chúng tôi vừa chui vào mộ đạo thì anh Lôi bị sặc nước, anh ấy không ngừng vùng vẫy muốn thoát khỏi tay tôi, nhưng tôi nắm rất chặt.

Ngay khi ngoi được lên mặt nước, tôi lôi mạnh anh Lôi lên.

Năm người kia đang thắc mắc sao hai chúng tôi lại đi chậm thế, thấy anh Lôi bị sặc nước thì vội vàng kéo anh ấy lên.

"Khụ khụ khụ..." Anh Lôi bịt chặt miệng.

Anh Bác hỏi: "Có chuyện gì xảy ra thế?" Tôi lắc đầu: "Anh Lôi tự nhiên giật mặt nạ dưỡng khí ra, có vẻ không ổn lắm." Mọi người nhìn anh Lôi.

Anh ấy vừa định mở miệng nói gì đó, mọi người chưa kịp nghe rõ thì từ trong miệng anh ấy lại phát ra tiếng cười của một người phụ nữ: "Lạc lạc lạc lạc..." Anh Lôi lập tức bịt miệng lại.

Mọi người đều sửng sốt kinh hoàng!

Nha Nha run rẩy: "Anh Lôi... sao lại phát ra tiếng phụ nữ?" Nhiệt Ba nghi ngờ: "Chẳng lẽ bị nữ quỷ nhập tràng rồi?" Mọi người im lặng.

Anh Lôi cũng bị chính mình làm cho sợ hết hồn, cứ bịt miệng ú ớ không biết nói gì.

Anh Bác bảo: "Giang tiểu ca, chân giò đen của cậu đâu?

Có thể cho anh Lôi dùng không?

Đuổi con nữ quỷ trên người anh ấy ra đi!" Phong Hạo gật đầu: "Anh Bác nói đúng đấy, bị quỷ nhập chắc cũng sợ chân giò đen nhỉ?"

Cả nhóm nhìn anh Lôi chăm chăm.

Tuy có vẻ như bị quỷ nhập nhưng anh Lôi vẫn khá tỉnh táo, anh ấy điên cuồng xua tay, ý bảo không muốn ăn chân giò đen.

Do quá căng thẳng nên anh ấy lại lỡ miệng mở ra, và ngay lập tức tiếng cười nữ quỷ rợn người kia lại vang lên: "Lạc lạc lạc lạc..." Không chỉ những người có mặt ở đó, ngay cả khán giả đang theo dõi cũng thấy quá kỳ quái.

Một người đàn ông cao to lực lưỡng như anh Lôi mà hễ mở miệng là phát ra tiếng cười âm hiểm của nữ quỷ, thật sự quá đáng sợ!

"Mẹ ơi, dị quá đi mất." "Tiếng cười đó làm tôi tê hết cả da đầu, anh Lôi không lẽ bị nữ quỷ nhập thật sao?" "Này là bị ám nặng rồi." "Thế sau này còn đóng phim hành động sao được nữa, mở miệng ra là cười như thế thì kinh quá." "Quái dị thật!

Sao anh Lôi lại biến thành thế này?" "Tại sao lại bị thế nhỉ?

Kỳ lạ thật, lẽ nào có nữ quỷ nhập thật sao?" "Về mặt khoa học thì có lẽ là thật... dù sao giọng của anh Lôi cũng có thể bị biến đổi thành giọng nữ quỷ mà?

Chắc chắn lúc nãy có gì đó không ổn rồi!" "Xong rồi xong rồi!

Có bằng chứng thép chưa?

Thế giới này thực ra là thế giới linh dị hồi phục à!" "Không thể nào, nhất định phải có lời giải thích thỏa đáng chứ." "Có ai hiểu chuyện gì đang xảy ra không?" "Trong cái lăng mộ này đâu đâu cũng thấy quái dị, có lẽ thứ lúc nãy chính là nữ quỷ, chẳng qua mọi người không thấy thôi.

Bộ quần áo đỏ kia bị anh Lôi đốt rồi nên nữ quỷ không còn chỗ ở, bèn bám vào người anh Lôi." "Lầu trên nói có lý đấy, con nữ quỷ đó chắc là linh hồn của những người bị Hiến Vương giết còn sót lại, giờ

xuất hiện báo thù!" "Anh Lôi đốt quần áo của người ta nên giờ người ta không có chỗ ở, trả thù là đúng rồi, không sai vào đâu được." "Giang tiểu ca biết trừ tà không?

Có thể làm cho anh Lôi một buổi lễ trừ tà được đấy." "Đúng rồi, nhưng không biết anh ấy có biết làm không?" Tôi đương nhiên là không biết trừ tà rồi.

May mà tình trạng của anh Lôi hiện giờ cũng không cần đến trừ tà.

Lúc trước tôi đã thấy hành vi của anh ấy lạ lạ, giờ thì chắc chắn là đã trúng 'Thiệt cổ' rồi.

Mà người trúng chiêu này thì chỉ có thể là anh Lôi thôi.

Tôi rút thanh Tiểu Thần Phong ra đi về phía anh Lôi.

Mọi người thấy vậy thì cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh Bác ngăn tôi lại: "Giang tiểu ca, cậu định làm gì?" Tôi sững lại một chút rồi hiểu ra, anh Bác tưởng tôi định 'xử' anh Lôi.

Tôi cười nói: "Yên tâm đi anh Bác, em không làm gì quá đáng đâu, anh Lôi chỉ là trúng 'Thiệt cổ' thôi, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần lách thứ trong lưỡi ra là được." Thấy tôi tự tin như vậy, anh Bác mới nghi hoặc nhường chỗ.

Tôi đi đến trước mặt anh Lôi.

Anh ấy có vẻ hoảng loạn nhưng vẫn đứng yên vì trong thâm tâm rất tin tưởng tôi.

Suốt dọc đường đi, năng lực tôi thể hiện đã vượt xa trí tưởng tượng của mọi người, ai cũng rất tín nhiệm tôi.

Lúc này anh ấy cũng đang hoảng lắm, đường đường là một đấng nam nhi mà cứ phát ra tiếng cười nữ quỷ mãi thì sao mà chịu được?

Sau này còn dám mở miệng nói chuyện với ai nữa?

Tôi đứng trước mặt anh Lôi bảo: “Anh Lôi đừng căng thẳng, trong miệng có phải cảm giác như đang mọc thêm thứ gì không?” Anh Lôi vội vàng gật đầu.

Lúc mới xuống nước anh ấy đã cảm thấy trong miệng có gì đó, nhưng không để ý lắm vì tưởng do mệt quá.

Chương 145

Lúc đầu thực sự chưa thấy gì rõ rệt nên anh ấy bỏ qua.

Nhưng sau khi lặn một lúc, anh ấy cảm thấy trong miệng như có vật lạ.

Mỗi lần ngậm ống thở và hít vào là lập tức nghe thấy tiếng nữ quỷ cười khặc khặc trong miệng mình, làm anh ấy sợ chết khiếp ở dưới nước.

Nếu ở trên cạn có thể thở bằng mũi thì sẽ không nghe thấy tiếng cười đó, nhưng ở dưới nước bắt buộc phải dùng miệng hít thở qua ống dưỡng khí, nên tiếng cười cứ thế vang lên liên tục.

Anh Lôi sắp suy sụp đến nơi rồi.

Nếu là một con quái thú đáng sợ thì anh ấy chẳng ngại, nhưng đây lại là một con nữ quỷ!

Lại còn trú ngụ ngay trong miệng mình, kết hợp với mấy bộ quần áo đỏ trên đỉnh hậu điện lúc nãy, bảo sao không thấy lạnh sống lưng.

Cũng may đó là anh Lôi, chứ gặp người khác chắc đã sợ đến vãi cả ra quần rồi.

Anh Lôi há miệng ra.

Tôi tiến lại gần, lấy đèn pin soi thì thấy trên lưỡi có một cái bướu thịt, giờ nó đã to bằng quả bóng bàn rồi.

Đáng sợ nhất là cái bướu thịt đó có hình dáng như một khuôn mặt người đang cười âm hiểm!

Mọi người nhìn thấy cảnh đó đều hít một hơi lạnh.

Khán giả xem qua màn hình có người yếu tim thậm chí đã ngất

xỉu.

Trong miệng mọc ra một khuôn mặt biết cười, không ai là không thấy kinh hãi!

Anh Lôi không biết mọi người đang nhìn thấy gì, nhưng thấy biểu cảm của họ là biết điềm chẳng lành.

Tôi dặn: "Đừng động đậy, có thể hơi đau đấy nhưng em sẽ làm nhanh thôi." Anh Lôi bị đánh lạc hướng chú ý, chưa kịp gật đầu thì đao của tôi đã hạ xuống, cổ tay xoay một vòng.

Lưỡi đao sắc lẹm của Tiểu Thần Phong lách qua lưỡi anh Lôi một vòng, bướu thịt đã nằm gọn trên mặt đao.

Tôi rút đao ra.

Trong miệng anh Lôi đầy máu đen.

Nha Nha vội vàng lấy nước đưa cho anh Lôi.

Anh ấy súc miệng xong bằng một bình nước thì thốt lên: "Hê, hết rồi!

Thật sự hết rồi!" Anh ấy vô cùng kích động và thở phào nhẹ nhõm: "Tôi biết ngay là Giang tiểu ca có cách mà, lợi hại quá!

Tôi cứ tưởng mình bị quỷ nhập thật rồi chứ, hóa ra là do cái bướu thịt này quấy phá, nó là thứ gì vậy?" Tôi ném bướu thịt xuống đất, đổ ít xăng vào rồi đốt sạch, sau đó giải thích: "Là Thiệt cổ.

Ở vùng Điền Nam thời cổ đại có loại tà thuật này, nó không giống như đằng thuật của Hiến Vương, có lẽ là tà thuật tế tự của dân địa phương." "Thiệt cổ?" Mọi người đã hiểu ra phần nào.

Nha Nha thắc mắc: "Nhưng sao anh Lôi lại trúng Thiệt cổ được?

Em có thấy gì đâu?" Tôi nhìn anh Lôi, đáp án chỉ có anh ấy biết.

Anh Lôi nói: “Lúc nãy tôi có ngửi thử một giọt nước rơi xuống từ hậu điện, chẳng lẽ là vì cái đó?” Tôi gật đầu: “Có lẽ vậy, Thiệt cổ đó chắc là chảy ra từ mấy bộ quần áo kia, có thể là tế tự địa phương dùng để ám hại Hiến Vương, không ngờ anh Lôi lại đen đủi chạm phải.” Anh Lôi thở dài: “Đúng là tôi đen đủi thật mà.

Một giọt nước trên đỉnh đầu cũng suýt làm tôi đứng tim.

Mẹ kiếp, cái nghề đổ đấu này đúng là phải có trái tim thép, cũng may tôi gan dạ.” Anh Bác cười khà khà: “Gan dạ á?

Thế lúc nãy ai ngồi đó run cầm cập, có cái bướu thịt nhỏ mà suýt chết khiếp thế?” Anh Lôi cãi: “Tôi có sợ đâu, chẳng qua là vừa ở dưới nước lên nên lạnh thôi, khụ khụ...

Mà này Giang tiểu ca, tôi không sao nữa chứ?” Tôi nói: “Không sao rồi, em đã đốt cái hậu điện đó rồi, mầm mống Thiệt cổ chắc chắn cũng bị thiêu sạch, chỉ cần cắt bỏ bướu thịt là được.” Anh Lôi hỏi: “Lưỡi?

Lưỡi gì cơ?” Tôi giải thích: “Thiệt cổ tự nhiên là lấy từ lưỡi người rồi.

Em đoán trong mấy cái mặt nạ da người kia có một cái lưỡi nghìn năm bị trúng Thiệt cổ, sau đó hóa thành nước để lây lan.” Lưỡi nghìn năm...

Anh Lôi bỗng thấy chóng mặt: “Thôi thôi...

Giang tiểu ca, đừng nói nữa, chúng ta đi tiếp đi.” Tôi khẽ cười rồi gật đầu.

Xem ra anh Lôi lúc này cũng thấy hãi rồi.

Lưỡi nghìn năm... mẹ nó chứ, chắc là đen thui rồi còn đâu!

Mặc dù anh Lôi gặp chút rắc rối nhưng đã được giải quyết nhanh

chóng và thuận lợi.

Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát rồi quan sát tình hình lăng mộ dưới nước.

Sau khi đi qua mộ đạo là một dốc đá thoai thoải đi lên.

Đi được mấy chục mét, cuối con đường là một cửa đá khổng lồ.

Tôi bảo: "Đây chắc là nơi đặt mộ Hiến Vương rồi, chúng ta đi thôi." Sáu người còn lại bám sát theo sau.

Nha Nha hỏi: "Cửa đá lớn thế này, làm sao chúng ta vào được?" Cửa đá cao chừng ba tầng nhà, mọi người xúm vào đẩy nhưng nó không hề nhúc nhích.

Nha Nha ngước lên nhìn rồi bảo: "Phía trên dường như có một cái lỗ!" Mọi người cùng nhìn lên, quả nhiên có một cái lỗ hình vuông đủ cho một người chui qua, chỉ có điều hơi cao.

Anh Bác cẩn thận nói: "Hiến Vương âm hiểm như vậy, cái lỗ đó lại lộ liễu thế kia, chắc chắn là có bẫy rồi?" Những người khác cũng gật đầu tán thành.

Trong cổ mộ có bẫy là chuyện thường tình.

Nhưng tôi lại bảo: "Yên tâm đi, chắc chắn là không có đâu.

Hiến Vương tin chắc rằng mình sẽ thành tiên sau khi chết, nên lão nghĩ sẽ chẳng có ai dám đến đào mộ mình, tự nhiên cũng không thiết lập cơ quan gì cả." Mọi người gật đầu, lời tôi nói cũng có lý.

Từ đầu đến giờ, Hiến Vương luôn cho thấy mình là một kẻ ám ảnh việc thành tiên, cực kỳ kiên định vào điều đó.

Vì thế, một người như vậy có lẽ sẽ không thèm dùng cơ quan để bảo vệ lăng mộ.

Hơn nữa đẳng thuật đã quá lợi hại rồi, mấy thứ cơ quan này chỉ là

hạng rác rưởi đối với lão thôi.

Quan trọng nhất là tôi đã biết trước điều này rồi.

Chương 146

Nghe lời tôi, mọi người đều tin tưởng tuyệt đối, dù sao tôi cũng là dân đổ đấu chuyên nghiệp.

Tiếp đó, tôi ném chính xác Tham Âm Trảo móc vào cái lỗ phía trên rồi leo vào trước.

Sau khi nhảy xuống bên trong, tôi mở khóa cửa.

Cửa đá này chỉ có thể mở từ trong ra nên phải làm vậy.

Đương nhiên mở khóa là một công việc kỹ thuật, mà tôi thì không chuyên, nên tôi dùng súng tiểu liên bắn hỏng luôn cái khóa.

Mọi người bước vào.

Anh Lôi giơ ngón tay cái: "Phong cách của Giang tiểu ca, tôi thích!" Tôi cười ha hả, phong cách làm việc của anh Lôi chỉ có một chữ: 'mãng'.

Xem ra tôi cũng bị ảnh hưởng đôi chút.

Sau khi qua cửa đá, chúng tôi thấy hai bên mộ đạo có không ít đồ vật.

Có một số hầm phụ chứa đầy đồ đồng, đồ ngọc và cả những bộ xương động vật kỳ quái.

Ở chính giữa có một cái bệ bằng ngọc, đặt hai bộ xương!

Mọi người đều kinh ngạc trước hai bộ xương đó.

Một bộ có hình dạng giống loài chim, bộ còn lại là một bộ xương dài quấn quanh bộ xương chim kia.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

“Không lẽ đây là đồ đằng của chúng ta, là rồng sao?” Mọi người nghi hoặc không thôi.

Hai bộ xương tuy không còn da thịt nhưng trông rất sống động, đứng sừng sững ở đó.

Bộ xương hình rồng có năm cái xương chân chống đỡ, bộ xương chim cũng có hai chân chống chắc chắn, không hề bị đổ.

“Trên thế giới này thật sự có rồng sao?

Hiến Vương từng thấy rồi à?

Thế còn con chim kia là ý gì?

Rồng quấn quanh chim?” Mọi người tò mò.

Anh Lôi xông tới: “Đến xem là biết ngay mà!” Chúng tôi bước xuống hố bồi táng, phát hiện trong hố toàn là xương cốt động vật, có một số bộ vẫn còn lông chưa thối rữa hết.

Anh Bác nói: “Mấy thứ này chắc là động vật được chôn theo rồi.

Xem ra lão Hiến Vương này muốn thành tiên đến phát điên, định dắt theo cả lũ động vật này lên trời cùng đây mà.” Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Tôi cũng thấy nghi hoặc vì trong nguyên tác không hề có hai bộ xương này.

Thế giới này dường như đã có những thay đổi nhất định từ trước, nên mới xuất hiện thêm nhiều thứ như vậy.

Một bộ xương chim, một bộ xương rồng vàng năm móng.

Tuy bộ xương rồng hơi nhỏ nhưng vẫn có thể nhận ra được.

Thực ra chuyện rồng có tồn tại hay không vẫn là một dấu hỏi lớn, vì rồng vốn chỉ có trong truyền thuyết.

Nếu có thể mang bộ xương này ra ngoài xét nghiệm, biết đâu có thể giải mã được bí ẩn ngàn đời về đồ đằng rồng!

Nhưng khi chúng tôi vừa tiến lại gần thì thấy những khúc xương trắng như ngọc đó nhanh chóng chuyển sang màu đen rồi tan biến thành tro bụi!

Mọi người không kịp trở tay.

"Chuyện gì thế?" Anh Lôi vừa đưa tay ra thì thấy bộ xương đang đứng đó đã hóa thành mây khói.

Tôi giải thích: "Do gặp không khí đột ngột nên bị oxy hóa đấy." Mọi người cảm thấy rất nuối tiếc.

Thật quá đáng tiếc.

Nha Nha quan sát tỉ mỉ và thấy trên bệ ngọc còn lại hai thứ.

"Gì vậy?" Nha Nha tò mò nhìn vào đống tro bụi của bộ xương, thấy có hai món đồ.

Tôi cũng nhìn theo.

Một chiếc lông vũ màu đen ánh kim, trông sắc lạnh như hắc kim.

Món còn lại là một chiếc vảy màu xanh vàng, giống như vảy cá!

Mọi người nhìn nhau, không biết là của loài vật nào.

Tôi nheo mắt, không có loài động vật nào mà lông vũ và vảy lại có thể tồn tại nghìn năm mà không hề hư hại.

Được đặt trang trọng trên bệ ngọc như vậy, chắc chắn chúng có ý nghĩa đặc biệt.

Chẳng lẽ là thần điểu và rồng trong truyền thuyết sao?

Có lẽ bộ xương rồng và chim kia chỉ là do lão dùng xương các loài khác ghép thành, còn lông và vảy này mới là đồ thật?

Tôi thầm suy đoán.

Một bộ xương rồng, một bộ xương chim.

Những thứ này đã hoàn toàn đánh nát thế giới quan của mọi người.

Nhưng điều đáng kinh ngạc hơn là trên chiếc vảy kia lại dính một sợi lông vũ.

Nha Nha cầm lên xem thử nhưng không nhìn ra gì, bèn đưa cho Giang Nhất.

Mọi người cũng đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Chiếc vảy to bằng bàn tay trẻ con, cầm rất chắc tay và cứng.

Tôi dùng dao Tiểu Thần Phong rạch thử lên trên nhưng không hề thấy vết xước nào.

Chương 147

Điều này khiến tôi vô cùng chấn kinh.

Dù kỹ thuật rèn luyện từ nghìn năm trước có lợi hại đến đâu cũng không thể vượt qua hiện tại.

Huống hồ mũi dao Tiểu Thần Phong đến đá còn để lại dấu vết, vậy mà trên chiếc vảy này lại không để lại một vết xước nào!

Mọi người kinh hô: "Chiếc vảy này cứng thật đấy!", "Chẳng lẽ đúng là vảy rồng trong truyền thuyết?", "Còn con chim kia?

Sợi lông vũ đó trông cũng sắc bén vô cùng!".

Mấy người họ bàn tán xôn xao.

Dù không biết có phải vảy rồng thật không, nhưng từ tình hình hiện tại thì rất có khả năng.

Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng đây là vảy của loài cá rồng khổng lồ nào đó.

Còn sợi lông vũ kia, cầm vào thấy cứng như gang thép, trông cực kỳ sắc bén và tỏa ra ánh ô quang.

Tôi cầm sợi lông vũ thử rạch một đường lên đài ngọc...

Rắc!

Mọi người giật bắn mình.

Đài ngọc vậy mà bị sợi lông vũ rạch ra một đường nứt toác, vỡ ra.

Lớp tro bụi bên trên trực tiếp hóa thành cát bụi.

"Khụ khụ khụ, cái thứ này sắc bén quá!

Một sợi lông vũ mà có thể dùng như một con dao!".

Phát hiện này trong buổi livestream cũng thu hút sự chú ý cực lớn.

Rồng là hình tượng có vô số trong truyền thuyết trong nước, nhưng có thật sự tồn tại hay không thì chẳng ai biết.

Nhưng hiện tại, phát hiện của nhóm Giang Nhất tuyệt đối là chuyện kinh thiên động địa.

Nếu 'rồng' thật sự tồn tại, vậy tại sao chúng lại tuyệt chủng và biến mất?

Lại thêm một bí ẩn khổng lồ nữa.

"Rốt cuộc đó có phải vảy rồng thật không?", "Trông thì giống thật, nhưng ai mà xác định được chứ?", "Bộ xương kia tan biến mất rồi, nếu để lại được thì đúng là phát hiện chấn động thế giới!", "Có được vảy rồng với lông vũ cũng tốt rồi, ít nhất có thể mang về nghiên cứu kỹ hơn", "Bộ xương rồng kia trông rất giống rồng, thật giả chưa bàn tới, nhưng còn con chim kia?

Chẳng lẽ là Thái Dương Thần Điểu trước đây?", "Tôi đoán là, thứ có thể ở cùng một chỗ với rồng thì chắc chắn cũng là Thái Dương Thần Điểu trong truyền thuyết thôi", "Cái bộ xương đó là giả đấy chứ, nếu là đồ của thần thú thì sao có thể đột nhiên hóa thành tro bụi được?", "Có lý đấy, xương thần thú mà dễ dàng biến thành bột mịn thế sao?

Chắc chắn là giả rồi!

Không còn nghi ngờ gì nữa!", "Xương có thể giả, là lấy thứ khác lắp ghép vào, nhưng còn vảy và lông vũ thì sao?

Sợ là không ai biết được, một nghìn năm trôi qua không có ai chăm sóc mà vẫn không bị mục nát, đây chắc chắn không phải phàm vật!".

Khán giả thảo luận vô cùng kịch liệt.

Thật giả thế nào vẫn chưa ai hay biết.

Tôi cất hai thứ đó vào ba lô.

Đây có lẽ là những thứ có giá trị nhất chuyến đi này ngoại trừ Mộc Trần Châu.

Hồng Lôi nói: "Hiến Vương định mang cả rồng và thần điểu lên trời sao?

Gan cũng to quá rồi đấy!".

Hoàng Bác đáp: "Chẳng lẽ lão ta thấy rồng thật?

Cho nên mới khẳng định thế giới này có tiên nhân, và muốn tu thành tiên?".

Mấy người họ vừa đi vào trong vừa bàn tán.

Phải nói là cách nghĩ này cực kỳ có sức tác động.

Nhưng sự thật thế nào vẫn chưa biết được, chỉ có thể mang vảy và lông vũ về để nghiệm chứng thôi.

Nhờ phát hiện trọng đại này mà Hồng Lôi thậm chí chẳng còn hứng thú với mấy món đồ tùy táng khác nữa.

Trong mộ thất này bảo vật cũng không nhiều, chủ yếu là đồ thanh đồng và đồ ngọc.

Anh Lôi đã thấy quá nhiều bảo vật rồi nên tự nhiên không để tâm đến mấy thứ này.

Hiện tại mục tiêu duy nhất là bảo vật có thể giải trừ lời nguyền: Mộc Trần Châu.

Trước mặt mấy người họ xuất hiện một cây cầu.

Nha Nha hỏi: "Trong này có một cây cầu sao?".

Trong ấn tượng của cô ấy, dường như chưa từng thấy cây cầu

nào bên trong lăng mộ, nên cảm thấy hơi lạ.

Tôi giải thích: "Đây là Tam Thế Kiều.

Ở nước ta có truyền thuyết về những người sau khi chết thành tiên, người đó phải bước qua cây cầu ba đời này mới dứt bỏ được những vướng bận của ba đời ba kiếp, chính thức trở thành một vị thần tiên tiêu dao".

Nha Nha có chút hướng vọng nói: "Nghe lãng mạn thật, nhưng cái lão Hiến Vương đó, hừ, không xứng!".

Tôi cười đáp: "Nói hay lắm!".

Sau khi qua cầu, mọi người thấy các con vật điêu khắc hai bên đều đi thành từng đôi.

Nhóm người tiến vào Âm Cung.

Bên trong có một cánh cửa gỗ lớn, sau khi đẩy ra, mọi người nhìn thấy bên trong có ba cỗ quan quách.

Mọi người nhất thời sững sờ.

Hồng Lôi nói: "Ba cái quan tài?

Chương 148

Chẳng lẽ quan tài của vợ con Hiến Vương đều ở đây hết sao?".

Tôi trả lời: "Ấm Tử Quan!".

Ba chiếc quan tài xếp theo hình chữ 'Nhân', loại quan tài kiểu này bên trong thường có thứ không sạch sẽ.

Tôi dặn: "Ấm Tử Quan, quách thanh đồng, bát tự không cứng thì đừng lại gần!".

Hồng Lôi nghe xong lập tức lùi lại một bước.

Bát tự cứng hay không thì không biết, nhưng nếu bên trong có thứ bẩn thỉu thì e là mọi người sẽ không yên ổn đâu.

"Ấm tử quan là gì?" Nha Nha tò mò hỏi.

Tôi đi tới trước một chiếc quan tài, dùng vỏ dao Tiểu Thần Phong gõ gõ: "Đây là một chiếc quan tài bằng gỗ, sử dụng gỗ Ấm Tử.

Loại cây này từ khi mọc ra chưa từng thấy ánh mặt trời, phải mất vài chục đến cả trăm năm mới mọc được một vòng niên luân, loại cây như vậy gọi là gỗ Ấm Tử".

Hoàng Bác hỏi: "Vậy loại gỗ đó chắc là đáng giá lắm nhỉ?".

Tôi gật đầu: "Thân cây to nhường này mà làm được thành quan tài thì chắc chắn phải sử dụng cây gỗ Ấm Tử nghìn năm trở lên, nó còn đắt giá hơn cả khối vàng cùng thể tích đấy".

"Một chiếc quan tài mà lấy phần lõi của gỗ Ấm Tử thì loại quan tài này đã tuyệt tích từ thời Hán rồi".

Mọi người vừa nghe xong liền thấy chiếc quan tài này đúng là một bảo vật!

Tiếc là bây giờ không còn nữa.

Hoàng Bác tặc lưỡi: "Đắt giá thế sao?

Tiếc thật!".

Cái tiếc tự nhiên là vì không thể mang chiếc quan tài này đi.

Loại cây thường mọc dưới lòng đất này âm khí quá nặng, làm thành quan tài thì khả năng xảy ra thi biến là rất lớn.

Nha Nha phát hiện ra điều gì đó: "Ơ, các quan tài này không giống nhau nhỉ?

Một cái trông như bằng thanh đồng này".

Mọi người lại nhìn chiếc đồng quan đang treo lơ lửng giữa không trung bằng những sợi xích sắt lớn.

Không chỉ chất liệu khác nhau mà cách bố trí cũng khác.

Ngoài hai chiếc quan tài đó ra còn có một chiếc thạch quan (quan tài đá).

Chiếc thạch quan này mọi người nhìn không thấy bất kỳ khe hở nào, muốn mở ra xem chừng có chút khó khăn.

Nó hơi ngắn và nhỏ, bốn góc có bốn người khổng lồ độc cước (một chân) khiêng.

Mọi người có chút nghi hoặc.

Hoàng Bác nói: "Không lẽ đúng là vợ con Hiến Vương cùng tùy táng thật sao?".

Tôi nói: "Hổ dữ không ăn thịt con, trong thạch quan chắc không phải trẻ con đâu, có lẽ bên trong không chỉ đựng mỗi tử thi thôi đâu".

Ngay khi tôi vừa nói xong, mọi người phát hiện xung quanh đột nhiên thắp sáng mấy ngọn nến.

Mấy ngọn nến dường như xuất hiện cùng lúc.

Nha Nha hỏi: “Chuyện gì vậy?

Ma trắc sao?”.

Mộ thất rất rộng, mọi người thấy mấy ngọn nến đó cách xa mười mấy mét nên nhìn không rõ.

Hồng Lôi nói: “Để anh đi xem!”.

Những người khác đồng ý.

Hiện giờ đã gặp quá nhiều thứ kỳ quái nên họ không còn sợ hãi nữa, dù việc mấy ngọn nến im hơi lặng tiếng xuất hiện có chút kỳ quặc, nhưng trí tò mò của họ còn lớn hơn.

Nhưng khi vừa tới nơi, sáu người nhìn thấy một khuôn mặt quái dị đen xì!

Trông như một con ác quỷ!

Ngoại trừ tôi ra, sáu người lập tức thủ thế phòng ngự.

“Có quái vật!” Hồng Lôi giơ xẻng công binh lên.

Mọi người phát hiện trên đầu con ‘quái vật’ kia đội một ngọn nến, trông rất kỳ quái.

Tôi trấn an: “Không cần căng thẳng, những thứ này đều là... xác khô mẫu vật, bị chế thành Đăng Nô (nô lệ đèn) thôi”.

Mọi người nhìn kỹ lại, những con ác quỷ đó trông có vẻ giống người.

Nhưng nhìn kỹ thì thấy đó là quái vật nửa người nửa cá.

Hình dạng giống như mỹ nhân ngư hoặc Giao nhân, và đều là nữ.

Diện tích da trên người không ít, trên người phủ đầy vảy, trông có chút rợn người.

Những Giao nhân này có mái tóc đen bóng, trên người chắc hẳn được tưới lên một loại mỡ gì đó.

Chúng há miệng, thè ra một chiếc lưỡi dài màu đen, trên chiếc lưỡi đó đang cháy một ngọn lửa xanh lam nhỏ.

Mấy cô gái bịt mắt lại, dùng loại Giao nhân nửa người nửa cá này làm Đăng Nô sao?

Hoàng Bác cũng bị chấn động: "Hiến Vương dùng Giao nhân để làm Trường Sinh Chúc (nến trường sinh) sao?".

Hồng Lôi dùng xẻng công binh gõ gõ vào Giao nhân: "Trường Sinh Chúc?".

Tôi giải thích: "Đây là đạo cụ tượng trưng cho việc xác thịt của mộ chủ đã mất nhưng linh hồn vẫn tồn tại, Hiến Vương làm ra chuyện như thế này cũng không có gì lạ".

Chương 149

Mọi người gật gật đầu.

Nha Nha hỏi: "Trên đời này thật sự có Giao nhân sao?

Hay là mỹ nhân ngư?

Nhìn chẳng đẹp tí nào, thậm chí còn đáng sợ!".

Tôi nói: "Đây là những thứ từ thời cổ đại, khó nói lắm, không chừng đã tuyệt chủng rồi, cũng có thể là thuật cổ của Hiến Vương tác quái, chẳng phải chúng ta đã thấy thứ nửa người nửa trùng đó sao?".

Nha Nha hỏi: "Chẳng lẽ truyền thuyết về mỹ nhân ngư bắt đầu từ lăng mộ Hiến Vương này?".

Hoàng Bác lại cho rằng: "Cái đó thì không hẳn, đây là Trùng Cốc, cách biển rất xa, anh nghĩ có lẽ thật sự có...".

Trong khi mọi người thảo luận, khán giả cũng bàn tán điên cuồng.

"Mỹ nhân ngư gì mà xấu thế!", "Đấy là Giao nhân thôi, không phải mỹ nhân ngư đâu", "Nhìn quái đản quá", "Hiến Vương ác quá, bắt Giao nhân làm Trường Sinh Chúc!

Thật quá đáng", "Đến người còn dám giết thì mấy con Giao nhân này đã là gì", "Truyền thuyết có quái vật nửa người nửa cá thật sao?", "Nghe nói ở nước ngoài có người bắt được mỹ nhân ngư kiểu này rồi mà?

Không biết có phải thật không?", "Thật sự có mỹ nhân ngư sao?

Nếu mang được con này về... thì đáng để nghiên cứu lắm đấy", "Thành xác khô rồi, trông đáng sợ thật, nhưng dùng thứ này làm Trường Sinh Chúc sao?

Lấy mỡ Giao nhân để đốt à?”.

Có khán giả thắc mắc tại sao lại dùng Giao nhân làm Trường Sinh Chúc.

Mọi người quan sát kỹ hơn.

Nha Nha đặt câu hỏi: “Tại sao phải dùng Giao nhân để làm nến vậy?”.

Tôi liếc nhìn một cái rồi đáp: “Bởi vì mỡ xác chết bên trong những con Giao nhân này, chúng ta vào đây mang theo dưỡng khí, kích hoạt cơ quan nên Trường Sinh Chúc tự động cháy lên”.

Mọi người cảm thấy rợn người.

Nghĩ kỹ thì chẳng phải đang đốt mỡ trong cơ thể Giao nhân sao?

Mọi người thấy thất khiếu của Giao nhân đều bị thứ gì đó bịt kín, rõ ràng là để tránh chất lỏng bên trong bị bay hơi.

Đến đây, sự khinh miệt của mọi người đối với Hiến Vương lại tăng thêm vài phần.

Vừa quay người lại, họ phát hiện bên cạnh ba chiếc quan tài có ba đứa trẻ!

“Trời đất, có ba đứa trẻ đang quỳ kìa?” Hoàng Bác giật bắn mình.

Tôi dùng đèn pin soi thử, hóa ra không chỉ có mấy con Giao nhân quỳ ở đó mà còn có ba đứa trẻ.

Tôi nhìn rồi thốt lên: “Hiến Vương, thật là...”.

“Sao vậy anh?” Nha Nha hỏi.

Tôi nói: “Ba đứa trẻ này giơ bảng tên, ý nghĩa là ‘Tiếp Tiên Dẫn Thánh’ (đón tiên dẫn thánh)”.

Mọi người nhìn qua, ba đứa trẻ này chịu chung số phận với đám

Giao nhân kia, đều bị làm thành xác khô.

Những đứa trẻ chỉ mới mười một mười hai tuổi mà bị chế thành xác khô thế này, thật là quá độc ác.

Mọi người đi loanh quanh một vòng.

Hoàng Bác hỏi: "Giang tiểu ca, giờ chúng ta mở cái quan tài nào?

Cậu có cách gì không?".

Mọi người đã không đợi thêm được nữa.

Vì đây là lăng mộ Hiến Vương nên một trong ba chiếc quan tài này chắc chắn là của lão ta.

Hiện tại sắp tìm được Mộc Trần Châu rồi, tâm trạng mọi người khá tốt.

Dù không khí ở đây rất âm u, nhưng ít nhất họ đã thấy hy vọng.

Trong mộ Hiến Vương dường như không có nguy hiểm.

Nếu thật sự có nguy hiểm thì có lẽ nằm ở trong quan tài, dù sao theo lời tôi nói thì trong quan tài có tống tử nghìn năm.

Tôi lại bảo: "Trong ba chiếc quan tài này chắc chắn không có quan tài của Hiến Vương".

Mọi người ngẩn ra: "Hả?".

Đã vào đến mộ thất Hiến Vương rồi, có ba chiếc quan tài mà lại không có lão sao?

Chuyện này thật kỳ quái.

Trương Thần Lộ cũng tò mò, loại cổ mộ thế này cô ấy chưa từng thấy trong sổ tay của ông nội.

Hiến Vương là người giỏi thuật cổ, lăng mộ lão không giống bất kỳ ngôi mộ cổ nào khác.

Vì lão muốn thành tiên nhân, tin rằng sau khi chết có thể thành tiên nên tự nhiên phải làm thứ gì đó khác biệt.

Tôi nhìn mọi người đang ngơ ngác liền giải thích: "Ba chiếc quan tài này tuy khác nhau nhưng tôi nghĩ không phải vì người bên trong khác nhau, mà chúng mang ý nghĩa tượng trưng".

"Ý nghĩa tượng trưng?".

Mọi người càng thêm tò mò.

Tôi nói: "Tượng trưng cho ba đời ba kiếp của một con người.

Ở nước ta, Đạo giáo luôn có truyền thuyết về Tam Sinh (ba đời), Tam Sinh còn được gọi là Tam Ngục (ba ngục), ba kiếp này đều rất thảm khốc, thường là chết không toàn thây, nên mới phải dùng loại quan tài đặc biệt để chứa xác".

"Cũng có thể Hiến Vương đã dùng thủ đoạn nào đó xác định được ba đời của mình, rồi tập hợp những thi thể đó lại bỏ vào ba chiếc quan tài này, cho nên đây không phải là quan tài thực sự của Hiến Vương".

"Hơn nữa, tôi nghĩ quan quách của Hiến Vương không thể bình thường như vậy được".

Chương 150

Hồng Lôi nói: "Không ngờ Giang tiểu ca còn nghiên cứu cả văn hóa Đạo giáo nước nhà nữa.

Theo lời cậu thì trong ba cái quan tài này không có Hiến Vương, vậy có lẽ cũng không có viên châu trong truyền thuyết đó rồi?".

Tôi gật đầu.

Hồng Lôi hỏi tiếp: "Vậy mộ thật của Hiến Vương nằm ở đâu?".

Tôi dùng ngón tay chỉ lên đỉnh đầu mọi người.

Rõ ràng, nó nằm ở phía trên.

Hồng Lôi nóng lòng muốn lên trên đó xem thử rốt cuộc lão Hiến Vương này cuối cùng có thành tiên được không.

Chỉ là vừa mới bám vào chiếc đồng quan để xem phía trên có lối lên không thì nghe thấy một tiếng 'rầm'.

Hồng Lôi hét thảm một tiếng.

Mọi người thấy anh ấy rơi từ trên đồng quan xuống rồi biến mất hút...

Mọi người: "...".

Tôi cũng xoa xoa trán, anh Lôi đúng là hơi vội vàng rồi.

Biết thừa là chiếc đồng quan này không chắc chắn, thế mà anh ấy lại chọn trúng nó...

Hoàng Bác ngơ ngác: "Người đâu rồi?".

Những người khác đều lắc đầu.

Tôi chỉ xuống mặt đất.

Lúc này giọng của Hồng Lôi truyền lên: “Mẹ kiếp!

Giang tiểu ca, lão Hoàng, mau kéo tôi lên với, bên dưới có một cái quan tài đen!”.

Nghe giọng anh Lôi có vẻ rất hoảng loạn.

Những người khác hoàn toàn không hiểu anh ấy hoảng loạn vì cái gì, chỉ có tôi là rõ.

Hoàng Bác nói: “Có cái quan tài thì sợ gì chứ, đừng gấp, để tôi kéo ông lên”.

Hồng Lôi bên dưới chửi bới: “Tôi mà không hoảng được à?

Cái quan tài này hình như phát ra tiếng động đấy!

Bên trong xấu lắm!

Mẹ nó!

Cái quan tài này dường như có thứ gì đó sắp chui ra rồi!

Mau kéo tôi lên!”.

Mọi người nghe xong mới thấy có gì đó không ổn.

Dưới đất có một cái quan tài và đang xảy ra thi biến!

Hồng Lôi đúng là quá đen đủi!

May mà trên tay anh ấy có cái đèn pin, nếu không có đèn thì lúc này nguy hiểm to rồi.

Mọi người nghe vậy lập tức nhìn về phía Hồng Lôi vừa rơi xuống.

Vì anh ấy quá nặng nên đã trực tiếp giẫm thủng một lỗ bên dưới.

Hóa ra mộ này có nhiều tầng như hình một cái tháp.

Bên dưới còn một tầng nữa.

Vì bên dưới độ ẩm lớn nên có một mùi hủ bại nồng nặc.

Hoàng Bác đưa tay định kéo Hồng Lôi lên.

Nhưng không ngờ anh Lôi lại nặng đến thế!

"Mẹ kiếp!

Lão Lôi!

Sao lúc này ông nặng thế hả?" Hoàng Bác dùng cả hai tay kéo nhưng Hồng Lôi không hề nhúc nhích, chẳng có chút dấu hiệu nào là được kéo lên cả.

Hoàng Bác quát: "Cố mà đạp chân lên chứ!".

Hồng Lôi kêu: "Tôi cũng muốn đạp lắm chứ!

Nhưng bên dưới như vũng bùn ấy, chẳng dùng lực được tí nào, không có chỗ mà bám chân!".

Tôi cầm đèn pin soi một lúc rồi nói: "Bên dưới rất ẩm ướt, sức hút chẳng khác gì đầm lầy, để tôi xuống xem có giúp được gì không".

Hoàng Bác bảo: "Chỉ cần kéo lên là được mà".

Tôi đáp: "Nền đất ở trên này cũng không chắc chắn, ng nhỡ không kéo lên được mà mọi người cùng sập xuống thì khổ.

Tôi xuống tìm thứ gì đó kê chân cho anh Lôi, mọi người cứ đợi ở trên đi".

Nói xong tôi cũng nhảy xuống cái hố mà Hồng Lôi vừa rơi vào.

Sau khi tiếp đất, tôi cảm giác chân mình đang từ từ lún xuống.

Không kịp nhìn kỹ vị trí, tôi lập tức nhảy lên trên chiếc đồng quan để quan sát tình hình bên dưới.

Hồng Lôi khẩn trương: "Giang tiểu ca, xuống rồi hả, ở đây nguy hiểm lắm!" Anh ấy vừa nói vừa chỉ tay về phía chiếc quan tài bên kia.

Quả nhiên, tôi thấy từ khe hở của chiếc quan tài mục nát bên dưới mọc ra những thứ giống như cành cây.

Chương 151

Hồng Lôi hỏi: “Mẹ ơi, cái thứ gì kia?”.

Tôi đáp: “Ừm... có lẽ là... móng tay đấy”.

Mặt Hồng Lôi cắt không còn giọt máu, anh ấy sợ nhất là mấy thứ này.

Mấy người ở trên nghe thấy cũng lập tức run rẩy.

Từ trong quan tài thò ra những chiếc móng tay dài, thứ bên trong tám phần là đã thi biến thành tống tử rồi.

Nếu không nhanh chóng kéo Hồng Lôi lên thì thật sự nguy hiểm.

Xoẹt... xoẹt...

Thứ bên trong quan tài đang lớn dần lên, từng đợt tiếng móng tay cào cấu khiến mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khán giả dù không thấy tôi nhìn, ống kính chỉ thoáng qua một cái nhưng chính vì thế mới thật sự đáng sợ.

“Mẹ ơi!

Cái gì thế?

Móng tay bên trong sao mọc nhanh vậy?”, “Tám phần là một con tống tử nghìn năm rồi, Hồng Lôi mau ra khỏi đó đi!”, “Lăng mộ này có phân tầng, chẳng lẽ Giang tiểu ca đoán sai, quan quách Hiến Vương không ở trên mà ở dưới cái quan tài mục nát này?”, “Bên trong không lẽ là Hiến Vương đã thành tống tử nghìn năm?”, “Chắc không đâu, lão ta sao lại để xác mình ở cái nơi như quỷ ám thế này, lão chẳng phải muốn thành tiên sao?”, “Thôi xong, nếu đại tống tử mà ra thì chẳng phải nguy hiểm thật sao?”, “Đáng sợ quá!

Đáng sợ quá!", "Mau đánh chữ 'bảo vệ' lên màn hình đi!!".

Khán giả vừa sợ vừa kích động vì sắp được thấy thêm một con tống tử nghìn năm nữa.

Đám bùn loãng bên dưới khiến Hồng Lôi nhất thời không thoát ra được, tôi cũng chẳng có cách nào hay hơn, đành phải giải quyết con 'tống tử' này trước!

Chiếc mộc quan bên dưới được gọi là 'Quỷ Quan', là ảnh cốt của Hiến Vương, đối chiếu với quan tài Hiến Vương ở tầng cao nhất.

Đó là lý do nó được đặt ở dưới cùng.

Mộ thất bên dưới cũng tương đương với 'Địa ngục', nên xảy ra thi biến cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, mọi người thấy nắp quan tài bằng gỗ bắt đầu động đậy, hé ra một khe hở.

Từ khe hở đó mọc ra không ít những sợi lông trắng dài!

"A a a..." Hồng Lôi lo lắng rút xẻng công binh ra, cũng không bắt Hoàng Bác kéo lên nữa vì không còn kịp thời gian.

Phong Hạo rút 'máy đánh chữ' ra định bắn nhưng Hoàng Bác lập tức ngăn lại: "Không được!

Nếu bắn nát quan tài thì tống tử sẽ chui ra nhanh hơn đấy".

Nha Nha lo lắng: "Vậy phải làm sao đây?".

Trương Thần Lộ rút thanh kiếm đồng ra: "Để tôi xuống giúp!".

Cô ấy định nhảy trực tiếp xuống.

Trong lúc họ đang thương lượng, tôi đã ra tay.

Khe hở ngày càng rộng, Hồng Lôi thấy bên trong thò ra một đôi bàn tay đầy lông trắng với bộ móng dài vô tận.

Sau đó là một cái đầu!

Thi biến chỉ là chuyện trong nháy mắt, chỉ cần cảm nhận được dương khí của người sống là tốc độ thi biến sẽ tăng nhanh.

Huống hồ cả Hồng Lôi và tôi đều ở ngay bên dưới.

Chỉ thấy tôi nhảy lên trên 'Quỷ Quan', tung một cước đá văng đầu con tống tử ngược trở lại!

Tôi đã vận dụng một chút kỹ xảo của 'Khôi Tinh Thích Đấu', khiến Hồng Lôi nhìn mà ngây người.

Một chiêu này đúng là quá đỉnh!

Sau khi tống tử bị đá vào trong, tôi lập tức lấy từ trong ba lô ra một sợi dây đỏ rực siêu nhỏ và dài, quấn từng vòng quanh chiếc mộc quan.

Động tác của tôi khiến Hồng Lôi sững sờ, anh ấy chưa từng thấy cách đối phó tống tử nào như vậy.

Sợi dây đó trông như chỉ cần kéo nhẹ là đứt, căn bản không thể ngăn được sức mạnh của tống tử.

Nhưng kỳ lạ thay, thứ đó lại khiến con tống tử hoàn toàn bất lực, muốn ra mà không ra nổi.

Những chiếc móng tay dài lúc nãy cũng bắt đầu rụt lại!

Hồng Lôi không khỏi cảm thán: "Giang tiểu ca đỉnh quá!".

Đổ đấu đúng là một môn kỹ thuật mà!

Sợi chỉ đỏ trông thật thần kỳ!

Con tống tử tạm thời chưa ra được nhưng tôi không hề lơi lỏng, lập tức lấy từ ba lô ra bình nhiệt nhôm, châm lửa vào mảnh vải rách ở miệng bình rồi tìm một khe hở mục nát ném vào trong...

Hồng Lôi giơ ngón tay cái: “Bình nhiệt nhôm của Giang tiểu ca đúng là vạn năng!

Bái phục!”.

Tôi giục: “Được rồi anh Lôi, mau đi thôi, nếu không đi tí nữa sẽ thấy một con tống tử nghìn năm bốc hỏa đấy”.

Hồng Lôi lập tức rùng mình, tay chân luống cuống cố gắng thoát ra khỏi vũng bùn.

Hoàng Bác cũng từ trên đưa một tấm ván xuống để Hồng Lôi đứng lên.

Sau khi tôi và Hồng Lôi lên trên, mọi người thấy chiếc mộc quan bên dưới đang bốc khói nghi ngút.

Trong không khí lan tỏa một mùi hôi thối nồng nặc, không biết con ‘lão tống tử’ kia có bị thiêu thành tro không.

Chương 152

Hồng Lôi vẻ mặt đen đủi nói: "Bên dưới còn một tầng, đặt cái quan tài chẳng ra thể thống gì thế này sao?

Không giống phong cách của Hiến Vương tí nào!".

Những người khác rõ ràng cũng không hiểu nổi.

Chiếc quan tài bên dưới đúng là khiến mọi người khó mà nắm bắt được.

Tôi nói: "Dưới đó là 'ảnh cốt'".

Trương Thần Lộ hỏi: "Ảnh cốt?".

Đây thuộc về phạm trù kiến thức Đạo giáo.

Tôi giải thích: "Tương đương với ba trạng thái thời cổ đại: Thần, Nhân, Quỷ.

Chúng ta hiện đang ở tầng giữa, là trạng thái 'Nhân' của Hiến Vương.

Tầng bên dưới là trạng thái 'Quỷ'.

Vì Hiến Vương muốn thành tiên nhân, nên tương ứng với 'Quỷ' sẽ là 'Thần'.

Quan tài chắc chắn nằm ở phía trên, vị trí đối ứng với 'Quỷ quan' bên dưới, nên nó cũng được gọi là 'ảnh cốt'.

Ba mộ thất này cũng đại diện cho Tiên giới, Nhân gian và U minh!".

Mọi người trầm tư suy nghĩ.

Quả nhiên trong này ẩn chứa nhận thức của Đạo giáo về vũ trụ!

Hoàng Bác nói: “Hiến Vương đúng là biết chơi thật, xây cả cổ mộ thành Tiên giới.

Chúng ta lên xem thử Tiên giới trông như thế nào nào”.

Hồng Lôi lại một lần nữa không chờ được: “Vì quan tài Hiến Vương nằm trên đầu tôi nên còn đợi gì nữa?

Lên thôi!”.

Những người khác cũng lộ vẻ hướng vọng.

Nha Nha nói: “Mộc Trần Châu nhất định nằm trong quan quách của Hiến Vương.

Theo lời anh nói thì Mộc Trần Châu chắc chắn là chìa khóa để thành tiên, lão ta nhất định sẽ cầm nó trong tay!”.

Tôi cũng gật đầu.

Chỉ là viên Mộc Trần Châu đó không được Hiến Vương cầm trong tay mà là ngậm trong miệng.

Những chuyện này cứ chờ lên trên rồi tính sau.

Hồng Lôi theo sợi xích sắt leo lên tầng trên, hét vọng xuống: “Ở đây có một cái hố, hình như quan tài của lão Hiến Vương ở trên này này”.

Tôi đưa mọi người cùng leo lên.

Kiểm kê lại số người, vẫn đủ bảy người, không thiếu một ai.

Tôi quan sát nơi này, lại là một đoạn mộ đạo.

Mộ thất ‘Tiên giới’ này được làm khá cao cấp.

Đi vào trong, hai bên có rất nhiều bức bích họa tinh mỹ.

Nha Nha nói: “Những người trên tranh này trông hơi kỳ quái, cảm giác bị họ nhìn chằm chằm thấy rợn rợn”.

Trong bích họa toàn là những thiên thần đang nộ mục (trừng mắt).

Kích thước to bằng người thật.

Nếu chỉ là bích họa thì không sao, nhưng đôi mắt của những nhân vật này được làm bằng thủy tinh, trông chẳng khác gì mắt thật nhưng lại to hơn nhiều.

Bị những 'đôi mắt lớn' này nhìn chằm chằm khi đi trong đoạn mộ đạo lạnh lẽo thế này thì chắc chẳng ai cảm thấy thoải mái được.

Hồng Lôi bị những 'đôi mắt' này nhìn thấy khó chịu vô cùng nên bước đi rất nhanh.

Chỉ có mình tôi là không bị ảnh hưởng.

Khi mọi người đi đến tận cùng thì bị một bức tường trắng chặn lại.

Trên bức tường trắng này vẽ một phụ nhân rất xinh đẹp.

Hồng Lôi đi cách mọi người một khoảng nên sau khi thấy vị phụ nhân này cũng không nghĩ nhiều, tưởng là bức tường chặn đường cần phải đào ra.

Anh ấy quay người lấy xẻng công binh định cậy một vài viên gạch tường thì đột nhiên cảm thấy sau gáy có một luồng gió lạnh.

Sau đó, yết hầu định mệnh của anh ấy bị một đôi tay bóp nghẹt!

Phải nói là Hồng Lôi cũng đủ xui xẻo.

Làm việc tích cực nhất mà gặp nguy hiểm cũng nhiều nhất.

"Khụ... khụ..." Hồng Lôi chỉ cảm thấy cổ mình như bị kìm sắt kẹp chặt, anh ấy đưa tay định phản kháng thì phát hiện một đôi tay thò ra từ trong tường!

Lạnh ngắt như tiền.

Giống hệt như quỷ!

Hồng Lôi vừa kinh vừa sợ, may mà trước đó đã bị con quan tài dưới cùng hù một lần nên lần này cũng có chút sức đề kháng, biết cách phản kháng.

Tay phải cầm xẻng công binh chém loạn xạ ra phía sau.

Nhưng lạ ở chỗ là xẻng công binh hoàn toàn chỉ chạm vào tường, căn bản không gây ra chút thương hại nào cho đôi bàn tay kia!

Thậm chí chúng ngày càng bóp chặt hơn!

Chương 153

Không hít thở được, Hồng Lôi bắt đầu trợn trắng mắt!

Khán giả sốt sắng hẳn lên.

Lần này Hồng Lôi thật sự nguy hiểm rồi!

“Anh Lôi bị sao thế?”, “Có một đôi cánh tay thò ra từ trong tường kìa!

Là của người trong tranh đó, không lẽ trong tường có quỷ?”, “Mấy bộ phim kinh dị không lừa tôi!

Thật sự có quỷ thủ thò ra từ tường!”, “Mẹ kiếp!

Anh Lôi nguy hiểm rồi, mau cứu người đi!”, “Giang tiểu ca và mấy người kia ở phía sau, chắc không kịp thời gian mất!”, “Nguy hiểm quá!

Mau cứu anh Lôi đi!”, “Thảm rồi!

Anh Lôi trợn mắt rồi!

Thật sự sắp nghẹt thở rồi, Giang tiểu ca chưa thấy sao?”, “Xong đời rồi, xong đời rồi”.

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi hột thay cho Hồng Lôi.

Anh ấy hôm nay đã tránh được tống tử nghìn năm, tránh được bao nhiêu nguy cơ, vậy mà cuối cùng lại bị quỷ thủ trong tường bóp cổ!

Đúng là quá đen!

Hồng Lôi giờ cũng đã luyện ra được chút bản lĩnh, miệng không kêu được nhưng dùng hết sức tàn lấy xẻng công binh gõ mạnh một cái vào tường!

Giờ chỉ còn biết giao tính mạng cho Giang tiểu ca thôi!

Boong!

Một tiếng động vang lên, sau đó mọi thứ lại rơi vào tĩnh lặng.

Những người khác nghe thấy tiếng đó thì tưởng xẻng của Hồng Lôi rơi xuống đất, nhưng tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Tôi chợt nhận ra: "Không xong rồi!

Anh Lôi gặp nguy hiểm!".

Những người khác còn chưa kịp phản ứng thì tôi đã lao đi.

Hoàng Bác gọi: "Hồng Lôi gặp nguy hiểm sao?

Sao tôi không thấy gì nhỉ?

Đi, mau lên!".

Mọi người cũng vội vã chạy theo.

Khoảng cách đến chỗ Hồng Lôi chỉ là một góc cua, nhưng chính khoảng cách này lại là ranh giới giữa sự sống và cái chết của anh ấy.

Nhìn thấy tôi xuất hiện, khóe miệng Hồng Lôi nở một nụ cười.

Dù lúc này trong phổi không còn chút dưỡng khí nào nhưng anh ấy biết chắc chắn mình sẽ được cứu vì thấy tôi đã rút đao.

Chỉ có điều cảnh tượng phía sau thì anh ấy không nhìn thấy được nữa.

Đôi mắt đỏ ngầu những tia máu và tình trạng thiếu oxy cực độ khiến anh ấy trực tiếp ngất đi.

Nói về tôi, tôi thấy Hồng Lôi bị một đôi tay trắng bệch từ trong tường nhấc bổng lên, chân cách mặt đất hơn nửa mét.

Phải công nhận là 'người đàn bà' trong tranh kia khỏe thật!

Chỉ thấy gương mặt cứng rắn của Hồng Lôi đỏ bừng lên, sau đó trợn mắt rồi ngất xỉu.

Tôi rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém thẳng về phía bức tường.

Vì không thể chém vào tay của 'nữ quỷ' được, Hắc Kim Cổ Đao sắc bén vô cùng, lỡ tay là rạch luôn cổ Hồng Lôi mất.

Chỉ có thể chém vào tường từ trên xuống dưới!

Thân hình tôi trông cao gầy, không vạm vỡ lắm, nhưng vì được hệ thống cải tạo cơ thể nên sức bùng nổ cực lớn.

Một đao hạ xuống, tôi chém thẳng bức tường ra một vết nứt lớn.

Phu nhân trong bích họa đột nhiên từ bên trong chạy vọt ra!

Hồng Lôi ngã huỵch xuống đất, may mà gáy không đập trực tiếp xuống sàn, nếu không nhẹ thì cũng chấn thương sọ não.

Quá đen!

Tôi xem qua cho Hồng Lôi, thấy vẫn còn thở, chỉ là ngất đi thôi.

Quay đầu nhìn 'phu nhân' đang điên cuồng chạy ra ngoài kia, bà ta rất béo, cả người như một quả khinh khí cầu lao thẳng về phía đám người Hoàng Bác đang chạy tới.

Tôi nhắc nhở: "Cẩn thận!".

Thực ra cũng không cần tôi nhắc vì họ đã thấy 'phu nhân' chạy ra từ bức bích họa rồi.

Tự nhiên không phải quỷ hay tống tử.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên là bà ta vừa lao ra ngoài đã đâm vào tường.

Bùm!

Giống như một quả bóng bị xì hơi, làn da trắng bệch của bà ta nứt

toác ra, bên trong lập tức chui ra vô số những con bướm đêm nhỏ!

Tôi hét lớn: "Đeo mặt nạ phòng độc vào, lũ Thi nga này có độc!".

Nghe tin này, mọi người lập tức phản ứng đeo mặt nạ lên.

Tốc độ của họ nhanh lắm, vì ý thức nguy cơ của họ đã được tôi rèn luyện rồi.

Nghe có nguy hiểm là tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc vào.

Chương 154

Tôi dặn tiếp: "Đừng để lũ Thi nga này đậu lên da, phấn trên cánh của chúng cũng có độc đấy".

Nghe vậy, mọi người lập tức nhường lối cho lũ Thi nga, đồng thời đảm bảo không để lộ phần da nào ra ngoài.

Xung quanh tôi cũng tụ tập không ít Thi nga.

Linh cơ động não, tôi lấy ra bình rượu Nhị Oa Đầu trong ba lô của Hồng Lôi.

Cái lão này thường hay nhấp một ngụm để tỉnh táo khi canh đêm nên tôi biết rất rõ.

Tôi hớp một ngụm rượu ngậm trong miệng, giơ bật lửa lên rồi phun về phía lũ Thi nga.

Cánh của chúng lập tức bị thiêu rụi và rơi rụng xuống đất.

Tôi thừa cơ kéo Hồng Lôi vào trong mộ thất trong tường.

Những người khác cũng vội vàng đi theo.

Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ ba cô gái lập tức căng túi ngủ ra để ngăn lũ Thi nga bay vào.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi vỗ vỗ Hồng Lôi nhưng anh ấy vẫn đang hôn mê, bèn cầm chai rượu lắc lắc trước mũi anh ấy.

Lão này tỉnh luôn!

Anh ấy tặc tặc lưỡi: "Để tôi đoán xem ai định hô hấp nhân tạo cho mình nào?".

Tôi đáp: “Không cần đoán đâu, là anh Bác đấy”.

“Phi phi phi...” Hồng Lôi lau lau miệng, “Lão Hoàng, hôm nay ông chưa đánh răng à?”.

Hoàng Bác: “...”.

Những người khác đều bật cười.

Ai mà ngờ lúc này tôi vẫn còn giữ được sự hài hước như vậy.

Đám Thi nga bên ngoài thấy không tìm được mục tiêu nên tản đi hết, Nha Nha hé mắt nhìn ra ngoài rồi ra dấu OK.

Bên ngoài đã an toàn, mọi người thở phào, cuối cùng cũng có cơ hội quan sát tình hình bên trong.

Hoàng Bác hỏi: “Lão Lôi, chuyện gì thế?

Lúc nãy tôi thấy ông bị ai đó bóp cổ định mệnh cơ mà?”.

Hồng Lôi xua xua tay: “Đừng nhắc nữa, tôi thấy trong bảy người chúng ta tôi là đứa đen nhất, quỷ mới biết gặp phải cái thứ gì.

Giang tiểu ca, đó là cái gì vậy?”.

Tôi trả lời: “Cái đó... có lẽ là vợ của Hiến Vương”.

Hồng Lôi trợn tròn mắt: “Cái gì cơ?

Hiến Vương xây xác vợ mình vào trong tường á?

Chơi khăm nhau à?

Chẳng phải vợ chồng phải cùng nhau về nhà sao?”.

Hoàng Bác nói kháy: “Chắc quan hệ vợ chồng không tốt rồi”.

Tôi: “...”.

Tôi giải thích tiếp: “Hiến Vương dùng thuật cổ nuôi Thi nga bên trong thi thể người phụ nữ đó”.

Mọi người gật đầu, nếu là thuật cổ của Hiến Vương thì cảnh tượng này cũng không có gì lạ.

Lúc nãy Hồng Lôi suýt bị dọa mất mật, suýt nữa thì bị 'phu nhân' kia bóp chết, giờ vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

"Cảm ơn Giang tiểu ca," Hồng Lôi nói, "lại cứu tôi thêm một mạng nữa".

Tôi xua tay bảo không có gì.

Sự chú ý của tôi đang đặt vào gian mộ thất cuối cùng.

Trong mộ thất lại có một chiếc đồng quan, xung quanh là không ít những bức bích họa tinh mỹ.

Nhưng tôi lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn, đành phải tập trung sự chú ý vào những bức bích họa kể về sự tích của Hiến Vương.

Bảy người đứng trong gian mộ thất cuối cùng để quan sát.

Ở giữa có hai chiếc quan tài, nhưng cả hai đều trống rỗng.

Một cái là đồng quan, một cái là quan tài hình người.

Điều này khác với ấn tượng của tôi.

Theo như nguyên tác thì gian mộ thất cuối cùng này nên có một cái đồng quan trống, còn quan quách của Hiến Vương thì ẩn giấu ở 'dưới đất'.

Nhưng hiện tại, bên trong rõ ràng là có hai chiếc quan tài trống.

Mấy người họ có chút ngơ ngác.

Nha Nha hỏi: "Ý gì đây?

Tại sao trong quan tài lại không có người?".

Hồng Lôi nhìn thấy một món bảo vật trong đồng quan, đó là một bộ tước linh ngọc y (áo ngọc lông công) cực kỳ đẹp, chất liệu rất tốt,

nhìn qua là biết bảo vật.

Hồng Lôi nói: "Trong quan tài ngoài bộ quần áo này ra thì chẳng có gì cả, Mộc Trần Châu cũng không có, thi thể lão Hiến Vương cũng không thấy đâu, phân hủy rồi à?".

Trương Thần Lộ nói: "Không thể nào, nếu phân hủy thì hai chiếc quan tài cũng không thể sạch sẽ thế này được, bên trong đáng lẽ phải có dấu vết gì đó chứ, chứng tỏ bên trong vốn không có thi thể".

Chương 155

Hoàng Bác thắc mắc: "Vậy chiếc quan tài hình người nằm đây là ý gì?

Con chim đồng phía trên trông quen lắm...".

Phong Hạo đứng bên cạnh nói: "Chẳng phải là con thần điểu trên tấm bia đá vương bát đà mà chúng ta thấy lúc trước sao!

Trông khá giống bộ xương chim ban nãy nữa".

Nha Nha hỏi: "Vậy nghĩa là sao?".

Thông thường, những thứ trên quan tài đều mang một ý nghĩa nhất định, tượng trưng cho thân phận của chủ nhân quan tài.

Ví dụ như bộ 'tước linh ngọc y' mà Hồng Lôi đang nhét vào ba lô tượng trưng cho vị trí của vợ Hiến Vương trong chiếc đồng quan kia, chỉ có điều bà ta đã bị Hiến Vương đem đi đắp tường rồi.

Còn chiếc quan tài hình người có điêu khắc một con chim đồng, là Thái Dương Thần Điểu, vậy bên trong nên chứa ai đây?

Không ai biết được.

Nha Nha nói: "Nhìn kìa, những bức bích họa ở trên này trông chẳng đẹp tí nào, rất đơn giản!".

Mọi người nhìn lên những bức bích họa trên tường.

Phong cách của những bức tranh này không giống với bên ngoài, nét vẽ đơn giản, không cầu kỳ, chỉ là những đường nét phác thảo cơ bản.

"Họa sĩ này làm việc không tâm huyết rồi!" Hồng Lôi mỉa mai.

Tôi nói: "Nếu tôi không đoán sai thì những bức tranh này chắc là

do chính tay Hiến Vương vẽ, kể về câu chuyện của lão".

Mọi người lập tức vây lại.

Câu chuyện về Hiến Vương có sức hấp dẫn cực lớn đối với họ, họ rất tò mò không biết Hiến Vương tự đánh giá mình như thế nào.

Nha Nha hỏi: "Giang ca, trên đó vẽ gì vậy?".

Tôi liếc nhìn một cái rồi đáp: "Đây là quá trình kiến tạo mộ Hiến Vương, cơ bản là những thứ lão tự thổi phồng mình thôi.

Thứ mà dân địa phương tôn sùng là thần tiên thực chất là một con yêu quái, sau đó bị Hiến Vương dẫn người đến tiêu diệt, cứu dân chúng khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng".

Hồng Lôi lắc đầu: "Thật là hư ngụy, cái lão này mà cứu người sao?

Dùng bao nhiêu người để làm nhân dũng (tượng người sống), đây không phải chuyện mà con người có thể làm ra".

Điều này tôi cũng đồng ý.

Những việc Hiến Vương làm không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Dù có mỹ hóa hành động của mình đến đâu thì cũng không thể được chấp nhận.

Tôi nói tiếp: "Trên này cũng vẽ những thứ mà chúng ta đã gặp: cổ hải của sơn thần, 'quỷ thai', và cả 'Hoắc thị bất tử trùng', vào thời kỳ đó nó được gọi là độc long".

Những người khác gật đầu, những thứ này dường như trùng khớp với suy đoán của tôi.

Họ không khỏi cảm thấy tôi thực sự quá thông minh khi có thể từ những suy đoán mà đoán ra chân tướng sự việc đúng đến tám chín

phần mười.

Đúng là cao thủ!

Những nhà khảo cổ học kia chắc cũng không thể biết chi tiết đến vậy.

Tất nhiên, họ không có trải nghiệm thực tế như tôi nên tự nhiên cũng không thể rõ ràng được.

"Phía sau thì sao?" Nha Nha tò mò hỏi.

Tôi nói: "Phía sau là cảnh Hiến Vương xem thiên tượng khi đang chiêm bặc!".

Mọi người lại thấy một cung điện tiên giữa trời.

Trương Thần Lộ hơi nhíu mày: "Khi chiêm bặc lại thấy được tiên điện?

Chuyện này có vẻ giống với tính chất 'quan hồ cảnh' (ngắm cảnh trên hồ) ở thánh hồ thần sơn vùng Tạng địa nhỉ!".

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, Hiến Vương biết chiêm bặc, và khi chiêm bặc lão đã thấy được tiên điện".

Nghe tôi giải thích xong, mọi người cũng đã hiểu nội dung bức họa.

Chỉ có điều họ nhanh chóng phát hiện trong bức tranh có một con thần điểu, bên cạnh có một đồ đằng khổng lồ hình một con mắt!

Dù nét vẽ hơi đơn giản nhưng mọi người có thể nhận ra cách vẽ con mắt này giống hệt với ấn ký màu đỏ trên người họ!

"Con mắt này, chẳng lẽ là Mộc Trần Châu?" Hồng Lôi kinh ngạc hỏi.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy".

Phía sau vẫn còn bích họa.

Tôi nhìn qua thì thấy bức tranh đột nhiên quay về nhân gian.

Hiến Vương và một người khác đang đứng cạnh nhau.

Người kia trông giống như quốc vương nước Cổ Điền, hai người đang quỳ ở đó.

Một con thần điểu ngậm trong miệng viên 'Mộc Trần Châu' đưa cho quốc vương.

Trông như thể muốn quốc vương 'bảo quản' viên Mộc Trần Châu này.

Sau đó, nó được giao cho một con rồng, con rồng đó chắc là 'Chân Long Thiên Tử' thời cổ đại, có thể là vị hoàng đế nhà Hán lúc bấy giờ.

Nhưng rồi nó lại bị Hiến Vương mang đi, sau đó lão dẫn bộ tộc của mình vào Trùng Cốc...

Tiếp đó là xây dựng một cung điện hoặc lăng mộ như thế này.

Lẽ nào đây là hành trình lưu lạc của Mộc Trần Châu?

Đáng lẽ phải dâng cho Chân Long Thiên Tử, nhưng viên Mộc Trần Châu lại bị Hiến Vương bí mật mang đi để làm công cụ thành tiên?

Nội dung trên bích họa khá nhiều.

Chương 156

Mọi người phải mất vài phút tiêu hóa mới hiểu ra được.

"Nói vậy là vì khi chiêm bặc Hiến Vương đã thấy tiên điện, sau đó quốc vương lại nhận được bảo vật từ tiên điện là Mộc Trần Châu, nên lão mới kiên định việc thành tiên như vậy!", "Vì thật sự thấy được thần điểu nên mới tin chắc mình có thể thành tiên!".

Hoàng Bác nhanh trí hiểu ra.

Tôi gật đầu: "Đúng vậy, nhưng gan của Hiến Vương cũng to thật, dám dùng cách này để thành tiên".

Hồng Lôi gãi đầu, đi loanh quanh giữa hai chiếc quan tài: "Chẳng lẽ lão già đó thật sự thành tiên rồi?

Nên trong quan tài mới không có lấy một cái xác?".

Phong Hạo cũng nói: "Anh Lôi nói có lý đấy, không chừng sự thật đúng là vậy, Hiến Vương thật sự đã thành tiên rồi?".

Những người khác đều ngơ ngác.

Dám hỏi trên đời này thật sự có tiên sao?

Không ai rõ cả.

Nhưng thực tế chứng minh đây là mộ thất cuối cùng của Hiến Vương, đáng lẽ phải có thi cốt của lão, nhưng hiện tại lại không có.

Vậy lời giải thích duy nhất là sau khi chết, nhờ vào bao nhiêu nỗ lực và cả viên Mộc Trần Châu, lão thật sự đã bước lên tiên điện trong truyền thuyết và trở thành thần tiên?

Hồng Lôi kêu lên: "Mẹ kiếp, tôi đang cần Mộc Trần Châu cứu mạng mà nó lại bị cái lão này dùng làm đạo cụ thành tiên, thế thì tôi

chết chắc rồi!”.

Những người khác im lặng.

Khán giả cũng xôn xao: “Trời ơi, không lẽ kết quả cuối cùng lại là thế này?”, “Phong cách chương trình thay đổi rồi à?

Thật sự đã phát hiện ra bí mật của thần tiên sao?”, “Có thần tiên thật sao?

Nếu vậy thì thần tiên cũng chẳng ra gì, lại để loại người như Hiến Vương thành tiên được sao?

Thật không khoa học chút nào”, “Không tin được, tôi nghĩ là không thể nào, nhưng mọi thứ lại không thể giải thích được tại sao không có thi thể Hiến Vương, không lẽ đây là mộ giả?”, “Chẳng lẽ trên đời này thật sự có tiên nhân?

Giờ không xuất hiện nữa sao?”, “Nếu thật sự có thần tiên thì thế giới này dường như không cần đến khoa học nữa, thôi xong, thế giới quan của tôi sụp đổ rồi”, “Ai đó nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đi?”, “A a a, hóa ra những vị thần tiên kia là có thật!”, “Tôi cũng muốn thành tiên, xin hỏi tu luyện như thế nào?”.

Khán giả sôi sục cả lên.

Ai mà biết được chuyện gì đang xảy ra.

Dựa theo bích họa thì có vẻ Hiến Vương đã thật sự thành tiên rồi.

Điều này khiến thế giới quan của mọi người sụp đổ.

Những câu chuyện thần thoại vốn có giờ đây lại hiện ra vô cùng chân thực!

Chẳng lẽ những truyền thuyết đó...

đều là thật?

Chỉ có tôi là vẫn bình thản.

Tôi kiên định tin rằng Hiến Vương không thể thành tiên được.

Nhưng bích họa đến đây là hết rồi.

Tôi đột nhiên nhìn sang chiếc quan tài hình người kia.

Mọi vấn đề chắc nằm ở đây.

Chiếc quan tài hình người này vốn là một chiếc quan quách của Hiến Vương, hiện tại đang nằm ở đây.

Tôi hỏi: "Trước đó tôi thấy chiếc quan tài hình người này đã được mở ra rồi đúng không?".

Mọi người ngẩn ra.

Nha Nha khẳng định: "Đúng thế, em nhớ rất rõ, chiếc quan tài hình người này đã mở rồi, còn cái đồng quan kia là do anh Lôi mở".

Hồng Lôi gật đầu: "Phải rồi, đồng quan không có niêm phong nên tôi mở khá dễ dàng, nhưng chiếc quan tài hình người đó không phải tôi mở đâu".

Tôi đi tới trước chiếc quan tài hình người, xem qua cái nắp rồi quan sát một lượt, đoạn nói: "Trong này có bích họa!".

Mọi người lập tức vây lại.

Đúng thật, bên trong nắp của chiếc quan tài hình người có một bức bích họa.

Nhìn vào đó, tôi có chút kinh ngạc.

Nha Nha hỏi: "Trên đó vẽ gì thế?".

Trương Thần Lộ, một cô gái có khả năng học hỏi rất nhanh, giờ đã có thể đọc hiểu được tranh: "...Trên đó vẽ bảy người đang đứng cạnh một chiếc quan tài hình người...".

Mọi người nhìn nhau.

Bảy người?

Chẳng phải chính là bảy người chúng ta sao?

Trương Thần Lộ nhíu mày: "Hiến Vương cũng có thể tiên đoán tương lai sao?

Chẳng lẽ là nhờ Mộc Trần Châu?".

Nha Nha nói: "Ở Quỷ Động vị tiên tri kia cũng có thể dự tri tương lai, nhưng hình như rời khỏi đó là không được nữa, Hiến Vương cũng có thể sao?".

Hoàng Bác cho rằng: "Chắc là nhờ Hiến Vương biết chiêm bặc, lợi dụng Mộc Trần Châu để chiêm bặc, không chỉ thấy được tiên điện mà còn thấy được tương lai nữa".

Dù có một số điều không thể giải thích được, nhưng trước đó ở Quỷ Động đã thấy lời tiên tri của tiên tri nên mọi người cũng đã chấp nhận.

Vì vậy việc Hiến Vương có thể chiêm bặc dự ngôn giờ đây cũng không còn là điều gì quá kỳ lạ.

Đến tiên nhân lão còn thành được thì việc chiêm bặc dự ngôn hay bấm quẻ cũng chẳng có gì bất ngờ.

Hồng Lôi mồ hôi đầm đìa hỏi: "Sau đó thì sao?".

Chương 157

Trương Thần Lộ nói tiếp: "Sau đó, một người nằm vào trong quan tài, nắp quan tài đóng lại.

Tiếp theo, sáu người còn lại nhận được một 'con mắt', chắc chắn chính là Mộc Trần Châu".

Mọi người: "...".

Nha Nha hỏi: "Nghĩa là em cần một người nằm vào trong quan tài này thì Mộc Trần Châu mới xuất hiện sao?".

Trương Thần Lộ gật đầu: "Đúng vậy, theo bức họa này là như thế".

Hồng Lôi thốt lên: "Hèn gì bức họa lại nằm ở trên quan tài, cái nắp quan tài này ngay lúc chúng ta mới vào đã mở sẵn rồi, hóa ra là nguyên nhân này!

Mời quân vào hũ đây mà!", "Tôi nằm vào trong đó là có thể lấy được Mộc Trần Châu rồi!

Đơn giản thế sao!".

Nói đoạn, Hồng Lôi định bước vào.

Trương Thần Lộ ngăn lại: "Anh có biết ý nghĩa của việc nằm vào đó là gì không?".

Hồng Lôi hỏi: "Gì cơ?".

Trương Thần Lộ đáp: "Đó là... tế hiến!

Trên đó ghi là tế hiến một người vào trong quan tài, sau đó Mộc Trần Châu mới xuất hiện".

Hồng Lôi sững sờ.

Nghĩa là người nằm vào quan tài chắc chắn sẽ chết!

Hy sinh để cứu những người còn lại!

Hiến Vương bắt họ phải đưa ra một lựa chọn.

Trương Thần Lộ nói: "Hơn nữa, chỉ có một người mới có tư cách nằm vào đó thôi".

"Ai?" Hồng Lôi hỏi.

Trương Thần Lộ chỉ vào người trong tranh.

Trên đầu người đó có vẽ một mặt trời.

Dù nét vẽ hơi đơn giản nhưng mọi người đều hiểu ý nghĩa của nó.

Giống hệt như hồi ở Quỷ Động vậy!

Cái người đàn ông có mặt trời trên đầu đó.

Chỉ khi nằm vào quan tài, Mộc Trần Châu mới xuất hiện.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía tôi.

Thực ra tôi đã nhận ra từ sớm rồi, mấu chốt là có lấy Mộc Trần Châu hay không.

Lão Hiến Vương này dường như rất hiểu rõ thân phận của tôi!

Tôi suy luận rằng, thực tế Hiến Vương chưa hề thành tiên.

Sự kỳ diệu của Mộc Trần Châu không nằm ở việc thành tiên mà có thể nằm ở chỗ bảo vật này có thể nhìn thấu tương lai!

Vị tiểu tiên tri ở Quỷ Động có thể dự tri tương lai chắc chắn có quan hệ lớn với Mộc Trần Châu.

Hiến Vương cũng dựa vào viên Mộc Trần Châu này để chiêm bặc.

Lão đã chiêm bặc thấy bảy người chúng tôi sẽ xuất hiện ở đây.

Tôi lẩm bẩm: "Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là để đợi tôi sao?".

Tôi suy nghĩ, chắc chắn Hiến Vương hiện tại chưa thành tiên vì thiếu bước cuối cùng: nằm vào trong chiếc quan tài này.

Nhưng việc nằm vào quan tài sẽ giúp Hiến Vương thành tiên sao?

Chẳng lẽ có liên quan đến huyết mạch của tôi?

Chiếc quan tài hình người này... dường như cũng là một điểm mấu chốt.

Mọi người đều nhìn tôi.

Hiện tại, lời tiên tri của Hiến Vương đã đưa ra, chỉ có tôi nằm vào quan tài mới có cơ hội nhận được Mộc Trần Châu để giải trừ lời nguyền.

Lúc này mộ thất trở nên im lặng vô cùng.

Tâm trạng của mọi người đều không được tốt vì ai cũng biết lúc này có lẽ là thời khắc phải đưa ra quyết định.

Nha Nha mắt đỏ hoe nói: "Không được!

Nếu như vậy... thà rằng em không giải trừ lời nguyền còn hơn!".

Hồng Lôi tức giận cầm xẻng công binh nện mạnh vào quan tài định đập nát nó: "Mẹ kiếp, Hiến Vương đúng là không phải người tốt!

Đồ khốn kiếp, để tôi đập nát cái quan tài này!".

Hoàng Bác cũng trầm giọng nói: "Giang tiểu ca, cậu yên tâm, dù tôi rất muốn được sống tiếp, nhưng nếu phải đánh đổi bằng mạng sống của cậu thì tôi thà không cần!

Tôi tin rằng hàng trăm triệu khán giả đang xem livestream cũng sẽ không đồng ý sự hy sinh này đâu!".

Nhiệt Ba cũng gật đầu: "Có lẽ đây là quỷ kế của Hiến Vương,

Giang ca tuyệt đối không được mắc bẫy!”.

Mọi người nhìn tôi, mắt ai nấy đều đỏ cả lên.

Chương 158

Trương Thần Lộ và Phong Hạo không nói gì nhưng ánh mắt đã phản bội họ.

Dù hai người không bị dính lời nguyền nhưng đã trải qua bao nhiêu chuyện, tôi cũng đã cứu họ nhiều lần, lúc này họ không thể nào bỏ mặc tôi được.

Tôi không nói gì, đang suy ngẫm về tính chân thực của bức họa.

Nhưng dù phân tích thế nào thì dường như cũng chỉ có một con đường.

Thứ nhất, Hiến Vương không thể lừa người.

Ở đây lâu như vậy rồi mà mộ thất này tuy quái dị nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, e là chỉ khi nằm vào trong thì dị biến mới xảy ra.

Tôi lên tiếng: "Đây là cơ hội duy nhất rồi, tôi phải thử một lần".

Nha Nha can: "Không được!".

Hồng Lôi cũng nói: "Không được!".

Anh ấy lại dùng xẻng công binh chém vào chiếc quan tài hình người một phát khiến nó mẻ một miếng, nhưng lạ thay vết mẻ đó dường như đang tự liền lại.

Cái quan tài này trông như có sinh mệnh vậy!

Tôi tự nhiên biết tại sao.

Tôi nói: "Cái mộ thất này thực chất là một khối Nhục Linh Chi khổng lồ, bao gồm cả cái quan tài này nữa, nó cũng là một phần của 'nhục chi'".

"Nhục chi?" Hoàng Bác tò mò hỏi.

Nhục chi thực chất là linh chi vạn năm, còn được gọi là Thái Tuế.

Nhưng Thái Tuế chỉ là một loại của Nhục Linh Chi, loại thứ nhất là Thái Tuế, loại thứ hai là 'Thanh Hốt'.

Tôi đoán khối 'Nhục linh chi' mà chúng ta đang đứng đây chính là loại thứ hai - 'Thanh Hốt'.

Hiện tại cái quan tài hình người lộ thiên này là một huyệt mắt, Hiến Vương chắc chắn đang ẩn mình trong huyệt mắt thứ hai.

Trương Thần Lộ nói: "Đúng là có truyền thuyết về Thái Tuế, nhưng Thái Tuế mà lại to được như thế này sao?".

Tôi đáp: "Hiến Vương chắc chắn đã dùng thủ đoạn tà ác, đối với một người giỏi thuật cổ như lão thì việc này không khó.

Bây giờ tôi cần mọi người, sau khi tôi vào trong quan tài, dù có chuyện gì xảy ra, sau khi lấy được Mộc Trần Châu từ chiếc quan tài kia thì lập tức chạy đi ngay, đừng ngoảnh đầu lại, hãy tin là tôi có thể thoát ra được!".

Mọi người kiên quyết lắc đầu: "Không được!".

Rõ ràng là họ đều không đồng ý.

Tôi trấn an: "Yên tâm đi, Hiến Vương muốn giữ được tôi cũng hơi khó đấy, cứ tin tôi đi, tôi có nắm chắc, nếu không tôi đã không làm rồi.

Nhục Linh Chi tuy lợi hại nhưng chỉ cần lát nữa tôi chém vỡ quan tài là có thể ra ngoài được, đừng coi thường năng lực của tôi, thanh Hắc Kim Cổ Đao này đâu phải để làm cảnh".

Tôi tỏ ra đầy tự tin, khiến ai cũng cảm thấy tôi hoàn toàn có khả năng thoát ra khỏi chiếc quan tài đó.

Thực tế Hồng Lôi cũng đã thử rồi, nếu anh ấy còn chém mẻ được

quan tài thì với năng lực của tôi, một đao chém nát quan tài là chuyện không vấn đề gì.

Những người khác không nói gì thêm.

Tôi mỉm cười nói tiếp: "Nếu không lấy được Mộc Trần Châu thì sớm muộn gì mọi người cũng chết, nên tôi thấy đã vậy thì tôi có thể thử.

Vì bản thân tôi nữa, tôi không muốn chết vào năm 40 tuổi, tôi muốn sống thêm vài năm".

Những người khác im lặng không nói.

Tôi nói xong bèn bước một chân vào quan tài, tháo thiết bị quay phim đưa cho Nha Nha: "Giữ đồ giúp anh nhé, anh sẽ ra ngay thôi!".

Sau đó tôi nói với Hoàng Bác: "Anh Bác, sau khi tôi vào, anh phải nhanh chóng lấy Mộc Trần Châu rồi chạy ra ngoài, tôi sẽ theo sau!".

Tôi tin rằng Hoàng Bác có thể giữ được bình tĩnh.

Thực ra tôi cũng không chắc chuyện này có nguy hiểm hay không, có thoát ra được không.

Nhưng bản tính thiên sinh của tôi là mạo hiểm, đã không còn lựa chọn nào khác thì buộc phải thử một lần, tôi tin vào năng lực của mình.

Hoàng Bác mấp máy môi nhưng thấy ánh mắt kiên định của tôi thì cũng không biết nói gì thêm.

Tôi gật đầu với mọi người rồi từ từ chui vào chiếc quan tài hình người.

Lúc này Trương Thần Lộ đưa cho tôi thanh kiếm đồng.

Tôi nhận lấy vì ở bên trong không gian hẹp thế này có lẽ không rút được Hắc Kim Cổ Đao ra, thanh kiếm đồng có chiều dài vừa vặn hơn.

Tôi vung vẩy thanh kiếm đồng: “Kiếm tốt!”.

Không biết Trương Thần Lộ lấy đâu ra thanh kiếm đồng này nhưng nó thực sự rất tuyệt.

Cô gái này lúc nào cũng coi thanh kiếm như bảo bối, đi ngủ cũng ôm khư khư, chắc chắn là một thứ cực kỳ trân quý, vậy mà giờ lại giao nó cho tôi.

“Cảm ơn nhé,” tôi nói.

Trương Thần Lộ đáp: “Đừng nói nhảm nữa, chờ anh sống sót bước ra rồi hãy nói”.

Tôi nở một nụ cười rạng rỡ: “Chắc chắn rồi!”.

Nói xong tôi cầm thanh kiếm đồng nằm vào trong quan tài.

Lúc nãy chiếc quan tài vẫn im lìm nhưng ngay khoảnh khắc tôi vừa nằm vào, nắp quan tài thần kỳ tự di chuyển đóng lại!

Trong nháy mắt, đến cả một khe hở cũng không còn!

Hồng Lôi định mở nắp quan tài ra nhưng cái nắp và thân quan tài dường như đã liền thành một khối ngay lập tức!

Cùng lúc đó, mọi người thấy bên cạnh, trên ‘mặt đất’ từ từ hiện ra một chiếc quan tài hình người khác!

Hoàng Bác kinh ngạc: “Lại một chiếc quan tài hình người nữa?”.

Hai chiếc quan tài đặt đầu chạm đầu với nhau.

Chương 159

Trên chiếc quan tài này có đặt một cái hộp ngọc, không có khóa.

Sau khi Hoàng Bác mở ra thì thấy bên trong là một viên 'ngọc nhãn' hình tròn.

"Mộc Trần Châu!" Mọi người mừng rỡ reo lên.

Đúng như bức họa đã vẽ, Hiến Vương cũng rất giữ lời, sau khi tôi nằm vào quan tài thì Mộc Trần Châu quả nhiên được dâng lên!

Trông như thể muốn mọi người lấy Mộc Trần Châu rồi đi ngay.

Cùng lúc đó, cả mộ thất bắt đầu biến đổi.

Có những bóng người thấp thoáng xung quanh, trên tường mọc ra không ít những cánh tay muốn kéo mấy người họ vào trong tường!

Sự biến đổi đột ngột khiến mọi người không kịp trở tay.

Lúc nãy không hề có nguy hiểm nhưng giờ nguy hiểm lại ập đến nhanh như vậy!

Hoàng Bác hét lên: "Tôi hiểu rồi, Giang tiểu ca nói mộ thất này là một khối 'Nhục chi', hóa ra cả gian mộ này là một khối Linh chi vạn năm, do Thái Tuế biến thành!

Nó đã bị Hiến Vương chế thành mộ thất của lão!".

Hồng Lôi chửi: "Mẹ kiếp, trong này dường như đang bị hòa tan vào nhau vậy?

Không lẽ nó định nuốt chửng tất cả mọi người ở đây sao?".

Trương Thần Lộ giục: "Cách đúng đắn nhất lúc này là mau chạy đi, nếu không chạy chúng ta sẽ bị hấp thụ vào trong hết!

Nhìn kìa, hai cái quan tài đang lún xuống, nếu không có gì thay đổi thì hai nơi này chính là hai huyệt mắt của 'Thanh Hốt', Hiến Vương muốn hấp thụ Giang Nhất để hoàn thành bước cuối cùng nhằm thành tiên!".

Nha Nha lùi vào giữa để tránh những cánh tay đang lôi kéo, lo lắng hỏi: "Giờ phải làm sao đây?".

Hoàng Bác nghiến răng: "Tôi cũng không biết nữa!

Giang tiểu ca có ra được thật không vậy?".

Cùng lúc đó, cảnh tượng này lọt vào mắt khán giả, hàng triệu người đang lo lắng cho an nguy của tôi!

Vì để lấy được Mộc Trần Châu mà một mình tôi phải nằm vào quan tài!

Sự can đảm và hào khí đó khiến người ta thán phục!

"Giang tiểu ca đỉnh quá!", "Giờ phải làm sao?

Cái thứ kia trông như muốn làm tan chảy Giang tiểu ca bên trong ấy!", "Chỉ có thể trông cậy vào Giang tiểu ca thôi sao?

Liệu có ra được không?

Nếu được thì chắc giờ đã ra rồi chứ?", "Trong đó nhiều tay quá!

Nhìn thật là tởm", "Cái khối Nhục chi này trông tà ác thật, cái thứ này mà là đại bổ sao?", "Nhìn kìa, Hiến Vương muốn hấp thụ xương thịt của Giang tiểu ca để hoàn thành nghi thức thành tiên!

Chiêu này thực sự quá tà ác", "Giang ca!

Mau ra đi!", "Giang ca chẳng phải có đao sao?

Sao không ra!

Mau ra đi mà!

Hu hu...".

Vô số khán giả đang đau lòng gào thét.

Ai cũng mong tôi anh dũng bước ra ngoài.

Nhưng thực tế là mọi người vẫn chưa thấy gì cả.

Chiếc quan tài đang từ từ chìm xuống.

Dường như cả mộ thất 'Nhục chi' đang tan chảy.

Hai chiếc quan tài hình người là một phần của 'Nhục chi', giống như hai hốc mắt của 'Nhục quách', đang từ từ nuốt chửng lấy hai chiếc quan tài, dường như muốn hòa làm một thể!

Hoàng Bác gào lên: "Mẹ nó, không lẽ đây là thủ đoạn cuối cùng để Hiến Vương thành tiên sao?".

Hồng Lôi quát: "Giang tiểu ca, cậu coi tôi là người gì thế hả?

Bỏ tôi mà đi, thật là không coi lão Lôi này là anh em gì cả, lão tử không đi!".

Nói rồi Hồng Lôi cầm xẻng công binh đập túi bụi vào những cánh tay hiện ra trên tường và mặt đất.

Lúc đầu đông người nên còn chống đỡ được một lúc, nhưng theo thời gian thì bắt đầu không chịu nổi nữa!

Hoàng Bác hiện là bộ não của cả đội nhưng cũng đang có chút lúng túng.

Trái lại, Trương Thần Lộ lại là người bình tĩnh nhất!

Cô ấy hét lớn: "Mau lên!

Lấy lựu đạn nổ tung cái quan tài hình người còn lại đi!

Làm vậy thì Hiến Vương sẽ không thành tiên được nữa!".

Hoàng Bác chợt tỉnh ngộ.

Đúng vậy!

Chiếc quan tài hình người vừa hiện ra sau chắc chắn là của Hiến Vương.

Nếu làm nổ quan quách của lão thì có lẽ có thể gián tiếp cứu được tôi.

Hoàng Bác linh quang lóe lên: "Nói đúng lắm!

Rút lui, tôi sẽ cho nổ quan tài!".

Chương 160

Trong lúc mọi người đang lo lắng thì tôi cũng đang đấu tranh trong quan tài.

Trong Nhục chi đầy những cánh tay, và bên trong quan tài hình người này còn nhiều hơn thế.

Tôi cảm giác có hàng chục đôi tay đang bám chặt lấy mình không cho cử động!

Bên trong chật ních không để lại một kẽ hở nào!

Những cánh tay đó điên cuồng kéo tôi xuống dưới, không cho tôi thoát ra ngoài!

Tôi đã dự liệu từ trước, bên trong Nhục chi vốn đã hòa lẫn với các tử thi, hàng nghìn năm qua những tử thi này mọc liền với Nhục chi và trở thành một phần của nó.

Đó là lý do xảy ra tình cảnh khủng khiếp này!

Nhưng dù đã chuẩn bị tâm lý, tôi cũng không ngờ lại xuất hiện nhiều tay đến thế.

Nếu là người bình thường chắc giờ này đã bị dọa ngất rồi.

Nhưng tôi thì không.

Tôi nghiến răng, từng chút một rút dao Tiểu Thần Phong ra và điên cuồng rạch phá.

Sau khi những cánh tay bị chặt đứt, cuối cùng tôi cũng tạo được một khoảng không gian nhỏ.

Cuối cùng tôi cũng có thể vung thanh kiếm đồng lên được rồi!

Hoàng Bác đặt quả lựu đạn từ thời Thế chiến II lên trên nắp quan

tài của Hiến Vương.

Có lẽ Hiến Vương cũng không ngờ rằng ngàn năm sau, lại có bảy kẻ tặng cho mình một món quà lớn đến thế.

Hoàng Bác rút chốt rồi chạy, nhưng dưới chân đột nhiên xuất hiện vô số đôi tay chộp lấy cổ chân anh!

Hồng Lôi hét lớn: "Lão Hoàng, nhanh lên!" Hoàng Bác chỉ xuống dưới chân: "Tôi cũng muốn nhanh lắm chứ, nhưng nó không cho phép!" Những người khác đã tiếp cận được cửa, nhưng hiện tại ai nấy đều tự lo không xong.

Hoàng Bác bị những cánh tay kia kéo xuống, cái 'mộ thất' như thể có khả năng tan chảy đang vùi lấp lấy cổ chân anh.

Lớp 'Thanh Hốt' dường như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Hoàng Bác bất lực nói: "Xong rồi, lão Lôi, chắc tôi phải bỏ mạng ở đây thôi.

Nhưng nhớ nhất định phải đưa Giang tiểu ca ra ngoài.

Lão Hoàng tôi đời này đóng không ít phim, tích lũy được chút tài sản, giờ lại được trải qua chuyện kích động thế này cũng đáng rồi, có thể kéo theo 'bán tiên' Hiến Vương cùng chết, cũng đáng!" Hoàng Bác vừa dứt lời, cái 'quan tài hình người' bên cạnh bỗng nứt đôi, một người nhảy ra.

Là Giang Nhất.

Giang Nhất nói: "Anh Bác, tôi vẫn chưa chết, và cũng sẽ không chết!" Anh vung thanh đồng kiếm chém xuống cạnh chân Hoàng Bác, những 'cánh tay' bị chém đứt ngang, chảy ra thứ dịch màu đen mực. "Nhanh!

Sắp nổ rồi!" Hồng Lôi ở bên cạnh thúc giục.

Giang Nhất nắm lấy Hoàng Bác chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, khe hở trên cái quan tài hình người kia dần khép lại, mắt thấy sắp vây hãm mọi người bên trong.

Bành!

Một tiếng nổ lớn chấn động cả 'Thanh Hốt'.

Quan tài hình người của Hiến Vương bị nổ tung, những mảnh vụn xương cốt bắn ra tứ tung.

Hồng Lôi gào lên phấn khích: "Hiến Vương cuối cùng cũng bị tôi đánh tan xác rồi!" Trong 'Thanh Hốt', tất cả những cánh tay đều khựng lại, tạo cơ hội cho Giang Nhất và Hoàng Bác thoát thân!

Hai người nhanh chóng lao ra khỏi khe hở, lăn lộn một vòng trên mặt đất.

Hoàng Bác lau mồ hôi: "Tôi cứ tưởng mình tiêu đời rồi chứ!" Giang Nhất nhìn lại, toàn bộ mộ thất đã sụp đổ, co rút thành một 'khối thịt' khổng lồ và đang đuổi theo mọi người!

Dường như nó rất tức giận vì Giang Nhất đã thoát ra được.

Giang Nhất quát: "Chạy mau!

Đừng đứng ngây ra đó!

Thứ này mang theo oán niệm của Hiến Vương, giờ Mộc Trần Châu đã mất, hắn muốn giữ tất cả chúng ta lại đây!" Mọi người nghe vậy liền lập tức tháo chạy xuống dưới.

Bây giờ đã có được Mộc Trần Châu, mọi người đều bình an vô sự, việc duy nhất cần làm là chạy thoát!

Cả nhóm nhanh chóng chạy qua mộ thất ở giữa, sau đó rút lui theo lối vào cũ.

Bảy người rồng rắn chạy đi.

Hồng Lôi mắng: "Cái thứ gì thế này!

Nhục Chi ngàn năm thành tinh à?" Giang Nhất chạy khá nhanh, nhưng những người khác không theo kịp, anh đành chậm lại chờ họ và giải thích: "Thứ này cũng giống như linh chi vạn năm hay nhân sâm ngàn năm có thể thành tinh vậy.

Sau khi bị Hiến Vương dùng tà thuật kết hợp với cơ thể người, qua thời gian dài như vậy, chắc chắn nó đã biến thành quái vật." Mọi người nhìn lại, thứ đó không đơn thuần là linh chi hay nhục quế, bên trong nó bị cải tạo, có những chi thể trông như một con quái vật với vô số tay chân, nhìn cực kỳ đáng sợ!

Hồng Lôi tiếc rẻ: "Tiếc quá, một khối linh chi tốt như vậy lại bị Hiến Vương cải tạo thành quái vật, đúng là biến thái!" Hoàng Bác nói: "Giờ là lúc nào rồi còn tiếc linh chi, thứ đó suýt nữa lấy mạng chúng ta đấy!" Dù đang tháo chạy nhưng tình huống này họ gặp quá nhiều rồi nên tâm trạng khá thả lỏng.

Hồng Lôi hỏi: "Giang tiểu ca, lúc ở trong quan tài cậu đã làm gì?" Giang Nhất đáp: "Chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ cảm thấy có những bàn tay muốn kéo tôi vào trong khối thịt đó, chắc đó là bước cuối cùng để Hiến Vương thành tiên." Hồng Lôi rùng mình: "Ý cậu là bước cuối cùng để Hiến Vương thành tiên là phải dung hợp với cậu?

Dung hợp linh hồn?

Thật hoang đường!" Giang Nhất nhớ lại giấc mộng trong thung lũng, Hiến Vương đón tiếp anh, dường như biết rõ thân phận của anh.

Nhưng ông ta không ngờ rằng mình không thể lợi dụng được anh để hoàn thành đại nghiệp thành tiên.

Nếu không thoát ra kịp, có lẽ ông ta đã đắc thủ.

Lão già này giỏi dự ngôn nhưng có vẻ lại không nhìn thấu được vận mệnh của chính mình, cuối cùng chỉ trở thành một con quái vật.

Từ giấc mộng có thể thấy Hiến Vương khá khách sáo với anh, nhưng một kẻ đến cả người có cùng huyết mạch cũng muốn lợi dụng thì thật đáng sợ.

Qua đây Giang Nhất cũng nhận thấy huyết mạch của mình không hề tầm thường, đủ để Hiến Vương bất chấp tất cả để thành tiên.

Chương 161

Nhưng lai lịch huyết mạch này thế nào, bản thân anh cũng không rõ.

Bảy người chạy khỏi mộ thất, nhưng thứ kia vẫn bám đuổi gắt gao như thể có hận thù giết cha đoạt vợ.

Cũng không lạ, Hiến Vương đã bố trí lăng mộ ngàn năm, cuối cùng lại thất bại, oán niệm mang theo trên 'Thanh Hốt' là cực lớn.

Khi đến mộ đạo, họ phát hiện nước đang dâng lên!

Giang Nhất nói: "'Thanh Hốt' là huyệt vị quan trọng nhất trong phong thủy Trùng Cốc, nó đã di động khiến toàn bộ phong thủy thung lũng thay đổi, mực nước ngầm sẽ dâng lên rất nhanh, mọi người phải nín thở lặn một mạch ra tới miệng hồ lô!" Mọi người nghiêm túc hẳn lên, lại phải xuống nước sao!

Nước trong Trùng Cốc thật sự rất nguy hiểm, không biết có 'đằng nhân' nào phục kích không.

Nhưng giờ không còn cách nào khác, vì cái 'Thanh Hốt' phía sau cũng đáng sợ không kém.

Họ không nói gì thêm, vì bình oxy không đủ nên Giang Nhất dùng chung với Nha Nha.

Lúc này cũng không còn câu nệ nam nữ.

Trương Thần Lộ chung với Nhiệt Ba, Hồng Lôi chung với Hoàng Bác.

Phong Hạo bị thương nên dùng riêng một bình.

Cách phân bổ này tuy hơi kỳ lạ vì Phong Hạo vốn là quân nhân,

nhưng anh ta lại là người bị thương nặng nhất, sau đó là Hồng Lôi.

Bảy người xuống nước, nỗ lực bơi ra ngoài.

May mà còn hai cái đèn pin, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này trời đã tối, trên trời xuất hiện cảnh tượng 'hắc trư độ hà' (heo đen qua sông).

Giang Nhất biết nếu không thoát ra trước nửa đêm, sẽ gặp phải những hiểm họa khó lường hơn.

Mực nước bên trong lăng mộ Hiến Vương dâng nhanh, bên ngoài còn nhanh hơn.

Khi ngoi lên mặt nước, bình oxy của Giang Nhất và Nha Nha đã cạn kiệt.

Đoạn đường cuối cùng cả hai đều rất khó chịu, nếu không nhờ Giang Nhất kéo Nha Nha ngoi lên nhanh thì cô ấy đã gặp nguy hiểm.

Vị trí ngoi lên vừa vặn gần miệng hồ lô.

Giang Nhất dùng tham âm trảo móc vào tảng đá ở cửa động rồi kéo từng người lên!

Khi họ đang leo, cái 'Thanh Hốt' khổng lồ kia cũng đã nổi lên mặt nước và đang bò dọc theo vách đá!

Hồng Lôi mắng chửi: "Thằng cha này định vị chuẩn thế, cứ như mọc mắt vậy!" Giang Nhất nói: "Có lẽ Mộc Trần Châu đã thu hút nó!" Dọc đường nó bám theo chắc chắn là để đòi lại Mộc Trần Châu!

Chỉ có điều, thứ đã vào tay họ, lại còn là bảo bối cứu mạng, thì không đời nào trả lại.

Hồng Lôi hỏi: "Lão Hoàng, còn lựu đạn không?" Hoàng Bác lắc đầu: "Hết rồi!

Bị ngấm nước hết nên tịt ngòi cả rồi!" Lúc này, Nha Nha người lên đầu tiên đã đẩy một tảng đá đập vào 'Thanh Hốt', tảng đá chỉ tạo ra một vết lõm trên khối thịt khổng lồ rồi... không còn sau đó nữa.

Hồng Lôi kinh ngạc: "Đá mà nó cũng nuốt à?" Giang Nhất đáp: "Quỷ mới biết, chạy mau!" Lúc này, Phong Hạo ngã quỵ xuống đất.

Ở trong mộ Hiến Vương từ sáng đến nửa đêm, không có gì vào bụng, ai nấy đều mang thương tích, lại vừa đói vừa khát nên không còn sức lực.

Hoàng Bác lục ba lô, mặt tái mét: "Xong rồi, đồ ăn hết sạch, nước uống cũng không còn, tôi thấy chóng mặt quá." Hồng Lôi leo lên xong cũng thở hổn hển: "Tôi cũng đói lả rồi, chạy không nổi nữa.

Cứ thế này sớm muộn cũng bị thứ phía sau nuốt chửng mất." Trương Thần Lộ cũng thở dốc, thể chất cô tuy tốt nhưng vẫn kém Giang Nhất một chút.

Lúc này đầu cô đầy mồ hôi, mặt trắng bệch, vết thương trên vai rách toạc, chảy ra dòng máu đen thẫm.

Giang Nhất nhìn vết thương hỏi: "Bị những cánh tay kia cào phải à?" Trương Thần Lộ gật đầu: "Em không cẩn thận." Giang Nhất nhíu mày: "Thứ đó có thi độc." Anh cúi xuống tìm gạo nếp trong ba lô nhưng phát hiện đã đánh mất, bèn chửi thề một tiếng.

Trương Thần Lộ yếu ớt nói: "Không sao, em chịu được!" "Thi độc mà đòi chịu được à?" Giang Nhất lo lắng, thi độc trong 'Thanh Hốt' cực kỳ đáng sợ!

Nhìn về phía cửa động, giờ chỉ có cách nhanh chóng quay lại thung lũng, nếu không Trương Thần Lộ sẽ mất mạng.

Anh nhìn xuống thấy 'Thanh Hốt' đang nhích dần, nuốt chửng một bụi dây leo chắn đường.

Bụi dây leo rất dày, Giang Nhất nheo mắt nhìn kỹ thì thấy trên đó dường như có một thi thể!

Anh reo lên: "Có thuốc giải rồi!" Mọi người ngạc nhiên, Giang Nhất biết giải độc sao?

Chỉ thấy anh rút tham âm trảo quăng xuống móc lấy bụi dây leo: "Mau!

Kéo cùng tôi!" Mấy người cùng dùng lực, dây leo đứt đoạn bị kéo lên.

Mọi người kinh hãi: "Trong dây leo có một người phụ nữ?" 'Người phụ nữ' này có ngũ quan nhưng không lông mày, không tóc, trông như ni cô, nửa thân dưới nằm trong dây leo như thể mọc ra từ đó.

Hồng Lôi hét lớn: "Cẩn thận, yêu tinh!" Giang Nhất ngăn Hồng Lôi lại: "Là 'Mộc Quế', chỉ là một loại thực vật thôi." Mọi người ngơ ngác, rõ ràng chưa từng nghe qua.

Trương Thần Lộ nói: "Nghe nói ở những vùng cực âm, có một số loại thực vật tụ hội tinh hoa địa khí sẽ mọc ra những loại cây quý hiếm như nhân sâm, 'Mộc Quế' cũng là một trong số đó, vận khí của chúng ta thật tốt!" Giang Nhất nói: "Đúng vậy, địa thế ở đây tốt thế này, mọc ra thực vật quý hiếm cũng thường thôi.

Bảo vật này có thể giải bách độc, lại giúp kéo dài tuổi thọ, mọi người đừng bỏ phí, ăn đi." Nói xong, Giang Nhất chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, vung đao chém đứt 'Mộc Quế'.

Thực vật này đã bị nước thấm vào, thay vì để mặc cho Hiến Vương hưởng lợi, chi bằng để mọi người lấp đầy bụng.

Giang Nhất cầm đao chém 'Mộc Quế' như thái dưa leo thành mấy khúc.

Thứ này nhìn ngoài như dây leo nhưng bên trong lại như củ sen, mọng nước và tỏa ra hương thơm thanh khiết.

Ban đầu mọi người tưởng nó giống 'nhân sâm', nhưng không ngờ lại nhiều nước và trông... ngon thế này!

Hồng Lôi cầm một đoạn 'cánh tay nhỏ' nói: "Cổ nhân không lừa ta, thế gian này thực sự có thứ như nhân sâm quả!" Nói rồi anh cắn một miếng, nước bắn tung tóe: "Ngon thật!

Giống như dưa hấu vậy, nhiều nước và ngọt lắm!" Giang Nhất cũng không khách khí cắn một miếng, vị ngọt lịm tràn đầy dạ dày, cảm giác mệt mỏi đói khát tan biến ngay lập tức.

Thậm chí anh cảm thấy thể lực đã hồi phục, đúng là trân phẩm!

Tốt hơn nhiều so với mấy loại nhân sâm hình người kia.

Chương 162

Giang Nhất cảm thấy sinh lực đã trở lại trạng thái đỉnh cao.

Hoàng Bác có chút do dự nhìn nó: "Ăn được thật không?" Dù sao một loại thực vật có hình người thế này trông cũng hơi tà môn.

Hồng Lôi nói: "Không ăn thì đưa tôi.

Tôi thấy vết thương không còn đau nữa này, thần kỳ thật!" Giang Nhất rút hắc kim cổ đao ra: "Khối thịt phía dưới sắp lên tới nơi rồi, không ăn ngay là không kịp đâu." Hoàng Bác cắn một miếng, lập tức tinh thần phấn chấn!

Ba cô gái cũng bắt đầu ăn.

Khán giả xem chương trình đều ngẩn người ra.

Đây là sinh tồn nơi hoang dã sao?

Bảy người họ phát hiện thực vật quý hiếm mà ăn như hổ đói, chẳng còn chút hình tượng nào! "Cái thứ gì vậy?

Nói thật tôi cũng muốn ăn thử một miếng." "Trông ngon đấy chứ, thứ này mọc được thành hình người chắc chắn phải trải qua ngàn năm, dinh dưỡng cực cao.

Tuy không thể cải tử hoàn sinh nhưng kéo dài tuổi thọ chắc chắn là thật, hên cho bảy người này thật." "Có khi nào là nhân sâm quả trong truyền thuyết không?" "Là Nhục Quế, cổ tịch có ghi chép về loại thực vật quý hiếm này, giá trị dinh dưỡng còn cao hơn nhân sâm!

Hời cho họ thật." Khán giả bình luận rôm rả, nhiều người còn thèm thuồng.

Thứ đó nhanh chóng bị bảy người tiêu diệt sạch sẽ vì khối thịt

quái dị kia đang bò lên như sên.

Ăn xong, ai nấy đều thấy thể lực hồi phục hoàn toàn.

Giang Nhất quát: "Đi!" Lúc này khối thịt đã hoàn toàn biến thành một đống 'thịt thối', hai cái lỗ trên đó đã bị Hoàng Bác nổ hỏng một cái nhưng giờ đang tự khép lại.

Khối thịt vừa bò lên thì nước lớn trong Trùng Cốc cũng dâng cao.

Bảy người tiếp tục bơi qua hang động của 'Hoắc thị bất tử trùng'.

Dưới nước họ thấy không ít tử thi phụ nữ màu đen nhưng chẳng còn thời gian để sợ hãi, chỉ biết dốc hết sức bơi.

Trên đường đi họ gặp không ít 'đẳng nhân', may mà sự chú ý của chúng bị khối thịt khổng lồ phía sau thu hút.

Thứ đó vốn là 'Thái Tuế' vạn năm hóa thành, đối với lũ 'đẳng nhân' có sức hấp dẫn chết người, ít nhất là ngon hơn thịt người nhiều.

Vì thế chúng đều lao về phía khối thịt, tạo lối thoát cho bảy người.

Vốn dĩ họ đã chuẩn bị cho một trận đại chiến nhưng cuối cùng lại không gặp con nào. 'Hoắc thị bất tử trùng' chỉ cần còn mô tổ chức là còn sống, hiện tại nó đang ngo ngoe trên mặt nước.

Không lâu sau, khối thịt lớn sau khi nuốt chửng đẳng nhân lại quay sang muốn nuốt luôn con sâu thịt lớn.

Hai thứ đó tranh đấu với nhau chẳng khiến họ bận tâm.

Cả nhóm chạy thục mạng, sau một lần lặn nữa cuối cùng cũng thoát ra được miếu Sơn Thần.

Đến lúc này, ai nấy đều kiệt sức.

Ở đây không có nước, có vẻ nước dâng chỉ ngập trong Trùng Cốc chứ không ảnh hưởng ra ngoài.

Trời đã tối hẳn, sắp đến nửa đêm.

Giang Nhất cảm thấy mọi người đã an toàn.

Dù đã ăn Nhục Quế nhưng họ vẫn mệt lả, nằm bệt trên đá thở dốc.

Hiện tại chưa thể ra ngoài ngay vì hang động dẫn ra ngoài có thanh lân mãng xà và cá răng kiếm, đi đêm chẳng khác nào tự sát.

Họ chỉ có thể nghỉ ngơi ở rìa Trùng Cốc.

Theo quy định cũ, họ luân phiên canh gác cho những người khác ngủ.

Suốt đêm, họ chỉ nghe thấy tiếng sấm rền vang trong thung lũng và những tiếng gầm rú âm u.

Chuyện gì đã xảy ra thì không ai biết, cũng chẳng ai muốn biết.

Mọi người mệt đến mức ngủ không ngon, mãi đến rạng sáng mới yên tĩnh lại.

Sáng hôm sau khi Giang Nhất tỉnh dậy, Hoàng Bác đang trực, anh đứng sang một bên nói: "Giang tiểu ca tỉnh rồi à." Giang Nhất gật đầu nhìn quanh, ánh nắng chan hòa, lớp chướng khí dày đặc ban đầu dường như đã tan biến hết.

Điều đó chứng tỏ con 'Hoắc thị bất tử trùng' tạo ra chướng khí đã thoát ly khỏi núi, còn sống hay chết thì không rõ.

Mọi người lần lượt tỉnh giấc, thấy thời tiết tốt đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồ ăn và nhu yếu phẩm đã hết, họ chuẩn bị quay về.

Trước khi đi, họ qua xem miếu Sơn Thần thì phát hiện một xác thịt khổng lồ nằm đó! "Trời đất, cái thứ này... chẳng lẽ là khối thịt đêm qua?" Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất gật đầu: "Đó là 'Ô đầu nhục quách' trong mộ Hiến Vương, nó không thể tồn tại lâu bên ngoài, lại nuốt chửng quá nhiều thứ nên giờ chắc đã chết rồi." Hoàng Bác tặc lưỡi: "Thứ này đuổi theo làm tôi suýt không còn đường chạy, cuối cùng cũng chết rồi.

Bên trong chắc cũng chẳng còn thi cốt Hiến Vương đâu nhỉ?" Mọi người nhìn qua, bên trong toàn là nước đen...

Hồng Lôi nói: "Hiến Vương tan thành nước luôn rồi à?" Hiện tại xác thịt do 'Thái Tuế' tạo ra đã thối rữa không còn hình thù.

Đáng lẽ bên trong phải có thi cốt Hiến Vương, nhưng giờ đã biến mất.

Theo kế hoạch của ông ta, Giang Nhất cũng phải nằm trong đó, nếu vậy kết cục sẽ ra sao thì không ai biết.

Giang Nhất cũng không rõ.

Vì thứ này đã biến mất nên nguy cơ coi như đã được giải trừ.

Họ nhìn vào phần hồ lô bị tách ra, nhưng bên trong đã đầy nước nên không dám xuống nữa.

Muốn xuống dưới cần rất nhiều oxy mà họ thì không còn điều kiện.

Chương 163

Dưới đó không có nguồn sáng, chẳng khác gì vực thẳm sâu dưới biển, không ai dám xuống.

Hơn nữa, không biết lũ 'đẳng nhân' đã chết hết chưa, nếu chưa thì đó là một yếu tố cực kỳ nguy hiểm.

Tóm lại, họ tuyệt đối không thể quay lại, và những người khác cũng vậy.

Giang Nhất nói: "Nước lớn đã chôn vùi tất cả rồi." Những người khác gật đầu, trải nghiệm này đúng là có một không hai, nếu muốn khảo cổ ở đây thì quy mô chắc chắn phải rất lớn.

Nên ít nhất trong thời gian ngắn, sẽ không có ai bén mảng tới.

Giang Nhất nhìn Trương Thần Lộ hỏi: "Em sao rồi?" Trương Thần Lộ nhìn vai mình, vết thương tuy vẫn còn nhưng máu chảy ra đã có màu đỏ hồng, cô mỉm cười: "Không tệ." Giang Nhất ngẩn người: "Em cười trông đẹp lắm." Trương Thần Lộ ngẩn ra rồi lườm anh một cái.

Hồng Lôi và Hoàng Bác cười hắc hắc, hích vai nhau.

Không khí giữa bảy người vô cùng hòa hợp.

Sau cơn nguy biến, họ cuối cùng cũng được thả lỏng.

Khán giả xem đến đây cũng thấy nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng ra rồi!

Bảy người không thiếu một ai!

Thật sự vất vả cho họ rồi!" "Đêm qua đáng sợ quá, may mà sau cơn mưa trời lại sáng." "Giờ tôi cũng chẳng biết thứ đó rốt cuộc là gì

nữa." "Quá kinh khủng, dù biết bên trong có gì nhưng giờ tôi cũng chẳng dám vào đó đâu." "May là trạng thái mọi người đều ổn, nếu là người bình thường chắc ra ngoài đã hóa điên vì sợ rồi." "Mọi người có biết đội kia giờ ở đâu không?" "Nghe nói đội kia mất liên lạc, năm người về được, hai người mất tích!" "Thấy bảo hôm qua đội kia có năm người vừa thoát khỏi thung lũng, có hai người bị mù, về mặt chuyên môn thì những người khác không cần họ nữa rồi." "Cái nghề đổ đấu này nguy hiểm thật, không có người chuyên nghiệp dẫn dắt mà mấy người đó cũng dám đi, đúng là không coi mạng sống ra gì!" "Bên này bảy người không thiếu ai, chỉ bị thương nhẹ.

Bên kia mất tích hai người, hai người khác trúng độc khí mù mắt, tội nghiệp thật." Khán giả bàn tán về đội còn lại.

Đội đó sau khi lạc mất nhóm Giang Nhất thì chạy loạn trong Trùng Cốc.

Vì không có kỹ thuật nên họ chẳng tìm thấy cổ mộ, cũng không có bản đồ, chỉ biết mò mẫm.

Cuối cùng họ mò tới miếu Sơn Thần định bám theo nhóm Giang Nhất nhưng lại gặp đằng anh.

Sau đó họ chạy thục mạng trong thung lũng, làm mất cả thiết bị quay phim rồi lạc khỏi đoàn lớn, giờ tổ đạo diễn cũng không biết họ ở đâu.

Tổ cứu hộ đã được huy động nhưng không dám vào thung lũng vì sợ cá răng kiếm và thanh mãng.

Thế nên năm người kia sau khi thoát ra đã lập tức ai về nhà nấy, thề không bao giờ tham gia chương trình nữa.

Hai người còn lại cũng chẳng ai buồn cứu, vì mất tích lâu như vậy thì ai biết đã chết đuối hay bị thú dữ ăn thịt rồi?

Giờ mà đi cứu có khi lại mất thêm mấy mạng nữa.

Nhóm Giang Nhất tất nhiên không biết tình hình đội kia, họ bàn bạc rồi quay về theo đường cũ.

Vì họ đang ở lưng chừng núi nhìn xuống, dù chướng khí đã nhạt bớt nhưng vẫn chưa tan hết, phải mất cả tháng mới hết hẳn nên không thể đi đường núi.

Chỉ có thể quay lại đường cũ.

Họ săn mấy con thỏ rừng ăn lấp dạ rồi vào lại hang động nước núi Già Long.

Điều họ không ngờ nhất là ở cửa động có một kẻ quần áo rách rưới đang đứng đó.

Nhìn thấy bảy người, anh ta cứ như thấy cứu tinh. "Anh Hồng Lôi, nhận ra em không?

Buổi ra mắt phim trước em có tham gia mà, đưa em đi với!" Người đó sụt sùi khóc lóc.

Mọi người hơi ngạc nhiên.

Hồng Lôi hỏi: "Những người khác đâu?" Người đó khóc nói: "Những người khác không tìm thấy, em và một người nữa lạc đoàn, sau đó người kia bị một con quái vật cắn đứt đầu chết rồi!

Phải cứu em với!" Hồng Lôi nhún vai, mấy người này biết nguy hiểm mà vẫn đâm đầu vào, trách được ai?

Chỉ trách mạng không tốt thôi.

Nhưng giờ đã gặp rồi thì không thể bỏ mặc được.

Người được cứu tên là Hạ Hân Vũ, một nam minh tinh hạng ba.

Vốn dĩ chỉ định vào ké nhiệt độ chương trình, ai ngờ suýt nữa thì

mất mạng.

Hiện tại chân anh ta vẫn còn run bần bật.

Thấy nhóm Giang Nhất xuất hiện, anh ta hoàn toàn thả lỏng.

Tám người cùng chế tạo một cái bè gỗ rồi bơi ngược về.

Hạ Hân Vũ ngủ thiếp đi, hai ngày rồi anh ta chưa khép mắt.

Cửa hang không dám vào, đêm nghe tiếng thú dữ hú hét lại càng không dám ngủ.

Giờ mới được một giấc ngon lành.

Hồng Lôi thấy cậu ta ngủ liền không bằng lòng, mình còn chưa được nghỉ mà cậu ta đã ngủ!

Anh vừa chèo thuyền vừa nói: "Này cậu em, đừng ngủ, tôi vừa thấy con mãng xà dưới nước kìa." Hạ Hân Vũ giật mình run rẩy, mở to đôi mắt thâm quầng căng thẳng nhìn chằm chằm mặt nước.

Giang Nhất mỉm cười không nói gì.

Cả nhóm chuẩn bị tinh thần đối phó với nguy hiểm nhưng chuyến đi lại vô cùng thuận lợi, dường như sau biến cố lớn ở Trùng Cốc, tình hình trong hang nước cũng thay đổi.

Nếu trước đó có thanh lân cự mãng và cá răng kiếm thì chắc chắn sẽ phiền phức toái.

Sau khi ra ngoài, họ gặp ngay đội hậu cần của tổ chương trình và các phóng viên.

Lần này chương trình đạt đỉnh cao với hơn 300 triệu người xem toàn cầu, đỉnh điểm hôm qua lên tới 360 triệu!

Khán giả trong nước theo dõi 24/24 không bỏ lỡ hình ảnh nào.

Lịch trình của họ giờ cả thế giới đều biết.

Khi về tới khách sạn, họ thấy nơi đây đã kín chỗ.

Chương 164

Khán giả từ khắp nơi đổ về chờ đón, thậm chí có người còn cắm trại trên núi.

Tất nhiên họ không dám vào sâu trong núi.

Nghe nói những streamer gan dạ nhất cũng chỉ dám đứng nhìn cửa hang rồi rút lui.

Các fan chỉ mong được gặp mặt thần tượng.

Một số đại gia còn muốn mua lại những thứ họ kiếm được, đặc biệt là khối Mộc Quế.

Nhiều người muốn có bảo vật đó nhưng không biết Giang Nhất còn giữ không nên ai nấy đều tìm cơ hội để hỏi.

Chỉ có điều sau khi ra ngoài, vì sợ gây náo loạn nên họ đã bí mật di chuyển.

Một kỳ của chương trình cũng kết thúc tại đây!

Sau khi rời Điền Nam, cả bảy người đều nhập viện vì ai cũng mang thương tích.

Để đề phòng trúng độc trong núi, sau một ngày kiểm tra, may mắn là không ai gặp vấn đề nghiêm trọng, chỉ có vài người bị ảnh hưởng do ăn uống thiếu chất.

Nhưng về phần khí huyết, bác sĩ phải ngạc nhiên vì ai nấy đều vô cùng vượng thịnh, thật không khoa học chút nào.

Tuy nhiên bác sĩ cũng là khán giả của 'Đạo Mộ Không Gian', biết họ đã ăn 'Mộc Quế', tuy không rõ dược hiệu cụ thể nhưng nhìn hiện tại thì có vẻ như sâm tiên vậy.

Khí huyết vượng tới mức Hồng Lôi còn bị chảy máu cam.

Sau một ngày nghỉ ngơi ở bệnh viện, họ bắt đầu kiểm kê đồ đạc mang về.

Quan trọng nhất tất nhiên là Mộc Trần Châu.

Thứ này được mọi người bảo vệ cẩn mật, là niềm hy vọng để giải trừ lời nguyền.

Trong phòng bệnh, khi không còn bác sĩ y tá, mọi người tập trung ở phòng Giang Nhất, Hoàng Bác lấy Mộc Trần Châu ra.

Đây là lần đầu Giang Nhất được nhìn kỹ nó.

Ở mộ Hiến Vương vì thời gian gấp rút nên anh chỉ kịp nhìn lướt qua, chỉ biết nó có hình con mắt.

Hiện tại lấy ra, bảy người vây quanh nhìn bảo vật.

Nó trông như một nhãn cầu bằng ngọc, tròn trịa một cách hoàn hảo, rõ ràng không phù hợp với trình độ kỹ thuật thời bấy giờ. 'Đồng tử' ở giữa vô cùng sâu thẳm, giống như một hố đen, dù đứng ở phương vị nào cũng có cảm giác như đang bị nó nhìn chằm chằm!

Hồng Lôi nói: "Bị cái thứ này nhìn tôi thấy nổi da gà, hay là cậu giữ đi?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng là giống nhãn cầu của một người khổng lồ." Nha Nha hỏi: "Thứ này có thể dự tri tương lai sao?

Vậy giờ em có thể thấy tương lai không?" Giang Nhất đáp: "Hiến Vương và vị tiên tri kia đều biết thuật chiêm tinh nên có thể lợi dụng con mắt này để chiêm bặc hình ảnh tương lai, chúng ta thì chịu." Mọi người lắc đầu.

Giang Nhất bất lực: "Cái này tôi cũng không biết, thuật chiêm bặc này chắc đã thất truyền rồi, không ai còn dùng được Mộc Trần Châu để xem tương lai nữa đâu.

Tất nhiên, có thực sự dự tri được không thì tôi cũng chẳng rõ." Hồng Lôi sốt sắng: "Thế làm sao để giải lời nguyền cho tôi đây?

Chẳng lẽ phải ăn cái này?" Giang Nhất: "...Anh Lôi định nuốt thật à?" Hồng Lôi lắc đầu: "Nếu ăn thì chẳng lẽ phải đập ra chia cho năm người?" Giang Nhất nói: "Để giải lời nguyền, chúng ta cần đi tới một nơi khác." Mọi người ngạc nhiên: "Hả?" Giang Nhất lấy ra miếng 'ngọc bạch' trong ba lô.

Hoàng Bác nói: "Đây chẳng phải là miếng ngọc Giang tiểu ca lấy trên vách tường minh điện sao?" Giang Nhất gật đầu, mở ra thấy trên đó có một bức họa tinh mỹ và một ít văn tự, dường như chính tay Hiến Vương viết lên.

Trương Thần Lộ tò mò: "Trên đó viết gì vậy?" Những thứ vẽ trên ngọc bạch không rõ ràng vì nội dung quá phức tạp, nhưng Giang Nhất nhìn qua đã nhận ra ngay.

Anh nói với mọi người: "Trên này vẽ một thành phố, không, chính xác là nơi mà Hiến Vương thấy được khi chiêm bặc thiên tượng, một nơi thực sự tồn tại." Mọi người nhìn nhau, rõ ràng không hiểu ý anh.

Nhưng Giang Nhất biết, nó đại diện cho điểm đến tiếp theo: Côn Luân!

Giang Nhất nói: "Đầu tiên, nơi này có lẽ nằm ở vùng Tây Tạng, tôi hiểu đây là nơi 'Mộc Trần Châu' xuất hiện lần đầu trên nhân gian.

Trên ngọc bạch ghi lại rằng Mộc Trần Châu là do Tinh Tuyệt nữ vương có được." Mọi người gật đầu, cũng không lạ vì trong ghi chép của tộc Quỷ Động đều có những bích họa vẽ 'con mắt'.

Trương Thần Lộ hỏi: "Mộc Trần Châu chẳng lẽ có liên quan mật thiết đến lịch sử Tây Tạng?" Giang Nhất gật đầu: "Tôi nghĩ tiền thân của tộc Quỷ Động có thể liên quan đến Tây Tạng, nếu không họ đã

chẳng tôn thờ 'con mắt' làm đồ đằng ngay từ đầu như vậy, điều đó không phù hợp với sự phát triển tín ngưỡng của một dân tộc, trừ khi họ biết rõ công dụng của 'con mắt' nên mới sùng bái nó suốt hàng ngàn năm." Mọi người gật đầu thấy có lý.

Hồng Lôi hỏi: "Vậy làm sao tôi giải được lời nguyền?" Đây là điều quan trọng nhất với anh, liều mạng vào đây chẳng phải để giải lời nguyền sao.

Giang Nhất nói: "Muốn giải lời nguyền thì phải biết nguồn gốc của nó.

Tôi nghĩ lời nguyền này bắt đầu từ khi Mộc Trần Châu tồn tại, vì vị trí của nó trên nhân gian bị xáo trộn nên lời nguyền mới khởi phát.

Vì thế tôi phải tìm vị trí được ghi lại trên này: Côn Luân Thần Cung.

Ở mộ Hiến Vương tôi đã thấy những cảnh tượng về Tây Tạng, trang phục Tây Tạng cổ đại, chắc chắn có liên quan lớn.

Tiền thân tộc Quỷ Động nhất định là một dân tộc hoặc cổ quốc ở Tây Tạng." Anh không thể nói quá rõ ràng vì bản thân đã biết trước mọi chuyện.

Mọi người ồ lên, phân tích của Giang Nhất rất có lý.

Ở Tinh Tuyệt cổ quốc có thông tin lấy được từ mộ Hiến Vương, Mộc Trần Châu bị 'thần điểu' tha vào quỷ động, sau đó được người tộc Quỷ Động phát hiện rồi lưu lạc tới tay Hiến Vương.

Tất cả đều có liên kết?

Điều này Giang Nhất cũng không dám chắc, phải tới Côn Luân mới biết được.

Trong nguyên tác thì anh rõ mười mươi, nhưng ở thế giới này cổ

mộ xuất hiện đã thêm vào nhiều yếu tố bất định, anh chỉ biết đại khái còn cụ thể phải phân tích dần.

Giang Nhất nói: "Theo tình hình hiện tại, để giải lời nguyền tôi cần đưa Mộc Trần Châu về vị trí ban đầu của nó." Hoàng Bác nhíu mày: "Vậy là chúng ta phải đi Tây Tạng một chuyến rồi." Giang Nhất trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy, vì nơi phát ra lời nguyền mới là nơi có thể giải trừ nó." Phong Hạo vốn ít nói bỗng hỏi: "Hả?

Giờ chưa giải được à?" Giang Nhất nhíu mày: "Chưa thể." Có chút kỳ lạ, Phong Hạo không bị dính lời nguyền sao lại quan tâm vấn đề này như vậy?

Ngược lại Trương Thần Lộ lại tỏ ra rất tự nhiên vì cô cũng không dính lời nguyền.

Biết chuyện này cô rất bình thản, thậm chí có chút vui mừng...

Giang Nhất nghĩ cô vui vì lại sắp được đi tìm cổ mộ.

Nhưng Phong Hạo thì khác, anh ta tỏ ra phiền táo, thiếu kiên nhẫn.

Thật kỳ lạ, dường như anh ta không quan tâm chuyện giải lời nguyền hay hạ mộ khám phá, mà là ý khác.

Chẳng lẽ trong năm người họ có người mà anh ta quan tâm?

Chương 165

Đàn ông thì chắc chắn không, phụ nữ sao?

Nha Nha hay Nhiệt Ba?

Lúc ở mộ Hiến Vương cũng không thấy Phong Hạo đặc biệt quan tâm ai.

Giang Nhất thấy Phong Hạo là người rất đáng tin, không bao giờ hại ai, cách giải thích duy nhất là anh ta có nỗi khổ riêng, hoặc bị ép buộc vào đây?

Giang Nhất chỉ tò mò chứ không nói gì thêm.

Biết phải đi Tây Tạng, dù mệt mỏi nhưng mọi người vẫn rất hứng thú.

Dù sao chuyến đi này không chỉ để giải lời nguyền.

Hoàng Bác hơi buồn bực: "Cứ tưởng thoát nợ rồi, ai ngờ lại phải đi Tây Tạng, xem ra con mắt sau lưng này còn phải theo tôi thêm một đoạn thời gian nữa." Hồng Lôi thì hăng hái: "Có sao đâu, đi Tây Tạng à, tôi cũng muốn đi từ lâu rồi." Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ cũng lộ vẻ hướng khởi.

Tây Tạng đối với những người thích du lịch là một thánh địa trong lòng, có tuyết sơn, có cung điện.

Chỉ có Giang Nhất biết, đi chuyến này vẫn không tránh khỏi thương vong hiểm nguy, nhưng không đi không được.

Hoàng Bác hỏi: "Vậy giờ chúng ta chuẩn bị đi Tây Tạng luôn à?" Giang Nhất đáp: "Đúng vậy, nhưng trước đó tôi cần tìm tài liệu lịch sử về vùng đó, tra cứu thêm manh mối về Mộc Trần Châu.

Hiện tại chúng ta còn chưa biết điểm đến cụ thể ở đâu." Những người khác gật đầu, Tây Tạng rộng lớn thế tìm sao ra nếu không có manh mối.

Bỗng Trương Thần Lộ lên tiếng: "Hình như trong sách cổ ông nội em sưu tầm có nhắc tới một số manh mối về lịch sử 'Ma Quốc', trong đó cũng có đồ đằng hình con mắt, nhưng chi tiết thế nào thì em không nhớ rõ lắm." Giang Nhất thầm ngạc nhiên, lai lịch của Trương Thần Lộ đúng là không tầm thường, ông nội cô lại có những thứ đó.

Ma Quốc chính là nơi khởi nguồn của Mộc Trần Châu.

Trương Thần Lộ nói tiếp: "Mấy thứ đó hồi nhỏ em xem như truyện đọc thôi nên không nhớ kỹ lắm." Th hèn gì kiến thức cổ đại của cô không tồi, hóa ra là được gia đình hun đúc từ nhỏ.

Giang Nhất nhận định: "Trong lịch sử rất ít dân tộc lấy con mắt làm đồ đằng, chắc chắn có mối liên hệ mật thiết!" Mọi người đồng ý, dựa vào manh mối ở mộ Hiến Vương và thông tin về Tây Tạng thì mọi chuyện đang dần sáng tỏ.

Họ bàn nhau sẽ tới nhà Trương Thần Lộ để xem tài liệu về lịch sử Ma Quốc.

Sau ba ngày dưỡng thương ở bệnh viện, vết thương của mọi người cơ bản đã lành.

Cả nhóm âm thầm rời viện và bay về Kinh Đô.

Tới nhà Trương Thần Lộ, ai nấy đều không khỏi kinh thán.

Hoàng Bác thốt lên: "Trời ạ, nhà cổ thế này, không ngờ Trương mỹ nữ lại là phú tam đại kín tiếng nha!" Hồng Lôi cũng nói: "Khu hồ đồng này là di tích bảo tồn văn hóa đấy, một bộ tứ hợp viện ở đây nghe đâu giá cả trăm triệu, ể thật ể thật." Trương Thần Lộ vẫn giữ vẻ mặt bình thản như đã quen với mọi thứ.

Gia tộc cô thực sự rất giàu có, cô cũng không rõ tiền tài đó từ đâu ra.

Cha mẹ cô ít khi quản giáo, chỉ kể cho cô nghe về những bí mật và truyền thuyết của gia tộc.

Họ bước vào một căn tứ hợp viện có phần hoang tàn, chủ yếu là do lâu ngày không có người ở và không ai dọn dẹp nên trông hơi cũ nát.

Vì không livestream nên mọi người rất thoải mái, không cần giữ kẽ.

Trương Thần Lộ giải thích: "Từ khi ông nội em mất tích bí ẩn, nơi này lâu rồi không có người ở nên hơi cũ kỹ." Giang Nhất nhíu mày: "Ông nội em... vì sao mất tích?" Trương Thần Lộ đáp: "Mười năm trước, nghe đồn lão gia tử nhận lời mời của một nhóm đổ đấu đi tới một nơi gọi là 'Thiên cổ nhất mộ'.

Vốn dĩ ông đã rửa tay gác kiếm nhưng không hiểu sao lại đổi ý đi theo họ, sau đó không bao giờ quay về nữa." Giang Nhất hít một hơi lạnh, chuyện này nghe giống hệt chuyện của Trâu An.

Thiên cổ nhất mộ, đến cả ông nội Trương Thần Lộ cũng dấn thân vào, khiến anh càng thêm tò mò.

Cổ mộ đó không hề có tư liệu, chẳng lẽ là cổ mộ vốn có của thế giới này?

Nếu vậy Giang Nhất thật sự mong đợi.

Một cổ mộ khiến cả giới đổ đấu điêu linh thì tuyệt đối không thể coi thường, khiến bao nhiêu người hướng tới rồi biến mất bí ẩn chắc chắn không tầm thường.

Nhưng chuyện gia đình Trương Thần Lộ thì anh không hỏi sâu thêm.

Họ tiến vào nhà ông nội cô, bày trí bên trong đều mang phong cách cổ xưa.

Giang Nhất nhìn quanh, dù nhãn lực không quá cao minh nhưng cũng nhận ra đồ cổ trong phòng đều là bảo vật thật sự, tùy tiện mang ra một món cũng đủ làm chấn động giới đồ cổ.

Anh thấy địa vị của Trương gia trong nước chắc chắn không phải dạng vừa, có thể rửa tay gác kiếm bình an vô sự lại còn có thể gia nhập đội khảo cổ quốc gia với bao nhiêu đồ cổ thế này thì không phải người thường làm được.

Một người có địa vị như vậy vì sao lại phải đi cái cổ mộ đó?

Chứng tỏ cổ mộ đó có sức hút cực lớn với Trương lão gia tử.

Một người kiến đa thức quảng như ông mà còn phải đi thì bên trong không chỉ có bảo vật thôi đâu.

Trương Thần Lộ nói: "Đây là thư phòng của ông nội em, tủ sách bên trái có bút ký của ông, bên phải là lịch sử các cổ quốc, chắc sẽ có ghi chép về Ma Quốc ở đó.

Nghe nói ông em cũng từng tới đó nhưng đi để làm gì thì em không rõ, đó là chuyện hồi em còn nhỏ." Mọi người bị choáng ngợp trước thư phòng của Trương lão gia tử, chẳng khác nào một kho báu.

Những cuốn sách ở đây đều là bản gốc, bản duy nhất không tìm thấy ở ngoài.

Thân phận của ông nội cô càng thêm thần bí.

Hoàng Bác tặc lưỡi: "Đống sách này còn quý hơn cả đồ cổ bên ngoài nữa, may mà không livestream, không thì bị kẻ xấu dòm ngó mất." Giang Nhất gật đầu, thư phòng này với người thường chẳng có gì nhưng với dân đổ đấu hay khảo cổ thì đúng là thánh kinh.

Những tài liệu dã sử, bí văn ở đây quý hơn bất cứ thứ gì.

Cả nhóm ngồi bệt xuống đất bắt đầu tìm sách lịch sử Tây Tạng.

Theo lời Trương Thần Lộ, trong đó có ghi về đồ đằng 'con mắt', giờ họ chỉ cần tìm đúng cuốn sách đó.

Nhưng tìm trong biển sách thế này thật sự rất khó, may mà đông người và có thời gian.

So với sách lịch sử, Giang Nhất lại hứng thú hơn với thủ ký của Trương lão gia tử, trong đó chắc chắn ghi lại những bí mật đổ đấu.

Anh đi tới tủ sách bên trái, cầm lên một cuốn sổ tay cũ đỏ sờn từ mấy chục năm trước.

Khi mở ra, anh thấy kẹp bên trong một tờ giấy.

Giang Nhất nhíu mày nhìn, phát hiện đó giống như một khúc phổ cổ đại, dùng văn tự để biểu hiện.

Chỉ là nội dung khúc phổ này tạm thời anh chưa giải mã được.

Chương 166

Anh tò mò, khúc phổ cổ đại dùng chữ 'công', 'xích' khiến người thường nhìn vào là nhức đầu.

Lão gia tử là một học cứu khảo cổ nên có khúc phổ này cũng bình thường, nhưng lạ là trên đó có ghi chú của ông, dường như là một phương vị!

Nó có nét tương đồng với nội dung trong 'Thập lục tự phong thủy bí thuật', nhưng cần phải suy ngẫm kỹ hơn.

Giang Nhất nghi hoặc: "Cái này..." Trương Thần Lộ nhìn qua rồi nói: "Khúc phổ này tên là 'Cửu Khúc', trước khi mất tích ông nội em luôn nghiên cứu nó.

Đám người đổ đấu tìm tới đưa khúc phổ này nhờ ông nghiên cứu." Giang Nhất lắng nghe.

Trương Thần Lộ kể tiếp: "Sau đó trước khi đi, ông để lại một tờ giấy vội vàng ghi là đã phá giải được phương vị trên đó, có thể vào mộ, rồi ông đi luôn." Giang Nhất nhìn kỹ 'Cửu Khúc', triều đại không rõ, cần phải đối chiếu thêm mới biết thời gian sáng tác.

Đây chỉ là bản phỏng theo để ghi lại thông tin, nhưng thứ khiến Trương lão gia tử để tâm thì chắc chắn là thật.

Trên đó đúng là có một phương vị nhưng cần phá giải dần, các chữ tách ra thì biết nhưng ghép lại thì chịu.

May mà có nhiều ghi chú nên thấp thoáng thấy được một phương vị phong thủy cổ mộ.

Nhưng nó đại diện cho cái gì?

Chẳng lẽ là lối vào của 'Thiên cổ nhất mộ'?

Giang Nhất hỏi: "Còn bút ký nào về nội dung này không?" Trương Thần Lộ lắc đầu: "Về nơi ông nội đi em hoàn toàn không biết.

Lúc ông đi không nói nhiều với cha mẹ em.

Ông không muốn người nhà dính dáng đến nghề đổ đấu nên cha mẹ em từ nhỏ đã sống ở hải ngoại, em thì lớn lên trong nước.

Sau này cha mẹ cũng đi tìm ông nhưng vì không biết ông đi đâu nên vẫn bặt vô âm tín." Giang Nhất gật đầu thấu hiểu, gia tộc như Trương gia tự nhiên muốn tách rời khỏi nghề đổ đấu càng xa càng tốt.

Trương lão gia tử thực sự muốn rửa tay gác kiếm, để con cháu tránh xa nghề nguy hiểm này.

Giang Nhất nói: "Tôi có thể lấy thứ này đi không?" Trương Thần Lộ đáp: "Dĩ nhiên là được, thực ra đây chỉ là bản dập thôi, không phải nguyên bản." Giang Nhất gật đầu, anh nhận ra đây là bản sao.

Đám đổ đấu nhờ ông nội cô giải mã thì chắc chắn không đưa bản gốc.

Thứ quan trọng nhất là thông tin bên trong.

Anh thu lại trước, biết đâu sau này dùng tới.

Sau đó anh xem thêm các bút ký khác của ông nội cô nhưng không thấy gì giá trị thêm, đa số là các cổ mộ đã được khảo cổ rồi.

Với dân mới thì có ích chứ với anh thì không mấy tác dụng.

Trương Thần Lộ từ nhỏ xem bút ký của ông nên biết không ít chuyện trong mộ, chỉ là kỳ trước mới là lần đầu cô thực sự xuống mộ.

Ông nội đã dạy cô nhiều kiến thức nhưng vì thân phận nên không cho cô theo nghề.

Sau khi Giang Nhất cất khúc phổ 'Cửu Khúc', những người khác

vẫn đang tìm tư liệu về Ma Quốc.

Sau nửa ngày vất vả, cuối cùng họ cũng tìm thấy trong một cuốn tạng kinh có ghi chép về Ma Quốc.

Nha Nha phấn khích reo lên: "Tìm thấy rồi!

Ở đây có một con mắt này!" Nha Nha phát hiện trong một bản tạng kinh có nửa trang chữ nhỏ, là chữ Tạng.

Nếu không có hình vẽ con mắt đen trắng ở đó chắc cô đã bỏ qua, vì đống chữ kia với cô chẳng khác nào thiên văn.

Trương Thần Lộ xem kỹ rồi gật đầu: "Đúng rồi, đây là ghi chép về Ma Quốc, lịch sử Tây Tạng hơn một ngàn năm trước, về cổ quốc Guge." Những ký hiệu chữ Tạng này vô cùng phức tạp làm Giang Nhất cũng thấy đau đầu.

Trương Thần Lộ lại hứng thú nói: "Hồi nhỏ em xem cái này cứ ngỡ là truyện kể, không ngờ Ma Quốc trong truyền thuyết lại có thật." Mọi người ngẩn ngơ, Trương Thần Lộ đúng là được đào tạo bài bản!

Lại còn giỏi võ thuật truyền thống, đúng là hiếm có.

Người như cô không hợp làm bạn gái vì tính cách lạnh lùng, cá tính mạnh, cứng mềm đều không ăn thua.

Hoàng Bác giục: "Kể cho chúng tôi nghe xem nào?" Giang Nhất cũng gật đầu.

Trương Thần Lộ kể: "Ma Quốc này gọi là vương quốc Guge, ghi chép về 'Ngân Nhãn Guge'.

Nghe nói đây là bản đồ lăng tẩm các đời của Ma Quốc, bên trong có một Cửu Tầng Yêu Tháp và cánh cổng ác quỷ bị Bảo Châu Hùng Sư đại vương phong ấn.

Truyền thuyết nói rằng trong cánh cổng đó có đồ đằng con mắt."

Mọi người sáng mắt ra: "Vậy là chúng ta chỉ cần tìm di chỉ vương quốc Guge là được!" Giang Nhất nói: "Đúng vậy, chính xác là phải tìm vị trí Cửu Tầng Yêu Tháp.

Mộc Trần Châu chắc chắn là thứ được thờ phụng ở đó, là vật của Ma Quốc." Nha Nha hỏi: "Nhưng sao vương quốc Guge lại bị gọi là Ma Quốc?" Trương Thần Lộ giải thích: "Vì nữ vương Ma Quốc là một yêu ma, là mối đe dọa lớn với dân chúng.

Trong cổ mộ Ma Quốc nghe nói có yêu ma thật.

Tất nhiên đó chỉ là truyền thuyết, không nên tin hoàn toàn." Mọi người gật đầu, mấy chuyện yêu ma tà thần họ cũng chỉ nghe chứ chưa thấy bao giờ.

Hoàng Bác hỏi: "Vậy là cơ bản xác định được điểm đến rồi đúng không?" Giang Nhất khẳng định: "Đúng, nơi Mộc Trần Châu bị yểm lời nguyền chắc chắn ở di chỉ Guge, cụ thể ở đâu thì phải tới tận nơi mới xem được." Mọi người mừng thầm, mọi chuyện có vẻ thuận lợi.

Nhưng vì lần trước ở Trùng Cốc không giải được lời nguyền nên họ vẫn thấp thỏm, nếu lần này lại thất bại thì sĩ khí chắc chắn bị đả kích nặng nề.

Nhưng Giang Nhất tin chắc lần này sẽ thành công!

Họ mang theo cuốn tạng kinh rời khỏi nhà ông nội Trương Thần Lộ.

Đúng lúc này Hoàng Bác nhận được điện thoại của Vương đạo bên tổ chương trình.

Nghe xong, anh hồ nghi nói: "Vương đạo biết chúng ta định đi Tây Tạng à?

Bảo là đã chuẩn bị sẵn sàng cho lăng mộ tiếp theo." Hồng Lôi tùy tiện nói: "Chuyện gì vậy?

Chúng ta mới định đi Tây Tạng thôi mà, tổ chương trình chắc cũng nắm được thông tin rồi sắp xếp cho chúng ta thôi.

Cứ từ chối họ đi, lần này nhất định phải đi Tây Tạng, không đi là lão Lôi này tiêu đời đấy." Chỉ có Phong Hạo là sắc mặt hơi khác, dường như anh ta đã biết trước chuyện gì đó.

Bảy người về tới khách sạn, thấy người của tổ chương trình đã chờ sẵn.

Vương đạo ngồi trên sofa, bảy người ngồi đối diện.

Vương đạo hào hứng nói: "Thông báo cho mọi người một tin tốt!" Mọi người nhìn nhau không hiểu là tin gì.

Vương đạo tiếp: "Tổ chương trình của chúng ta đã nhận được khoản đầu tư 2 tỷ từ tập đoàn Tần Hoàng!

Chương 167

Tất cả thù lao sẽ được tăng gấp đôi!" Mọi người sững sờ, tin này tuy tốt nhưng cũng thật đáng kinh ngạc.

Tập đoàn Tần Hoàng là tập đoàn hàng đầu trong nước nhưng khác với tập đoàn Song Mã, họ thường ẩn mình phía sau.

Giá trị thực sự của tập đoàn này không ai rõ, họ rất thần bí, ít khi tham gia vào các mảng kinh doanh bề nổi hay xuất hiện trước công chúng, ngành nghề cụ thể cũng không rõ ràng.

Hoàng Bác tò mò: "Tập đoàn Tần Hoàng?

Hình như họ chưa từng tham gia vào giới giải trí mà, đa số thực nghiệp đều ở nước ngoài.

Sao lại đầu tư vào chương trình của chúng ta?" Vương đạo lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, nhưng sau khi rót vốn, họ cung cấp một manh mối về cổ mộ và hy vọng chúng ta có thể phá giải." Manh mối?

Giang Nhất nhíu mày, có vẻ tập đoàn này đầu tư là để nhắm vào cổ mộ đó. "Manh mối gì?" Giang Nhất hỏi.

Vương đạo đưa ra một bức ảnh, hoa văn trên đó khiến mọi người kinh ngạc!

Là một tấm bản đồ, chính là khúc phổ 'Cửu Khúc'!

Không chỉ là một bức ảnh, Giang Nhất đang cầm bản phỏng theo đây này.

Nhưng Giang Nhất càng tò mò hơn là tại sao tập đoàn Tần Hoàng cũng có manh mối về 'Cửu Khúc'.

Chẳng lẽ tập đoàn này cũng liên quan đến cái 'Thiên cổ nhất mộ'

mà ông nội Trương Thần Lộ đã đi?

Vương đạo nói: "Giang lão sư xem thử xem có giải mã được manh mối này không.

Người đại diện của tập đoàn Tần Hoàng nói chắc chắn cậu có thể phá giải nó." Giang Nhất không thèm nhìn, chỉ nói: "Vương đạo, hiện tại tôi không định xem manh mối này vì tôi có việc khác quan trọng hơn." Vương đạo ngạc nhiên: "Có chuyện gì vậy?" Hoàng Bác chỉ vào vai mình: "Vương đạo, lời nguyền trên người tôi vẫn chưa giải được đâu." Vương đạo ngẩn người: "Hả?

Chưa giải được?

Không phải đã có Mộc Trần Châu rồi sao?" Giang Nhất nói: "Đúng vậy, nhưng tôi cần phải tới Tây Tạng mới giải được lời nguyền." Vương đạo thấy khó xử.

Yêu cầu của cấp trên là bảy người phải lập tức tìm manh mối trên 'Cửu Khúc', nhưng hiện tại Giang Nhất và những người khác vẫn bị dính lời nguyền, không thể để họ chết được.

Trong lúc Vương đạo còn đang do dự, một người đàn ông mặc vest đứng bên cạnh lên tiếng.

Vẻ mặt anh ta vô cùng lạnh lùng, khóe miệng lộ vẻ cao ngạo: "Chuyện đó ông chủ tôi đã lo liệu rồi, các người phải giải mã 'Cửu Khúc' để vào cổ mộ đó, lấy thứ trong miệng mộ chủ ra!" Quả nhiên, Giang Nhất đoán không sai.

Tập đoàn Tần Hoàng này chắc chắn có liên quan mật thiết đến giới đổ đấu.

Biết rõ trong miệng mộ chủ có vật gì thì quan hệ không hề đơn giản.

Điều quan trọng nhất là tập đoàn lớn thế này chắc chắn không

thiếu cao thủ, vậy mà vẫn phải tìm họ, chứng tỏ cổ mộ đó cực kỳ nguy hiểm.

Chẳng lẽ chính là những người đã thuê ông nội Trương Thần Lộ năm xưa?

Giang Nhất thấy rất có khả năng, chỉ là lứa người cũ đó chắc chẳng ai quay về được.

Giang Nhất cười lạnh: "Anh là ai?" Những người khác cũng khinh khỉnh nhìn, định làm chủ tổ chương trình à?

Người đó đáp: "Phải." Vương đạo lộ vẻ lúng túng: "Đây là đại diện của tập đoàn Tần Hoàng, phụ trách liên lạc giữa tôi và họ." Giang Nhất, Hồng Lôi, Hoàng Bác đều là những người sành sỏi, họ hiểu ngay người đại diện này chính là tiếng nói của tập đoàn Tần Hoàng.

Bình thường thì tập đoàn này là chủ của 'Đạo Mộ Không Gian', chủ nói gì thì phải nghe nấy.

Nhưng giờ thì khác, họ nhất định phải tới vương quốc Guge ở Tây Tạng để giải lời nguyền.

Giang Nhất, Nha Nha, Nhiệt Ba thì đỡ hơn nhưng Hoàng Bác và Hồng Lôi đã bắt đầu thấy cơ thể dị thường.

Dù trước đó khí huyết vượng nhưng hàm lượng huyết sắc tố đang bắt đầu giảm.

Người bị nguyền nếu không giải quyết sớm thì đến tuổi trung niên chắc chắn gặp họa, huống hồ Hoàng Bác và Hồng Lôi đã ngoài 40, máu có thể chuyển vàng và gây nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Giang Nhất không thể ngồi yên nhìn chuyện đó xảy ra.

Giang Nhất hỏi: "Thế thì sao?" Người đó nói: "Nghĩa là tôi có

quyền quyết định các người sẽ đi đâu." Giang Nhất cười: "Vậy thì tôi rút lui khỏi chương trình này." Hoàng Bác cũng bồi thêm: "Nếu Giang tiểu ca rút thì tôi cũng rút." Nha Nha, Nhiệt Ba... mọi người đồng loạt lên tiếng nếu Giang Nhất rút thì họ cũng không tham gia nữa.

Vương đạo khổ sở khuyên lơn: "Kìa mọi người, sao vậy, chúng ta là người một nhà cả mà, có gì thì thương lượng." Giang Nhất cứng giọng: "Chuyện này không có thương lượng, tính mạng còn chẳng giữ được thì làm chương trình cho ai xem?" Hồng Lôi gắt: "Nói đúng lắm!

Mạng lão tử còn chẳng cần thì làm chương trình cái quái gì, nhà tài trợ nào không chịu được thì cút!" Vương đạo kẹt ở giữa vô cùng khó xử.

Người đại diện tập đoàn Tần Hoàng cũng ngớ người, không ngờ tính khí mấy người này lại nóng nảy như vậy.

Minh tinh à?

Minh tinh chẳng lẽ không phải nghe lời ông chủ sao?

Nhưng có vẻ họ đã nhầm, nhóm Giang Nhất đã cùng nhau trải qua bao sinh tử mới có ngày hôm nay, họ còn sợ gì nữa?

Hiện tại hai nữ minh tinh Nha Nha và Nhiệt Ba cũng đã trưởng thành hơn nhiều, không còn e dè gì cả.

Ngay cả quái vật họ còn chẳng sợ, nói gì đến nghe lệnh người khác?

Vận mệnh của mình không thể giao vào tay kẻ khác, nên họ chẳng có gì phải sợ.

Không khí vô cùng căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên khách mời và tổ chương trình bất đồng ý kiến.

Nhưng Giang Nhất đã khẳng định sẽ không chấp nhận sự sắp đặt

của họ.

Tổ chương trình hết cách, hợp đồng tuy có đó nhưng ai cũng biết không trói chân được nhóm Giang Nhất.

Giờ là tổ chương trình cần Giang Nhất chứ không phải ngược lại.

Không có Giang Nhất, chương trình này sẽ chẳng ra làm sao.

Người phụ trách của tập đoàn Tần Hoàng cũng lúng túng, rõ ràng không thể kiểm soát được nhóm người này!

Anh ta hừ lạnh một tiếng rồi quay người ra ngoài gọi điện thoại xin chỉ thị. "Này đạo diễn Vương, hạng nhà tài trợ như vậy thì thôi đi, trả lại 2 tỷ đó cho họ cho rồi." Hồng Lôi vỗ vai đạo diễn Vương nói.

Chương 168

Đạo diễn Vương khổ sở đáp: "Anh Lôi à, tôi đâu có quyền quyết định việc này, dù sao đây cũng là ý kiến của cấp trên.

Vả lại nếu cả bảy người đều nhất trí thì cấp trên cũng không thể để tổ chương trình giải tán, càng không thể để bảy người rời đi." Hiện tại chương trình hoàn toàn dựa vào bảy người này.

Nếu tổ chương trình thật sự từ bỏ, đám tư bản ngoài kia sẽ lập tức mời cả bảy người họ để tạo ra một chương trình Đạo mộ khác một cách dễ dàng.

Bảy người họ thậm chí chẳng cần lo tiền bồi thường hợp đồng, chắc chắn sẽ có người đứng ra trả thay.

Bây giờ tổ chương trình phải bám lấy họ, trong đó Giang Nhất là người quan trọng nhất.

Nếu không có Giang Nhất thì không thể gọi là chương trình Đạo mộ nữa.

Giang Nhất cầm những bức ảnh và bản nhạc 《Cửu Khúc》, tập đoàn Tần Hoàng có khả năng chính là kẻ bí ẩn đã cung cấp tấm bản đồ da người lần trước.

Một tập đoàn như Tần Hoàng tuyệt đối có thực lực để sở hữu tấm bản đồ đó.

Động cơ cung cấp bản đồ của họ tự nhiên là muốn bảo vệ bảy người để sau đó họ có thể vào thám hiểm lăng mộ.

Dựa theo những gì tìm hiểu từ Trương Thần Lộ và giáo sư Trâu An, những nhân vật kiệt xuất trong giới đảo đấu của thế giới này cơ bản đã tử thương trong hành động mười năm trước.

Không một ai trở về.

Điều này gián tiếp khiến quan niệm về thế giới thay đổi, cũng làm khán giả vô cùng tò mò về cái nghề gần như đã thất truyền này.

Tập đoàn Tần Hoàng giống như một bàn tay đen đứng sau màn vậy.

Chuyện bí mật năm đó chắc chắn có sự tham gia của tập đoàn này.

Giang Nhất càng thêm hứng thú với ngôi cổ mộ ẩn giấu trong《Cửu Khúc》.

Trên bản《Cửu Khúc》có chín khúc nhạc, cần chín loại nhạc cụ mới có thể diễn tấu hết.

Mỗi loại nhạc cụ tấu một khúc.

Cổ tranh, tỳ bà, cổ cầm, nhị hồ, biên chung... vô cùng phức tạp.

Ông nội của Trương Thần Lộ có thể giải mã được mật mã trong đó, quả nhiên công lực phi phàm.

Chẳng mấy chốc, người phụ trách tiếp nối giữa tập đoàn và tổ chương trình đã đến, ghé tai đạo diễn Vương nói vài câu rồi rời đi với vẻ mặt khó chịu.

Lúc đi, hắn đặc biệt liếc nhìn Giang Nhất một cái với ánh mắt đầy ẩn ý.

Giang Nhất nhún vai thản nhiên.

Đạo diễn Vương cười nói: "Được rồi, bên Tần Hoàng đã đồng ý, lần này cứ theo ý của các anh, chờ sau khi trở về mới tìm kiếm manh mối tiếp theo." Hoàng Bác tùy ý đáp: "Cái đó còn phải xem tình hình đã." Đạo diễn Vương cạn lời.

Đám diễn viên này thật sự quá kiêu ngạo, nhưng họ có vốn liếng để kiêu ngạo.

Hiện giờ chương trình mà thiếu mấy người này là không thể vận hành nổi, khán giả chỉ công nhận họ.

Nếu Giang Nhất và mọi người không tham gia, sẽ chẳng ai xem nữa.

Thế là, chủ đề mùa tiếp theo của 《Đạo mộ không gian》 được xác định: Khu vực Tây Tạng, Cao nguyên Tuyết vực.

Vì địa thế nơi đó rất cao, lại đang mùa cực kỳ lạnh giá, mọi người cần chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ.

Nhờ tổ chương trình đang rủng rỉnh tiền bạc nên việc mua sắm trang bị không cần phải thắt lưng buộc bụng.

Bảy người đã chi hơn một triệu tệ để mua đủ loại thiết bị đảm bảo an toàn tại Tây Tạng.

Giang Nhất trước đó đã nói với mọi người rằng do vị trí địa lý của Tây Tạng, lần thám mộ này nhất định sẽ gặp phải những thứ không tưởng và vô số nguy hiểm.

Bởi lẽ trong những ngôi cổ mộ trước đó, mọi manh mối về Mộc Trần Châu đều chỉ hướng về Tây Tạng.

Cổ Cách Vương quốc.

Cổ Cách Vương quốc thời cổ đại được gọi là Ma Quốc, chắc chắn có nguyên nhân của nó.

Lần này là một hành trình chưa biết trước, tự nhiên phải chuẩn bị thật tốt.

Vì vậy, dưới sự sắp xếp của tổ chương trình, bảy người đã dành một tháng để tham gia huấn luyện quân sự, tập luyện như những quân nhân thực thụ.

Sau một tháng, huấn luyện viên khen ngợi Giang Nhất không ngớt:

"Giang lão đệ, đừng đi, nếu ở quân khu của tôi, cậu trở thành Binh vương là chuyện dễ như trở bàn tay!" Giang Nhất cười đáp: "Binh vương à, tôi không hứng thú với chuyện đó lắm." Huấn luyện viên cũng hiểu, hiện tại Giang Nhất đã là danh nhân thám hiểm nổi tiếng cả trong lẫn ngoài nước, thậm chí danh tiếng còn lấn át cả 'Bear Grylls'.

Dù sao những cuộc thám hiểm cổ mộ của Giang Nhất đều là kinh dị và nguy hiểm thật sự.

Sau một tháng, mọi người cũng tra cứu thêm nhiều tư liệu về 'Cổ Cách Vương quốc'.

Họ càng thêm khẳng định, địa điểm xuất hiện sớm nhất của 'Mộc Trần Châu' chính là Tây Tạng!

Còn về cảnh tượng mà Hiến Vương bói toán thấy được, tám phần mười là ở Tây Tạng.

Chỉ có điều lúc đó ông ta còn thấy cả 'thần', nhưng thực hư ra sao thì không ai biết, chỉ có thể đến đó mới rõ.

Quan trọng nhất là giải trừ lời nguyền cho mọi người, thứ hai là tìm hiểu lịch sử và công dụng của Mộc Trần Châu.

Rất nhanh, bảy người chuẩn bị hoàn tất, chương trình lại một lần nữa bắt đầu!

Trong sự mong đợi của vạn người, bảy người lên đường.

Họ bay thẳng từ Thượng Hải tới Tây Tạng!

Xa cách một tháng, họ đã trở lại!

Lần này, 《Đạo mộ không gian》 rời xa khán giả lâu nhất, tổ chương trình thậm chí không có thông báo gì.

Thêm vào đó là những nguy hiểm trước đây, nên đa số khán giả đều nghi ngờ chương trình sắp biến mất, khiến mọi người vô cùng

nuối tiếc.

Nhưng ai cũng hiểu chương trình này quá nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Không một chương trình nào trên thế giới dám chơi lớn như vậy, nếu không nó đã chẳng trở thành chương trình thám hiểm được yêu thích nhất toàn cầu.

Vì vậy trong mắt mọi người, chỉ cần các khách mời giải trừ được lời nguyền trên người, có rời khỏi chương trình cũng không sao.

Chương 169

Nay mùa mới đột ngột bắt đầu livestream mà không báo trước, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc và vui mừng.

Lúc này, bảy người xuất hiện tại Tây Tạng, phía sau là một cung điện nổi tiếng.

Mùa mới, tên gọi: Chinh trình mới.

Cảm xúc của khán giả tích tụ suốt một tháng qua đột ngột bùng nổ: "Lại bắt đầu rồi sao?", "Lời nguyền vẫn chưa giải à?

Vẫn chưa tìm được Mộc Trần Châu sao?", "Bảy người lẳng lặng đi Tây Tạng?

Nghe nói ở đó có nhiều truyền thuyết về chùa chiền, cung điện, không biết lần này có được mở mang tầm mắt không?", "Bảy người không thiếu một ai!

Thích nhất là xem mấy người này đi cùng nhau.", "Lần này theo lời giới thiệu, mục đích của bảy người là một cổ quốc ở Tây Tạng tên là Cổ Cách Vương quốc?

Địa danh này tôi chưa nghe bao giờ.", "Cổ Cách Vương quốc không phải dạng vừa đâu, nghe nói là một cổ quốc vô cùng thần bí, ở Tây Tạng được gọi là Ma Quốc.

Tôi nghe một giáo sư lịch sử nói chưa từng phát hiện được vị trí cụ thể của nó ở đâu, e rằng cũng thần bí ngang ngửa Tinh Tuyệt Cổ Quốc.", "Nếu phát hiện được nơi đó thì đúng là một phát kiến vĩ đại nữa rồi.", "Lại sắp đi thám hiểm à?

Cổ Cách Vương quốc với mấy người họ có quan hệ gì không?", "Theo lời Nha Nha vừa nói, Cổ Cách Vương quốc có liên quan đến

Mộc Trần Châu?

Liên quan chỗ nào nhỉ?

Thật kỳ lạ.".

Khán giả không rõ mối quan hệ giữa Mộc Trần Châu và Cổ Cách Vương quốc vì có những thứ họ thực sự không biết, nên càng thêm hiếu kỳ.

Tại Tây Tạng, sau khi xuống máy bay và bắt đầu livestream, bảy người bắt đầu tìm kiếm Ma Quốc trong truyền thuyết.

Trước đó, họ cần một người dẫn đường vì cả bảy đều không thông thuộc vùng đất này.

Trong nhóm có ba người từng đến Tây Tạng nhưng đều là đi du lịch, thời gian đã lâu nên căn bản không rành đường xá.

Cả nhóm có chút lúng túng.

Hoàng Bác hỏi: "Giang tiểu ca, giờ chúng ta đi đâu?

Tôi hình như mù tịt đường rồi!" Những người khác cũng gật đầu, dù biết đích đến là Cổ Cách Vương quốc nhưng vị trí cụ thể và phương hướng ra sao thì hoàn toàn không hay biết.

Giang Nhất lại có vẻ phớt lờ chuyện đó, anh nói: "Mọi người cứ ở đây đợi là được." "Đợi?" Mọi người ngơ ngác.

Đợi mà có được thông tin sao?

Giang Nhất nói: "Vì lần này tôi đi thám hiểm cổ mộ Ma Quốc, tôi tin chắc sẽ có người đến giúp đỡ, giờ chúng ta chỉ cần ở khách sạn La Hà chờ là được." Mọi người nghe mà như lạc vào sương mù.

Giang Nhất cũng không giải thích nhiều, về khách sạn ngủ một giấc thật đẫy.

Cả nhóm chỉ đành ở khách sạn làm bạn với sự rảnh rỗi.

Trạng thái này là lần đầu tiên xuất hiện trong chương trình.

Mọi người có mục tiêu rõ ràng nhưng lại ngồi không ở đây nghỉ ngơi.

Nhưng không lâu sau, sáng sớm hôm sau, một lạt ma Tây Tạng xuất hiện tại khách sạn muốn gặp bảy người.

Nếu là người bình thường, chủ khách sạn có lẽ đã từ chối thẳng thừng, nhưng lạt ma ở Tây Tạng có địa vị không tầm thường, giống như Hoạt Phật vậy.

Vì thế khi vị lạt ma này xuất hiện, chủ khách sạn liền thông báo cho bảy người.

Giang Nhất và mọi người ra đại sảnh khách sạn, thấy một lạt ma mặc trang phục truyền thống của vùng Tây Tạng.

Giang Nhất cười hỏi: "Xưng hô với Thượng sư thế nào ạ?" Đối phương mỉm cười, cúi người nói: "A Cát Đa, chào Giang tiên sinh, danh tiếng lẫy lừng đã lâu." Giang Nhất chắp tay nói: "Đâu có, Thượng sư A Cát Đa, xin hãy dẫn chúng tôi đi tìm di chỉ Ma Quốc cũ." Lạt ma A Cát Đa nói: "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, lần này đối phó với lời nguyền Ma Quốc, giáo phái của tôi nghĩa bất dung từ, tôi sẵn lòng trợ giúp các vị một tay." Những người khác bừng tỉnh đại ngộ.

Hồng Lôi nói: "Hóa ra Giang tiểu ca đã liệu trước sẽ có Thượng sư chỉ điểm cho chúng ta." Hoàng Bác giơ ngón tay cái: "Thì ra là vậy, tôi cứ tưởng Giang tiểu ca muốn lười biếng, hóa ra cậu đã sớm tìm hiểu kỹ rồi." Giang Nhất biết sẽ có người giúp, vì trong nguyên tác cũng có một vị lạt ma như vậy.

Lạt ma ở đây cũng giống như hòa thượng ở nội địa, đều có tấm

lòng từ bi.

Lần này tới Ma Quốc cũng là để tiêu diệt cổ mộ Ma Quốc, hỗ trợ thiên đạo.

Đương nhiên, những người có đức tin chân chính như vậy tuyệt đối xứng đáng được tôn trọng.

Trong khách sạn, Giang Nhất cùng sáu người khác và A Cát Đa đang bàn bạc cụ thể.

Giang Nhất hỏi: "Không biết Thượng sư có thông tin cụ thể gì về 'Cổ Cách Vương quốc' không?" A Cát Đa lộ vẻ hồi tưởng, nói: "Mười năm trước, cũng có một nhóm người muốn tìm Cổ Cách Vương quốc, chỉ có điều vừa tìm thấy họ đã rời đi ngay, vị trí cụ thể của Cổ Cách Vương quốc thật ra đã được tìm thấy rồi." Mọi người lộ vẻ kinh ngạc.

Một nhóm người mười năm trước? "Họ là ai?" Giang Nhất hỏi.

A Cát Đa suy tư: "Có hai tốp người, tổng cộng hình như bảy tám người, nghe nói là đội khảo cổ quốc gia, nhưng cụ thể thế nào tôi không rõ, tôi thấy họ không giống lắm, có lẽ là đạo mộ, vì vừa tìm thấy di chỉ là họ đi ngay, tôi cũng không để ý nhiều." Giang Nhất gật đầu, mười năm trước là thời kỳ ngành đảo đấu ở thế giới này cực kỳ sôi động, có người tìm kiếm di chỉ 'Cổ Cách Vương quốc' cũng là chuyện thường tình.

Với những cổ quốc như thế này, chỉ cần lấy được một hai món bảo vật là đủ để phát tài.

A Cát Đa không biết mục tiêu của đám người đó là gì.

Lúc đó ông mới ba mươi tuổi, chỉ là một thanh niên địa phương làm dẫn đường, chưa có tín ngưỡng.

Nhưng sau khi trở về, ông đã quy y cửa Phật, sau mười năm tu

hành đã trở thành Thượng sư như ngày nay.

Hiện giờ ông vẫn nhớ rõ vị trí di tích Cổ Cách Vương quốc.

A Cát Đa nói: "Muốn đến khu di tích đó, có lẽ mất hai ba ngày đường mới tới, cách ngôi làng gần nhất cũng phải đi bộ một ngày, nên tôi cần chuẩn bị một ít vật tư và bò Tây Tạng." Giang Nhất gật đầu: "Anh Bác, anh đi cùng Thượng sư chuẩn bị đi, tôi ở đây đợi, một ngày sau chúng ta xuất phát." Một ngày sau, tám người rời khỏi thị trấn nhỏ, bước lên con đường tìm kiếm di tích 'Cổ Cách Vương quốc'.

Tây Tạng là khu vực có cao độ lớn nhất thế giới, mỗi người đều mang theo bình oxy.

Vì vậy cơ bản mọi người đều phải mang nặng mà tiến bước.

Nha Nha và Nhiệt Ba không còn hình tượng ngôi sao nữa, gương mặt đều ửng đỏ đặc trưng của vùng cao nguyên, một tháng trước vừa mới làm trắng da lại thì nay chỉ sau hai ngày đã có xu hướng bị cháy nắng.

Đi đầu dẫn đường, A Cát Đa nói: "Hai vị cô nương thật ra không nhất thiết phải đi theo, chỉ cần Giang tiểu ca dùng 'Ma Nhãn' giải trừ lời nguyền là được rồi." Nha Nha kiên định lắc đầu: "Không, em nhất định phải đi." Nhiệt Ba nói: "Sa mạc em còn đi được, cao nguyên tự nhiên cũng phải chinh phục thôi!" A Cát Đa có chút khâm phục nhìn ba người phụ nữ trong đội, dĩ nhiên còn có cả Trương Thần Lộ nữa.

Nhưng Trương Thần Lộ từ khi tới đây lại trở lại vẻ lạnh lùng như trước, trông có vẻ chẳng cần ai phải lo lắng cho mình.

Mọi người ở cùng Trương Thần Lộ lâu nên cũng có chút hiểu biết về cô.

Người phụ nữ này từ nhỏ đi theo ông nội, rèn luyện võ thuật truyền thống nên tố chất cơ thể cực tốt.

Chương 170

Trong đợt huấn luyện quân sự, điểm tổng hợp của Giang Nhất đứng thứ nhất thì Trương Thần Lộ đứng thứ hai, còn cựu binh Phong Hạo chỉ đứng thứ ba.

Vì thế A Cát Đa hoàn toàn phớt lờ Trương Thần Lộ, ở một khía cạnh nào đó, cô ấy thực sự không giống một nữ tử yếu đuối.

Hoàng Bác đứng bên cạnh hỏi: "Thượng sư A Cát Đa, trong di tích đó có Cửu tầng yêu tháp không?" A Cát Đa lắc đầu: "Lúc đó tôi chỉ xem qua đại khái, khu di tích đó hoang vu không bóng người, không một chút hơi người, tôi cũng không dám xem kỹ." Hồng Lôi nằm rạp trên lưng bò Tây Tạng hỏi: "Vậy sao bây giờ lại dám?" A Cát Đa chắp tay: "Đó là vì bây giờ tôi đi giúp đỡ bảo vệ Bảo Châu Hùng Sư Đại Vương." Nói xong, A Cát Đa tụng cho Hồng Lôi một đoạn thơ trong kinh Tây Tạng.

Phần lớn nội dung là ca ngợi Bảo Châu Đại Vương làm Hồng Lôi muốn nổ cả đầu vì hoàn toàn không hiểu gì, nghe một hồi liền nằm bò trên lưng bò giả vờ ngủ.

Trên đường đi đất đá lởm chởm, cỏ thưa thớt, cơ bản là địa chất vùng Gobi, hoang vắng không người.

Vì không có cỏ nên mục dân cũng không chăn thả đến tận đây.

Có những nơi không hề có dấu chân người.

Nếu không phải có mục đích ở đây, mọi người cũng chẳng bao giờ xuất hiện tại chốn này.

Thời gian trôi qua, những người khác không sao nhưng Phong Hạo bắt đầu có chút phản ứng cao nguyên, may mà sau nửa ngày, cuối

cùng phế tích cổ thành cũng hiện ra trước mắt.

A Cát Đa chỉ tay về phía dãy núi xa xăm nói: "Nhìn thấy không, dãy núi hùng vĩ đó chính là thần sơn Côn Luân, Cổ Cách Vương quốc nằm rất gần thần sơn." Giang Nhất nhìn qua là biết ngay, vị trí cụ thể của Cửu tầng yêu tháp nằm ở núi Côn Luân.

Nhưng tại di chỉ Cổ Cách Vương quốc này cần phải xem có thể tìm được manh mối hữu ích nào không, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.

Giang Nhất nói: "Khu di tích có rất nhiều kiến trúc, thông tin về 'Cổ Cách Ngân Nhãn' chắc chắn nằm trong các ngôi chùa, tôi sẽ vào thẳng đó tìm." A Cát Đa nói không sai, sau đó bắt đầu giảng giải cho mọi người về các ngôi chùa ở đây.

Lịch sử Tây Tạng lâu đời, chùa chiền cũng chia làm nhiều loại.

Có Hồng miếu, Bạch miếu, Luân hồi miếu, mỗi loại có công dụng riêng.

A Cát Đa lấy ra một cuốn sách nói: "Đội ngũ mười năm trước để lại cho tôi một cuốn kinh thư, trên đó có ghi chép về việc Bảo Châu Đại Vương tiêu diệt Ma Quốc, Ma Nhãn có lẽ nằm trong Luân hồi miếu, đi theo tôi!" "Kinh thư?" Giang Nhất tai thính mắt tinh, lập tức bắt được thông tin hữu ích.

A Cát Đa nói: "Cuốn kinh thư này đối với người ngoài không có tác dụng lớn, chỉ ghi lại cuộc chiến giữa 'Ma Quốc' và Bảo Châu Đại Vương thôi." Giang Nhất gật đầu: "Sau này có rảnh tôi sẽ xem qua." A Cát Đa không phản đối.

Nhóm người đi trong di tích Cổ Cách Vương quốc nửa ngày trời, nơi này bây giờ chẳng còn gì cả.

A Cát Đa giải thích: "Nơi này tuy hẻo lánh nhưng những người

thích thám hiểm thỉnh thoảng cũng tới đây." Giang Nhất và mọi người thấy di tích trống không, trơ trọi.

Giang Nhất nói: "Đồ đạc có thể không cần, chỉ cần để lại một ít tư liệu là được." Tư liệu tự nhiên là chỉ những bức bích họa trong chùa.

Kiến trúc ở đây bị phong hóa xâm thực khá nghiêm trọng, có những phòng ốc chỉ còn là đống gạch vụn.

Ở giữa có một tòa Luân hồi miếu phải leo lên một lúc, khi tới nơi ai nấy đều thấm mệt.

Phong Hạo nhìn máy định vị GPS trên tay: "Ở đây độ cao là 4100 mét." Hồng Lôi nói: "Cao thật đấy, người Cổ Cách Vương quốc sống ở đây sao?

Đúng là chịu tội." Tám người bước vào đại điện của Luân hồi miếu.

Dù nơi này có chút đổ nát nhưng vẫn thấp thoáng thấy được vẻ hoành tráng ngày xưa.

Ở cửa, Giang Nhất đột nhiên nói: "Cái đó, hay là các cô đừng vào, để mấy người đàn ông chúng tôi vào trước đi, ngộ nhỡ có nguy hiểm..." Mọi người dừng bước, vẻ mặt khó hiểu.

Trực giác về nguy hiểm của Giang Nhất luôn rất chính xác, nhưng hiện tại mọi người thấy lạ là dường như không có dấu hiệu nguy hiểm nào.

Gió lặng sóng êm, căn bản không có điềm báo nguy hiểm, khó tránh khỏi việc người khác nghi ngờ.

Nhưng sự ăn ý lâu nay khiến họ vẫn dừng lại ở cửa.

A Cát Đa không biết chuyện đó, liền nói: "Ở đây tuyệt đối không có nguy hiểm đâu, nhìn tôi này." Nói đoạn ông đi thẳng vào trong, sau

đó vọng ra: "Không có nguy hiểm gì đâu." Những người khác lập tức đi theo.

Giang Nhất nhún vai, bất đắc dĩ cũng theo vào.

Bên trong đúng là không có nguy hiểm, chỉ là những thứ bên trong khiến người ta vô cùng ngượng ngùng.

Khi bước vào, họ phát hiện hầu như không có gì, chỉ có bích họa trên tường.

Nhưng nhìn kỹ...

Mọi người: "..." Bởi vì những bức bích họa này đều ghi lại cảnh song tu thời cổ đại, vô cùng lộ liễu, không thích hợp để phát sóng.

Đạo diễn cũng lập tức cho làm mờ để tránh trẻ em nhìn thấy.

Nha Nha nhổ một bãi: "Xúi quẩy thật, hèn gì gọi là Ma Quốc, toàn mấy thứ loạn thất bát táo!" Hoàng Bác cũng nói: "Đúng là quá ngại ngùng, chúng ta đi sâu vào trong đi." Khán giả thì được phen cười bò: "Haha, ban tổ chức định chiếu phim người lớn à?", "Nghệ thuật thôi, ai không xem thì đứng sang bên!

Khinh tôi không biết thưởng thức nghệ thuật hả?", "Ma Quốc đúng là có chút tà ác, vẽ mấy thứ bí thuật này lên tường, may mà không cho trẻ con xem.", "Không sao, vẽ chẳng giống thật tí nào, chỉ mang tính tượng trưng thôi, không ảnh hưởng gì đâu, nếu không thì chương trình nguy to.", "Tổ chương trình làm tốt lắm, đáng được khen thưởng vì đã làm mờ kịp thời.", "Ngại thật chứ, ai mà ngờ Ma Quốc lại rành song tu thế, đúng là kỳ quái.", "Tôi chẳng hiểu mấy thứ này vẽ gì.", "Hóa ra mấy bí thuật đó là thật à?

Đúng là khiến người ta đỏ mặt." Hiệu ứng chương trình có chút hài hước.

Nhóm người không xem kỹ mà tiếp tục đi vào trong.

Bước vào phía sau thần điện, đây mới là Luân hồi miếu thật sự, phía trên có một mái vòm hình tròn.

Trên đỉnh có một bức bích họa vẽ một con mắt khổng lồ, như thể đang nhìn chằm chằm mọi người từ trên trời, khiến ai nấy đều cảm thấy khó chịu.

Nhiệt Ba nói: "Trông như thật vậy, đáng sợ quá." Giang Nhất: "Phù điêu con mắt đó chắc là Cổ Cách Ngân Nhãn, xung quanh có tám thần thú, dưới cùng là Không Hành Mẫu mặt đỏ giận dữ ba mắt, chắc chắn là đồ đằng Ma Quốc không sai được." Bích họa bị oxy hóa nghiêm trọng, màu sắc không còn rõ nét, nhưng vì là phù điêu nên vẫn khiến người ta rùng mình.

Giang Nhất nói: "Thượng sư, lấy cuốn kinh thư kia ra đi." A Cát Đa không biết Giang Nhất muốn làm gì, liền lấy cuốn kinh thư ra.

Một cuốn kinh bằng da cừu cũ kỹ có thể ghi lại tọa độ Cửu tầng yêu tháp.

Anh biết mật mã tọa độ phong thủy Mật tông của Cổ Cách Ngân Nhãn này, dựa vào nó có thể đối chiếu vị trí trên bản đồ.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Giang Nhất, cuốn cổ kinh này ghi chép tư liệu cụ thể về 'Ma Quốc'.

Chắc hẳn nó xuất phát từ tay người Ma Quốc, trên đó dùng hình ảnh động vật, thần thú, thiên thần để tượng trưng cho địa thế nên rất khó tìm ra.

Nhưng vì giữa cổ kinh có vẽ một vị nữ thần, tượng trưng cho địa thế xung quanh dãy núi Côn Luân, trong đó có một con mắt chính là vị trí của Cổ Cách Ngân Nhãn.

Giang Nhất rất dễ dàng tìm thấy vị trí Cửu tầng yêu tháp.

Vừa định chia sẻ với mọi người thì Nha Nha có phát hiện mới: "Á!

Ở đây có một cái hốc, bên trong có ba bộ xương người!" Nha Nha kinh hãi hét lên.

Giang Nhất lập tức đứng dậy, tình hình không ổn rồi!

Nha Nha phát hiện trên tường Luân hồi miếu có một cái lỗ lớn, cô lấy đèn pin soi vào trong.

Chương 171

"Hình như là một mật thất, bên trong có ba cái đầu lâu!" Nha Nha kinh ngạc nói với mọi người.

Một cái lỗ lớn đủ để một người chui qua dễ dàng.

Nhìn vết nứt không đồng nhất với bên dưới, chắc chắn là do thời gian lâu ngày bị sụp đổ, sau đó lại bị ai đó đào rộng ra.

Hoàng Bác tò mò bước vào: "Mật thất à?" Nếu không phải Nha Nha phát hiện ra, có lẽ họ đã bỏ qua.

A Cát Đa cũng vội vã đi theo, Giang Nhất đi sau cùng.

Bên trong phảng phất một mùi hôi thối nồng nặc, trên mặt đất rải rác vài bộ xương cốt.

Hoàng Bác nghiêm nghị: "Ba bộ xương này rất hỗn loạn, chuyện gì thế này?" Phong Hạo nói: "Ba người này hình như bị thứ gì đó tấn công, tứ chi và đầu đều bị xé xác nên mới ra nông nỗi này." Tình huống này khá thường gặp ở nơi hoang dã.

Dã thú ngoài tự nhiên không phải sức người có thể chống lại, ở đây chắc chắn cũng có không ít dã thú cỡ lớn.

Không chừng ba nhà thám hiểm này đã bị con thú nào đó ăn thịt ở đây.

Nghĩ đến đây, ai nấy đều rùng mình, lo sợ cho bản thân.

A Cát Đa đột nhiên nhìn sâu vào trong mật thất, thấy một pho tượng Phật ngân nhãn cao nửa người, lập tức tiến lên bái lạy.

Nhưng Giang Nhất nhìn kỹ rồi nhắc nhở: "Cẩn thận!

Lùi lại!" Mọi người không hiểu chuyện gì.

Hồng Lôi cầm xẻng quân dụng, thấy vẻ mặt Giang Nhất nghiêm trọng liền hỏi: "Sao thế?" Giang Nhất chằm chằm nhìn pho tượng Phật ngân nhãn, chỉ vào phía sau: "Nhìn xem, pho tượng Phật này đã bị ai đó di chuyển." Pho tượng Phật nối với một cánh cửa sắt phía sau.

Vì tượng Phật bị xê dịch nên cánh cửa sắt đã bị hé lộ một khe hở!

Hồng Lôi tò mò: "Điều đó có nghĩa là gì?" Giang Nhất nhìn sang A Cát Đa: "Tôi nghĩ Thượng sư chắc chắn biết nó đại diện cho điều gì." A Cát Đa chấn kinh nhìn những chữ 'Lục Tự Chân Ngôn' phủ khắp pho tượng Phật, chậm rãi nói: "Pho tượng này dùng để trấn áp ác ma địa ngục, cánh cửa sắt này chính là ranh giới ngăn cách địa ngục và nhân gian!" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Chẳng lẽ sau cánh cửa sắt kia tượng trưng cho địa ngục sao?

Nha Nha chớp chớp đôi mắt lớn nói: "Hay là ba người này vì muốn bê pho tượng đi nên đã mở cửa địa ngục?

Thả yêu ma bên trong ra... thế nên mới chết?" Nói rồi cô bắt đầu lùi lại.

Những người khác cũng bắt đầu rút lui.

Nếu là trước kia tự nhiên không ai tin, nhưng đã trải qua bao chuyện, họ hiểu sau cửa sắt không phải địa ngục hay yêu ma thì cũng là thứ vô cùng nguy hiểm.

Người xưa ví những thứ chưa biết là 'yêu ma'.

Nhưng dù thế nào, một cánh cửa sắt như thế chắc chắn có hiểm họa.

Giang Nhất nói: "Đi thôi!" Lúc này A Cát Đa niệm một câu Phật hiệu rồi nói: "Không được, nếu tôi đi, lỡ như yêu ma trong địa ngục thoát ra hại người thì không ổn, mọi người đợi ở ngoài một chút, để tôi dời pho tượng về chỗ cũ, trấn áp lại yêu ma bên trong." A Cát Đa là

một lạt ma đầy chính nghĩa, thấy yêu ma bị thả ra tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hồng Lôi lập tức nói: "Được, tôi giúp ông một tay!" Giang Nhất cũng không ngăn cản.

Nếu không đóng cửa sắt lại mà để thứ bên trong chạy ra thì mọi người cũng gặp nguy hiểm.

Trời đã tối, mọi người chỉ có thể ở lại đây qua đêm, để phòng hờ vạn nhất, đóng cửa sắt lại là thượng sách.

Hồng Lôi cùng A Cát Đa dốc toàn lực đẩy pho tượng về vị trí cũ, cánh cửa sắt cũng được đóng lại.

Ngay khoảnh khắc cửa đóng sập, mọi người dường như nghe thấy tiếng động bên trong, hình như có thứ gì đó đang va đập vào cửa sắt, muốn thoát ra!

Sắc mặt A Cát Đa biến đổi: "Không xong rồi!

Yêu ma sắp ra rồi!

Tôi cần viết lại Lục Tự Chân Ngôn để lấp kín khe hở cửa sắt!" Lục Tự Chân Ngôn trấn áp ban đầu đã bị phá hủy, cửa sắt cũng không còn khít, dường như đã mất hiệu lực!

Mọi người lập tức xông lên giúp giữ chặt pho tượng!

A Cát Đa hóa thân thành đại sư hàng ma, lấy ra một cây bút lông, muốn viết Lục Tự Chân Ngôn lên cửa sắt!

Nhưng lúc này đã muộn, thứ bên trong có sức mạnh cực lớn, nhóm Giang Nhất phải dùng hết sức mới trụ nổi!

Vì cánh cửa sắt đã cũ nát, bị thứ bên trong tông mạnh một cái làm thủng một lỗ lớn!

Từ bên trong thò ra một cái vuốt lông trắng, năm ngón dài khẳng

khiu phủ đầy lông trắng muốt!

Trương Thần Lộ lạnh mặt nói: "Bạch thi?" Bạch thi là cương thi mọc lông trắng!

Nhưng Giang Nhất biết không phải vậy.

Bây giờ không thể chặn thứ này được nữa, cửa sắt đã thủng một lỗ lớn, A Cát Đa có viết bao nhiêu 'Lục Tự Chân Ngôn' cũng vô dụng!

Giang Nhất quả quyết: "Không cần chặn nữa, tất cả lùi lại!" Bây giờ có muốn chặn cũng không được, nhìn lớp lông trắng kia có thể thấy thứ này rất khó đối phó, dường như là một loại dã thú.

Để phòng bất trắc, những người sức chiến đấu yếu phải rút lui, để Giang Nhất, Phong Hạo, Trương Thần Lộ và A Cát Đa đối phó với nó là quyết định chính xác nhất.

Mọi người phối hợp ăn ý lập tức nhường chỗ trống cho Giang Nhất và Trương Thần Lộ!

Sau đó, cánh cửa sắt bị sinh vật lông trắng tông vỡ, pho tượng Phật giá trị liên thành thậm chí cũng bị đập nát!

Lúc này, Tây Tạng đã vào đêm.

Phía sau thần điện trong Luân hồi miếu, một sinh vật lông trắng lao ra từ đống tượng Phật vụn.

Dưới ánh trăng mờ ảo cùng vài ánh đèn pin, mọi người thấy sinh vật này có tứ chi dài khẳng khiu.

A Cát Đa thốt lên: "Thực tội ba lỗ!

Trời ơi!" Mọi người đều ngẩn ngơ, trừ Giang Nhất, không ai biết Thực tội ba lỗ là gì.

Thể hình nó to như một con hổ, phủ đầy lông trắng dài, trông giống một con mèo trắng khổng lồ nhưng ánh mắt tuyệt đối không

hiền lành, thậm chí còn rất đáng sợ.

Không ngoài dự đoán, ba bộ xương tan tác trên mặt đất chắc chắn là do 'quái vật' này gây ra.

Hoàng Bác gãi đầu: "Đại sư, ông nói nó là gì cơ?" A Cát Đa nói: "Thực tội ba lỗ, có đầu giống mèo nhưng thân giống người, là ác quỷ địa ngục chuyên ăn thịt người!

Chương 172

Ma Quốc dùng nó để trừng phạt phạm nhân!

Cứ ngỡ là thứ trong truyền thuyết, không ngờ là có thật!" Thực tội ba lỗ, thứ trong truyền thuyết.

Giang Nhất: "Dựa vào bích họa lúc nãy, tôi thấy có lẽ là ác thú do Ma Quốc tự nuôi dưỡng thôi." Những người khác gật đầu, truyền thuyết suy cho cùng cũng chỉ là truyền thuyết, loại này chắc chỉ là sinh vật chưa tuyệt chủng.

Lúc này, thứ đó đang đối đầu với tám người họ.

Dù quái vật chỉ có một nhưng cả tám người đều cảm thấy áp lực cực lớn.

Giang Nhất tuy có hắc kim cổ đao và nhiều chiêu thức, nhưng muốn bảo vệ tất cả mọi người cũng có độ khó nhất định.

Quan trọng nhất là thứ này họ mới thấy lần đầu, không có kinh nghiệm đối phó.

Sinh vật kỳ ảo như vậy khiến khán giả vô cùng kinh ngạc: "Lại một sinh vật mới à?", "Trông đáng sợ quá, dù có phải quỷ địa ngục hay không thì nhìn cũng lạnh sống lưng!", "Ba bộ xương dưới đất chắc bị con quái vật lông trắng này ăn thịt rồi.", "Quái vật này chắc chắn ăn thịt người, nhìn ánh mắt nó kìa, nó coi mấy người kia là con mồi rồi, nguy hiểm thật.", "Gấu còn ăn thịt người được huống chi là quái vật này!", "Sinh vật trong truyền thuyết đấy, Thực tội ba lỗ trong tạng kinh vốn chỉ là lời đồn, đến cả các nhà sử học cũng chưa từng thấy, không ngờ lại bị mấy người này tìm ra!", "Mấy người này gặp bao nhiêu quái vật rồi, con này chắc cũng thường thôi, đến cái đống thịt đen thui kia còn gặp rồi thì con này chỉ là muỗi, nhưng vẫn phải

cẩn thận.", "Kinh dị quá, sinh vật truyền thuyết hiện ra trước mắt tôi luôn!", "Nếu bắt sống được thì chắc chắn có giá trị nghiên cứu cực lớn.", "Lầu trên đùa à, bị cái vuốt kia quào một cái là tiêu đời đấy, bắt sống thế nào được.", "Với tám người này thì không sao đâu." Khán giả bàn tán xôn xao, lại thêm một sinh vật chưa từng thấy, trông rất nguy hiểm!

Hồng Lôi nói: "Thứ này trông có vẻ khỏe lắm, hay là mình tiên hạ thủ vi cường..." Vừa dứt lời, Thực tội ba lỗ đã hành động.

Thừa lúc mọi người sơ hở, nó muốn đột phá vòng vây lao về phía Nhiệt Ba và Nha Nha.

Cái gã này hình như biết hai người phụ nữ dễ bắt nạt nhất, liền nhảy vọt một cái qua đầu Giang Nhất!

Mọi người không kịp trở tay.

Giang Nhất cũng không ngờ thứ này dám bay qua đầu mình, nhưng anh phản ứng cực nhanh, giơ tay túm lấy đuôi của 'Thực tội ba lỗ' rồi xoay người kéo mạnh xuống.

Thực tội ba lỗ không ngờ phản ứng của Giang Nhất lại nhanh đến vậy.

Con thú này vốn rất nhạy bén, trong tầm mắt nó, con người nhỏ bé chỉ là món đồ chơi hoặc thức ăn, nhưng 'món ăn' hôm nay hơi cứng.

Giang Nhất dồn lực, quật Thực tội ba lỗ xuống đất.

Một tiếng gầm rú kỳ lạ phát ra từ miệng nó, rõ ràng cú quật của Giang Nhất không hề nhẹ.

Nhưng nó không xem vết thương mà lập tức vùng ra, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Giang Nhất tay cầm hắc kim cổ đao đứng sừng sững một bên.

Thực tội ba lỗ dường như biết nếu không giết được người đàn ông này thì sẽ không ăn thịt được ai, nên bắt đầu đối đầu với Giang Nhất.

Nó giật phắt cánh cửa sắt bên cạnh rồi ném thẳng về phía Giang Nhất!

Cánh cửa sắt trong tay nó giống như một tấm khiên, ai bị đập trúng chắc chắn thành thịt băm.

Tiếng gió rít lên vù vù làm mọi người kinh hãi.

Giang Nhất giơ hắc kim cổ đao chém thẳng vào cửa sắt.

Cùng lúc đó, những người khác cũng ra tay.

A Cát Đa vơ một cây gậy gỗ đập vào đầu nó, muốn tự tay siêu độ ác thú địa ngục này!

Trương Thần Lộ cũng rút thanh đồng kiếm đâm vào sống lưng nó.

Một tiếng 'keng' vang lên, hắc kim cổ đao của Giang Nhất cắt cửa sắt như cắt đậu phụ.

Hắc kim cổ đao sắc bén vô cùng.

Giang Nhất phá cửa lao ra, mũi đao rạch một đường lớn trên mặt Thực tội ba lỗ, máu đỏ tươi lập tức phun ra!

Cùng lúc đó, kiếm của Trương Thần Lộ đã đâm trúng lưng nó, gậy của A Cát Đa cũng giáng xuống đầu!

Thực tội ba lỗ bị đánh cho choáng váng, rõ ràng sức chiến đấu của nó không cao bằng mấy người này phối hợp.

Nó không những không đập nát được Giang Nhất mà còn bị thương trên mặt!

Thực tội ba lỗ hoàn toàn nổi điên, bộ vuốt dài vung lên chớp

nhoáng nhắm thẳng vào A Cát Đa ở bên cạnh.

Giang Nhất ở phía trước vì đao dài nên nó không với tới, Trương Thần Lộ lại ở sau lưng, nó chỉ có thể vồ A Cát Đa.

A Cát Đa không hề sợ hãi, dùng gậy gỗ đập vào vuốt nó.

Nhưng mọi người chưa hiểu hết về quái vật này, vuốt nó nhìn không dài nhưng khi nó vươn cánh tay ra, các đốt ngón tay đột ngột dài thêm.

Móng tay sượt qua ngực A Cát Đa, rạch rách cả áo cà sa, khiến ngực ông xuất hiện ba vệt máu!

Giang Nhất nhíu mày, không biết thứ này có độc không.

Nếu có độc thì A Cát Đa nguy to vì nơi này hẻo lánh, không có thuốc giải.

Thực tội ba lỗ không biết đã sống ở đây bao lâu, nếu có độc thì cũng chẳng khác gì thi độc của tống tử ngàn năm. "Hát!" Giang Nhất quát lớn, thừa lúc nó không chú ý, anh vung đao chém đứt lìa một cánh tay dài của nó. "Ngao!" Thực tội ba lỗ gầm thét thảm thiết, dùng cánh tay còn lại điên cuồng cào cấu.

Cảnh tượng đầy máu me nhưng Giang Nhất không lùi bước, vì lùi lại sẽ tạo cơ hội cho nó.

Hai cái răng nanh dài lòi ra khỏi miệng nó, đối với dã thú ăn thịt người này, Giang Nhất không một chút thương xót.

Anh nhảy vọt lên không trung, lộn nhào qua đỉnh đầu nó.

Thực tội ba lỗ ngước nhìn, bốn mắt nhìn nhau.

Sau đó, Giang Nhất duỗi hai ngón tay đâm thẳng vào dưới cổ nó, dùng lực bóp mạnh!

Một chiêu chuyên bẻ xương sống động vật.

Thông thường dùng với tống tử hay huyết thi, chỉ cần bẻ gãy đại chuy thì con vật nào cũng thành động vật không xương sống.

Giang Nhất lần đầu thi triển kỹ thuật này trên không, bẻ gãy đại chuy của 'Thực tội ba lỗ'.

Nó lập tức gục xuống đất.

Trương Thần Lộ quyết đoán vung thanh đồng kiếm chém bay đầu ác thú.

Chương 173

Thứ này có lẽ có giá trị nghiên cứu nhưng vì đã bị bẻ xương sống, không sống được bao lâu nên bị trảm thủ cũng là điều tất yếu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Bác đá thử cái đầu tròn như quả bóng của nó, nói: "Gã này chắc chết hẳn rồi nhỉ?" Giang Nhất đáp: "Ừ, chết rồi, tuyệt đối không có khả năng hồi sinh." Không con vật nào mất đầu, gãy xương sống mà sống nổi.

Mọi người nhìn sang A Cát Đa.

Vừa rồi không có thời gian xem vết thương của ông.

A Cát Đa ngồi bên tường, tựa vào bệ tượng Phật, ôm lấy ngực.

Máu đỏ tươi chảy ra từ kẽ tay.

Giang Nhất thấy vậy thì yên tâm, máu màu đỏ nghĩa là không có độc, ít nhất mạng của A Cát Đa đã được giữ lại.

Bên ngoài, khán giả cũng thở phào.

Mỗi lần thấy Giang Nhất và mọi người hóa nguy thành an, họ lại cảm giác như vừa từ quỷ môn quan trở về: "Kịch tính quá, Thực tội ba lỗ này sức chiến đấu không kém gấu đâu, vậy mà mấy người họ vẫn hạ gục dễ dàng, đỉnh thật!", "Giang tiểu ca chiến lực siêu quần, chiêu đó soái quá đi!", "Con quái vật đáng sợ vậy mà bị Trương Thần Lộ trảm thủ luôn, chị gái này đúng là người ác ít lời.", "Tôi thích nhất đoạn này, không biết có mang xác nó về nghiên cứu được không?", "Bị chém đầu rồi, thứ tà ác này nghiên cứu làm gì, đem chôn cho rồi.", "Giang tiểu ca chắc chắn là cao thủ võ lâm thực thụ.", "Hai ngón tay đó làm gì mà con thú gục luôn vậy?" Tôi không nhìn rõ, có thể quay

chậm lại không, tôi muốn học!", "Chẳng lẽ là Quỳ Hoa Điểm Huyệt Thủ trong truyền thuyết?", "Không đâu, có thứ đó thật mà, nhìn chẳng giống đóng kịch tí nào.", "Quái vật chết rồi, Giang tiểu ca quá đỉnh!", "Giết được cả ác thú địa ngục, Giang tiểu ca quả nhiên không phải người thường." Khán giả thảo luận sôi nổi.

Tại hiện trường, mọi người xem vết thương của A Cát Đa, không quá nghiêm trọng nhưng hành trình tiếp theo chắc ông không tham gia được.

Ở vùng cao nguyên, một khi mất máu nhiều sẽ rất khó cứu chữa.

A Cát Đa chỉ còn một con đường: Quay về.

Sau khi cầm máu cho A Cát Đa, trời đã tối mịt.

A Cát Đa vô cùng thất vọng: "Xem ra hôm nay tôi chỉ có thể tiễn mọi người tới đây thôi." Hiện tại vết thương trên ngực ông nóng rát, chỉ cần cử động nhẹ là máu lại chảy.

Móng vuốt Thực tội ba lỗ không có độc nhưng vì mất một miếng thịt nên không thể lành ngay được.

Tình trạng này ở cao nguyên tuyết phủ cao trên 4000 mét thì không thể tiếp tục lên đường.

Huống hồ đích đến là núi Côn Luân, A Cát Đa mà đi tiếp thì vết thương sẽ bị đóng băng, lúc đó có giữ được mạng cũng chỉ còn nửa người.

Giang Nhất an ủi: "Yên tâm đi, ông tiêu diệt được ác ma địa ngục, công đức vô lượng, Bảo Châu Đại Vương sẽ thấu hiểu thôi." A Cát Đa cười hắc hắc, gương mặt sạm đen lộ vẻ mãn nguyện: "Chỉ tiếc là chưa thể tận tay phá hủy cổ mộ yêu ma Ma Quốc." Khán giả xem livestream vô cùng cảm động trước tinh thần 'ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục' của vị lạt ma này.

Giang Nhất cùng Hồng Lôi, Hoàng Bác ném xác Thực tội ba lỗ vào mật thất sau cửa sắt.

Hồng Lôi tò mò nhìn vào trong: "Mẹ ơi, trong này nhiều xương cốt thế?" Mật thất này không nhỏ, trần cao gấp ba người, có vài chỗ thủng nhìn thấy được bầu trời đêm.

Dưới đất đầy xương cốt, nhìn có vẻ đã ngàn năm tuổi, không đếm xuể bao nhiêu bộ.

Điểm chung là tất cả đều bị xé xác tan tành.

Giang Nhất nói: "Thực tội ba lỗ chắc là ác thú do Ma Quốc nuôi để hành hình phạm nhân và tù binh." Mọi người gật đầu, ác thú địa ngục trong truyền thuyết hóa ra chỉ là thứ họ chưa từng thấy mà thôi.

Hoàng Bác tặc lưỡi: "Đây có khi là con Thực tội ba lỗ cuối cùng trên thế giới, sao nó sống được đến giờ nhỉ?" Hồng Lôi đáp: "Ai mà biết, chắc nó ở đây ăn thịt người, thịt thú cũng nên." Cả nhóm ném xác nó vào mật thất, đốt một mồi lửa rồi lấy cửa sắt cũ chặn lại.

Trời đã khuya, mọi người tìm một gian phòng khác để nghỉ ngơi.

Ở đây thực sự không ổn, bên trong có 'địa ngục', bên ngoài lại có bích họa song tu, thật quá ngượng ngùng.

Trong một gian phòng đổ nát, cả nhóm bàn bạc hành trình tiếp theo.

A Cát Đa vì bị thương nên ngày mai sẽ được chia hai con bò Tây Tạng cùng vật tư để quay về thị trấn tìm bác sĩ.

Phần còn lại dựa vào nhóm Giang Nhất.

Sau khi đốt lửa trại, A Cát Đa lấy từ trong lòng ra một cuốn sách cũ giao cho Giang Nhất, nói: "Thật ra lúc ở trấn, tôi đã cảm giác mọi người hướng tới Ma Quốc nên đã chuẩn bị sẵn cuốn sách này." Giang

Nhất nhận lấy, mở ra xem.

Đúng như anh dự đoán, đây là một cuốn cổ kinh do di tộc Ma Quốc viết lại.

A Cát Đa nói: "Bao năm nay, tôi luôn coi việc tiêu trừ tà ác Ma Quốc là nhiệm vụ của mình, chỉ tiếc là tôi chỉ biết thần cung Ma Quốc ở núi Côn Luân, còn vị trí cụ thể thì vẫn chưa giải mã được." Giang Nhất xem qua kinh thư, phần lớn là những vấn đề cổ đại, giá trị tham khảo không lớn.

Nhưng giữa cổ kinh có một tấm bản đồ cổ.

Dựa vào sự hiểu biết về nguyên tác, anh phán đoán: "Nhìn xem, Ma Quốc coi núi Côn Luân như phượng hoàng, ở hẻm núi Kalameili này, hướng này có Tuyết sơn trắng và Băng sơn bạc, vị trí chắc khá dễ tìm." Hoàng Bác lấy ra một tấm bản đồ vệ tinh chi tiết, nhanh chóng phát hiện ra một điểm giao giữa ba tỉnh.

Anh vẽ một điểm lên đó: "Nhìn xem, đích đến chắc là ở đây, chỗ này thực sự có Côn Luân Thần Cung sao?" A Cát Đa nói: "Nơi đó địa thế hẻo lánh, không có người ở, đến đó có thể nhờ người địa phương dẫn đi." Giang Nhất gật đầu.

Vị trí này không chỉ hẻo lánh mà chủ yếu là sông băng, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Sông băng và sa mạc đều đáng sợ như nhau.

Ngoài những thông tin đó, cổ kinh cơ bản là những truyền thuyết không mấy tin cậy được, Giang Nhất nghe A Cát Đa kể cũng không thêm được thông tin gì hữu ích.

Một đêm không chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, A Cát Đa dắt bò Tây Tạng quay về.

Tổ chương trình có đội dự bị hoàn chỉnh nên mọi người không lo, nửa đường chắc chắn ông sẽ được cứu chữa.

Cả nhóm bắt đầu tiến về hướng Côn Luân.

Trên đường đi, thảo nguyên bao la nhưng thưa thớt bóng người.

Tuy không hẳn là khu không người nhưng ít nhất họ cũng thấy mục dân chăn cừu.

Đội ngũ tám người giờ chỉ còn bảy.

Họ đi ròng rã trên thảo nguyên bảy ngày mới tới được điểm giao ba tỉnh.

Nơi này trên bản đồ là một thị trấn nhỏ tên là Bố Thanh.

Thị trấn nhỏ này thực chất là nơi giao thương giữa mục dân và thương nhân nội địa, không lớn, rất giản dị nhưng thông tin lại khá nhạy bén.

Sau khi vào thị trấn, cả nhóm bổ sung nhu yếu phẩm và chuẩn bị vào dãy Kalameili.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày ở thị trấn hẻo lánh, mọi người chuẩn bị tiến vào núi Côn Luân.

Ban đầu định thuê vài người dẫn đường và phu khuân vác, nhưng khi nghe đến núi Kalameili, những người địa phương vừa hồ hởi trước đó đều lắc đầu nguầy nguậy. "Nơi đó phải băng qua khu không người, có Tàng Cốt Câu, bình thường chẳng ai muốn tới đó, huống chi bây giờ càng không ai dám." Người địa phương nói vậy.

Chương 174

Bảy người thảo luận trong khách sạn. "Cái Tàng Cốt Câu đó là gì?

Nghe có vẻ tà môn thế?" Hồng Lôi tò mò hỏi.

Hoàng Bác đáp: "Theo tin tức ở sảnh, Tàng Cốt Câu là nơi dã thú, động vật tìm đến tự sát, mỗi năm có vô số động vật chết ở đó, nên có người gan dạ tới lượm xương cốt, nhưng mùa này nghe nói không lành nên không ai dám đi." Nha Nha nói: "Em nghĩ chắc có nguyên nhân nào đó mà mọi người chưa biết, chắc là giải thích được thôi, chỉ là chúng ta chưa rõ chân tướng." Sau thời gian dài, Nha Nha đã trưởng thành, đối mặt với chuyện này không còn sợ hãi nữa.

Giang Nhất gật đầu: "Có lẽ liên quan đến tập tính động vật, dù không biết tại sao chúng tự sát nhưng chắc chắn không tà môn như người ta đồn đâu.

Trên thế giới có nhiều bí ẩn về việc động vật tự sát tập thể mà, nên không cần lo.

Nếu không ai đi cùng thì chúng ta tự đi." Truyền thuyết về Tàng Cốt Câu rất quái dị, nhưng Giang Nhất biết thủ phạm chính là bộ tộc sói trắng, vốn là thuộc hạ của Ma Quốc, hiện đang canh giữ Cửu tầng yêu tháp.

Bây giờ mọi thứ đã rõ ràng, tìm được Tàng Cốt Câu thì Cửu tầng yêu tháp và Côn Luân Thần Cung không còn xa nữa.

Những người khác cũng chẳng ngại, họ đã nếm trải đủ sóng gió rồi, một cái tên dọa người không làm họ chùn bước, không có dẫn đường thì tự vào.

Sau khi nghỉ chỉnh đốn, ngày hôm sau họ tiến về núi Kalameili.

Truyền thuyết kia đã gây xôn xao trên mạng: "Cái Tàng Cốt Câu đó là thật hay giả nhỉ?", "Truyền thuyết chắc là thật, nhưng có đáng sợ vậy không thì chưa biết.", "Chắc có thứ gì đó bên trong thôi, Giang tiểu ca tự tin thế chắc không sao đâu.", "Định giải mã bí ẩn động vật tự sát luôn à?", "Sa mạc còn đi rồi, tuyết sơn này có là gì!", "Nên cẩn thận thì hơn, đợi thời tiết ấm lên hãy đi, Tây Tạng lạ lắm, ổn định là trên hết.", "Giờ mà ổn định thì lời nguyền của Hồng Lôi và Hoàng Bác phát tác mất, không kịp đâu.", "Đúng thế, Giang tiểu ca nói càng gần nơi đó lời nguyền phát tác càng nhanh, anh Bác với anh Lôi có thể tử vong bất cứ lúc nào, đi sớm vẫn tốt hơn.", "Tôi càng ngày càng khâm phục mấy người này, giờ họ không còn là minh tinh nữa mà là những nhà thám hiểm thực thụ!", "Sắp thấy Tàng Cốt Câu rồi.", "Làm gì có nơi nào hàng vạn động vật tự sát để tế hiến?

Ma Quốc chỗ nào cũng thấy quỷ dị!" Khán giả vô cùng hiếu kỳ về Tàng Cốt Câu.

Những câu chuyện lưu truyền từ lâu mà không ai rõ nguyên nhân.

Khi thấy hiện tượng đó, dân bản địa thường chạy đi ngay chứ chẳng ai dám đứng lại xem vì họ quá sợ hãi.

Nhưng giờ Giang Nhất và mọi người theo bản đồ, bắt buộc phải đi qua Tàng Cốt Câu.

Chỉ hy vọng họ không gặp phải cảnh tượng kinh khủng đó.

Nhưng Giang Nhất biết, chuyện ngoài ý muốn dường như không thể tránh khỏi hoàn toàn.

Cả nhóm dắt bò Tây Tạng đi ròng rã một tuần mới xuyên qua được khu không người, rồi tới Tàng Cốt Câu trong truyền thuyết.

Suốt chặng đường, ai nấy đều mệt rã rời.

Giữa vùng trời tuyết trắng xóa chỉ còn họ và mấy con bò.

Cảnh tượng này dễ làm nảy sinh cảm giác cô độc và nguy cơ.

Cô độc vì tưởng như cả thế gian chỉ còn lại bảy người, nguy cơ vì ai nấy đều cảm thấy có những đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình.

Nha Nha là người nhạy cảm nhất, cô luôn lẩm bẩm: "Lạ quá, em cứ cảm giác bị ai đó theo dõi, là ảo giác sao?

Thật sự rất kỳ quái." Con người có sự mẫn cảm đặc biệt với nguy hiểm, và phụ nữ thì trực giác lại càng nhạy.

Nha Nha vừa nói xong, những người khác cũng cảnh giác hẳn lên.

Hồng Lôi nói: "Anh cũng thấy có gì đó không đúng, trong vùng tuyết trắng này cứ như có người đang nấp nhìn mình vậy, lạnh cả gáy." Vốn dĩ mọi người chỉ mang máng thấy vậy, nhưng bị Nha Nha nói ra, cảm giác đó càng mạnh mẽ.

Như thể dưới lớp tuyết xa kia có những đôi mắt đang rình rập.

Phong Hạo trấn an: "Không sao đâu, chúng ta đông người, lại có mười mấy con bò, không có gì đáng sợ." Nhưng Giang Nhất lại nhíu mày: "Cái đó chưa chắc đâu." Mọi người sững lại. "Hả?" Hoàng Bác tò mò hỏi.

Giang Nhất nói: "Mọi người quên rồi sao, ở đây có một loài động vật..." Mọi người còn đang ngơ ngác, Phong Hạo phản ứng nhanh nhất, vốn am hiểu sinh tồn dã ngoại nên anh vỗ trán kêu lên: "Chết tiệt!

Tôi quên mất thứ đó!" Hoàng Bác hỏi: "Gì thế?" Phong Hạo: "Sói!" Chỉ một chữ thôi đã làm ai nấy đều sợ hãi.

Phong Hạo nói tiếp: "Sói tuyết ở đây là loài đáng sợ nhất, chúng tác chiến theo bầy, bao vây con mồi.

Theo các nhà sinh học, tỷ lệ săn mồi thành công của bầy sói là cao

nhất, sự đáng sợ của chúng tôi không cần nói thêm nữa nhé." Thật ra không cần nói nhiều, chỉ nghe danh sói tuyết là đủ hiểu tình cảnh hiện tại.

Đã băng qua khu không người, ở đây không thể có cứu viện.

Nếu bị sói vây thì đúng là lành ít dữ nhiều!

Tình cảnh vô cùng nguy hiểm!

Trương Thần Lộ lạnh lùng nói: "Không lẽ là thật sao?" Vì ở vùng tuyết, mọi người đều đeo kính râm để tránh mù tuyết, nên nếu sói tuyết lại gần thì thực sự khó phát hiện!

Sói tuyết có bộ lông trắng muốt, là màu ngụy trang tốt nhất giữa thế giới tuyết trắng này.

Giang Nhất biết rõ sói ở đây có sói vương, hành động thống nhất nên cực kỳ khó đối phó.

Cả vùng tuyết này chính là nơi phục kích lý tưởng của chúng.

Hoàng Bác lấy ống nhòm trong túi ra soi xét kỹ xung quanh.

Không soi thì thôi, soi một hồi anh chợt thấy ở đằng xa có thứ gì đó đang cử động như một người tuyết! "Hả?

Có người à?" Hoàng Bác kinh ngạc trợn tròn mắt.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không thấy đâu nữa.

Hồng Lôi nói: "Lão Hoàng, vùng tuyết trắng xóa này làm gì có người!

Chắc chắn ông nhìn nhầm rồi." Hoàng Bác lại cam đoan: "Một người có thể nhìn nhầm nhưng rõ ràng là hình người, thân trắng xóa, tuyết phủ đầy mình!" Hồng Lôi giật ống nhòm nhìn theo hướng đó: "Có thấy gì đâu!" Hoàng Bác gãi đầu: "Chắc vậy, hay là để tôi qua xem thử, nếu có người thì biết đâu là thợ săn địa phương." Mọi người

bàn bạc rồi quyết định qua xem.

Giang Nhất cũng không ngăn cản, chỉ nhắc: "Mọi người cẩn thận một chút." Hoàng Bác thấy nơi đó cách họ không xa, đi nửa tiếng là tới nhưng không thấy người đâu, chỉ thấy một chuỗi dấu chân mới tinh!

Những dấu chân này rất lớn và sâu, như thể có người đi ủng tuyết nặng nề giẫm lên.

Giang Nhất nhíu mày: "Có người thật sao?" Mọi người đứng lại, thấy đằng xa có một chiếc lều màu trắng bạc!

Nha Nha nói: "Kìa!

Chắc chắn có người!" Ở nơi này mà có lều, mọi người đoán chắc là thợ săn địa phương.

Bất kể là người tốt hay xấu, chỉ cần gặp được người để hỏi chuyện cũng tốt.

Chương 175

Cả nhóm chạy về phía cái lều.

Phong Hạo xông vào trước rồi lập tức quay ra: "Không ổn!

Bên trong có hai cái xác!

Hình như bị chết cóng!" Mọi người vào xem, đúng thật.

Đồ đạc bên trong đầy đủ, còn có mấy khẩu súng săn, có vẻ là thợ săn trộm.

Nhưng giờ cả hai đã đông cứng như hai khúc gỗ!

Phong Hạo nói: "Nhìn thế này chắc chết ít nhất nửa năm rồi." Giang Nhất không nói gì, về khoản này Phong Hạo có quyền lên tiếng.

Hai cái xác đã chết nửa năm, vậy thì không thể cử động, thế cái 'người tuyết' lúc nãy là gì?

Giang Nhất chợt nheo mắt, nghĩ đến một khả năng.

Trong nguyên tác chính là Tuyết Di Lặc!

Có lẽ thứ Hoàng Bác thấy chính là nó!

Thứ này rất nguy hiểm.

Giang Nhất nhắc nhở: "Bất kể anh Bác thấy gì, chúng ta phải đi ngay." Mọi người cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Giữa vùng tuyết trắng xuất hiện một người tuyết thần bí, lại có hai cái xác.

Dù thế nào cũng làm người ta liên tưởng đến ma quỷ.

May là chỉ có Hoàng Bác thấy, những người khác không biết thực hư ra sao.

Nhưng nếu không phải thật thì sao lại tình cờ gặp cái lều có hai cái xác này?

Thật không thể giải thích nổi.

Chỉ có thể đi tiếp.

Phía trước là một con dốc, chỉ cần vượt qua đó là tới Tàng Cốt Câu, nghỉ một đêm rồi mai sẽ tới nơi.

Xuất hiện tình huống bí ẩn này, mọi người đều vô cùng cẩn trọng để tránh gặp nguy hiểm.

Tuy không sợ nhưng giảm thiểu rủi ro vẫn là tốt nhất!

Sau khi họ mang theo mấy khẩu súng săn của đám thợ săn trộm đi, vừa bước ra khỏi lều, họ kinh hoàng thấy bên ngoài đã bị thứ gì đó bao vây kín mít! "Mắt tôi có chút hoa rồi sao ấy, có cái gì đó cứ lắc lư trước mặt tôi?" Hồng Lôi tháo kính râm, dụi dụi mắt, phát hiện ở rìa ngoài cách đó mấy chục mét, dưới lớp tuyết dày, dường như có những đốm đen nhỏ.

Giang Nhất có thị lực rất tốt, dù đang đeo kính râm, hắn vẫn tức khắc nhìn rõ vật thể ở xa.

Sói tuyết!

Xuất hiện rồi!

Vừa rồi khi quan sát sói tuyết thì không thấy gì, chỉ thấy 'người tuyết' (Tuyết Di Lặc).

Nhưng bây giờ, càng không muốn gặp lại càng gặp.

Định luật Murphy luôn cực kỳ hiệu nghiệm vào những lúc thế này.

Giang Nhất bình tĩnh nói: "Có sói, mọi người cảnh giác, súng săn lên đạn!" Hóa ra linh cảm trước đó của Nha Nha là chính xác.

Ngay khi vừa tiến vào thảo nguyên tuyết, họ đã bị bầy sói bao vây, chẳng qua lũ sói tuyết này chưa hành động mà thôi.

Chúng chỉ đang chờ đợi một cơ hội.

Giờ đây, cơ hội đã đến.

Mọi người đã bị bầy sói vây chặt. "Chết tiệt!" Hoàng Bác mắng lớn, dùng ống nhòm nhìn rõ mồn một, xung quanh ít nhất có 20 con sói tuyết, con nào con nấy đều nhe răng nanh.

Chẳng qua hiện tại chúng vẫn chưa tấn công.

Nha Nha hỏi: "Chúng không tiến công sao?" Giang Nhất đáp: "Bầy sói đều có sói vương chỉ huy, chúng chỉ đang chờ thời cơ, hoặc là kiêng dè khẩu súng săn trong tay tôi." Trên thảo nguyên tuyết, sói thường xuyên tập kích đàn bò ngựa của mục dân, nên mục dân thường có súng săn để bảo vệ đàn gia súc.

Những con sói này rất thông minh, biết rằng nếu có súng săn thì có thể bị bắn hạ, nên chúng đứng từ xa chờ cơ hội.

Hiện trường gió lạnh thấu xương.

Bầu trời dường như đang ủ một trận tuyết lớn.

Bảy con người đối trì với hơn hai mươi con sói.

Những con sói cao nửa thân người, thể hình to nhỏ khác nhau này cực kỳ kiên nhẫn, chúng đứng trên mặt tuyết từ xa, không có chỉ huy của sói vương nên cứ đứng thẳng tắp như những cây giáo, khiến mọi người không khỏi rùng mình.

Khán giả xem trực tiếp cũng cảm nhận được một bầu không khí túc sát! "Thật sự sắp đánh nhau rồi sao?" "Trên một dải thảo nguyên tuyết mà có bầy sói đông thế này cơ à!" "Vừa nãy vụ người tuyết có đại lão nào giải thích không?

Rốt cuộc là Hoàng Bác nhìn nhầm, hay là u linh tuyết?" "Lầu trên đừng quan tâm người tuyết nữa, giờ bảy người kia sắp bị bầy sói tiêu diệt rồi, còn tâm trí đâu mà quan tâm người tuyết?" "Ở hiện trường nhiều sói thế kia, chỉ có hai khẩu súng săn đời cũ, bảy người họ nguy hiểm quá!" "Mấu chốt là chúng không lên từng con một mà tác chiến theo bầy, điều đó mới đáng sợ nhất, không biết tiểu ca có chống đỡ nổi không!" "Lũ sói này không giống như trong game đâu, chúng sẽ không kiểu từng con một xông lên nạp mạng đâu, về mặt tác chiến theo bầy thì chúng lợi hại hơn con người nhiều, bảy người họ thực sự nguy hiểm rồi!" "Hai khẩu súng săn căn bản không đủ dùng!

Xong đời rồi." "Gặp phải loài động vật đáng sợ nhất trên băng nguyên, bầy sói này rõ ràng muốn làm bảy người họ kiệt sức, sau đó mới tập thể tấn công, lũ sói này thông minh quá." "Hỏng rồi, Giang tiểu ca của tôi, Trương mỹ nữ của tôi đều sắp tiêu đời sao?" "Không thể nào!

Mấy người họ đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, tuyệt đối không thể ngã xuống ở đây, tôi tin tưởng họ!" "Hiện tại cô lập vô viện, gặp đàn sói trên thảo nguyên tuyết thì thợ săn kinh nghiệm nhất cũng không phải đối thủ của chúng!

Tuyệt đối không có khả năng!" "Nếu bảy người họ đều có vũ khí nóng thì may ra, nhưng bây giờ... thật sự hết cách sao?" Khán giả vô cùng bi quan.

Những nguy hiểm trước đây ít nhất còn có Giang Nhất, có thể thấy được hy vọng phản kháng.

Nhưng hiện tại, bầy sói đông đảo thế này, căn bản không thể là đối thủ của chúng.

Không ít khán giả yếu tim không dám xem tiếp nữa, sợ nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của bảy người.

Chương 176

Hai bên đối trì suốt nửa tiếng đồng hồ.

Hoàng Bác nói: "Phía bên kia không có sói!

Chúng ta có thể từ từ chạy về hướng đó!" Vốn dĩ mọi người tưởng bầy sói bao vây thành một vòng tròn, nhưng giờ nhìn lại, dường như có một lỗ hổng.

Mọi người không kịp nghĩ nhiều, lập tức lùa bò Tây Tạng từ từ tiến về phía lỗ hổng đó.

Đồng thời, Hồng Lôi và Phong Hạo cầm chặt hai khẩu súng săn, lên đạn, sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào!

Chỉ có Giang Nhất là đang suy tư.

Trí thông minh của bầy sói này cao hơn động vật thông thường, không đời nào chúng lại để lại một lỗ hổng lớn như thế ở bên cạnh.

Vậy thì chỉ có một khả năng: Lũ sói tuyết cố tình làm vậy.

Nhưng lý do vì sao thì Giang Nhất hiện vẫn chưa rõ.

Hoàng Bác nói: "Ơ, bầy sói căn bản không đuổi theo sau chúng ta, chúng định làm gì vậy?" Sau khi bảy người di chuyển, bầy sói cũng bắt đầu di động, có điều chúng chỉ đi theo từ đằng xa phía sau, không hề có ý định lao lên tấn công.

Bảy người chỉ có thể căng thẳng dây thần kinh, quan sát kỹ lưỡng.

Lộ trình của họ cũng lệch khỏi dốc Ca Thanh, đi về phía một nơi xa lạ.

Không biết đã đi bao xa, Giang Nhất đột nhiên thông suốt tất cả, quát lên: "Không được đi tiếp nữa!" Những người khác phân vân

dừng lại, nhìn bầy sói tuyết phía sau.

Nha Nha hỏi: "Sao vậy anh Giang?" Giang Nhất nói: "Chúng ta càng đi, càng bước vào bẫy của lũ sói tuyết này!

Nếu tôi đoán không lầm, phía trước là vực thẳm, vì chúng ta vẫn luôn từ từ đi lên dốc!" "Đi lên dốc?

Điều đó đại diện cho cái gì?" Trương Thần Lộ tò mò hỏi.

Giang Nhất nói: "Đi tiếp nữa, chúng ta sẽ đứng ở rìa vực thẳm, nếu bị bao vây thì chỉ có một con đường... nhảy xuống!" Mọi người kinh ngạc kêu lên.

Giang Nhất gật đầu: "Truyền thuyết về các loài động vật tự sát ở Tàng Cốt Câu chắc là do thế này mà ra!" Mọi người chợt đại ngộ, hóa ra những con vật tự sát đó là bị dồn vào đường cùng như thế này sao?

Giang Nhất nói: "Chúng ta đã đi được ba cây số rồi, theo vị trí trên bản đồ, phía dưới trước mặt chính là Tàng Cốt Câu.

Vì nơi này quanh năm có gió tuyết nên người địa phương không thể đi lên dốc, chỉ có thể vào Tàng Cốt Câu để tránh gió tuyết.

Thế nên, ở Tàng Cốt Câu người ta mới thấy các loài động vật cứ thế nhảy từ trên vực xuống tự sát, rồi từ đó có truyền thuyết tự sát." Mọi người bừng tỉnh.

Cái truyền thuyết khủng khiếp đó đã bị Giang Nhất giải thích thông suốt chỉ bằng vài ba câu nói.

Đúng là bị kỹ năng săn mồi cao siêu của lũ sói tuyết này làm cho chấn động.

Lũ súc sinh này thật sự quá thông minh.

Hồng Lôi ra lệnh cho bò Tây Tạng dừng lại: "Mẹ kiếp, bầy sói này coi chúng ta là con mồi rồi.

Định lùa chúng ta đi nhảy vực, rồi mới xuống ăn xác, chết cũng không để lão tử toàn thây sao?

Thật là độc ác.

Lão tử thà chết bi tráng chứ không nhảy vực!" Hoàng Bác lại giơ ống nhòm lên nói: "Giang tiểu ca nói đúng, tôi thấy phía trước đúng là đoạn nhai, mặt băng trơn trượt, nếu bò Tây Tạng lên đó chắc chắn sẽ bị trượt ngã, lúc đó chúng ta nhất định sẽ bị bao vây tiêu diệt.

Bầy sói thật sự thông minh, định không tốn chút sức lực nào mà dồn bảy người chúng ta vào đường cùng, đúng là tuyệt đường sống." Bảy người dừng bước.

Trong bầy sói, có những con sói nhe răng nanh, dường như đã chờ đợi không kiên nhẫn, dùng móng vuốt cào lớp tuyết dưới chân.

Hiện tại đi tiếp là không thể, sói tuyết đã chắn mất lộ trình phía trước.

Nếu đi lùi lại thì là vực thẳm, nhảy xuống sẽ tan xương nát thịt, xác sẽ bị bầy sói xâu xé.

Bây giờ bầy sói còn kiêng dè súng săn trong tay Phong Hạo và Hồng Lôi nên chưa dám lao lên, nhưng nếu kéo dài thời gian, khi bầy sói mất kiên nhẫn, chúng chắc chắn sẽ ồ ạt xông tới.

Đến lúc đó càng nguy hiểm hơn!

Hoàng Bác nghiến răng hỏi: "Giờ phải làm sao?" Giang Nhất bình tĩnh nói: "Cách duy nhất là tôi đột phá vòng vây ra ngoài!" Phong Hạo cũng lạnh lùng nói: "Đúng thế, dùng mấy con bò này quây thành một vòng tròn, chúng ta từ từ đột phá ra ngoài, chúng ta và bầy sói này định sẵn là phải có một trận chiến, chi bằng ra tay trước để chiếm ưu thế!" Mọi người bắt đầu chuẩn bị vũ khí trên tay.

Dường như bầy sói cũng cảm nhận được sĩ khí của bảy người

đang dần dâng cao.

Một tiếng sói hú dài vang lên từ phía sau bầy sói.

Mọi người nhìn thấy một con sói tuyết to lớn gần bằng người đứng ở phía sau! "Sói vương tuyết!" Mọi người hô lên kinh hãi.

Con sói vương tuyết cao hơn một người, toàn thân lông trắng tung bay trong gió lạnh, ánh mắt sắc lẹm như một đôi dao găm, nhìn chăm chăm khiến lòng người phát lạnh.

Giang Nhất cảm giác như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào thanh đao trên tay phải mình.

Hắc Kim Cổ Đao.

Dường như nó cũng gây ra áp lực rất lớn cho sói vương.

Hành vi lùa con mồi của bầy sói thông thường dùng để đối phó với các loài động vật đi theo đàn như bò Tây Tạng, linh dương.

Nhóm Giang Nhất tuy đông nhưng không giống bầy động vật kia.

Chính vì sói vương cảm nhận được mối đe dọa cực lớn nên mới có cảnh tượng hôm nay.

Nếu bình thường, có lẽ nó đã để lũ đàn em lao lên rồi.

Mối đe dọa này không phải từ súng săn, mà là từ Giang Nhất.

Đó là bản năng của loài vật.

Hiện tại bảy người không đi tiếp nữa, nên sói vương phải đích thân ra tay.

Giọng Nha Nha run rẩy: "Sói vương!

Trời ơi, con sói này to quá!" Trong mắt mấy người đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Chương 177

Một con sói to lớn như vậy rõ ràng không nằm trong phạm vi có thể đối phó dễ dàng, huống hồ còn có hơn hai mươi con sói tuyết khác.

Bảy người cảm thấy áp lực đè nặng.

Vốn hy vọng dùng bò Tây Tạng quây thành vòng để chắn đòn tấn công của bầy sói, nhưng vì tiếng hú của sói vương xuất hiện làm lũ bò run lẩy bẩy, thậm chí dắt cũng không đi nổi, chỉ cần mọi người buông tay, chúng có thể bị bầy sói truy đuổi đến rìa vực rồi nhảy xuống chết mất!

Trên thảo nguyên tuyết, bò Tây Tạng là công cụ vận chuyển cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể từ bỏ.

Tình hình tồi tệ hơn mọi người tưởng tượng.

Giang Nhất cầm Hắc Kim Cổ Đao đứng chắn trước mọi người.

Nếu hiện tại còn hy vọng, thì đó là Giang Nhất phải đánh lui được sói vương trước khi bầy sói tấn công.

Nếu sói vương bị đánh lui, lũ sói con khác chắc chắn sẽ mất chỉ huy mà cụp đuôi tháo chạy.

Giang Nhất đứng trước bầy sói, đón gió tuyết hét lớn: "Trông chừng bò cho kỹ, bảo vệ mọi người, còn lại cứ giao cho tôi." Mọi người chưa kịp hiểu chuyện gì thì thấy Giang Nhất lững thững tiến về phía bầy sói.

Trước mặt bầy sói, hành vi của Giang Nhất chẳng khác nào khiêu khích!

Khiêu khích vị vua của dải thảo nguyên tuyết này!

Giang Nhất vung đao đứng hiên ngang, bầy sói hổ thị đam đam!

Sau đó, sói vương hú lên một tiếng trường khiếu, bầy sói lập tức lao về phía mọi người!

Giang Nhất không kịp nhắc nhở mọi người chuẩn bị nữa, vì trước mặt hắn có ba con sói tuyết đang vồ tới!

Nếu ở trong rừng, nửa đêm có ai vỗ vai thì tuyệt đối đừng quay đầu lại, vì đó có thể là một con sói đói đang chờ lúc bạn quay đầu để cắn thẳng vào cổ.

Trên thảo nguyên tuyết, lũ sói tuyết này có phương thức tấn công khác.

Vì không có thời gian để vòng ra sau lưng, chúng sẽ trực diện vồ ngã con mồi hoặc xua đuổi con mồi, sau đó tìm chuẩn cơ hội lao lên cắn đứt chỗ hiểm.

Giang Nhất rút Hắc Kim Cổ Đao chém ngang, thanh đao sắc lẹm rạch một đường dưới bụng con sói đi đầu.

Ngay sau đó, Giang Nhất khom lưng, toàn bộ thân thể như một cây cung căng cứng, sau đó nhanh chóng bật ra!

Con sói đầu tiên lập tức bị mổ bụng, chết ngay tại chỗ.

Giang Nhất không kịp nhìn kết quả chiến đấu, lập tức giơ đao hộ vệ cổ mình, rồi trực tiếp chém vào miệng con sói!

Lũ sói này rất tinh thông phối hợp.

Thừa lúc hai con sói tấn công Giang Nhất, nhóm sói thứ ba bắt đầu nhắm vào cổ tay đang cầm Hắc Kim Cổ Đao của hắn.

Mọi việc diễn ra trong chớp mắt.

Giang Nhất chỉ thấy trước mắt hoa lên, lập tức buông Hắc Kim Cổ Đao ra, đổi tay rút Tiểu Thần Phong từ trên người, từ trên xuống

dưới đâm thẳng vào não con sói thứ ba!

Máu nhuộm đỏ cổ áo Giang Nhất, khiến hắn trông có vẻ hung tợn!

Ba con sói mất đi sức chiến đấu trong nháy mắt.

Hai con chết tại chỗ, một con bị thương ở miệng, nằm vật ra trên đất tuyết.

Cùng lúc đó, phía sau Giang Nhất vang lên tiếng súng săn.

Nha Nha, Hoàng Bác và những người khác cũng bị bầy sói vây công.

May mà có hai khẩu súng săn và thanh đồng kiếm của Trương Thần Lộ phòng thủ, nhất thời chưa có nguy hiểm tính mạng.

Nhưng mọi người đang bị bao vây, nếu bầy sói không ngừng tấn công thì thương vong sớm muộn cũng xảy ra.

Thế nên Giang Nhất phải lao về phía sói vương!

Dường như sói vương cũng cảm nhận được địch ý nồng nặc từ phía Giang Nhất và sự đe dọa từ thanh Hắc Kim Cổ Đao vương đầy máu sói.

Sói vương hú lên một tiếng, lũ sói khác tự động dạt ra một lối đi cho Giang Nhất tiến tới.

Những con sói còn lại đều quay sang tấn công sáu người phía sau.

Áp lực phía sau tăng mạnh, nhưng Giang Nhất không thể chi viện, vì con sói vương cao bằng người kia có sức đe dọa lớn hơn nhiều!

Hồng Lôi và Phong Hạo bận rộn với hai khẩu súng, căn bản không có kẽ hở để chi viện Giang Nhất.

Hiện tại, tất cả mọi người đều đối mặt với thử thách sinh tử, tự thân còn khó bảo toàn.

Mọi người chỉ có thể cầu nguyện Giang Nhất đánh bại được sói vương tuyết!

Giang Nhất điềm tĩnh nhìn con sói vương hùng vĩ.

Sói vương cũng nhìn chằm chằm Giang Nhất, nanh vuốt lộ ra trông cực kỳ dữ tợn.

Từ góc nhìn camera của Giang Nhất, khán giả có thể thấy rõ thể hình và dáng vẻ của con sói vương này.

Dù không đứng trước mặt nó, nhưng vô số khán giả vẫn cảm thấy rùng mình kinh hãi.

Cảm giác như con sói vương này có thể ngoạm đứt đầu người ta chỉ bằng một miếng cắn.

Thật sự quá khủng khiếp.

Nếu là người bình thường đứng trước sói vương, e là đã sợ đến tè ra quần rồi, loại sói vương này tuyệt đối không phải người thường có thể chống chọi.

Nhưng Giang Nhất buộc phải làm vậy.

Nếu không, bảy người họ tuyệt đối không có đường sống.

Đường sống là do chính mình mở ra.

Giang Nhất từ từ giơ Hắc Kim Cổ Đao lên thủ thế.

Lỗ mũi sói vương phì ra hơi nóng, hắt hơi một cái rồi lập tức lao lên.

Có điều sói vương không ngu ngốc như lũ sói trước, không để lộ phần bụng mềm mại nhất cho Giang Nhất, nó vồ tới trước mặt, định dùng miệng ngoạm lấy sống đao Hắc Kim Cổ Đao!

Chương 178

Loài sói đều có máu liều, căn bản không màng đến việc tay kia của Giang Nhất đang cầm Tiểu Thần Phong.

Có vẻ nó biết Tiểu Thần Phong đối với thể hình của nó thì không đủ để gây chết người.

Chẳng qua nó đã quá xem thường sức mạnh của Giang Nhất.

Sống đao Hắc Kim Cổ Đao bị ngoạm lấy nhưng không hề tuột khỏi tay Giang Nhất, sau một thoáng giằng co ngắn ngủi, móng vuốt của sói vương cào mạnh vào vai Giang Nhất!

Móng vuốt sói vương thô ráp, lông sói toàn thân cứng như thép, nếu đơn đả độc đấu với hổ, sư tử e là cũng không kém cạnh.

Giang Nhất chỉ cảm thấy vai mình như bị một chiếc búa tạ nện vào, suýt chút nữa thì trật khớp!

Quần áo lập tức bị cào rách ba đường, máu tươi chảy ra!

Nhưng Hắc Kim Cổ Đao vẫn không hề rơi mất!

Một cơ hội tốt.

Giang Nhất xoay ngược tay, Tiểu Thần Phong đâm thẳng vào mắt sói vương!

Ô...

Sói vương không kịp trở tay, phản ứng của nó không nhanh bằng Giang Nhất, động tác không mãnh liệt bằng, trong tình trạng vai bị thương mà hắn vẫn có thể tung ra đòn phản kích hiệu quả nhất!

Mặt sói vương đầy máu!

Mắt trái bị đâm thủng.

Mất đi thị lực một bên mắt, sói vương phẫn nộ vô cùng, nhưng dường như nó quá hiểu rõ người trước mặt này không dễ chọc vào, hú lên hai tiếng rồi nhanh chóng quay đầu chạy mất.

Nó dẫn theo lũ sói còn lại, cụp đuôi chạy biến!

Những người khác không hiểu chuyện gì, thấy bầy sói vốn tấn công dày đặc đột ngột biến mất trong màn tuyết lớn. "Chuyện gì thế?" Hồng Lôi sờ sờ má, phát hiện má mình cũng bị móng vuốt cào trúng, giờ mới thấy đau!

Nha Nha là người đầu tiên lao về phía Giang Nhất: "Anh Giang, anh không sao chứ?" Giang Nhất lắc đầu, dù cánh tay đang chảy máu nhưng những chỗ khác không có vấn đề gì lớn, thương thế không quá nặng.

Hoàng Bác nói: "Giang tiểu ca đánh đuổi được sói vương rồi!" Phong Hạo nói: "Tôi thấy mặt sói vương đầy máu, hình như bị mù một mắt, chúng ta an toàn rồi!" Khán giả một phen chấn động. "Giang tiểu ca trâu bò quá!

Đuổi được cả sói vương!" "Trời đất ơi, một mình đánh bại con sói vương cao bằng người?

Nếu không tận mắt chứng kiến thì tôi tuyệt đối không tin!" "Kịch tính quá!

Không có Giang tiểu ca dũng mãnh, có thể một đao đâm mù mắt sói vương, nhát đao đó thật sự quá soái!" "Một người có thể bức lui sói vương, Giang tiểu ca tuyệt đối không phải người thường!

Tôi phục rồi." "Yêu rồi yêu rồi, Giang tiểu ca soái quá đi mất." "Đánh dấu chủ quyền nhé, người đàn ông cầm đao này là chồng tôi, những người khác đừng có giành với tôi." "May thật, vốn dĩ mấy người họ đều rơi vào cảnh nguy hiểm nhất, Nha Nha có lẽ không

chống đỡ nổi nữa, may mà Giang tiểu ca đã giải quyết được việc này!" "Kịch tính thật!" Khán giả sôi sục.

Không ai ngờ được Giang Nhất sẽ dùng một con dao găm nhỏ để giải quyết nguy hiểm, thật khiến người ta cảm thấy không tưởng nổi.

Trên thảo nguyên tuyết, những bông tuyết lớn bắt đầu rơi xuống.

Mấy người họ đều có cảm giác vừa từ cõi chết trở về.

Ban đầu lũ bò Tây Tạng bị dọa đến mức sắp chạy về phía rìa vực, mấy người họ cũng bị bầy sói áp sát.

Hồng Lôi và Phong Hạo vì trên tay có súng săn, mà trên thảo nguyên, lũ sói tuyết thù hận nhất là thợ săn nên hai người bị tấn công dữ dội nhất.

Hồng Lôi bị thương ở mặt, cổ và chân, tình trạng chảy máu còn nghiêm trọng hơn cả Giang Nhất.

Nếu sói vương rút lui chậm một chút... hậu quả thật khôn lường.

Nhưng dù sao thì mạng của mọi người cũng được giữ vững.

Toàn bộ sói tuyết biến mất ở phía xa, cho đến khi không còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa, Hồng Lôi mới ngồi bệt xuống tuyết, thở hắt ra một hơi: "Cuối cùng cũng đi rồi!" Nói xong, hai mắt đảo ngược, ngất lịm đi.

Đừng nhìn Hoàng Bác và Hồng Lôi hay đấu khẩu cãi vã, nhưng khi có chuyện thật sự xảy ra, tình huynh đệ lại bộc lộ rõ nét.

Hoàng Bác lập tức lao đến bên cạnh Hồng Lôi, sờ lên mũi hắn, thở phào nhẹ nhõm: "Không sao, chỉ là ngất đi thôi." Trương Thần Lộ nói: "Do mất máu nhiều quá, chúng ta cần tìm nơi trú ẩn gấp để nghỉ ngơi." Giang Nhất cũng ngồi bệt dưới đất, Nha Nha đang băng bó vết thương cho hắn, nửa cánh tay lộ ra ngoài sắp bị đóng băng đến nơi.

Nha Nha nhìn ba vết thương sâu thấy tận xương trên vai Giang Nhất, mắt rưng rưng lệ, có lẽ kể từ khi quen nhau, đây là lần Giang Nhất bị thương nặng nhất.

Giang Nhất cười ha ha nói: "Không sao, vết thương nhỏ thôi, đừng lo lắng." Nha Nha hừ một tiếng: "Vết thương nhỏ cái gì!

Lần sau nhất định không được xung động như vậy, đừng quên, Mạc Kim Giáo úy, hợp thì sống, phân thì chết, anh định để em chết một mình sao?" Giang Nhất: "Ờ..." Hoàng Bác nhìn hai người, rồi lại nhìn trời, ra vẻ không muốn làm phiền thế giới của hai người.

Những người khác cũng nhìn ra Nha Nha thật sự đã động lòng với Giang Nhất, nếu không đã chẳng quan tâm đến thế.

Giang Nhất ho khan một tiếng, đợi băng bó xong, tuyết rơi càng lúc càng lớn, mới chốc lát đã dày bằng lòng bàn tay, để lâu nữa có khi cả đám bị tuyết vùi mất.

Hắn nói: "Chúng ta mau tìm chỗ nào tránh một chút." Hoàng Bác và Phong Hạo khiêng Hồng Lôi đã được băng bó lên lưng bò, hỏi: "Đi đâu bây giờ?

Nơi này chỉ có Tàng Cốt Câu là có thể tránh gió tuyết thôi." Giang Nhất nói: "Đến Tàng Cốt Câu." Giữa thảo nguyên tuyết bao la, ngoài Tàng Cốt Câu ra cũng chẳng còn nơi nào khác để trú ẩn.

Tuyết rơi kiểu này không biết bao giờ mới tạnh, trên bản đồ ngoài Tàng Cốt Câu ra không có vị trí nào tránh được.

Mọi người chỉ có thể quay lại đường cũ.

Khi quay về, họ phát hiện dấu chân của mình đã biến mất, chỉ còn vô số dấu chân sói lan ra khắp dốc Ca Thanh.

Hoàng Bác nói: "Hang ổ của lũ sói con này chắc không phải cũng ở Tàng Cốt Câu đấy chứ?" Giang Nhất nói: "Phía trước dù là hang sói

thì tôi cũng phải xông vào, nếu không sớm muộn gì cũng bị tuyết vùi chết hoặc chết còng." Lúc này Hồng Lôi đã tỉnh, vì mất máu hơi nhiều nên chỉ kêu lạnh, may mà tinh thần vẫn ổn, còn cãi nhau với Hoàng Bác được vài câu.

Cả nhóm tiến vào Tàng Cốt Câu, thực chất là một vết nứt lớn trên sông băng, nhưng bên dưới ít ra là đất đóng băng, không phải lo lắng về gió tuyết.

Mọi người tìm một góc khuất, lập tức buộc bò Tây Tạng, bắt đầu dựng lều, nhóm lửa, nấu canh.

Họ làm nóng trà bơ, nấu ít thịt khô cho Hồng Lôi ăn, sắc mặt trắng bệch của Hồng Lôi đã có chút hồng hào trở lại.

Cơ thể hắn cường tráng nên hồi phục khá nhanh, chẳng mấy chốc đã hoạt bát như xưa.

Giang Nhất cũng bị Nha Nha ép uống khá nhiều canh thịt, uống đến mức bụng kêu ọc ọc, như chứa cả một hồ nước bên trong, khiến hắn vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại không cách nào từ chối.

Chương 179

Trời đã về khuya.

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện cực quang màu đỏ, cùng với cảnh tuyết rơi trông vô cùng mỹ lệ.

Nhưng nhìn kỹ thì lại thấy như một màu máu đỏ rực.

Hoàng Bác nói: "Mẹ ơi, ở địa phương này hình như đó là điềm báo không lành." Giang Nhất thuận miệng đáp: "Chẳng có gì là không lành cả, chỉ là truyền thuyết thôi, chuyện tự sát tôi cũng thấy rồi, chẳng qua chỉ là cực quang thôi mà." Những người khác gật đầu.

Hồng Lôi cử động cánh tay bị thương, hoàn toàn không nhấc lên nổi, nói: "Bầy sói kia chắc không quay lại nữa chứ?

Nếu chúng quay lại, lão Lôi tôi thật sự tiêu đời." Giang Nhất nói: "Chưa chắc đâu, loài sói vốn cực kỳ thù dai, nhưng vì sói vương bị thương nên đêm nay ít nhất chúng ta có thể ngủ một giấc an lành, nhưng vẫn cần luân phiên gác đêm." Nha Nha tự nguyện xung phong: "Mọi người nghỉ ngơi trước đi, em gác lượt đầu!" Mọi người đã mệt mỏi rã rời.

Giang Nhất cũng vậy, không lâu sau, trong doanh trại đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng lửa trại bập bùng...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Gió tuyết bên ngoài thổi suốt cả một đêm.

Tàng Cốt Câu quả nhiên là nơi tốt, dù tiếng gió bên ngoài rất lớn nhưng khi mọi người nghỉ ngơi thì chẳng có chút động tĩnh nào, vô cùng yên tĩnh.

Giang Nhất thậm chí còn mơ một giấc mơ đẹp về Nha Nha.

Mơ thấy Nha Nha biến thành Tinh Tuyệt nữ vương, cùng hắn nắm tay nhau!

Không hiểu sao lại có giấc mơ đó, có lẽ do mất máu nhiều nên não thiếu oxy.

Buổi sáng, mọi người thu dọn doanh trại, bổ sung thể lực lần nữa.

Dù hôm qua mọi người đều bị thương ở mức độ khác nhau, nhưng sau một đêm nghỉ ngơi đã hồi phục đáng kể, ngay cả người bị thương nặng nhất là Hồng Lôi cũng nói năng sang sảng.

Cánh tay hắn có hơi khó cử động nên đành giao khẩu súng săn chưa dùng đến cho Hoàng Bác.

Gió tuyết đã tạnh từ nửa đêm.

Sau khi Giang Nhất tỉnh dậy, hắn nói với Nha Nha: "Sao em không gọi anh dậy gác đêm?" Nha Nha ân cần đáp: "Anh bị thương thế kia sao để anh gác đêm được." Nhiệt Ba vừa tỉnh giấc bên cạnh liền trêu: "Chị Nha Nha thật sự quan tâm Giang tiểu ca ghê nha." Nha Nha đỏ mặt: "Chị đi thu dọn đồ đạc đây." Đợi Nha Nha đi rồi, Nhiệt Ba ghé tai Giang Nhất nói nhỏ: "Chị Nha Nha dường như thích anh đấy." Giang Nhất đeo ba lô lên, tra đao vào vỏ, mỉm cười không nói gì.

Về mặt tình cảm, đối mặt với sự chăm sóc chu đáo của Nha Nha, hắn cũng cảm nhận được.

Nhưng hắn biết, hiện tại cả đám đang đặt tính mạng lên trên hết, không biết lúc nào sẽ mất mạng.

Ở bên Nha Nha, không phải là hại người ta sao?

Vả lại hiện giờ đang livestream cơ mà.

Livestream yêu đương ư?

Có chút không thoải mái nha!

Mọi người thu dọn trang bị, trận chiến tối qua cũng không làm mất mát món đồ nào, sau khi thu dọn xong, cả nhóm tiếp tục lên đường.

Giang Nhất nhìn bản đồ do A Cát Đa Lạt Ma để lại: "Đi hết Tàng Cốt Câu này chắc là đến nơi có Ma Quốc thần cung rồi." Hoàng Bác hỏi: "Trên đường chắc không còn nguy hiểm nữa chứ?" Giang Nhất lại bảo: "Không nhất định đâu." Mọi người đồng loạt nhìn hắn.

Giang Nhất nói: "Mọi người nghĩ xem, hang ổ của lũ sói tuyết kia có thể ở dải thảo nguyên tuyết đó không?" Mọi người phản ứng nhanh, lập tức đáp: "Tàng Cốt Câu!" Giang Nhất gật đầu: "Đúng thế, nếu không có gì bất ngờ thì lũ sói tuyết đó cũng đang ở Tàng Cốt Câu, chỉ là có gặp lại chúng hay không thì phải xem vận may của chúng ta rồi." Mọi người cảm thấy có chút rùng mình.

Nghĩ kỹ lại, dải thảo nguyên tuyết phía trên hoàn toàn không có nơi nào để trú ẩn, ngay cả một cái cây cũng không có, huống hồ là hang động.

Lũ sói tuyết đó chỉ có thể vào Tàng Cốt Câu để tránh gió tuyết.

Chúng lùa con mồi vào Tàng Cốt Câu, vậy nếu hang sói nằm ngay trong Tàng Cốt Câu thì chẳng khác nào dồn con mồi tự sát vào ngay cửa nhà mình, thật là hoàn mỹ.

Hồng Lôi nói: "Lũ sói này thông minh quá!" Hoàng Bác: "Giờ chỉ có thể hy vọng bầy sói tuyết kiêng dè sức mạnh của chúng ta mà không tấn công nữa thôi." Rìa ngoài Tàng Cốt Câu đều bị tuyết bao phủ, trận tuyết đêm qua dày đến nửa thân người, mọi người tự nhiên không thể đi từ bên ngoài vào, chỉ có thể đi dọc theo Tàng Cốt Câu.

Dù biết phía trước có thể có sói nhưng cũng chỉ còn cách đâm đầu mà đi, bởi nếu không đi thì lời nguyền trên người sớm muộn cũng linh nghiệm.

Nhóm người đi ròng rã nửa ngày, trong không khí phảng phất một mùi hôi thối, có cả mùi hôi đặc trưng của loài sói.

Giang Nhất nhắc: "Có thể là hang sói, mọi người cẩn thận." Vừa dứt lời, tình cảnh phía trước đã đập vào mắt.

Hai bên Tàng Cốt Câu có không ít hang động đen ngóm, lố nhố đầu sói thò ra, thậm chí có cả những con sói con mới cao đến mắt cá chân.

Mọi người lập tức căng thẳng.

Giang Nhất ưỡn ngực, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi đầu tiên.

Ngay lúc này, từ một hang động lớn ở giữa các hang đó vang lên một tiếng sói hú.

Sau đó, lũ sói đứng bất động, trố mắt nhìn nhóm Giang Nhất từ từ đi qua.

Mọi người không ai nói lời nào.

Không cần đoán cũng biết, sói vương hú lên là để ra lệnh cho bầy sói không được tấn công nhóm Giang Nhất.

Có lẽ nó vẫn còn e sợ năng lực của Giang Nhất nên không dám manh động.

Khi mọi người sắp đi hết đoạn đường, từ trong hang động đó xuất hiện một cái đầu sói to tướng.

Một con mắt sói hung tợn và đầy kiêng dè nhìn chằm chằm vào mọi người.

Giang Nhất nói nhỏ: "Đi lùi lại mà đi." Hắn sợ sói vương tập kích bất ngờ.

Nhưng sói vương dường như không có ý định tấn công, chỉ đứng nhìn mọi người đi xa dần.

Cho đến khi không còn thấy hang sói đâu nữa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Lôi nằm vật lên lưng bò, không thèm nhúc nhích.

Có vẻ đoạn đường vừa rồi đã vắt kiệt lòng dũng cảm của mọi người.

Cảnh tượng một bầy người và một bầy sói đối trì trong hẻm núi thực sự khiến vô số người thót tim.

Phong Hạo nói: "Tôi thấy mắt con sói vương đó vẫn đang chảy máu, có thể vì lý do đó mà nó không tấn công.

Nhưng sói là loài động vật thù dai, chúng ta mau đi thôi!" Giang Nhất gật đầu, vô cùng đồng ý.

Mọi người tăng tốc bước chân.

Chương 180

Lúc nãy áp sát bò Tây Tạng còn có thể cảm thấy chúng đang run bần bật, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể vắt chân lên cổ mà chạy.

Giờ cuối cùng cũng có thể chạy thoải mái rồi.

Cả nhóm mất nửa ngày trời để rời khỏi cái hẻm núi Tàng Cốt Câu khủng khiếp đầy rẫy xương cốt động vật kia.

Tàng Cốt Câu có tên gọi như vậy là vì trong hẻm núi có vô số xương cốt động vật rải rác, do đó mà thành tên.

Trước đó lúc ở Tàng Cốt Câu vào ban đêm thì không thấy đáng sợ lắm, nhưng khi đi hết quãng đường, mọi người cảm thấy không hề đơn giản, hầu như chỗ nào cũng có xương cốt động vật.

Không biết chúng đã tồn tại từ bao nhiêu năm rồi, có lẽ từ mấy trăm năm trước đã có Tàng Cốt Câu.

Rời khỏi Tàng Cốt Câu, Hoàng Bác hỏi: "Nếu thế thì bầy sói này đã tồn tại hàng trăm hàng nghìn năm rồi sao?" Giang Nhất gật đầu đáp: "Đúng thế, bầy sói này chắc là yêu nô của Ma Quốc.

Trước đây tôi xem bích họa ở luân hồi miếu tại di chỉ Cổ Cách vương quốc có thấy nhắc về loài sói, bầy sói này chắc là đang thủ hộ Côn Luân thần cung!" Mọi người gật đầu, suy luận của Giang Nhất từ trước đến nay chưa bao giờ sai. "Không biết bầy sói có bám theo chờ cơ hội không." Phong Hạo có chút lo lắng nói.

Qua khỏi Tàng Cốt Câu, đích đến tiếp theo là nơi người địa phương gọi là sông băng 'Thần Loa Câu'.

Địa thế đặc thù của vùng Tạng tạo nên kỳ quan có một dải rừng nguyên sinh nằm giữa các sông băng.

Có rừng thì sẽ có oxy, mọi người có thể thở phào một chút.

Nhưng rừng nguyên sinh không có người qua lại nên không có đường, mà không có đường thì bò Tây Tạng không mang theo được.

Thế là mọi người bàn bạc trước cửa rừng.

Hồng Lôi nói: "Hay là buộc mấy con bò này vào gốc cây là được, đợi lúc quay về có thể tiếp tục cưỡi đi." Giang Nhất lại bảo: "Không được, nếu buộc bò vào cây, lỡ có bầy sói đuổi tới thì chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, tôi nghĩ cứ thả rông chúng ở đây là được, trong rừng này chắc chúng không đi xa đâu." Mọi người thấy Giang Nhất nói có lý, bèn để lại một phần vật tư vùi trong tuyết, sau đó để mấy con bò vừa trải qua bao phen kinh sợ được thư thả tản bộ ở cửa rừng.

Còn chuyện chúng có bị sói vây khốn không thì chỉ đành phó mặc cho ý trời.

Tiến vào rừng, Giang Nhất lật xem cuốn cổ kinh Ma Quốc do A Cát Đa Lạt Ma để lại.

Đối chiếu với địa hình bên trên, vốn tưởng Thần Loa Câu không dài, nhưng mấy người họ phải đi ròng rã suốt hai ngày trời mới ra khỏi dải rừng nguyên sinh đó.

Mọi người dừng chân trước một thác băng, phía trước thác băng là một dải sông băng khổng lồ!

Xung quanh dải sông băng này là bốn ngọn núi cao chọc trời bạc trắng!

Cảnh đẹp như vậy hiếm ai được chiêm ngưỡng.

Nha Nha mặc áo lông dày sụ, đeo kính râm, quấn khăn len, chỉ lộ ra cái mũi nhỏ xinh nhưng vẫn không giấu được vẻ khả ái.

Dưới lớp kính râm, đôi mắt em lấp lánh rạng ngời. "Cảnh đẹp

tuyệt vời!

Đẹp hơn tất cả những cảnh em từng thấy!" Nha Nha ngẩn ngơ nói.

Những người khác cũng bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt.

Bốn ngọn núi sừng sững nơi chân trời, ánh mặt trời chiếu nghiêng lên những đỉnh tuyết như được dát một lớp viền bạc.

Mặt băng giữa bốn đỉnh tuyết sáng loáng như một viên bảo thạch khổng lồ khảm vào giữa.

Cảnh sắc này tuyệt đối chưa ai từng thấy, cũng không ai có thể ghi lại được, bởi nơi này không phải người bình thường có thể đặt chân tới.

Trong khoảnh khắc đó, cảnh đẹp tuyệt mỹ cũng làm chấn động hàng trăm triệu khán giả. "Đẹp đến mức nghẹt thở!" "Ở đây đẹp quá, chưa từng thấy sông băng nào như thế này, cứ như đang ở thiên cung băng giá vậy!" "Chưa từng thấy ai đăng ảnh như thế này về dãy Côn Luân, quả nhiên cảnh đẹp nhất đều nằm ở những nơi chưa có dấu chân người." "Đẹp quá!

Nếu mấy người họ có máy ảnh rồi chụp lại nơi này thì tuyệt đối có thể đoạt giải nhiếp ảnh đấy." "Không xem chương trình này thì sao thấy được cảnh tượng mỹ lệ nhường này, chương trình thám hiểm đúng là có thu hoạch ngoài ý muốn." "Cái hay của chương trình thám hiểm là bạn vĩnh viễn không biết giây tiếp theo mình sẽ gặp được điều gì." Tất cả những ai chứng kiến cảnh này đều bị chấn động.

Giang Nhất không quên nhiệm vụ của mình, đợi mọi người bình tâm lại, hắn nói: "Trong cổ kinh có ghi lại, nơi tọa lạc của Phượng Hoàng thần cung, nếu không có gì bất ngờ thì Cửu Tầng Yêu Tháp mà chúng ta tìm kiếm nằm ngay dưới dải sông băng này." Mọi người nhìn

dải sông băng bao la, hít sâu một hơi.

Hoàng Bác hỏi: "Ở dưới đó sao?

Dưới lớp băng dày, tìm kiểu gì đây?

To lớn thế này, khó quá đi mất!" Hồng Lôi lo lắng: "Chẳng lẽ chúng ta phải đục băng?

Lớp băng này dày bao nhiêu chứ?

Chắc cái rìu của tôi cũng đục không nổi." Giang Nhất mỉm cười: "Tự nhiên không cần dùng rìu, tôi đã đến đây thì chắc chắn có cách khác." Hắn không giải thích chi tiết mà rảo bước đi về phía sông băng.

Sông băng nhìn từ trên xuống thì không lớn, nhưng khi bước vào rìa mới thấy rộng mênh mông bát ngát.

Việc tìm kiếm Cửu Tầng Yêu Tháp trên đó không hề dễ dàng.

Ngay sau khi vừa tiến vào sông băng, mọi người phát hiện ra sau lưng có bầy sói bám theo!

Bầy sói đã lặng lẽ theo đuôi họ suốt hai ngày đêm trong rừng, hôm nay cuối cùng cũng lộ diện!

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là bầy sói này dường như không định tiến vào sông băng. "Lũ sói đó hình như đã theo chúng ta lâu rồi, sao giờ vẫn chưa xông ra?" Mọi người bước lên sông băng, ngoảnh đầu nhìn lại thấy trong rừng xuất hiện không ít đốm trắng.

Đi đầu tiên chính là con sói vương cao bằng người kia.

Qua vài ngày, mắt của sói vương trông có vẻ đã hồi phục phần nào, vì thiếu một con mắt nên trông nó càng thêm hung hãn.

Nhưng khi nhìn về phía sông băng, vẻ hung hãn đó biến mất.

Lần theo hơi mắm đuổi theo nhóm Giang Nhất suốt thời gian dài,

hôm nay chúng mới ra khỏi rừng đến đây.

Vốn dĩ có cơ hội tập kích từ sau lưng, nhưng chúng không hề cử động, chỉ đứng nhìn bảy con người tiến vào sông băng.

Đứng từ xa quan sát.

Mọi người không khỏi thắc mắc.

Hồng Lôi tò mò: "Sói vương chắc bị Giang tiểu ca đánh cho sợ rồi nên không dám tới nữa chứ gì." Giang Nhất mỉm cười lắc đầu: "Không phải vậy đâu, dải sông băng này chính là nơi tọa lạc của Ma Quốc thần cung, tôi cũng biết rồi, tộc sói tuyết từng là yêu nô của Ma Quốc, bị Ma Quốc nữ vương nô dịch.

Đối với chúng, vùng sông băng nơi thần cung tọa lạc là nơi bất khả xâm phạm, nên chúng không dám vào." Trương Thần Lộ nói: "Yêu nô chắc phải từ hàng nghìn năm trước rồi, chẳng lẽ lũ sói này vẫn chưa quên sao?" Giang Nhất nói: "Khế ước cổ xưa giữa quốc quân Ma Quốc và tộc sói vĩnh viễn không mất hiệu lực, dù Ma Quốc không còn tồn tại nhưng lũ sói này vẫn gánh chịu lời nguyền, vì thế chúng vẫn sẽ không tấn công, bởi trong mắt chúng, chúng ta đang là vật tế cho tà thần." "Vật tế?" Hồng Lôi hỏi lại.

Chương 181

Giang Nhất nói: "Cửu Tầng Yêu Tháp đương nhiên là nơi thờ phụng tà thần, mà thờ phụng tà thần thì đương nhiên cần có vật tế." Hồng Lôi gãi đầu, dù sao thì việc trở thành vật tế dường như cũng chẳng có gì lạ, cũng chẳng sao cả.

Nghe Giang Nhất giải thích hợp lý như vậy, mọi người cũng yên tâm phần nào.

Hoàng Bác và Phong Hạo cũng hạ súng xuống.

Hóa ra là vậy.

Đúng như Giang Nhất nói, lũ sói tuyết đứng ở rìa sông băng nhìn theo mọi người, dù muốn báo thù nhưng không con nào dám đặt chân lên mặt băng.

Nhìn bóng dáng bảy người trên sông băng dần nhỏ lại rồi biến mất, sói vương hú lên một tiếng dài, dẫn bầy sói biến mất trong rừng.

Từ đó nơi này trở thành vùng đất cấm, mọi thợ săn đều biết nơi đây có sói tuyết, chắc sẽ chẳng ai dám vào đây săn bắn nữa.

Bởi họ tự nhận không có bản sự như Giang Nhất.

Con sói vương cao bằng người kia thực sự quá khủng khiếp.

Khi mọi người tiến sâu vào dải sông băng rộng lớn thì trời đã về chiều.

Trời vừa sập tối, trên đầu như có một tấm màn đen chực chờ sập xuống bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, trên sông băng lại nổi gió lớn, trông có vẻ chẳng bao lâu nữa một trận đại phong tuyết lại kéo đến.

Hoàng Bác than vãn: "Thật xui xẻo, giờ quay lại rừng không được, nếu không bầy sói kia chắc mừng chết mất, chỉ còn cách dựng lều tại đây thôi." Gió tuyết sắp tới, nếu mọi người không trốn vào lều thì bị tuyết vùi lấp có thể sẽ bị đóng băng cho đến chết.

Những người khác cũng đồng ý với cách đó.

Họ tìm một sườn dốc khuất gió vừa đủ để chắn gió tuyết, sau đó bắt đầu dựng lều.

Giang Nhất thì quan sát phong thủy xung quanh để phán đoán vị trí đại khái của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Hắn biết dưới Cửu Tầng Yêu Tháp thông với Ác La Hải Thành, nơi đó mới thực sự là nơi giải trừ lời nguyền.

Chẳng qua nơi đây toàn là sông băng, muốn xem phong thủy chỉ có thể dựa vào vị trí của bốn ngọn núi tuyết để xem đại khái.

Trên sông băng chằng chịt các vết nứt.

Dưới lòng sông băng có hàng trăm hàng nghìn mộ huyệt tế tự của Ma Quốc, chỉ cần sơ sẩy rơi xuống dưới là có thể gặp nguy hiểm, có cả thứ gọi là 'nghiệp hỏa' trong truyền thuyết nữa, nên phải đặc biệt cẩn thận.

Khi dựng xong lều thì trời đã tối hẳn.

Vì nơi này bốn bề là núi nên trời tối rất nhanh, mặt trời vừa lặn là cả dải sông băng chìm trong bóng tối.

Gió tuyết cũng ngày một lớn hơn.

Mọi người lần lượt chui vào lều, chỉ để lại Hoàng Bác ở ngoài gác đêm.

Dù chưa phát hiện nguy hiểm trên sông băng nhưng gác đêm là việc bắt buộc, là truyền thống của đoàn đội.

Đã thám hiểm thì lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Hoàng Bác ở bên ngoài vừa xoa tay vì lạnh, vừa cầm khẩu súng săn, trong phút chốc thoáng thấy từ xa có một bóng người màu trắng lay động.

Sau đó hắn dùng ống nhòm nhìn kỹ, thất thanh kêu lên: "Mau ra đây, mau ra đây, hình như có người!" Người trong lều nghe không rõ lắm.

Hoàng Bác phải hét đến ba lần mới gọi được mọi người ra ngoài.

Hồng Lôi hỏi: "Lão Hoàng, hét gì thế?" Hoàng Bác chỉ về phía xa nói: "Đằng kia có người!

Nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo nhưng chẳng thấy gì.

Hoàng Bác kiên định nói: "Y hệt cái bóng trắng tôi thấy trước ở Tàng Cốt Câu!

Tôi thề, lần này tôi tuyệt đối không nhìn lầm!" Mọi người vô cùng tin tưởng Hoàng Bác.

Nếu là một lần thì có thể do hoa mắt, nhưng lần này Hoàng Bác lại thấy nữa thì chắc chắn là thật!

Đúng lúc mọi người đang bàn tán, từ xa lững thững tiến lại một 'người tuyết' trắng xóa to lớn!

Lần này mọi người không cần ống nhòm cũng nhìn thấy rõ!

Bởi con 'người tuyết' này cực kỳ to lớn, cao đến hơn hai đầu người!

Tuyệt đối không phải người bình thường, mà người bình thường cũng không thể xuất hiện ở đây!

Hồng Lôi hét lớn: "Cái quái gì thế này?" Con người tuyết đó xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, đang từ từ tiến lại gần.

Hình thái của con 'người tuyết' này nhìn giống người nhưng tư thế đi lại rất quái dị, chân không nhấc lên mà cứ lết trên mặt đất.

Còn có tiếng động gì không thì mọi người không nghe rõ vì tiếng gió tuyết gào thét đã át đi mọi âm thanh.

Mọi người đờ đẫn nhìn con 'người tuyết' đó tiến về phía mình!

Giang Nhất hiện giờ đã chắc chắn, con 'người tuyết' này chính là Tuyết Di Lặc trong truyền thuyết.

Thứ này chỉ xuất hiện vào ban đêm.

Nó đã lớn đến mức này thì chắc chắn đã nuốt chửng không ít động vật.

Bởi hắn nhớ trong nguyên tác, Tuyết Di Lặc nếu trong hai ba ngày không nuốt xác chết thì sẽ biến mất.

Hiển nhiên con Tuyết Di Lặc này khác xa trong nguyên tác, có lẽ ở Tàng Cốt Câu nó đã nuốt không ít xác động vật nên mới to lớn đến nhường này!

Trước đó ở trại của bọn thợ săn trộm thấy có hai cái xác, xung quanh có ba cái ba lô, có thể có ba người.

Vậy thì bên trong con Tuyết Di Lặc này có lẽ là xác của người thứ ba!

Lúc này, khi 'Tuyết Di Lặc' cách doanh trại mọi người khoảng mười mấy mét, Giang Nhất đột ngột giật lấy khẩu súng săn trên tay Hoàng Bác, nổ súng vào người 'Tuyết Di Lặc'!

Đoàng!

Trên người 'Tuyết Di Lặc' xuất hiện vài cái hố xoáy rồi biến mất không dấu vết, cũng không thấy chảy máu. (Thực ra là có chảy ra máu trắng nhưng lúc đó nhìn không rõ).

Chương 182

Hồng Lôi giật mình: "Cái giống gì thế này?

Dã nhân Côn Luân à?" Hoàng Bác nói: "Tôi cũng tưởng là dã nhân, nhưng dã nhân mà không sợ súng sao?" Phong Hạo giơ khẩu súng săn trong tay lên, vốn dĩ không dám tùy tiện nổ súng, nhưng Giang Nhất đã ra tay thì hẳn đương nhiên không thể tụt hậu.

Phải ra tay trước để chiếm ưu thế.

Sau phát súng thứ hai, 'người tuyết' vẫn không hề hấn gì, vẫn lừng lững tiến tới!

Thứ quái dị như thế này chẳng cần Giang Nhất giải thích, mọi người đều biết đó không phải thứ tầm thường!

Phải làm sao đây?

Khán giả bị dọa cho ngây người. 'Người tuyết' này đã vượt quá nhận thức của họ. "Mẹ nó, cái gì thế?" "Quái vật tuyết à?

Yêu quái trong truyền thuyết sao?" "Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có yêu quái?

Đúng là không sợ súng, không sợ đạn, thứ đó có nguy hiểm không vậy?" "Nhìn nó tròn trịa, cảm giác cũng có chút đáng yêu nhỉ?" "Đáng yêu cái con khỉ, nhìn kĩ kìa, nó không có ngũ quan, không có mặt, rõ ràng là một thứ cực kỳ khủng khiếp." "Một con người tuyết hình người, cứ thấy sai sai ở đâu đó, hay là dã nhân trong truyền thuyết?

Nhưng ở nơi băng thiên tuyết địa này, sao lại có thứ như người tuyết được chứ?" Khán giả xôn xao không hiểu mọi người vừa phát hiện ra thứ gì.

Chương trình livestream này luôn luôn tìm thấy những thứ chưa

từng thấy bao giờ.

Nhưng thứ này nhìn có vẻ khác với những thứ khác, trông giống hệt con người tuyết đáng yêu trong phim hoạt hình.

Có điều con 'người tuyết' này hơi to và không sợ súng.

Trên sông băng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Giang Nhất, mọi người biết thứ này tuyệt đối không dễ chọc.

Hoàng Bác hỏi: "Giang tiểu ca, rốt cuộc thứ này là gì?

Cậu có biết không?" Giang Nhất gật đầu đáp: "Tuyết Di Lặc." Trương Thần Lộ kinh ngạc: "Tuyết Di Lặc?

Con Tuyết Di Lặc trong truyền thuyết sao?" Giang Nhất nghiêm túc gật đầu.

Những người khác thấy Trương Thần Lộ lộ vẻ sợ hãi thì càng lo lắng hơn.

Hồng Lôi gãi đầu, nhìn Giang Nhất và Trương Thần Lộ hỏi: "Rốt cuộc nó là cái gì?" Trương Thần Lộ trầm tư một chút rồi nói: "Ông nội tôi có một cuốn sổ tay, trên đó ghi chép về các loài động vật trong truyền thuyết, Tuyết Di Lặc là một trong số đó, hình như từng xuất hiện trong một cuốn kinh thư." Cô e dè nhìn con Tuyết Di Lặc đang chậm chạp tiến lại gần rồi nói tiếp: "Truyền thuyết kể rằng, nó là một loại yêu quái sinh tồn dưới mặt băng, chúng tụ tập lại chui vào những xác chết mới chết không lâu, sau đó cái xác sẽ phình to ra như quả khí cầu, rồi chúng sẽ vồ cắn người hoặc động vật, nuốt chửng vật sống!" Mọi người nghe xong đều kinh hãi nhìn con Tuyết Di Lặc càng lúc càng tới gần.

Không ngờ Ma Quốc lại có thứ kỳ quái như vậy trong truyền thuyết.

Nó biết vồ cắn người sống.

Vốn dĩ trông nó như một con người tuyết vô hại, thậm chí có chút đáng yêu, lúc này lại trở nên vô cùng đáng sợ.

Thứ này ký sinh trên tử thi rồi mới biến thành hình dạng như thế này, khiến mọi người càng thêm rùng mình.

Thảo nào Giang Nhất chẳng nói chẳng rằng đã cho nó một phát súng.

Hồng Lôi nói: "Chẳng phù hợp với sinh học gì cả, một thứ nhỏ bé sao có thể biến thành thế này được?" Giang Nhất bảo: "Không phải một con, mà là cả một bầy." Hồng Lôi gật đầu, ra là vậy: "Thế giờ chúng ta phải làm gì?" Thấy con Tuyết Di Lặc càng lúc càng gần, thậm chí động tác còn nhanh hơn vài phần, như thể đã nhìn thấy con mồi, mà vẫn chưa có cách đối phó.

Giang Nhất biết hôm nay gặp phải Tuyết Di Lặc là do xui xẻo.

Hiện tại chưa có ai chết, vốn dĩ sẽ không dẫn dụ loại sinh vật khủng khiếp này tới.

Nhưng ngặt nỗi trước đó đã xuất hiện tử thi.

Giang Nhất quát: "Nha Nha, lấy muối ra cho anh!" Nha Nha ngơ ngác: "Hả?

Muối?

Anh Giang định làm gì?

Ăn cơm à?" Lúc này rồi còn tâm trạng nào mà ăn cơm chứ?

Giang Nhất rút Hắc Kim Cổ Đao ra nói: "Lấy đâu ra thời gian mà ăn cơm!

Thứ này sợ muối!

Mau ném lên người nó!" Nha Nha ớ một tiếng, vội vàng chạy vào lều, lục trong ba lô lấy ra khá nhiều muối.

Muối là thứ không thể thiếu khi nấu ăn của mọi người, nếu lâu ngày không ăn muối có thể dẫn đến nhiều bệnh tật.

Nhưng giờ mọi người chẳng quản được nhiều thế nữa.

Nếu không chế phục được 'Tuyết Di Lặc' thì tất cả có thể sẽ chết ở đây.

Nha Nha mang hết muối ra.

Giang Nhất bảo: "Đợi đã, đợi nó tiến lại gần hơn hãy ném!" Giang Nhất không biết vài cục muối có đánh tan được lũ 'Tuyết Di Lặc' này không, con 'Tuyết Di Lặc' cao hơn hai đầu người, không biết hiệu quả của muối có rõ rệt không.

Khi Tuyết Di Lặc chỉ còn cách mọi người bốn năm mét, động tác của nó đột ngột nhanh hẳn lên.

Giang Nhất quát: "Ném!" Nha Nha lập tức ném ba bốn cục muối trên tay vào người 'Tuyết Di Lặc'!

Muối cũng màu trắng, ném thẳng vào người Tuyết Di Lặc chẳng thấy sủi tăm gì, như sỏi ném xuống nước, vô cùng yên tĩnh.

Giang Nhất nhíu mày: "Chẳng lẽ muối không có tác dụng?

Trong nguyên tác là giả sao?" Đang lúc hắn suy nghĩ, trên người Tuyết Di Lặc bỗng xuất hiện từng đợt sóng lăn tăn, như nước đang sôi vậy.

Những thứ màu trắng ở thân trên lập tức rụng xuống, để lộ ra một bộ khung xương đỏ hỏn!

Trên khung xương chẳng còn tí da thịt nào.

Mọi người nhìn thấy mà rùng mình, thứ này ăn sạch sành sanh

huyết nhục của cái xác, không chỉ có khung xương người mà còn có không ít xương động vật.

Những thứ màu trắng dạng sợi rơi xuống đất, trong nháy mắt đã chui tọt xuống dưới mặt băng, biến mất không dấu vết.

Quả nhiên thứ này sợ muối.

Chương 183

Những con chạm phải muối trong 'Tuyết Di Lặc' đều rụng xuống tháo chạy.

Mọi người vừa thở phào một hơi thì phát hiện những con Tuyết Di Lặc chưa chạm muối lại bắt đầu dung hợp, từ từ hình thành lại hình người!

Có điều con 'người tuyết' này thể hình nhỏ hơn, cao xấp xỉ mọi người.

Hoàng Bác nói: "Nha Nha, tiếp tục ném đi!" Nha Nha khổ sở nói: "Anh Bác, em ném hết sạch muối của chúng ta rồi, sớm biết thế này em đã không cho nhiều muối vào nồi thịt thế kia!" Đến lúc này rồi mà còn tính toán chuyện nấu cơm cho bao nhiêu muối nữa.

Phải thừa nhận rằng Nha Nha đã trưởng thành hơn nhiều so với lúc mới tham gia chương trình.

Lâm nguy không loạn, còn biết đùa nữa. 'Tuyết Di Lặc' vẫn chưa động đậy, trông có vẻ đang thích ứng lại với cái lớp vỏ xác.

Thừa cơ hội này, Giang Nhất lấy trong ba lô ra một cái chai nhỏ đựng đầy xăng, ném thẳng vào người Tuyết Di Lặc, sau đó lấy bật lửa chống gió ném vào.

Trong phút chốc lửa cháy ngút trời! 'Tuyết Di Lặc' như bị nổ tung, vô số 'sợi lửa' văng ra, rơi xuống mặt băng, cuối cùng chỉ còn lại quần áo và xương cốt.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Lúc mấu chốt vẫn phải trông chờ vào Giang Nhất!

Giang Nhất nhìn mặt băng, những con Tuyết Di Lặc chạy thoát kia

không biết là đã bị đốt sạch hay đã chui xuống dưới mặt băng mà không để lại chút dấu vết nào.

Hắn quyết đoán nói: "Đi!

Chúng ta không thể đóng quân ở đây nữa, quá nguy hiểm!" Mọi người gật đầu.

Nơi này quả thực không thể ở lại thêm.

Không chỉ vì bộ khung xương đỏ hỏn kia, mà vì dưới mặt băng còn có lũ 'Tuyết Di Lặc'.

Ai biết được những thứ trắng hếu kia có đột nhiên bò lên người mình rồi nuốt chửng huyết nhục hay không?

Nghĩ đến đây mọi người không khỏi rùng mình.

Hoàng Bác hỏi: "Giờ gió tuyết càng lúc càng lớn, chúng ta không tìm chỗ này tránh gió thì còn chỗ nào khác sao?" Giang Nhất nói: "Đến Cửu Tầng Yêu Tháp!" Cửu Tầng Yêu Tháp đúng là một nơi trú ẩn không tồi, bên trong không chỉ có nhiệt độ đủ ấm mà còn có thể chắn gió tuyết, lại an toàn.

Hoàng Bác gãi đầu: "Nhưng giờ chúng ta đâu biết cái tháp yêu quái đó nằm ở đâu dưới lớp băng này đâu!" Giang Nhất lại giơ súng săn lên, bắn liên tiếp ba phát lên bầu trời!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Vì đêm nay có đại phong tuyết nên tiếng súng không quá đột ngột, cũng không gây ra lở tuyết.

Mọi người trố mắt nhìn Giang Nhất.

Giang Nhất nhắm mắt lại.

Ba tiếng súng vang vọng giữa bốn bề núi tuyết, bị gió tuyết át đi một phần nhưng vẫn lọt vào tai Giang Nhất.

Thính Lôi Tham Mộ!

Tuyệt kỹ của Giang Nhất!

Đúng như đã nói trước đó, trên sông băng không dùng được phong thủy để tìm mộ, chỉ có thể dùng 'Thính Lôi Tham Mộ' để khóa định vị trí Cửu Tầng Yêu Tháp!

Độ khó có thể hình dung được!

Lúc ở sa mạc, Giang Nhất chỉ cần nổ một phát súng đã phán đoán được vị trí 'Tinh Tuyệt cổ quốc'.

Nhưng hiện tại giữa dải sông băng này, hắn phải bắn tới ba phát mới khóa định được vị trí.

Mọi người biết Giang Nhất có năng lực này nên đều im lặng chờ đợi.

Chờ Giang Nhất xác định phương hướng!

Phải mất chừng một tuần trà, Giang Nhất mới mở mắt, chỉ tay về phía nam! "Hướng kia!

Đi!" Mọi người đã sớm thu dọn xong trang bị, lập tức khởi hành!

Giữa màn gió tuyết, bảy con người từng bước tiến về phía trước. "Dừng!" "Ở đây." Giang Nhất nói xong, đặt ba lô xuống.

Lúc này tuyết rơi cực lớn, ngập đến đầu gối mọi người.

Cả nhóm đào một cái rãnh trên tuyết để tránh gió ngay tại chỗ.

Hồng Lôi trực tiếp dùng xẻng định đào lớp băng nhưng mặt băng ở đây đã đóng băng hàng trăm năm, cứng như thép, một xẻng bổ

xuống chỉ để lại một vết trắng nhạt.

Giang Nhất xua tay nói: "Để tôi!" Nói xong, hắn lấy trong ba lô ra một cái bình, đổ lên mặt băng.

Sau đó, hắn nói một chữ: "Đợi." Nha Nha tò mò nhìn nước gừng trên mặt đất: "?" Giang Nhất nói: "Nước gừng đấy, có thứ này tôi đào lớp băng sẽ hiệu quả hơn nhiều." Lạ thật.

Nước gừng mà cũng có diệu dụng như vậy sao?

Dường như mọi người hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Nhưng đối với kỹ năng đạo mộ chuyên nghiệp của Giang Nhất, mọi người đều tin tưởng 100%.

Thế là giữa trời phong tuyết, một nhóm người vây quanh nhìn chằm chằm mặt băng.

Trong số khán giả cũng có không ít sinh viên, nhưng chuyện nước gừng có thể làm tan chảy mặt băng hay không thì không phải ai cũng biết.

Tuy nhiên, vẫn có nhà khoa học, viện sĩ viện nghiên cứu đứng ra giải thích.

"Khoa học đấy, nước gừng quả thực có thể làm giảm điểm đóng băng của băng, giống như việc chúng ta rắc muối lên mặt đất vào mùa đông để đẩy nhanh quá trình tan băng thôi." "Vãi thật, chương trình này ngoài mặt là thám hiểm đạo mộ, thực chất là chương trình 'Tiến gần khoa học'!

Chương 184

Bằng chứng thép luôn!" "Quả nhiên ai cũng có chiêu riêng, Giang tiểu ca tự nhiên có cách phá băng!" "Đỉnh quá!

Hình như thực sự có hiệu quả!

Có vẻ hiệu quả còn tốt hơn muối nhiều, không hổ là Giang tiểu ca, trong bụng thực sự có chữ!" "Nếu không có chiêu này, có lẽ mọi người ở hiện trường nguy hiểm thật rồi, không bao giờ biết được Giang tiểu ca có bao nhiêu năng lực nữa!" "Có những kiến thức lạnh thực sự có thể cứu mạng vào lúc mấu chốt đấy!"...

Trong gió tuyết, mọi người đợi ròng rã nửa tiếng đồng hồ.

Mặc dù mặc đồ dày nhưng cũng không thể hoàn toàn ngăn được cái lạnh thấu xương, đã vậy ở đây không thể đốt lửa vì chẳng tìm thấy mẩu gỗ nào.

Sau khi mọi người đã lạnh cóng một lúc lâu, Giang Nhất mới nói: "Được rồi!

Bắt đầu đào!" Mọi người tinh thần chấn hưng.

Hồng Lôi cầm xẻng công binh thử một cái.

"Ê!

Dùng tốt lắm!" Cảm giác lúc này hoàn toàn khác hẳn lúc nãy.

Vừa nãy cảm giác như gõ vào đá, chấn đến tê rần cả tay.

Nhưng bây giờ lại nhẹ nhàng đào ra được những khối băng lớn, cứ như đang đào đất vậy!

"Oa!

Thần kỳ quá đi!" Hồng Lôi kinh ngạc thốt lên.

Có những đạo lý trong đó, anh không thể nào hiểu nổi.

Giang Nhất nhắc nhở: "Mọi người nhanh tay lên, thời gian không còn nhiều, gió tuyết càng lúc càng lớn, tôi không biết khi nào nó mới dừng, chỉ có vào được bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp chúng ta mới có cơ hội không bị chết rét." Những người khác cũng gật đầu, lời Giang Nhất nói không sai.

Nhưng vẫn chưa rõ bên dưới có thực sự là Cửu Tầng Yêu Tháp hay không.

Nhìn Giang Nhất tự tin như vậy, nếu đào xuống mà không thấy tháp thì nguy to.

Tuy nhiên, mọi người không hề nghi ngờ, từ tận đáy lòng hoàn toàn tin tưởng anh.

Trong phạm vi có nước gừng, điểm tan chảy của băng thấp đi, đào sướng tay như đào đất, chẳng mấy chốc đã sâu vài mét.

Đầu mũi Hồng Lôi đã rịn mồ hôi, trong lòng bắt đầu lẩm bẩm: "Sao vẫn chưa thấy Cửu Tầng Yêu Tháp nhỉ!" Đúng lúc này, mọi người phát hiện dưới lớp băng xuất hiện một ít gỗ.

Những thanh gỗ này xếp theo hình tia phóng xạ!

Nhìn cứ như đỉnh của một kiến trúc nào đó!

"Đỉnh tháp!" Mọi người kích động reo lên.

Giang Nhất gật đầu, xem ra kỹ năng không sai, đây đúng là nơi tọa lạc của Cửu Tầng Yêu Tháp!

Hiện tại mọi người đã đào tới đỉnh tháp.

Những thanh gỗ này bị vùi lấp dưới lớp băng lâu năm nên rất dễ đào.

Sau khi mở được một cửa động đủ cho một người chui qua ở đỉnh

tháp, mọi người lần lượt nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, mọi người phát hiện bên trong là một căn phòng nhỏ, bảy người ở có chút chật chội, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với ở trên kia.

Dù sao lúc này nếu ở phía trên, không bao lâu nữa sẽ bị tuyết vùi lấp.

Mọi người quan sát một vòng, phát hiện tính kín đáo của tháp rất tốt, không khí bên trong rất khô ráo, những thanh gỗ này có thể đốt lửa được.

Nếu vậy thì các tầng tháp bên dưới chắc cũng không có vấn đề gì.

Tầng này có lẽ là tầng đầu tiên của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Bên trong không có đồ vật gì, ở vị trí trung tâm nhất có một tấm băng lớn, trông có vẻ mỏng, trên đó khắc một vị thần tượng.

"Chúng ta có cần tiếp tục xuống dưới không?" Hoàng Bác hỏi.

Giang Nhất gật đầu: "Tiếp tục!" Hồng Lôi giơ xẻng lên, sau đó khựng lại hỏi: "Tôi đập nát khối băng này chắc không sao chứ?" Trên khối băng khắc hình thần tượng, mình người đầu sói giống như một chiến sĩ.

Giang Nhất lấy cuốn cổ kinh ra nói: "Trong kinh thư nói, đây là lời nguyền nô lệ yêu sói trắng của Ma Quốc, chỉ cần đập vỡ là sẽ dính lời nguyền." Hồng Lôi lập tức rụt tay lại.

Đối với những thứ liên quan đến lời nguyền, lúc này anh cực kỳ nhạy cảm.

Nhưng sau khi Giang Nhất nói xong, anh lại dùng sống dao trực tiếp đập nát tấm băng đó, căn bản không thèm quan tâm đến lời nguyền.

Bởi vì anh biết, bên trong này không có lời nguyền.

Lời nguyền thực sự nằm ở bên dưới.

Đây chỉ là đồ giả thôi.

Mọi người giật nảy mình, chưa kịp phản ứng thì thấy anh vẫn bình an vô sự, rõ ràng Giang Nhất đã nắm chắc phần thắng.

Mọi người không hề trách móc.

Giang Nhất cũng hơi ngẩn người.

Anh đập vỡ tấm băng 'đầy lời nguyền' mà sao mấy người này không có phản ứng gì hết vậy?

Chẳng lẽ không nên lộ ra vẻ mặt lo lắng hay sợ hãi sao?

Tại sao phản ứng lại bình thản thế nhỉ?

Giang Nhất gãi đầu, mọi người chạy xuống tầng thứ hai.

Tầng thứ hai lớn hơn tầng trên gấp đôi, oxy đầy đủ.

Mọi người không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

Không có người chết, chỉ có một ít đầu bò, sừng bò, thậm chí là móng bò được cúng bái trên các bệ đá đen xung quanh.

Hồng Lôi nói: "Tại sao lại có nhiều bò thế này?

Chương 185

Trong tháp không thờ cúng báu vật sao?" Trương Thần Lộ giải thích: "Các bộ lạc cổ đại ở vùng Tạng đều rất sùng bái bò Tây Tạng, cho nên ở đây có chúng cũng không kỳ lạ." Mọi người bừng tỉnh.

Quả thực là vậy.

Bò Tây Tạng có địa vị rất cao ở vùng này.

Hồng Lôi ngáp một cái nói: "Vậy tôi tiếp tục đào xuống hay nghỉ ngơi tại đây?

Cứ thấy nghỉ ở đây cứ kỳ kỳ sao ấy." Mọi người lúc này đã đi đường cả ngày trong gió tuyết, vào sông băng lại gặp Tuyết Di Lặc, có thể nói là mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, giờ đào liên tục hai tầng cũng không còn sức nữa.

Giang Nhất nói: "Nghỉ ngơi tại đây đi, mai đào tiếp." Mọi người dỡ một ít gỗ tháp xung quanh rồi đốt lên.

Như vậy có thể đảm bảo lỗ hổng phía trên không bị tuyết lấp, hơi nóng bốc lên, khí lạnh chìm xuống cũng có thể đảm bảo bên dưới có đủ oxy.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm.

Ngày hôm sau, tùy tiện ăn chút gì đó, vì muối đã hết nên ăn cũng thấy nhạt nhẽo.

Nha Nha gặm miếng thịt bò khô cứng ngắc nói: "Em muốn ăn lẩu, loại cay xè ấy, đợi sau khi ra ngoài nhất định phải ăn một chầu lẩu!" Giang Nhất cười nói: "Không vấn đề gì!" Hoàng Bác hỏi: "Giang tiểu ca, chúng ta cứ đào xuống thế này, không tìm được nơi giải trừ lời nguyền sao?" Trong suy nghĩ của Hoàng Bác, nơi giải trừ lời nguyền

nằm dưới tháp, chỉ cần đào tới tầng cuối cùng là có thể giải nguyền, sau đó ung dung quay về Thượng Hải, yên tâm ăn lẩu hay ăn đất cũng không sao.

Giang Nhất lại cau mày nói: "E là không đơn giản như anh Bác nghĩ đâu." Anh biết, muốn giải trừ lời nguyền không dễ dàng thế.

Nhưng hiện tại anh không dám nói quá rõ để tránh làm nhụt chí mọi người.

Anh hiểu rõ những nguy hiểm sắp tới, thậm chí biết cả về 'Thành Ác La Hải'.

Anh nhìn thiết bị quay phim trên người với vẻ phức tạp, không biết thứ này có quay lại được cảnh Thành Ác La Hải không.

Nếu quay được, nó sẽ gây chấn động thế giới đến nhường nào!

Nhưng mặc kệ đi, đã mang lại chấn động cho thế giới rồi, thêm một chút cũng chẳng sao.

Mọi người tiếp tục đào xuống.

Tầng thứ ba là 'Quỷ Phiên'.

Tầng thứ tư có những viên đá nhỏ khắc phù hiệu, Giang Nhất và Trương Thần Lộ đều hiểu chữ Tạng, Trương Thần Lộ cũng nghiên cứu không ít cổ văn nhưng cũng không nhìn ra ý nghĩa của những phù hiệu này.

Trong số đó có không ít giá trị nghiên cứu, Hồng Lôi vốc một nắm đá nhỏ bỏ vào ba lô của mình.

Đến tầng thứ tám.

Hồng Lôi nhảy xuống trước, mọi người vẫn ở tầng thứ bảy thì nghe Hồng Lôi hét lớn một tiếng: "Có người!" Mọi người lập tức cảnh giác!

Phong Hạo, Hoàng Bác tiên phong nhảy xuống chi viện.

Khi nhìn rõ tình hình, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bên dưới có người thật, nhưng là mười chín xác ướp nam giới to lớn ngồi xung quanh.

Vì ở dưới sông băng sâu không biết bao nhiêu mét nên những xác ướp này trông không khác gì mới được hạ táng.

Trang phục trên người họ khiến mọi người liên tưởng đến những bức bích họa trong mộ Hiến Vương, có một số tượng đồng, đều là những nhân vật trong thiên cung mà Hiến Vương hằng tưởng tượng.

Hoàng Bác nói: "Xem ra Hiến Vương lúc trước chắc chắn từng đến vùng Tạng hoặc có tiếp xúc với Cổ Cách Vương Quốc, nếu không tuyệt đối không có những tượng đồng mặc trang phục kỳ dị thế này, chẳng qua lúc đó ông ta cho rằng đó là cảnh tượng thiên cung của Ma Quốc sao?" Hồng Lôi hỏi: "Không phải Hiến Vương có tài tiên tri sao?" Giang Nhất gật đầu: "Chắc vậy!" Mấy người vừa đào vừa thảo luận.

Ở bên cạnh, Nhiệt Ba đang trầm tư suy nghĩ.

Nha Nha hỏi: "Sao vậy em?" Nhiệt Ba dụi mắt nói: "Không có gì, tối qua em mơ thấy một cơn ác mộng." Nha Nha an ủi: "Không sao đâu, chị cũng hay nằm mơ ác mộng lắm, giờ quen rồi." Nhiệt Ba gật đầu, chỉnh lại ba lô, nhìn 'Mộc Trần Châu' vẫn nằm yên trong túi, không kể ra giấc mơ đầy máu me kinh khủng đêm qua...

Tầng thứ tám cũng không có gì, chỉ có mấy xác ướp như vệ sĩ.

Mọi người tiếp tục tranh thủ lúc trời chưa tối đào tiếp tầng thứ chín.

Suốt quãng đường đi rất thuận lợi, không gặp thứ gì kỳ quái, xác ướp cũng không biến đổi, sau khi đào xong tầng thứ chín vẫn không

có động tĩnh gì.

Tầng cuối cùng, mọi người vẫn cẩn thận từng li từng tí đi xuống.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, mọi người hiểu rõ, nơi càng yên tĩnh càng nguy hiểm.

Chủ mộ cổ không bao giờ hoan nghênh những kẻ đổ đấu, nên sẽ có đủ loại cơ quan.

Bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp thờ phụng 'tà thần' của Ma Quốc, tự nhiên có thể càng thêm tà môn.

Tầng dưới cùng.

Không còn ánh sáng nữa, khi mọi người xuống tới nơi, có lẽ đây là không gian cuối cùng.

Điều khiến mọi người thất vọng là không gian ở đây tuy lớn nhưng dường như chẳng có gì, chỉ có một bệ đá, không có thứ gì khác.

Nhưng trên bệ đá hình như có vật gì đó.

"Trên đó có gì vậy?" Mọi người tụ tập lại, phát hiện ra khối thạch anh trong suốt thứ hai.

Hồng Lôi nói: "Lại một khối nữa à?" Mọi người thấy một tấm thạch anh y hệt tầng một, tấm đá này rất mỏng.

Trương Thần Lộ có thực lực khá mạnh, não bộ hoạt động nhanh, suy đoán: "Chẳng lẽ cái này mới là thật, cái trên kia là giả?" Giang Nhất tán thưởng gật đầu: "Không sai, cái này mới là thật, bên trong sẽ có lời nguyền." Mọi người quan sát kỹ khối thạch anh này, dường như không có điểm khác biệt.

Nha Nha quan sát rất tỉ mỉ, nói: "Hình như bên trong có thứ gì đó." Nhiệt Ba đứng bên cạnh nói: "Em hình như thấy bên trong có một

người, hoặc là một thi thể, mọi người không thấy sao?" Giang Nhất ngẩn người nhìn Nhiệt Ba, lúc này trong khối thạch anh có thi thể, nhưng đại gia đều không nhìn ra.

Bởi vì 'nữ thi' bên trong là trong suốt, chỉ sau khi khối thạch anh này vỡ ra mới hiện hình.

Không ngờ Nhiệt Ba lại nhìn ra ngay lập tức, ánh mắt thực sự rất lợi hại.

Nếu không phải Giang Nhất biết trước bên trong có nữ thi, anh cũng chẳng nhìn ra khối thạch anh này có gì lạ.

Nha Nha tò mò: "Đâu có nữ thi nào?

Chị không thấy.

Nhiệt Ba có nhìn nhầm không em?" Nhiệt Ba nói: "Ơ?

Vừa nãy cái nhìn đầu tiên em thấy rõ mà, giờ lại không thấy nữa?

Chẳng lẽ em nhìn lầm thật?" Hai người có chút hiếu kỳ.

Chương 186

Đúng lúc này.

Giang Nhất đang quan sát tầng thứ chín của Cửu Tầng Yêu Tháp.

Dường như không có gì đặc biệt.

Ngoài khối thạch anh này ra không có điểm nào khác lạ.

Ngay lúc đó, trên tháp đột nhiên truyền đến mấy tiếng động lạ, dường như có thứ gì đó đang lăn xuống dưới!

Để phòng hờ, khi mọi người đào xuống, miệng hang không nằm trên một đường thẳng đứng để tránh tuyết trên cao rơi thẳng xuống.

"Cái gì vậy!?" Hoàng Bác cảnh giác, "Hình như có ai đó từ trên xuống!" Giang Nhất lập tức hiểu ra: "Không phải người!

Là sói!

Đàn tuyết lang đó!" Mọi người nhìn nhau đầy lo lắng.

Hồng Lôi nói: "Chuyện gì thế này?

Đám tuyết lang này không phải không dám bước vào sông băng sao?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy, đám tuyết lang này là yêu nô của Ma Quốc, sông băng trong mắt chúng là thánh địa, nhưng bây giờ... có chút khác thường." "Khối thạch anh này, trong cổ kinh gọi là 'Thủy Tinh Tự Tại Sơn', là tổ tiên của yêu nô tuyết lang.

Hiện tại, đám tuyết lang này nhận được sự triệu hồi của tổ tiên, chắc chắn sẽ bảo vệ Cửu Tầng Yêu Tháp, cho nên chúng mới tới đây." Mọi người nhìn về phía khối thạch anh ở trung tâm, không ngờ đây lại là tổ tiên tuyết lang.

Nếu vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Cửu Tầng Yêu Tháp chính là nơi thờ phụng tổ tiên lang yêu.

Hồng Lôi nói: "Nói vậy thì chúng ta coi như đã đào trúng mộ tổ của tuyết lang à?

Hèn chi chúng lại ở đây." Giang Nhất nói: "Anh Lôi ví von không sai đâu, tiếp theo sẽ là một trận ác chiến đấy." Dứt lời, mọi người nghe thấy tiếng động ở tầng thứ tám.

Từng quả cầu băng to như đầu người lăn xuống.

Đàn sói đã mang chúng từ trên xuống.

Một trong số những quả cầu băng vừa vặn đập trúng tổ tiên lang yêu, tức khối 'Thủy Tinh Tự Tại Sơn'!

Nha Nha hô lên một tiếng: "Không xong rồi!" Quả thực là không xong.

Theo lời Giang Nhất, bên trong tấm thạch anh có lời nguyền, một khi thứ này vỡ ra, có thể dẫn đến lời nguyền chưa biết!

Quả cầu băng đập rất mạnh.

Tấm thạch anh nứt toác ngay lập tức, trên bề mặt xuất hiện từng vệt sóng.

Khi vỡ ra, dường như nó phát ra một số âm thanh rất có quy luật, từ từ lan tỏa ra ngoài.

Hiện tượng thần bí khiến mọi người không dám manh động.

Trương Thần Lộ suy nghĩ một lát rồi nói: "Lời nguyền, lẽ nào thông qua rung động đặc thù để gây ra lở tuyết!" Giang Nhất kinh ngạc nhìn Trương Thần Lộ, cô ấy biết nhiều quá!

Anh nói: "Không sai, đúng là như vậy!" Mọi người lập tức nhớ đến bốn ngọn núi tuyết bên ngoài!

Nếu lời nguyền là thật, bốn ngọn núi tuyết đó đồng thời lở thì có thể chôn vùi cả dòng sông băng này!

Bốn ngọn núi tuyết bên ngoài ngàn năm không tan, không biết đã tích lũy bao nhiêu băng tuyết, nếu cùng đổ xuống thì tuyệt đối không có hy vọng sống sót.

Mọi người tuy chưa tận mắt thấy lở tuyết nhưng cũng biết nó sẽ mang lại hậu quả kinh khủng thế nào.

Xong đời rồi!

Đúng lúc này.

Hồng Lôi nói: "Nhìn kìa!

Bên trong hiện ra một người phụ nữ?" Mọi người nhìn lại.

Tấm thạch anh ban đầu nứt vỡ, lộ ra một người phụ nữ bên trong.

Chính xác hơn là một nữ thi.

Một xác chết nữ trong suốt.

Trong nguyên tác, cái này gọi là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Dưới da xác ướp dường như có thủy ngân đang chảy, xương cốt và nội tạng bên trong hiện ra màu đỏ sẫm.

Trương Thần Lộ kinh ngạc: "Xác chết này giống như một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc vậy!" Một nữ thi tự nhiên hình thành trong thạch anh sao?

Trong đầu mọi người liên tục hiện ra những biểu cảm kinh ngạc.

Hồng Lôi hỏi: "Tổ tiên lang yêu là một người phụ nữ à?" Nhưng đó là ai không quan trọng.

Mọi người kinh ngạc nhìn cái xác thạch anh này.

Tất cả đều bị chấn động bởi tác phẩm nghệ thuật tinh xảo này.

Đừng nói họ, cả nước hay thậm chí cả thế giới cũng chưa từng thấy loại thạch anh như vậy.

Không thể dùng giá trị để hình dung được nữa.

Mọi người quên cả nguy hiểm!

Khán giả vô cùng chấn động!...

“Thi thể bao bọc trong thạch anh?

Do tự nhiên hình thành hay nhân tạo?” “Có lẽ là nhân tạo, dẫu sao cũng dùng người sống!

Tôi đoán Cửu Tầng Yêu Tháp ngoài mặt là thờ lang yêu, thực tế xác thạch anh này mới là thứ quan trọng nhất, Nữ vương Ma Quốc?” “Lầu trên trí tưởng tượng hơi bay xa rồi đấy, nhưng biết đâu thật sự có khả năng!” “Đúng là một tác phẩm nghệ thuật!

Nếu mang được về thì tuyệt đối vượt xa bất kỳ báu vật nào.

Chương 187

Giá trị liên thành cũng không đủ để hình dung cái xác thạch anh này." "Có thể nghiên cứu giá trị lớn hơn nhiều so với mấy xác ướp mộc nãi y kia, nước mình là xịn nhất." "Hóa ra bên trong thạch anh thực sự có một nữ thi, Nhiệt Ba nhìn một cái là ra, mắt cô ấy cũng tinh quá." "Đừng quan tâm thứ khác nữa, chỉ cần mang khối thạch anh này về là đủ rồi!

Chương trình lần này thu hoạch lớn quá!" "Mang về?

Toàn là thánh bàn phím!

Trong tình huống này, đừng nói bảy người, dù mang cả quân đội đi cũng e là không mang về được khối thạch anh này!" "Sắp lở tuyết rồi!

Mấy người đó không mau chạy đi?" "Hình như cũng chẳng có âm thanh gì nhỉ?

Sẽ gây lở tuyết thật sao?

Không thể nào đâu!

Tuyệt đối không!" "Tôi cảm thấy ống kính của mấy người họ đang rung lắc kìa?

Trong xác thạch anh dường như cũng có điểm cổ quái." "Nhìn hơi kinh dị, mọi người không đi sao?" "Trên kia có đàn sói, mọi người chỉ có thể tử chiến đến cùng thôi!"...

Sau khi bị cái xác thạch anh làm cho sững sờ.

Mọi người đều đã phản ứng lại.

Bảy người tại hiện trường cũng cảm nhận được một chút bất

thường.

Dường như tháp chín tầng dưới lòng đất đang rung chuyển!

“Chuyện gì vậy?

Là ảo giác của tôi sao?

Sắp động đất à?” Hồng Lôi lắc lắc cái đầu.

Nha Nha bám chặt vào tường: “Hình như động đất thật rồi!” Lúc này Trương Thần Lộ lại bình tĩnh: “Không phải động đất!

Là lở tuyết!

Nghe thử xem, bên ngoài dường như có thiên quân vạn mã đang chạy tới!

Có thể đã xảy ra lở tuyết!” Cửu Tầng Yêu Tháp rung lắc dữ dội.

Rắc.

Phía trên phát ra tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng sói hú vang vọng trong khe núi!

Tầng thứ tám của yêu tháp xuất hiện một vết nứt kéo dài lên phía trên, mọi người nhìn qua phía bên kia vết nứt, là một vực sâu băng dưới lớp băng.

Đen ngòm, không thấy đáy.

Hiển nhiên, bên dưới lớp băng nơi họ đang đứng là một không gian khổng lồ.

Lúc này, tại cửa hang phía trên xuất hiện một cái đầu sói to tướng!

Tuyết lang xuất hiện!

Đàn sói bảo vệ yêu tháp, có thể trong xương tủy chúng đã mang theo lời nguyền ngấm vào máu.

Hiện tại có người đột nhập vào trong yêu tháp, chúng không thể

đứng nhìn.

Giang Nhất rút thanh Hắc Kim Cổ Đao ra.

Giờ đây hai bên chạm trán trên đường hẹp, một trận chiến sinh tử là không thể tránh khỏi.

Một con, hai con...

Tổng cộng có năm con sói nhảy xuống, bao gồm cả con sói vương một mắt.

Mặc dù một mắt đã hỏng nhưng nó vẫn rất uy phong lẫm lẫm.

Tầng thứ chín khá rộng rãi, diện tích hơn trăm mét vuông, hai bên đối đầu quanh khối thạch anh.

Tuyết lang dường như bẩm sinh có sự sợ hãi đối với khối thạch anh nên nhất thời cũng chưa bắt đầu tấn công nhóm Giang Nhất.

Tầng thứ chín nhất phiến an tĩnh.

Có thể nghe thấy những tiếng động mờ nhạt từ bên ngoài, nhưng vì ở sâu dưới lòng đất vài chục mét nên tạm thời vẫn an toàn.

Đúng lúc này, một quả cầu tuyết từ trên lăn xuống, rơi trúng cái xác thạch anh!

Bép.

Xác thạch anh há miệng, một con bọ cánh cứng nhỏ xíu bay ra.

Con bọ này chỉ to bằng móng tay, trông như một tinh thể băng.

Ngoài ra không có điểm gì đặc biệt.

Nhưng Giang Nhất và Tuyết Lang Vương lại đồng thời như lâm đại địch!

Sắc mặt Trương Thần Lộ cũng trở nên khó coi.

Tối qua cô đã mượn cuốn cổ kinh của Giang Nhất nghiên cứu kỹ

nên cũng biết con bọ nhỏ này tuyệt đối không đơn giản!

Hồng Lôi căng thẳng chằm chằm nhìn Lang Vương, anh biết một mình không thể chạy thoát, không thể cứ dựa dẫm vào Giang Nhất mãi, liền tò mò hỏi: "Sói hay bọ đây?" Hoàng Bác đứng bên cạnh căng thẳng nói: "Gấp gáp tìm cái chết hả?" Hai người vừa dứt lời liền nhìn về phía Giang Nhất.

Lúc này họ phát hiện Giang Nhất không nhìn Tuyết Lang mà nhìn cái thứ nhỏ màu xanh ở giữa.

Đàn tuyết lang kia dường như cũng đang căng thẳng nhìn chằm chằm con bọ nhỏ.

Hoàng Bác khẽ hỏi: "Giang tiểu ca, con bọ đó là sao?" Từ trực giác, cộng với bầu không khí cực kỳ căng thẳng tại hiện trường, Hoàng Bác biết con bọ nhỏ này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài.

Giang Nhất nói: "Thứ thực sự lấy mạng chúng ta không phải sói mà là con bọ này.

Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được tiếp xúc với nó, vũ khí trong tay cũng không được!" Những người khác có chút ngẩn ngơ.

Con bọ nhỏ này lợi hại đến thế sao?

Chương 188

Con bọ nhỏ bay một vòng quanh khối thạch anh rồi bay về phía đàn tuyết lang.

“Con bọ đó?

Thấy Giang tiểu ca như lâm đại địch vậy!” “Con bọ trông có vẻ không có hại gì mà!

Tại sao mấy người đó lại căng thẳng thế?” “Giang Nhất và Trương Thần Lộ đều cực kỳ căng thẳng, làm những người khác cũng căng thẳng theo, con bọ này chắc không phải dạng vừa đâu!” “Thứ gì thế nhỉ?

Trông chẳng có chút nguy hiểm nào.” “Giang Nhất và Trương Thần Lộ nhầm rồi chứ?

Chỉ là một con bọ cánh cứng nhỏ thôi mà, không cần phải căng thẳng như vậy, mọi người bình tĩnh đi.” “Con bọ nhỏ này tuyệt đối không đơn giản, Giang Nhất và Trương Thần Lộ là những người am hiểu văn hóa cổ mộ, chắc chắn biết nó là gì.” “Con bọ đó bay tới chỗ mấy con sói kìa, mấy con sói trông cũng rất sợ hãi?

Tại sao chúng lại sợ?” Khán giả vô cùng ngạc nhiên.

Nhóm Giang Nhất hiện rõ vẻ căng thẳng.

Khi đối mặt với những sự vật chưa biết, căng thẳng là chuyện bình thường nên có thể hiểu được.

Nhưng đây là những vị vua trên cánh đồng tuyết mà.

Tuyết lang dường như cũng đang sợ hãi một con bọ nhỏ xíu.

Tại sao? ...

Nhóm Giang Nhất cũng cảm nhận rõ sự sợ hãi của tuyết lang!

Hồng Lôi nói: "Một con bọ nhỏ mà đáng sợ vậy sao, có gì cổ quái chắc đám tuyết lang này biết rõ." Trương Thần Lộ lạnh mặt nói: "....." Giang Nhất thốt lên: "Nãi Cùng Thần Băng!" Những người khác lại ngẩn ngơ.

Hoàng Bác hỏi: "Cái đó có gì thần kỳ sao?" Dứt lời, con bọ nhỏ đáp xuống lông một con tuyết lang.

Chỉ trong khoảnh khắc vừa chạm vào, toàn bộ con tuyết lang bị một lớp băng sương bao phủ với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường!

Ngay sau đó, con tuyết lang bất động, trợn tròn mắt, dường như biến thành một bức tượng tuyết sống động như đúc!

Có điều mọi người biết con tuyết lang vừa rồi vẫn còn sống.

Sau đó, con tuyết lang bị đóng băng đổ rầm xuống đất, lập tức hóa thành một đống bột băng, không hề có một chút trạng thái lỏng nào.

Đơn giản là lợi hại gấp vạn lần công nghệ cấp đông nhanh!

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Giang Nhất cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Mặc dù biết con bọ nhỏ này có năng lực đó nhưng đây là lần đầu tiên anh thấy cảnh tượng thần kỳ như vậy.

Thứ này có thể đóng băng một sinh vật sống ngay lập tức.

Hiển nhiên trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại của thế giới không thể giải thích được mọi chuyện đã xảy ra như thế nào.

Cảnh tượng này cũng được tổ chương trình truyền hình trực tiếp cho toàn thế giới.

Ánh mắt của cả thế giới đều đổ dồn vào đây!

Khán giả nước ngoài cũng đờ người ra.

Họ đã chứng kiến một sức mạnh huyền bí từ phương Đông.

Cảnh tượng không thể giải thích bằng khoa học này thậm chí khiến một số người nghĩ đây là 'chương trình giả', 'tin tức giả'.

Dù là truyền hình trực tiếp toàn bộ quá trình nhưng vì chưa từng thấy cảnh tượng khó tin như vậy nên họ khăng khăng cho rằng đây tuyệt đối là tin tức giả!

Là một chương trình trực tiếp có kịch bản! ...

Núi Côn Luân.

Nơi đây từ xưa đến nay luôn có vô số truyền thuyết, là nơi đầy màu sắc thần thoại.

Đối với khán giả trong nước, cảnh tượng này tuy cảm thấy khó tin nhưng họ lại biết nó tuyệt đối là thật!

Hoàng Bác hỏi: ".....Nãi Cùng Thần Băng?" Cuối cùng ông cũng biết tại sao ngay cả tuyết lang cũng sợ một con bọ nhỏ như vậy!

Loại sợ hãi này có lẽ đã nằm trong gen rồi!

Giang Nhất nói: "Trong truyền thuyết về Ma Quốc ở vùng Tạng, Quỷ Mẫu sở hữu hai loại sức mạnh có thể nghiền nát con người là Vô Lượng Nghiệp Hỏa và Nãi Cùng Thần Băng, đây chắc chắn là sức mạnh mà con bọ này thể hiện." Trương Thần Lộ gật đầu: "Không sai, người vùng Tạng cổ đại quy kết sức mạnh của con bọ này cho Quỷ Mẫu Ma Quốc, giờ nhìn lại, đúng là có những thứ chúng ta không biết đang tác oai tác quái." Hồng Lôi chửi: "Mẹ kiếp, giờ tôi phải làm sao?" Giang Nhất từ từ đi một vòng, tìm thấy một tấm gỗ đen bị lỏng, sau khi đá văng ra thì phát hiện một đường hầm bí mật như trong

nguyên tác.

Giang Nhất giả vờ kinh ngạc: “Một con đường này!

Lớp đất bên dưới không phải đất cứng mà là đất đóng băng lấp lại!

Chắc là lúc xây dựng yêu tháp đã để lại lối đi này!

Chúng ta có thể thoát ra từ đây!” Mọi người nhìn qua.

Đúng vậy.

Đất ở đây có thể đào được!

Đi ngược lên trên là không thể nào rồi!

Lở tuyết bên ngoài vẫn chưa kết thúc, hiển nhiên tầng một đã bị bao phủ, dẫn đến trong yêu tháp chỉ có thể dựa vào đèn dầu để duy trì ánh sáng.

Đi lên trên là không thể.

Nếu không đi, sau khi chứng kiến uy lực của Nãi Cùng Thần Băng, chỉ có nước đợi chết.

Huống chi còn có Tuyết Lang Vương đang nhìn chằm chằm!

Chỉ có một con đường này thôi!

Hồng Lôi giơ xẻng công binh nói: “Tránh ra, để tôi đào!” Anh lập tức bắt đầu đào thông con đường.

Chương 189

Những người khác căng thẳng theo dõi 'Nãi Cùng Thần Băng'.

Lúc này con bọ nhỏ bay đến trên đầu Tuyết Lang Vương.

Tuyết Lang Vương đứng im bất động, căng thẳng nhìn con bọ nhỏ, mọi người mong chờ Nãi Cùng Thần Băng sẽ giúp giải quyết con sói vương một mắt này, như vậy sẽ an toàn hơn.

Nhưng vạn lần không ngờ, con bọ nhỏ không đậu lên đầu Tuyết Lang Vương.

Giang Nhất nói: "Tuyết Lang Vương là hậu duệ của lang yêu Thủy Tinh Tự Tại Sơn, nên nó sẽ không tấn công Lang Vương, tôi phải tranh thủ thời gian thôi!" Cùng lúc đó, Nãi Cùng Thần Băng bay lượn quanh Tuyết Lang Vương rồi từ từ bay về phía mọi người!

Sắc mặt mọi người thắt lại, hỏng bét rồi!

Nãi Cùng Thần Băng sở hữu sức mạnh đóng băng mọi thứ.

Hiện tại nếu nó rơi trúng bất kỳ ai trong số họ cũng sẽ gây ra tử vong!

Thậm chí không có cơ hội bị thương, sẽ chết ngay lập tức!

Mọi người bắt đầu căng thẳng.

Con bọ nhỏ từ từ bay về phía Phong Hạo...

Phong Hạo cầm một cành gỗ trực tiếp quật về phía con bọ!

Là một người lính giải ngũ, anh nhắm rất chuẩn, mặc dù con bọ nhỏ nhưng anh vẫn đập trúng nó cực kỳ chính xác!

Con bọ nhỏ lập tức bị đập văng lên trên xác thạch anh.

Giang Nhất sắc mặt đông cứng, trực tiếp đá một cú vào cổ tay Phong Hạo!

Cành gỗ theo tiếng rơi xuống.

Phong Hạo chưa hiểu chuyện gì thì thấy cành gỗ vừa rơi xuống đất đã lập tức hóa thành tro bụi đóng băng!

Hoàng Bác thốt lên: "Ngón tay cậu!" Phong Hạo nhìn tay mình.

Anh phát hiện không biết từ lúc nào, ngón trỏ tay phải đã biến mất!

Trương Thần Lộ nói: "Nếu không phải Giang Nhất ra tay nhanh chóng, e là giờ cậu đã biến thành tượng băng rồi." Phong Hạo vẫn còn sợ hãi nhìn cái tay của mình.

Mất một ngón tay.

Vết cắt rất phẳng, thậm chí không có máu chảy ra.

Nếu chậm vài giây thôi thì không cần nói cũng biết, cả cơ thể sẽ biến thành tro bụi băng giá.

Phong Hạo nói: "Cảm ơn!" Giang Nhất chằm chằm nhìn Nãi Cùng Thần Băng: "Không được trực tiếp tiếp xúc với thứ này, nếu không lần sau tôi sẽ không gặp may mắn như vậy đâu." Phong Hạo gật đầu, nhìn Giang Nhất một cái rồi không nói gì thêm, mặc dù đã mất một ngón tay.

Nếu là người bình thường thì sớm đã đau đớn không thôi rồi, anh dùng băng gạc đơn giản băng bó lại rồi không thèm để ý nữa.

Vì vết thương không chảy máu, rõ ràng là đã bị đóng băng rồi.

Mất một ngón tay tuy đáng tiếc nhưng ít ra mạng vẫn còn.

Con 'Nãi Cùng Thần Băng' bị đánh rơi xuống đất căn bản không hề chết, nó lại bay lên.

Vì động tĩnh vừa rồi, từ trong xác thạch anh lại bay ra thêm mười mấy con bọ nữa.

Không khí tại hiện trường càng thêm lạnh lẽo.

Lang Vương cũng không dám động đậy.

Mặc dù con bọ nhỏ không tấn công Lang Vương nhưng ước chừng Lang Vương cũng sợ vô ý chạm phải con bọ nhỏ mà chết lúc nào không hay.

Hoàng Bác nói: "Lão Lôi, nhanh lên chút được không!

Muộn tí nữa là bị đông thành que kem hết đấy!" Hồng Lôi ở bên dưới đáp: "Tôi đang cố đây!

Nhanh lắm rồi, xẻng sắp gãy đến nơi rồi!" Hiện tại mười mấy con bọ nhỏ đang ép chặt không gian của mọi người.

Không gian tại đây đã bị đám bọ này chiếm mất phân nửa.

Cảnh tượng vốn dĩ là Lang Vương đối đầu với bảy người, giờ đây biến thành đám bọ nhỏ chiếm ưu thế tuyệt đối, đe dọa nghiêm trọng đến không gian sinh tồn của cả hai bên.

Giang Nhất lấy chai rượu Nhị Oa Đầu trong bao của Hồng Lôi ra.

Bình thường dùng để giữ ấm.

Bản thân Giang Nhất cũng biết chiêu này không hiệu quả lắm nhưng ít ra cũng có thể chống cự được một chút.

Anh ngậm một ngụm rượu mạnh trong miệng rồi dùng lực phun về phía trước.

Sau đó dùng bật lửa đốt lên!

Bảy người và đám 'Nãi Cùng Thần Băng' đó bị ngăn cách bởi một bức tường lửa!

Đám ‘Nãi Cùng Thần Băng’ lập tức rơi xuống mặt đất!

Hoàng Bác thở phào nhẹ nhõm: “Hóa ra thứ này sợ lửa, biết thế tôi đã đốt quách nó đi cho xong chuyện.” Dĩ nhiên đó chỉ là lời nói lẫy.

Bất kỳ ai cũng có thể thấy giá trị của Băng Xuyên Thủy Tinh Thi.

Đốt khối thạch anh đi ư?

Ước chừng không ai có thể làm được việc đó.

Giang Nhất nói: “Chúng chưa chết đâu!” Mọi người không hiểu chuyện gì.

Giang Nhất giải thích: “Quỷ Mẫu Ma Quốc sở hữu hai loại sức mạnh, một là Nãi Cùng Thần Băng, hai là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, vừa rồi chỉ là Nãi Cùng Thần Băng thôi...” Hoàng Bác kinh ngạc nhìn con bọ nhỏ dưới đất nói: “Ý cậu là sao?

Có loại bọ không sợ lửa à?” Giang Nhất nói: “Nó không chỉ là bọ đâu.” Nha Nha ở bên cạnh kinh ngạc hô lên: “Nhìn kìa!

Nó lại bay lên rồi!” Hoàng Bác lần này nhìn rõ, con bọ hiện tại không còn trạng thái như lúc nãy, từ màu xanh chuyển sang màu đỏ, dường như trở thành một con bọ lửa, một con trong số đó rơi xuống đất, lập tức mặt đất bùng lên một đốm lửa nhỏ!

“Vãi cả...” Dù tâm thái của Hoàng Bác có tốt đến mấy thì lúc này cũng không trụ vững được!

Chương 190

"Thứ quỷ quái gì thế này?

Có thể khiến người ta đóng băng ngay lập tức mà cũng có thể thiêu rụi người ta ngay lập tức sao?" Hôm nay Hoàng Bác đã mở mang tầm mắt.

Những người khác cũng chấn kinh nhìn mấy con bọ nhỏ đang bay lơ lửng trên không trung.

Gặp lửa có thể chuyển đổi hình thái, đạt đến mức thủy hỏa bất xâm, trên đời này lại có loại bọ như vậy sao!

Vùng đất Tạng huyền bí.

Cửu Tầng Yêu Tháp thần bí, lẽ nào thực sự có những sức mạnh kinh khủng như vậy?

Sức mạnh của tà thần sao?

Ma Quốc thực sự quá quỷ dị.

Hồng Lôi ở dưới hì hục đào đất, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra bên trên, đào mãi đến khi sâu bằng đầu người, cuối cùng phát hiện bên dưới có một con dốc có thể đi xuống!

Có lẽ đây là lối thoát duy nhất của Cửu Tầng Yêu Tháp!

Hồng Lôi nói: "Xong rồi!

Bên dưới có một đường hầm!

Mau xuống đi!" Mọi người nghe vậy lập tức nhìn xuống dưới.

Mặc dù không biết đường hầm này dẫn tới đâu nhưng ít ra còn tốt hơn là ở chung phòng với đám bọ kỳ quái này.

Vì không biết lúc nào mình sẽ bị thiêu thành tro.

Ước chừng ngay cả tro cốt cũng không còn.

Giang Nhất bình tĩnh nói: "Đi mau." Anh có thể cảm nhận được ánh mắt của Tuyết Lang Vương nhìn mọi người đã khác.

Yêu tháp mà nó canh giữ bị mọi người đào mở, tự nhiên nó sẽ không dễ dàng để mọi người đi.

Những người khác biết lúc này tuyệt đối không được lề mề, nếu không sẽ gây rắc rối cho Giang Nhất.

Từng người một chui vào.

Nha Nha là người cuối cùng.

Khi Giang Nhất định vào đường hầm bên dưới, con sói vương kia lập tức lao thẳng về phía anh.

Mang theo tiếng gió rít.

Giang Nhất nghe thấy tiếng động bên tai, lập tức cuộn tròn người lại!

Lang Vương cao bằng một người, cú vồ mang theo thế trận hào hùng.

Nếu bị vồ trúng lưng rồi bị cắn một phát, Giang Nhất ước chừng cái đầu của mình có thể bị nhai nát.

Vì vậy anh lập tức cúi đầu, khom lưng.

Sau đó thuận tay rút con dao Tiểu Thần Phong ra, cũng không quay đầu lại, trực tiếp đâm mạnh ra phía sau.

Vừa vặn đâm trúng phần bụng mềm mại của Lang Vương.

Lang Vương gào lên một tiếng, nhưng móng vuốt của nó đã bám chặt vào ba lô của Giang Nhất, muốn kéo anh lên trên!

“Mẹ kiếp!” Hồng Lôi chửi bới một tiếng, túm lấy chân Giang Nhất để ngăn anh bị kéo ngược trở lại.

Lang Vương dường như biết Giang Nhất là người quan trọng nhất trong bảy người nên cực kỳ nhắm vào anh.

Sức mạnh của Lang Vương rất lớn.

Đây là lần thứ hai Giang Nhất giao phong với Lang Vương, lần này Lang Vương rõ ràng là tinh khôn và hung bạo hơn nhiều.

Nó tuyệt đối không cho phép một con người đánh bại mình hai lần!

Tuyết Lang Vương, kẻ bảo vệ một dải sông băng!

Giang Nhất chỉ cách hàm răng sói đầy máu của Lang Vương nửa mét, có thể cảm nhận được hơi nóng thở ra từ miệng nó phả lên da mình.

Lúc này, Giang Nhất cũng nhìn thấy con bọ nhỏ bay phía sau Lang Vương.

Những con bọ nhỏ này bay quanh Lang Vương, trông như sắp lao vào nó!

Anh hô: “Anh Lôi, đưa xẻng cho tôi!” Hồng Lôi ném chiếc xẻng công binh lên!

Giang Nhất vung xẻng đập mạnh ra phía sau!

Sau đó lập tức tháo xẻng và ba lô ra!

Chỉ trong khoảnh khắc đó, Lang Vương lập tức biến thành một ngọn lửa bị thiêu thành tro, thậm chí cả ba lô của Giang Nhất cũng thành tro bụi!

Bao gồm cả chiếc xẻng mà Giang Nhất ném ra cũng biến mất không dấu vết.

Nhân lúc hỗn loạn này, Giang Nhất nói: "Đi mau!" Mấy người lập tức chạy dọc theo mật đạo bên dưới, sau đó cùng lúc dùng tay, dùng dao, dùng bất cứ công cụ nào có sẵn để đào đất lấp lỗ hổng phía sau lại.

Dù sao cũng không bao giờ biết được đám bọ nhỏ phía sau khi nào sẽ đuổi kịp.

Sau khi hoàn thành tất cả, xác định đã an toàn, mọi người mới ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ đang ở trên cao nguyên, giờ mấy người lại vận động mạnh như vậy, tự nhiên có chút thiếu oxy.

May mà không gian dưới lòng đất khá lớn.

Bên dưới lớp băng, đất đai cũng khá cứng, giữa đất và sông băng có kẽ hở đủ cho mọi người đứng vững.

"Đám bọ đáng sợ đó chắc không đuổi theo nữa chứ." Nha Nha thở hồng hộc nói.

Mọi người đều mặc đồ dày, cử động rất khó khăn nên màn chạy trốn vừa rồi khiến ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Giang Nhất nhìn đống đất phía sau nói: "Chắc là không xuất hiện đâu, trừ khi đám bọ đó biết đào đất." Mọi người nằm bệt xuống đất nghỉ ngơi một trận.

Chương 191

Khán giả...

Một cuộc trốn chạy thót tim chính thức kết thúc.

Khán giả dù không tham gia nhưng cũng vẫn còn sợ hãi.

“Không ngờ trên đời này lại có loại bọ thần kỳ như vậy, một mặt là lửa một mặt là băng, thực sự quá đáng sợ.” “Tại sao bọ lại ở trong xác nữ?

Lẽ nào đám bọ này chính là nguyên nhân tạo ra xác thạch anh?” “Tôi nghĩ có khả năng đó, có thể đám bọ này chui vào trong xác nữ trước nên mới xuất hiện loại xác thạch anh như vậy.” “Theo truyền thuyết, tôi đoán có thể Quỷ Mẫu Ma Quốc có thể điều khiển đám bọ này nên mới có năng lực như vậy.” “Lầu trên đoán không sai đâu, quả thực có thể là như vậy.” “Vừa rồi thực sự quá nguy hiểm, nếu chậm một bước thì Giang Nhất tiểu ca có thể bị Lang Vương giữ lại, hoặc có thể bị thiêu thành tro cùng Lang Vương, thực sự quá đáng sợ.” “Không ngờ lại có chuyện như vậy, quả nhiên thế giới này cái gì cũng có.” “Quá trình này quá kịch tính và kích thích!

Nhưng mọi người có chú ý không, nơi bảy người đang ở hiện tại, bên dưới yêu tháp có một con đường?

Ai xây dựng vậy nhỉ?” “Mật đạo này... lẽ nào trước đây có người từng vào yêu tháp đạo mộ?

Không thể nào!

Nếu đạo mộ thì sao lại không mang khối thạch anh đi?” “Thần kỳ thật, nếu không phải Giang tiểu ca tình cờ phát hiện ra chỗ này, mấy người họ chắc không về được rồi.” “Giang tiểu ca vận khí tốt thật, có

thể phát hiện mật đạo dưới tấm gỗ, lại một lần nữa cứu mạng mọi người." "Tôi cảm giác Giang tiểu ca biết trước dưới đó có mật đạo rồi?

Hay là do anh ấy suy luận ra?" "Không ngờ dưới sông băng lại ẩn giấu một nơi rộng lớn như vậy." Vì nguy cơ đã được giải tỏa nên khán giả lại một lần nữa dồn sự chú ý vào môi trường hiện tại của mọi người.

Mật đạo bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp này sẽ dẫn tới đâu?

Lúc này mấy người họ đang thảo luận về chuyện này.

Hoàng Bác là người đầu tiên lấy lại hơi, hỏi: "Chỗ này thông tới đâu, Giang tiểu ca có thể suy luận ra không?" Giang Nhất nói: "Sông băng trước đây thực chất là một hồ nước trên núi cao, đường hầm dưới lòng đất này, theo tôi ngoài người Luân Hồi Tông ra, không ai có thể đào một công trình quy mô lớn thế này ở đây đâu, dường như họ muốn đào ra một cái gì đó từ dưới đất." Luân Hồi Tông, giáo chủ trong di chỉ Cổ Cách Vương Quốc lúc trước.

Mọi người lập tức vểnh tai nghe.

Đào ra cái gì?

Giang Nhất nói tiếp: "Vì tôi biết bộ tộc Quỷ Động có liên quan đến Ma Quốc, bộ tộc Quỷ Động sùng bái dân tộc Quỷ Động, cho rằng Quỷ Động thông tới một không gian khác, vậy thì... tôi có thể suy đoán thế này, họ muốn đào một con đường tới chủ thành Ma Quốc, chính là Thành Ác La Hải?" Mọi người một trận trầm mặc.

Hiển nhiên có chút không theo kịp tiết tấu của Giang Nhất.

Giang Nhất: "Thành Ác La Hải hiện tại chỉ tồn tại trong truyền thuyết, nhưng chưa chắc nó thực sự tồn tại, hiện tại không có một cuốn sử thư nào ghi lại về nó cả." "Truyền thuyết nói Thành Ác La

Hải vô cùng tà ác, cũng giống như Tinh Tuyệt Cổ Thành, biến mất thần bí chỉ sau một đêm, có lẽ những hậu duệ này muốn tìm kiếm chủ thành Ma Quốc." Trong nước.

Những hình ảnh trực tiếp đã thu hút sự chú ý của giới nghiên cứu lịch sử hàng đầu trong nước.

Cổ Cách Vương Quốc, Ma Quốc, Luân Hồi Tông, những thứ này vốn đều là những ẩn số lịch sử, văn hóa thần bí của vùng Tạng luôn là đề tài nghiên cứu quan trọng của cả nước và cả thế giới.

Hiện tại mọi người đã phát hiện ra Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết, phát hiện ra Tuyết Di Lặc chưa từng thấy bao giờ.

Thậm chí còn có con bọ nhỏ đó, Nãi Cùng Thần Băng và Vô Lượng Nghiệp Hỏa.

Giờ đây, thậm chí có khả năng phát hiện ra chủ thành Ma Quốc là Thành Ác La Hải, làm sao không kích động cho được?

Nếu có thể phát hiện được gì trong đó, khoảng trống lịch sử thần bí của vùng Tạng có thể được lấp đầy rồi!

Trong một nhóm WeChat nào đó.

Toàn bộ đều là các bậc đại lão trong giới khảo cổ trong nước.

"Không ngờ, một chương trình giải trí lại phát hiện ra những thứ tôi hằng mơ ước!" "Ha ha, ban đầu tôi chỉ nghĩ đó là một chương trình giải trí xem cho vui thôi, nhưng không ngờ lại có những thứ trong truyền thuyết thật!

Vô Lượng Nghiệp Hỏa, Nãi Cùng Thần Băng, chỉ là một con bọ nhỏ!

Còn có cái Băng Xuyên Thủy Tinh Thi đó nữa!

Tất cả đều có giá trị nghiên cứu vô hạn!" "Hừ, đám người này,

đem Cửu Tầng Yêu Tháp có giá trị cao như vậy vùi lấp trong sông băng, đúng là tội ác tày trời!" "Giáo sư Dương, nói vậy hơi quá rồi, nếu không có họ thì tôi căn bản không thấy được Cửu Tầng Yêu Tháp trong truyền thuyết đâu!

Văn hóa thần bí vùng Tạng đấy." "Đúng vậy, nói thật tôi phải cảm ơn mấy người đó, nếu không, cả đời tôi cũng không có vận may được tận mắt chứng kiến thứ gọi là Băng Xuyên Thủy Tinh Thi, dù chỉ qua màn ảnh nhưng cũng đủ để tôi nghiên cứu kỹ rồi." "Nếu có thể thực sự phát hiện ra Thành Ác La Hải, tôi sẽ cân nhắc việc trao giải phát hiện khảo cổ năm nay cho họ." "Chưa từng có người ngoài ngành nào đoạt được giải thưởng này cả, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng." "Thôi đi, nếu có năng lực thì các ông có vào nổi ngôi mộ đó không?" "......

Không thể nào, lúc trước có bao nhiêu người vào rồi không thấy trở ra, đừng nói nữa." "......

Hazzi...

Không biết giáo sư Trương khi thấy cháu gái mình đi con đường giống hệt mình thì sẽ nghĩ gì đây."...

Cao nguyên vùng Tạng.

Dưới sông băng.

Nhóm Giang Nhất đã nghỉ ngơi một thời gian dài.

Nơi này cao độ không còn cao nữa, dưới lòng đất dường như thông suốt bốn phương tám hướng, có thể cảm nhận được luồng khí lưu chuyển động, oxy đầy đủ khiến mọi người không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ bên dưới Cửu Tầng Yêu Tháp thực sự là một thế giới khác!

Thành Ác La Hải?

“Thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, liệu có thật không?” Trương Thần Lộ lẩm bẩm.

Giang Nhất cười nói: “Ai mà biết được, tôi đã dính lời nguyền rồi, vậy thì bất kể phía trước là núi đao hay biển lửa cũng phải đi thôi!” Mọi người lần lượt đứng dậy, cũng không biết đã nghỉ ngơi bao lâu rồi, tóm lại ước chừng trời cũng không còn sớm, nhưng ở dưới đất không thấy mặt trời nên mọi người chỉ có thể dựa vào cảm giác mà đi tới.

Tuy là một con đường dưới lòng đất nhưng nó thông tứ phía, mọi người cũng không dám đi lung tung.

Ai biết dưới đất còn có thứ gì kỳ quái nữa không.

Hiện tại mọi người đã không còn đường lui, chỉ có thể từ từ tiến về phía trước.

Nhanh thôi, mọi người phát hiện một dòng sông ngầm đang chảy.

Nước không lạnh lắm.

Bên trong thậm chí có thể thấy một số loài sứa trong suốt, cùng cá tôm nhỏ, có một số thứ không gọi tên được.

Mọi người nãy giờ vật lộn cũng đã đói rồi.

Mấy ngày nay toàn ăn thịt bò khô mang theo, miệng nhạt nhẽo như nước lã, Hồng Lôi không nói hai lời, trực tiếp xuống sông bắt ít cá tôm nhỏ.

Vì là sông ngầm đang chảy nên cũng không lo có độc, sau khi mọi người ăn một bữa đơn giản rồi đi tiếp thì phát hiện một gian phòng đá do con người tạo ra.

Chương 192

Bên trong trông như một nơi tế tự.

Một số bệ đá cổ xưa, một số giá đầu bò trắng không còn thịt, một số người gỗ nhỏ kỳ lạ, những lá cờ đen lộn xộn linh tinh các thứ.

Hồng Lôi không kìm được mà đi vào bên trong.

Mấy người cùng lúc tiến vào.

Trong tình huống này mà phát hiện ra phòng đá do con người tạo ra, mọi người đều là những người có tính hiếu kỳ cực mạnh, tự nhiên muốn biết bên trong có gì.

Hồng Lôi nhìn một vòng rồi nhún vai: "Chẳng có gì cả!

Thạch anh ở trên kia không ít, chỉ tiếc là giờ không còn sức để mang chúng ra ngoài nữa." Mọi người tuy đã ăn ít thịt cá nhưng tổng thể không khôi phục được bao nhiêu thể lực, Hồng Lôi vốn luôn khỏe như rồng như hổ giờ cũng có chút đuối sức.

Giang Nhất lạnh lùng nói: "Đi thôi." Ở đây có gì đó cổ quái.

Có những đóa Huyết Nhị Hồng Hoa.

Không nghi ở lại lâu.

Nhưng điều Giang Nhất không ngờ là vừa mới quay người lại, Hoàng Bác đột nhiên quỳ rạp xuống đất, ho dữ dội!

"Khụ khụ.....

Ưm.....

Khụ khụ....." Hoàng Bác ho ra máu!

Nhưng máu đó rõ ràng đã mất đi màu đỏ, màu sắc rất nhạt, chuyển

sang màu vàng nhạt!

Lời nguyền!

Giang Nhất cau mày.

Càng gần Thành Ác La Hải, sức mạnh của lời nguyền càng mạnh.

Vốn tưởng Hoàng Bác có thể cầm cự thêm một thời gian nhưng không ngờ nó lại phát tác vào lúc này!

"Lão Hoàng!

Cậu sao vậy?" Hồng Lôi hỏi.

Hoàng Bác lau khóe miệng, bướng bỉnh nói: "Lời nguyền linh nghiệm rồi sao?

Có lẽ tôi chỉ có thể đi đến đây thôi?" Hồng Lôi mắng: "Cậu đừng có nói nhảm!

Lão tử còn muốn cùng cậu ra ngoài hưởng lạc đấy!

Không thể bỏ mạng ở đây được!" Giang Nhất kéo cổ áo Hoàng Bác ra, nhìn thấy hình xăm con mắt lời nguyền ban đầu đã trở nên đỏ tươi!

Dường như tất cả máu tươi đỏ thắm đều tụ tập sau lưng Hoàng Bác!

"Mẹ ơi!" Hồng Lôi nhìn thấy liền hét toáng lên.

Một tiếng hét làm Hoàng Bác giật mình không ít.

Hoàng Bác căng thẳng hỏi: "Sao vậy?" Hồng Lôi nói: "Con mắt sau lưng cậu trông như thật vậy, cứ như cậu đang cõng một con mắt đang chảy máu trên lưng ấy, mau xem lưng tôi có vậy không?" Nói rồi Hồng Lôi vạch áo ở vai ra, cũng lộ ra một con mắt đỏ rực như máu.

Hoàng Bác cũng nhìn thấy con mắt đỏ trên lưng Hồng Lôi.

Trông giống hệt một con mắt tươi vừa mới được khoét ra từ cơ thể người vậy.

Thực sự vô cùng khủng khiếp.

Sĩ khí của mọi người tụt dốc thê thảm.

Mọi người đều biết vì để giải trừ lời nguyền nên mới đến đây, nhưng không ngờ lời nguyền lại phát tác nhanh như vậy, ngay sau khi vừa vượt qua Cửu Tầng Yêu Tháp đã xuất hiện tình huống này.

"Không xong rồi, lời nguyền trên người anh Lôi cũng trở nên đỏ tươi rồi!" Nha Nha kinh ngạc nói.

Hồng Lôi gãi đầu: "Tôi chẳng cảm thấy gì cả!

Thôi được rồi, lão Hoàng, chúng ta đi trên đường hoàng tuyền chắc cũng không cô đơn đâu, có thể cùng nhau uống canh Mạnh Bà." Hoàng Bác: "....." Nhiệt Ba ở bên cạnh nói: "Nha Nha, xem trên người em có vậy không?

Em cảm giác cảnh tượng này em đã mơ thấy rồi?" Nha Nha nhìn vai Nhiệt Ba.

Y hệt.

Chỉ là mức độ đỏ như máu không rõ rệt bằng Hoàng Bác và Hồng Lôi.

Những người khác cũng xem thử, bao gồm cả Giang Nhất, lời nguyền trên người mọi người đều hiện lên rất rõ ràng.

"Mơ sao?" Nha Nha trợn tròn mắt nhìn Nhiệt Ba.

Nhiệt Ba nói: "Vâng, mấy ngày nay em nghỉ ngơi không tốt, hay mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ, hiện tại cảnh tượng này y hệt trong giấc mơ của em." Nha Nha khoác vai cô: "Hải, đừng có suy nghĩ lung tung nữa!" Những người khác cũng không quá để tâm đến chuyện đó.

Giang Nhất cũng phát hiện lời nguyền trên người mình cũng đỏ thêm vài phần, trong bóng tối mập mờ, dường như có thể cảm nhận được sâu thẳm nơi này đang liên tục vẫy gọi.

Lẽ nào là tác dụng của lời nguyền?

Giang Nhất nói với Trương Thần Lộ: "Trên người cô chắc cũng có rồi chứ?" Trương Thần Lộ ngẩn ra: "Tôi có đi Tinh Tuyệt Cổ Thành đâu, sao có lời nguyền được?" Giang Nhất nói: "Tôi khuyên cô nên xem thử." Nhìn Giang Nhất khẳng định như vậy, Trương Thần Lộ tò mò nhìn vai mình.

Nha Nha đứng bên cạnh nhìn qua: "Hô ~ trên vai cũng có lời nguyền sao?" Phong Hạo đứng bên cạnh cũng không ngồi yên được nữa, lập tức nhờ Hồng Lôi xem vai mình.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Giang Nhất.

Hiện tại trên người Trương Thần Lộ và Phong Hạo cũng đều có lời nguyền cả rồi!

Trương Thần Lộ cau mày: "Chuyện gì thế này?" Phong Hạo cũng tò mò: "Tôi cũng bị dính lời nguyền sao?

Giang tiểu ca, chuyện này là sao?" Hai người họ cũng không quá lo lắng.

Suốt quãng đường đi đã gặp quá nhiều nguy hiểm, cái lời nguyền không đau không ngứa này tự nhiên không được coi trọng.

Tuổi đời họ không lớn như Hoàng Bác, Hồng Lôi nên hiệu ứng của lời nguyền không mạnh mẽ bằng.

Chương 193

Giang Nhất nói: "Xem ra lời nguyền không còn liên quan đến Quỷ Động nữa rồi, chỉ cần ai bước chân xuống dưới yêu tháp đều sẽ dính lời nguyền, kết quả của lời nguyền có lẽ đang mạnh dần lên!

Chúng ta càng gần nơi phát sinh lời nguyền thì hiệu ứng của nó càng mạnh!" Những người khác gật đầu, hiện tại mà nói cũng chỉ có cách giải thích này thôi." "Khụ khụ." Hoàng Bác khóe miệng vẫn rỉ ra những tia máu nhạt, cảm giác sức lực trong cơ thể đang từng chút một bị rút cạn.

Bất lực nói: "Xem ra tôi sắp đến điểm cuối rồi, thực sự xin lỗi mọi người, không thể đi cùng mọi người đến cuối cùng được, tôi muốn ngủ một lát." Hoàng Bác yếu ớt tựa vào đá nói: "Không biết hiện tại có ai đang xem trực tiếp không, những fan yêu quý tôi, thực sự xin lỗi, tôi thực sự hơi mệt rồi.

Dù sao thì Hoàng Bác tôi đời này cũng không sống uổng, miễn cưỡng làm được một diễn viên giỏi, cũng đã đưa mọi người đi xem không ít thứ chưa từng thấy bao giờ.

Đáng giá rồi!"...

Một số khán giả dễ xúc động đã rưng rưng nước mắt.

"Không!

Không phải thật chứ?

Anh Bác gặp nguy hiểm thật sao?" "Lời nguyền lợi hại vậy sao?

Trước giờ đâu thấy gì đâu!

Cái lời nguyền vốn dĩ chẳng thấy tác dụng gì lại bộc phát vào lúc mấu chốt này sao?" "Kiên trì lên anh Bác!

Sắp giải được lời nguyền rồi!" "Cố lên anh Bác!

Kiên trì đi, Giang tiểu ca tuyệt đối có cách mà!" "Hu hu hu, anh Bác trông thực sự không còn chút sức lực nào nữa rồi, lẽ nào... anh Bác thực sự chỉ có thể dừng lại ở đây sao?" "Không!

Tuyệt đối không phải như vậy, tôi tin nhất định sẽ có cách, anh Bác kiên trì lên!" "Không xem nổi nữa rồi, nếu anh Bác không còn nữa thì tôi thề sẽ không xem chương trình này nữa." "Giang tiểu ca nhất định sẽ có cách!

Nhất định!" "Giang tiểu ca đâu rồi?

Nếu hiện tại có ai đó tới cứu thì liệu anh Bác có sống được không?" "Không thể nào, anh Bác ở Thượng Hải lâu như vậy, cũng đã đến bệnh viện cấp tỉnh rồi, sao có thể không giải được lời nguyền chứ?

Giải thích duy nhất là không ai có thể can thiệp vào lời nguyền, thần y cũng không thể!"...

Giang Nhất quả thực đang suy nghĩ.

Hoàng Bác vừa nãy tựa vào tường, một viên đá trên tường bị dịch chuyển, bên trong thò ra một sợi dây leo.

Sợi dây leo đó với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, lập tức nở ra một đóa hoa đỏ như máu!

Giang Nhất hít một hơi nói: "Có lẽ...

Anh Bác mạng chưa tuyệt!" "Giang ca?

Ý anh là sao?" Đôi mắt Nha Nha đỏ hoe, rõ ràng là cô đang rất đau buồn.

Dù sao mọi người cũng đã ở bên nhau một thời gian dài, tình cảm chẳng khác gì chiến hữu.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, mọi người đều cùng nhau đi tiếp, không thiếu một ai.

Thế nhưng ai mà ngờ được hôm nay Hoàng Bác lại đột nhiên không trụ vững nữa.

Nếu Hoàng Bác thực sự không đi tiếp được, đó sẽ là một đòn giáng mạnh vào tinh thần của cả nhóm.

Hoàng Bác gặp nguy hiểm, thì Hồng Lôi có lẽ cũng khó lòng thoát khỏi.

Hiện tại e rằng không ai có thể đứng ngoài cuộc được nữa.

Giang Nhất nói: "Tôi cũng không ngờ lời nguyền lại bộc phát nhanh như thế.

Anh Bác, nếu anh phải ở lại đây, tôi cũng sẽ không đi.

May mà vẫn còn cơ hội, mọi người đều còn cơ hội!" Trên mặt Hoàng Bác hiện lên nụ cười khổ: "Giang tiểu ca, thực ra tôi biết cả mà, cậu không cần phải an ủi tôi đâu." Rõ ràng anh ta cho rằng Giang Nhất đang nói dối.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi ngay cả những chuyên gia y học hàng đầu trong nước cũng không hiểu nổi lời nguyền này, các 'đại thần' nghiên cứu phong thủy bây giờ cũng mù tịt.

Chỉ còn một con đường duy nhất là giải trừ lời nguyền.

Chỉ tiếc là không còn cơ hội nữa.

Giang Nhất cười nói: "Giang Nhất tôi chưa bao giờ lừa người.

Anh Bác cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi tìm thứ đồ để cứu mạng anh." Giang Nhất đi tới bên cạnh đóa hoa màu đỏ trên tường.

Hoàng Bác bất lực mỉm cười, anh ta thực sự cảm thấy sức lực trên người đang bị rút cạn nhanh chóng, không còn hơi sức để nói

chuyện với Giang Nhất nữa, chỉ đành yếu ớt lắc đầu rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Giang Nhất quan sát đóa hoa kia.

Nó đỏ rực như sắp rỉ ra máu.

Ở dưới hầm băng này, một nơi không thấy ánh mặt trời mà lại có thể xuất hiện một đóa hoa tràn đầy sức sống như vậy, quả thực là vô cùng phi lý.

Những người khác không để ý, nhưng Hồng Lôi thì vô cùng tin tưởng Giang Nhất.

Anh tiến lại gần Giang Nhất, hạ thấp giọng hỏi: "Giang tiểu ca, cậu không lừa lão Hoàng đấy chứ?" Giang Nhất đáp: "Tất nhiên là không." Hồng Lôi thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thần Lộ đứng bên cạnh cũng tiến tới, tò mò hỏi: "Ở đây lại có một đóa hoa sao?" Trong môi trường thế này mà mọc ra một đóa hoa như vậy đúng là hiếm thấy.

Trương Thần Lộ định đưa tay chạm vào đóa hoa, Giang Nhất lập tức nắm chặt tay cô lại: "Đừng chạm vào, có độc." "Có độc sao?" Mọi người nhìn Hoàng Bác đã thiếp đi, nhịp thở bình ổn, rồi lại nhìn Giang Nhất xem anh có cách gì giúp Hoàng Bác không.

Giang Nhất nói: "Đây là Huyết nhị hồng hoa, có thi độc.

Thường thì ở những nơi có độc sẽ có thuốc giải ngay gần đó, câu nói này chắc mọi người đều đã nghe qua rồi chứ?" Mọi người gật đầu, đương nhiên là biết, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến lời nguyền của Hoàng Bác?

Giang Nhất không giải thích thêm, thuận tay cầm một thanh gỗ dưới đất bắt đầu phá tường một cách bạo lực.

Những người khác thấy Giang Nhất làm vậy, dù không hiểu nhưng vì anh rất tự tin nên họ cũng bắt tay vào giúp.

Họ biết nếu không có nắm chắc, Giang Nhất sẽ không làm việc này.

Giang Nhất cũng hiểu rõ sự nguy hiểm.

Huyết nhị hồng hoa chỉ cần chạm vào là sẽ trúng thi độc.

Chương 194

Loại hoa này mọc ra từ xác chết, tuyệt đối đáng sợ.

Phía sau bức tường này là một xác chết được gọi là 'Huyền vũ cự thi', có một con rùa đã thoát xác, sắp thành tinh đến nơi rồi.

Nhưng anh buộc phải đi.

Giang Nhất liếc nhìn Hoàng Bác một cái, sau đó tung chân đá văng những hòn đá còn sót lại, lộ ra một cái hang lớn.

Giang Nhất ra lệnh: "Đeo mặt nạ phòng độc vào." Mọi người lập tức nghe theo.

Đúng như Giang Nhất dự đoán, sau khi bức tường vỡ ra đã lộ ra một lối đi.

"Đừng vào hết cả lũ, để hai người lại trông anh Bác.

Tôi sẽ quay lại ngay." Nhiệt Ba nói: "Em trông anh Bác cho." Phong Hạo cũng nói: "Tôi cũng ở lại vậy." Hai người ở lại, Giang Nhất, Nha Nha, Hồng Lôi và Trương Thần Lộ đeo mặt nạ phòng độc bước vào trong đường hầm.

Đường hầm này không quá dài, họ đi chẳng mấy chốc đã tới cuối đường.

"Ở đây có một cái bục!" Hồng Lôi đi đầu tiên, nhìn xuống dưới rồi thốt lên: "Mẹ ơi, sao mà nhiều hồng hoa thế này!

Đỏ như máu vậy!" Giang Nhất cũng nhìn xuống, phía dưới là một biển hoa.

Nếu là ở một nơi có ánh nắng rực rỡ thì biển hoa này chắc chắn sẽ rất đẹp.

Nhưng lúc này, mọi người không hề thấy đẹp chút nào, thậm chí còn cảm thấy kinh hãi.

Nha Nha lẩm bẩm: "Giống như một biển máu vậy!" Giọng cô run rẩy vì sợ hãi.

Ở nơi này mà thấy loại hoa đỏ như máu thế kia thì không sợ mới là lạ.

Sự việc bất thường tất có yêu ma!

Hồng Lôi dùng đèn pin siêu sáng soi xuống, đột nhiên kêu lên: "Bên dưới... có một hình người khổng lồ kìa!" Mọi người nhìn kỹ lại, đúng vậy, dù hơi khó nhìn nhưng có thể thấy dưới gốc của đám 'Huyết nhị hồng hoa' thấp thoáng bóng một hình người đang nằm.

Rễ của những bông hoa đó dường như mọc ra từ chính xác chết!

Dùng xác chết làm chậu để trồng hoa sao?

Đây là nuôi cổ hay gì?

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho chấn động!

Quan trọng là cái xác bên dưới quá lớn, nhìn chẳng khác gì một người khổng lồ!

Giang Nhất hít một hơi thật sâu, 'Huyền vũ cự thi', quả nhiên danh bất hư truyền!

Khán giả trong phòng livestream cũng xôn xao: "Dưới đó có hình người lớn quá!

Là xác chết thật sao?" "Quỷ quái thật, dùng xác chết để nuôi hoa?

Chẳng trách hoa nhìn như được rửa bằng máu, Huyết nhị hồng hoa, đáng sợ thật!" "Không ngờ dưới này lại có một cái xác lớn như vậy, e là so với người khổng lồ cao nhất thế giới cũng không kém cạnh đâu." "Mấy người họ định xuống đó thật sao?

Quá nguy hiểm!

Giang tiểu ca không phải nói thứ đó có độc sao?" "Chắc chắn là có độc!

Trong tự nhiên thứ gì càng rực rỡ thì càng độc, đám hoa này không phải dạng vừa đâu!" "Hoa mọc trên xác chết chắc chắn không đơn giản, nhưng có lẽ thuốc cứu Hoàng Bác nằm ở đó?" "Phía dưới trông như một tế đàn, cái xác khổng lồ kia hẳn là dùng để tế tự, người xưa thật mù quáng và đáng sợ." "Người xưa chắc gì đã mù quáng?

Biết đâu họ còn biết nhiều hơn chúng ta bây giờ." Mọi người xem qua màn hình đều bàn tán xôn xao.

Những đóa hoa đỏ rực trong bóng tối đã phá vỡ mọi nhận thức của họ.

Nhưng Giang Nhất vẫn quyết định đi xuống.

Giang Nhất nói: "Đám hoa này và cả quả của chúng đều có thi độc, mọi người ở trên này đi, tôi xuống một mình." Hồng Lôi bước tới: "Tôi giúp cậu một tay!" Giang Nhất đáp: "Không cần, càng ít người xuống càng tốt, ở trên này kéo dây cho tôi." Vừa dứt lời, Nha Nha bỗng cảm thấy mu bàn tay ngứa ngáy.

Cô dùng tay chạm nhẹ vào liền kêu lên một tiếng 'A' đau đớn, thu hút sự chú ý của mọi người.

Suốt dọc đường, Nha Nha luôn là một cô gái kiên cường, chưa bao giờ sợ hãi khó khăn, có đau đớn cũng cắn răng chịu đựng.

Lần này cô kêu lên thành tiếng thì chắc chắn là rất đau!

Giang Nhất nhíu mày hỏi: "Sao thế?" Nha Nha đáp: "Trên tay em hình như mọc ra thứ gì đó, đau quá!" Giang Nhất nắm lấy tay cô quan sát: "Nha Nha bị trúng huyết độc rồi, mấy người chúng ta cũng không ngoại lệ.

Từ lúc bước vào đây, hít phải phấn hoa trong không khí là đã trúng độc!" Trương Thần Lộ lo lắng: "Sao nó lại bộc phát nhanh thế?" Giang Nhất khẽ nói: "Tôi đã quan sát rồi, nơi này là điểm tụ sinh khí của cả dải băng xuyên, thậm chí là cả dãy Côn Luân, là nơi có sinh khí dồi dào nhất, chính là 'nguồn của long mạch' nước ta.

Nha Nha lại có sinh khí mạnh nên huyết độc mới bộc phát nhanh như vậy, vì thế tôi bắt buộc phải tìm được thuốc giải." Nói xong, anh cũng cảm thấy cổ mình ngứa ngáy, không cần hỏi cũng biết đó là tác dụng của huyết độc.

Thứ huyết độc này, vật chủ sinh khí càng vượng thì nó phát triển càng nhanh.

Hồng Lôi vốn có khí huyết yếu hơn nên chưa thấy vấn đề gì lớn, liền hỏi: "Trúng huyết độc thì sẽ ra sao?" Giang Nhất im lặng một lát rồi đáp: "Sẽ giống như cái xác bên dưới kia, trong cơ thể sẽ mọc ra quả của Huyết nhị hồng hoa, rồi từ từ nở hoa, phình to ra, biến dạng... rồi chết." Hồng Lôi kinh hãi: "Hóa ra cái xác bên dưới ban đầu không lớn như vậy, mà là do Huyết nhị hồng hoa khiến nó phình to ra sao?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng thế, nơi này trong phong thủy gọi là nơi sinh khí thịnh, người chết không thối rữa.

Trải qua năm dài tháng đoạn, xác chết sẽ phình to, mỗi ngày đều nở ra những đóa hoa từ máu thịt." "Muốn chữa trị chỉ có hai lựa chọn, một là rời xa nơi này thật nhanh." "Hai là..." Lựa chọn thứ hai Giang Nhất không nói rõ, anh đang chuẩn bị xuống thì phát hiện bên dưới có sinh vật đang hoạt động.

Nha Nha đứng bên cạnh nói: "Nếu trên người em nở hoa, em thà chết chứ không muốn chết ở đây!

Giang ca nhất định phải mang xác em ra ngoài, em không muốn bị biến thành khổng lồ đâu." Giang Nhất mắng khẽ: "Đừng nói bậy, em

sẽ không chết, tôi cũng sẽ không để ai chết cả.” Nha Nha mím đôi môi xinh đẹp, nhìn mu bàn tay đã mọc ra một cái mầm thịt.

Trông giống như trong phim khoa học viễn tưởng hay kinh dị, lúc con người sắp biến thành thực vật vậy.

Nha Nha nhìn cái mầm xanh trên tay, không dám chạm vào, cuối cùng chỉ có thể giúp Giang Nhất chuẩn bị xuống dưới.

Cô tinh mắt phát hiện trên người Giang Nhất cũng đã xuất hiện mầm xanh!

Hồng Lôi nhìn xuống tế đàn bên dưới, đột nhiên hét lên: “Có thứ gì kìa!

Giang tiểu ca đừng xuống!” Mấy người nhìn theo hướng tay Hồng Lôi, quả nhiên thấy một thứ có lông xanh mọc đầy người, kích thước như một con chó nhỏ đang chạy qua chạy lại dưới gốc ‘Huyết nhị hồng hoa’, thỉnh thoảng lại ăn một đóa hoa đỏ.

Con chó nhỏ màu xanh đó Giang Nhất đã thấy từ nãy nhưng chưa nói với mọi người.

Bây giờ Hồng Lôi cũng đã thấy.

Chương 195

Trương Thần Lộ nhíu mày: "Thứ gì vậy?" Nha Nha nói: "Trông giống một con chó nhỏ, chó nhỏ màu xanh, sao ở đây lại có chó nhỉ?" Hồng Lôi nói: "Chó nhỏ cái gì, mốc xì thì có!

Cẩn thận một chút, hay là để tôi nổ súng thử xem?" Giang Nhất xua tay: "Không cần, thứ này miễn là nó không đe dọa chúng ta thì đừng quan tâm." Trương Thần Lộ hỏi: "Anh biết nó là gì sao?" Giang Nhất chỉ vào một thứ trên bục đá bên dưới: "Nhìn kìa." Ba người nhìn theo hướng chỉ, phát hiện ra một cái mai rùa.

Mai rùa lớn bằng cái chậu rửa mặt, nhìn qua là biết con rùa này đã sống rất lâu rồi.

Giang Nhất nói: "Con chó nhỏ màu xanh đó chính là một con rùa đã thoát xác.

Thời cổ đại nước ta có Tứ Linh 'Long Lân Quy Phụng', mai rùa là một loại thảo dược, sinh trưởng ở nơi này có thể giải bách độc, trợ giúp sinh khí.

Nó không chỉ giúp chúng ta giải huyết độc mà còn có thể giữ mạng cho anh Bác!" Khán giả lại được phen xôn xao: "Mai rùa mà tốt vậy sao?" "Cái con nhỏ xíu đó là rùa á?

Rùa mà cũng thoát xác được sao?" "Chắc cũng là cụ rùa nghìn năm rồi.

Không chừng cái mai đó làm thuốc tốt thật, chẳng phải trong truyền thuyết quy linh cao được làm từ loại rùa nào đó sao?

Nếu con rùa này sống cả nghìn năm thì mai rùa chắc chắn có thần hiệu!" "Trí tuệ của tổ tiên thật kỳ diệu, mai rùa cũng có thể làm

thuốc!" "Nếu Giang tiểu ca nói đúng thì anh Bác có cứu rồi!" "Đúng vậy, tôi tin Giang tiểu ca, nơi có độc hoa đỏ thì thuốc giải chắc chắn ở gần đó, chính là cái mai rùa kia rồi." "Hy vọng Giang tiểu ca có thể lấy được mai rùa." "Thực sự bị cảnh này dọa sợ rồi, ở nơi thế này mà có biển hoa quỷ dị và cả con quái thú nhỏ kia nữa!" Khán giả kinh ngạc không thôi.

Ai mà ngờ dưới hầm băng lại có sự tồn tại như thế này.

Huống hồ còn có một con rùa sống cả nghìn năm, chắc là thành tinh rồi.

Giang Nhất buộc dây thừng vào thắt lưng, giao đầu dây còn lại cho Hồng Lôi, Nha Nha và Trương Thần Lộ.

Như vậy là anh đã giao tính mạng mình cho ba người họ.

Nếu họ không giữ chặt, anh có thể rơi xuống biển hoa.

Chỉ cần da thịt chạm vào thi độc, e là Giang Nhất cũng không thể thoát ra được.

"Giữ cho chắc." Giang Nhất nói.

Nha Nha lo lắng nhìn anh: "Giang ca, cẩn thận một chút, con rùa kia đang ăn hoa đỏ, có thể sẽ nguy hiểm..." Giang Nhất cười đáp: "Không sao, anh có tính toán cả rồi." Nha Nha mím môi, nhìn vào thiết bị quay phim trên vai, không nói gì thêm: "Em đợi anh về." Giang Nhất cười nói: "Anh nhất định sẽ về." Hồng Lôi bên cạnh tắc lưỡi: "Nếu là tôi xuống, chắc chẳng ai thèm quản đâu." Nha Nha đỏ mặt, rồi lập tức biến mất khỏi khung hình.

Trương Thần Lộ đưa thanh kiếm đồng cho Giang Nhất.

Anh thuận tay nhận lấy.

Xung quanh cái mai rùa màu đỏ kia toàn là 'Huyết nhị hồng hoa',

bắt buộc phải dùng kiếm đồng chặt đứt.

Trương Thần Lộ ít nói, chỉ dặn dò hai chữ ‘cẩn thận’.

Hồng Lôi vỗ vai Giang Nhất.

Sau đó Giang Nhất từ từ men theo bức tường thẳng đứng đi xuống.

Con ‘rùa nghìn năm’ bên dưới nghe thấy động tĩnh phía trên, đang chậm rãi bò về phía Giang Nhất.

Nhưng Giang Nhất không lo lắng.

Con rùa này sống trong bóng tối quanh năm, mắt đã bị thoái hóa nghiêm trọng, chỉ có thể dựa vào cảm giác.

Tim mọi người đều treo ngược lên tận cổ.

Càng xuống dưới, Giang Nhất càng cảm nhận được sự bất thường trên da thịt.

Bên dưới có quá nhiều hoa đỏ, phấn hoa bay đầy trời, không ít bám vào cánh tay anh, trên ngón tay Giang Nhất đã xuất hiện mầm xanh.

Dù tốc độ tăng trưởng chậm nhưng ở nơi ‘sinh khí cực thịnh’ này, chẳng mấy chốc nó sẽ nảy mầm kết quả.

Đợi đến khi quả chín thì sẽ vô cùng nguy hiểm, điều đó đồng nghĩa với việc rễ của nó đã bám sâu vào cơ thể anh.

Giang Nhất chậm rãi đi xuống, vì vị trí của cái mai rùa cách vách tường hơn mười mét nên anh chỉ có thể đi men theo tường.

Con rùa bên dưới dường như cảm nhận được mục tiêu của Giang Nhất là cái mai rùa kia, nên nó cũng di chuyển theo anh ở góc tường!

Cảnh tượng giống hệt trong tiểu thuyết huyền huyễn, khi con quái

vật bảo vệ bảo bối của mình.

Giang Nhất lẩm bẩm: "Giữ thì có ích gì, ngươi có chui vào lại được đâu." Đối với con rùa đã thoát xác này, Giang Nhất không có ý định làm hại.

Sống ở nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này hàng ngàn năm, chắc chắn nó cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhanh chóng, Giang Nhất đã xuống tới nơi.

Chỉ là chân anh không thể chạm đất vì bên dưới toàn là hoa đỏ, và con rùa nhỏ kia cũng chực chờ cắn.

Thứ này hàng ngày ăn Huyết nhị hồng hoa, trong người không biết tích tụ bao nhiêu độc tố, đương nhiên không thể chạm vào.

Giang Nhất giữ người nằm ngang, men theo tường đá chậm rãi tiếp cận...

Phía trên, ba người Hồng Lôi không còn nhìn thấy Giang Nhất nữa, độ sâu của cái bục này tương đương với tòa nhà ba tầng.

Họ chỉ có thể thấy ánh đèn pin bên dưới.

Vì phải kéo dây thừng nên họ không thể nhìn bao quát được.

Hồng Lôi gọi vọng xuống: "Giang tiểu ca, sao rồi?" Giang Nhất hét lớn: "Tôi cần di chuyển thêm chút nữa, đợi tí!" Ba người nỗ lực giữ chặt dây thừng.

Cân nặng của Giang Nhất không quá lớn nhưng vì ở dưới sâu nên họ phải dồn toàn lực mới có thể giữ vững.

Cuối cùng Giang Nhất cũng tới được bên cạnh bục đá.

Trên bục đá đó bị một cột đá đè lên.

Con rùa nghìn năm trước kia chính là bị áp chế ở đây không thể cử

động, sau này lớn lên dần mới thoát xác thành quái vật lông xanh hiện tại.

Đầu Giang Nhất đầy mồ hôi, vì đeo mặt nạ phòng độc nên hít thở cũng không mấy thuận lợi.

Thấy khoảng cách tới bục đá chỉ còn hơn một mét, Giang Nhất không còn cách nào khác, đành dùng kiếm đồng dọn dẹp một chỗ có thể đặt chân, rồi hét lớn: "Bây giờ tôi sẽ cắt dây để nhảy qua, mọi người cẩn thận!" Nghe Giang Nhất nói định cắt dây, mọi người đều lo lắng.

Nhưng động tác của Giang Nhất cực nhanh, anh nhún người nhảy khỏi vách tường, ngay khoảnh khắc đó liền cắt đứt dây thừng!

Bước tiếp theo, một chân anh vừa vặn đạp lên mai rùa, một tay ôm chặt lấy cột đá để không bị rơi xuống!

Một màn vô cùng kinh hiểm!

Chương 196

Giang Nhất thở phào, rút dao găm ra bắt đầu cắt mai rùa nghìn năm.

Mai rùa nghìn năm tuy nhìn có vẻ kiên cố nhưng vì thời gian quá lâu, lớp vỏ ngoài đã bị phong hóa nhiều nên cũng dễ dàng cắt xuống một miếng lớn.

Giang Nhất hít hà, mai rùa tỏa ra một mùi hương dược liệu, chỉ mới ngửi thôi đã cảm thấy một luồng khí mát lạnh từ mũi xộc thẳng vào phổi, khiến không khí u ám bên trong lập tức trở nên thanh khiết hơn một chút.

Giang Nhất cầm lấy một miếng, lập tức xoa lên mu bàn tay.

Có thể thấy cái mầm thịt cao vài centimet trên tay anh lập tức ngừng phát triển, thậm chí còn có dấu hiệu teo nhỏ lại.

Vô cùng hiệu quả.

Giang Nhất nhẹ lòng.

Đúng là bảo bối.

Độ quý hiếm của nó so với 'Mộc Quế' từng thấy ở mộ Hiến Vương còn hiếm có hơn nhiều.

Giang Nhất định cắt thêm một miếng nữa, nhưng dưới chân bỗng truyền đến tiếng động.

Con rùa nghìn năm kia dường như cũng ngửi thấy mùi hương, tỏ ra vô cùng kích động, muốn bò lên bảo vệ mai rùa.

Sinh vật tồn tại hàng ngàn năm dù không thông minh bằng con người nhưng cũng đã có linh tính nhất định, biết thứ gì là quan trọng

với mình.

Khi cái thứ nhỏ bé đó bò lên, không biết vì lý do gì mà ngay cả cột đá Giang Nhất đang bám vào cũng hơi rung lắc.

Nếu anh không mau chóng rời đi, có thể sẽ ngã vào biển hoa 'Huyết nhị hồng hoa' kia.

Chẳng mấy chốc sẽ phình to ra như cái xác bên dưới...

Giang Nhất vội vàng cắt thêm một miếng.

Cái con nhỏ xíu bên dưới phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ, tỏ vẻ rất tức giận.

Nhìn bộ dạng nó như muốn bò lên cắn vào chân Giang Nhất.

Nếu bị thứ này cắn một cái, trăm phần trăm là sẽ trúng độc mà chết.

Ngay lúc sắp bị cắn, Giang Nhất hét lớn: "Kéo đi!" Ba người phía trên lập tức kéo mạnh dây thừng.

Giang Nhất tung người nhảy lên, bám chặt lấy vách tường và nắm lấy đầu dây!

Ba người phía trên chỉ cảm thấy có một lực kéo cực mạnh từ sợi dây, tất cả đều bị kéo về phía trước một bước rồi lập tức lùi lại!

Nếu đi thêm hai bước nữa là Giang Nhất rơi xuống dưới mất.

May mà ba người họ sức dài vai rộng, sợi dây thừng lại được ngâm tẩm dầu bò nên vô cùng dẻo dai.

Họ từ từ kéo Giang Nhất lên.

Sau khi Giang Nhất bò lên được, mọi người lập tức nằm vật ra đất thở hổn hển.

Giang Nhất không nghỉ ngơi, anh cắt mai rùa vừa lấy được ra

thành từng miếng nhỏ, dùng đá nghiền thành bột rồi xoa lên những vùng da hở của ba người kia.

Thấy trên tay Nha Nha bị dây thừng hằn lên một vệt máu, Giang Nhất có chút xót xa xoa bột mai rùa cho cô.

Nha Nha thần kỳ cảm thấy lòng bàn tay đang nóng rát lập tức hết đau.

"...Thần kỳ quá!" Nha Nha kinh ngạc thốt lên.

Hồng Lôi nhìn lòng bàn tay đã bình thường trở lại, cũng nói: "Cái thứ lông xanh dưới kia là mai rùa sao?

Lại có tác dụng diệu kỳ thế này?" Giang Nhất nói: "Tất nhiên, dược hiệu của nó so với nhân sâm nghìn năm cũng không hề kém cạnh, có thể bôi ngoài da hoặc uống trong.

Lát nữa quay lại tôi sẽ pha nước cho mọi người uống." Dùng mai rùa pha nước uống nghe thì có vẻ kỳ lạ nhưng với những người hiểu biết về Trung dược thì hoàn toàn có thể hiểu được.

Huống hồ họ đã tận mắt thấy hiệu quả của bột mai rùa.

Những vết mầm xanh trên da mọi người đều biến mất, hoàn toàn khôi phục sức khỏe.

Bốn người bắt đầu quay về phòng đá.

Khán giả lại được dịp bình luận: "Mai rùa thực sự là linh đan diệu dược sao?" "Mai rùa nghìn năm chắc chắn phải có hiệu quả thần kỳ rồi!

Huống hồ lại còn sinh trưởng ở nơi phong thủy cực tốt!" "Đúng là đồ quý hiếm!

Có khi cụ rùa nghìn năm kia sắp thành tiên rùa rồi cũng nên?" "Thứ này thực sự cứu được anh Bác sao?" "Ông nội tôi là thầy đông

y, trong Hoàng Đế Nội Kinh có viết, mai rùa lâu năm thực sự có thể làm thuốc!

Không sai đâu!

Anh Bác có cứu rồi!" Tình trạng nguy kịch của Hoàng Bác đã khiến trái tim khán giả thắt lại, giờ đây Giang Nhất có thể cứu anh ta, mọi người đương nhiên vô cùng phấn khởi.

Bước chân của mấy người cũng nhẹ nhàng hơn.

Trong thạch thất, anh Bác vẫn đang hôn mê.

Nhiệt Ba và Phong Hạo túc trực bên cạnh, tỏ vẻ rất nôn nóng.

Họ không biết tình hình của nhóm Giang Nhất ra sao mà lại không thể rời đi nên vô cùng lo lắng.

Thấy bốn người từ trong hang bước ra bình an vô sự, hai người họ đều thở phào.

Nhiệt Ba vội vàng hỏi: "Sao rồi anh Giang?" Giang Nhất gật đầu: "Anh Bác có cứu rồi, tôi có thể dùng thứ này để giữ mạng cho anh ấy!

Anh Lôi, đun nước!" Hồng Lôi lập tức nhóm lửa, lấy nước tinh khiết từ trong ba lô ra.

Giang Nhất cắt một miếng mai rùa, nghiền thành bột rồi cho Hoàng Bác uống vài ngụm.

Hoàng Bác đang trong cơn hôn mê, cơ bản là được bón cho uống, mọi người đều tin chắc anh ta sẽ không sao.

Những người khác, đặc biệt là Hồng Lôi, cũng uống thêm vài ngụm.

Sau khi uống xong, mọi người lập tức cảm thấy trong người tràn đầy sức mạnh, khí huyết dồi dào.

Hồng Lôi vốn đang cảm thấy mệt mỏi nhưng giờ đây thậm chí thấy mình khỏe khoắn như thanh niên hai mươi tuổi!

Chương 197

“Hắc, cái mai rùa này thần kỳ thật đấy, Giang tiểu ca có mang thêm nhiều không?” Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất cười khổ: “Tôi cũng muốn thế lắm, nhưng con chó nhỏ màu xanh dưới kia không cho tôi lấy thêm.” Nhiệt Ba đứng bên cạnh tò mò hỏi: “Chó nhỏ màu xanh?” Trong lúc Nha Nha kể lại chuyện vừa rồi, Hoàng Bác cũng từ từ mở mắt.

“Ơ?

Mấy vị lão huynh?

Đi theo tôi xuống dưới luôn rồi à?

Đang uống gì thế?

Canh Mạnh Bà à?” Hoàng Bác ngồi dậy hỏi.

Hồng Lôi cười nói: “Thôi đi lão Hoàng, có Giang tiểu ca ở đây mà để anh chết được sao?

Giờ thì ổn rồi, không chết được đâu, ăn cái mai rùa nghìn năm này vào có khi còn sống được cả trăm tuổi ấy chứ.” Hoàng Bác cảm nhận cơ thể mình, biết Hồng Lôi nói không sai.

Sức lực tràn trề, trong thời gian ngắn sẽ không còn nguy hiểm nữa.

Cảm giác hư thoát trước đó đã biến mất không còn tăm hơi.

“Giang tiểu ca, cậu lại cứu tôi một mạng nữa rồi!” “Ơ?

Sao lại là ‘lại’?” Sau khi nghỉ ngơi một lát, tinh thần Hoàng Bác đã tỉnh táo hẳn.

Sắc mặt hồng hào, anh ta cũng đã có sức để đứng dậy, tinh thần

khôi phục rất tốt.

Anh nói: "Giang tiểu ca, nước mai rùa cậu cho tôi uống thật là thần kỳ, không có nó thì chắc tôi tiêu đời rồi!

Ngay cả sức mạnh của lời nguyền cũng không sợ!

Lợi hại, lợi hại!" Giang Nhất mỉm cười.

Thực chất sức mạnh của lời nguyền là khiến máu mất đi khí huyết.

Mai rùa nghìn năm này lại luôn ở nơi 'sinh khí cực thịnh', là tổ của long mạch tại vùng Côn Luân, tự nhiên là lợi hại hơn bất kỳ linh đan diệu dược nào.

Đương nhiên, loại thuốc này đối với những người khí huyết không đủ thì công năng có thể sánh ngang tiên đan, nhưng với những thanh niên vốn dĩ cơ thể đang mạnh khỏe thì có khi lại là một quả bom hạng nặng.

May mà hiện tại trên người họ đều có lời nguyền, khí huyết bị tiêu hao từng phút từng giây, nên cái mai rùa này mới phát huy tác dụng cứu mạng.

Mai rùa này không chỉ có công dụng như vậy mà còn có những diệu dụng khác, nhưng tạm thời chưa nói đến.

Hồng Lôi tắc lưỡi nói: "Tiếc quá, số mai rùa này tôi dùng hết rồi, Giang tiểu ca, cậu dùng cả một cái mai rùa luôn sao?" Giang Nhất nói: "Đâu có, tôi chỉ mới gọt xuống một mẩu nhỏ thôi, vẫn còn mai rùa ở trong đó." Vừa rồi vì tình hình khẩn cấp, lại có con rùa lông xanh ở dưới chân nên anh không thể đào được nhiều mai rùa.

Nếu thời gian dư dả, anh cũng không ngại vờn nhau với con rùa đó thêm chút nữa.

Nhưng vì Hoàng Bác ở trên này chưa rõ sống chết nên anh không dám trì hoãn quá lâu.

Hồng Lôi nói: "Hay là tôi xuống một chuyến nữa, kiếm thêm ít mai rùa?" Những người khác lập tức vểnh tai lên nghe.

Hoàng Bác trầm ngâm nói: "Mai rùa này có hiệu quả như vậy, thuộc loại dược liệu quý hiếm, giá trị không thể đong đếm được.

Chặng đường tiếp theo chúng ta có thể gặp những nguy hiểm khác, nếu mang theo được thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải đảm bảo an toàn cho cả nhóm." "Giang tiểu ca, cậu thấy sao?" Giang Nhất suy nghĩ một lát rồi nói: "Không vấn đề gì, chặng đường sắp tới có lẽ còn dài, có thể sẽ bị thương, quay lại lấy một ít mai rùa phòng thân cũng không thừa." Thấy Giang Nhất đồng ý, mọi người cũng yên tâm hơn.

Lời nguyền đã phát tác, chỉ cần có mai rùa, ít nhất cũng có thể kéo dài mạng sống.

Bảy người lại một lần nữa bước vào trong đường hầm.

Nhiệt Ba, Hoàng Bác và Phong Hạo đều tò mò, dù sao đây cũng là lần đầu tiên họ thấy cảnh này.

Sau khi vào đến hang động, Nha Nha kinh ngạc kêu lên: "Sao lại có nhiều bia thủy tinh thế này?" Nhiệt Ba hỏi: "Lúc nãy vào mọi người không thấy sao?" Nha Nha lắc đầu: "Lúc vào em chỉ mải đi theo anh Giang, không chú ý lắm đến môi trường xung quanh, không thấy có nhiều bia thủy tinh thế này." Giang Nhất quan sát, đúng như trong nguyên tác, trên những tấm bia thủy tinh này có khắc những ghi chép về Ma Quốc, quy trình tế tự, vân vân.

Chỉ là vừa rồi cả bốn người đều dồn hết sự chú ý vào cái bục đá phía dưới nên không để tâm.

Hiện tại bảy người đã có thư thả thời gian hơn, vì nơi này có thể tìm hiểu về tôn giáo của Ma Quốc, những chuyện cũ của Luân hồi tông, đương nhiên là phải xem cho kỹ.

Biết đâu lại tìm được manh mối gì đó.

Trương Thần Lộ lập tức bị những hình vẽ trên bia thủy tinh thu hút.

"...Tranh vẽ về kỹ thuật đằng thuật!" Trương Thần Lộ nhìn lướt qua rồi nói.

Trên đó có không ít hình vẽ liên quan đến đằng thuật.

Sắc mặt Hoàng Bác lúc này rất tốt, anh đi dạo một vòng rồi nhận định: "Không sai, xem ra Hiến Vương đúng là đã lấy được những thứ liên quan đến đằng thuật từ Tây Tạng, có lẽ bản thân ông ta cũng là một tín đồ của Luân hồi tông." Suy luận của mọi người dường như không sai.

Nguồn gốc của đằng thuật có vẻ là từ Ma Quốc.

Cái xác Huyền vũ cự thi dưới bục đá kia dường như cũng là một loại đằng thuật, lợi dụng xác chết để sinh ra hoa.

Đằng thuật chính là biến đổi năng lượng linh hồn con người thành một phương thức khác để sử dụng.

Những loại đằng thuật nguyên thủy này khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Phía trên có một cánh cửa, ý nghĩa là gì?

Giang tiểu ca có xem hiểu không?" Nhiệt Ba đột nhiên hỏi Giang Nhất.

Giang Nhất đi tới xem một bức họa trên bia thủy tinh, đúng là có một cánh cổng lớn.

Chữ viết trên những bia thủy tinh này không nhiều, chủ yếu là ghi lại bằng hình ảnh.

Nếu không hiểu rõ về lịch sử Ma Quốc và Luân hồi tông thì khó mà hiểu được những gì vẽ trên đó.

Giang Nhất nói: "Cửa Tai Nạn!" "Cửa Tai Nạn sao?" Mọi người rõ ràng là không hiểu ý nghĩa của nó.

Giang Nhất giải thích: "Trên này ghi lại rằng cánh cổng dẫn tới thành chủ Ác La Hải của Ma Quốc chính là Cửa Tai Nạn.

Tương truyền sau khi Ma Quốc bị diệt vong, Cửa Tai Nạn đã bị phong tỏa.

Luân hồi tông muốn đào thông cánh cửa này để làm sống lại thành Ác La Hải." "Bục đá ở đây chính là dùng để tế tự." Mọi người đều không khỏi bùi ngùi.

Thành Ác La Hải sao?

Chương 198

Phải đi vào đó mới có thể giải trừ được lời nguyền trên người sao?

Nghe thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Giang Nhất nói: "Chỉ cần chúng ta men theo đường hầm này đi xuống, chắc chắn sẽ tìm thấy một cánh cổng thủy tinh lớn, đó chính là Cửa Tai Nạn." Anh nói vậy để mọi người có sự chuẩn bị tâm lý.

Mọi người nghe xong quả thực cảm thấy khó tin.

Thành chủ Ma Quốc trong truyền thuyết rốt cuộc thần kỳ đến mức nào, không ai biết được.

Tương truyền thành Ác La Hải nằm ở một không gian khác, có thật hay không cũng chẳng ai hay.

Nhưng họ buộc phải đi!

Xem xong những hình vẽ trên bia thủy tinh, mọi người dời tầm mắt xuống bục đá phía dưới.

Nhiệt Ba, Phong Hạo và Hoàng Bác lần đầu thấy con rùa lông xanh, xác Huyền vũ cự thi và vô số bông hoa 'Huyết nhị hồng hoa' đều vô vô cùng chấn động.

Thế nhưng Nhiệt Ba lại thốt lên: "Cảnh tượng này, hình như em đã thấy ở đâu rồi!" Mọi người ngạc nhiên nhìn cô.

Nhiệt Ba có chút bối rối: "Em khẳng định là đã thấy cảnh này rồi.

Lát nữa anh Lôi sẽ xuống lấy mai rùa, nhưng lại không cẩn thận bị con rùa lông xanh cắn một miếng, cuối cùng... cuối cùng..." Giang Nhất hỏi: "Cuối cùng thì sao?" Nhiệt Ba đáp: "Cuối cùng anh ấy nằm

lại bên cạnh cái xác khổng lồ kia, trên người mọc đầy hoa đỏ.” Hồng Lôi cười xòa: “Nhiệt Ba, đừng có hù anh nhé!

Chắc là em mơ ngủ thôi, cái đó mới lạ đấy.” Nha Nha cũng nói: “Có lẽ Nhiệt Ba quá căng thẳng rồi, từ lúc vào hang đến giờ toàn mơ mấy giấc mơ kỳ lạ.” Nhiệt Ba khẳng định: “Dù là mơ nhưng nó vô cùng chân thực, cảnh tượng này giống hệt như trong giấc mơ của em.” Giang Nhất nghi hoặc, anh ngồi xuống kiểm tra sợi dây thừng.

Quả nhiên phát hiện trên dây có một vết xước nhỏ.

Vết xước này rõ ràng là lúc nãy khi anh xuống đã bị cọ vào vách tường, dù vẫn còn chắc chắn nhưng Hồng Lôi nặng hơn anh, nếu xuống có thể sẽ làm đứt dây, và cảnh tượng Nhiệt Ba ‘mơ thấy’ sẽ xảy ra thật!

Mọi người nhìn vết xước trên dây mà không khỏi rùng mình sợ hãi.

Hồng Lôi nói: “Nhiệt Ba còn có khả năng tiên tri nữa sao?” Anh ta thực sự sợ hãi, vì đúng là ban nãy anh định xuống cắt thêm ít mai rùa.

Trong cả đội, Hồng Lôi là người có tinh thần mạo hiểm nhất, việc xuống lấy mai rùa như vậy anh chắc chắn sẽ làm.

Nhưng nếu lúc nãy thực sự xuống mà dây thừng đột ngột đứt thì... hậu quả không dám tưởng tượng!

Có thể thấy Nhiệt Ba tuyệt đối đã cứu mạng Hồng Lôi.

Nếu cô không nói ra, Giang Nhất cũng sẽ không kiểm tra lại sợi dây.

Giang Nhất nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới viên ‘Mộc Trần Châu’ trong ba lô của Nhiệt Ba!

Chẳng lẽ Mộc Trần Châu đã ảnh hưởng đến Nhiệt Ba, khiến cô có

năng lực dự tri được những hình ảnh trong tương lai?

Hoàn toàn có khả năng!

Bởi vì Mộc Trần Châu có thể cho Hiến Vương nhìn thấy hình ảnh về 'Thiên cung', thì đương nhiên cũng có thể cho Nhiệt Ba thấy những hình ảnh tương lai!

Giang Nhất vội vàng hỏi: "Nhiệt Ba, còn mơ thấy gì nữa không?" Nhiệt Ba suy nghĩ một hồi rồi nói: "Mơ thấy quái xà ăn thịt Phong Hạo..." Mọi người quay sang nhìn Phong Hạo.

Phong Hạo gãi đầu: "Rắn sao?

Tôi bị rắn ăn thịt à?" Nhiệt Ba gật đầu.

Giang Nhất thầm nghĩ đúng rồi, trong thành Ác La Hải quả thực có loại quái xà một mắt, xem ra vì ở bên Mộc Trần Châu quá lâu nên Nhiệt Ba đã có năng lực dự tri được những đoạn phim ngắn về tương lai.

Dù là bị động, không biết khi nào nó sẽ xuất hiện, nhưng đó thực sự là năng lực dự tri tương lai.

Giang Nhất nói: "Xem ra Nhiệt Ba đã có được năng lực dự tri trong truyền thuyết rồi." Mọi người đều ngẩn ngơ.

"Dự tri tương lai sao?

Thật hay giả vậy?" Hồng Lôi hỏi.

Giang Nhất giải thích: "Trong số chúng ta, Nhiệt Ba là người luôn đeo Mộc Trần Châu, có khả năng cô ấy đã chịu ảnh hưởng của nó.

Những lúc nằm mơ có thể thấy được những cảnh tượng trong tương lai, nên có lẽ đó là thật, chúng ta phải cẩn thận." Hồng Lôi thắc mắc: "Tôi cũng đeo Mộc Trần Châu mà, sao tôi không có năng lực đó?" Giang Nhất đáp: "Có lẽ không phải ai cũng có thể kích hoạt được

năng lực dự tri, xét cho cùng trong lịch sử có nhiều người có được Mộc Trần Châu nhưng hình như chỉ có Hiến Vương mới thông qua nó mà nhìn thấy hình ảnh và bói toán được tương lai." Mọi người nhìn Nhiệt Ba với ánh mắt khác hẳn.

Nhiệt Ba dường như có thể dựa vào giấc mơ để dự đoán một vài hình ảnh tương lai.

Hoàng Bác hỏi: "Nhiệt Ba, em có mơ thấy anh gặp nguy hiểm gì không?" Nhiệt Ba lắc đầu: "Không có, những hình ảnh khác em đều quên sạch rồi.

Em cũng không biết mình có năng lực này đâu." Giang Nhất gật đầu: "Năng lực này nếu là tôi thì có lẽ tôi cũng không để ý đâu.

Nhưng giờ chúng ta phải cẩn thận hơn.

Lát nữa tôi sẽ xuống, mọi người đợi ở trên." Hồng Lôi định lao xuống xem thử nhưng được Nhiệt Ba nhắc nhở nên thôi, tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Giang Nhất kiểm tra sợi dây, cắt bỏ đoạn có vết xước.

Nha Nha cẩn thận thắt dây thành hai lớp để đảm bảo an toàn cho Giang Nhất, sau đó anh mới xuống dưới.

Sáu người bên trên cùng nhau kéo dây, việc này đối với họ vô cùng nhẹ nhàng.

Con rùa lông xanh bên dưới nghe thấy động tĩnh, lại một lần nữa kích động chạy quanh quẩn đầy lo lắng.

Có lẽ nó dự cảm được mai rùa sắp mất nên vô cùng sốt ruột.

Nhưng lần này Giang Nhất không cho nó cơ hội tập kích, anh nhảy trực tiếp lên cột đá, dùng hắc kim cổ đao đánh văng con rùa lông xanh ra xa.

Con rùa lông xanh kích thước chỉ bằng con chó nhỏ, đương nhiên không phải đối thủ của Giang Nhất.

Nó bị anh đánh trúng, ngã lăn ra đất ngất xỉu.

Giang Nhất không hề nương tay.

Một là để đảm bảo an toàn cho chính mình, hai là để lấy mai rùa thật nhanh rồi rút lui.

Con rùa này ăn bao nhiêu đóa hoa đỏ, đã trở thành một loại độc vật nghìn năm, chẳng tốt lành gì, đánh chết nó anh cũng không thấy cắn rứt lương tâm.

Chương 199

Trên mai rùa có cột đá đè lên.

Vì Giang Nhất đã đào hết phần mai rùa bên ngoài nên cột đá sắp đổ sập.

Anh nhanh chóng nhảy vọt lên vách tường, sáu người phía trên lập tức lùi lại, Giang Nhất như thể phi diêm tẩu bích, phóng vèo lên trên.

Ban đầu sáu người còn lo Giang Nhất gặp sự cố, nhưng khi cột đá bắt đầu rung lắc, Hồng Lôi đã nhắc nhở mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Giang Nhất đã lên tới nơi an toàn.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Giấc mơ tiên tri của Nhiệt Ba lúc nãy thực sự đã tạo áp lực không nhỏ cho họ.

Vạn nhất Giang Nhất mà rơi xuống đó thì không biết có thoát ra được không, huống hồ chẳng ai muốn anh bị thương cả.

Giang Nhất đã mang được mai rùa lông xanh lên.

Thứ này so với bất kỳ linh đan diệu dược nào cũng đều thần kỳ hơn nhiều.

Tâm lý mọi người cũng được giải tỏa phần lớn.

Dù sao hiện tại ai cũng mang lời nguyền trên người, có thứ này có thể trì hoãn sự bộc phát, trường hợp của Hoàng Bác đang khỏe mạnh như rồng như hổ kia chính là một ví dụ điển hình.

Cái mai rùa này to như cái chậu, dù đã bị khuyết một miếng nhưng ít nhất vẫn còn lại hơn một nửa.

Giang Nhất dùng dao Tiểu Thần Phong chia nó ra thành những

phần bằng nhau, mỗi người mang theo một ít.

Chỉ cần có người bị thương là hoàn toàn có thể dùng nó để cầm máu.

Giang Nhất nói: "Mọi người cất kỹ nhé, hy vọng là không phải dùng tới.

Chỉ cần mang được thứ này ra ngoài là đủ để chúng ta phát tài rồi." Những người khác cũng gật đầu, đương nhiên hiểu rõ lời Giang Nhất nói là thật!

Khán giả chứng kiến cảnh Giang Nhất xuống lấy được mai rùa nghìn năm rồi quay lên an toàn thì ai nấy đều thở phào.

"Giang tiểu ca lợi hại thật!

Công phu phi diêm tẩu bích y hệt hiệp khách thời cổ đại vậy." "Mai rùa nghìn năm này mà mang ra ngoài, tôi có tán gia bại sản cũng phải mua lấy một miếng." "So với linh chi nghìn năm thì trị bệnh chắc chắn hiệu quả hơn nhiều, lần này Giang tiểu ca sắp phát tài to rồi!" "Giang tiểu ca đỉnh quá!" "Chỉ cần không gặp phải nguy hiểm chí mạng, chắc chắn họ sẽ ra ngoài an toàn!" "Nhưng còn giấc mơ của Nhiệt Ba thì sao?

Sao lại mơ thấy rắn?

Liệu sau này có gặp rắn thật không?" "Chỉ là mơ thôi mà, nhưng đôi khi giấc mơ lại phản ánh những chuyện sắp xảy ra, điều này thật khó giải thích bằng khoa học." "Xét về mặt vật lý, có lẽ là do viên Mộc Trần Châu kia." "Đúng thế, có lẽ bản thân Mộc Trần Châu có từ trường, Nhiệt Ba tình cờ lại phản ứng được với từ trường đó, ảnh hưởng đến giấc mơ của cô ấy.

Những hình ảnh trong mơ có lẽ là do Mộc Trần Châu bị ảnh hưởng bởi môi trường nghìn năm ở đây, ai mà biết rõ được chứ?"

“Lại thêm một bài toán nan giải cho giới khoa học rồi.” “Không có cách nào giải thích, nhưng tôi tin chắc chắn là thật!

Mọi người tiếp theo phải cẩn thận đấy.” “Ở nước ta, vận mệnh là một thứ vô cùng huyền ảo, tôi tin giấc mơ của Nhiệt Ba chắc chắn có liên quan đến những gì họ sắp gặp phải!” Khán giả vẫn bàn tán không ngớt.

Lúc này, họ phát hiện ra khi mọi người càng đi sâu vào trong, hình ảnh trên màn hình bắt đầu xuất hiện những vệt nhiễu, là dấu hiệu của việc tín hiệu không tốt.

Thiết bị quay phim vốn sử dụng tín hiệu 5G tiên tiến nhất thế giới, lại có vệ tinh theo sát để thu phát tín hiệu, đáng lẽ không nên có tình trạng này.

Nhưng hiện tại họ đang ở quá sâu, có lẽ dưới lòng đất có từ trường gây nhiễu tín hiệu truyền phát, nên thỉnh thoảng mới xuất hiện nhiễu.

Lúc đầu mọi người không để ý, vì trước đó cũng từng xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng khi mọi người càng đi vào sâu, tín hiệu càng lúc càng tệ, có những lúc hình ảnh thậm chí còn không nhìn rõ được nữa.

Điều này chứng tỏ tín hiệu đang yếu dần, thậm chí có khả năng họ đang đi vào sâu dưới địa thế cao nguyên!

Dưới vùng băng nguyên, sau khi ra khỏi đường hầm đó, nhóm Giang Nhất không nghỉ ngơi mà tiếp tục tiến về phía trước.

Huyết nhị hồng hoa sinh trưởng cực nhanh, họ chỉ sợ thứ đó mọc lên ngay trên cơ thể mình.

Sớm muộn gì cũng thành người thực vật theo đúng nghĩa đen.

Vì vậy rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trạng thái tinh thần của mọi người khá tốt, sau khi uống nước mai rùa và ăn một ít thịt khô, sức lực hồi phục, họ tiếp tục men theo dòng sông ngầm chảy bên cạnh để đi tiếp.

Dần dần, bên bờ sông xuất hiện ngày càng nhiều mạch khoáng thủy tinh.

Hồng Lôi không khỏi trầm trồ: "Nhiều thủy tinh quá, năm xưa chắc Luân hồi tông đã đào trúng một mỏ thủy tinh rồi!

Nếu tôi có thể khai thác chỗ này, chắc chắn sẽ thành tỷ phú mất." Giang Nhất cười nói: "Đúng là có thể đấy, nhưng đừng mơ đào ở đây, chi phí cao lắm." Đúng là vậy, nơi này là vùng cao nguyên, muốn khai thác mỏ ở đây là một việc vô cùng khó khăn.

Qua những câu chuyện phiếm, không khí trong đội cũng trở nên hoạt bát hơn đôi chút.

Trong lòng mỗi người vẫn còn chút lo lắng thầm kín, vì giấc mơ của Nhiệt Ba tiên đoán sẽ xuất hiện rất nhiều quái xà.

Nói chuyện thế này giúp họ thư giãn hơn.

Mọi người đi không biết bao lâu, vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng trước mắt họ xuất hiện một bức tường thủy tinh cao hàng trăm mét!

Trên đó khắc chi chít những ký hiệu giống như bùa vẽ ngoằn ngoèo.

Giang Nhất liếc mắt là nhận ra những ký hiệu đó là phù chú của Luân hồi tông.

Bức tường thủy tinh khổng lồ như mọc ra từ trong núi thực chất là một cánh cổng!

Giang Nhất nheo mắt lại.

Nha Nha kinh hãi thốt lên: “Chẳng lẽ là trong truyền thuyết...” “Cửa Tai Nạn!” Nhiệt Ba tiếp lời.

Cảnh tượng này thấp thoáng hiện về trong giấc mơ của cô, chỉ có điều ấn tượng hơi nhạt nhòa nên nhìn không thật lắm.

“Nếu không tận mắt chứng kiến, tôi tuyệt đối không tin trên đời lại có một cánh cổng thủy tinh thế này!” Hoàng Bác đứng bên bờ sông cảm thán.

Trước cánh cổng thủy tinh khổng lồ, con người trông thật nhỏ bé.

Nha Nha cũng kinh ngạc không kém: “Người xưa làm thế nào mà dựng được cánh cổng thủy tinh này ở đây nhỉ?

Khảm nó vào trong núi đá, thực sự là quá lợi hại.” Những người khác đều lắc đầu, rõ ràng là không tưởng tượng nổi sức mạnh nào của người cổ đại có thể tạo ra cánh cổng này ở đây.

Toàn bộ cánh cổng thủy tinh không có lấy một vết nứt hay hư hại, trông cứ như được hình thành tự nhiên vậy.

Chương 200

Nhưng tuyệt đối không thể là tự nhiên được.

Người Ma Quốc vùng Tây Tạng cổ đại đã dùng cách gì để xây dựng cánh cổng này thì không ai biết được.

Cũng giống như việc kim tự tháp được xây dựng thế nào, mọi người chỉ có thể đồn đoán.

Nhưng điều này cũng trực tiếp chứng minh trình độ kiến trúc của người Tây Tạng cổ đại vô cùng đáng sợ.

Người hiện đại e rằng muốn dựng một cánh cổng thế này cũng cực kỳ khó khăn.

Mọi người bắt đầu quan sát xung quanh.

Hoàng Bác nói: "Dòng sông chắn lối thế này, tôi thấy không qua được, phải làm sao đây?" Giang Nhất quan sát rồi nói: "Dòng nước không bị ngắt quãng, dưới đáy sông chắc chắn có lối thông qua, để tôi xuống xem thử trước." Hoàng Bác nói: "Để tôi đi cho, tôi có học lặn, một lát là lên được ngay." Giang Nhất đang cân nhắc thì Hoàng Bác nói tiếp: "Giang tiểu ca, tôi không thể việc gì cũng dựa dẫm vào cậu được, chúng ta là một tập thể, không thể lần nào cũng để cậu mạo hiểm, những việc thế này tôi cũng nên làm, lặn tôi rành lắm, cứ yên tâm." Giang Nhất đành phải gật đầu đồng ý.

Hoàng Bác tạm thời không mang theo thiết bị lặn mà chỉ xuống thám thính tình hình.

Giang Nhất biết rõ tình hình bên dưới nên cũng không quá lo lắng.

Một tiếng 'tõm' vang lên, Hoàng Bác nhảy xuống, mặt nước lặng sóng một lúc lâu.

Không lâu sau, một cái đầu nhô lên khỏi mặt nước.

Ngay khi vừa ngoi lên, Hoàng Bác đã vội nói: "Tôi chưa bao giờ thấy cảnh tượng nào như vậy cả, cả vạn con cá dài hơn một mét kết thành một tấm lưới dưới cánh cổng thủy tinh!

Tôi không lặn qua được!" Mọi người nhìn nhau, rõ ràng là không hiểu Hoàng Bác đang nói gì.

Giang Nhất thì hiểu rất rõ nhưng không giải thích.

Có điều, ở thế giới này, mốc thời gian trôi qua lâu hơn so với nguyên tác mà vẫn còn trận pháp cá ở bên dưới Cửa Tai Nạn.

Xem ra muốn đi qua sẽ hơi rắc rối đây.

Bắt buộc phải phá vỡ trận pháp cá bên dưới mới được.

Sau khi lên bờ, Hoàng Bác kể lại tình hình bên dưới cho mọi người nghe.

"Hàng vạn con cá có râu trắng như râu hồ ly, con nọ ngậm đuôi con kia, trông có vẻ vô cùng đoàn kết, quỷ dị lắm, cảnh tượng này chỉ nghe kể chứ chưa thấy bao giờ." Giọng Hoàng Bác vẫn còn chưa hết kinh ngạc.

Trận pháp cá.

Chuyện này trong các bộ phim tài liệu về đại dương cũng từng xuất hiện.

"Nhưng trận thế bên dưới tuyệt đối lợi hại hơn những gì các bạn từng thấy, không có lấy một khe hở nào để chui qua, quái đản thật!" Hoàng Bác không ngừng tắc lưỡi.

Khó rồi đây.

Hiện tại đường đi đã bị chặn đứng.

Phía trên là cổng thủy tinh, phía dưới là trận pháp cá.

Muốn đi qua chỉ có thể đột phá từ chỗ trận pháp cá kia.

"Giờ làm sao đây?

Chúng ta phải đi qua chứ?" Hoàng Bác nói xong nhìn về phía Giang Nhất.

Những người khác cũng vậy.

Phong Hạo nói: "Trong túi tôi có chút đồ lấy được từ chỗ thợ săn, là thuốc nổ, có thể nổ dưới nước.

Tôi sẽ thực hiện nổ dưới nước để phá vỡ trận pháp cá." Nói rồi anh ta lấy từ trong ba lô ra một thứ.

Giang Nhất vốn định dùng hắc kim cổ đao để chém ra một con đường.

Đám 'Bạch hồ tử ngư' kia tuy kết thành trận pháp nhưng chỉ cần phá vỡ được vài con ở mép là mọi người có thể lặn qua được.

Tuy nhiên, theo lời Hoàng Bác, lũ cá này dài ít nhất một mét, không biết tính tấn công của chúng thế nào.

Nếu tất cả chúng cùng tấn công thì mọi người sẽ gặp nguy hiểm.

Giang Nhất nói: "Dùng thuốc nổ cũng là một ý hay!" Phong Hạo gật đầu: "Để tôi làm!" Ở trong đội lâu như vậy, cuối cùng anh ta cũng có cơ hội thể hiện năng lực.

Trong số mọi người, Phong Hạo là người am hiểu về thuốc nổ nhất, nên việc đặt mìn dưới nước tự nhiên giao cho anh ta.

Giang Nhất dặn dò anh ta cố gắng tìm vị trí cách xa cánh cổng thủy tinh một chút để nổ, nếu không làm hỏng cánh cổng thủy tinh có thể sẽ khiến nơi này bị sụp đổ.

Sau đó, Phong Hạo mang thiết bị lặn xuống nước.

Mọi người trên bờ chờ đợi, không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ nghe thấy dưới mặt nước một tiếng nổ lớn, sau đó thấy cột nước tung lên trắng xóa, lẫn trong đó là không ít máu và thịt cá vụn.

Một lúc sau Phong Hạo ngoi lên, hét lớn: "Xong rồi!

Mau đi thôi!

Nếu không lũ cá khác sẽ lại lấp đầy chỗ trống mất!" Mọi người lập tức nhảy xuống nước.

Dù vì vụ nổ nên nước rất đục nhưng họ vẫn nhìn rõ trận pháp cá phía dưới.

Đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhất nhìn thấy trận pháp cá.

Anh lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp.

Một số con cá rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi vụ nổ nhưng vẫn cắn chặt lấy đuôi đồng bọn không rời, bất động như thể đang phòng thủ.

Giang Nhất biết lũ cá này đang kết trận để phòng ngự.

Còn chúng đang phòng ngự thứ gì đáng sợ thì anh không rõ.

Giang Nhất ra hiệu bằng tay dưới nước bảo mọi người phải cẩn thận.

Đồng thời, anh bơi dẫn đầu tiến về phía lỗ hổng.

Lỗ hổng đó to bằng một căn phòng, nhưng lũ cá phản ứng rất nhanh, đang định bơi lại để lấp đầy.

Lũ cá này không có tính tấn công, chúng chỉ muốn kết trận để ngăn cản bất kỳ thứ gì xuyên qua Cửa Tai Nạn.

Chương 201

Livestream của chương trình Đạo Mộ Không Gian vẫn đang diễn ra.

Dù đã nửa đêm nhưng vẫn có hàng trăm triệu khán giả đang theo dõi.

Không chỉ trong nước mà cả các đài truyền hình nước ngoài cũng hợp tác với đài vệ tinh Thượng Hải để phục vụ khán giả quốc tế 24/24.

Đây không còn nghi ngờ gì nữa là chương trình thám hiểm số một toàn cầu.

Livestream không kịch bản, không dàn dựng chính là điều khán giả thích nhất ở chương trình này.

Và trong chương trình này, người được yêu thích nhất vẫn là Giang Nhất.

Suốt chặng đường, mọi người đã được chiêm ngưỡng hầm băng, Cửu tầng yêu tháp, Tuyết lang vương, Tuyết di lặc, xác thủy tinh hầm băng, Huyền vũ cự thi, rùa nghìn năm, vân vân.

Nhưng những thứ đó quy mô không lớn bằng cảnh tượng bảy người ở dưới nước lúc này.

Bảy thiết bị quay phim đã lột tả hoàn toàn trận pháp cá hùng vĩ kia.

Bạch hồ tử ngư vốn là loài cá đặc hữu của vùng cao nguyên, thuộc họ cá da trơn, vì râu của chúng màu trắng nên có tên như vậy.

Hiện tại ở dưới nước, mỗi con cá đều dài hơn một mét, con nọ ngậm chặt đuôi con kia.

Ở những nơi sâu thẳm không nhìn thấy được vẫn còn vô số con cá đang kết trận.

Cảnh tượng hùng vĩ không kém gì cánh cổng thủy tinh.

Khán giả càng chấn động hơn nữa!

"Dưới hầm băng mà lại có cảnh tượng hùng vĩ thế này sao?" "Lũ cá râu trắng kia đang làm gì vậy?" "Tôi chỉ nghe nói trong đại dương cá mới kết trận để tránh bị săn bắt hoặc bị cá lớn ăn thịt, chưa bao giờ thấy cảnh này, hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt!" "Mẹ ơi, lũ cá này không sợ cả thuốc nổ sao?

Sao chúng lại tụ tập lại một chỗ thế kia?" "Tôi nghĩ điều quan trọng là tại sao chúng lại làm vậy?

Để phòng bị thứ gì sao?

Hay để ngăn thứ gì đó từ trong Cửa Tai Nạn thoát ra?" "Chẳng lẽ lũ cá này cũng giống như bầy sói kia, đều đang canh giữ nơi này?" "Tôi có dự cảm, sau khi vượt qua trận pháp cá này sẽ có những chuyện nguy hiểm hơn xảy ra!" "Có lẽ lũ cá này đang ngăn cản con người tiến vào Cửa Tai Nạn, chẳng phải truyền thuyết nói phía sau cánh cổng là thành chủ Ma Quốc Ác La Hải sao?

Luân hồi tông đã luôn tìm kiếm nơi này!" "Nhìn đáng sợ quá!

Tại sao một tòa thành cổ lại phải tốn công bảo vệ như vậy chứ?" "Một tòa thành cổ bị vùi lấp dưới hầm băng, liệu nó có còn giữ nguyên được dáng vẻ ban đầu không?

Nếu có thể khai quật hoàn chỉnh thì giá trị của nó... không thể đong đếm được!" "Phát hiện dưới hầm băng này, cánh cổng thủy tinh khổng lồ có giá trị vượt xa cả kim tự tháp!

Tuyệt đối có thể coi là một kỳ tích!" "Trận pháp cá... quá hùng vĩ!" Khán giả xem cảnh này đều nín thở.

Ở dưới nước, nhóm Giang Nhất càng cảm thấy áp lực nặng nề hơn.

Trước mắt họ là một bức tường cá khổng lồ!

Hàng vạn con cá tụ tập lại, thậm chí chẳng có con nào thèm liếc nhìn họ lấy một cái.

Giống như họ là người lạ qua đường, hoàn toàn bị ngó lơ!

Lũ cá râu trắng này như thể đang đối mặt với kẻ thù lớn, căng thẳng giữ vững vị trí của mình, dù thịt nát xương tan cũng không sợ hãi!

Giang Nhất bơi phía trước ra hiệu bảo mọi người tăng tốc.

Lỗ hổng mà Phong Hạo vừa nổ sắp bị lũ cá lấp đầy rồi, nếu để chúng lấp lại thì có lẽ sẽ không qua được nữa.

Dù sao ở dưới nước, lũ cá này mới là vương giả.

Đương nhiên, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sau khi vào được bên trong Cửa Tai Nạn, muốn ra ngoài cũng sẽ rất khó khăn, vì thuốc nổ đã hết.

Đương nhiên, con đường lui của họ hiện tại cũng chẳng còn, không lẽ lại lặn ngược lại rồi đào đường thoát ra từ đỉnh Cửu tầng yêu tháp.

Giang Nhất thì biết rõ là luôn có cơ hội để ra ngoài, nhưng những người khác thì chắc chắn là đang ôm tâm thế quyết tử, thậm chí có khi còn chuẩn bị sẵn di ngôn rồi.

Đương nhiên, họ cũng hoàn toàn tin tưởng rằng Giang Nhất không đời nào dẫn họ vào chỗ chết.

Dù Giang Nhất không phải là thần nhưng trong lòng mọi người, anh là người vô sở bất năng.

Mấy người vội vã vượt qua Cửa Tai Nạn.

Lũ cá râu trắng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, dường như chúng chẳng hề quan tâm.

Trong trận pháp cá phía sau, Giang Nhất phát hiện ra một con cá râu trắng lớn một cách bất thường.

Nó phải dài hơn mười mét, trông giống như một con hải xà khổng lồ đang ẩn mình trong trận pháp.

Con ngươi màu trắng của nó tròng trọc nhìn chằm chằm vào họ, dường như mang theo một chút cảm xúc nào đó nhưng không rõ ý tứ, trông vô cùng kỳ lạ.

Giang Nhất chỉ kịp liếc nhìn một cái vì thời gian khẩn cấp.

Vượt qua 'Cửa Tai Nạn', bảy người bơi dọc theo một đường hầm không rõ dẫn tới đâu.

Lúc này họ không còn tâm trí đâu mà lo nghĩ nữa, chỉ biết cắm đầu bơi về phía trước.

May mắn thay đường hầm tăm tối này không dài, khi bình dưỡng khí sắp cạn kiệt thì họ cũng ngoi được lên mặt nước!

Trước khi xuống nước, họ đã tưởng tượng ra đủ mọi tình huống phía sau Cửa Tai Nạn.

Nhưng họ vạn lần không ngờ được rằng, sau khi ngoi lên, thứ họ nhìn thấy lại là bầu trời.

Chính xác hơn là một bầu trời bị che phủ bởi lớp mây mù dày đặc.

Họ không rõ từ lúc vào Cửu tầng yêu tháp đã ở dưới đất bao lâu, mỗi ngày ở trong đường hầm đều thấy vô cùng ngột ngạt.

Thấy được bầu trời và những ngọn núi tuyết xung quanh, hành động đầu tiên của mọi người là hít một hơi thật sâu cái không khí

trong lành này.

Không khí dưới lòng đất tuy vẫn có oxy nhưng thực sự là quá u ám và ngột ngạt rồi.

Phù ~ sau khi vài người ngoi lên mặt nước, họ lập tức tháo thiết bị lặn, tận tình hít thở không khí trong lành.

Chương 202

Cảnh sắc xung quanh cũng khiến mọi người mừng rỡ.

Cuối cùng cũng thoát ra khỏi đường hầm dài dằng dặc dưới lòng đất!

Chỉ là môi trường này trước đây họ chưa từng thấy trên bản đồ vệ tinh.

Nó giống như ở phía bên kia của núi tuyết, một thung lũng được bao quanh bởi các đỉnh núi cao.

Mọi người từng tìm hiểu rất kỹ về cao nguyên tuyết Tây Tạng, nhưng vẫn không ngờ sau khi xuyên qua đường hầm lại xuất hiện một nơi như thế này.

Có vẻ như nó chưa từng hiện diện trên bản đồ.

Lúc này, những khán giả đang xem trực tiếp bắt đầu mở bản đồ vệ tinh trên máy tính hoặc điện thoại để tìm kiếm vị trí của họ.

Một hồ nước được núi tuyết bao quanh.

Hiện tại bản đồ vệ tinh có thể chính xác đến từng mét, nhưng mọi người phát hiện vẫn không thể tìm thấy vị trí của nhóm Giang Nhất.

Nhìn thấy băng xuyên, nhìn thấy bốn ngọn núi tuyết, nhưng vẫn không biết họ đang ở đâu.

Thậm chí tín hiệu trực tiếp cũng bắt đầu chập chờn.

Theo lý mà nói, bảy người đã ra khỏi lòng đất thì không nên có tình trạng tín hiệu không ổn định như vậy.

Không ai có thể giải thích được. "Họ đang ở đâu?

Bảy người đó đang ở đâu thế?" "Tại sao tín hiệu lại bị nhiễu?

Chẳng phải đã ra khỏi lòng đất rồi sao?" "Trên Google Maps vẫn không tìm thấy vị trí của họ!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bản đồ vệ tinh hiện nay hiện đại thế kia, không thể nào không phát hiện được vị trí của vài người!" "Trên đầu họ có nhiều mây mù quá, chắc chắn mây mù đã che khuất tầm nhìn của vệ tinh rồi." "Không khoa học!

Ở chỗ tôi, thậm chí là toàn bộ cao nguyên tuyết, hiện tại đều đang nắng ráo, thời tiết đẹp hiếm thấy!

Nơi đó cứ như không tồn tại trên Trái Đất vậy!

Quái dị quá!" "Lầu trên nói đúng đó, tôi đã xem lại tất cả bản đồ từ một tháng trước, không hề có nơi nào được núi tuyết bao quanh như vậy, cứ như nó mới vừa xuất hiện vậy!" "Tôi có một ý tưởng táo bạo, nơi đó... liệu có phải là một không gian quái dị không?

Căn bản không tồn tại trên Trái Đất?" "Sau khi đi qua Cánh Cửa Tai Nạn, cảm giác có vẻ khác hẳn rồi, lẽ nào..." "Phía sau Cánh Cửa Tai Nạn là chủ thành của Ma Quốc, không thấy sao?" "Cảm giác thật quỷ dị, đây là cảnh tượng kỳ lạ nhất tôi từng thấy, rõ ràng là xuất hiện trên mặt đất mà lại không ai tìm thấy!" Khán giả bàn tán xôn xao về cảnh tượng này.

Nhưng người thực sự chấn kinh không phải khán giả, cũng không phải nhóm Giang Nhất, mà là đội ngũ hậu trường của chương trình.

Hiện tại tầm ảnh hưởng của chương trình quá lớn, đội ngũ hậu trường lên đến hàng trăm người, vị trí của mọi người luôn được theo dõi sát sao.

Thế nhưng lúc này họ lại vô cùng căng thẳng.

Bởi vì sau khi vào Cánh Cửa Tai Nạn, tín hiệu GPS của bảy người

đã biến mất trên màn hình hiển thị.

Cánh cửa đó dường như có khả năng chặn tín hiệu GPS.

Tín hiệu trực tiếp cũng bị nhiễu nặng.

Hai chuyên gia viễn thông hàng đầu trong nước cũng không biết điều gì đang ảnh hưởng đến tín hiệu.

Đạo diễn Vương ban đầu cuống cuồng như kiến bò trên chảo nóng, nhưng giờ đã bình tĩnh lại.

Vì họ đã gặp quá nhiều nguy hiểm, ông đã quen rồi.

Tuy nhiên lần này vẫn không tránh khỏi sốt ruột vì tình hình quá quái dị.

Đạo diễn Vương hỏi: "Họ đang ở đâu?" Chuyên gia viễn thông đáp: "Không rõ, hoàn toàn không khoa học.

Đã ở trên mặt đất thì phải có tín hiệu GPS chứ.

Tôi dùng công nghệ quân sự, chính xác đến từng centimet, không thể nào đột nhiên mất dấu được... trừ khi..." "Trừ khi sao?" Đạo diễn Vương hỏi dồn.

Chuyên gia nói: "Trừ khi thực sự đã đi vào một không gian khác... tôi chưa bao giờ hiểu về không gian... nhưng rõ ràng là không khoa học, nếu tôi có thể xem được hình ảnh thì họ chắc chắn phải ở trên Trái Đất!

Thật không khoa học chút nào!" "Chỉ có một khả năng, họ vẫn ở Trái Đất, nhưng có lẽ dưới lòng đất có một không gian khổng lồ đủ để coi là một Trái Đất khác... có bầu trời... có hồ nước..." Một chuyên gia khác đưa ra giả thuyết khiến mọi người giật mình.

Nếu nghĩ kỹ thì có vẻ cũng có lý!

Đó là cách giải thích duy nhất dưới góc độ khoa học.

Nhưng sự thật thế nào... không ai biết.

Dẫu sao trong truyền thuyết, đó chính là chủ thành Ma Quốc.

Việc xem được hình ảnh thế này đã là một kỳ tích rồi. "Mau nhìn xem!

Xung quanh dường như có loài cá lạ?

Những con cá này chưa bao giờ thấy!

Cá to quá!" Tầm nhìn của mọi người bắt đầu chuyển sang môi trường xung quanh.

Chương 203

Bất kể không gian đó là gì, ai nấy đều hiểu rõ: phía sau Cánh Cửa Tai Nạn chính là chủ thành Ma Quốc trong truyền thuyết: Ác La Hải Thành!

Sau khi ngoi lên mặt hồ, bảy người lập tức bơi về phía bờ.

Họ phát hiện trong hồ có những con cá rất lớn, thậm chí có những loài bò sát khổng lồ trông như cá bốn chân, không thể nán lại lâu!

Họ hốt hoảng bơi vào bờ.

Giang Nhất hét lớn: "Đi theo tôi!" Thấy vài người định chọn hướng khác, nhắm về phía một con đường bằng phẳng ven hồ.

Rõ ràng điều đó không đúng quy luật tự nhiên.

Những mặt đất bằng phẳng đó không giống do người đục đẽo, mà giống như có thứ gì đó thường xuyên ma sát qua lại mà mài mòn.

Không cần nghĩ cũng biết, đó chắc chắn là do những sinh vật lớn trong hồ để lại.

Khi vừa ngoi lên, họ chỉ kịp quan sát thấy trong hồ có sinh vật bốn chân khổng lồ, nhưng cụ thể là gì thì chưa rõ.

Để đảm bảo an toàn, Giang Nhất bảo mọi người đi theo mình.

Nghe tiếng anh gọi, mấy người lập tức bơi về phía Giang Nhất.

Giang Nhất tìm một bờ đá hơi cao rồi leo lên, những người khác cũng bám sát theo sau. "Tại sao chúng ta không đi lối kia?

Chỗ đó trông như có một con đường mà!" Phong Hạo thắc mắc.

Giang Nhất chưa kịp giải thích, mọi người đã thấy từ phía đầu kia của con đường bằng phẳng đó lao ra một con vật khổng lồ giống như

thằn lằn bốn chân.

Thể hình của nó ngang ngửa với con cá râu trắng vương giả trong hồ! "Cái gì thế?" Hoàng Bác ngây người, thực sự không biết đó là thứ gì, chưa ai từng thấy bao giờ. "Giao ngư?

Thằn lằn bốn chân sao?" Anh Lôi rút xẻng công binh ra thủ thế. "May mà em không đi lối đó, nếu không chắc bị con quái này nuốt chửng rồi!" Nha Nha vẫn còn sợ hãi.

Cô nói đúng, nếu không có Giang Nhất nhắc nhở mà đi lên chỗ bằng phẳng kia, nơi có hang động của con thằn lằn bốn chân, chắc chắn sẽ bị nó tấn công!

Giang Nhất lên tiếng: "Chắc là Ban Văn Giao trong truyền thuyết." "Ban Văn Giao?" Trương Thần Lộ nhíu mày: "Thứ này ở nước ta chỉ có trong ghi chép, chưa từng có vật thể sống nào chứng minh sự tồn tại của nó, không ngờ lại thấy ở đây." Dưới hồ nước toàn là những con cá cực lớn nên họ không dám ở lại lâu.

Lỡ như đây là ổ của Ban Văn Giao, không chừng còn những thứ khác nữa.

Giang Nhất nói: "Cẩn thận chút, chúng ta đi thôi!" Ý anh là không làm kinh động con Ban Văn Giao này rồi từ từ rời khỏi bờ hồ.

Nhưng mục tiêu của bảy người quá lớn, con Ban Văn Giao kia dường như định xuống hồ bắt cá, nhưng lại ngửi thấy mùi lạ, cái đầu to như quả bóng rổ quay sang phía họ.

Ánh mắt nó chạm thẳng vào bảy người.

Hoàng Bác nói: "Tôi cảm thấy không ổn rồi." Anh Lôi lẩm bẩm: "...

Nó không phải là nhắm trúng tôi rồi chứ?" Giang Nhất rút Hắc kim cổ đao ra.

Dù đã cố tránh chạm trán nhưng vẫn bị nó phát hiện.

Con Ban Văn Giao phát ra một tiếng kêu giống như tiếng trẻ con khóc của cá Oa Oa, sau đó bốn chi vạm vỡ chuyển động, lao thẳng về phía họ.

Giang Nhất quát: "Lùi lại, để tôi giải quyết nó." Lúc này hai khẩu súng săn không dùng được nữa, chỉ có thể dựa vào vũ khí lạnh để chống lại sự tấn công của nó.

May mắn là Giang Nhất rất tự tin vào độ sắc bén của Hắc kim cổ đao.

Con Ban Văn Giao không biết đã sống ở đây bao lâu, rõ ràng là không quen thuộc với những "sinh vật" như nhóm Giang Nhất.

Nó cứ như đối phó với lũ cá dưới hồ, lao lên há miệng định cắn.

Những người khác lùi sau lưng Giang Nhất nhưng vẫn sẵn sàng tiếp ứng.

Con Ban Văn Giao rõ ràng đã coi thường anh.

Một con hổ thường xuyên săn mồi sẽ không lộ ra sơ hở, nhưng con vật này trong mắt Giang Nhất lại đầy rẫy sơ hở.

Ngay khoảnh khắc nó lao tới, Giang Nhất vung đao chém thẳng vào cổ nó, mũi đao đâm xuyên qua đầu.

Toàn bộ sức nặng của con quái vật đè lên người Giang Nhất.

Anh dùng lực hất mạnh, quăng xác nó xuống đất.

Sáu người còn lại đứng hình: "..." Vẫn biết Giang Nhất lợi hại, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm họ chấn kinh.

Chỉ một đao chuẩn xác và tàn bạo, Giang Nhất đã giải quyết xong nó.

Giang Nhất không quá để tâm đến con Ban Văn Giao này.

Có lẽ vì sống ở đây bắt cá quá lâu nên nó đã mất đi bản năng săn mồi máu lửa.

Anh phủi bụi trên áo rồi nói: "Đi thôi." Mọi người gật đầu đi theo sau.

Hoàng Bác nhìn quanh: "Chủ thành Ma Quốc đâu?

Sao ngoài cái hồ này ra chẳng thấy gì cả!" Vừa dứt lời, cả nhóm đồng loạt dừng bước.

Vừa đi lên một con dốc thoải, phóng mắt nhìn xuống, một thành phố hiện ra trên vùng đất bằng phẳng!

Nhìn từ trên cao, toàn bộ thành phố có hình dạng như một con mắt.

Những kiến trúc dày đặc trông giống như một tổ ong khổng lồ.

Tất nhiên, đó không phải điểm quan trọng nhất.

Điều quan trọng là... thành phố này đang đèn đuốc sáng trưng!

Chương 204

Cứ như có người đang sinh sống bên trong.

Nhưng điều quái dị là ngoài ánh đèn sáng rực ra thì không hề có một chút hơi người nào!

Cứ như một tòa tử thành vậy.

Nó khiến mọi người liên tưởng đến những con tàu ma, đèn đuốc trên tàu vẫn sáng nhưng không tìm thấy một bóng người!

Giang Nhất khẽ nói: "Truyền thuyết kể rằng cư dân trong Ác La Hải Thành chỉ trong một đêm đã tập thể biến thành cá, thế nên có một bộ tộc ở đây chưa bao giờ có thói quen ăn cá...

Vậy thì nơi này chính là Ác La Hải Thành mà tôi cần tìm rồi!" "Ác La Hải Thành trong truyền thuyết?

Nó có thật sao?

Tôi cứ tưởng chỉ là cổ thành trong cổ tích thôi!" "Thế là tìm được thật rồi!

Trời ạ!

Tại sao cổ thành này lại đèn đuốc sáng trưng thế kia?

Cứ như có người ở vậy." "Bên trong chẳng thấy bóng ma nào mà lại có ánh sáng, quái dị quá, phù hộ tôi với!" "Tín hiệu càng lúc càng tệ, xem được hai phút hình ảnh lại có một phút nhiễu, can nhiễu tín hiệu quá nặng." "Ác La Hải Thành chẳng phải là cổ thành từ ngàn năm trước sao?

Tại sao lại có ánh đèn?

Giả quá!

Tuyệt đối không thể là thật!" "Một thành phố lớn thế này mà không tìm thấy trên vệ tinh?

Thật vô lý." "Chẳng lẽ trong Ác La Hải Thành có người ở?" "Lầu trên đoán không sai đâu, có lẽ thực sự có người sống trong đó đấy?" "Không thể nào, trong truyền thuyết, cư dân Ác La Hải Thành đã biến mất trong một đêm, giống như những con tàu ma trên biển vậy!" "Cổ thành này cho tôi cảm giác như nó bị đóng băng trong một khoảnh khắc vậy, kỳ lạ thật, mau vào xem đi!" Khán giả bị góc nhìn của bảy người làm cho choáng váng.

Cổ thành ngàn năm, chủ thành Ma Quốc - Ác La Hải Thành cuối cùng đã lộ diện, nhưng lại rực rỡ ánh đèn như đang có người sống.

Một thành phố tồn tại ngàn năm, làm sao có thể còn đèn được chứ?

Không chỉ khán giả bình thường, ngay cả các giáo sư lịch sử, chuyên gia cũng nín thở theo dõi.

Nếu trong thành phố này có người ở, có thể họ chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới hiện đại, có lẽ vẫn giữ nguyên thói quen sinh hoạt từ ngàn năm trước!

Nhưng, thực sự có người sống sao?

Giang Nhất cùng sáu người nhìn tòa tử thành đèn đuốc sáng trưng, tất cả đều dừng bước.

Hoàng Bác nói: "Thành phố này đủ chỗ cho mấy vạn người ở, sao lại im phăng phắc thế này?

Nếu có người thì cũng phải có chút tiếng động chứ!" Những người khác cũng cảm thấy ớn lạnh.

Nơi này thực sự quá quái dị.

Muốn vào nhưng lại không dám.

Đây là chuyện kỳ quái nhất họ gặp phải từ khi tham gia chương trình.

Cổ thành của Tinh Tuyệt Cổ Quốc qua ngàn năm đã bị cát vàng vùi lấp và phong hóa, nhưng cổ thành này lại không có lấy một dấu vết của thời gian.

Nó vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Nha Nha run rẩy: "Đáng sợ quá!

Rốt cuộc đây là nơi nào?" Những người khác đương nhiên không trả lời được.

Trương Thần Lộ hỏi: "Chúng ta có nên vào không?" Giang Nhất đáp: "Vào chứ, đã đến tận đây rồi, nếu không vào xem thì khi rời đi sẽ hối hận mất." Trương Thần Lộ gật đầu: "Đúng vậy." Giang Nhất cười nói: "Vậy thì xong rồi, đã biết sẽ hối hận thì bây giờ phải vào xem thôi." Trong bảy người, một phần vì lời nguyền trên người, một phần vì tính hiếu kỳ thúc giục họ tiến lên.

Nếu đã đến đây mà không đi tiếp, họ chắc chắn sẽ vô cùng hối hận.

Anh Lôi cảm thán: "Quả nhiên con người đều là loài động vật hiếu kỳ mà!" *Ục ục...* "Em hơi đói rồi, ngại quá." Nha Nha cười hì hì.

Tìm được Ác La Hải Thành, tâm trạng mọi người có phần nhẹ nhõm hơn.

Dù thành phố này trông quái dị, nhưng đã tìm được đến đây thì chẳng phải sẽ có cơ hội giải trừ lời nguyền sao?

Mọi người đều cảm thấy hy vọng tràn trề.

Giang Nhất hiểu rõ, còn nhiều thứ chưa đối mặt, đường còn dài

lắm!

Nhưng dù thế nào, anh cũng muốn tận mắt thấy chủ thành Ma Quốc trông ra sao.

Đã đi đến đây rồi thì không còn gì phải sợ nữa.

Bảy người quyết tâm tiến về phía Ác La Hải Thành!

Một lát sau, họ tiếp cận được tường thành.

Vào thời kỳ Ma Quốc, nền văn minh này còn rất sơ khai, chủ thành không phải là những ngôi nhà xây dựng mà giống như các hang động kết nối với nhau, tựa như một tổ ong khổng lồ.

Giang Nhất nhắc nhở: "Tốt nhất chúng ta không nên đi quá sâu, chỉ đi loanh quanh rìa thành thôi." Mọi người gật đầu, nếu đi sâu vào trong không chừng sẽ bị lạc.

Bên trong trông như đường sá thông tứ phía, chia thành nhiều tầng, nếu vào sâu thì muốn ra sẽ rất khó khăn.

Bảy người bước vào gian phòng đầu tiên ở ngoài cùng.

Họ phát hiện thứ phát sáng không phải đèn dầu hay nến, mà là một hỗn hợp như phân bò đang cháy.

Mấy người phát hiện điểm quái dị: "Thứ này có thể cháy suốt ngàn năm sao?

Có khả năng đó không?

Trông nó cứ như mới vậy!" Anh Lôi kinh ngạc thốt lên.

Ánh mắt những người khác cũng đầy vẻ chấn động.

Trong thành không một bóng người, nhưng các thiết bị, da thú trong hang động đều còn rất mới!

Hoàn toàn không giống một thành phố đã tồn tại hơn ngàn năm.

Cứ như chủ nhân nơi này vừa mới đi ra ngoài, còn nhóm Giang Nhất chỉ là khách ghé thăm.

Chương 205

"Thơm quá!" Anh Lôi hít hà, ngửi thấy mùi thịt thơm phức.

Sau đó không nhịn được, anh đi theo mùi hương vào trong, những người khác cũng đi theo.

Mấy người vừa bơi dưới hồ lâu như vậy, bụng dạ đã sớm cồn cào, lại thêm mấy ngày nay toàn ăn cá nên miệng lưỡi nhạt nhẽo.

Giờ ngửi thấy mùi thịt thơm thế này, ai nấy đều thèm thuồng.

Đến trước một hang động, bảy người thấy giữa phòng đặt một cái nồi đá thô sơ.

Bên trong đang nấu thịt, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Mùi thịt bò thơm lừng khiến mọi người ngỡ như đang đứng trong quán lẩu!

Thịt trên đĩa cũng cực kỳ tươi sống! "...

Hả?" Mấy người nhìn cái 'nồi lẩu' đã sôi vài ngàn năm trên bàn đá mà ngây người...

Anh Lôi nói: "Nếu bảo cái nồi lẩu này đã sôi suốt mấy ngàn năm... tôi tuyệt đối không tin nổi." Những người khác không nói gì vì chẳng ai tin đó là thật.

Nhưng sự thật rành rành ngay trước mắt, không thể phản bác. "Có ai không?" Hoàng Bác đột nhiên hét lớn một tiếng làm mấy người khác giật bắn mình.

Tuy nhiên, không có ai trả lời.

Nếu có người đột nhiên đáp lại, chắc bảy người họ cũng chết khiếp.

Cả nhóm vây quanh nồi lẩu, không biết có nên ăn hay không.

Thịt tươi đến mức vẫn còn thấy cả vết máu.

Giang Nhất với vẻ mặt nghiêm trọng nhìn sang phòng bên cạnh, vì anh ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Bước sang đó, anh phát hiện một gian phòng đồ tể.

Bên trong có một cái đầu bò máu me đầm đìa và một cơ thể bò vừa mới bị giết mổ.

Rõ ràng, thịt bò trên bàn là vừa mới được xẻ xong!

Giang Nhất nghiêm giọng: "Mọi người nhìn kìa." Mấy người đang định ăn, nghe Giang Nhất nói liền vội vàng chạy qua.

Anh Lôi vì quá đói đã dùng cái muôi bên cạnh múc một miếng thịt cho vào miệng rồi mới chạy tới. "Á!" Nha Nha nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu liền nép sau lưng Giang Nhất.

Anh Lôi hỏi: "Có chuyện gì?" Chưa kịp nhìn rõ hiện trường, anh đã lập tức phun miếng thịt trong miệng ra.

Bởi vì anh thấy cái đầu bò vừa mới bị giết kia, đôi mắt dường như đang cử động!

Thật đáng sợ! "Vừa mới giết bò sao?" "Trời đất ơi!" Anh Lôi nôn thô tháo. "Con bò này chưa chết?" Hoàng Bác lẩm bẩm: "Lẽ nào... con bò này đã tồn tại ở trạng thái như vậy suốt cả ngàn năm?" Mấy người đều cảm thấy lạnh sống lưng. "Rốt cuộc đây là quỷ thành gì thế này?" Nhiệt Ba lầm bầm.

Giang Nhất giải thích: "Không gian và thời gian ở đây dường như đều dừng lại ở một thời điểm nào đó, cố định mọi trạng thái bên trong.

Nhìn xem, theo lý mà nói đầu bò sẽ chết hoàn toàn trong vòng năm

phút, nhưng... hiện tại nó vẫn chưa nhắm mắt." Dường như để minh chứng cho lời Giang Nhất, con bò 'vừa mới' bị giết kia rống lên một tiếng, làm tất cả giật nảy mình!

Tim bảy người đập loạn nhịp.

Giang Nhất nói: "Đừng lo lắng, một số loài động vật sau khi chết cũng không chết ngay lập tức, mà dừng lại ở trạng thái bất sinh bất tử một thời gian.

Trạng thái con bò này giống như con rắn bị chặt đầu vẫn có thể cắn người vậy.

Chỉ là... trạng thái này dường như đã được bảo trì suốt mấy ngàn năm!" Anh Lôi thốt lên: "Nói vậy... miếng thịt bò tôi vừa ăn, vừa là thịt bò mới giết, mà cũng là thịt bò đã nấu mấy ngàn năm rồi sao?" Giang Nhất gật đầu: "Chính xác!" Anh Lôi: "..." Mọi thứ ở đây đều quá đỗi hoang đường!

Có vẻ như thời gian không còn tác dụng, thời gian ở đây đã vĩnh viễn ngưng đọng.

Cùng lúc đó, phát hiện của họ cũng khiến tất cả khán giả xem trực tiếp chấn động. "...

Thành phố này thực sự tồn tại sao?" "Cái đầu bò đó thực sự cử động kìa!

Cứ như đang xem phim khoa học viễn tưởng vậy, thật quá đi!" "Không gian này... có thật không vậy?

Thời gian bị đóng băng ở đó ư?

Làm sao có thể chứ?" "Ôi chúa ơi, không thể là thật được, chắc chắn là đang lừa tôi." "Chưa bao giờ thấy Ác La Hải Thành như thế này, vốn dĩ đèn đuốc sáng trưng đã đáng sợ rồi, giờ lại còn thứ đáng sợ hơn!" "Con bò đó giữ trạng thái như vậy suốt ngàn năm sao?

Thật là một điều đau khổ biết bao!" "Có lẽ trong thành phố này, vạn vật không cảm nhận được thời gian trôi đi, nên trong mắt chúng, ngàn năm cũng chỉ như một khoảnh khắc thôi?" "Bãi bể nương dâu sao?

Thuyết một ngày trên trời bằng một năm dưới đất ư?

Nếu nói vậy thì những truyền thuyết cổ đại chẳng lẽ là thật sao?" "Không gian ở đó không ai khác vào được, chỉ có bảy người họ cảm nhận được, thật đáng tiếc, tôi chỉ có thể làm khán giả xem chứ không thể tham gia!" "Tôi cũng muốn đến đó xem thử, tiếc là không có cơ hội." "Tôi thì chẳng muốn đến tí nào!

Nơi đó thực sự quá đáng sợ, bên ngoài có cái hồ lớn như thế, bên trong có thằn lằn bốn chân, giờ lại có cái quỷ thành thế này, có quỷ mới muốn vào!" "Giờ mấy người họ tính sao đây?" "Không biết cái nồi lẩu sôi ngàn năm đó có ngon không nhỉ..." "Đm, lầu trên đúng là đồ tham ăn, lúc này rồi còn nghĩ đến ăn lẩu!" Khán giả bàn tán xôn xao, mỗi người một mối quan tâm.

Chương 206

Nhưng phát hiện trọng đại này đã làm chấn động giới khoa học toàn thế giới.

Vì những gì Giang Nhất đối mặt hiện tại chưa ai có thể giải thích được.

Không ai biết vị trí, không gian, thời gian nơi Giang Nhất đang đứng là gì.

Dần dần, nhóm Giang Nhất nhận thấy trời đã tối.

Ác La Hải Thành vẫn đèn đuốc sáng trưng, không một bóng người.

Lúc này mọi người đều đã mệt mỏi.

Hoàng Bác hỏi: "Tính sao đây?

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây à?" Nha Nha lắc đầu liên tục: "Không, em tuyệt đối không thể nghỉ lại đây, chỗ này đáng sợ quá." Những người khác rõ ràng cũng không muốn qua đêm tại đây.

Giang Nhất nói: "Vậy được, chúng ta ra ngoài nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ khám phá Ác La Hải Thành này.

Mọi người chuẩn bị tâm lý đi, tôi cần tìm một nơi, có thể là thần miếu trong Ác La Hải Thành, theo cách kiến trúc ở đây thì có lẽ nó nằm ở trung tâm thành phố." Những người khác gật đầu.

Tòa thành vừa rồi mang lại quá nhiều cú sốc, nhưng giờ thì đỡ hơn rồi, chỉ cần từ từ chấp nhận, ngày mai vào thành sẽ không vấn đề gì.

Chỉ tiếc là đồ ăn hơi khó khăn.

Miếng thịt bò ngàn năm kia dù đói nhưng họ vẫn không thể chấp

nhận nổi, nên đành ăn tạm bánh quy nén rồi đi ngủ.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng thực tế trong tình cảnh này họ không thể nào ngủ ngay được.

Dẫu sao tình hình Ác La Hải Thành thực sự quá hoang đường.

Những chuyện chỉ có trong phim ảnh lại đang diễn ra ngay trước mắt. "Thời gian ở Ác La Hải Thành dường như dừng lại ở một thời điểm nào đó, tại sao chứ?" "Tôi để ý rồi, sau khi tôi di chuyển mấy thứ đó, để xem ngày mai chúng có quay về chỗ cũ không." "Nếu tôi sống ở đây thì liệu có mãi mãi trẻ trung không?" "Này, sống ở đây thì thà chết còn hơn, sống ngàn năm như vậy có ích gì?" "Cũng đúng." Bảy người nằm trên một tảng đá giữa hồ nước và Ác La Hải Thành rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, khi vào lại Ác La Hải Thành, họ phát hiện cái ghế đá bị di chuyển vẫn không quay về vị trí cũ.

Rõ ràng ma thành này không có khả năng khôi phục đồ vật bị di chuyển về vị trí cũ, chỉ giữ nguyên trạng thái của sự vật thôi.

Con bò kia vẫn ở trạng thái nửa sống nửa chết, nhìn mà rùng mình.

Sau khi bổ sung năng lượng đơn giản, Nha Nha hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Giang Nhất nói: "Theo ghi chép trong kinh thư tìm được ở Cửu Tầng Yêu Tháp, có một mô hình Ác La Hải Thành.

Tôi nghĩ người Ma Quốc sùng bái việc càng xuống sâu dưới đất thì năng lượng càng mạnh mẽ." Mọi người nhìn về phía anh.

Giang Nhất nhìn Ác La Hải Thành như tổ ong: "Vậy nơi tôi muốn đến là dưới lòng đất của cổ thành này!" Những người khác gật đầu.

Hoàng Bác nói: "Giang tiểu ca nói đúng, tộc Quỷ Động đặt cung điện của Tinh Tuyệt Nữ Vương dưới lòng đất, ở dưới cùng có nguồn năng lượng, Quỷ Động, nên Giang tiểu ca chắc chắn đúng!

Chúng ta phải thâm nhập vào lòng đất Ác La Hải Thành để xem cái quỷ thành này rốt cuộc là thế nào!" Giang Nhất nhìn Nhiệt Ba hỏi: "Sao rồi?

Đêm qua em có nằm mơ không?" Anh muốn thông qua khả năng nằm mơ tiên tri của Nhiệt Ba để xem phía trước có nguy hiểm tiềm ẩn nào không.

Nhưng Nhiệt Ba lắc đầu: "Không có, đêm qua em ngủ khá ngon..." Giang Nhất đành bất lực thông báo mọi người từ từ tiến về phía trước.

Đi vào trong chủ thành, mỗi hang động vẫn thắp đèn.

Những ngọn đèn đó dường như vĩnh viễn không bao giờ tắt.

Cổ thành như tổ ong này có rất nhiều hang động, họ chọn một hang động lớn nhất rồi từ từ đi vào.

Hướng đi của hang động tự nhiên là dẫn xuống lòng đất.

Càng vào sâu, lối đi càng mở rộng, dường như bên dưới có hang động khổng lồ.

Cùng lúc đó, khán giả xem trực tiếp phát hiện tín hiệu ngày càng tệ.

Có vẻ có một thế lực vô hình nào đó đang làm nhiễu tín hiệu video, màn hình xuất hiện càng nhiều hạt nhiễu, thường xuyên mất hình vài phút mới xem lại được một phút!

Nhưng dù vậy, khán giả vẫn không rời bỏ chương trình.

Họ cực kỳ gắn bó, không bỏ lỡ bất kỳ khung hình nào.

Vì họ không bao giờ biết được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không muốn bỏ lỡ gì cả. "Tín hiệu ngày càng kém rồi!

Không khéo lúc nào đó sẽ đột ngột đứt hẳn luôn mất?

Như thế thì bảy người họ nguy hiểm lắm." "Bảy người họ bây giờ còn gặp nguy hiểm nào chưa thấy nữa?

Nguy hiểm giờ chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Tôi tin vào năng lực của Giang tiểu ca, bảy người chắc chắn cuối cùng sẽ bình an vô sự trở về!" "Lần này có lẽ hơi khác rồi, vì nơi này thực sự quá quái dị, một nơi hoàn toàn không tìm thấy trên bản đồ vệ tinh Trái Đất!

Có thể là một không gian khác!

Một không gian mà chưa một ai từng đặt chân đến!" "Chẳng lẽ chủ thành Ma Quốc thực sự có một loại sức mạnh tà ác đang khống chế?

Sức mạnh có thể làm dừng thời gian!

Thế thì quá lợi hại rồi." "Quả nhiên trên Trái Đất cổ xưa vẫn tồn tại những năng lượng quái dị mà tôi chưa từng biết đến, nhưng tại sao bây giờ không còn những năng lượng đó nữa?" "Thật huyền huyễn, thành phố như tổ ong thế này, liệu có thực sự ở được không?" "Dưới lòng đất rốt cuộc có gì?

Lẽ nào cũng có một hắc động như ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc?

Thật khó đoán, hy vọng sau khi xuống hầm tín hiệu không bị ngắt!

Cầu xin đó!" Khán giả không chỉ lo lắng cho sự an toàn của bảy người, mà còn lo ngại về tín hiệu kém.

Những gì bên dưới Ác La Hải Thành là thứ khiến 600 triệu khán giả trên toàn thế giới phải trăn trở!

Nhóm Giang Nhất cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng đi đến tận cùng đường hầm.

Ở đó có hai cánh cửa đá khổng lồ đang khép hờ!

Giang Nhất thở phào nói: "Đến rồi." Mấy người quan sát tình hình xung quanh trước.

Chương 207

Hai cánh cửa lớn, bên cạnh có một số đầu bò đầu cừu đã nấu chín dùng để tế lễ, trông cũng như vừa mới ra lò, khiến mấy người đã lâu không ăn thịt phải thèm thuồng.

Nhưng họ rất tỉnh táo, biết thứ này tuyệt đối không được ăn.

Trên cửa có hai viên đá quý to bằng nắm tay, một xanh một trắng.

Anh Lôi không nói hai lời, lập tức dùng xẻng công binh cậy hai viên đá xuống. "Đã đến đây rồi, không mang chút bảo bối về thì thấy có lỗi với bản thân quá, cái nơi quỷ quái này cứ như muốn lấy mạng mình, tuyệt đối không được khách sáo." Anh Lôi cười hì hì cho đá quý vào ba lô.

Giang Nhất: "..." Nhưng anh cũng không ngăn cản.

Với thân phận hiện tại của họ thì căn bản không cần quan tâm chuyện này, hai viên đá quý này so với họ thì giá trị liên thành.

Mọi người đều đang mang lời nguyền trên người, đã đến đây thì cũng phải thu chút lợi lộc chứ, nếu không tâm lý sẽ không cân bằng.

Bước qua cửa đá, đèn dầu trên trụ đá lập tức được thắp sáng.

Đường hầm vốn tối tăm bỗng chốc trở nên minh sáng.

Mọi người kinh ngạc, không biết cơ quan thế nào mà chỉ cần người vào là đèn tự sáng, còn xịn hơn cả đèn cảm ứng âm thanh. "Trông quỷ dị quá!" Nha Nha cẩn thận túm lấy tay áo Giang Nhất, rón rén nói.

Ánh lửa đột nhiên bừng sáng dọc hai bên lối đi khiến ai nấy đều giật mình, nhưng họ nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Khi đã thích ứng với ánh sáng, họ lại bị chấn động bởi tà khí từ vô số tấm da người treo trên tường.

Hàng trăm tấm da người được trải phẳng trên vách tường.

Thời nô lệ, người ta thường dùng da người làm bản đồ hoặc công cụ ghi chép, nhưng đến xã hội phong kiến đã đổi sang da thú hoặc thẻ tre.

Thế nên việc ghi chép trên da người không còn phổ biến.

Ở đây lại có nhiều như vậy, toàn bộ lối đi sau cửa đá đều toát ra tà khí.

Điểm tốt duy nhất là trên da người có ghi chép về Ác La Hải Thành và chuyện về Ma Quốc.

Hoàng Bác nhìn qua nhưng không hiểu những gì vẽ trên đó: "Giang tiểu ca, trên này vẽ gì thế, giảng cho tôi nghe với." Giang Nhất dắt Nha Nha đến trước những bức vẽ trên da người.

Trên đó đều là những manh mối về Ma Quốc.

Vì mọi người đều đã đến đây, tự nhiên cần biết về lịch sử của nó.

Giang Nhất nhìn vào các hình vẽ rồi bắt đầu giải thích: "Trên này vẽ cấu trúc quyền lực của Ma Quốc.

Quốc gia này... không có quốc vương, Xà Thần Chi Cốt là vị thần tối cao họ tuân theo, thứ hai là Tàng Cốt Chi Địa của Tà Thần, thứ ba là loài quái xà có cục thịt u trên đầu." Nha Nha tò mò: "Quái xà?

Lẽ nào là những con quái xà đã tấn công chúng ta ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy, Tinh Tuyệt Cổ Quốc chắc chắn là một nhánh của Ma Quốc sau khi bị diệt vong, chỉ là sau này 'Quỷ Mẫu' đã mang một loại rắn vào đại mạc." Nha Nha nói: "Quỷ Mẫu?

Ma Quốc cũng có Quỷ Mẫu sao?" Giang Nhất đáp: "Đúng vậy, thực tế Quỷ Mẫu ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc là truyền thừa từ Ma Quốc.

Sau khi một Quỷ Mẫu chết đi sẽ xuất hiện Quỷ Mẫu tiếp theo, những Quỷ Mẫu này từ khi sinh ra cho đến khi chết đều phải đeo mặt nạ vì đôi mắt của họ là 'Ma Nhãn'." Nghe Giang Nhất nói, những người khác cũng xúm lại quan sát các hình vẽ trên da người.

Những thứ được ghi chép thực ra khá đơn giản nhưng để hiểu được thì rất khó.

Họ nhìn một hồi rồi lại quay sang nhìn Giang Nhất.

Giang Nhất mỉm cười nói tiếp: "Dưới Quỷ Mẫu là các đại tế tử của Ma Quốc.

Vị Quỷ Mẫu đời đầu tiên được táng trong Yêu Tháp." "Yêu Tháp?

Vậy là cái xác thủy tinh kia là Quỷ Mẫu đời đầu sao?" Hoàng Bác kinh ngạc hỏi.

Giang Nhất: "Theo những gì vẽ trên da người thì chắc chắn là không sai." Những tấm da người tiếp theo vẽ các cảnh chiến tranh, Quỷ Mẫu của Ma Quốc chỉ huy yêu nô, lang yêu và hai loại bọ Đạt Phổ tinh thể hóa.

Anh Lôi nói: "Theo lý mà nói thì Ma Quốc phải lợi hại lắm chứ, sao lại bị diệt quốc được?" Nha Nha cũng nói: "Quỷ Mẫu này lợi hại như vậy, có lang yêu, có cả cái con bọ nhỏ có thể khiến người ta bốc cháy, cứ như yêu quái vậy, sao lại bị diệt quốc nhỉ?" Trương Thần Lộ giải thích: "Điểm này tôi từng đọc trong tạng kinh, trong truyện về Cách Tát Vương có kể rằng, yêu ma phương Bắc vì xâm lược ba quốc gia xung quanh khiến chúng sinh lầm than, sau đó trên cao nguyên xuất hiện một vị Đại vương Chế Địch Bảo Châu Thế Giới, cộng thêm sự trợ giúp của Liên Hoa Sinh đại sư, đã dẫn quân ba nước tiến vào vùng

tuyết vực phương Bắc diệt trừ Ma Quốc." "Sau đó thì sao?" Mọi người nhìn Trương Thần Lộ.

Cô nói: "Sau đó?

Sau đó thì hết rồi, không có ghi chép gì thêm." Giang Nhất bổ sung: "Đúng vậy, quá trình Ma Quốc bị tiêu diệt không được ghi lại, nhưng chủ thành Ác La Hải Thành đã chịu một cuộc tấn công khổng lồ, dẫn đến việc Ma Quốc bị diệt vong." Giang Nhất nhìn tấm bản đồ bằng da người, đột nhiên nhìn mấy tấm cuối cùng rồi có chút xuất thần.

Những người khác không biết anh đang làm gì.

Sau khi xem xong, Giang Nhất nhìn về phía cuối con đường này, một con đường cụt.

Anh đột nhiên nhận ra điều gì đó!

Trong nguyên tác, nơi này không phải là Ác La Hải Thành thật!

Điều này làm anh khẽ nhíu mày.

Thực ra điểm này anh đã biết từ sớm, nhưng gần đây trí não hơi hỗn loạn, cộng thêm việc bị tòa thành này làm cho chấn động nên không suy nghĩ quá nhiều.

Khi vào đây, anh dường như rơi vào trạng thái hỗn độn, có thứ gì đó đang âm thầm khắc chế cảm giác của anh, khiến trực giác không còn nhạy bén.

Nhưng lúc này anh lại có một cảm giác, có thứ gì đó đang âm thầm vẫy gọi!

Rốt cuộc là gì?

Giang Nhất căn bản không rõ, giống như có thứ gì đó cổ xưa đang triệu hồi vậy.

Thế nên trong một khoảnh khắc, anh thấy Ác La Hải Thành này

thật giả lẫn lộn, cứ như bị mê hoặc.

Phải đến khi xem mấy tấm da người cuối cùng, anh mới giật mình tỉnh ngộ!

Nhìn lại 'Ác La Hải Thành' này, thấy nó có chút hư ảo.

Những người khác thấy trạng thái của Giang Nhất không ổn liền lo lắng.

Nha Nha hỏi: "Anh Giang, anh sao thế?" Giang Nhất định thần lại: "Hóa ra bấy lâu nay chúng ta đều bị mê hoặc, nơi này không phải Ác La Hải Thành thật!" Câu nói này lập tức khiến những người khác cảnh giác. "Ý anh là sao?" "Hả?" "Giang tiểu ca, đây không phải Ác La Hải Thành sao?

Chương 208

Vậy nó là gì?" "Đúng vậy, thành phố này không phải Ác La Hải Thành thì là gì?

Chẳng lẽ là ảo giác của chúng ta?" "Giang tiểu ca giải thích cho tôi với, lão Lôi tôi hơi mông lung rồi." Mọi người đều rất hoang mang.

Một thành phố chân thực và quái dị thế này, hoàn toàn khớp với những gì họ tưởng tượng về Ác La Hải Thành, tại sao lại không phải?

Sau khi thông suốt, đầu óc Giang Nhất dần trở nên minh mẫn.

Trước đó dường như có một nguồn thông tin luôn làm nhiễu loạn anh, giờ thì đã rõ ràng rồi.

Giang Nhất nhìn bàn tay mình, dường như vừa bị đá nhọn trên tường cứa phải, rỉ ra một chút dịch màu vàng.

Anh nhíu mày, sau đó bất động thanh sắc giấu tay ra sau lưng, gương mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh như cũ.

Anh nói: "Thực ra ngay từ đầu chúng ta đã sai, đây là Ác La Hải Thành, nhưng cũng không phải Ác La Hải Thành." Mấy người bị lời của Giang Nhất làm cho xoay mòng mòng, chỉ có Nha Nha tinh ý nhận ra hành động giấu tay của anh.

Giang Nhất chưa bao giờ làm động tác đó.

Những người khác đang chờ đợi câu trả lời, chỉ có Nha Nha vòng ra sau lưng Giang Nhất để âm thầm quan sát.

Giang Nhất không để ý, tiếp tục nói: "Nguyên nhân nằm ở mấy tấm da người cuối cùng này.

Trên đó viết: nơi táng Xà Thần Chi Cốt là Quỷ Động.

Theo ghi chép trong tạng kinh về việc Đại vương Chế Địch Bảo Châu tán thi, có nói ở phía Bắc Côn Luân, người ta dùng năm cái hộp báu để bảo quản xương cốt của Xà Thần.

Những mảnh xương đó vốn có sức mạnh 'Hành Cảnh Huyễn Hóa' (biến hiện cảnh giới), hơn nữa, con mắt khổng lồ trên đầu rắn giúp linh hồn nó trường sinh bất diệt, có thể dùng làm đường dẫn tới 'Hành Cảnh Huyễn Hóa'." Mọi người nghe mà không ngớt lời xuýt xoa, nhưng vẫn chưa rõ cái quỷ thành trước mắt rốt cuộc là thế nào.

Anh Lôi hỏi: "Nghĩa là sao?" Giang Nhất giải thích: "Điểm mấu chốt ở đây, bản đồ da người này không phải do cư dân Ma Quốc vẽ, mà do hậu duệ của họ - Luân Hồi Tông vẽ nên.

Họ muốn tìm Ác La Hải Thành thật nhưng không tìm thấy, nên thông qua di cốt Xà Thần và 'Nhãn Cầu Xà Thần' để mở ra con đường 'Hành Cảnh Huyễn Hóa', đi vào Ác La Hải Thành hư huyễn..." Mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

Hoàng Bác thốt lên: "Chẳng lẽ thành phố chúng ta đang đứng là kết quả của Hành Cảnh Huyễn Hóa từ Xà Thần?" Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy, chính là như thế.

Thực ra nếu chúng ta không đến đây thì thành phố này cũng không mở ra, nhưng vì tôi mang theo Phượng Hoàng Đảm, cũng chính là Mộc Trần Châu, nên tình cờ đã kích hoạt 'Hành Cảnh Huyễn Hóa', nhìn thấy 'Ác La Hải Thành' hư ảo.

Thực tế, Ác La Hải Thành thật nằm sau Cánh Cửa Tai Nạn, người đời sau của Luân Hồi Tông vì không tìm thấy thành thật nên đã dùng nghi lễ tế tự thông qua Phượng Hoàng Đảm và Mộc Trần Châu để mở ra 'Hành Cảnh Huyễn Hóa', đi vào thành ảo.

Ác La Hải Thành này thực chất là những hình ảnh lưu lại trong ký ức của Quỷ Mẫu lúc sinh thời, nên dòng thời gian ở đây mới đứng yên không đổi!" Sáu người nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Rõ ràng họ bị suy luận của Giang Nhất làm cho chấn động.

Không ai ngờ được thành phố trước mắt chỉ là một ảo cảnh.

Trương Thần Lộ vốn thông minh, cũng là người duy nhất ngoài Giang Nhất có thể hiểu được phần nào những bức vẽ trên da người, lên tiếng: "Lẽ nào đây chính là Không gian Hư số trong truyền thuyết?

Nơi mà Quỷ Mẫu chỉ cần nhìn một nô lệ là có thể khiến người đó biến mất vào đó?" Giang Nhất ngạc nhiên nhìn Trương Thần Lộ, không ngờ cô bé này lại thông minh đến vậy, anh gật đầu: "Đúng, chắc là vậy đấy." Trương Thần Lộ hỏi tiếp: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" Giang Nhất dứt khoát: "Tìm Ác La Hải Thành thật!" Hoàng Bác hỏi: "Thành thật ở đâu?" Giang Nhất nói: "Thực ra Ác La Hải Thành thật không khác biệt mấy so với ký ức của Quỷ Mẫu.

Lúc bơi qua Cánh Cửa Tai Nạn, có ai để ý thấy dưới đáy hồ có những hang động không?" Mấy người nhìn nhau.

Lúc bơi qua hồ, họ chỉ lo chạy mạng nên chẳng kịp nhìn xuống dưới.

Bây giờ chỉ nhớ nước hồ rất trong, còn dưới đáy có hang động hay không thì không ai rõ.

Giang Nhất nói: "Tôi đoán Ác La Hải Thành thật nằm dưới đáy hồ!

Điều này cũng chứng thực truyền thuyết rằng người dân ở đây biến thành cá.

Thực ra họ không biến thành cá, mà vì lý do nào đó, thành phố đã bị chìm xuống đáy nước!" Sáu người khác bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra họ đã lướt qua Ác La Hải Thành thật mà lại bị cái 'Ác La Hải Thành' giả này mê hoặc.

Nhưng cũng chẳng trách được, nếu không phát hiện ra những tấm da người kia thì ai mà tin được một thành phố chân thực và quái dị thế này lại chỉ là ký ức của Quỷ Mẫu!

Sự việc này quá đỗi huyền huyễn, căn bản không thể kiểm chứng, chỉ có thể thông qua suy luận mà đoán.

Không chỉ bảy người họ kinh ngạc, mà khán giả toàn thế giới theo dõi nãy giờ cũng ngây người.

Hóa ra nơi họ đang đứng là Không gian Hư số.

Chẳng ai có thể tưởng tượng ra kết quả này, nhưng nó lại rất thật.

Bởi vì chỉ có như vậy mới giải thích được những gì đang diễn ra.

Dù có chút không khoa học, nhưng họ chỉ có thể tin như vậy.

Hoàng Bác nói: "Vậy thì chúng ta... phải rời khỏi đây ngay lập tức!" Giang Nhất quả quyết: "Đúng, phải đi ngay, nếu ở đây quá lâu sẽ rất dễ bị lạc lối!" Bảy người lập tức thu dọn hành trang, chạy nhanh thoát khỏi Ác La Hải Thành giả.

Khi ra khỏi thành, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói rằng áp lực trong thành phố đó quá lớn, giờ theo suy luận của Giang Nhất, khi biết thành phố chân thực kia chỉ là ảo cảnh, Không gian Hư số, họ lại càng thấy sợ hãi nó hơn.

Cả nhóm tháo chạy khỏi tòa quỷ thành quái dị đó.

Khán giả xem trực tiếp càng thêm hoang mang. "Giả sao?

Nhìn y như thật vậy mà?" "Có nhà khoa học nào giải thích chuyện này không?" "Một tòa thành giả ư?

Sao có thể, rõ ràng là thật mà, chắc Giang tiểu ca sai rồi." "Quá huyền học, chắc chắn phải có cách giải thích khoa học, chỉ là hiện tại chưa ai giải thích được thôi." "Có lẽ là một dạng ảo ảnh (hải thị thận lâu) thôi, Giang tiểu ca đúng là có nghề, nhìn phát ra luôn, không đơn giản đâu." "Tôi thì không nhìn ra nổi!

Quá quái dị, từ lúc vào Cánh Cửa Tai Nạn đã thấy lạ rồi, chẳng lẽ mấy người họ đã đi vào ký ức của Quỷ Mẫu thật sao?

Giải thích kiểu gì đây?" "Chuyện thời cổ đại nhiều vô kể, làm sao giải thích hết được, nếu không đã chẳng có nhiều bí ẩn chưa lời giải như vậy, không biết lần này các nhà khoa học có đoán ra được gì không." "Chắc chắn là ảo giác!

Ảo giác tập thể rồi!

Còn nhớ ở Tinh Tuyệt Cổ Quốc không, lúc đó bao nhiêu khán giả cũng bị ảo giác đấy thôi, lần này chắc chắn cũng vậy, tôi cũng bị dính từ đầu luôn rồi!" "Tuyệt đối là ảo giác!

Không còn cách giải thích nào khác, khuyên mọi người nên đi ngủ đi, không là chìm sâu vào ảo giác luôn đấy!" "Không thể nào!

Thứ gì mà làm được cho từng đấy người cùng bị ảo giác!

Chương 209

Tôi nghĩ từ trường nơi đó có vấn đề, hoặc có thứ gì đó giúp bảo trì trạng thái sự vật!

Chỉ là chúng ta chưa nghiên cứu ra thôi!

Chắc chắn là vậy!" Lúc này, dù là khán giả bình thường hay các chuyên gia, nhà khoa học đều đang ngơ ngác.

Vì không có mặt tại hiện trường nên không thể cảm nhận được thành phố đó, chỉ có thể đoán mò.

Những người ở hiện trường cũng vậy, nhóm Giang Nhất cảm nhận được sự chân thực của thành phố đó nên trong lòng không muốn tin nó là giả.

Nhưng khi nhìn lại lối vào thành, cái 'nồi lẩu' kia vẫn đang sôi sùng sục, duy trì suốt một đêm, họ liền vội vàng rời đi.

Bảy người chạy một mạch đến ven hồ mới thở phào.

Tòa thành giả kia vẫn nằm đó, im lìm không đổi.

Vì chạy quá nhanh nên mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, Nhiệt Ba thốt lên: "Nha Nha, lời nguyền trên người chị đỏ rực lên kìa!" Cô nhìn xuống cổ áo sau của Nha Nha, thấy một góc lời nguyền đang trở nên đỏ tươi như sắp chảy máu!

Những người khác cũng nhìn lại mình, không cần hỏi, giờ ai cũng bị như vậy.

Hoàng Bác sờ vào con mắt lời nguyền sau vai, xuýt xoa: "Chết tiệt, nó thành mắt máu luôn rồi!

Tê...

đau quá!" Lời nguyền trên người Hoàng Bác đã hiện rõ mồn một.

Anh Lôi cũng vậy.

Anh Lôi nói: "Hèn chi gần đây tôi cứ ra mồ hôi hột, cơ thể như bị vắt kiệt sức, không biết còn cầm cự được bao lâu nữa." Nhiệt Ba cũng lo lắng: "Phải làm sao đây?

Lời nguyền dường như càng lúc càng nghiêm trọng, gần đây em cũng thấy lạ lắm." Nha Nha lo lắng nhìn sang Giang Nhất, cầm lấy bàn tay phải của anh rồi thốt lên kinh ngạc: "Á!" "Sao thế?" Mọi người hỏi.

Nha Nha nói: "Trạng thái của Giang Nhất cũng không tốt, dường như máu của anh ấy chuyển sang màu vàng nhạt rồi!" Giang Nhất vốn không muốn nói cho mọi người biết, không ngờ lại bị Nha Nha phát hiện.

Anh nói: "Không sao, tôi vấn đề không lớn, vẫn ổn." Thực ra anh đã sớm phát hiện lời nguyền từ khi vào Cánh Cửa Tai Nạn đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Thậm chí 'nhãn cầu lời nguyền' còn bắt đầu rỉ máu, còn nặng hơn cả Hoàng Bác.

Nhưng thể lực anh tốt nên tạm thời chưa bị suy kiệt như họ. "Ơ?

Trong máu của Giang tiểu ca có lẫn chút sắc vàng kim kìa?" Nha Nha tò mò nhìn vết máu trên lòng bàn tay Giang Nhất.

Có vẻ rất đặc biệt, một vệt máu vàng kim hiện rõ rệt, tách biệt hẳn với phần máu màu vàng.

Giang Nhất cũng nhíu mày nhìn bàn tay mình, anh cũng không rõ chuyện này là thế nào, mới vừa thấy xong.

Mọi chuyện đã vượt quá phạm vi hiểu biết của anh. "Ơ?

Đúng là vậy thật!

Sao lại thế nhỉ?" Nhiệt Ba tò mò. "Máu vàng kim sao?

Lẽ nào tác dụng của lời nguyền lên Giang tiểu ca khác với chúng ta?

Hay là nó còn nghiêm trọng hơn?" Hoàng Bác đoán.

Giang Nhất cũng trầm tư, lời nguyền trên người anh có vẻ không giống mọi người, dường như nó mạnh mẽ hơn.

Nhưng dòng máu vàng kim này dường như đang bảo vệ anh để chống lại lời nguyền.

Mối quan hệ giữa chúng là gì thì anh không rõ, nhưng dường như có ngàn vạn sợi dây liên kết ở đây. "Chuyện gì thế này?

Máu người có thể biến thành màu vàng kim sao?

Đang viết tiểu thuyết huyền huyễn à?

Vô lý quá." "Á!

Sao có thể chứ, tại sao lời nguyền của Giang tiểu ca lại nặng hơn của Hoàng Bác và Anh Lôi?

Thật không khoa học chút nào." "Xong rồi, cơ thể Giang tiểu ca có lẽ gặp vấn đề rồi, anh ấy là người mạnh nhất trong bảy người, nếu anh ấy có chuyện thì sáu người còn lại..." "Chất màu vàng kim đó là gì?

Thật kỳ quái." "Máu người chuyển sang màu vàng kim chắc chắn là do có thêm một số vật chất chưa rõ!

Tôi đoán nó liên quan đến lời nguyền, nhưng cụ thể là gì thì chịu." "Bệnh tình của Giang tiểu ca hiện tại có vẻ nghiêm trọng rồi, không biết bảy người họ có cầm cự được đến lúc thấy Ác La Hải Thành thật không nữa." "Chẳng phải lời nguyền chỉ có thể giải trừ ở Ác La

Hải Thành thật sao?

Khó khăn quá." Trước dòng máu vàng kim trên tay Giang Nhất, mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Nha Nha tìm trong ba lô một miếng urgo để dán vết thương trên tay anh.

Giang Nhất xua tay bảo không cần, anh dùng mai rùa ngàn năm xoa nhẹ lên vết rách, lập tức cảm thấy lòng bàn tay mát rượi.

Vết thương này chắc chẳng bao lâu nữa sẽ lành hẳn.

Giang Nhất cũng không rõ chuyện về máu nên nói: "Đã cho chúng ta thấy Ác La Hải Thành giả thì trời không tuyệt đường người, chỉ cần tìm được thành thật rồi thực hiện nghi lễ tế tự ngược lại với những gì ghi trên da người là được.

Lời nguyền này, tôi nghĩ nó giống như một loại virus từ Không gian Hư số vậy, chỉ cần đóng Không gian Hư số lại là có thể cắt đứt liên hệ với virus, khi đó lời nguyền sẽ được giải trừ." Sĩ khí của cả nhóm hiện đang khá thấp.

Nguyên nhân trực tiếp là tình trạng bất thường trên người Giang Nhất, không biết là tốt hay xấu.

Chỉ riêng Giang Nhất mập mờ cảm thấy máu vàng kim dường như không phải điều xấu.

Nhưng lúc này không phải lúc để nghĩ về nó.

Hiện tại không chỉ anh mà những người khác đều đang chịu áp lực từ lời nguyền, nếu trong vòng hai ngày tới không thoát ra được thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Chương 210

Giang Nhất nói: "Ác La Hải Thành thật chắc chắn nằm dưới cái hồ này.

Dù có nguy hiểm nhưng chúng ta đã đi đến đây rồi thì chẳng còn gì phải sợ nữa.

Giờ chúng ta chuẩn bị xuống hồ." Dù thế nào thì họ cũng phải xuống cái hồ phong thực này.

Phong Hạo xuống thám thính trước rồi ngoi lên báo: "Bên dưới đúng là có những hang động lớn như tổ ong, y hệt cái quỷ thành kia.

Có một cái hố đen ngỏm, không biết bên trong có gì, chúng ta thực sự phải vào đó sao?" Giang Nhất khẳng định: "Đúng vậy, Ác La Hải Thành thật vì lý do nào đó đã chìm xuống hồ này, chúng ta phải vào được thần điện bên trong đó." Mọi người không nói gì thêm, hiểu rõ đây là việc bắt buộc.

Họ bắt đầu thu dọn trang bị.

Sau khi kiểm tra, họ thấy bình oxy không còn đủ cho tất cả.

Bảy người mà hiện chỉ còn năm bình có oxy, nghĩa là sẽ có người phải dùng chung.

Nhưng họ đã có kinh nghiệm, Giang Nhất và Nha Nha dùng chung một bình, Hoàng Bác và Anh Lôi dùng chung một bình, giải quyết xong xuôi.

Trước khi xuống nước, Giang Nhất nhắc nhở: "Mọi người đi theo cặp, bên dưới có thể có xoáy nước nên hãy buộc dây thừng vào thắt lưng, tay cầm sẵn dao nhỏ để đề phòng bị dây kéo đi hoặc có sự cố." Phong Hạo gật đầu: "Giang tiểu ca nói đúng, làm vậy mới an toàn."

Thế là Giang Nhất và Nha Nha buộc chung một sợi dây.

Hoàng Bác, Anh Lôi và Phong Hạo thành một nhóm ba người, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ thành một cặp, như vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau và tránh bị lạc.

Sau khi xuống nước, họ thấy có khá nhiều cá râu trắng, dường như chúng có tính tấn công cao.

Giang Nhất ra hiệu cho mọi người mau chóng lặn xuống.

Dưới đáy hồ có một hố đen khổng lồ.

Đối chiếu với tòa thành giả phía trên, không khó để nhận ra Ác La Hải Thành thật đã sụp đổ và tạo thành cái hố lớn này.

Chỉ cần men theo hố đen lặn xuống, chắc chắn sẽ tìm thấy thần điện tế tự.

Giang Nhất dẫn đầu mở đường, những người khác cẩn thận bám theo.

Xung quanh có lũ cá râu trắng lượn lờ.

Cách đó không xa, lũ cá vẫn đang kết thành trận, con cá râu trắng dài ngoẵng vẫn trấn thủ ở giữa.

Mọi người đều đã được huấn luyện bơi lội nên tốc độ lặn khá nhanh.

Phong Hạo, Anh Lôi và Hoàng Bác đi sau cùng, mục tiêu của ba người họ khá lớn nên nhanh chóng bị lũ cá râu trắng nhắm tới.

May mà ba người đàn ông có sức chiến đấu, sau vài giây vật lộn với lũ cá, họ cũng đã lặn được vào hố đen bên dưới.

Hố đen này nhìn từ ngoài không thấy xoáy nước, nhưng vừa mới vào trong, Giang Nhất và Nha Nha đã cảm thấy một lực hút cực mạnh kéo cả hai xuống dưới, xoay vòng vòng, lúc này căn bản không thể

khống chế được phương hướng!

Vào trong hố đen sâu thẳm, Nha Nha chỉ thấy một lực kéo kinh người lôi mình xuống, cô không làm gì được, chỉ có thể thuận theo dòng nước.

Điểm tốt duy nhất là bình oxy vẫn còn trên người, Giang Nhất thì không dùng bình oxy. "Giang Nhất!" Nha Nha muốn gọi dưới nước nhưng không thể, chỉ cảm thấy một lực kéo không cho cô ngoi lên.

Cô rất lo cho anh.

Không ai biết xoáy nước này sâu bao nhiêu.

Có xoáy nước chứng tỏ bên dưới có không gian trống.

Có lẽ Ác La Hải Thành khi sụp đổ không bị ngập hoàn toàn mà giống như một cái bát úp, bên trong vẫn còn không khí, còn bên ngoài toàn là nước.

Đó là lý do tạo ra xoáy nước.

Nhưng xoáy nước này sẽ kéo họ đi đâu thì không ai biết, chỉ có thể phó mặc cho dòng nước.

Nhìn khung hình của hai người tối sầm lại, khán giả đều kinh hãi.

Trong hố nước đen ngòm kia có gì, không ai hay biết. "Tôi bị chứng sợ biển sâu, nhìn mấy cảnh này rợn tóc gáy quá." "Hai người họ bị trôi đi đâu rồi?

Dòng nước sẽ kéo họ tới đâu?

Nếu là sông ngầm thì coi như xong đời." "Đúng thế, dòng nước ngầm là nguy hiểm nhất, không thể kiểm soát được.

Nếu không thăm dò trước thì cực kỳ khó sống sót.

Không biết họ có vào được Ác La Hải Thành an toàn không?"

"Không dám xem nữa luôn." "Hy vọng hai người họ bình an vô sự.

Cứ tưởng dưới hố đen là chỗ tế tự, ai ngờ không phải, nó dẫn đi đâu chẳng ai thấy rõ được!" "Cầu cho cả bảy người đều sống sót." Tim khán giả thắt lại một lần nữa.

Không biết đã trôi đi bao lâu, Nha Nha đột nhiên cảm thấy bình oxy đang ngậm trong miệng bị dòng nước hất văng ra! "Hỏng rồi!" Nha Nha điên cuồng muốn chộp lại nhưng dưới nước tối đen như mực, lại thêm dòng nước chảy xiết, cô hoàn toàn bất lực.

Cảm giác nghẹt thở ập đến nhanh chóng.

Trong đầu cô bắt đầu hiện ra những hình ảnh... từ lúc bắt đầu chương trình đến giờ, tất cả đều gắn liền với Giang Nhất...

Trong lúc mơ màng, cô cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy mình, kéo cô ngoi lên mặt nước. *Khụ khụ khụ...* Sau một hồi ho sặc sụa, Nha Nha nôn ra không ít nước đắng trong lồng ngực.

Ngước đầu nhìn lên, người đó chính là Giang Nhất.

Anh vỗ vỗ lưng cô trấn an: "Không sao rồi, không sao rồi." Nha Nha nhìn anh đầy kinh ngạc.

Suốt cả quá trình Giang Nhất không hề dùng bình oxy mà vẫn cầm cự được đến giờ.

Nhưng với cô, anh luôn là một người đồng đội thần kỳ nên cô cũng không hỏi nhiều. "Mọi người đâu rồi anh?" Cô hỏi.

Giang Nhất lắc đầu.

Chương 211

Có thể đến được đây là vận may của họ, không biết những người khác có may mắn như vậy không.

Vì không biết xoáy nước kia dẫn đi đâu nên anh cũng không rõ họ đang ở đâu.

Nha Nha nhìn quanh, nơi này tối om om.

Nó giống như một vòm mái khổng lồ, hố đen phía trên đổ nước xuống khiến hai người họ bị cuốn vào và rơi xuống mặt nước bên dưới.

Nếu không có Giang Nhất kéo lên thì hậu quả thật khôn lường.

Dưới mặt hồ cũng có không ít cá lớn thỉnh thoảng lại nhảy lên. "Đây là Ác La Hải Thành sao?" Nha Nha tò mò hỏi.

Giang Nhất gật đầu: "Đúng vậy, nơi này giống như một vòm mái khổng lồ, có lẽ do khi sụp xuống quá đột ngột nên mới tạo ra không gian rỗng ở giữa thế này." Đang lúc hai người nói chuyện thì *ào* một tiếng, hai người phụ nữ ngoi lên.

Giang Nhất lập tức rút Tham âm trảo bên hông ném ra, móc vào sợi dây thừng giữa hai người rồi nhanh chóng kéo họ vào bờ.

Cả hai đều đã hôn mê, bình oxy cũng mất sạch.

Giang Nhất lập tức cấp cứu cho họ.

May mắn là họ mới mất bình oxy chưa lâu nên nhanh chóng tỉnh lại.

Bốn người đợi thêm vài phút nữa thì Anh Lôi, Hoàng Bác và Phong Hạo cũng lần lượt ngoi lên.

Trong đó Hoàng Bác vừa chạy vừa hét từ phía bờ bên kia tới.

Anh Lôi và Phong Hạo thì phải bơi một đoạn dài mới vào được bờ vì họ bị rơi xuống chỗ nước sâu.

Mọi người đều hữu kinh vô hiểm, Giang Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Anh cũng không bận tâm nơi này rộng lớn thế nào, nó giống như một không gian dưới nước vậy.

Xung quanh mọc đầy nấm, rất to, tán nấm như những chiếc ô khổng lồ, đủ cho hai người đứng dưới đó mà không gặp vấn đề gì. "Nhiều nấm thế này, không biết có độc không nhỉ?" Hoàng Bác tò mò.

Giang Nhất lắc đầu: "Chúng ta đi mau thôi, dưới hồ này rất quái dị, có thể còn có những loài côn trùng và sinh vật khác nữa." Mấy người gật đầu, những phù du trôi trên mặt hồ trông cũng có vẻ to bất thường.

Dưới hầm tối tăm không thấy ánh mặt trời thế này, ai mà biết được sẽ sinh ra những sinh vật kỳ quái gì chứ.

Bảy người men theo bờ hồ chậm rãi tiến về phía trước.

Nha Nha nói: “Tảng băng này thật sự quá lớn, em hoàn toàn không nhìn thấy gì bên ngoài cả.” Những cây nấm khổng lồ thật sự che khuất tầm mắt, bối cảnh giống như một khu rừng già khiến mọi người không khỏi ngỡ ngàng.

Sau một thời gian dài di chuyển, họ phát hiện ở giữa hồ có một hòn đảo nhỏ nổi lên, trên đó dường như có một miệng núi lửa.

Cả nhóm vui mừng vì cuối cùng cũng tìm thấy chút manh mối.

Khán giả lúc này xôn xao: “Dưới hồ mà cũng có không khí sao?

Thật chẳng khoa học chút nào!” “Dưới hồ lại có một hồ nước khác, rồi có cả hòn đảo, chẳng lẽ đó mới thực sự là Ác La Hải Thành?

Một nơi như vậy thật không tưởng!" "Nhưng không thấy kiến trúc thành trì nào cả, hình như đây không phải là một thành phố.

Hay là thành phố thực sự nằm ở chỗ khác?" "Nơi này giống như một hồ nước nguyên thủy hơn, lại còn có cả núi lửa!

Cảm giác như một không gian khác vậy, thật kinh dị." "Liệu dưới mặt hồ có ẩn chứa một thế giới không, giống như tôi từng thấy về Ác La Hải Thành, cũng ẩn giấu một thành phố thần bí, nhưng tôi vẫn còn nghi vấn liệu đây có phải là Ác La Hải Thành thật không." "Còn miệng núi lửa đó thì sao?

Là núi lửa thật à?

Liệu nó có phun trào không?

Có đại lão nào giải thích được không?" "Chắc là núi lửa đã tắt, nhìn xung quanh không thấy chút tro bụi núi lửa nào, chắc chắn không thể phun trào được, mọi người cứ yên tâm.

Bảy người hiện tại đang an toàn, trừ phi nguy hiểm đến từ những thứ khác chứ không phải núi lửa." "Nơi chưa biết chắc chắn sẽ có những thứ nguy hiểm không lường trước được, mong rằng họ có thể thuận lợi tìm thấy Ác La Hải Thành rồi giải trừ được lời nguyền, nếu không thì rắc rối lớn." Mọi người bàn tán xôn xao nhưng không ai có thể đưa ra mưu kế gì, vì tình huống của bảy người hiện tại hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát.

Tín hiệu vốn đã không tốt, giờ lại xuất hiện ở một nơi lạ lẫm thế này, thật sự không ai có thể chỉ huy họ được nữa.

Ngay cả những anh hùng bàn phím giờ cũng im hơi lặng tiếng.

Cả thế giới chỉ có thể lặng lẽ quan sát.

"Đằng kia có một miệng núi lửa?" Giang Nhất và mọi người cũng đã nhìn thấy, chỉ là khoảng cách hơi xa.

Nhiệt Ba chỉ tay về phía đó thốt lên.

Hồng Lôi nói: "Ngoài cái hồ này ra thì trên hòn đảo đó có đất liền, chúng ta có nên qua đó xem không?" Hoàng Bác cũng nhìn về phía đó, cảm thấy kỳ quái, cứ như đang ở trong lòng đất vậy.

Giang Nhất nói: "Chúng ta bắt buộc phải đi, vì đó là ngọn núi xuất hiện trong tàng kinh!" Mọi người đều tò mò.

Trương Thần Lộ hỏi: "Núi sao?

Chẳng lẽ là...

Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!" Hồng Lôi gãi đầu: "Ý là gì?" Trương Thần Lộ giải thích: "Trong sử thi về Bảo Châu Đại Vương có nhắc đến danh từ 'Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn', Đại Hắc Thiên là một loại ác ma." Hồng Lôi nghe thấy tên mình có chữ 'Lôi' liền liên tưởng: "Cái gì vậy trời?

Kích Lôi Sơn... chẳng lẽ dự báo là...

ác ma định đánh anh hả?" Hồng Lôi mếu máo nói.

Dù trước đây anh không tin mấy chuyện này, nhưng sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, anh cũng bắt đầu thấy rét.

Cái tên Kích Lôi Sơn này nghe cứ như định sét đánh mình vậy.

"Lão Lôi này còn chưa sống đủ đâu!

Tôi còn muốn ăn lẩu, uống rượu cơ mà!

Ông trời ơi, đừng đối xử bạc bẽo với tôi như thế!" Hoàng Bác cũng ngán ngẩm theo.

Giang Nhất và Trương Thần Lộ đều cạn lời.

Chương 212

Thật sự không biết nói gì luôn.

Giang Nhất biết Hồng Lôi chỉ đang đùa để làm dịu bầu không khí, một người đàn ông không sợ chết như anh ấy sao có thể bị cái tên núi lửa dọa sợ được?

Hắn đi đầu và nói: "Tôi sẽ lên 'Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn' xem thử rốt cuộc có gì đáng sợ không." Nước hồ ở đây không sâu, chỉ đến nửa người.

Nhưng Giang Nhất vẫn nhắc nhở mọi người phải cẩn thận.

Vì ở đây không chỉ có núi lửa tắt mà có thể còn những thứ khác.

Quả nhiên, vừa lên đến đảo nhỏ giữa hồ, họ phát hiện hai con thằn lằn đang nhìn chằm chằm như nhìn con mồi, lưỡi chúng thò ra thụt vào trông rất kinh tởm.

Giang Nhất không nói hai lời, rút cổ đao cùng Trương Thần Lộ mỗi người một bên nhanh chóng giải quyết chúng.

Phong Hạo thậm chí còn chưa kịp rút điện thoại ra.

Hồng Lôi cười hắc hắc: "Thân thủ khá lắm!

Không biết thịt thằn lằn này vị thế nào nhỉ?

Thịt bò ở chỗ kia không dám ăn, chứ thịt thằn lằn này chắc không vấn đề gì đâu hả?" Giang Nhất đáp: "Chắc không sao đâu, thằn lằn ở đây toàn ăn cá mà lớn, an toàn." Vừa nói xong, Hồng Lôi đã bắt tay vào việc, lột da thằn lằn rồi bắt đầu nướng thịt.

Những người khác rõ ràng cũng đã đói, mấy cô gái dù thấy hơi ghê nhưng cũng không thoát khỏi định luật 'thơm thật'.

Sau khi đánh một bữa no nê, Giang Nhất đi đến miệng núi lửa nhìn xuống dưới.

Phía dưới miệng núi lửa là một cầu thang đá xoắn ốc dẫn sâu xuống dưới.

Kiến trúc ở đây được xây dựng vô cùng tinh xảo, niên đại không hề ngắn.

Nhìn qua có vẻ là kiến trúc cùng thời kỳ với Ác La Hải Thành.

Giang Nhất thầm tính toán, đây chắc chắn là lối đi dẫn tới Ác La Hải Thành.

Những người khác thấy Giang Nhất cứ nhìn chằm chằm xuống dưới cũng lại gần xem thử.

Hồng Lôi nói: "Ơ, ở đây có một cầu thang đá này?" Hoàng Bác nhận xét: "Ở nơi thế này có cầu thang đá thì chắc chắn không tầm thường rồi, nó dẫn đi đâu nhỉ?

Chúng ta có nên xuống xem không?" Giang Nhất thu dọn trang bị rồi bảo: "Tất nhiên là phải xuống, đã đến đây rồi thì nhất định phải vào xem cho biết." Thật ra hắn biết rõ, bên dưới không phải thứ gì khác mà là một cánh cổng đá.

Bên trong cánh cổng đó... có những thứ cực kỳ khủng khiếp tồn tại!

Nhưng hắn không thể nói ra ngay được.

Mọi người hiện tại không có đường lùi, muốn quay lại phải tìm cách leo lên mặt hồ phía trên, mà ở đây không có thang cũng chẳng biết bay, nên chỉ còn cách đi xuống.

Đã là ý của Giang Nhất thì những người khác không ai phản đối.

Ăn xong mấy miếng thịt thằn lằn dai nhách, cả nhóm bắt đầu đi

xuống.

Núi lửa này có lẽ đã có hàng ngàn năm lịch sử, các bậc thang đá đã bị phong hóa nghiêm trọng.

Trên vách đá xung quanh khắc không ít phù hiệu nguyên thủy.

Trong đó có một hình khắc 'con mắt', chắc hẳn là đồ đằng mà người Ác La Hải Thành sùng bái.

Giang Nhất quan sát rồi nói: "Chỗ này chắc không còn xa nơi tế tự của người Ma Quốc đâu, có lẽ con đường chúng ta đang đi chính là con đường dùng để tế tự ngày xưa." Những người khác gật đầu, cảm thấy nơi này vô cùng âm u.

Sau khi xuống đến dưới cùng, họ thấy không có gì khác ngoài một cánh cổng đá.

Cánh cổng cao hơn một người, đang khép hờ, không ai biết nó dẫn đi đâu.

Hoàng Bác nhìn một lượt rồi phân tích: "Có vẻ như chỗ này thấp hơn mực nước hồ, nhưng không hề bị thấm nước, nó dẫn tới một nơi mà anh không biết được.

Lạ thật, người Ác La Hải Thành đào nhiều hầm thế này để làm gì nhỉ?" Hồng Lôi gãi đầu, bảo mặc kệ nó dẫn đi đâu, cứ vào xem là biết.

Anh ấy còn lén lút như tên trộm ghé mắt nhìn qua khe cửa.

Ngay sau đó, cơ thể Hồng Lôi như bị sét đánh, đứng sững lại không nhúc nhích.

Mặc cho Hoàng Bác vỗ vai, anh vẫn bất động.

Hoàng Bác hỏi: "Lão Lôi?

Sao thế?

Làm cái gì mà ngẩn người ra vậy?

Nhìn thấy gì rồi à?" Hoàng Bác đẩy nửa cánh cổng đá ra.

Cổng đá khá dễ đẩy.

Hoàng Bác không nói gì, đẩy hẳn một nửa cánh cửa.

Những người khác cũng nhìn thấy tình hình bên trong.

Đó là một hang động tự nhiên.

Trên tường hang khắc vô số con mắt.

Chỉ là những con mắt này không giống với những con mắt họ từng thấy trước đó.

Những con mắt trước đây đều mở to, còn ở đây tất cả đều đang nhắm lại.

Sự khác biệt rất lớn.

Điều này khiến cả nhóm thắc mắc, liệu những con mắt nhắm nghiền này có ý nghĩa gì khác không?

Hồng Lôi cũng phản ứng lại, vừa rồi khi mới nhìn vào anh bị hai con mắt lớn phía trước làm cho kinh hãi, giờ thì ổn rồi.

Ngay sau đó, Hồng Lôi và Hoàng Bác nghe thấy tiếng động truyền ra từ trong hang.

Tiếng bước chân!

Chương 213

Tiếng bước chân nặng nề, cứ như có người đang cõng vật nặng tiến về phía họ.

Tiếng động ngày càng gần.

Hồng Lôi lập tức hô lên: "Đóng cửa lại!

Lão Hoàng!

Mau đóng cửa lại!" Hai người vội vàng kéo cánh cổng đá lại.

Tiếng bước chân lập tức biến mất.

Cả hai thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng bước chân đó gây ra áp lực quá lớn.

Dù không biết nó là gì, nhưng ở thời điểm này, địa điểm này mà xuất hiện tiếng bước chân thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Giang Nhất cũng nghe thấy tiếng bước chân đó vì thính lực của hắn rất tốt, nhưng những người khác thì không.

Mọi người đều nhìn Hồng Lôi và Hoàng Bác.

Nha Nha hỏi: "Có chuyện gì thế anh?" Hồng Lôi lẩm bẩm: "Cái hang này quái dị quá, hình như có người!" Hoàng Bác nói: "Chúng ta phải bàn bạc kỹ lại.

Giang tiểu ca, trong hang này có nguy hiểm không?" Cả nhóm nhìn về phía Giang Nhất.

Khán giả lúc này cũng được thấy những con mắt nhắm nghiền và nghe thấy tiếng bước chân qua góc nhìn của Hồng Lôi.

Phải thừa nhận rằng tiếng bước chân đó cực kỳ đáng sợ, nghe như tiếng búa gõ vào tim vậy.

“Cái hang này cảm giác đáng sợ quá!

Trên tường sao mà lắm mắt thế kia?

Kẻ mắc hội chứng sợ lỗ chắc ngất mất!” “Tiếng bước chân đó là sao?

Càng nghe càng thấy rợn người, liệu có ai ở đó không?

Nếu là người thì họ làm gì ở đó?” “Lạ thật!

Tại sao mắt ở đây đều nhắm lại nhỉ?

Theo lời Giang tiểu ca thì nhắm mắt nghĩa là pháp lực biến mất rồi sao?

Thật khó hiểu.” “Hay tiếng bước chân đó chỉ là âm thanh có quy luật do thứ gì đó phát ra thôi?” “Giờ tính sao, có nên vào không?

Hình như giờ chỉ còn mỗi con đường này để đi thôi.” “Đúng vậy, trừ việc tiến lên thì không còn đường lui nữa rồi, đó mới là sức hấp dẫn của chương trình thám hiểm!

Cố lên!

Tiến về phía trước!” Giang Nhất lên tiếng: “Tôi bắt buộc phải vào, nhưng trước khi vào chúng ta phải chuẩn bị kỹ, không được lỗ mãng.

Đây chắc là lối đi tế tự của Ma Quốc, chúng ta phải đi vào theo cách của những vật tế thì mới được!” Vào trong?

Cả nhóm có chút ngơ ngác nhìn Giang Nhất.

Hang động này trông rất quái dị, bên trong lại có tiếng bước chân người.

Âm thanh đó khiến ai nấy đều thấy bất an, nếu xông vào bừa bãi

thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Vì vậy ý của mọi người là nên bàn bạc ở đây trước, nếu ổn thì mới vào.

Nhưng nhìn vẻ mặt đầy tự tin của Giang Nhất, có vẻ như hắn đã nắm rõ cách để đi qua.

Trương Thần Lộ đứng bên cạnh bình tĩnh nói: "Phía sau lối đi này rất có thể là Ác La Hải Thành thật sự hoặc là nơi tế tự, nhưng chúng ta làm sao qua được?

Bên trong rất nguy hiểm." Giang Nhất lấy từ trong ba lô ra mấy dải vải, bảo: "Bịt mắt lại, chỉ cần bịt mắt lại rồi cứ thế đi thẳng, tôi có thể dẫn mọi người ra khỏi hang này mà không gặp nguy hiểm gì." Bịt mắt sao?

Mọi người đều ngẩn ra.

Bịt mắt mà có thể tránh được nguy hiểm à?

Nghe có vẻ như đang tự lừa mình dối người vậy.

Giang Nhất giải thích cho mọi người: "Vừa rồi mọi người có nhìn kỹ không, trên vách đá trong hang không chỉ có những con mắt nhắm mà còn có những con mắt hé mở, và một vài con mắt mở hẳn.

Phía sau những con mắt mở hẳn đó có một cái bóng đen." Những người khác đều ngớ người, rõ ràng họ không để ý đến chi tiết này.

Giang Nhất giải thích tiếp: "Tôi đã hiểu tất cả, những hình vẽ đó là để chỉ thị, nếu chúng ta vào hang mà mở mắt, những chuyện thần bí và nguy hiểm sẽ xảy ra.

Vì vậy, để vào hang này, chúng ta phải nhắm mắt lại." "Nhưng nếu chỉ nhắm mắt, chúng ta có thể nghe thấy những âm thanh kỳ quái và có thể không nhịn được mà mở mắt ra nhìn.

Cách tốt nhất là mỗi người đeo một tấm che mắt, bịt mắt lại và cứ thế mà đi, chỉ có như vậy chúng ta mới an toàn đi đến đầu bên kia của hang động." Mọi người đã hiểu ra phần nào.

Nếu những hình vẽ đó thực sự có ý nghĩa như vậy thì Giang Nhất nói rất đúng.

Đó có lẽ là cách duy nhất.

Nhưng đối mặt với cái hang đầy rẫy sự không xác định, mọi người rõ ràng là chưa đủ can đảm để đi như vậy.

Giang Nhất nói: "Yên tâm đi, cứ nghe tôi, chỉ cần mọi người bịt mắt lại là có thể an toàn đi qua, tuyệt đối không sai được đâu." Hắn biết nguyên tác nên hiểu rõ đây là cách duy nhất để qua cửa.

Nha Nha nói: "Được, em tin anh." Rồi cô nhận lấy một dải vải từ tay Giang Nhất.

Những người khác cũng mỗi người lấy một dải.

Giang Nhất đi đầu tiên và dặn: "Mọi người cứ bám vào vai người phía trước mà chậm rãi đi, bất kể nghe thấy âm thanh gì cũng phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được mở mắt hay kéo vải ra để nhìn!

Tuyệt đối!" Mọi người đồng thanh gật đầu.

Giang Nhất thở phào, dùng vải che mắt lại rồi lần theo vách đá từng chút một tiến về phía trước.

Sau khi vào hang, từ góc nhìn của khán giả, hình ảnh của mọi người lập tức biến mất.

Mọi thứ trở nên tối đen như mực.

Chương 214

Cứ như thể các thiết bị quay phim cũng giống như mắt người, đều bị nhắm lại vậy.

Cảnh tượng này khiến khán giả sững sờ.

Vì họ vẫn nghe thấy tiếng động!

Có tiếng động nghĩa là vẫn có tín hiệu!

Nhưng rõ ràng có tín hiệu mà lại không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của bảy người và những tiếng sột soạt kỳ lạ.

Dường như có một sức mạnh thần bí nào đó đang ngăn cản mọi người nhìn thấy những thứ bên trong.

"Á!

Cái gì vậy?

Đáng sợ quá!" "Có một sức mạnh thần bí đang ngăn cản tôi xem tình hình bên trong!

Có những thứ thật sự không thể không tin được." "Vốn tưởng Giang Nhất không nhìn thấy thì tôi có thể thấy, nhưng giờ thì... tôi thật sự tin rồi, mai phải đi thắp hương cầu khấn thôi." "Tôi nhắm mắt lại đây, dù có nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ thì cũng đừng tìm tôi nhé." "Trời ơi, cái này kinh dị quá, tôi không dám xem nữa, rốt cuộc đây là loại chương trình gì vậy?" "Giang Nhất tiểu ca nói không sai, thứ bên trong này hình như thực sự không được nhìn, lúc ở cửa còn thấy tường trắng có hình vẽ mắt đen, giờ thì mất sạch, như thể có một sức mạnh thần bí vậy." "Những cái này ấy hả?

Nếu giải thích theo cách khoa học thì có thể trong hang có những hóa thạch hoặc tinh thể gây nhiễu thiết bị quay phim hoặc tín hiệu

video thôi, một vài loại khoáng thạch thần bí đã chặn tín hiệu, đừng nghĩ nhiều quá, mọi thứ đều có căn cứ khoa học cả." "Thành tín, đoàn kết, hỗ trợ, bình đẳng..." Có khán giả bắt đầu niệm chú để trấn tĩnh.

Phải thừa nhận rằng việc màn hình đột ngột đen kịt gây ra cảm giác vô cùng kinh hoàng.

Tình trạng này chưa từng xảy ra trước đây.

Khi tín hiệu kém thì cùng lắm cũng chỉ bị nhiễu sóng, thỉnh thoảng mất hình, nhưng bây giờ thì... phải nói là những chuyện kỳ lạ xảy ra quá nhiều.

Luôn thấy được những chuyện không bình thường so với xã hội hiện thực.

Chẳng mấy chốc, sự chú ý của mọi người không còn nằm ở việc màn hình đen nữa, mà chuyển sang đôi tai.

Vì họ nghe thấy đủ loại âm thanh!

Tiếng bò sột soạt của một số loại động vật hoặc sinh vật nào đó, nghe như ngay sát bên tai mọi người!

Có người sợ đến mức rúc vào trong chăn hoặc nấp sau ghế sofa!

Nhưng những âm thanh đó cứ đeo bám như hình với bóng!

Trong hang động, cái lạnh thấu xương khiến mọi người cảm thấy như đang ở trong một hầm băng, ai nấy đều run cầm cập.

Con người khi càng lạnh thì càng cảm thấy sợ hãi.

Mấy cô gái run rẩy vì lạnh.

Tiếng thở của mọi người nghe rõ mồn một.

Và cũng nghe rõ cả những âm thanh khác.

Chỉ là hiện tại những âm thanh đó còn hơi xa nên mọi người chưa

quá hoảng sợ.

Nhưng khi tiến sâu hơn, trong bóng tối họ hoàn toàn không cảm nhận được tốc độ trôi qua của thời gian, cảm thấy như đã đi rất lâu rồi.

Hồng Lôi không nhịn được mà mắng: "Còn phải đi bao lâu nữa?

Người Ma Quốc rảnh rỗi không có việc gì làm hay sao mà đào cái đường hầm dài thế này, đúng là ăn no rỗi việc!

Không đào ngắn lại được à." Hoàng Bác cũng phụ họa: "Lão Lôi nói đúng đấy, làm cái lối đi tế tự thì đi vài bước không được sao, cứ làm như đường hầm xuyên không thế này, thật vô vị." Sự than phiền của hai người khiến bầu không khí bớt căng thẳng hơn một chút.

Nhưng áp lực vẫn hiện hữu.

Nha Nha rụt rè nói: "Em cứ cảm giác luôn có ai đó đang nhìn mình chằm chằm, em... em hơi sợ." Giang Nhất vỗ vỗ tay cô, tay Nha Nha đặt trên vai Giang Nhất.

Giang Nhất đi đầu, sau đó là Nha Nha, Nhiệt Ba, Trương Thần Lộ, cuối cùng là Hồng Lôi, Hoàng Bác và Phong Hạo bọc hậu.

Hắn nói: "Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta không mở mắt, những thứ đó sẽ không làm gì chúng ta đâu.

Hiện tại chúng ta là vật tế, nếu mở mắt ra sẽ bị tấn công, nhưng chỉ cần nhắm mắt, những sinh vật lạ kia sẽ chỉ đi quanh quẩn thôi, không chủ động tấn công vật tế đâu." Hồng Lôi: "...Nghe xem, có giống lời người nói không, anh em mình lại thành vật tế rồi, thế này là thế nào." Hoàng Bác: "..." Mấy người họ cứ thế tiếp tục đi theo Giang Nhất.

Bước chân của Giang Nhất rất nhanh.

Vì hắn biết trong cái hang này, các giác quan và trực giác của con người sẽ dần bị mài mòn.

Nếu ở lại quá lâu, thính giác và cảm giác của con người sẽ mờ mịt, dẫn đến tinh thần hoảng loạn, nếu tinh thần suy sụp thì chắc chắn sẽ chết.

Thế nên nhất định phải đi nhanh.

Vì đi quá nhanh nên Nhiệt Ba đi sau không theo kịp, bị vấp ngã trên mặt đất.

"Á!" Nhiệt Ba ngã sóng soài.

May mà dải vải trên đầu không bị rơi.

Giang Nhất hỏi: "Sao thế?" Nhiệt Ba đáp: "Anh Giang, em đi nhanh quá nên bị trẹo chân rồi." Giang Nhất nhíu mày: "Nhất định không được mở mắt, tôi cõng cô, mọi người nghỉ ngơi một chút." Những người khác lập tức dựa vào vách đá nghỉ ngơi.

Quãng đường vừa rồi quả thực rất gian nan, trong lòng ai cũng sợ hãi.

Giờ được nghỉ một lát, mọi người bắt đầu thở dốc.

Nhưng vừa dừng lại, họ cảm nhận được có thứ gì đó đang xuất hiện từ bốn phương tám hướng!

"Rắn sao?

Anh nghe thấy tiếng rắn bò, mọi người có nghe thấy không?" Hồng Lôi căng thẳng nói.

Có lẽ anh không sợ những loài thú lớn, thậm chí hổ hay sư tử cũng dám đối mặt, nhưng với rắn thì anh thật sự có chút lạnh sống lưng.

Rắn ở đây chắc chắn không phải loại rắn thường, mà là loại rắn quái vật một mắt từng thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Chương 215

Khả năng tấn công của chúng thì không cần nói ai cũng rõ.

Hoàng Bác lập tức cảnh giác: "Hình như có rắn ở ngay cạnh tôi, tôi..." Chưa nói dứt lời, Giang Nhất đã ngắt lời: "Tuyệt đối đừng khinh suất, nhất định không được mở mắt nhìn.

Trên những bức bích họa ở Tinh Tuyệt Cổ Thành có cảnh nô lệ bị tế tự, những nô lệ bị giết đó đều đang mở mắt." Trương Thần Lộ cũng bình tĩnh nói tiếp: "Khả năng tấn công của lũ rắn quái này em đã thấy trong các chương trình trước, nếu chúng ở gần chúng ta thế này thì lẽ ra đã tấn công từ lâu rồi.

Cho nên không cần lo, chính vì chúng ta đang nhắm mắt nên chúng mới chỉ bò quanh chứ không tấn công!" Hoàng Bác lúc này cũng trấn tĩnh lại: "Đúng thế, nhiều rắn thế này, nếu chúng muốn tấn công thì giờ anh em mình chắc chỉ còn là xác khô rồi, nên không được loạn." Lòng can đảm của mấy người họ hiện giờ đã lớn hơn rất nhiều, hoàn toàn có thể chế ngự được cảnh tượng này.

Sau khi nói rõ, mọi người đều nín thở.

Lũ rắn đó có lẽ đang ở ngay trên đầu, dưới chân, thậm chí bò trên vách đá ngay cạnh họ.

Nhưng không có một con nào chủ động tấn công.

Mọi người đã hoàn toàn yên tâm.

Tuy nhiên không thể thả lỏng hoàn toàn.

Biết là có lũ hắc xà ngay cạnh mà không thấy được, dù gan có to đến đâu cũng không khỏi lo lắng.

Giang Nhất lần mò trong bóng tối bóp chân cho Nhiệt Ba, mắt cá

chân hơi sưng nhưng hiện tại không quản được nhiều thế nữa, hắn hỏi: "Đi được không?" Nhiệt Ba đáp: "Được rồi, chúng ta mau đi thôi." Một khắc cô cũng không muốn ở lại đây.

Giang Nhất gật đầu, đứng dậy, bình tĩnh phân tích hướng đi rồi tiếp tục dắt Nha Nha tiến về phía trước.

Đó chỉ là một sự cố nhỏ, nhưng vẫn khiến khán giả một phen hú vía.

"Trời đất!

Mấy người này gan to quá vậy!

Ở giữa đám rắn mà vẫn bình tĩnh đi qua được!" "Nghe tiếng rắn bò mà tôi thấy tê cả da đầu, đời tôi sợ nhất là rắn đấy." "Mấy con rắn đó đáng sợ lắm, lần trước thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành một lần rồi, giờ lại gặp ở đây, bị nó cắn một cái chắc người thủng lỗ chỗ như cái sàng luôn." "Chỉ được nghe chứ không được thấy, khán giả như tôi cũng khổ lây!

Cái nơi này tà môn quá." Theo cuộc thảo luận của khán giả, bảy người vẫn tiếp tục tiến lên.

Dưới sự dẫn dắt của Giang Nhất, đội hình được chỉnh đốn lại và nhanh chóng tìm được hướng đi.

Trong nguyên tác, Lão Hồ từng làm loạn trận hình, sau đó phải dựa vào việc đi sâu hơn mới dần tìm lại phương hướng.

Nhưng ở đây, cảm giác về phương hướng của Giang Nhất rất mạnh, dù bịt mắt vẫn cảm nhận được hướng đi.

Họ tiếp tục di chuyển.

Dù biết xung quanh toàn là rắn quái một mắt, họ vẫn phải tiến lên.

Chẳng mấy chốc, lũ rắn đó không còn thỏa mãn với việc bò xung

quanh nữa, có con thậm chí còn rơi xuống vai họ.

"Á!" Một tiếng hét thất thanh.

Đó là Trương Thần Lộ.

Phải biết rằng suốt dọc đường, Trương Thần Lộ luôn giữ hình tượng mỹ nhân lạnh lùng, dù đối mặt với chuyện gì cũng điềm tĩnh, chưa từng tỏ ra hoảng hốt.

Đến cô ấy cũng phải hét lên thì chứng tỏ việc con rắn rơi trên vai đáng sợ đến mức nào.

Giang Nhất trấn an: "Đừng lo, nó rơi lên người thôi, chỉ cần chúng ta nhắm mắt thì nó sẽ không cắn đâu." Hắn biết trên người mọi người chắc chắn đang có rắn, thậm chí có con đang bò ngay sát tai, cảm giác rõ mồn một.

Nhưng dù vậy, lũ rắn đó vẫn không thực sự tấn công họ.

Phán đoán của hắn là hoàn toàn chính xác.

Chỉ cần chậm rãi đi tới là được, bất kể chuyện gì xảy ra cũng mặc kệ.

Trương Thần Lộ bướng bỉnh nói: "Đừng lo cho tôi, cứ đi đi, tôi không sợ." Mọi người nghe thấy giọng cô hơi run rẩy, nhưng một người phụ nữ làm được đến mức này đã là rất phi thường rồi.

Giang Nhất không nói gì thêm, tiếp tục dẫn mọi người đi.

Đi được khoảng ba bốn trăm bước, lũ rắn cuối cùng cũng biến mất.

Giang Nhất sờ vách đá thấy có những hố sâu bằng nắm tay, lũ rắn chắc đã chui vào đó.

Không biết đã đi bao lâu, Giang Nhất cảm thấy mũi chân chạm vào một khối đá, lập tức cúi xuống sờ thử.

Nha Nha đi sau thấy Giang Nhất dừng lại liền hỏi: “Sao vậy anh?” Giang Nhất nói: “Có lẽ chúng ta đã đi đến cuối đường rồi, để tôi xem thử.” Những người khác nghe vậy thì thấy nhẹ nhõm hẳn.

Nhưng Trương Thần Lộ phản ứng nhanh, đã lấy lại bình tĩnh sau nỗi sợ hãi vừa rồi.

Cô nói: “Đừng vội, không biết đã thực sự ra khỏi hang chưa, lỡ như chưa ra mà mình tháo khăn bịt mắt thì nguy.

Để tôi tháo trước xem sao, nếu tôi không sao thì mọi người hãy tháo.” Nói xong, những người khác cũng giật mình tỉnh ngộ.

Đúng vậy.

Vì tất cả đều bịt mắt nên không thể chắc chắn đã hết đường hay chưa.

Tiếng rắn đã dứt nhưng không biết lúc nào chúng sẽ quay lại.

Vì vậy ai tháo khăn trước thực chất là đang mạo hiểm tính mạng để dò đường cho người khác.

Nếu Giang Nhất gặp nguy hiểm thì cả nhóm coi như hết hy vọng ra ngoài.

Trương Thần Lộ muốn là người đầu tiên tháo khăn, như vậy dù có nguy hiểm thì những người khác vẫn còn cơ hội.

Phải thừa nhận rằng khi cô nói ra điều đó, mọi người đều vô cùng nể phục.

Trong tình huống này, có lẽ không ai dám là người đầu tiên tháo khăn bịt mắt.

Dù sao trải nghiệm trong hang vừa rồi quá kinh hãi.

Giang Nhất biết Trương Thần Lộ cũng là một cô gái có nhiều tâm sự.

Ông nội cô đột nhiên biến mất mười năm trước, nguyên nhân trực tiếp liên quan đến 'ngôi mộ thiên cổ' đó, nên cô mới tham gia chương trình này.

Nhưng nếu cô thực sự gặp nguy hiểm thì tung tích của ông nội có lẽ sẽ vĩnh viễn không ai biết được.

Nếu gặp nguy hiểm...

Chương 216

Giang Nhất nhanh chóng tháo dải vải che mắt của mình ra.

Hồng Lôi hô: "Để anh trước!" "Tôi nữa!" Hoàng Bác cũng nhanh tay xé bỏ khăn che mắt.

Mọi người đều tranh nhau muốn làm người đầu tiên.

Kết quả là trừ Phong Hạo ra, sáu người còn lại đều đã tháo khăn che mắt.

Giang Nhất chỉ là người thứ hai, người đầu tiên không ai ngờ tới lại là Nha Nha.

Người phụ nữ trông có vẻ yếu đuối này lại có quyết tâm lớn như vậy.

Ngay sau khi Trương Thần Lộ mở lời, cô đã tháo khăn với quyết tâm đối mặt với cái chết.

Giang Nhất tuy thao tác nhanh nhưng cũng chỉ đứng thứ hai.

Khi bảy người tháo khăn che mắt, họ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Quả thực họ đã đi đến cuối hang.

Cửa hang này đang mở rộng ra như một cái loa, và ở phía sau họ, trên trần hang có một bàn tay đen khổng lồ.

Chẳng lẽ tiếng bước chân ban nãy là do thứ này phát ra?

Cảnh tượng khiến mọi người vô cùng chấn động.

Vì thứ đó trông như mọc ra từ trong vách đá vậy.

Trong vách đá có người sao?

Lại còn thò tay về phía họ?

Phong Hạo đứng một bên lén lút tháo khăn che mắt.

Giang Nhất đã sớm nhận ra điều này nhưng không nói gì.

Hắn không thể để người khác đi vào chỗ chết, cũng không cưỡng cầu, những chuyện thế này hắn hiểu rất rõ.

Vì vậy hắn không để tâm.

Mấy người họ vừa định quay người đi thì cảm nhận được phía sau phát ra một tiếng động cực lớn!

Âm thanh truyền đến từ phía hang động nghe như tiếng sấm nổ vang rền từng đợt!

Có lẽ cái tên Kích Lôi Sơn từ đó mà ra.

Góc nhìn của khán giả lúc này đã được khôi phục.

Tín hiệu có vẻ đã tốt trở lại ngay khoảnh khắc bảy người tháo khăn bịt mắt.

Trước đó có khán giả đưa ra giải thích khoa học, nhưng hiện tại, không ai giải thích được những gì đang xảy ra.

Dường như trong bóng tối có một sức mạnh đặc biệt nào đó đang điều khiển góc nhìn của khán giả.

Đương nhiên, những điều này Giang Nhất hoàn toàn không biết.

Những chuyện kỳ quái này vừa mới khiến khán giả bàn tán thì tiếng sấm lớn lại một lần nữa thu hút sự chú ý của họ.

"Cái gì vậy?" "Tiếng sấm lớn quá!

Sắp làm thủng màng nhĩ của tôi luôn rồi, y hệt tiếng sét đánh!" "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Chẳng lẽ cái dấu bàn tay đen lớn kia chính là Đại Hắc Thiên trong

truyền thuyết?

Nó có thể phát ra tiếng sét nên mới gọi là Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn?" "Mỹ nữ Trương Thần Lộ nói không sai, Đại Hắc Thiên có thể điều khiển khoáng vật và quái vật, khỏi phải bàn rồi, chắc chắn trong vách đá kia có người!" "Tiếng động nghe đúng là giống tiếng sấm, sao không mau chạy đi còn đứng đấy làm gì?" "Đại Hắc Thiên Kích Lôi Sơn!

Hóa ra là vậy, chứ không phải nói anh Hồng Lôi đâu, tôi cứ tưởng nói ảnh chứ, ha ha ha.

Nếu vậy thì anh Lôi không gặp nguy hiểm gì rồi, tôi yên tâm hẳn." Đối diện với những chuyện kỳ bí này, khán giả thực ra đã thấy nhiều, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Trong chương trình này, vĩnh viễn không ai biết chuyện gì sắp xảy ra.

Giang Nhất và mọi người nhìn dấu bàn tay đen lớn đột ngột xuất hiện thêm trên vách đá mà kinh ngạc không thôi.

Trương Thần Lộ hỏi: "Trong vách đá có quái vật sao?

Đại Hắc Thiên?" Hồng Lôi nói: "Anh thấy cái trò này giống hệt trong mấy phim khoa học viễn tưởng ấy, sinh vật sống trong vách đá, cổ quái thật.

Hay là mình chuồn trước đi, ai biết cái thứ đó có chui ra không?" Hoàng Bác gật đầu, nơi này quá quỷ dị, tuyệt đối không nên ở lại lâu.

Trên vách đá khắc không ít hình vẽ, tất cả đều đang mở mắt.

Nghĩa là ở đây có thể mở mắt được rồi.

Điều này hoàn toàn khớp với dự tính của Giang Nhất.

Mọi người đều nhìn Giang Nhất chờ chỉ thị.

Giang Nhất gật đầu: "Đi thôi." Phía trước bảy người là một lối đi rất dốc.

Xem chừng các nô lệ tế tự ngày xưa đều phải đi xuống từ cái hầm dốc này.

Bảy người lần lượt đi xuống, Nha Nha là người cuối cùng, khi xuống cô quay đầu lại nhìn một cái thì phát hiện giữa hai dấu bàn tay đen kia hiện ra một khuôn mặt.

Cứ như một khuôn mặt đang định chui ra từ trong vách đá vậy, cô sợ quá vội vàng chạy theo đoàn đội.

Một cái hầm dốc có độ nghiêng rất cao, vì các bậc đá gần như đã bị mài mòn nên hoàn toàn không có chỗ đặt chân, mấy người họ chỉ còn cách rút dao găm, đao, xẻng công binh các thứ để găm vào vách dốc rồi từ từ trượt xuống.

Cho đến khi xuống đến cuối hầm dốc, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Đó là một hang khoáng sản trông như pha lê.

Bên trong toàn là những khối pha lê như cây cối, như rừng rậm vậy.

Bên dưới hang pha lê này dường như có một biển mây.

Chương 217

Vị trí họ đang đứng thực chất là ở phía trên biển mây, nếu đi tiếp sẽ là một cây cầu thiên (thiên lương) nhân tạo được xây dựng kiên cố, giống hệt như trong nguyên tác.

Phía sau cây cầu thiên là biển mây.

Thành phần không khí có lẽ không phải hơi nước mà giống như bụi của thứ gì đó.

Vực sâu không biết cao bao nhiêu, nhưng nếu ngã xuống thì chắc chắn việc leo lên sẽ vô cùng khó khăn.

Ở cuối cây cầu thiên là một ngọn núi sừng sững giữa biển mây, nếu đi hết con đường, cây cầu sẽ dẫn họ vào trong lòng núi.

Nhìn lên trên vẫn là sương mù, cứ như họ đang ở giữa bầu trời vậy.

Trên là mây, dưới cũng là mây.

Đến cả Giang Nhất cũng cảm thấy nơi này vô cùng đẹp.

Nha Nha thốt lên: "Đẹp quá, em chưa bao giờ thấy nơi nào đẹp thế này." Nhiệt Ba cũng phụ họa: "Oa, em thật sự may mắn quá, có nơi thế này, nếu mỗi ngày được sống ở đây thì thích biết mấy, sáng nào cũng được ngắm biển mây." Hồng Lôi cười bảo: "Đừng nhìn nó đẹp lúc này mà quên là bên trong có gì, biết đâu dưới biển mây kia có thứ gì quái dị, nửa đêm nó bò lên thì sao..." Giang Nhất mỉm cười, đi tiên phong lên cầu: "Chúng ta đi thôi, cố gắng đừng nhìn xuống dưới vì tôi cũng không biết dưới đó sâu bao nhiêu.

Cứ coi như đang đi trên bằng địa đi." Mấy cô gái cũng không hề nũng nịu.

Suốt chặng đường leo trèo, ai có chứng sợ độ cao thì cũng đã bị ép cho khỏi hẳn rồi.

Bảy người lần lượt đi qua cầu thiên.

Cây cầu không quá dài, khoảng vài trăm mét, chỉ mất vài phút họ đã vào đến lòng núi.

Ánh sáng xung quanh tối sầm lại.

Trong lòng núi, không gian nhỏ hơn bên ngoài rất nhiều.

Nếu bên ngoài mang lại cảm giác mỹ lệ thì bên trong lại trở nên âm u, cứ như sự khác biệt giữa thiên cung và địa ngục vậy.

Cạnh vách đá có hàng chục bức tượng người, mỗi bức đều có bộ mặt hung tợn.

Nhìn qua thì đây chính là những kẻ hành hình trong lễ tế tự.

Dựa theo bích họa điêu khắc, cái bát trong tay những tượng người này dùng để đựng nhãn cầu của nô lệ sau khi bị móc ra.

Mọi người cảm thấy rợn người.

Đáng sợ hơn là trên vách đá có một rãnh đá hình người, tứ chi dang rộng, có vẻ như cơ thể nô lệ sẽ bị khảm vào đó.

Vì là nơi hiến tế nên trên đó có một lớp vảy máu đen dày đặc, trông vô cùng kinh hãi!

Âm u đáng sợ là cảm nhận đầu tiên của bảy người về nơi này.

Dù sao hàng ngàn năm trước, không biết có bao nhiêu nô lệ đã bị hiến tế ở đây.

Cả nơi này vô cùng hôn ám, trên vách đá vẽ không ít bích họa đầy màu sắc, tái hiện lại quá trình hiến tế máu me.

Vì không khí ở đây không lưu thông nên những bức bích họa vẫn

còn như mới, những cảnh tượng nô lệ bị lột da trông như thể đang xảy ra ngay trước mắt, khiến mọi người cảm thấy áp lực cực lớn.

Bảy người không ai nói câu nào, mỗi người tự quan sát các bức bích họa sắc màu trên tường, ở đây có nhiều bích họa hơn Giang Nhất tưởng tượng.

Dường như không chỉ có những cảnh tế tự mà còn có cảnh Quỷ Mẫu chiến đấu với Bảo Châu Đại Vương!

Có một phần nội dung mà đến Giang Nhất cũng chưa từng biết, vì nó không hề xuất hiện trong bất kỳ kinh thư hay cổ thư nào.

Suốt một thời gian dài không ai lên tiếng.

Khán giả cũng căng thẳng vô cùng khi nhìn những bức bích họa, một số người có thân phận là giáo sư lịch sử đại học hoặc nhà nghiên cứu vùng Tây Tạng vô cùng say mê những hình ảnh này.

Điều này tương đương với việc bổ sung những khoảng trống trong nghiên cứu văn hóa cổ đại Tây Tạng, đặc biệt là lịch sử Vương quốc Cổ Cách.

Những thứ ghi chép ở đây về quy trình tế tự cổ đại có ý nghĩa lịch sử vô cùng to lớn.

Bất kể khán giả trong hay ngoài nước đều bị chấn động.

Đương nhiên có một tin mừng là mọi người cuối cùng đã tìm thấy tế đàn thực sự, nghĩa là có cơ hội giải trừ lời nguyền rồi!

Vì vậy không ai vội vàng, mọi người đều chậm rãi quan sát nơi họ luôn muốn vào này.

Giang Nhất và mọi người ở trong hang nên không cảm nhận được thời gian trôi, nhưng thực tế từ lúc bắt đầu đến giờ đã qua hơn 20 ngày.

Sắp một tháng rồi họ chưa được thấy ánh mặt trời.

Điều này cũng khiến khán giả lo lắng.

“Cuối cùng cũng tìm thấy rồi sao?

Thật không dễ dàng gì!

Tìm thấy chỗ này là có thể giải trừ lời nguyền rồi đúng không?” “Cái nơi này trông quái dị thật đấy, tế đàn từ hàng ngàn năm trước sao?

Thật máu me và đáng sợ, những bức bích họa kia thật dọa người.” “Chưa từng thấy nơi nào như thế này, cái rãnh đá hình người kia không biết đã nằm bao nhiêu người rồi, không một vạn thì cũng phải vài nghìn chứ?” “Lầu trên nghĩ đơn giản quá, nô lệ thời cổ đại cũng như gia súc thôi, chết là chuyện thường, chỉ là tôi đang tò mò, cái rãnh đó rõ ràng là chỗ người chết, nhưng sao không thấy thi thể đâu?

Thi thể đi đâu hết rồi?” “Tôi cảm giác giải trừ được lời nguyền rồi đi cho sớm là xong chuyện, còn đứng đấy làm gì?

Mau đi thôi, chỗ này đáng sợ quá.” “Sự kiện trọng đại!

Phát hiện trọng đại!

Những bức bích họa này là một nét vẽ quan trọng trong lịch sử Tây Tạng nước ta!

Hình ảnh trên đó có vẻ về thời kỳ chiến tranh cổ đại, tuy có chút huyền huyễn nhưng tôi tin là có thể giải mã được!

Ghi lại đi!

Nhất định phải ghi lại những thứ này!” “Đây là nơi tế tự của Ma Quốc sao?

Quả nhiên quá máu me, cái hồ nước dưới đất kia dùng làm gì thế?

Chẳng lẽ để vứt xác?

Bên trong có cá ăn thịt người không?" "Biết đâu thật sự có cá ăn thịt người đấy, dùng cá ăn thịt người để xử lý xác nô lệ, diệu kế!

Chương 218

Không biết bấy lâu nay lũ cá đó có bị chết đói không nhỉ?" "Bồ Tát phù hộ!

Giang Nhất tiểu ca và mỹ nữ Nha Nha cuối cùng cũng có thể giải lời nguyền rồi!

Mong là sau này không phải mạo hiểm thêm nữa." Khán giả mỗi người một ý.

Có vẻ như nơi này báo hiệu điểm kết thúc của Ma Quốc và cũng là kết thúc mùa một của chương trình.

Chỉ cần giải trừ được lời nguyền ở đây, tin rằng họ có thể an toàn trở về, sau đó có thể vui vẻ quyết định không tham gia mùa tiếp theo mà nghỉ ngơi thật tốt.

Bảy người họ đã hy sinh quá nhiều cho chương trình này, khán giả nhìn mà cũng thấy xót xa.

Giờ thì tốt rồi, mùa một cuối cùng cũng có thể kết thúc.

Trong lòng núi đó.

Mọi người đều bị những bức bích họa trên vách đá làm cho chấn động.

Nha Nha dõi theo ánh mắt của Giang Nhất nhìn nội dung bích họa, kinh ngạc thốt lên: "Trời ơi, sao trên đó lại có rồng?

Còn có con chim kia nữa!

Một người phụ nữ ba mắt sao?" Sự kinh ngạc của Nha Nha khiến mọi người lập tức vây lại.

Trong khi những người khác nhìn cảnh nô lệ bị hành hình, thì

Giang Nhất lại nhìn cảnh chiến đấu.

Chỉ là cảnh chiến tranh không được hoành tráng cho lắm, dù sao bút lực của người cổ đại cũng có hạn, những bức bích họa này được vẽ khá thô sơ, không thể hiện được những đại cảnh lớn mà chỉ có thể vẽ ra những sự kiện và nhân vật chính.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Trừ Giang Nhất và Trương Thần Lộ, những người khác không hiểu lắm.

Họ thấy những hình ảnh quen thuộc: một con chim đứng trên mình một con rồng, và rồng không chỉ có một con.

Con chim đó họ đã thấy ở Quỷ Động, là biểu tượng mặt trời, nhưng cụ thể là chim gì thì không ai biết.

Chỉ biết chắc chắn con chim đó dường như có mối liên hệ nào đó với Giang Nhất.

Giang Nhất im lặng nhìn những bức bích họa đó, không nói câu nào.

Những người khác cũng không dám làm phiền.

Hồng Lôi khẽ nói: "Mỹ nữ họ Trương, giảng cho anh nghe nội dung bức họa này với." Ngoài Giang Nhất ra thì chỉ có Trương Thần Lộ là có thể giảng giải chính xác những bức bích họa này.

Trương Thần Lộ gật đầu: "Được thôi, cái này chắc là ghi chép về việc Bảo Châu Đại Vương tiêu diệt Ma Quốc, có lẽ có chút phóng đại, nhưng dường như là dưới sự chỉ huy của một con chim mặt trời để tấn công.

Con chim mặt trời này có thể điều khiển rồng, việc nó đứng trên mình con rồng đi đầu là minh chứng rõ nhất." Nói xong, Trương Thần

Lộ nhìn Giang Nhất.

Giang Nhất không nói gì, chỉ gật đầu tán thành lời cô.

Về ý nghĩa của những thứ này, việc liên quan đến chim mặt trời chứng tỏ chim mặt trời thuộc phe Bảo Châu Đại Vương, rõ ràng là lực lượng chủ chốt tiêu diệt Ma Quốc.

Vì vậy lời nguyền dường như có chút khác biệt so với người khác.

Nó phát tác nhanh hơn nhưng lại bị dòng máu vàng chặn lại.

"Tôi nói đúng chứ?" Sau khi kể xong, Trương Thần Lộ hỏi Giang Nhất.

Giang Nhất gật đầu: "Không sai, Quỷ Mẫu bị tiêu diệt đúng là nhờ Bảo Châu Đại Vương, nhưng cụ thể có lẽ là con chim mặt trời từ trên trời xuống, sau đó hỗ trợ Bảo Châu Đại Vương liên kết với ba nước khác để tiến hành cuộc chiến chống lại Ma Quốc." "Nhìn bức tranh đầu tiên mà xem, Bảo Châu Đại Vương vô cùng tôn kính chim mặt trời, vì nó đến từ thiên thượng." Nha Nha tò mò hỏi: "Ý là sao ạ?" Những người khác cũng vô cùng tò mò.

Chim thì đương nhiên bay từ trên trời xuống rồi, đó là chuyện hiển nhiên.

Chỉ là việc Bảo Châu Đại Vương vô cùng kính trọng nó cho thấy nó rất không tầm thường.

Bảo Châu Đại Vương trong lịch sử Tây Tạng có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, địa vị cao quý, thời cổ đại tương đương với hoàng đế.

Việc ông ta kính trọng một con chim thì thật là đáng suy ngẫm.

Chẳng phải đã rõ rồi sao?

Con chim này có thể điều khiển rồng, cho thấy địa vị của nó còn cao hơn cả rồng.

Điều này vô cùng thú vị.

Vì thời cổ đại, dường như không có loài chim nào có địa vị cao hơn rồng.

Mặc dù thực tế, rồng trong thần thoại cổ đại địa vị không quá cao.

Sự tồn tại thực sự của rồng cũng còn nhiều nghi vấn, dù việc Giang Nhất và mọi người tìm thấy xương rồng ở mộ Hiến Vương có thể chứng minh gián tiếp sự tồn tại của rồng.

Nhưng lúc ở mộ Hiến Vương, họ đã không mang xương rồng ra ngoài nên không thể trực tiếp chứng minh.

Còn cái vảy mà Hồng Lôi mang ra cũng chỉ được nghiên cứu là sinh vật chưa biết, cụ thể thế nào không ai hay, biết đâu chỉ là vảy cá lớn được ghép vào xương rồng thì sao.

Con chim mặt trời này có thực sự tồn tại không, mọi người cũng không rõ.

Dù sao những thứ trong thần thoại không phải cái gì cũng là thật.

Giang Nhất trầm ngâm một lúc rồi nói: "Có lẽ chim mặt trời là sứ giả từ trời xuống giúp Bảo Châu Đại Vương thắng trận chiến này." Mọi người tiếp tục xem những bức bích họa sau, Giang Nhất tiếp tục giảng giải.

Một trận đại chiến kéo dài khoảng một thiên niên kỷ (theo cách nói ví von), lúc đầu chim mặt trời và rồng không tham chiến, hai bên đánh nhau ngang tài ngang sức.

Cho đến bảy ngày cuối cùng.

Quỷ Mẫu móc mắt mình ra, lợi dụng nó để dùng pháp lực triệu hồi vô số rắn quái một mắt từ hố đen, cùng với bầy sói nô lệ và những con bọ nhỏ có thể biến thành băng và lửa, khiến cục diện thay đổi,

quân đội của Bảo Châu Đại Vương thương vong vô số.

Lúc này, chim mặt trời luôn bay lượn trên trời cùng với rồng đã lao xuống tham chiến.

Sự gia nhập của chúng nhanh chóng làm thay đổi cục diện chiến trường.

Rồng đối phó với sói nô lệ, chim mặt trời phun ra ngọn lửa vàng (ánh sáng) tiêu diệt lũ bọ nhỏ, sau đó chim mặt trời đối phó với Quỷ Mẫu, mổ mất mắt của Quỷ Mẫu rồi biến mất.

Sau đó Quỷ Mẫu đại bại.

Còn chim mặt trời đi đâu thì không thấy vẽ, chắc cũng không ai biết.

Chương 219

Sau khi thất bại, Quỷ Mẫu trốn về thành phố của mình, để lại một số chiến binh Ma Quốc cố thủ.

Nhưng hiện tại đại thế đã định, kết quả sau đó có lẽ không ai vẽ lại nữa, vì người họa sĩ có lẽ cũng đã mất tích cùng với Ác La Hải Thành.

Sau khi thành sụp đổ thì không còn ai vẽ bích họa ở đây nữa.

Còn việc Ác La Hải Thành sụp đổ thế nào thì không ai biết được.

Sau khi Giang Nhất kể xong, Hồng Lôi gãi đầu: "Hết rồi à?" Giang Nhất nói: "Hết rồi, Quỷ Mẫu thất bại cũng đồng nghĩa với việc Ma Quốc sụp đổ, sau đó kinh thành Ma Quốc bị tiêu diệt, quá trình đó không thể có ai ghi lại được vì người Ma Quốc chắc đã chết hết rồi." Những người khác gật đầu.

Nha Nha hỏi: "Chim mặt trời đâu?

Nó đi đâu rồi?" Giang Nhất gật đầu nói: "Nếu không có gì bất ngờ, chim mặt trời đã mang mắt của Quỷ Mẫu bay về phía sa mạc kia, ném nó vào Quỷ Động, thế nên mới có Tinh Tuyệt Cổ Thành sau này." Như vậy thì mọi chuyện gần như đã được kết nối lại.

Còn đoạn chim mặt trời ở thiên cung mà Hiến Vương phát hiện ra, có lẽ đó là hình dáng của nó khi ở trên đó, hoặc trong quá trình đó nó đã mang mắt của Quỷ Mẫu lên thiên cung rồi sau đó mới ném vào Quỷ Động.

Mọi người gật đầu.

Mắt của Quỷ Mẫu chính là khởi đầu của việc Mộc Trần Châu lưu lạc nhân gian.

Hóa ra có một truyền thuyết như vậy.

Giang Nhất lờ mờ cảm nhận được con chim mặt trời này dường như có liên quan đến một loại huyết mạch, vì vậy sau khi Quỷ Mẫu chết, lời nguyền trên Mộc Trần Châu đối với dòng máu chim mặt trời cũng vô cùng sâu sắc, khiến lời nguyền bạo phát nhanh hơn.

Chỉ là lời nguyền của Quỷ Mẫu trước huyết mạch chim mặt trời thì chẳng đáng là bao.

Nhưng bích họa vẽ thật sự đã phóng đại quá mức quá trình chiến tranh, có lẽ không còn cách nào kiểm chứng nữa.

Mọi người thở dài cảm thán.

Bích họa này thật sự quá kích thích.

Có thần điểu và rồng tham gia chiến đấu mới khiến Quỷ Mẫu ngã xuống.

Nếu không có thần điểu thì có lẽ để tiêu diệt Quỷ Mẫu phải mất thời gian rất dài.

Những bức bích họa khác là về nội dung hành hình nô lệ.

Trông vô cùng máu me, tất cả đều được vẽ bằng những mảng mực đỏ lớn.

"..." "Tôi không dám nhìn đâu." "Hình như đang lột da người sao?

Trời đất ơi!

Những thứ này được vẽ sống động như thật vậy!

Nhìn những người kia cứ như vừa mới bị lột da xong ấy." "Ma Quốc thật sự quá đáng sợ, dùng cách thức máu me thế này để tế tự!

Rốt cuộc là tế thứ gì?

Không phải từ địa ngục chui ra đấy chứ?" "Ghi lại những cảnh

tượng kinh khủng này đi, nhìn thật sự quá dọa người, khuyến cáo những ai chưa đủ tuổi đừng xem tiếp nữa.” “Tế tự mà phải lột da sao?

Quá tàn nhẫn!

Thảo nào Ma Quốc bị tiêu diệt là đúng!” Không chỉ Giang Nhất và mọi người sững sờ, ngay cả khán giả ở cách xa ngàn dặm cũng cảm nhận được mùi máu me nồng nặc.

Màu mực đậm đặc thực sự mang lại kích thích thị giác vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn còn đáng sợ hơn cả những bức vẽ tà giáo cổ xưa của phương Tây.

Chỉ qua một nghi thức tế tự tà ác này cũng có thể thấy tại sao Ma Quốc thời đó lại bị tất cả các nước khác liên minh tiêu diệt, bao gồm cả Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Thường xuyên làm những trò tế tự tà ác này, dùng nô lệ thế này thì đúng là thiên lý không dung.

Trong hang tế tự.

Mọi người xem xong những bức bích họa đó.

Nhìn chung, những bức họa này không chỉ bao gồm cuộc chiến diệt vong Ma Quốc mà còn có cả lối sống kỳ quái của người Ma Quốc và các nghi lễ tế tự.

Nó có thể giúp mọi người hiểu một cách toàn diện về Ma Quốc.

Nhưng về cuộc chiến diệt vong kia, mọi người vẫn giữ một sự nghi ngờ nhất định.

Đầu tiên là rồng, sinh vật này có tồn tại hay không thì trên thế giới này chưa ai chứng thực được.

Rồng đã không tồn tại thì con chim mặt trời kia tự nhiên cũng không tồn tại theo.

Nhưng điều mọi người chú ý là mối quan hệ giữa chim mặt trời và Giang Nhất thật sự rất kỳ lạ.

Vì lời tiên tri kia quả thực có liên quan đến hắn.

Những thứ đó không thể là do ai đó dựng lên được.

Thần điểu có tồn tại hay không, quan hệ với Giang Nhất thế nào, mọi người đều muốn biết.

Nhưng có một điều, có lẽ ngay cả Giang Nhất cũng không rõ.

Mọi người phát hiện ở đây không chỉ có bích họa mà còn có hai hồ nước.

Nha Nha tò mò hỏi: "Hai cái hồ này dùng để làm gì ạ?

Để vứt xác nô lệ sao?" Nhiệt Ba rùng mình: "Chị Nha Nha đừng nói nữa, nghe sởn gai ốc quá, bao nhiêu thi thể như vậy, nước trong hồ thành ra thế này chắc bên trong đầy xương cốt rồi." Giang Nhất giải thích: "Xương cốt thì chưa chắc, nhưng trong này chắc chắn chứa đầy nhãn cầu." "???" Mọi người kinh ngạc.

Nhãn cầu sao?

Giang Nhất bảo: "Nhìn đây này." Hoàng Bác hỏi: "Không phải đang lột da sao?" Giang Nhất lắc đầu: "Thực ra họ tước mí mắt của những nô lệ đó trước, sau đó nhãn cầu được đựng trong cái bát mà những bức tượng trắng kia cầm trên tay." "Sau đó, nhãn cầu và Mộc Trần Châu lần lượt được ném vào hồ là có thể hoàn thành lễ tế." Mọi người lại một phen rùng mình.

Những cái bát đó nhìn giống hệt bát ăn cơm bình thường của họ, chỉ là được làm bằng gốm cổ nhưng lại không được dùng để đựng

thứ gì khác ngoài mắt người.

Trương Thần Lộ nói: "Xà cốt chắc hẳn nằm dưới đáy những cái hồ này, nhưng tôi phải làm gì để giải lời nguyền trên người mình đây?" Những người khác cũng nhìn về phía Giang Nhất.

Vất vả lắm mới tìm được đến đây, tìm thấy nơi tế tự.

Nhưng về cách giải trừ lời nguyền thì mọi người đều không rõ, chỉ biết trông chờ vào Giang Nhất.

Chương 220

Giang Nhất nhíu mày, có chút suy tư không biết có nên nói ra không.

Lần đầu tiên mọi người thấy hắn nghiêm túc như vậy.

"..." Trương Thần Lộ dường như đã hiểu ra điều gì, cô kinh ngạc nhìn Giang Nhất: "Chẳng lẽ..." Giang Nhất gật đầu.

Hắn nhìn quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Một lúc sau, hắn lại đi ra khỏi hang.

Nhưng ngoài bảy người họ ra thì không thấy sinh vật nào khác.

Có chút khác biệt.

Trong nguyên tác, Lão Hồ may mắn gặp được con cá trắng mang lại nhãn cầu, nhưng mốc thời gian ở thế giới này khác với nguyên tác, căn bản không có cơ hội tìm thấy nhãn cầu khác.

Trong hang.

Mọi người nhìn về phía Trương Thần Lộ.

"Mỹ nữ họ Trương?

Ý cô là sao?

Giải lời nguyền có nguy hiểm không?" Hoàng Bác có chút lo lắng.

Hiển nhiên anh chưa hiểu ý của Giang Nhất vừa nãy.

Trương Thần Lộ thở dài nói: "Sớm muộn gì cũng phải biết, giờ nói luôn vậy, mọi người đã thấy cách tế tự của người Ma Quốc chưa?

Đạo cụ cần thiết là gì?" Hồng Lôi nhanh nhảu đáp: "Mộc Trần Châu và nhãn cầu nô lệ." Trương Thần Lộ tiếp: "Đúng vậy, nên muốn

giải lời nguyền thì đương nhiên cũng cần Mộc Trần Châu và một đôi mắt nô lệ, vậy thì...” Hồng Lôi đột nhiên sững lại: “Trời ơi, nghĩa là cần một đôi mắt ném vào hồ thì mới giải được lời nguyền!” Trương Thần Lộ gật đầu: “Đúng thế, tôi cũng nghĩ giống Giang Nhất, chỉ là không nỡ nói ra vì không muốn hy sinh đôi mắt của bất kỳ ai!” Mọi người im lặng.

Cứ ngỡ tìm thấy nơi tế tự xà cốt của Ma Quốc là có thể giải lời nguyền rồi, không ngờ lại có một quy trình như vậy.

Nghĩa là phải hy sinh đôi mắt của một người mới giải được lời nguyền!

Vậy thì hy sinh ai đây?

Đó là một vấn đề!

Ở đây ngoài bảy người họ ra không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể chọn một người trong số bảy người!

Quyết định này không ai muốn phải đối mặt.

Hồng Lôi lập tức lên tiếng: “Lần này nhất định không được để Giang tiểu ca phải khó xử, cứ chọn một người trong sáu anh em mình đi.

Từ đầu đến giờ chúng ta luôn được cậu ấy bảo vệ, lần này tuyệt đối không thể hy sinh Giang tiểu ca được!” “Tôi đồng ý!” Hoàng Bác lập tức tán thành.

Khán giả khắp nơi xôn xao.

“Có cách nào khác không?” “Làm sao bây giờ?” “Những hình ảnh tế tự trên bức họa kia tôi nhìn cứ thấy không ổn, cảm giác như có chuyện gì đó chẳng lành.

Các nô lệ bị lột da, cắt mí mắt, móc mắt để tế tự.” “Cùng một

phương pháp tế tự, nếu muốn tiếp xúc với lời nguyền thì chỉ có cách này thôi sao?" "Tổng cộng có bảy người, cả bảy người đều là những ngôi sao tôi yêu thích nhất, dù là ai tôi cũng không hy vọng họ phải dùng đôi mắt để đổi lấy sự an toàn!

Cái giá này quá lớn rồi." "Dù hy sinh đôi mắt của ai cũng là một cái giá cực kỳ lớn, nhưng nếu không hy sinh, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn cả bảy người đều chết sao?" "Lại giống như bài toán đoàn tàu cũ rích!

Cứu một người hay cứu năm người, thật khiến người ta đau lòng!" "Đúng vậy, bảy người đều rất tuyệt vời, Nha Nha, Nhiệt Ba, Trương Thần Lộ, ba nữ minh tinh tôi đều rất thích.

Bốn người đàn ông, đặc biệt là Giang tiểu ca tôi thích nhất, rồi Hoàng Bác, Hồng Lôi... khó chọn quá." "Theo tình hình hiện tại, khán giả có lẽ mong đợi nhất là Phong Hạo đứng ra hiến tế đôi mắt, nhưng đối với anh ta cũng thật bất công." "Chúng ta lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể xem bảy người họ lựa chọn thế nào thôi." "Đúng thế, chuyện này cứ giao cho bảy người họ giải quyết đi, chúng ta chẳng giúp được gì, cũng chẳng nhìn thấu được." Hàng ức khán giả trên toàn cầu mỗi ngày đều đúng giờ canh trước màn hình xem trực tiếp.

Họ dành tình cảm cực sâu đậm cho mỗi thành viên.

Mỗi người trong đội đều có lượng fan khổng lồ.

Giang Nhất thì không cần bàn cãi, anh là người được yêu mến nhất.

Nha Nha, Nhiệt Ba vốn đã có nhân khí cực cao, nay trải qua nhiều chuyện đã trưởng thành hơn, nhận được sự công nhận của vô số người, hầu như không còn anti-fan.

Hoàng Bác, Hồng Lôi cũng là những nam tinh thực lực với hàng tỷ người hâm mộ.

Ngay cả Phong Hạo, người ít được yêu thích nhất, cũng có hàng chục triệu fan.

Không ít người thích tính cách lầm lì, ít nói của người quân nhân giải ngũ này.

Với bảy người như vậy, không ai có thể nhẫn tâm đưa ra quyết định chọn một người hy sinh để đổi lấy mạng sống cho những người còn lại.

Nhưng nếu không làm vậy... quá khó!

Thật sự là một bài toán quá khó!

Trong động tế tự tối tăm, Giang Nhất không thấy tăm hơi.

Sáu người còn lại không đi tìm, họ cần phải gặp nhau để bàn bạc, loại trừ Giang Nhất ra ngoài.

Hoàng Bác đề nghị: "Thế này đi, tôi là người lớn tuổi nhất trong bảy người, có thể hy sinh, dùng đôi mắt của tôi đi." Hồng Lôi lập tức từ chối: "Lão Hoàng, anh nói vậy là không coi tôi ra gì rồi?

Hai ta tuổi tác xấp xỉ nhau, tôi cũng có thể." Nha Nha nói: "Không được, dùng của em đi." Giọng cô đầy kiên định.

Sáu người tranh chấp không thôi.

Đúng lúc này, Hoàng Bác phát hiện dưới chân dường như có thứ gì đó đang chảy động.

Anh ngồi xuống xem, thấy một cái đồng hồ cát, cát đang chảy.

Không biết nó đã chảy từ lúc nào, nhưng nhìn qua đã vơi đi một nửa.

Mọi người tạm dừng tranh chấp.

Hồng Lôi hỏi: "Đồng hồ cát?

Chương 221

Để tính giờ sao?

Thời gian còn lại bao nhiêu?" Trương Thần Lộ cau mày: "Có lẽ là ghi lại thời gian chúng ta tiến vào động huyệt.

Vì nơi tế tự này là địa điểm vô cùng quan trọng của Ma Quốc, họ không thể để nô lệ dừng lại quá lâu, chắc chắn có quy định về thời gian hành hình." Hoàng Bác hỏi: "Nếu hết thời gian thì sao?" Trương Thần Lộ lắc đầu: "Em không chắc, nhưng nếu hết thời gian, có lẽ chúng ta sẽ không thể tiến hành tế tự được nữa." Không thể tế tự nghĩa là không có cách nào giải trừ lời nguyền!

Như vậy, thời gian để hoàn thành tế tự không còn nhiều!

Trương Thần Lộ ước tính: "Nhìn thế này, chúng ta chắc chỉ còn nửa tiếng nữa thôi.

Nếu trong nửa tiếng không hoàn thành tế tự, em cũng không rõ chuyện gì sẽ xảy ra." Đúng lúc đó, Phong Hạo vốn luôn im lặng bất ngờ rút ra một con dao găm quân dụng.

"Làm gì thế?" Hoàng Bác giật mình hỏi.

Ai ngờ Phong Hạo chĩa dao găm vào mắt mình và nói: "Dùng của tôi đi!

Mọi người đều là minh tinh, đều có tiền đồ xán lạn, tôi không có địa vị gì trong xã hội, dùng đôi mắt của tôi là tốt nhất." Hoàng Bác không ngờ Phong Hạo lại đột ngột đưa ra quyết định như vậy, vội nói: "Đừng làm loạn, để tôi quyết định lại, nếu được thì chúng ta rút thăm." Rút thăm là công bằng nhất, có thể bí mật sắp xếp để cơ hội hiến tế rơi vào mình, như vậy những người khác sẽ không phải áy

náy.

Nhưng Phong Hạo nói: “Không, anh Bác, tôi biết chắc chắn anh sẽ tìm cách để bản thân nhận lấy suất đó, tôi không muốn vậy.

Suốt chặng đường qua, tôi đã nhận được sự chăm sóc của mọi người rất nhiều, Giang tiểu ca đã cứu tôi mấy lần, nếu không có anh ấy, tôi đã chết từ lâu rồi.” “Phong Hạo tôi là người biết ơn báo ơn, nên hãy dùng đôi mắt của tôi để đổi lấy mạng cho Giang tiểu ca và mọi người, đáng giá lắm!” Nói đoạn, Phong Hạo dùng lực rạch lên mí mắt mình.

“Nhân tiện, bấy lâu nay thực ra tôi luôn giấu mọi người một chuyện.

Tôi thực chất bị phái đến để giám thị mọi người.” “Cái gì?” “Ý cậu là sao?” “Phong Hạo, ý cậu là thế nào?

Ai phái cậu giám thị chúng tôi?

Tổ chương trình sao?” “Cậu phải nói cho rõ rồi hãy động thủ, nếu không tôi sẽ ngủ không yên mất.” Hoàng Bác và Hồng Lôi đều sững sờ trước lời thú nhận của Phong Hạo.

Nhưng tình hình hiện tại, họ thực sự sợ anh ta lỡ tay móc luôn nhãn cầu ra.

Họ tin Phong Hạo dám làm thật, vì anh ta xuất thân là quân nhân, tuy không phải kẻ tâm xà dạ độc nhưng tuyệt đối là người nói được làm được.

Suốt dọc đường, tuy anh ta ít nói nhưng khi cần động thủ thì chưa bao giờ tụt lại phía sau.

Giang Nhất là người giỏi nhất, Trương Thần Lộ thứ hai, thì anh ta nhất định là thứ ba.

Vì tự nhận thấy thân thủ và kinh nghiệm không bằng hai người kia nên anh ta luôn là người thứ ba xông ra, chủ yếu để bảo vệ Hồng Lôi, Hoàng Bác, Nhiệt Ba và Nha Nha.

Lúc hành động bình thường anh ta cũng hay đi bọc hậu, nhận lấy những việc nguy hiểm.

Mặc dù giờ anh ta thừa nhận giám thị mọi người, nhưng Hoàng Bác và những người khác thực sự không tin nổi, giám thị mà lại như thế sao?

Chỉ cần tin tưởng Phong Hạo đối xử tốt với họ là đủ rồi.

Kẻ giám thị mà lại muốn hy sinh sao?

Phong Hạo nhìn cái đồng hồ cát dưới đất, ánh mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt.

Khi mới nhận nhiệm vụ, anh ta đã nhận một triệu tệ.

Nhiệm vụ là giám thị sáu người, thuận tiện bảo hộ Giang Nhất và những người khác, vì chủ nhân yêu cầu nhất định phải để Giang Nhất an toàn đi ra, để có cơ hội tiến vào cổ mộ tiếp theo.

Nhưng trong thời gian tham gia chương trình, anh ta liên tục được Giang Nhất và mọi người giúp đỡ.

Hơn một tháng qua, anh ta cảm nhận được sự chân thành của họ, nên trong lòng luôn âm thầm thấy tội lỗi.

Trong bảy người, chỉ có anh ta là kẻ có dị tâm.

Vì vậy, hiện tại có cơ hội tự cứu chuộc mình, anh ta thấy mình là người thích hợp nhất.

Như vậy có thể đảm bảo Giang Nhất và mọi người rời khỏi cổ mộ an toàn.

Còn chuyện sau đó thế nào cũng không quan trọng nữa.

Số tiền một triệu kia anh ta đã giao hết cho em gái, đủ để cô bé học xong đại học và sống thoải mái hơn nửa đời còn lại.

Anh ta không còn gì hối tiếc.

Cùng lúc đó, tại một trường đại học cách xa ngàn dặm, một cô gái rưng rưng nước mắt nhìn điện thoại, lẩm bẩm: "Anh trai..." Khi Phong Hạo vừa nhắm mắt, chuẩn bị rạch một vết máu trên mí mắt, thì một giọng nói vang lên.

Giọng nói này đối với mọi người chẳng khác nào âm thanh từ thiên đường.

"Phong Hạo, cậu làm cái gì thế?" Giang Nhất bước vào, tay xách xác một con vật.

Đó là một con thằn lằn.

Không biết Giang Nhất kiếm đâu ra một con thằn lằn lửa (Hỏa Tích Dịch).

Vừa nãy mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào Phong Hạo nên không để ý Giang Nhất đi đâu.

Giờ nhìn lại, chắc lúc nãy Giang Nhất đã đi khá xa để tìm và giết chết con thằn lằn lớn này.

Giang Nhất không biết chuyện gì vừa xảy ra, tò mò hỏi: "Phong Hạo, cậu làm trò gì vậy?

Tự sát à?

Phiền cậu đi xa xa một chút mà tự sát, đừng có làm gián đoạn nghi thức tế tự của tôi." Phong Hạo: "..." Hoàng Bác nhìn Giang Nhất nói: "Giang tiểu ca, tôi biết rồi, muốn tiến hành tế tự thì nhất định cần một đôi mắt để cùng với Mộc Trần Châu." Giang Nhất gật đầu: "Đúng thế, cho nên lúc nãy tôi đi tìm nhãn cầu đấy thôi.

Chà, con thằn lằn này thực sự khó tìm, tôi phải cố ý rạch tay dùng mùi máu mới dẫn dụ được nó ra.

Lát nữa Nha Nha băng bó cho tôi nhé, giờ không còn nhiều thời gian, tôi phải tiến hành tế tự ngay." Thực ra anh đã sớm thấy cái đồng hồ cát dưới đất, nhưng không nói cho mọi người vì sợ họ nghĩ quẩn.

Nhưng giờ xem ra vẫn có người nghĩ quẩn thật.

Cái tên Phong Hạo này suýt nữa thì tự sát luôn rồi.

Nếu anh không về kịp, chắc giờ anh ta đã tự móc mắt mình ra.

Thật là bốc đồng quá mà.

Giang Nhất ném con thằn lằn cho Phong Hạo: "Xử lý nó đi, lần sau không có tôi ở đây thì đừng có bày ra mấy cái trò con bò này nữa." Phong Hạo: "..." Tâm thế chuẩn bị hy sinh vừa nãy đã bị Giang Nhất hóa giải nhẹ nhàng như vậy.

Bầu không khí cũng giãn ra.

Chương 222

Giang Nhất đã phải tìm mãi ở cuối cầu đá mới thấy một cái hang, sau đó dùng máu dụ một con thằn lằn lửa ra.

Có vẻ như thằn lằn lửa rất sợ mùi máu trong người anh, nếu không phải máu của anh thì chắc khó mà dụ được nó.

Có con thằn lằn này rồi, đương nhiên không cần dùng mắt người nữa.

Tâm trạng mọi người lập tức nhẹ nhõm.

Hoàng Bác nói: "Nghe Giang tiểu ca cả đấy, tôi thấy lần sau chúng ta đừng có tự tiện chủ trương, có chuyện gì nhất định phải thương lượng với Giang tiểu ca trước, nếu không rất dễ phải trả giá đắt!" Hồng Lôi gật đầu như bổ củi.

Phong Hạo thì thầm mắng thầm trong lòng, suýt chút nữa thì toi mạng oan.

Anh ta hiếm khi đỏ cả mặt vì ngượng.

Hoàng Bác hỏi: "Lão Phong, cậu bảo giám thị chúng tôi, rốt cuộc là ai sai khiến cậu?

Tổ chương trình à?

Sợ chúng tôi vào nơi quá nguy hiểm nên bảo cậu khuyên ngăn sao?" Phong Hạo không biết nói gì, chỉ đành gật đầu.

Giang Nhất liếc nhìn Phong Hạo một cái.

Thực ra ngay từ đầu mùa chương trình, anh đã cảm thấy Phong Hạo có gì đó khác thường.

Giờ thì đã rõ.

Anh dám chắc Phong Hạo tuyệt đối không phải do tổ chương trình phái đến, mà giống nanh vuốt của một bàn tay đen đứng sau màn hơn.

Nhưng vì anh ta sẵn sàng hy sinh để giúp mọi người, Giang Nhất cũng không muốn truy cứu thêm.

"Trận chiến này thật là kịch tính quá đi." "Ha ha, Giang tiểu ca của tôi nhất định có cách mà!

Tôi luôn tin tưởng anh ấy!" "Lúc nãy Giang tiểu ca làm gì vậy?

Tôi không theo dõi được góc nhìn của anh ấy, cứ tưởng anh ấy không muốn thấy cảnh đó nên bỏ đi chứ?" "Ha ha ha, hóa ra là vậy, không chỉ dùng được mắt người, mắt động vật cũng được mà!

Dù sao cũng đều là mắt cả." "Giang tiểu ca dường như thấu hiểu mọi chuyện, nên mới đi tìm con thằn lằn kia mà không nói cho ai biết, thật là có tâm quá, sợ mọi người lo lắng lung tung." "Đúng thế, tôi đã xem góc nhìn của Giang tiểu ca, anh ấy cứ mải miết tìm đồ, hóa ra là tìm thằn lằn, lợi hại thật đấy." "Thế mà cũng nghĩ ra cách giải quyết được, ha ha ha." "Không thể thiếu Giang tiểu ca được, có anh ấy là không phải sợ gì hết!

Phong Hạo hành động nhanh quá suýt thì hỏng việc." "Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, Phong Hạo chắc không chỉ đơn giản là giám thị sáu người đâu nhỉ?" Dù có chút kích thích khiến khán giả lo lắng một phen, nhưng kết quả này thực sự khiến người ta an tâm.

Không ai gặp nguy hiểm cả.

Chỉ cần hy sinh một con thằn lằn lớn là được.

Phong Hạo nhanh tay nhanh chân, lát sau đã lấy ra được đôi nhãn cầu của thằn lằn.

Giang Nhất lấy một cái bát từ trên tượng đá xuống, bảo Phong Hạo bỏ mắt thằn lằn vào: "Nhiệt Ba, Mộc Trần Châu." Nhiệt Ba

nhanh chóng mở ba lô, lấy ra viên Mộc Trần Châu.

Viên châu tròn trịa lúc này dường như tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ quái, như thể biết nó sắp được đưa vào hồ nước vậy.

Giang Nhất nhìn bức họa phía trên, theo hướng ngược lại của tế tự mà tiến đến trước hồ nước.

Lúc này, đồng hồ cát chỉ còn chưa đầy mười phút.

Giang Nhất biết, chỉ cần tế tự hoàn thành là có thể cắt đứt liên hệ giữa lời nguyền và thành Ác La Hải, như vậy cả bảy người sẽ hoàn toàn an toàn.

Anh nói: "Chỉ cần kết thúc nghi thức này, thành Ác La Hải phía trên chúng ta sẽ biến mất, lời nguyền của mọi người cũng sẽ biến mất." Sáu người gật đầu, đứng sau lưng Giang Nhất.

Băng rừng lội suối cũng chỉ vì khoảnh khắc này.

Nhanh thôi, Giang Nhất hít một hơi thật sâu rồi ném Mộc Trần Châu cùng mắt thằn lằn vào trong hồ nước.

Hồ nước gợn lên một trận sóng lăn tăn, sau đó chìm vào tĩnh lặng.

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Nhưng trong thâm tâm, mọi người cảm thấy áp lực trên người dường như nhẹ hẳn đi.

Hoàng Bác nói: "Lão Lôi, xem hộ tôi cái lời nguyền trên vai với." Hồng Lôi hiểu ý, lập tức nhìn vai Hoàng Bác rồi kinh ngạc kêu lên: "Ơ!

Dấu ấn lời nguyền dường như không còn rõ nữa, màu sắc nhạt hẳn đi rồi." Những người khác cũng nhìn lại dấu ấn của nhau.

Điều này khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Giang Nhất giải thích: “Theo tôi thấy, những lời nguyền này có lẽ là một loại virus không gian hư số, chúng ta bị nhiễm virus theo một cách bí ẩn nào đó.

Chỉ cần cắt đứt liên hệ giữa loại virus này với không gian hư số thì nó sẽ không phát tác nữa, mọi người yên tâm đi, giờ chúng ta an toàn rồi!” “Yeah!” Nha Nha vui mừng nhảy cẫng lên.

Họ đã phải lo lắng về lời nguyền này gần một năm trời.

Giờ cuối cùng cũng được giải trừ.

Hoàng Bác cũng thấy người nhẹ nhõm hẳn: “Mọi thứ đều đáng giá cả, tôi thấy chúng ta có thể ăn mừng được rồi, nhưng giờ ở đây không hợp lúc lắm, để khi nào rời khỏi đây đã.” Giang Nhất gật đầu: “Đúng vậy, tuy rằng không gian hư số đã vĩnh viễn đóng lại, nhưng tôi chưa biết đường về...” Đang nói, đột nhiên mọi người cảm thấy trong hang động có một trận rung chuyển.

“Không ổn rồi!

Động đất!” Hồng Lôi hét lớn.

Dường như phương thức tế tự này đã vô tình dẫn tới động đất.

Phía trên hang động xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Nếu cả ngọn núi sụp xuống thì hang động tế tự này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi!

“Chạy!” Giang Nhất quả quyết ra lệnh.

Bảy người nhanh chóng chạy khỏi nơi tế tự, ngay sau đó, cả ngọn núi ầm ầm sụp đổ!

Không chỉ một ngọn núi, dường như toàn bộ không gian dưới lòng đất đều chấn động dữ dội.

Phía trên đầu họ, sương mù bị chấn động tản ra, mọi người cuối

cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng phía trên.

Vô số mạch thạch anh trải dài tít tắp.

Giống như một mỏ thạch anh khổng lồ dưới lòng đất vậy!

Chương 223

Giang Nhất nói: "Đây chính là nơi mạch long mạch của dãy Côn Luân tụ hội, hèn gì Ma Quốc lại xây dựng đàn tế ở đây, đây là nơi tụ tập khí vận của thiên hạ!" Long mạch đại diện cho khí vận của vương triều, điều này thời cổ đại rất được coi trọng.

Long mạch phía trên dường như đại diện cho khí mạch của Ma Quốc.

Giờ đây không gian hư số vĩnh viễn đóng lại, Ma Quốc chính thức diệt vong, mạch thạch anh phía trên hoàn toàn hủy diệt, nên mới tạo ra động tĩnh lớn như vậy!

Mọi người định chạy lên cầu đá, nhưng một khối thạch anh khổng lồ phía trên rơi xuống.

Nó rơi ngay trước mặt mọi người.

Ầm một tiếng!

Cầu đá bị chặt đứt ngang hông!

Giang Nhất nói: "Xuống dưới!" Chạy dọc theo sườn núi xuống dưới, mọi người tiến vào dưới lớp sương mù.

Dù thế nào đi nữa, giờ chỉ còn một con đường duy nhất để đi.

Thạch anh phía trên không ngừng rơi xuống như đao kiếm, nếu rơi trúng người thì chắc chắn bị chém đứt!

Mọi người còn chưa kịp mừng vì giải trừ được lời nguyền đã gặp phải cảnh long mạch di động.

Đối với họ, đây chẳng khác nào tai họa ngập đầu.

Tình hình rất tệ.

Bảy người nhanh chóng chạy thục mạng, nhưng trên đầu những khối thạch anh từ long mạch cứ liên tục rơi xuống như mưa dao, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể bị đè nát bấy!

Giang Nhất cũng không có cách nào khác.

Bởi vì những thứ này rơi xuống như mưa, không thể dự đoán được vị trí, dù có giỏi đến đâu cũng không thể lường hết được.

Anh cũng không phải là thần thánh.

Cho nên lúc này chỉ còn biết phó mặc cho số phận.

Nhưng Giang Nhất vẫn lên tiếng nhắc nhở mọi người: "Chạy về phía đầu kia của cầu đá!" Hiện tại dù chạy hay đứng yên đều có thể bị thạch anh trên đầu đè nát.

Cho nên lúc này nếu chạy về phía trước, có lẽ có thể tìm thấy cái lối vào thấp bé kia để tiến vào một địa điểm bí ẩn khác.

Sau đó ở đó mới có đường sống.

Những người khác nghe Giang Nhất nói vậy, cũng không quản ngại gì nữa, liều mạng chạy về phía trước.

Trong lúc chạy, họ phát hiện ra một điều.

Dưới cầu đá có xác chết!

"Sao ở đây lại có nhiều xác chết đến vậy!" Dù giờ Hoàng Bác tự nhận gan dạ hơn trước nhiều, nhưng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Những cái xác khô chất đống như núi.

Nơi này dường như có thể bảo quản xác khô, nên những cái xác này đều mất hết nước trong máu nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Trên mặt đất cũng có vô số xác chết tồn tại.

Những cái xác khô trải dài tít tắp khiến mọi người rùng mình.

Nhưng không kịp thảo luận, Giang Nhất thúc giục: "Đừng có ngẩn ra đó!

Mau chạy đi!

Chúng ta không còn thời gian nữa đâu." Mấy người choàng tỉnh.

Ba cô gái cũng bị cảnh tượng này dọa sợ.

Hóa ra những xác nô lệ bị móc mắt không bị ném vào hồ nước mà bị vứt hết ở đây.

Họ đang thực sự chạy trên một con đường đầy rẫy xác khô.

"Á!" Nha Nha vô tình bị tay của một cái xác khô vướng phải, ngã nhào xuống đất, đúng lúc một khối thạch anh rơi ngay cạnh cô.

Chỉ một chút xíu nữa thôi là trúng người Nha Nha rồi.

Giang Nhất đỡ lấy cô, không kịp xem vết thương, trực tiếp cõng cô lên lưng cuồng chạy.

Lúc này chỉ còn cách tự cứu mình.

Ngoài việc tự cứu thì không còn cách nào khác.

Khoảnh khắc đào vong tuyệt mệnh.

Ngay cả khán giả cũng thót tim theo.

"Mau chạy đi!

Chạy nhanh lên!" "Nhiều thạch anh quá!

Đây là nơi tụ mạch của Côn Luân sao?

Như vậy có làm tổn thương long mạch của chúng ta không?" "Không đâu.

Chỉ là cảnh tượng sinh ra khi long mạch di động thôi, không liên

quan gì khác.” “Khủng khiếp!

Thật sự quá khủng khiếp, chạy trên mặt đất đầy xác khô, là tôi chắc tôi đứng không vững chứ đừng nói là chạy.” “Có Giang tiểu ca rồi!” “Tôi không đi nhầm chỗ chứ?

Tôi thấy mấy khối thạch anh đó chắc đáng giá lắm.” “Thạch anh đáng giá nhưng giờ có cơ hội lấy không?

Bị đè chết bây giờ.” “Thảm quá, bao nhiêu xác nô lệ, tôi thấy cái nào cũng bị móc mắt, Ma Quốc tàn nhẫn đã giết bao nhiêu nô lệ rồi chứ!

Thật là ác độc quá mà.” “Giang tiểu ca chạy đi, nhưng đi ra bằng cách nào?

Tôi lo nhất là nếu không có lối ra thì chạy thoát cũng vô dụng.” “Sao biết Giang tiểu ca không thoát được?

Phải luôn tin tưởng anh ấy chứ.” Khán giả bàn tán xôn xao.

Chương 224

Mọi người đều rất lo lắng cho nhóm Giang Nhất.

Nhưng lo lắng cũng chẳng ích gì.

Chỉ có thể hy vọng họ tìm thấy lối ra an toàn và trở về bình an.

Theo tình hình trước đó thì chắc chắn sẽ thành công thôi, dù sao lời nguyền cũng đã được giải, họ cũng không còn nhu cầu gì khác, chỉ cần về nhà an toàn là được.

Nhưng sợ nhất là lúc này lại xảy ra sự cố.

Góc nhìn của khán giả chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn, khoảng mười phút.

Nhưng trong cảm nhận của nhóm Giang Nhất, dường như đã trôi qua cả một thế kỷ.

Cuối cùng họ cũng đến được cuối cầu đá.

Vị trí này vừa hay tiến vào phía dưới cầu đá.

Ở đây xác khô ít hơn, vì cách xa nơi tế tự, lại có cầu đá phía trên che chắn nên tránh được thạch anh rơi.

Giang Nhất hỏi: "Có ai bị thương không?" Sáu người đồng loạt giơ tay.

Hóa ra không chỉ Nha Nha bị thương, mà mặt và chân của những người khác đều bị trầy xước cả.

May mà trên tay có thần dược là bột mai rùa ngàn năm.

Giang Nhất lấy mai rùa ra nhanh chóng mài thành bột: "Mau bôi lên đi." Anh nhìn Trương Thần Lộ, thấy cô có vẻ khác lạ.

Sắc mặt cô tái nhợt, dường như mất máu quá nhiều.

Giang Nhất hỏi: "Sao vậy?" Trương Thần Lộ lắc đầu: "Không có gì, chỉ thấy chân hơi tê." Giang Nhất thấy ống quần cô bị rách, lộ ra một đoạn da trắng ngần, nhưng trên da mất đi một miếng thịt, giống như bị thứ gì đó cắn xé.

"Bị thứ gì tấn công à?" Giang Nhất hỏi.

Trương Thần Lộ ngơ ngác lắc đầu: "Em không rõ." Lúc nãy chỉ mải chạy để không bị đè chết, căn bản không để ý đến bất kỳ vết thương nào, ngã xuống là bật dậy ngay, không dám trì hoãn thời gian để xem vết thương.

Nên Trương Thần Lộ cũng không biết vết thương của mình là do quẹt phải xác khô hay bị thạch anh sượt qua.

Giang Nhất sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu chỉ mất một miếng da thịt thì không chảy nhiều máu thế này, có lẽ bị loại sinh vật nào đó hút máu rồi." Một khả năng hiện ra.

Phía dưới này có tồn tại một loại sinh vật!

Một loại sinh vật có thể gây chết người!

Giang Nhất nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận." "Thứ gì cơ?" Mọi người nghiêm túc nhìn Giang Nhất.

Biểu cảm của Giang Nhất cũng vô cùng ngưng trọng.

Một khả năng hiện ra.

Ở đây có thể có Ngân Oa Oa Diệt Đăng.

Một loại cá oa oa (cá trắm cỏ/axolotl), nhưng giờ đã tuyệt chủng, chỉ xuất hiện trong nguyên tác, người ở thế giới này tự nhiên chưa từng thấy qua.

Trương Thần Lộ có lẽ đã bị loại cá này cắn một miếng.

Những thứ này sống dựa vào việc hút máu.

Cho nên những xác khô bên trong này đều bị Ngân Oa Oa Diệt Đăng hút cạn máu mới thành cái bộ dạng quỷ quái hiện tại.

Mấy người nhìn ra phía xa.

Nhanh mắt Nha Nha phát hiện ra điều gì đó khác thường.

"Đằng kia!

Sao lại có mấy dấu chân máu thế kia!?" Nha Nha chỉ về phía trước mặt mọi người.

Mọi người thấy trên mặt đất xuất hiện một hàng dấu chân máu, những dấu chân đó bị kéo dài ra, giống như có người vô hình đang kéo lê bàn chân dính máu đi về phía trước.

Mọi người bị dọa sợ.

Hoàng Bác chửi lớn: "Cái quái gì thế?" Hồng Lôi vớ lấy xẻng công binh: "Người tàng hình à!?" Căn bản không nhìn thấy gì trên mặt đất, chỉ có thể thông qua dấu chân máu phía dưới để nắm bắt vị trí của sinh vật lạ đang di chuyển.

Đối mặt với thứ chưa biết, con người luôn cảm thấy vô cùng kinh hãi và sợ hãi.

Giang Nhất khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp ra tay trước, anh rút Hắc Kim Cổ Đao chém mạnh về phía trước.

Một đòn nặng nề.

Tia lửa bắn tứ tung.

Mọi người thấy trong không khí bùng lên một cụm sương máu.

Giang Nhất biết thứ này là một loại giống cá oa oa, trên người có lớp vảy bạc, nên ở nơi đầy thạch anh thế này rất dễ khiến người ta

lầm tưởng là vật thể trong suốt.

Thực ra nhìn kỹ vẫn dễ dàng nhận ra.

Chỉ là mấy người họ vừa trải qua vận động mạnh, cộng thêm tâm lý sợ hãi nên không thể quan sát tỉ mỉ được như vậy.

Sau khi sương máu bùng ra kèm theo một tiếng kêu, mọi người thấy trên đất hiện ra dấu vết của một sinh vật.

"Cái gì thế?

Nhìn giống người mà cũng giống cá." Hoàng Bác tò mò.

Trương Thần Lộ dùng kiếm thanh đồng khều khều thứ đó: "Hình như là cá oa oa, vảy màu bạc, phản quang như gương ấy, chẳng lẽ là Ngân Oa Oa Diệt Đăng trong truyền thuyết?" Những người khác ngơ ngác.

"Ngân Oa Oa Diệt Đăng là cái gì?

Nghe tên có vẻ đáng yêu đấy." Hồng Lôi hỏi.

Trương Thần Lộ nói: "Hồi ông nội em đi khảo sát vùng Tây Tạng, có thấy trong cổ tịch ghi lại một loại sinh vật, là thú cưng được tộc Quỷ nuôi chơi, chỉ là nuôi không lớn, thứ này oán niệm cực sâu nên không ai dám nuôi, giờ chắc tuyệt chủng rồi, không ngờ lại thấy ở đây." Những người khác nghe mà thấy rợn người.

Thứ này có oán niệm, nhìn bộ dạng chắc chắn là hút máu rồi.

Chương 225

Mọi người đồng loạt lùi lại một bước, cách xa thứ đó một chút cho an toàn.

Giang Nhất nói: "Ở đây có con thứ nhất thì chắc chắn có con thứ hai...

Chúng ta phải mau tìm..." Nói đoạn, Giang Nhất khựng lại.

"Sao lại thiếu mất một người?" Giang Nhất hỏi.

Mọi người nhìn quanh một vòng, phát hiện đúng là thiếu mất một người!

Nhiệt Ba!

Nhiệt Ba biến mất rồi!

"Nhiệt Ba đâu?" Giang Nhất tìm một vòng nhưng không thấy.

Nha Nha nói: "Em vừa mới thấy chị ấy mà, chớp mắt đã không thấy đâu nữa." Giang Nhất cau mày: "Tìm đi!" May mà mọi người nhanh chóng phát hiện ra Nhiệt Ba.

Cô dường như đang bị mê hoặc, cứ lững thững đi về phía vách núi, vừa đi vừa định móc mắt mình!

Khi Nha Nha giữ cô lại, mí mắt cô dường như đã rướm máu, nhìn cực kỳ đáng sợ!

"Nhiệt Ba!

Nhiệt Ba!

Chị sao thế?" Nha Nha lo lắng hỏi.

Lúc này Nhiệt Ba mới tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn Nha Nha: "Chị

Nha Nha, sao vậy?" Cô dường như không biết mình vừa làm gì.

Nha Nha nói: "Vừa nãy chị như bị ma ám ấy." Nhiệt Ba cau mày: "Ma ám?

Em chỉ cảm thấy hình như có thứ gì đó đang gọi mình, sau đó thì không biết gì nữa." Mọi người nhìn về hướng Nhiệt Ba vừa đi.

Hóa ra ở đó có ba cái lối vào thấp bé.

Phía trên lối vào có một con mắt đang rỉ máu.

Mọi người không biết đó là cái gì.

"Sau lối vào này là gì nhỉ?" Hoàng Bác tò mò.

Không ai biết phía sau có gì.

Sau lưng họ, những khối thạch anh vẫn đang rơi xuống, không biết bao giờ việc long mạch di dời mới kết thúc.

Thời cổ đại, mỗi lần long mạch di dời đều đại diện cho một triều đại thay đổi.

Nhưng giờ có thể giải thích bằng khoa học.

Chắc là do nhóm người đã kích hoạt thứ gì đó, hoặc sóng âm từ tiếng động làm rung động các khối thạch anh, dẫn đến tình cảnh này.

Nếu cứ thế này, họ có thể bị chôn vùi tại đây.

"Hình như giờ chúng ta chỉ còn một lối đi này thôi." Hoàng Bác lẩm bẩm.

Giang Nhất gật đầu: "Đúng thế, chỉ có một đường!

Nhưng có ba sự lựa chọn, ở đây có lẽ có cửa sinh, cũng có lẽ có cửa tử." Mọi người nhìn Giang Nhất, có sống sót được hay không đều trông chờ vào anh cả.

Thực ra Giang Nhất biết đâu là nơi chính xác, nhưng anh vẫn lấy

la bàn ra.

Sau khi xem hướng Bắc, anh nói: "Đi lối này!" "Đi!" Giang Nhất nhắm chuẩn hướng, bảo mọi người chui vào cái lối vào thấp bé ở phía Bắc.

Giang Nhất định đi bọc hậu.

Lúc này Phong Hạo nói: "Để tôi đi." Giang Nhất nhìn anh ta một cái rồi gật đầu.

Phong Hạo rút dao quân dụng, quan sát kỹ phía sau, khi Giang Nhất vừa bước vào thì Phong Hạo thấy ba thứ gần như trong suốt đang lao tới.

Những con Ngân Oa Oa Diệt Đăng này biết rình rập tấn công.

Nhưng Phong Hạo đã sớm đề phòng, lập tức chém về phía ba con cá bay tới!

Dù chiến đấu lực mạnh nhưng đối mặt với ba con cùng lúc, anh ta cũng có chút không chống đỡ nổi, bị cắn một miếng vào cánh tay.

May mà Giang Nhất có bột mai rùa ngàn năm, nhưng giờ cũng sắp dùng hết rồi.

Sau khi né được một đòn, Phong Hạo liếc nhìn, thấy phía xa có hàng chục thứ trong suốt đang di chuyển!

Anh ta lập tức chui vào lối vào thấp và nhanh chóng đóng cửa lại.

Nếu chậm một bước thì có lẽ không về được rồi.

Thật sự vô cùng kinh hiểm.

Sau khi bảy người vào trong, cảm thấy bên trong là một lối đi tối om.

Nha Nha lo lắng: "Bên trong không có nguy hiểm gì chứ?" Giang

Nhất phân tích: “Lối đi này rõ ràng là do người đào, dù tôi không biết dùng để làm gì nhưng chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn, mọi người cứ yên tâm mà đi.” Vì Giang Nhất nói an toàn nên những người khác cũng không quản nữa, bước theo chân anh.

Khi Phong Hạo đi sau cùng, thực ra Hoàng Bác đã nói với Giang Nhất về những lời Phong Hạo nói trong động tế tự.

Giang Nhất thực ra ngay lần đầu gặp Phong Hạo đã cảm thấy anh ta có vấn đề.

Giờ Phong Hạo thừa nhận giám thị sáu người, Giang Nhất cũng đã hiểu rõ.

“Cánh tay cậu bị thương rồi, dùng bột mai rùa bôi vào đi.” Giang Nhất nói rồi đi chậm lại.

Năm người phía trước đi nhanh hơn, phía sau chỉ còn Giang Nhất và Phong Hạo.

Giang Nhất vừa đi phía trước vừa nói: “Người của tập đoàn à?” Phong Hạo sững sờ, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng chỉ số thông minh của Giang Nhất trong đội vốn rất cao, đoán ra thân phận không khó, huống hồ anh ta đã tự miệng nói ra việc giám thị.

Nên Giang Nhất đoán ra cũng không vấn đề gì.

Chương 226

Phong Hạo "ừ" một tiếng.

Giang Nhất nói: "Thực ra tôi hiểu, ông chủ đứng sau sai cậu giúp tôi ra khỏi đây, sau đó tiến vào 'Thiên Cổ Nhất Mộ' tiếp theo đúng không?" Phong Hạo bị vạch trần nhưng mặt không hề tỏ vẻ xấu hổ, trái lại còn có chút nhẹ nhõm.

Giang Nhất và mọi người đối xử với anh ta rất tốt, nếu cứ làm 'nội gián' mãi thì lòng anh ta sẽ rất cắn rứt.

Giờ nói rõ ra rồi thì tâm lý cũng không còn gánh nặng.

Giang Nhất gật đầu: "Thực ra tôi biết ông chủ của cậu muốn thứ gì trong cổ mộ, thứ đó là gì tôi có lẽ không rõ nhưng chắc chắn rất quan trọng với ông ta." "'Thiên Cổ Nhất Mộ'... thực ra tôi cũng muốn đi xem thử cho biết, chỉ là hiện tại thì có lẽ cần thời gian, tôi sẽ không chịu sự chỉ huy của bất kỳ ai." "Tôi đoán ông chủ phía sau chắc chắn cũng đang xem chương trình của tôi, có lẽ lúc này đang nhìn tôi đấy." Giang Nhất nhìn vào ống kính trên vai, nói: "Yên tâm, Thiên Cổ Nhất Mộ tôi sớm muộn gì cũng tới, nhưng tôi không giúp ông tìm đồ đâu." Nói xong, Giang Nhất nhe hàm răng trắng tinh đối diện với thiết bị ghi hình.

Một nụ cười đầy nắng.

Sau đó anh quay đi.

Khán giả kinh ngạc.

"Hóa ra việc Phong Hạo giám thị là ý này sao?" "Cái lão già này ác quá, Phong Hạo mặt mày sáng sủa thế kia mà cũng phản bội à?" "Làm tôi giận quá!" "Giang tiểu ca sẽ không chịu sự chỉ huy hay uy hiếp của

bất kỳ ai đâu, đó mới là Giang tiểu ca." "Ôi, nụ cười đó thật là soái quá đi, Giang tiểu ca mãi là chồng em!" "Thật sự không ngờ Phong Hạo lại là người như vậy, làm tôi thất vọng quá!" "Tôi nghĩ Phong Hạo chắc cũng có nỗi khổ riêng, có lẽ là bất đắc dĩ thôi?

Anh ta chỉ đi theo Giang Nhất, chưa từng làm hại ai hay có ý đồ gì khác, tôi thấy vậy cũng tốt." "Một kẻ nội gián đáng được tha thứ, chẳng phải anh ta đã tự thừa nhận rồi sao?

Cũng không có ý định hại Giang tiểu ca hay mọi người, thậm chí còn hay bảo vệ họ, nên có thể tha thứ được." Chuyện này chỉ có thể là chuyện riêng của Phong Hạo, khán giả cũng không can thiệp được.

Nhưng tại một nơi nào đó ở thủ đô, một ông lão nhìn nụ cười của Giang Nhất mà có chút khó xử.

Giờ ông ta cuối cùng cũng biết năng lực của chàng trai trẻ này, có lẽ là người giỏi nhất giới đạo mộ những năm gần đây, nhưng chính vì vậy mà không thể khống chế được suy nghĩ của anh ta.

"Thưa cha..." Người trung niên bên cạnh lên tiếng.

Ông lão mệt mỏi xua tay: "Không sao, đợi lúc nó ra, ta sẽ đích thân nói chuyện, đương nhiên là nếu nó có thể ra được." Bảy người cuối cùng cũng ra khỏi lối vào thấp bé.

Lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Một hẻm núi khổng lồ hiện ra trước mặt mọi người!

Họ không ngờ ở đây lại có một thế giới khác.

Một hẻm núi lớn!

Lẽ ra những người này đều là minh tinh, lúc đóng phim cũng đã thấy nhiều cảnh tượng, nhưng chưa từng thấy nơi nào trong hẻm núi lại có xương cốt chất đống như núi thế này!

Không!

Đó không phải xương cốt, mà là hóa thạch!

Vì nằm trong hẻm núi này quá lâu, những khúc xương này bị phong hóa đặc biệt nghiêm trọng, trở thành hóa thạch.

Nhìn cảnh tượng này, ngay cả người như Hồng Lôi cũng kinh ngạc há hốc mồm.

"Tôi... tôi trước đây ở đoàn phim cũng thường thấy hóa thạch giả, nhưng hùng vĩ thế này thì lần đầu tiên thấy." Hoàng Bác tiếp lời: "Đừng nói chú, ngay cả anh cũng chưa thấy hóa thạch nào như thế này." Hồng Lôi cảm thán như vậy không phải không có lý do.

Bởi vì cái đầu lâu lớn nhất ở đây to bằng cả một căn nhà tranh.

Trước đó đã trải qua bao nhiêu chuyện, thấy đủ loại quái vật trong mộ đạo, nhưng chỉ nhìn hóa thạch hiện tại thôi cũng đủ tưởng tượng sinh vật này lúc còn sống to lớn đến mức nào.

Căn bản không cùng đẳng cấp!

Giống như con voi vậy, tuy ăn cỏ nhưng nếu đấu tử chiến với một con sói đói thì kết cục chẳng có gì phải bàn cãi, voi thắng tuyệt đối.

Khán giả xem trực tiếp thấy cảnh tượng này cũng bàn tán xôn xao.

"Sinh vật to lớn như vậy, không biết lúc còn sống nó sẽ trông thế nào nhỉ!" "Đúng thế, cái đầu lâu đó to như vậy, nuốt chửng một con bò là chuyện dễ như chơi!" "Đáng sợ thật, sinh vật này mà ở trong thành phố thì chẳng khác nào Godzilla, có thể dễ dàng gây ra một thảm họa!" Đối với sự kinh ngạc của khán giả thông thường, những chuyên gia học giả lại có cái nhìn khác.

"Nhìn hóa thạch sinh vật này không giống bất kỳ loài nào tôi từng biết!" "Đúng vậy, đầu lâu khủng long được phát hiện hiện nay không

khớp với hóa thạch này!" "Vậy chẳng phải đây là một loài sinh vật hoàn toàn mới sao!" Trong cuộc thảo luận, các chuyên gia học giả đều vô cùng kích động.

Nếu có thể khai quật xương cốt của sinh vật chưa biết này để giám định, không chỉ viết được luận văn mới, đăng trên các tạp chí trong và ngoài nước, mà còn có thể đích thân đặt tên cho một loài mới!

Bất kỳ nhà khoa học nào cũng không cưỡng lại được sự cám dỗ này.

So với khán giả trong phòng trực tiếp, nhóm Giang Nhất tại hiện trường sau khi kinh ngạc cũng đã bình tĩnh lại.

Dù sao trải qua bao nhiêu lần mạo hiểm, thần kinh của họ đã trở nên vững vàng hơn nhiều.

Trương Thần Lộ nhìn xương cốt khắp nơi, tùy ý chỉ một hướng: "Nhìn bộ dạng này, ở đây chết nhiều rắn lớn quá." Mọi người nhìn theo hướng tay Trương Thần Lộ chỉ, thấy trên đất có một vật dài hơn 20 mét, chắc là xương cột sống của thứ gì đó.

Hồng Lôi phụ họa: "Chà, nhìn cái bộ dạng này khắp nơi toàn xương rắn lớn, tôi phải cẩn thận mới được." "Tôi thấy ở đây chắc có hậu duệ của rắn lớn đấy." Nói đoạn, Hồng Lôi nắm chặt lấy cái xẻng công binh yêu quý, lấm lét nhìn quanh quất.

Mọi người bị màn biểu diễn của Hồng Lôi làm cho không khí căng thẳng hẳn lên.

Dù sao ai cũng không dám đảm bảo ở nơi quỷ dị thế này liệu có loài rắn lớn từ hàng triệu năm trước còn tồn tại hay không.

Nếu thực sự có một con rắn như vậy, họ cũng sẽ giống như những bộ hài cốt kia, mãi mãi bị chôn vùi tại đây, không bao giờ thấy ánh mặt trời.

Thấy mọi người thảo luận gay gắt, Giang Nhất có chút không nhịn được.

"Nhìn kỹ lại đi, rắn gì mà rắn?" "Lúc nào thấy xương cột sống của rắn mà to thế này?" "Chỉ có sinh vật dưới biển mới có bộ dạng này thôi!

Nếu tôi không đoán nhầm, chắc là loài sinh vật kiểu như Thiết Đầu Long Vương!" "Ngoài ra, mọi người nhìn xem ở đây có khúc xương nào mới không?" "Không có, chứng tỏ mấy con này chết ngỏm từ đời nào rồi, không cần phải lo." Nghe Giang Nhất nói, Hồng Lôi có chút ngượng ngùng thè lưỡi.

"Tôi là Mạc Kim Giáo úy thực tập mà, tưởng ai cũng như cậu, coi cổ mộ như nhà mình chắc!" Nghe Hồng Lôi tào lao, Nha Nha và Nhiệt Ba đều không nhịn được cười.

Nha Nha lên tiếng trước: "Anh Hồng Lôi ơi, mấy cái hóa thạch này có lịch sử lâu đời lắm rồi.

Hay anh mang ra ngoài vài khối đi?" Nghe Nha Nha nói, mắt Nhiệt Ba sáng lên, lập tức phụ họa: "Đúng đấy anh Hồng Lôi.

Mang cái này ra ngoài chắc chắn bán được giá hời!" Nghe Nha Nha và Nhiệt Ba nói, mấy vị chuyên gia xem trực tiếp đang liên hệ người thân bạn bè chuẩn bị mượn tiền để mua hóa thạch từ tay Hồng Lôi với giá cao.

Nhưng điều họ không ngờ tới là Hồng Lôi lại lắc đầu lia lịa.

"Mấy đứa tưởng anh ngốc à!

Hóa thạch này, tùy tiện lấy một khối anh cũng bê không nổi, nói gì đến mang ra ngoài!" "Đừng nói hóa thạch, vàng anh cũng chẳng bê nổi!" "Hai đứa này, lương tâm xấu xa quá!" "Huống hồ giờ anh là Mạc Kim Giáo úy rồi, đồ trong cổ mộ không thiếu gì bảo bối, chẳng

lẽ không thơm hơn sao?" Hồng Lôi hiếm khi có một lần tinh minh, nghe câu trả lời tấu hài của anh ta, không chỉ mọi người tại hiện trường cười nghiêng ngả mà còn khiến khung chat trực tiếp bùng nổ một đợt cao trào nhỏ, quà tặng cũng được gửi tới tấp.

Chương 227

Mọi người đều bị logic của Hồng Lôi làm cho buồn cười.

Đúng lúc đó, Nha Nha hét lên một tiếng.

“Mau nhìn kìa, bên đường chúng ta đi có... có thứ gì đó!” Nha Nha quan sát rất kỹ, có lẽ vì sự tỉ mỉ đặc trưng của con gái, cô thấy bên đường có những bức tượng đá không tên.

Không tự chủ được, Nha Nha hét lên một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người.

Ở hẻm núi đen ngòm này có một bức tượng đá màu đen.

Cổ nó thô kệch, cao tới mười mấy tầng lầu.

Giang Nhất bật đèn pin chiếu vào bức tượng, thấy biểu cảm khuôn mặt của nó vô cùng hung dữ, trong bóng tối càng làm tăng thêm cảm giác sợ hãi cho mọi người.

Tượng đá hơi đổ về phía trước khiến tim mọi người thêm phần áp lực.

Quan sát kỹ bức tượng này, cô nàng họ Trương không kìm được lên tiếng.

“Tượng đá lạ quá!” “Có nét hơi giống tượng Phật, nhưng lại không có chân.

Nhưng sự trang nghiêm và huyền bí trên người nó thì y hệt tượng Phật.” “Ngoài ra, tượng Phật mang lại cảm giác trang nghiêm tôn kính, còn cái này lại có vẻ tà ác.

Chắc cũng là sản vật của Ma Quốc.” Ngoài tượng đá, nhìn quanh quất, đất ở đây không phải màu đen hay vàng mà là màu xám trắng.

Bên cạnh tượng đá và các cột đá lớn có những căn phòng rải rác, chỉ là so với tượng đá to lớn thái quá kia thì những căn phòng này không gây chú ý lắm.

Những tượng đá và cột đá này chắc cũng đã tồn tại rất lâu rồi, vì bề mặt có những chỗ bị phong hóa.

Không hiểu sao trên các cột đá đều có những lỗ như mũi bò, có vài vòng đá xuyên qua cột.

Ngoài ra, trên cột đá đầy những đồ đằng (hình xăm biểu tượng) được vẽ bằng loại dược liệu không tên.

Loại phẩm màu này không biết Ma Quốc chế tác thế nào nhưng so với cột đá và hóa thạch, chúng hiện lên vô cùng rực rỡ, không hề có dấu vết bị phong hóa phá hoại.

Cũng chính nhờ những phẩm màu được bảo tồn tốt này mà nhóm Giang Nhất có thể nhìn rõ những gì được vẽ trên cột đá.

Hoàng Bác vừa nhìn thấy đồ đằng trên cột đá đã có chút lắp bắp nói: "Cái quái gì thế này, chẳng phải là hình con mắt sao?" Con mắt!

Hoàng Bác vừa nói, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Dù sao sau khi trải qua bao gian khổ tìm Mộc Trần Châu mới giải quyết được con mắt trên vai, ký ức đau thương đó đương nhiên sẽ kích thích thần kinh của họ.

Trên cột đá này đầy rẫy những con mắt, hàng hà sa số con mắt chồng chất lên nhau khiến người ta nổi da gà.

Nha Nha thét lên một tiếng, theo bản năng nấp vào lòng Giang Nhất.

Khi nhận ra hành động của mình và thấy mọi người nhìn bằng ánh mắt mờ ám, mặt cô đỏ bừng, đành vùi đầu sâu hơn.

Thấy Nha Nha xấu hổ, mọi người cũng bắt đầu nghiên cứu cột đá.

Hồng Lôi không nhịn được lên tiếng trước: "Chỗ này lẽ nào có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc mà chúng ta từng trải qua?" "Chẳng lẽ các Ma Quốc trên thế giới đều có liên hệ với nhau sao?" Hồng Lôi vừa dứt lời, Hoàng Bác lập tức phản bác: "Chắc là không thể đâu, tôi nghĩ chắc là trùng hợp thôi, dù sao hai nơi cách nhau mấy ngàn cây số, sao có thể giao lưu với nhau được?" "Huống hồ thời cổ đại giao thông bất tiện, không như bây giờ có thể hở tí là ngồi máy bay bay đi khắp nơi." Đang lúc hai người tranh luận không thôi về chuyện này, Giang Nhất lên tiếng: "Mọi người không phát hiện ra sao, đồ đằng này ngoài việc giống con mắt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn có điểm gì giống nữa?" Giang Nhất vừa nói, mọi người nhìn lại đồ đằng đó và cảm thấy một sự quen thuộc kỳ quái dâng lên trong lòng.

Trương Thần Lộ nói trước: "Chẳng lẽ là đồ đằng em từng thấy ở vùng biển Ác La sao?" Mọi người mới sực tỉnh.

Dù sao Tinh Tuyệt Cổ Thành đã để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Sự sợ hãi ăn sâu vào xương tủy bị chi phối đó, nếu không trải qua thì người bình thường khó lòng cảm nhận được.

Thấy mọi người vẫn còn chưa hết bàng hoàng, Giang Nhất đành an ủi tâm trạng họ.

"Không sao đâu, ở đây và đồ đằng 'vùng biển Ác La' tuy có chút tương tự, nhưng đồ đằng này có một chi tiết khác." "Đồ đằng này có một chi tiết độc đáo." "Nhìn vào hình ảnh trước mắt, ở phía ngoài đồng tử có một vòng những vết hằn đỏ dạng đường thẳng." Giang Nhất vừa nói, mọi người mới bắt đầu để ý đến thứ kỳ lạ đó.

Thực ra những điều này Giang Nhất cũng có thể không nói, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, tình cảm của mấy người đã sớm khác trước nên Giang Nhất mới nói ra để mọi người chú ý.

Vừa nói xong, sắc mặt Giang Nhất bắt đầu thay đổi.

Không chỉ Giang Nhất, ngay cả cựu binh Phong Hạo cũng động đậy lỗ tai, dường như nghe thấy âm thanh gì đó.

Không đợi Trương Thần Lộ lên tiếng, Giang Nhất vội vàng hét lên: "Mau!

Những con rắn đó lại tới rồi!" Trong chốc lát, hiện trường im bặt.

Mọi người nín thở lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng "tê tê" của đàn rắn trong các kẽ hở mạch đá thạch anh, cũng như tiếng chúng trườn trên đá.

Tim mọi người thắt lại.

Dù sao những con rắn đen ở đường hầm trắng núi Kích Lôi vừa rồi đã để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Giờ ở hẻm núi lớn này căn bản không có nơi nào để ẩn nấp.

Nếu đối đầu trực tiếp với đàn rắn, chưa đầy ba phút, tất cả bọn họ sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Tình hình vô cùng cấp bách.

Phong Hạo lên tiếng trước: "Để tôi đi dụ đàn rắn đi!

Dù sao mạng tôi cũng không đáng giá!" "Huống hồ Giang tiểu ca đã cứu tôi bao nhiêu lần, cũng đến lúc tôi báo đáp rồi!" Phong Hạo cảm thấy tội lỗi với tất cả mọi người, chuyện này ai cũng biết.

Nhưng có vẻ như Phong Hạo hơi cứng nhắc quá, dù sao anh ta cũng là một quân nhân giải ngũ.

Không chỉ tính cách bướng bỉnh, mọi người đều tin rằng nếu không phải bất đắc dĩ, Phong Hạo sẽ không làm gián điệp.

Huống hồ Phong Hạo suốt dọc đường đã liều chết bảo vệ mọi

người, thực ra mọi người đã sớm bỏ qua chuyện đó.

Chỉ là có vẻ như đến tận bây giờ, Phong Hạo vẫn chưa vượt qua được rào cản tâm lý của chính mình.

Lúc này Hoàng Bác túm chặt lấy Phong Hạo nói: "Nói bậy gì thế?

Muốn đi thì tất cả cùng đi!" Nha Nha và Nhiệt Ba cũng phụ họa bên cạnh: "Phong Hạo, không sao đâu, có anh Giang ở đây, sợ gì chứ?" Một cách vô thức, dường như tất cả mọi người đều mặc định rằng, chuyện gì không giải quyết được cứ tìm Giang Nhất, nhất định sẽ xong!

Trương Thần Lộ ở bên cạnh bình tĩnh phân tích: "Trước đó em nghe Giang Nhất bảo đi về phía Bắc, vì phía Bắc có nước." "Có nước thì có thể sống!

Nên giờ chúng ta mau lên phía Bắc thôi, nếu không sẽ làm mồi cho rắn mất!" Trương Thần Lộ vừa dứt lời, thấy Hồng Lôi đang rục rịch muốn chạy về phía Bắc.

Chương 228

Giang Nhất vội vàng giữ Hồng Lôi lại, nắm chặt lấy cánh tay anh, Giang Nhất nói: "Đừng có vội thế, nhớ những gì tôi vừa nói không?" "Chỗ này bằng phẳng như thế, chúng ta chạy được bao xa?" "Chiêu hiện tại, chi bằng tìm chỗ nào trốn để giữ mạng đã.

Nếu chúng ta cứ thế chạy về phía Bắc, rất dễ bị đàn rắn đuổi kịp." "Tôi thấy chúng ta có thể vào bên trong bức tượng đá thần bí kia trước, chỉ cần bịt kín lối vào, đàn rắn sẽ không vào được." Vừa nãy thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng "tê tê" nhỏ, giờ thì tiếng đó đã vang lên khắp nơi.

Nếu chú ý nghe, có thể nghe thấy cả tiếng đàn rắn cọ xát vào nhau.

Không thể đợi thêm được nữa!

Nha Nha tuy bình thường yếu đuối nhưng lại là người đầu tiên lên tiếng: "Em tin Giang Nhất sẽ không hại chúng ta, đằng nào cũng chết, chi bằng cứ đánh cược một phen!" Nha Nha vừa nói xong, những người còn lại cũng nhanh chóng đồng ý với kiến nghị của Giang Nhất.

Điều này khiến Giang Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì trong nguyên tác, bức tượng đá đen này là một nơi tương đối an toàn.

Thấy bức tượng này bao nhiêu năm vẫn sừng sững ở đó, đàn rắn cũng không thể phá hủy nó được.

Nếu thực sự để Hồng Lôi cứ thế chạy về phía Bắc thì e rằng cả đám sẽ làm mồi cho rắn thật.

Ở đây, dù Giang Nhất bình thường gan dạ thế nào cũng không khỏi rùng mình một cái.

Giang Nhất đi bọc hậu, mọi người đều chạy đến chân tượng đá đen.

Dưới chân tượng có một cái cửa hang nhỏ chỉ đủ một người cúi mình chui qua, bên trong tượng đá đen đã bị đục rỗng.

Đứng trước bức tượng khổng lồ này, con người thật nhỏ bé.

Thời gian khẩn bách, không kịp quan sát cảnh tượng bên trong.

Giang Nhất chỉ liếc nhìn qua rồi gọi Phong Hạo mau chóng bê hai phiến đá định bịt kín lối vào.

Dù đã lấp cửa nhưng tay Giang Nhất vẫn không dám buông.

Không ai biết lũ rắn này liệu có dùng sức mạnh hoặc sự thông minh để làm vỡ phiến đá hay không.

Vạn nhất phiến đá có một kẽ hở, lũ rắn sẽ thuận theo đó mà chui vào.

Cần biết rằng những con rắn đen này độc tính cực mạnh, tốc độ cực nhanh.

Nếu chẳng may bị cắn một miếng, trong điều kiện thế này, không có thuốc trị rắn và huyết thanh thì tiêu đời.

Vì tình huống khẩn cấp nên không ai có thể làm mọi việc hoàn hảo được.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng vì cảnh tượng vừa rồi mà nín thở giây lát.

Tình huống lúc nãy thực sự quá nguy cấp, không biết nhóm Giang Nhất có sao không.

Tuy không có mặt tại hiện trường nhưng nhìn bộ dạng lũ rắn đó, ai cũng thấy không phải dạng vừa.

Thậm chí có những khán giả chưa từng thấy rắn bao giờ, nhìn hàng vạn con rắn quấn lấy nhau, cuồn cuộn thành đàn hướng về phía ống kính, suýt nữa thì đứng tim.

Quan sát một lúc lâu thấy không có con rắn nào chui được vào tượng đá, Giang Nhất mới thở phào.

Hoàng Bác bên cạnh thì đổ gục xuống đất.

Giang Nhất nhìn kỹ Hoàng Bác, thấy áo sau lưng anh đã ướt đẫm.

Giang Nhất hoàn toàn thấu hiểu điều này.

Vì Hoàng Bác từng trải, đương nhiên biết lũ rắn này độc đến mức nào, nãy giờ chắc chắn anh ấy cũng phải chịu áp lực cực lớn.

Dù sao Hoàng Bác cũng đã ngoài bốn mươi rồi, xét về thể lực hay các phương diện khác, áp lực của anh ấy lớn hơn những người khác nhiều.

Nghỉ ngơi một lát, Giang Nhất bàn bạc với mọi người: "Tôi thấy chỗ này không an toàn, dù sao bức tượng này cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi." "Tôi sợ trên tượng sẽ có những kẽ nứt nhỏ để lũ rắn chui vào." "Vừa nãy trốn vào đây chỉ là kế tạm thời thôi." "Còn một lý do nữa, chúng ta không thể cứ trốn mãi ở đây đúng không?

Vẫn phải tìm ra một con đường dẫn ra ngoài mới được!

Nếu không lương thực và nước cũng không cầm cự được lâu đâu!" Dưới sự dẫn dắt của Giang Nhất, cuối cùng qua bàn bạc, mọi người cho rằng đi lên phía trên tượng đá là tốt nhất.

Vì Giang Nhất nhớ trong nguyên tác, những người đó đã thoát thân từ phía trên tượng đá.

Tuy trong nguyên tác phải đi lên phía trên nhưng con đường đó cũng chẳng dễ đi chút nào.

Đá vụn khắp nơi không chỉ đau chân mà còn dễ trơn trượt.

Giang Nhất để tiết kiệm nguồn sáng, giờ cũng chỉ bật một cái đèn pin.

Giang Nhất đi trước dẫn đường, những người phía sau nắm lấy nhau để đảm bảo không ai bị lạc đội.

Phía trên tượng đá có khá nhiều phòng đá, tuy không thông nhau nhưng cũng gây cản trở lớn cho tốc độ di chuyển của Giang Nhất.

Những phòng đá này không chỉ gây cản trở mà còn đầy bụi bặm.

Chỉ cần di chuyển nhẹ là bụi dưới đất sẽ bốc lên khiến người ta khó thở.

Địa thế ở đây chật hẹp, ở lại lâu có đủ oxy hay không cũng là một vấn đề.

Khán giả trong phòng trực tiếp cũng cảm nhận được điều đó, vì bụi bặm bay mù mịt ảnh hưởng lớn đến độ rõ nét của hình ảnh.

Đổi sang góc nhìn của những người khác cũng chỉ thấy mờ mịt một mảnh.

"Anh Hồng Lôi vất vả rồi!" "Chà, làm show thực tế không chỉ phải liều mạng mà còn phải di chuyển trong không gian chật hẹp thế này." "Người ở trên lầu chắc là fan mới, mấy người này lần nào mà chẳng thế!"...

Cho đến khi Giang Nhất leo đến tầng thứ tư, anh mới lên tiếng.

"Mọi người có cảm thấy có gió mát thổi vào không?" Hoàng Bác nói: "Đúng là có đấy, tôi cũng cảm thấy có chút gió mát." Đi thêm vài bước nữa, Phong Hạo cũng cảm nhận được không khí trong lành hơn.

"Có gió chứng tỏ có lối ra!

Mọi người cố lên nào!" Nhìn bộ dạng thở hồng hộc của mọi

người, Giang Nhất đành phải cổ vũ thêm.

Anh nói vậy vì thấy Phong Hạo, Hoàng Bác, Hồng Lôi ba người đàn ông còn khá, còn Nha Nha và Nhiệt Ba thì đang phải hít thở bầu không khí đầy bụi bặm này rồi.

Cần biết rằng bụi trong không khí này không biết có chứa loại bột mà Ma Quốc điều chế hay không.

Giang Nhất biết ở Ma Quốc phải cẩn thận mọi lúc mọi nơi, vì không biết lúc nào sẽ vô tình trúng chiêu.

Chương 229

Theo hướng gió thổi, Giang Nhất thấy một cái lỗ cao khoảng một mét.

Vì bên trong tượng đá thần bí quá tối, lại chỉ bật một đèn pin nên ở dưới đất không nhìn rõ.

Giang Nhất phát hiện ra cái lỗ này nằm sau những cột đá bị sụp.

Giang Nhất bò đến trước cái lỗ đó, nhìn ra phía ngoài.

Chỉ thấy phía dưới chi chít những con rắn đang không ngừng quằn quại, đều đang ở ngay trước phiến đá vừa bịt lối vào.

Điều này khiến Hồng Lôi đứng cạnh cũng toát mồ hôi hột.

"Tôi... vừa nãy cái lối vào kia mà có kẽ hở để rắn chui vào thì chắc chắn không còn đường sống rồi!" Hoàng Bác bên cạnh cũng gật đầu lia lịa: "Đúng thế, vừa nãy thật sự quá nguy hiểm." "Đừng nói nữa, tôi đi lính mà cũng thấy hãi đây này!" Phong Hạo tiếp lời Hoàng Bác.

Bởi vì đây không phải là thử thách về thể chất mà là nỗi sợ về tâm lý.

Phong Hạo có đủ ý chí lực nhưng cũng chỉ để đối phó với kẻ địch là con người.

Bảo anh ta đối đầu với lũ độc xà này, Phong Hạo chỉ cảm thấy không đúng chuyên môn.

Khán giả trong phòng trực tiếp nhờ vào camera trên vai cũng nhìn rõ bộ dạng của lũ rắn.

"Mẹ ơi, nhìn đám này mà tôi nổi hết da gà!" "Ai bị chứng sợ lỗ hay sợ thứ dày đặc thì nên tránh ra!" "Bị loại độc xà này cắn thì sao

mà cứu được?" "Chưa nói đến chuyện cứu sống, tôi thấy bị lũ rắn này cắn một miếng chắc đau chết mất!

Nếu là tôi bị cắn chắc chưa đợi đến lúc độc phát tác đã chết vì đau rồi!" Khán giả nói vậy cũng không phải vô cớ, vì đường kính của những con rắn đen này to đến tám chín mươi phân, dài năm sáu mét.

Con nhỏ nhất cũng thô bằng một chiếc đũa.

Chúng quấn lấy nhau dày đặc khiến người ta mới nhìn đã thấy áp lực.

Có lẽ ngửi thấy mùi thịt người mà không ăn được, một vài con rắn bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

Cảnh tượng vô cùng máu me.

Đúng lúc mọi người đang bị lũ rắn quái dị này làm cho buồn nôn, Trương Thần Lộ đột nhiên lên tiếng: "Hành động của lũ rắn đen cổ này, mọi người không thấy kỳ lạ sao?" "Hiện tại cái lỗ này cách lũ rắn không xa.

Chỉ cần muốn, chúng nhất định có thể leo lên tượng đá này." "Nhưng vì sao chúng không làm vậy?

Hình như là muốn xua đuổi chúng ta vào đây vậy." Trương Thần Lộ vừa dứt lời, Hồng Lôi vẻ mặt đầy căng thẳng.

"Chà, tôi thấy cô nói đúng đấy.

Nếu tôi là lũ rắn đó, chắc chắn sẽ tìm cách leo lên để thưởng thức một bữa ngon lành." "Nhưng nhìn lũ rắn phía dưới, chúng thà ăn thịt đồng bọn chứ không lên tìm chúng ta, tôi thấy chắc chắn có âm mưu gì đây." Trong đội, Hồng Lôi xưa nay luôn là người nhanh nhẩu nhất, hầu như không động não.

Vừa nghe anh ta nói vậy, mọi người đều dùng ánh mắt kinh dị

nhìn anh ta.

Hồng Lôi có chút ngại ngùng: "Chẳng lẽ lúc nãy đi qua mấy cái phòng đá mặt tôi dính gì sao?

Sao ai cũng nhìn tôi thế?" Hoàng Bác là người đầu tiên nói ra tiếng lòng của mọi người: "Không ngờ chú cũng biết động não phân tích sự việc cơ đấy!

Thật hiếm thấy!" "Không biết gì cả, bình thường tôi phân tích vấn đề cũng đỉnh lắm chứ..." Hồng Lôi chưa nói hết đã phát hiện bị Hoàng Bác gài bẫy.

"Lão Hoàng tử, một ngày không troll tôi là chú ngứa ngáy à?" "Nếu ngứa ngáy để tôi tiễn chú xuống dưới kia đoàn tụ với lũ rắn đen, tin chắc là đồng hương gặp nhau sẽ mừng mừng tủi tủi lắm đấy." Không khí ngưng trọng bị hai người Hoàng Bác và Hồng Lôi làm cho loãng đi, trở nên thoải mái hơn nhiều.

Sau tiếng cười, Giang Nhất tập hợp mọi người lại để phân tích tình thế hiện tại.

Đầu tiên là về những thứ bên trong tượng đá thần bí.

Vì chỉ bật một đèn pin nên nhóm Giang Nhất không thể nhìn rõ mọi ngóc ngách, chưa hiểu hết về bức tượng.

Dưới chân tượng hiện giờ có vô số rắn quái, muốn thoát thân từ đó là đường chết.

Không hiểu tại sao phía trên bức tượng thần bí này lại có những phòng đá rải rác.

Ngoài việc không rõ công dụng của chúng, họ còn phát hiện không khí trong đó đặc biệt ô uế.

Dựa vào kích thước phòng đá, Giang Nhất phán đoán chúng không

phải dành cho người ở.

Bốn chữ 'không dành cho người ở' vừa thốt ra, Giang Nhất rõ ràng cảm thấy tâm trạng mọi người thay đổi.

Lũ rắn đen dưới chân tượng chưa biết bao giờ mới đi, nếu bên trong tượng lại xảy ra chuyện gì nữa thì họ thực sự lâm vào cảnh bụng dạ thọ địch (bị đánh từ hai phía).

Chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở đây sao?

Không khí lại trở nên ngưng trọng, mọi người đều chìm vào suy nghĩ của mình, không ai nói thêm lời nào.

Lúc nãy ở dưới đáy đại hẻm núi, không biết mọi người có chú ý quan sát không.

Giang Nhất vừa nói xong, trí tò mò của mọi người lập tức bị khơi dậy: "Lúc nãy ở hẻm núi có phát hiện gì sao?" Hồng Lôi đứng bên cạnh bồi thêm một câu: "Không hổ là Giang Nhất, có thể nhìn thấy những thứ tôi không thấy." "Mau đi, rốt cuộc phát hiện được gì ở hẻm núi?" Ngay cả khán giả trong phòng livestream cũng bàn tán xôn xao: "Trong tình huống khẩn cấp như lúc nãy mà Giang Nhất vẫn nhìn rõ được thế sao.

Chắc chắn là Mạc Kim Giáo úy hàng thật giá thật rồi." "Chà, trong tình thế căng thẳng như vậy mà hắn vẫn đưa ra được phán đoán chính xác, đúng là Giang Nhất vạn năng." Khán giả trong livestream nói gì thì người tại hiện trường không biết, nhưng họ đều đang im lặng nghe Giang Nhất phân tích.

"Thực ra chỉ cần chú ý những thứ trên hóa thạch ở hẻm núi lúc nãy, kết hợp với kinh nghiệm phân tích là biết ngay." Nha Nha ở bên cạnh giục: "Dưới đó thấy gì, mau nói đi anh, đừng có treo khẩu vị của mọi người nữa." Thấy vậy, Giang Nhất không úp mở nữa.

“Trên những hóa thạch lúc nãy có kén núi lửa bao quanh.

Trên mặt đất có những mô đất lớn, xung quanh rải rác tro núi lửa.

Cộng thêm nhiệt độ bên trong cao hơn hẳn những nơi khác, điều này chứng minh nơi này trước đây từng có vành đai núi lửa tồn tại.

Theo tôi biết, núi lửa đều là núi lửa hoạt động, tuy bề ngoài có vẻ chết chóc nhưng không biết vào ngày nào, giờ nào, nó sẽ lập tức phun trào.

Nơi này theo tôi thấy là một vành đai núi lửa đang hoạt động.

Dù không rõ cụ thể bao nhiêu năm trước núi lửa từng phun trào một lần, nhưng tôi tin lần phun trào tiếp theo sắp đến rồi.

Điều đó cũng có nghĩa là nơi này sẽ có lối thoát cho chúng ta.” Dù là loài rắn độc nhất cũng sợ mùi lưu huỳnh tỏa ra khi núi lửa phun trào.

Vì vậy lời Giang Nhất nói đã tiếp thêm sự tự tin cực lớn cho mọi người.

Trương Thần Lộ bổ sung: “Xem ra đám rắn này đều từ hang động phía đông bò tới.

Vì phía bắc khá nóng nên núi lửa hoạt động có thể nằm ở dải phía bắc.

Chương 230

Lũ rắn này chắc chắn sẽ không dám lại gần phía bắc.

Chỉ cần chúng ta có thể thoát ra được quãng đường một hai dặm, sau đó cứ hướng về phía bắc mà đi thì sẽ thoát thân an toàn.

Lúc nãy tôi thấy trong này có dược liệu có thể làm đuốc để xua đuổi đàn rắn." Trương Thần Lộ vừa dứt lời, Phong Hạo đứng bên cạnh cũng đưa ra ý kiến.

"Nếu đúng như vậy thì lũ rắn này không dám vào đây chứ.

Dù sao ở đây cũng có núi lửa hoạt động mà.

Nhìn đám rắn này đều màu đen, chắc thuộc tính Thủy.

Thủy hỏa tương khắc, có lẽ đám rắn sẽ không vào đây đâu?" Quả thực lời anh Lôi nói cũng có lý.

Vị đại thống nhất thiên triều Tần Thủy Hoàng đã dùng màu đen làm màu sắc cho hoàng quyền chí cao vô thượng.

Vì vận nước nhà Đại Tần thuộc Thủy, Thủy đại diện cho màu đen nên Đại Tần lấy màu đen làm tôn quý.

Tuy lời Hồng Lôi có lý nhưng ở đây lại không hoàn toàn áp dụng được.

Giang Nhất giải thích với anh Lôi: "Tuy Hỏa khắc Thủy nhưng tôi xin lấy một ví dụ.

Một ly nước không dập tắt được một cây đuốc đang cháy, nhưng đối phó với một cây diêm thì dư sức.

Ngọn núi lửa này đã ngủ yên quá lâu rồi.

Mùi lưu huỳnh ở đây gần như không có, nơi này cũng không giống

như lúc núi lửa vừa bùng phát với những luồng nhiệt ngút trời.

Hiện tại đàn rắn đang thế áp đảo, dùng một đống nước tưới lên một đốm lửa sắp tắt thì có dập được không?" Nghe Giang Nhất giải thích, mọi người lập tức hiểu ra nguyên lý.

Bình luận trong phòng livestream cũng nhảy liên tục: "Không hổ là Giang tiểu ca, nắm rõ bản chất sự việc, giải thích rõ ràng quá!" "Giang tiểu ca đừng phân tích nữa!

Lo dẫn mọi người chạy thoát đi đã!

Chạy xong rồi tha hồ mà phân tích!" "Lâm nguy không loạn, Giang tiểu ca đúng là đấng nam nhi!" Đúng lúc mọi người đang định nói gì đó trong bức tượng đá thần bí, Giang Nhất ra hiệu "suỵt".

Mọi người lập tức im lặng.

Giang Nhất dùng khẩu hình nói với mọi người: "Cẩn thận, bên ngoài có thứ gì đó!" Nhìn theo ánh mắt của Giang Nhất, họ không nhìn vào đàn rắn nữa mà chuyển hướng nhìn lên vách đá cao hơn.

Có ánh đèn!

Trên vách đá cao chót vót, từ lúc nào không biết đã mọc ra một chuỗi đèn nhỏ dài.

Ánh đèn đó có màu trắng sữa, có lẽ vì trên cao có gió nên ánh đèn cứ không ngừng đung đưa.

Nhưng do khoảng cách quá xa, căn bản không thể nhìn rõ thứ gì đang xuất hiện ở đó.

Dù có dụi mắt thật kỹ cũng không nhìn rõ được.

Trong lúc mọi người đang nín thở dõi theo những ngọn đèn nhỏ ở phương xa, thì ngay tại vách đá lúc nãy, có mấy cục gì đó trắng trắng rơi xuống.

Chỉ thấy đàn rắn trên mặt đất đua nhau lao về phía những cục trắng đó.

Vì khoảng cách so với mặt đất cũng tầm chục mét nên nhìn xuống dưới khá rõ.

Những thứ trắng hếu đó là những vật hình cầu cuộn lại.

Nhìn có vẻ nhầy nhụa, trên mặt phân bố dày đặc những khối cầu to bằng nhãn cầu.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên trên những vật thể trắng đó lại hiện lên một ít sắc đỏ.

Giống như những bông hoa tươi đỏ thắm đang nở rộ trên mặt đất.

Nhưng bỗng nhiên, những bông hoa đỏ đó lại biến mất không dấu vết.

Được một lúc, chúng lại hiện ra lần nữa.

Cứ như thế, chúng chuyển đổi qua lại giữa sắc hồng và sắc trắng.

Trong chốc lát, mọi người đều bị cảnh tượng thần kỳ này làm cho lóa mắt.

Giữa lúc ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, bảy người mới nhìn thấy ở chỗ tối dưới một bộ xương hóa thạch khổng lồ, có một con hắc xà lớn hơn hẳn những con khác.

Cũng không biết làm sao mà con hắc xà có thể hình to lớn như vậy lại có thể chui ra từ những khe đá nhỏ xíu đó.

Nó thè cái lưỡi đỏ tươi ra, tuy không ai đứng trước mặt con cự xà nhưng họ đều thấp thoáng cảm nhận được mùi tanh tưởi trên thân nó.

Con đại xà há miệng chảy nước dãi, những giọt nước dãi đó vừa rơi xuống đất, trên hóa thạch dưới thân nó lập tức mọc ra một loài nấm độc màu đỏ tươi.

Chỉ có điều loài nấm độc đó như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, vừa mọc lên đã lập tức héo úa, khiến người ta không nhìn rõ hình dáng.

Qua đó có thể thấy con đại xà này dường như đã thành tinh.

Nó trườn thẳng về phía những vật thể trắng vừa rơi xuống.

Trên đường đi, tất cả đám hắc xà đều cung kính nhường đường cho nó.

Ngay cả những con hắc xà vừa mới tranh giành vật thể trắng đến sứt đầu mẻ trán, khi thấy con hắc xà này tới cũng khúm núm nhường lối.

Anh Lôi đứng bên cạnh tò mò nói: "Hóa ra bầy rắn cũng có đại ca!

Giống như bầy sư tử hay bầy sói, phải đợi đại ca ăn no thì những con khác mới được húp tí canh." Đúng như lời anh Lôi nói, con đại xà trườn đến trước vật thể trắng, bắt đầu nuốt chửng từng thứ một vào bụng.

Những con hắc xà còn lại đều đứng bên cạnh chờ đợi, không con nào dám nhúc nhích.

Phong Hạo không kìm được tò mò hỏi: "Đó là thứ gì mà lũ rắn lại khao khát đến vậy?" Trong nguyên tác, những thứ đó là trứng của một loài sinh vật.

Vì bên trong vật thể trắng đó bao bọc xác của một số loài động vật.

Giang Nhất giải thích với mọi người: "Thứ này chắc giống như trứng mối, nhìn xem bên trong bao bọc nhiều xác động vật như vậy, chắc chắn là để hỗ trợ cho lũ kiến này nở ra có sẵn nguồn dinh dưỡng.

Những quả trứng kiến này cộng với xác động vật rất giàu dinh

dưỡng, nên lũ rắn mới thèm thuồng như thế.

Nói trắng ra, tất cả đều là vì thức ăn.

Chương 231

Chỉ vì thức ăn mà đám rắn này mới rời bỏ môi trường sống để đến nơi tương đối khô nóng này." Bên cạnh vang lên giọng nói vui mừng của Nha Nha: "Vậy chẳng phải chúng ăn no rồi sẽ rời đi sao?" Nghe Nha Nha nói vậy, mấy người còn lại lập tức reo hò phấn khởi.

Đúng vậy, đám hắc xà này không thích môi trường ở đây, chỉ cần đợi chúng ăn no rồi tự động rời đi là xong.

Bảy người có thể thoát khỏi bức tượng đá thần bí này để đi về phía phương xa đầy hy vọng.

Nhưng Nha Nha chưa nói dứt lời đã bị Phong Hạo ngắt quãng.

Phong Hạo vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Đám hắc xà này chỉ vì một chút thức ăn mà có thể làm trái thiên tính sinh học, thậm chí không tiếc đánh nhau với đồng loại.

Có thể thấy thức ăn ở đây vô cùng khan hiếm, vậy mấy người chúng ta trong mắt đàn rắn cũng là thức ăn.

Có lẽ bức tượng đá thần bí này là một khu vực cấm mà đàn hắc xà không dám tiến vào, nhưng chúng nhất định sẽ nhìn chằm chằm vào chúng ta.

Vì có chúng ta, đám hắc xà đó không thể nào bỏ cuộc được." Nếu nói Giang Nhất am hiểu tường tận về cổ mộ, thì Phong Hạo lại hiểu rõ thiên tính của động vật.

Bởi vì Phong Hạo trước đây từng là lính đặc chủng, mà sinh tồn dã ngoại là một môn học bắt buộc của lính đặc chủng.

Chỉ khi biết rõ thiên tính cũng như tập tính của động vật, mới biết loài nào có thể trêu chọc, loài nào thì không.

Điều này khiến lời nói của Phong Hạo mang tính uy quyền.

Vì vậy sau khi nghe Phong Hạo nói, mọi người nhìn lại con hắc xà khổng lồ kia, trong lòng lập tức có cảm giác khác hẳn.

Nhiệt Ba nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Nếu em bị con hắc xà lớn nhất kia nuốt vào bụng, chắc là xương cốt cũng không còn quá..." Anh Lôi lén lút ló đầu ra nhìn một cái, lập tức rụt lại ngay.

"Mẹ kiếp, nó vẫn luôn chằm chằm nhìn mình kìa!" Lần này không cần anh Lôi giải thích, mọi người đều biết cái "mình" mà anh ấy nói là chỉ ai.

Đúng vậy, đám hắc xà này hôm nay nhất định phải ăn thịt Giang Nhất rồi!

Giang Nhất vội vàng đứng dậy, chuẩn bị xem bên trong bức tượng đá thần bí này có dược liệu nào có thể làm đuốc không.

Hoặc là có dầu đèn còn sót lại trong các ngọn trường minh đăng ở mộ đạo hay không.

Tóm lại là tìm một số thứ có thể đốt được, lát nữa khi chạy trốn sẽ dùng để xua đuổi đàn rắn.

Thiên tính của động vật là sợ lửa, đàn rắn cũng không ngoại lệ.

Dù mấy người họ trong mắt đàn rắn là một bữa tiệc linh đình cỡ nào, nhưng chỉ cần có đuốc thì lũ hắc xà đó sẽ không dám khinh suất hành động.

Giang Nhất chui vào một gian thạch thất, tìm kiếm một số vật dụng xem có chất dầu nào tồn tại không.

Dù thời gian trôi qua bao lâu, những hũ chứa dầu chắc hẳn vẫn còn một ít cặn bã ở dưới đáy.

Huống hồ nơi này là nơi chôn giấu từ thời cổ đại, những thứ như

mỡ bò và nhựa thông dùng làm vật liệu dẫn cháy sẽ có thời hạn bảo quản lâu hơn một chút.

Trong bức tượng đá thần bí tối om mà không có lấy một cây đuốc hay đèn dầu nào có thể thắp sáng thì cũng không hợp lý cho lắm.

Có lẽ với tâm lý cầu may, Giang Nhất đã huy động bảy người cùng tìm kiếm vật dẫn lửa.

Có thể thấy mọi người đều rất sốt sắng với việc có thể sống sót hay không.

Không chỉ Phong Hạo đang nhanh chóng tìm kiếm, mà ngay cả hai nữ minh tinh là Nha Nha và Nhiệt Ba cũng không ngừng chạy đôn chạy đáo trong thạch thất.

Chỉ là trong số những người đang bận rộn đó, khuôn mặt lấm lem của anh Lôi quả thực khiến người ta phải phì cười.

Giang Nhất dùng đèn pin tìm khắp cả thạch thất nhưng lại phát hiện chẳng có gì cả.

Đang định rời đi, dư quang của Giang Nhất liếc thấy ở góc thạch thất có một chiếc mặt nạ ngọc cổ không có lỗ mắt.

Chỉ là... chiếc mặt nạ ngọc cổ này dường như mang lại một cảm giác quen thuộc?

Mình đã thấy nó ở đâu rồi nhỉ?

Giang Nhất rơi vào trầm tư.

“Anh Giang mau nhìn xem, ở đây có mặt nạ ngọc cổ này!” Đúng lúc Giang Nhất đang nghi hoặc, Nha Nha cầm một chiếc mặt nạ ngọc cổ đi về phía hắn.

Thấy Giang Nhất nhìn chiếc mặt nạ ngọc cổ mà im lặng không nói, Nha Nha có chút tò mò.

Thấy trên tay Giang Nhất cũng cầm một thứ y hệt, Nha Nha không kìm được thốt lên một tiếng kinh ngạc: "Anh Giang, anh cũng có à!" Giang Nhất gật đầu, nói với Trương Thần Lộ đang đứng sau lưng Nha Nha: "Theo cô thấy, những chiếc mặt nạ này dùng để làm gì?" Kiến thức về mộ đạo của Trương Thần Lộ tuy không bằng Giang Nhất nhưng vẫn hơn hẳn những người còn lại.

Vì vậy Giang Nhất muốn nghe ý kiến của cô ấy.

"Tôi cho rằng cái này là dành cho Quỷ mẫu sử dụng.

Dù sao Quỷ mẫu cũng không thể lộ diện mạo thật cho người khác thấy, nên đeo những chiếc mặt nạ ngọc cổ này là một lựa chọn tốt." Giang Nhất phủ nhận: "Chắc là không phải đâu, tin rằng cô cũng biết địa vị của Quỷ mẫu ở Ma Quốc vô cùng cao.

Nếu có cư ngụ thì cũng phải ở trong thần điện thuộc hải vực Ác La.

Nhưng bây giờ thần điện đó đã bị hủy diệt rồi.

Nhìn môi trường ở đây tồi tệ không thể tả, đây có thể là nơi ở của Quỷ mẫu sao?" Anh Lôi ở bên cạnh bắt đầu tranh trả lời: "Giang tiểu ca nói đúng đấy, nhìn nơi này chẳng khác gì nhà giam cả.

Nhìn xem, có ai lại để lãnh đạo ở trong nhà giam không?" Phong Hạo cũng có phát hiện của mình.

Dù sao từng là lính đặc chủng, ánh mắt và trí nhớ của Phong Hạo phải tốt hơn người thường rất nhiều.

"Mọi người thấy chưa?

Ký hiệu con mắt này rất đặc biệt.

Nhưng tôi luôn cảm thấy nó thiếu thiếu cái gì đó, giống như một con mắt thiếu đi thần thái.

Tôi nghĩ Quỷ nhãn thực sự nhất định phải rất thần dị, không thể nào thể hiện ra bằng hình thức như thế này được.

Cho nên con mắt được vẽ ra chắc chắn là Quỷ nhãn giả." Phong Hạo vừa nói xong, suy nghĩ của mọi người lập tức được khai phá.

Hoàng Bác tiếp lời: "Vậy thì những thạch thất này có liên quan đến Quỷ mẫu, có liên quan đến Quỷ nhãn.

Chẳng lẽ là để... giam giữ những kẻ đã thất bại?

Chương 232

Thắng làm vua thua làm giặc, những kẻ thất bại đó làm sao có kết cục tốt đẹp được!

Nhìn những thạch thất này mà xem!" Lúc này, bảy người càng nhận thức rõ hơn sự tàn khốc của Ma Quốc.

Không chỉ không coi con người là người, mà còn coi con người như vật phẩm, tiêu hao tùy ý.

"Vậy những cột đá ở phía dưới là để trói những người đó sao?" Nhiệt Ba rụt rè đưa ra nghi vấn.

Giang Nhất trả lời: "Những cột đá đó là để thực hiện hình phạt.

Nếu có người bị loại thì sẽ trực tiếp bị trói vào cột đá để làm mồi cho rắn.

Mọi người cùng phân tích đi, nơi này chính là một nhà giam.

Chắc chắn có oan hồn lẩn khuất quanh đây." Giang Nhất vừa nói xong, đã thấy Nha Nha rụt cổ lại.

Xem ra con gái đối với những chuyện quỷ thần này vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Trương Thần Lộ vội vã chạy vào.

"Lối ra nào cũng được, đuốc chuẩn bị thế nào rồi?

Tôi thấy lũ rắn bên ngoài dường như sắp vào rồi!

Không có lửa thì chúng ta nguy to!" Giang Nhất hiểu ý của Trương Thần Lộ.

Hắn vội vàng bảo mọi người đứng dậy, khẩn trương tìm kiếm dược liệu làm đuốc.

Chỉ là không biết tại sao anh Lôi lại đứng quay mặt vào tường, mặc cho Giang Nhất có gọi bao nhiêu tiếng cũng không nhúc nhích.

"Anh Lôi, anh Lôi, anh làm gì thế?

Xong chưa?" Hoàng Bác phát hiện ra sự bất thường của Hồng Lôi trước tiên.

Anh đẩy Hồng Lôi một cái.

Anh Lôi đột ngột giơ cánh tay lên, quẹt một cái vào bức tường đá màu đen.

Sau đó toàn thân run bần bật, rồi đột nhiên Hồng Lôi quay người lại, đối mặt với sáu người còn lại.

Anh cười một cách quái dị rồi nói: "Ở đây có một người phụ nữ." Gì cơ?

Sáu người còn lại đại kinh thất sắc.

Bức tượng đá thần bí này theo Giang Nhất phân tích thì được điêu khắc từ một khối nham thạch khổng lồ.

Dù sao thời đó Ma Quốc cũng không có bê tông cốt thép, cũng không thể tạo ra khối đá khổng lồ như vậy được.

Chỉ có thể tìm một khối đá phù hợp rồi tiến hành điêu khắc.

Sau khi khối đá khổng lồ được điêu khắc thành một bức tượng mang ý nghĩa thần bí nào đó, phần bên trong của nó đã bị đục rỗng.

Vì toàn bộ nham thạch này đều màu đen nên có khả năng hấp thụ ánh sáng cực mạnh.

Mặc cho đám người Giang Nhất dùng loại đèn pin cấp quân sự cũng không thể soi sáng được hết các góc của thạch thất.

Khi đèn pin chiếu vào Hồng Lôi, anh ta đang cười một cách quỷ dị.

Điều này làm mọi người không khỏi nổi gai ốc.

Cái miệng của anh Lôi sao mà hay rước mấy thứ bẩn thỉu thế không biết!

Giang Nhất cũng không khỏi cảm thán về vận may của Hồng Lôi, rõ ràng anh ta là một cơ thể hút tà khí rồi.

Anh Lôi đột nhiên lại quay người về phía vách đá đen.

Động tác vuốt ve nhẹ nhàng như với người tình của anh ta khiến lòng mọi người càng thêm cảnh giác.

Phong Hạo khẽ huých Giang Nhất, Giang Nhất xua tay ra hiệu đừng manh động.

Giang Nhất xác nhận hiện giờ Hồng Lôi có thể đã bị khống chế hoặc gặp phải tình huống khác, nhưng cơ thể vẫn là chính anh ta.

Không biết từ lúc nào anh Lôi lại quay người lại.

Khi đèn pin chiếu vào Hồng Lôi, nhìn bộ dạng của anh ta, Nha Nha và Nhiệt Ba trực tiếp hét lên kinh hãi.

“Anh Lôi, anh sao vậy?” Giang Nhất thử hỏi một câu.

Nguyên nhân không gì khác, bộ dạng hiện tại của anh Lôi thực sự quá đáng sợ.

Trên mặt anh ta treo hai hàng máu tươi đỏ rực.

Máu từ mắt chảy thẳng xuống cằm, không ngừng rơi xuống mặt đất.

Đôi mắt của anh Lôi không còn một chút thần thái nào, có cảm giác xám xịt, nhìn cực kỳ kinh dị.

Nghe Giang Nhất hỏi, Hồng Lôi ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Hả?

Có chuyện gì đâu!

Sao thế, Giang tiểu ca?" Nhìn bộ dạng của Hồng Lôi, tim mọi người đều thắt lại.

Đã thành ra thế này rồi mà còn bảo không sao?

Thấy thần trí của Hồng Lôi có vẻ đã khôi phục bình thường, Phong Hạo bước nhanh tới kiểm tra xem mắt anh ta có vấn đề gì không.

Lúc này Giang Nhất cũng không dám dùng đèn pin chiếu thẳng vào mắt anh Lôi, nhưng trời tối mịt thế này Phong Hạo cũng không kiểm tra được gì nhiều.

Nhưng may mắn là anh Lôi không biết sự thay đổi của bản thân, cũng không cảm thấy đau đớn.

Hóa ra chỗ máu đó đều chảy ra từ tuyến lệ, mắt của Hồng Lôi vẫn có thể nhìn thấy bọn người Giang Nhất.

Biết được tin này, Giang Nhất mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng câu nói tiếp theo của Hồng Lôi lại khiến trái tim vừa mới buông xuống của mọi người lại treo lên tận cổ.

Chương 233

Anh Lôi chỉ vào bức tường sau lưng nói: "Tôi thấy trên tường có một người phụ nữ.

Không chỉ ở đó có đâu, ở đây, ở kia, đâu đâu cũng có!" Nói xong, anh Lôi trực tiếp hôn quyết trên mặt đất.

Theo hướng ngón tay của anh Lôi lúc nãy, Giang Nhất nhìn sang.

Hồng Lôi chỉ vào toàn bộ bức tường của thạch thất!

Nếu lời của Hồng Lôi là đáng tin thì chẳng phải có nghĩa là bên trong các bức tường của thạch thất trong bức tượng đá thần bí này đều có một người phụ nữ sao!

Chuyện mà Giang Nhất có thể nghĩ tới thì những người khác cũng đã nghĩ ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhiệt Ba trở nên trắng bệch.

Cô ấy run rẩy nói với Giang Nhất: "Anh Giang, vậy ý của anh Lôi là quanh em toàn là những người phụ nữ đó sao?

Cũng không biết những người phụ nữ đó bị phong ấn bao lâu rồi, nhưng có khả năng họ đều ở trong tường nhìn chằm chằm vào chúng ta..." Nhiệt Ba chưa nói hết câu, Nha Nha đã bịt miệng cô ấy lại.

"Đừng nói nữa, đáng sợ lắm." Nhiệt Ba nói xong, lại nghĩ đến đàn rắn đang hổ báo cáo chồn bên ngoài, cái vẻ mặt chảy nước dãi của con đại xà kia khiến người ta nhớ mãi không quên.

Cộng thêm không khí khủng bố bên trong bức tượng đá thần bí hiện tại, trên mặt Nhiệt Ba cũng bắt đầu không ngừng vã mồ hôi lạnh.

Nhìn cảnh tượng hiện tại, Giang Nhất tâm trung ám đạo bất diệu.

Bởi vì hiện giờ không chỉ hình thế bên ngoài không tốt mà ngay cả sĩ khí của các thành viên bên trong cũng bắt đầu sa sút.

Tuy đã trải qua nhiều chuyện nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa như thế này.

Đám hắc xà và bức tượng đá thần bí này thực sự quá tà môn.

Không biết vì sao hắc xà không dám vào, nhưng chúng lại coi bảy người họ như bữa ăn trong túi.

Theo lời anh Lôi, bên trong thạch thất của bức tượng đá thần bí không biết đã phong ấn bao nhiêu người phụ nữ.

Vậy thì chắc chắn không thể ở lại đây thêm được nữa.

Phong Hạo vội vã chạy tới nói với mọi người: "Mau chuẩn bị đi, đám hắc xà kia lên rồi!" Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, Giang Nhất vừa nhắc đến hắc xà thì chúng đã lập tức xông lên.

May mà Hoàng Bác vẫn luôn bấm vào nhân trung của anh Lôi, lúc này anh ta mới từ từ tỉnh lại.

Nếu không thì cõng một người đàn ông to lớn thế này, Giang Nhất thực sự không có lòng tin có thể thoát được.

Lúc này Trương Thần Lộ nói: "Chúng ta không thể ở lại đây được nữa!

Bất kể đi đâu cũng phải mau chóng hành động trước đã!

Ngay cả khi phải đánh du kích với đàn rắn đó còn hơn là ở lại đây!" "Chờ đã!

Có khi tôi thực sự phải ở lại đây đấy!" Trương Thần Lộ vừa nói xong, Giang Nhất vội vàng giải thích ý kiến của mình.

"Bây giờ đi xuống dưới mà gặp đàn rắn đó thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

Chỉ cần mỗi con rắn phun cho chúng ta một ngụm độc dịch thôi là tôi đồ rằng đến xương cốt cũng chẳng còn.

Lũ rắn độc đó ngoài việc có vũ khí tấn công tầm xa, tốc độ di chuyển còn nhanh hơn chúng ta.

Cộng thêm việc có con hắc xà lớn kia chỉ huy trấn giữ, xác suất tôi thoát ra ngoài thực sự quá nhỏ.

Bên trong bức tượng đá này có quá nhiều lỗ hổng, tôi không thể nào bịt kín hết được.

Một khi có một chỗ sơ hở, lũ hắc xà đó có thể không ngừng tràn vào đánh chiến thuật tiêu hao với tôi, vắt kiệt thể năng và tinh lực của tôi.

Hiện tại tôi không có đủ quân nhu để chiến đấu với lũ rắn đó." Lời của Giang Nhất đã nhận được sự đồng tình của mọi người.

Phong Hạo nghe Giang Nhất giải thích xong dường như đã hiểu ý hắn.

"Anh muốn chủ động xuất kích sao?" "Đúng, chính là như vậy!

Tôi thấy thạch thất nơi tôi đang đứng có địa hình hiểm hóc, dễ thủ khó công.

Ở đây tôi có thể kiên trì thêm một lát." Giang Nhất biết điều này chỉ có thể giải quyết khốn cảnh trong thời gian ngắn, không phải là không còn cách nào khác, chỉ là không thích hợp để tung ra lúc này mà thôi.

Bởi vì Giang Nhất hiểu rõ tình hình ở đây như lòng bàn tay, nhưng lại không thể thể hiện ra khác thường so với mọi người.

Bất đắc dĩ, Giang Nhất mới phải làm như vậy.

Nha Nha ở bên cạnh cũng tán đồng lời của Giang Nhất.

Bởi vì nơi này có thể giúp họ để lại một đường lui.

Nếu chỉ lo cắm đầu chạy trốn, mấy người họ căn bản không chạy lại được lũ hắc xà.

Lúc nãy ai cũng thấy lũ hắc xà khao khát thức ăn đến mức nào rồi.

Vì đã biết tập tính đó của hắc xà nên Nha Nha cũng không ôm lấy một chút hy vọng nào vào việc chạy trốn.

Vậy nên chi bằng ở đây tận dụng địa hình thuận lợi mà quyết một phen với lũ hắc xà.

Chỉ cần hai ba người trấn giữ chỗ này, những người còn lại có thể vào trong thạch thất tìm xem có thuốc xua đuổi rắn không.

Dù sao người xây dựng nơi này cũng thừa biết ở đây có rắn, nên chắc hẳn sẽ có một số loại thuốc trị rắn được dự phòng trong thạch thất.

Chỉ cần tìm được chúng là mọi người đều có thể sống sót trở ra.

Trong khi thương lượng những chuyện này, mọi người đều chủ động khuân vác những khối đá hoặc bất cứ thứ gì có thể chặn được cửa hang.

Nhưng khi càng hiểu thêm về thạch thất này, lòng của bảy người cũng dần trở nên nguội lạnh.

Trong thạch thất có quá nhiều khe hở nhỏ!

Tiếng bụng của lũ hắc xà trườn sát mặt đất vang lên trong tai mọi người ngày càng rõ rệt.

Điều đó có nghĩa là lũ hắc xà đang ngày càng đến gần.

Không khí trở nên căng thẳng tột độ.

Chương 234

Thấy đội quân tiên phong của bầy rắn đã tới, Giang Nhất vội vàng kéo mấy người đang chặn cửa hang lại.

"Mau rút thôi!

Bầy rắn sắp lên rồi!

Mọi người đi trước đi, tôi cầm cự một lát!" Trước đó bọn Giang Nhất định sẽ chiến đấu với bầy rắn ở đây một trận.

Nhưng nhìn số lượng hắc xà, Giang Nhất cảm thấy mình đã nghĩ quá đơn giản rồi.

Đàn hắc xà dày đặc đó không ngừng thè cái lưỡi đỏ tươi ra.

Giống như một bầy chó săn đang bám đuổi sát sao theo mùi hương của con mồi.

Thậm chí chỉ vì một miếng thịt, chúng cũng không nỡ bỏ qua.

"Bát" một tiếng, Trương Thần Lộ rút thanh đồng kiếm ra, tuy không nói lời nào nhưng cô đã kiên định đứng bên cạnh Giang Nhất.

Hành động không lời đó nói rằng cô sẽ luôn ở bên cạnh Giang Nhất.

Phong Hạo cũng định góp vui, bướng bỉnh đứng bên cạnh Giang Nhất không chịu rời đi.

"Anh góp vui ở đây làm gì?" Giang Nhất có chút gắt gỏng nói với Phong Hạo.

Tình hình không cần nói nhiều, gia đình Trương Thần Lộ mấy đời đều làm nghề này, chắc chắn có một số kỹ năng bảo mạng.

Võ công trên người cũng không tồi, nên mới có thể được Giang

Nhất giữ lại.

Phong Hạo tuy là lính đặc chủng nhưng tình huống trong mộ đạo biến hóa khôn lường.

Những gì Phong Hạo học được trong quân đội phần lớn đều không áp dụng được.

Nhưng nếu nói thẳng thừng ra như vậy thì e là có chút chạm lòng tự ái.

Giang Nhất nảy ra ý kiến, nói với Phong Hạo: "Hiện tại tình hình của anh Lôi không tốt, anh Bác đang chăm sóc, nhưng còn có hai cô gái nữa.

Ngoài hai chúng tôi ra, anh là người có thân thủ tốt nhất.

Vì vậy tình hình bên trên nhờ cậy vào anh đấy." Phong Hạo nghe xong, nhìn sâu vào Giang Nhất và Trương Thần Lộ một cái rồi nói: "Được, tôi chờ ở trên!" Nói xong, anh ta không quay đầu lại mà đi luôn.

Lúc này, bầy rắn đã đến trước mặt Giang Nhất và Trương Thần Lộ.

Giang Nhất tay cầm Tiểu Thần Phong, Trương Thần Lộ cầm thanh đồng kiếm.

Khán giả trong livestream nhìn thấy một nam một nữ với tư thế hiên ngang, không khỏi thốt lên tán thưởng.

"Bảo kiếm tặng anh hùng, anh hùng sánh mỹ nhân!" "Xong rồi!

Tôi biết là màn che mờ đã được sắp xếp rồi!" "Anh Giang ngầu quá!

Bây giờ tôi tuyên bố, anh Giang do tôi bảo vệ!" Có người trực tiếp tặng quà luôn.

“Giang Nhất là thần tượng của tôi” tặng 100 quả tên lửa!

“Một tiếng anh Giang, cả đời anh Giang” tặng pháo hoàng gia x10!

“Giang Nhất quá đỉnh” tặng 20 chiếc du thuyền!

Trong khi không khí trong phòng livestream đang cực kỳ sôi nổi thì trong thạch thất, Giang Nhất và Trương Thần Lộ cũng chém rắn đến mỏi cả tay.

Ngoài việc cần cẩn thận tránh độc dịch do hắc xà phun ra, Giang Nhất và Trương Thần Lộ còn phải cẩn thận tránh những cái đầu rắn đã bị chém đứt.

Vì rắn là động vật máu lạnh, dù bị chém đứt đầu ngay lập tức, cái đầu đó vẫn có phản ứng.

Hiện tại số lượng rắn bị chém đầu quá nhiều, khiến Giang Nhất và Trương Thần Lộ trong thạch thất phải dè dặt, hết sức cẩn thận.

Nguyên nhân không gì khác, cả thạch thất này sắp bị xác rắn lấp đầy rồi.

Có lẽ đã bị bỏ đói quá lâu, có những con hắc xà thậm chí còn bỏ qua việc tấn công Giang Nhất và Trương Thần Lộ mà quay sang nuốt chửng cơ thể đồng bọn.

Cảnh tượng đó khiến Giang Nhất buồn nôn không thôi.

Điều đó cũng khiến trong lòng Giang Nhất thêm một tầng cảnh giác.

Bầy rắn vẫn không ngừng tràn vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Thần Lộ cũng đẫm mồ hai, Giang Nhất vội vàng kéo lấy cô ấy, bảo cô mau chóng thoát thân theo hướng Phong Hạo vừa đi.

Giá mà trong tay có đuốc thì tốt biết mấy!

Có thể một hơi tống khứ tất cả lũ hắc xà tà ác không nên tồn tại

trên đời này xuống suối vàng!

Vừa chạy lên trên, Giang Nhất vừa tìm cách ngăn chặn sự truy kích của bầy rắn.

May là ở các thạch thất đều có một số phiến đá.

Tuy không biết những phiến đá này vốn dùng để làm gì trong thạch thất, nhưng hiện tại trong tay Giang Nhất, chúng có thể được dùng để tạo chướng ngại vật hết mức có thể, nhằm giảm bớt tốc độ tiến lên của bầy rắn.

Thấy cách làm của Giang Nhất, Trương Thần Lộ cũng bắt chước làm theo.

Có điều cứ vừa chạy vừa làm như vậy, cộng thêm các lỗ hổng của thạch thất quá nhiều, Giang Nhất cho rằng việc làm này không phải là vô dụng nhưng cũng chỉ giảm được một chút tốc độ của bầy rắn chứ không thể giải quyết dứt điểm được.

Vấn đề cơ bản nằm ở chỗ địa thế nơi này vô cùng huyền bí, sau khi lên tới tầng đỉnh, Giang Nhất nhìn quanh bốn phía.

Trước mặt là một lối đi vô cùng chật hẹp, chỉ vừa đủ cho một người trưởng thành miễn cưỡng đi qua.

Hai bên lối đi này đều có ba gian thạch thất đổ nát, những thạch thất này cũng giống như những cái ở dưới, đều vô cùng thấp bé.

Lối đi dẫn lên đỉnh của bức tượng đá thần bí cũng nằm trong một hang đá ở phía cuối.

Đó là con đường duy nhất.

Thực ra vì bức tượng này đã có từ quá lâu nên phần đỉnh của nó bị phong hóa nghiêm trọng.

Con đường đi lên này đã được mẹ thiên nhiên dùng thời gian để

mở rộng ra.

Cũng có thể nói bức tượng đá này phần lớn là lộ thiên ở phía trên.

Chương 235

Nhìn từ bên ngoài, bức tượng đá thần bí chỉ có nửa cái đầu.

Không rõ nguyên nhân tại sao mà chỉ còn lại phần thân từ cổ trở xuống.

Còn phần bên trên chắc đã biến thành một đống đá vụn rồi.

Leo từ lối đi lên, có thể nhìn thấy những vách núi phẳng lì nhưng dựng đứng như thể được thần linh dùng vũ khí vung tay một nhát mà thành.

Bức tượng thần này tuy không còn phần đầu nhưng nếu đặt trên mặt đất thì nó rất cao.

Thế nhưng nếu đặt bức tượng đá thần bí này trong cái vực sâu dưới lòng đất này thì lại vẻ có chút nhỏ bé.

Vừa mới lên tới đỉnh bức tượng đá, Giang Nhất và Trương Thần Lộ đã thấy năm người còn lại ở đó.

Họ cũng đang nhìn quanh quẩn môi trường xung quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy ở vực sâu dưới đáy đất, bảy người phát hiện ra rằng trong vực sâu này, họ nhỏ bé như những con sâu bám trên cây vậy.

Ngoài việc không gian gây áp lực tâm lý cực lớn cho bảy người, tiếng quỷ khốc sói gào trong không khí cũng khiến người nghe phải rùng mình nổi gai ốc.

Do hẻm núi lớn dưới lòng đất này quá khổng lồ và trống trải nên tiếng luồng khí rít gào trong hẻm núi.

Lúc nãy ở dưới chân tượng đá, mọi người chưa cảm nhận được

những luồng khí này, giờ đứng trên đỉnh bức tượng đá thần bí, ai nấy đều cảm nhận được một áp lực khó tả.

Huống hồ trong những luồng khí đó còn lẫn lộn mùi lưu huỳnh từ núi lửa, khiến Hồng Lôi - người vừa hít một hơi thật sâu - cảm thấy như sắp lên tiên.

Anh Lôi vừa mới hồi phục được một chút, suýt nữa vì một hơi khí đó mà lại hôn quyết khứ.

Đối mặt với cảnh tượng như vậy, mọi người chỉ đành rút khỏi đỉnh tượng đá, lánh tạm ở tầng tiếp theo chưa bị sụp đổ.

May thay, không gian ở đây không có nhiều khe hở như thạch thất bên dưới.

Chỉ cần chặn được lối đi lên là bầy rắn sẽ không lên được.

Cộng thêm việc bên ngoài bức tượng đá thần bí vô cùng nhẵn nhụi và bằng phẳng nên bầy rắn không thể bò lên từ bên ngoài.

Giang Nhất vội vàng gọi Phong Hạo và Hoàng Bác dùng phiến đá chặn lối vào lại.

Hoàng Bác vẫn chưa yên tâm, còn chèn thêm mấy lớp đá lên trên phiến đá đó nữa.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng thạch thất một lượt, thấy không có bất kỳ khe hở nào để hắc xà chui vào được, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất.

Có thể thấy những người còn lại cũng đã thả lỏng hơn hẳn.

Giang Nhất thấy mọi người đang tận hưởng thời gian rảnh rỗi hiếm hoi này, tự nhiên cũng không nỡ làm phiền.

Bởi vì hắn biết những chướng ngại mà hắn và Trương Thần Lộ thiết lập ở phía dưới chỉ có thể cho họ một hai tiếng đồng hồ để thở

dốc mà thôi.

Sau một tiếng nữa, con xà vương trong bầy rắn sẽ dùng nước dãi của nó để ăn mòn phiến đá.

Với thể tích của con đại xà đó, đừng nói là mấy phiến đá mỏng, có chất thêm vài chục khối ở cửa hang cũng chẳng ích gì.

Dù sao nước dãi mà con đại xà đó phun ra cũng có thể ăn mòn xuyên thấu những phiến đá này.

Hiện giờ đang ở trên đỉnh cao nhất, cũng không thể đi xuống từ bên ngoài bức tượng đá được.

Vì bức tượng đá này vừa dốc vừa yếu.

Nếu không cẩn thận bước hụt một cái thì khó mà sống sót được.

Vì vậy Giang Nhất chuẩn bị dẫn dắt họ phát hiện ra bí mật ở đỉnh này.

"Mau nhìn đây này, ở đây có chút khác lạ!" Giang Nhất dùng đèn pin chiếu ra sau lưng mình, ánh mắt của những người còn lại cũng bị câu nói đột ngột của Giang Nhất làm cho hứng thú.

Ở trên đỉnh tượng đá này, ai cũng thừa hiểu là không còn đường lui nữa rồi.

Nếu ở trên đỉnh này mà có phát hiện gì mới thì rõ ràng khốn cảnh hiện tại sẽ có biến chuyển!

Đáng sợ nhất không phải là sự thay đổi.

Dù sao thì cũng chẳng còn tình huống nào tồi tệ hơn hiện tại nữa rồi!

Sáu người còn lại vây quanh.

Nhờ ánh đèn pin của Giang Nhất, họ mới thấy trên vách đá sau

lưng Giang Nhất có một số hoa văn ngoằn ngoèo!

Những hoa văn này nhìn qua không giống vân đá, mà giống như do con người dùng công cụ không rõ tên khắc lên.

Vì những vết xước này trên đá có mặt cắt không bằng phẳng, nên Giang Nhất phán đoán công cụ của người khắc ra những hình vẽ này không tốt lắm.

Bởi vì nếu dùng xẻng công binh trong tay Hồng Lôi thì chỉ có thể khắc ra một vết xước sâu trên vách trong của bức tượng đá, vết cắt phải bằng phẳng mới đúng.

"Người Ma Quốc đã khắc thứ gì đó ở đây!" Hồng Lôi kích động hẳn lên.

"Mau mau mau!

Giang tiểu ca xem thử cái này có mật đạo nào có thể thông xuống dưới chân tượng đá không!

Hoặc là có cách nào xua đuổi lũ rắn không!" Lý tưởng thì đầy đặn, thực tế lại gầy gò.

Chưa đợi Giang Nhất lên tiếng, Hoàng Bác đã lạnh lùng dội một gáo nước lạnh vào Hồng Lôi.

"Được rồi đấy!

Đường thông ra thế giới bên ngoài mà ông tưởng là chữ viết ông nhìn là hiểu ngay được à?" Hồng Lôi không tin vào tà thuyết đó.

"Hoàng Bác, ông không nhìn hiểu là do ông không có văn hóa, không có nghĩa là Giang tiểu ca cũng vậy.

Giang tiểu ca, chắc cậu đọc được mấy chữ Ma Quốc này chứ?" Ánh mắt Hồng Lôi tràn đầy kỳ vọng.

Nhưng làm Hồng Lôi thất vọng là Giang Nhất lắc đầu nói: "Tôi

chưa từng nghiên cứu về chữ viết của Ma Quốc." Biết được bản đồ vượt ải và bí kíp đã là tốt lắm rồi, còn về chữ viết ư?

Giang Nhất chỉ biết là thiên phú ngôn ngữ của mình rất kém.

Dù sao đi nữa thì đây cũng là một phát hiện mới.

Chương 236

Mọi người đều không muốn bỏ cuộc.

Vì vậy họ tìm một ít đất trắng dưới đất, bảy người họ đem đất trắng đó bôi lên những dấu vết trên tường.

Do bên trong bức tượng đá thần bí quá tối, bôi đất lên những vết khắc đó có thể giúp họ nhìn rõ hơn những gì người khắc muốn biểu đạt.

Những vết khắc ở bên này còn chưa bôi xong, Nha Nha ở bên cạnh đã kinh ngạc thốt lên: "Chị Lộ, ở đây cũng có này!" Ở đâu cũng có!

Mọi người dứt khoát chia nhau ra xem các bức tường khác có vết khắc không.

"Chỗ tôi có!" Hoàng Bác là người đầu tiên tìm thấy vết khắc trên một bức tường.

"Chỗ em cũng có!" Người thứ hai tìm thấy là Nhiệt Ba.

"Tôi tôi tôi, tôi cũng phát hiện ra rồi!" Đó là giọng của Hồng Lôi.

Nha Nha cũng phát hiện ra, cô tinh ý nói: "Em tìm thấy rồi!" Sau đó, Trương Thần Lộ và Phong Hạo cũng tìm thấy một số vết khắc trước vách tường.

Hóa ra những chỗ có vết khắc đều là những bức tranh!

Tôi nhất định phải biết những vết khắc này kể về điều gì?

Biết đâu lại có lối thoát!

Giang Nhất đưa ra ý kiến trước tiên.

Trương Thần Lộ tiếp lời: "Dù sao cũng không ra được, chi bằng

cứ xem thử những thứ này kể về cái gì!" "Đúng!

Có làm quỷ cũng phải làm con quỷ hiểu biết!" "Phi phi phi!

Nói cái gì thế hả anh Lôi!" Hoàng Bác đánh nhẹ vào người Hồng Lôi một cái.

"Anh Lôi, anh muốn làm quỷ thì cứ đi tìm mấy con đại xà kia mà chơi!

Em còn muốn sống đây này!" Phong Hạo vốn tính tình bộc trực cũng không nhịn được mà mắng Hồng Lôi, dù sao thì cái câu này cũng quá đáng bị mắng rồi.

Thấy mình dường như đã gây ra sự phẫn nộ trong nhóm, Hồng Lôi cười gượng: "Tôi sai rồi, mọi người tha cho tôi lần này đi!" Tuy không khí tại hiện trường rất căng thẳng, nhưng người trong phòng livestream lại vô cùng vui vẻ: "Ha ha ha, bị pha xử lý của anh Lôi làm cho đứng hình luôn." "Chà, Hồng Lôi vừa xuất hiện là cả thế giới thay đổi liền." "Hai câu nói đùa của anh Lôi đúng là tuyệt đỉnh.

Không xong rồi, thảm quá đi mất.

Tôi phải tặng quà cho Giang tiểu ca thôi!" Vừa dứt lời, người xem vừa phát ngôn đó đã tặng ngay mười mấy phát Siêu Hỏa...

Khi một người sắp rơi vào tuyệt cảnh, khát vọng cầu sinh sẽ vô cùng mãnh liệt.

Khi bảy người cùng muốn cầu sinh, hiệu suất làm việc nhanh đến mức đáng kinh ngạc.

Chỉ trong vài phút, những chỗ có vết khắc trên vách đá đã được mọi người bôi kín hết.

Bộ mặt thật của những vết khắc đó cũng dần lộ diện trước mắt mọi người.

Cũng không biết người khắc lại những dấu vết này mang tâm lý thế nào mà nét chữ vô cùng cẩu thả, thậm chí có phần vội vàng.

Tuy vậy, từ những hoa văn đó, bảy người vẫn lờ mờ nhận ra một khung cảnh.

Một người phụ nữ đang khắc họa trên vách tường.

Phụ nữ!

Vách tường!

Trương Thần Lộ dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

"Chẳng lẽ, chẳng lẽ những vết khắc này đều là do những người phụ nữ trong vách tường đó tự tay khắc lại sao?

Vậy chẳng phải anh Lôi nói đúng sao!

Bên trong mỗi bức tường đều có một người phụ nữ!" Tuy Trương Thần Lộ không giống những cô gái bình thường, gan dạ hơn nhiều, nhưng khi gặp phải tình huống như thế này, cô cũng không nén nổi sự bàng hoàng trong lòng.

Khi cô nói ra suy đoán của mình, những người còn lại đều xôn xao.

"...Quá tàn nhẫn rồi!

Bên trong bức tượng đá thần bí này không biết có bao nhiêu thạch thất, nếu bên trong bức tường của mỗi thạch thất đều có một người phụ nữ.

Vậy nơi này không biết có bao nhiêu sinh mạng vô tội!" Con số này vừa đưa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Phải biết rằng bên trong bức tượng đá thần bí này không biết có bao nhiêu thạch thất, nhìn sơ qua đã thấy dày đặc rồi.

Vậy thì số phụ nữ chết thảm ở đây còn nhiều hơn cả số thạch thất!

Không ít khán giả trong livestream cũng cảm thấy rùng mình như đang ở trong đó: "Đừng có dọa tôi chứ!

Tôi nhát gan lắm, không chịu nổi đâu!

Trời đất ơi, tôi không dám xem nữa, thật sự là không dám luôn.

Ma Quốc bị diệt vong là đáng lắm!

Những chuyện tàn nhẫn vô nhân đạo như vậy mà cũng làm ra được, đúng là táng tận lương tâm!" Trương Thần Lộ vừa dứt lời, Phong Hạo lập tức phản bác lại.

"Cũng có thể là một người vẽ thôi, mọi người đừng có tự dọa mình nữa.

Phải kiên trì với chủ nghĩa duy vật chứ!" Câu nói của Phong Hạo đã tiếp thêm một tia hy vọng cho khán giả trong livestream.

"Đúng vậy, xem kỹ lại đi, chắc là cùng một người vẽ thôi.

Chà, chuyện kinh dị như vậy sao lại xảy ra được chứ, chắc là một người vẽ hết thôi!" Nhưng làm các cư dân mạng thất vọng là nét vẽ và hoa văn trên những vách đá đó rõ ràng không phải là phong cách của cùng một người.

Đáng sợ hơn là những hoa văn này có cái mới cái cũ, dường như trải dài qua nhiều năm.

Dựa trên những hoa văn còn khá mới, có thể phán đoán rằng chúng đều ghi lại cùng một sự kiện, chỉ có điều do những người khác nhau thực hiện việc lặp đi lặp lại mà thôi.

Xem xong năm sáu gian thạch thất, bảy người cảm thấy đã hiểu được hòm hòm rồi.

Mỗi bức tường khác nhau trong thạch thất, hoa văn trên đó đều là những nét bút khác nhau.

Chương 237

Điều này chứng minh rằng mỗi bức tường đều do một người phụ nữ khác nhau khắc họa.

Thực ra dựa vào những điều này, thứ có thể phán đoán được là rất ít.

Nhưng để mọi người hiểu rõ hơn về tình hình này, Giang Nhất đành phải đưa ra những suy luận từ nguyên tác.

Những người phụ nữ đó sinh ra đều không có Quỷ nhãn, nên bị giam cầm ở nơi này.

Tại đây, họ đều bị yêu cầu phải khắc lại những ký ức sâu đậm nhất trước khi chết lên vách tường để làm minh chứng cho cuộc đời mình.

Sau khi khắc xong, những người phụ nữ này bị yêu cầu phải tự đâm mù đôi mắt mình, đem máu tươi trong mắt bôi lên những vết khắc trên vách tường.

Cứ thế họ kết thúc hành trình cuối cùng của sự sống.

Tiếp theo, họ sẽ bị đưa xuống tầng thấp nhất của bức tượng đá, bị trói lên những cột đá lớn để làm mồi cho rắn.

Nói cách khác, họ trở thành những vật tế phẩm.

Giang Nhất vừa đưa ra suy luận xong, sắc mặt của mọi người đã có sự thay đổi cực lớn.

Những nam giới như Phong Hạo thì còn đỡ, chứ Nha Nha và Nhiệt Ba thì không thể chịu đựng nổi nữa.

Nghĩ đến việc vừa rồi mình đem đất trắng bôi lên những nơi như

thế, hai cô gái không khỏi rùng mình sợ hãi.

Có thể thấy họ thực sự đã bị dọa cho khiếp vía rồi.

Giang Nhất nhìn hướng Phong Hạo, Hồng Lôi và Hoàng Bác, phát hiện cả ba người cũng đang cố gắng giữ bình tĩnh.

Duy chỉ có Trương Thần Lộ, vì từ nhỏ đã tiếp xúc với những chuyện này ở nhà nên thần sắc có vẻ tự nhiên hơn.

Nhưng Giang Nhất vẫn thấy rõ đôi tay của cô không ngừng xoa vào nhau, cho thấy sự bất an trong lòng.

Trong cái không gian khép kín và u ám này, từng có những người phụ nữ không tên tuổi bị ép buộc phải làm những chuyện như vậy.

Trạng thái hiện giờ của đám người Hồng Lôi đều không ổn chút nào.

Để đánh lạc hướng sự khó chịu của mọi người, Giang Nhất vội vàng chuyển chủ đề.

"Ngoài những chuyện này ra, tôi còn thấy một số thứ từ những vết khắc của những người phụ nữ đó." Hồng Lôi là người thích nghi nhanh nhất, anh cố gắng xua tan cảm giác bất an trong lòng, gượng dậy sự hứng thú và hỏi: "Giang tiểu ca, lúc này rồi đừng có giấu giếm nữa, mau nói đi, cậu phát hiện ra gì rồi?" Tuy những người khác vẫn chưa thoát khỏi bầu không khí áp bức đó nhưng họ đều nhìn về phía Giang Nhất.

"Tôi phát hiện ra ngoài nội dung giống nhau, những vết khắc này dường như đều đang ẩn giấu một thông tin.

Thông tin này thực sự được ẩn giấu rất kỹ, nếu không phải lúc nãy tôi nhìn kỹ một lúc thì chắc chắn không thể phát hiện ra được.

Thông tin này nói rằng..." Giang Nhất vừa mới định mở miệng thì

lại nghe thấy tiếng phiến đá bị cạy ra.

Sắc mặt hắn biến đổi: "Không xong rồi, bầy hắc xà sắp lên tới đây rồi!" Kèm theo đó là tiếng phiến đá rơi xuống tầng dưới "oanh long oanh long", cái đầu của con đại xà khổng lồ cũng xuất hiện trước mặt bảy người.

Nó chỉ nhẹ nhàng phun một cái, những phiến đá đó liền như làm bằng đậu phụ, không ngừng rơi xuống những mảnh đá vụn.

Trên những mảnh đá vụn đó lập tức mọc ra những loài nấm độc rực rỡ.

Nấm độc vừa mới mọc ra đã biến thành một vũng chất lỏng.

Chất lỏng đó có tính ăn mòn cực mạnh, chỉ sau vài giây, những phiến đá dính phải chất lỏng đó liền biến thành những cái tổ ong đầy lỗ thủng.

Con đại xà không ngừng mở rộng hang động, một số con hắc xà có thể hình nhỏ hơn đã chui lên được.

Tuy không thể nói tốc độ của những con hắc xà nhỏ này nhanh như chớp nhưng khi chúng trườn giữa các vách đá thì cũng nhanh như một tia sáng đen vậy.

Cơ thể hơi lùi về phía sau, từng con hắc xà như những chiếc lò xo đang bật nhảy.

Cũng may Giang Nhất nhanh mắt nhanh tay, rút Tiểu Thần Phong ra không ngừng vung vẩy trước mặt mọi người.

Những con hắc xà đó như mưa rụng, lũ lượt rơi xuống đất.

Nhưng đám rắn này dường như biết mình là quân tiên phong, hay nói cách khác là đi chịu chết, nên chúng đều cố hết sức bật nhảy về phía bảy người bọn Giang Nhất.

Điều này làm Giang Nhất không khỏi tắc lưỡi khen ngợi, dù sao thì việc lũ hắc xà vốn dĩ ích kỷ và tàn bạo này lại có thể thể hiện tinh thần tập thể vào lúc này là điều ngoài dự tính.

Nhưng Giang Nhất cũng biết lúc này không phải là lúc tán dương tinh thần của kẻ thù, hắn chỉ có thể hét lớn bảo những người còn lại mau chóng tiến về phía đỉnh của bức tượng đá thần bí.

"Mau đi lên trên đi, bầy rắn sắp tới rồi!" Số lượng rắn thực sự quá nhiều.

Vì vừa rồi con hắc xà lớn kia mở hang động không lớn nên những con hắc xà có thể hình to hơn một chút không vào được.

Nhưng hiện tại, hang động đó đã đủ rộng để bất kỳ con hắc xà nào cũng có thể chui vào.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, bảy người đều vội vàng chạy lên trên.

Lúc này, Nha Nha đột nhiên nói thêm một câu: "Anh Giang, câu nói vừa nãy anh chưa nói hết mà!" Đến nước này rồi mà Nha Nha vẫn còn nhớ đến cái thông tin ẩn giấu trong những vết khắc của những người phụ nữ đó.

Giang Nhất đối thử, chích năng báo dĩ khổ tiếu.

"Lời nguyền!

Đó là lời nguyền của những người phụ nữ bị ép chết đó đối với hải vực Ác La!

Nha Nha, mau lên đi!

Lên trên rồi anh sẽ nói!

Nếu không là không còn cơ hội đâu!" Dù biết chạy lên trên cũng là đường cùng, nhưng hiện tại đã không còn lối thoát nào khác.

Chỉ cần không phải là vách đá dựng đứng thì bảy người họ đều sẽ cắm đầu chạy về phía trước.

Nhưng có chạy thì cũng chạy đi đâu được chứ?

Trên đỉnh tượng đá, sáu người ngơ ngác nhìn nhau.

Giang Nhất là người cuối cùng lên tới, thấy mọi người đều đang nhìn nhau trân trân, hắn không nhịn được mà hét lên: "Làm gì thế hả!

Mau giúp một tay đi!" Bởi vì lúc đi lên, lối đi đó không lớn lắm, trên đỉnh bức tượng đá thần bí lại có rất nhiều phiến đá và đá vụn.

Chỉ cần chặn được hang động bằng phiến đá rồi dùng đá tảng để tăng trọng lượng là bảy người họ có thể kiên trì được thêm một thời gian nữa.

Chương 238

Nhưng chỉ chậm một chút thôi, ngay khi vừa mới đậy phiến đá lại, đã có hai con hắc xà nhỏ xíu bay như bay về phía mọi người.

Giang Nhất biết lúc này rút đao không kịp nữa rồi, hắn chỉ có thể tiện tay cầm lấy chiếc ba lô bên cạnh mà quất bay lũ rắn.

Để cho an toàn, Giang Nhất trực tiếp ném luôn chiếc ba lô xuống dưới tượng đá.

Đến lúc rồi!

Giang Nhất tranh thủ vài phút ngắn ngủi để giảng giải cho mọi người về lịch sử Ma Quốc, vì điều này có quan hệ rất lớn đến việc chạy trốn sau này.

Hiện tại trong đội có ba người phụ nữ, cần phải chuẩn bị cho tốt.

"Ma Quốc sùng bái con mắt, nên trong các đồ đằng đều có sự hiện diện của con mắt rỉ máu.

Một chủng loại khiến cho tế phẩm chảy máu, giải thoát linh hồn.

Nhưng chế độ thần quyền như vậy tồn tại quá lâu rồi, người dân bắt đầu nảy sinh sự hoài nghi với tín ngưỡng đó.

Bởi vì thế giới không giống như những gì thần quyền tuyên truyền, họ cảm thấy sự hy sinh là vô giá trị.

Nhưng tầng lớp thượng lưu của Ma Quốc nắm giữ võ lực tuyệt đối nên không có cách nào để kháng cự.

Vì vậy trước khi chết họ sẽ lén lút khắc lại những lời nguyền.

Việc khắc lời nguyền lên những vách đá màu đen này rất khó bị phát hiện, tôi tin mọi người cũng cảm nhận sâu sắc điều đó.

Về sau, chế độ thần quyền càng lúc càng điên cuồng, số người khắc lời nguyền cũng càng nhiều hơn." Giang Nhất chưa nói hết, anh Lôi đã cướp lời: "Giang tiểu ca, lúc này rồi đừng có phổ cập kiến thức cho tôi nữa.

Có cách nào thoát ra được thì nói thẳng đi." Tôi mà nói ra cách thoát được thì e là mọi người chẳng tin đâu!

Nếu không phải đã xem nguyên tác thì trong tình huống như thế này mà có người tiết lộ trước tình tiết phim để thoát được thì đúng là xàm xí!

Giang Nhất vô nại tiếu liễu tiếu, "Anh Lôi, anh phải nghe hết lời tôi nói thì mới biết làm sao để thoát ra được chứ!" Giang Nhất tiếp tục: "Hải vực Ác La lúc nãy tôi tin mọi người đều có ấn tượng, nơi đó rõ ràng đã bị hủy diệt bởi một trận đại tai nạn.

Ký hiệu của những lời nguyền đó lại được khắc bên trong bức tượng đá thần bí này, có phải là trùng hợp không?

Tôi nghĩ là không!

Cuối cùng tôi chỉ có thể nói, quốc gia cổ đại này bắt nguồn từ sự sùng bái con mắt, nhưng cũng chính vì con mắt mà bị diệt vong." "Anh Giang, nói vậy cũng như không nói gì mà!" Ngay cả Nha Nha cũng đứng bên cạnh hùa theo lời của anh Lôi.

"Đúng vậy, Giang tiểu ca, nói cho rõ ràng chút đi!

Đừng có để tôi phải đoán mò nữa!" Đó là giọng của Hoàng Bác.

Nói thật lòng, Giang Nhất cũng chẳng muốn nói lấp lửng như vậy.

Khổ nỗi nếu nói toẹt ra cách để thoát được thì chẳng khác gì là nhà tiên tri cả, dễ khiến người khác cảm thấy có gì đó không đúng.

Những người khác đang định tiếp tục hỏi vặn Giang Nhất thì lúc

này, những tảng đá ở cửa hang lại phát ra âm thanh.

Nhìn về phía cửa hang, chỉ trong vài giây, phiến đá đó đã bị con hắc xà lớn ăn mòn gần hết.

Sắp tới rồi!

Ba chữ này hiện lên trong tâm trí của mỗi người.

Chỉ có điều so với những người khác, Giang Nhất càng thấu hiểu rõ hơn hy vọng sống sót duy nhất là gì!

Không còn đường lui nữa rồi!

Lần này thực sự không còn đường lui nữa rồi!

Với sáu người còn lại, nếu đường lui không bị cắt đứt trong bức tượng đá thần bí thì hiện tại họ đã không còn lối thoát nào cả!

Bởi vì không thể nào nhảy xuống từ bức tượng cao như thế được, nhảy xuống thì chắc chắn là tan xương nát thịt.

Tất cả mọi người đều dán mắt vào cái hang động đó, có thể thấy lũ hắc xà đang quấn lấy nhau trong bầy rắn.

Trong khoảnh khắc đó, không gian tĩnh lặng lạ kỳ.

Nhưng đột nhiên, vào chính cái khoảnh khắc tĩnh lặng tuyệt đối đó, trong vực sâu chợt vang lên tiếng răng rắc răng rắc.

Ban đầu tiếng động đó rất nhỏ khiến mọi người đều không cảm nhận được.

Nhưng chỉ vài giây sau, tiếng răng rắc răng rắc đó đã vang vọng khắp hẻm núi.

Đến lúc rồi!

Giang Nhất hét lớn với những người còn lại: "Đây chắc hẳn là con đường sống duy nhất!

Nhìn hẻm núi bên cạnh kìa!

Hẻm núi đang chuyển động!" "Hả!

Hẻm núi mà cũng biết chuyển động sao?" Anh Lôi và Nha Nha kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì cảnh tượng trước mắt thực sự quá hùng vĩ.

Một hẻm núi cao và dốc không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nay toàn bộ đang không ngừng rung chuyển.

Nhiệt Ba tinh mắt nhìn thấy trên đỉnh bức tượng đá thần bí, những mảnh đá vụn đang không ngừng nhảy nhót.

Dùng đèn pin chiếu vào hai bên hẻm núi, bọn Giang Nhất nhìn thấy rõ ràng những khối nham thạch lớn đang không ngừng trượt xuống.

Những khối nham thạch cứng rắn đó như thể là công trình kém chất lượng, cứ thế không ngừng rơi xuống mặt đất.

Dần dần, nham thạch rơi xuống ngày càng nhiều, dưới ánh đèn pin không biết có thứ gì lấp lánh đang phản xạ lại ánh sáng.

Anh Lôi ở bên cạnh ôm chặt chiếc xẻng công binh, lẩm bẩm một mình: "Xong rồi, Giang tiểu ca cũng phát điên rồi.

Hôm nay tôi phải bỏ mạng ở đây sao.

Chi trước bắc diện hữu thủy, yếu vãng bắc tẩu hội hữu hoạt lộ, hiện tại chích năng tại lý đẳng tử." Giang Nhất thể chất dị vu thường nhân, thính lực dã dị thường mẫn tiệp.

Nghe anh Lôi đang nói những lời nản chí tại chỗ, Giang Nhất cảm thấy rất buồn cười.

Chương 239

Phải rồi, vị đại ca trong chương trình thực tế đó còn có một mặt khác nữa...

ừm, nhát gan thật sự.

Đến lúc này rồi cũng không cần thiết phải giấu giếm mọi người nữa.

Giang Nhất gào khản cả cổ với sáu người họ: "Mau lên, tìm thứ gì chắc chắn nhất xung quanh mình đi!

Không phải núi lở đâu, là đại hồng thủy sắp tới rồi!

Nước ở hồ ngầm sắp phun trào rồi, nhất định phải tìm chỗ tốt, cố định chắc chắn cơ thể mình vào!

Nếu không sau khi đại hồng thủy quét qua thì khó mà sống sót được ở nơi đó!" Đại hồng thủy!

Mọi người đã thấy hy vọng.

Chỉ cần đừng để mình phải bỏ mạng trong bụng rắn thì cái gì họ cũng thấy được!

Lúc này, bầy hắc xà đã phá vỡ được phiến đá ngăn trở, bắt đầu trườn về phía bảy người.

"Oanh long long..." Đột nhiên tiếng động đó vang lên.

Giang Nhất không biết lũ rắn có thính giác hay không, nhưng hắn cảm thấy màng nhĩ của mình sắp bị đánh thủng rồi.

Ngay cả Giang Nhất còn biểu hiện như thế, những người còn lại còn tệ hơn nhiều.

Ai nấy đều đau đớn bịt tai, nằm bò ra đất không nhúc nhích được.

Bầy rắn dường như cũng vì tiếng động đột ngột đó mà bị chấn động, đứng ngây người tại chỗ không dám động đậy.

Nếu không thì Giang Nhất thực sự không dám bảo đảm có thể bảo vệ được sự an toàn cho sáu người còn lại.

Có thể nhìn thấy bằng mắt thường là đại hồng thủy cuối cùng đã quét tới.

Dòng sông như dải ngân hà mang theo lượng hơi nước lớn, khí thế hừng hực lao về phía bức tượng đá thần bí.

Bức tượng đá này vốn dĩ trên nặng dưới nhẹ, thế là lập tức chao đảo, có vẻ như sắp bị đánh sập bất cứ lúc nào.

Phải nói rằng đối mặt với trận hồng thủy ngút trời như thế này thì dù bức tượng đá có lớn đến đâu cũng chẳng có ích gì.

"Mau bám chặt lấy tượng đá!

Phải bám chặt lấy tượng đá mới sống sót được!" Giang Nhất một lần nữa cảnh báo mọi người.

Bởi vì hiện tại tượng đá đang chao đảo vô cùng dữ dội, ngoài việc bám chặt lấy tượng đá ra thì không còn cách nào khác để giữ mạng.

Trong lúc hỗn loạn, không biết ai đã hét lên một câu: "Sắp đổ rồi!" Chỉ thấy bức tượng đá khổng lồ, cao ngất ngưởng bắt đầu từ từ nghiêng đi, đổ về phía vách đá bên cạnh.

Nó đổ nghiêng một góc khoảng 45 độ thì dường như đã bị mắc lại.

Lúc này, Nhiệt Ba sức cùng lực kiệt, dần dần trượt xuống phía dưới tượng đá.

Giang Nhất vội vàng nắm chặt lấy Nhiệt Ba, ngăn không cho cô trượt xuống.

Nếu cứ có thể mắc kẹt như vậy thì khả năng sống sót của bọn Giang Nhất là rất lớn.

Bởi vì mặt ngoài của tượng đá tuy nhẵn nhụi nhưng hiện tại nó đang ở góc 45 độ, tuy có dốc một chút nhưng đợi nước rút đi, chỉ cần cẩn thận một chút đi xuống là không vấn đề gì cả.

Nhưng tình hình hiện tại, vách đá mà bức tượng dựa vào lại không chắc chắn như vậy.

Vừa rồi nham thạch rơi đầy đất đã khiến cấu trúc của nó thay đổi.

Giờ đây cộng thêm việc nước từ trong vách tường không ngừng phun ra nên càng làm hư hại cấu trúc của vách đá.

Trong tình huống như vậy, trên vách đá đang không ngừng rơi xuống từng mảng lớn đá vụn.

Ngoài những chuyện này ra, Giang Nhất cảm thấy mùi lưu huỳnh trong không khí đậm đặc hơn.

Trong không khí đột nhiên xuất hiện một lượng lớn hơi nước, những hơi nước này mang theo nhiệt độ cao, khiến hẻm núi vốn nhìn rõ mồn một nay trở nên mờ mịt một dải.

Giang Nhất nhìn về phía nơi đang bốc hơi nước trong hẻm núi, phát hiện dung nham đang từ từ chảy trên mặt đất.

Nơi dung nham hiện diện đã làm bốc hơi sạch sành sanh những dòng nước bên cạnh.

Giang Nhất bàng hoàng nhận ra, núi lửa hoạt động đã phun trào vào lúc này rồi!

Tình hình ngày càng trở nên tồi tệ!

Hiện tại xung quanh là bầy rắn, dưới chân là nước lũ và nham thạch chảy ra từ lòng đất, không khí tràn ngập hơi nước dày đặc che

khuất tầm nhìn của mọi người.

Nhiệt độ của những hơi nước này cực cao, trong môi trường như vậy, cảm giác như đang bị hấp trong phòng xông hơi.

Khán giả trong phòng livestream cũng bắt đầu nóng nảy.

Do hơi nước quá nhiều, camera trên vai mọi người cũng mờ mịt không nhìn rõ.

Sau khi tiến vào bức tượng đá thần bí đó, tín hiệu cứ chập chờn đứt quãng.

Trước đó, khi mọi người bị dồn vào đường cùng, đã có người trong phòng livestream gào thét gọi đội cứu hộ.

Họ ngây thơ cho rằng đội cứu hộ chỉ cần mang theo súng phun lửa hoặc thuốc đuổi rắn là có thể xua tan bầy rắn.

Nhưng đối mặt với sự tồn tại như thiên tai hiện giờ, phòng livestream cũng im bặt.

Tất cả mọi người đều đang thầm cầu nguyện cho nhóm của tôi, hy vọng chúng tôi có thể bình an trở về.

Có một việc tôi vẫn chưa nói với những người còn lại.

Hiện tại không thể xuống nước được, vì sự hiện diện của nham thạch đã khiến nước bị đun sôi.

Nếu không cẩn thận rơi xuống nước, chắc chắn sẽ bị luộc chín ngay lập tức, chết không thể nào chết hơn.

Tình huống hiện tại đúng là lên trời không lối, xuống đất không môn.

Đúng lúc này, Phong Hạo lớn tiếng hét lên: “Nhìn kìa, đằng kia có cái gì đó!”.

Chương 240

Tôi vội vàng nhoài người nhìn theo hướng tay Phong Hạo chỉ.

Tuy sương mù rất lớn, nhưng dựa vào thị lực của mình, tôi thấy giữa vách đá xa xa có một thứ gì đó màu trắng.

Thấy rồi!

Chính là cây cầu đó!

Trong nguyên tác, bên cạnh bức tượng đá thần bí có một cây cầu đá.

Nhưng tôi vừa mới khổ sở tìm kiếm mãi mà không thấy, hóa ra là Phong Hạo đã nhìn thấy và chỉ ra.

Cũng chẳng quản thứ màu trắng kia có phải cầu đá hay không, lúc này chỉ có thể đánh cược một ván thôi!

Tôi vội vàng thúc giục mọi người nhảy lên vách đá, chuẩn bị tiến đến chỗ màu trắng kia để xem cho rõ.

Khi chậm rãi tiến lại gần, nhìn kỹ mới thấy, cây cầu màu trắng kia cư nhiên lại là bộ xương khổng lồ của một sinh vật có cột sống cực dài!

Đúng rồi!

Bộ xương sinh vật này chính là cây cầu trong nguyên tác!

Đó cũng là con đường duy nhất để bảy người chúng tôi tìm đường sống!

Vì đá vụn trên vách đá không ngừng rơi xuống, dẫn đến núi non bắt đầu sụp đổ, bức tượng đá thần bí cũng theo sự tan vỡ của vách đá mà trượt dần xuống dưới.

Tình hình cực kỳ khẩn cấp.

Nếu không nhanh chóng dùng bộ xương sinh vật khổng lồ này làm cầu để sang bờ bên kia, thì cơ bản là không còn cơ hội sống sót.

Mặc dù bộ xương hóa thạch làm cầu này nhìn có vẻ không mấy kiên cố, nhưng hiện tại nó là con đường sống duy nhất.

Tuy rằng điểm kết nối của cầu đá nằm trong một hang động nhỏ giữa vách núi, nhưng mọi người đều hiểu rằng, chỉ cần sang được đó, xác suất thoát thân sẽ tăng lên rất nhiều.

Hiểu thì hiểu, nhưng không phải ai cũng có dũng khí để đi qua cây cầu đó.

Ngay cả một người đàn ông thép như Phong Hạo, khi đứng trước cầu đá, nhìn dòng nước sôi sùng sục bên dưới cũng ngập ngừng không dám bước.

Không còn cách nào khác, nếu chân mà trượt một cái thì đúng là ứng nghiệm câu: "Sai một ly đi một dặm", một lần sảy chân hối hận ngàn đời!

Ngay cả người có tố chất tâm lý tốt như Phong Hạo còn thế, huống chi những người khác.

Ngoại trừ tôi ra, tất cả mọi người đều đang "khiêm nhường" nhường nhịn lẫn nhau.

"Anh Bác, anh đi trước đi, em biết anh là người Thanh Đảo, gan dạ hơn người, lại thạo bơi lội nữa." – Tiếng của anh Lôi vang lên.

"Tôi thạo bơi lội thật, nhưng tôi không thạo bơi trong nước sôi đâu nhé!" – Hoàng Bác có chút bất lực đáp lại.

Đừng nhìn anh Lôi bình thường ra vẻ trời không sợ đất không sợ, nhưng đối mặt với tình cảnh này, anh ấy còn nhát gan hơn ai hết.

Thấy Hoàng Bác dứt khoát từ chối, anh Lôi lại chuyển mục tiêu sang Phong Hạo.

Thấy anh Lôi đang nhìn mình với ánh mắt không mấy tốt lành, Phong Hạo rùng mình một cái, không đợi anh Lôi kịp nói đã từ chối ngay: "Anh Lôi, em... em cũng không được đâu!

Đừng nhìn em!".

Sở dĩ anh Lôi không hỏi tôi, vì anh ấy biết tôi thực sự không sợ mấy thứ này.

Dù sao tố chất cơ thể tôi cũng khác người, nếu chẳng may cầu sập giữa chừng, tôi vẫn có thể dựa vào thể lực để nhảy sang phía đối diện.

Phỉ phỉ phỉ!

Miệng quạ đen!

Lúc này mà còn nghĩ linh tinh!

Anh Lôi đành phải chuyển tầm mắt đi chỗ khác, vì cứ nhìn mãi vào cái vực sâu thăm thẳm đó, anh ấy cứ có cảm giác thôi thúc muốn nhảy xuống.

Vô tình nhìn lại con đường phía sau, anh Lôi vì quá kích động mà nói không nên lời: "Nhìn... nhìn đằng sau kìa!".

"Lũ rắn đó tới rồi!".

Bảy người chúng tôi vội vàng nhìn ra sau.

Trên con đường vừa đi qua, không biết từ lúc nào đã có rất nhiều rắn đen đang bò tới.

Điều khiến tôi tò mò là trong đám rắn đen đó không chỉ có những con cỡ trung bình, mà cả con rắn khổng lồ kia cũng có mặt.

Chỉ là tình cảnh của con đại xà hiện giờ hơi thảm.

Trên thân hình to lớn của nó xuất hiện rất nhiều vết thương, có lẽ do bị đá vụn rơi trúng, tạo ra những vệt máu dài, nhưng không có vết thương nào chí mạng.

Đại xà bò không nhanh, nhưng đám rắn nhỏ đen bóng lại đang tích lực, chuẩn bị lao về phía bảy người chúng tôi.

Thấy vậy, mọi người không còn giữ được vẻ bình tĩnh nữa, dưới sự thúc giục của tôi, tất cả vội vàng chạy sang bờ bên kia.

Trên cầu đá lúc này có quá nhiều người nên nó bắt đầu lung lay.

Những con rắn nhỏ đang lao tới do mất mục tiêu nên mấy con trực tiếp lao thẳng vào hư không, rơi xuống sông.

Nhưng nhiều hơn nữa là những con đã bám được lên cầu đá, bám sát theo bảy người chúng tôi.

Thấy tình thế đó, tôi thúc giục mọi người sải bước thật nhanh chạy sang bên kia.

Có lẽ cầu đá này đã quá lâu đời, khi mọi người chạy cùng lúc, độ rung chấn khiến cầu bắt đầu lắc lư dữ dội.

Cứ như thể ngay khoảnh khắc sau, cây cầu này sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Đáng sợ nhất là khi mọi người đang thầm cầu nguyện trong lòng đừng để cầu sập, thì cầu đá bắt đầu chậm rãi nứt ra.

Dù sao đây cũng không phải cầu đá do thợ thủ công Ma Quốc xây dựng, mà chỉ là bộ xương khổng lồ của một sinh vật không rõ danh tính đặt ở đó thôi.

Chương 241

Nó vốn chẳng có sự tính toán hay thiết kế nghiêm ngặt nào, nên trong cảnh tượng thiên tai như thế này, việc nó bị nứt toác cũng là chuyện thường tình.

Nhưng nứt lúc nào không nứt, lại nứt ngay lúc này!

Mới chỉ có hai người sang được hang động đối diện, còn năm người nữa vẫn đang ở trên mặt cầu.

Tôi chỉ còn biết lớn tiếng thúc giục.

Đồng hành với sự nứt vỡ, lũ rắn đen cũng không ngừng trườn về phía trước.

Mắt thấy chúng sắp đuổi kịp mọi người!

Sức nóng hầm hập khiến những người khác ngoài tôi ra đều cảm thấy cực kỳ khó chịu, tôi thấy họ bắt đầu lảo đảo, dường như không còn nghe rõ lời tôi nói nữa.

Rắn đen đã ngay trước mắt, tôi cầm thanh Tiểu Thần Phong chém mạnh về phía con rắn gần nhất.

Khác với mọi khi là chém đứt làm đôi, lần này tôi trực tiếp dùng Tiểu Thần Phong bổ thẳng vào đầu nó, chẻ con rắn đen thành hai nửa đối xứng!

Máu bắn tung tóe lên người tôi.

Thấy đồng bọn chết thảm, lũ rắn đen không hề lùi bước mà càng liều mạng lao lên – cũng không còn cách nào khác, tiến tới thì chết, mà lùi lại cũng chết!

Chi bằng liều một phen!

Lúc này tôi như một chiến thần, một mình trấn giữ cửa ải.

Không biết có bao nhiêu con rắn đen lao về phía mình, tôi đều không né tránh.

Có lẽ trôi qua mười mấy giây, hoặc một hai phút, dưới chân tôi đã chất thành một lớp xác rắn dày đặc.

Khán giả trong phòng livestream đều ngây người ra nhìn.

Chính vì màn "biểu diễn" giết rắn của tôi mà họ quên cả thời gian.

Vì sáu người phía trước đang chậm rãi di chuyển trên cầu, camera trên vai họ không nhìn thấy cảnh tượng gì đặc sắc, nên khán giả cảm thấy chán ngắt đã chuyển màn hình sang phía tôi.

Vừa chuyển sang, họ liền thấy cảnh tượng tôi đang đại phát thần uy.

Khác với tôi, góc nhìn thứ nhất của khán giả chính là camera gắn trên vai tôi.

Họ nhìn thấy rõ mồn một không biết bao nhiêu con rắn đen há miệng rộng tới 180 độ, nhắm vào vai tôi và vị trí camera mà cắn tới.

Ban đầu có những khán giả nhát gan phải lấy tay che mắt, chỉ dám hé qua kẽ tay nhìn cảnh tôi chém giết rắn đen.

Nhưng khi thấy tôi giết hàng loạt rắn mà vẫn bình an vô sự, họ mới dám chính quang đại minh mà nhìn.

Có người vừa xem vừa nắm chặt lấy đồ chơi hoặc tay cha mẹ, người yêu, chỉ sợ tôi gặp biến cố.

Bởi vì họ biết, mặc dù tôi có biểu hiện khác hẳn những người còn lại trong chương trình, nhưng tôi vẫn là người trần mắt thịt, nếu bị rắn đen cắn trúng, ở nơi không có thuốc men như thế này thì khó mà sống sót.

Huống hồ, nếu tôi – chiến lực mạnh nhất – mà bị cắn, thì sáu người còn lại liệu có giữ được mạng không cũng là một câu hỏi lớn.

Vì rắn đen thực sự quá nhiều, nếu tôi không trụ nổi, với trạng thái của sáu người kia hiện giờ, khó lòng chống đỡ được sự tấn công của lũ rắn.

Thấy tôi đã đồ sát sạch đám rắn đen đó, mãi lâu sau trong phòng livestream mới bắt đầu có bình luận xuất hiện.

"Anh Giang uy vũ bá khí!

Võ công thiên hạ đệ nhất!" "Anh Giang phải chú ý an toàn nhé!

Nhất định phải sống sót trở về!" "Anh Giang, đừng để bất kỳ con rắn nào chạy thoát!

Để chúng ở lại thế giới này là tai họa đấy!" Tuy nhiên, bình luận cuối cùng đã gặp phải sự phản đối của các nhà sinh vật học và y học.

Họ cho rằng loại rắn đen này là một chủng loài mới chưa từng được phát hiện, nhìn chất độc cực mạnh của chúng cũng có giá trị nghiên cứu rất lớn.

Nhưng khi nhìn thấy sự tàn nhẫn cũng như chiến đấu lực của lũ rắn này, đa số các nhà khoa học lại đồng ý với ý kiến của khán giả kia.

Bởi vì nếu muốn bắt được lũ rắn này, liệu có giữ được mạng để mà nghiên cứu hay không còn là ẩn số.

Chưa kể vạn nhất xử lý không khéo, để lũ rắn này sổng ra ngoài, dù bò đến đâu cũng sẽ gây nguy hiểm cho môi trường tự nhiên và con người nơi đó.

Đối mặt với số ít người phản đối, ý kiến của khán giả lúc này đặc biệt thống nhất: Có giỏi thì lên đi, không làm được thì đừng có mà nói

suông!

Đương nhiên, những chuyện trong phòng livestream cách xa ngàn dặm này tôi không hề hay biết.

Thấy rắn đen đã được xử lý xong, tôi cũng thấy nhẹ nhõm phần nào.

Tuy tôi không phải chuyên gia, nhưng ẩn ước cảm nhận được nếu để lũ rắn này thoát ra ngoài sẽ có chuyện không hay xảy ra, chi bằng cứ để những sinh vật như ác quỷ này lại đây bồi táng cho Ma Quốc!

Những sinh vật vốn không nên tồn tại trên thế giới này!

Tôi rời khỏi cầu đá, quay người nhảy vào hang động.

Ngay khi tôi vừa rời đi, cây cầu đá cũng hoàn toàn vỡ vụn, rơi xuống nước.

Lúc này, tôi không còn phải bận tâm về lũ rắn đen nữa.

Bởi vì núi lửa bên dưới vừa phun trào, nước hiện tại vô cùng nóng, chỉ cần lũ rắn đó dám xuống nước, con đường chờ đợi chúng chỉ có cái chết!

Trút bỏ được gánh nặng, nhìn sang tình cảnh của mọi người, tim tôi lại thắt lại.

Có lẽ do hít phải quá nhiều hơi nước, sáu người trước mặt đều có vẻ lờ đờ muốn ngủ.

Tôi sợ trong khói núi lửa hoặc hơi nước có chứa các vi khuẩn gây hại.

Dù sao sau khi xuyên không đến thế giới này, mọi chuyện đều đã thay đổi, nên tôi cũng không dám bảo đảm trong không khí hay tro núi lửa không có mầm bệnh.

Nhìn hang động trước mắt, tôi thấy việc cấp bách nhất là phải

nhanh chóng tìm lối ra.

Ở đây không thể ở lâu thêm được nữa!

Thấy tình trạng của mọi người không ổn, tôi quyết định một mình đi tìm đường ra.

Dù sao đã không còn mối đe dọa từ đại xà, tôi có thể yên tâm đi thám thính.

Chương 242

Hang động bên trong lắt léo trăm ngả, nếu để mọi người đi cùng, tôi e là họ không đủ thể lực để thực hiện việc này.

Tuy hang động có lối thoát, nhưng dù sao đây cũng là đáy động, muốn ra ngoài, địa thế chắc chắn phải đi lên.

Không có những người khác làm vướng chân, tốc độ của tôi tăng vọt.

Chẳng mấy chốc, tôi đã tìm thấy lối ra.

Dẫn theo mọi người, chúng tôi cuối cùng cũng đi ra khỏi Ma Quốc.

Lúc này đã là nửa đêm, tinh tú trên trời dày đặc, kết thành một dải ngân hà lấp lánh.

Trong thời khắc đêm khuya như vậy, ánh sao rắc lên người mọi người, tạo nên một khung cảnh khá hư ảo.

May mắn là cao độ ở đây không quá lớn.

Chúng tôi đang ở trong một thung lũng nhỏ, cách đó không xa là một trong hai hố tuẫn táng, hố còn lại chính là Tàng Cốt Câu.

Đã nhận ra địa điểm thì đường sau đó rất dễ đi.

Chỉ cần đi thẳng về hướng Tây là có thể tìm thấy đội cứu hộ đang đợi ở Ly Ngưu.

Ma Quốc cũng giống như xã hội phong kiến, có sự phân chia thể chế.

Các giai cấp khác nhau sau khi chết thì quy mô lăng mộ đương nhiên cũng khác nhau.

Nhưng Ma Quốc ngoài ra còn có chế độ hố tuẫn táng độc đáo,

trông giống như thế trận "Nhị Long Hí Châu".

Bên trong hố tuẫn táng chứa đầy xương cốt của thú dữ, tất cả đều bị giết và vứt xuống đó ngay khi chủ nhân ngôi mộ hạ táng.

Vì vậy người dân địa phương gọi nơi này là Tàng Cốt Câu.

Không sai, tôi đã vào từ một Tàng Cốt Câu và chui ra từ một Tàng Cốt Câu khác.

Cũng chẳng biết đó là sự trùng hợp hay ý trời.

Nhưng dù sao đi nữa, bảy người chúng tôi cuối cùng đã thoát khỏi mộ địa Ma Quốc.

Gió đêm lồng lộng cuối cùng cũng làm sáu người còn lại tỉnh hẳn.

Nhờ ánh sao, mọi người cũng nhìn rõ cảnh tượng trong thung lũng nhỏ.

Khắp nơi đều là những cây tùng bách cao lớn, chính nhờ sự quang hợp của chúng mà mọi người mới có thể hít thở bầu không khí trong lành đến thế.

Anh Lôi đang hít hà thật sâu, dù sao không khí tự do cũng thật là quý giá.

Nhìn thấy nụ cười sau khi thoát chết trên khuôn mặt những người khác, tôi cũng không tự chủ được mà thở phào một cái.

Bởi vì biết kịch tình và thân thân trải nghiệm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chỉ khi bước ra khỏi mộ đạo mà không sứt mẻ gì mới thực sự là an toàn.

Thấy nhóm của tôi thoát ra, khán giả trong phòng livestream đều đồng thanh reo hò.

“Anh Giang, anh giỏi quá!” “Nhìn thấy mọi người an toàn ra ngoài, thật tốt quá rồi!” “Cuối cùng cũng ra rồi!

Ngày nào tôi cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ mọi người không về được!” Tuy đã nửa đêm, nhưng vẫn có không ít khán giả đợi trước màn hình để chờ tin tức của chúng tôi.

Thấy mọi người bình an trở về, những người luôn dõi theo tin tức của tôi đều đang ăn mừng trong đêm.

Nhưng ai ngờ trời có gió bão bất thường, tôi vừa mới thoát ra khỏi hang động thì trên bầu trời đã kéo tới một khối mây đen lớn.

Chỉ trong nháy mắt, gió rít ào ào, điện chớp lôi đình.

Lạ lùng thay, đám mây đen này chỉ che đúng chỗ chúng tôi đang đứng, còn những nơi khác của ngọn đồi thì tuyệt nhiên không có một chút vân mây nào.

“Ào ào...” Trong chớp mắt, nước mưa trút xuống như đổ nước, làm ướt sũng quần áo của cả nhóm.

Tôi đưa tay vuốt mạnh mặt một cái, chẳng còn cách nào, trên người không còn món đồ nào khô ráo cả.

Trong cơn mưa tầm tã này, chẳng có thứ gì có thể khô được.

Nhìn lờ mờ địa hình nơi này, có thể thấy thung lũng tuy nhỏ nhưng rất thanh u.

Đã bao năm rồi không có dấu chân người.

Vì thời gian quá lâu nên những kiến trúc lâu đời như di tích dưới lòng đất của Ma Quốc không còn tồn tại nữa, nhưng những dấu tích phun trào núi lửa từ xa xưa vẫn còn đó, cô độc trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.

Nhưng hôm nay, sự yên tĩnh vốn có đã bị nhóm của chúng tôi phá

vỡ.

Tôi thấy phía xa có một tảng nham thạch khổng lồ, dưới tảng đá đó có một khoảng đất bằng phẳng và sạch sẽ.

"Hôm nay nghỉ ngơi ở đây đi!" – Tôi nói với mọi người.

Thấy đó dường như là khoảng đất duy nhất không bị mưa làm ướt, mọi người không hề do dự mà nhanh chóng đồng ý.

Lúc này bản tính của đàn ông và phụ nữ được bộc lộ rõ rệt.

Như tôi, Phong Hạo, anh Lôi, anh Bác sợ bị dầm mưa lớn thế này sẽ bị cảm, phát bệnh nên người nào người nấy lao đi nhanh như cắt, chỉ sợ vào trong đá rồi không còn chỗ.

Trước khi đội cứu hộ tới, nếu mà ngã bệnh thì phiền lắm, hiện tại cũng chẳng có thuốc men gì để chữa cảm cúm.

Nhưng các cô gái thì lại khác, họ cứ lững thững đi trong mưa lớn.

Vì trước đó ở trong mộ đạo không có điều kiện vệ sinh cá nhân nên ai cũng cảm thấy không thoải mái.

Bây giờ có điều kiện, họ không nhịn được mà nán lại trong mưa lâu thêm một chút, ít nhất cũng phải rửa mặt mũi tay chân cho thật sạch.

Dù sao yêu cái đẹp cũng là thiên tính của phụ nữ.

Nếu đã giải quyết được vấn đề ăn no mặc ấm, việc đầu tiên họ làm chắc chắn là tìm mọi cách để giữ gìn nhan sắc.

Tiến vào trong hang động, chúng tôi phát hiện nơi này thoang thoảng mùi lưu huỳnh.

Tuy ngửi không dễ chịu gì nhưng tình huống hiện tại cũng không còn lựa chọn nào khác.

Chương 243

Nhìn mặt đất mấp mô, hình như ở đây có nhiệt địa phun trào, có mấy suối nước nóng, đó chắc hẳn là nguồn cơn của mùi lưu huỳnh.

Nhưng như vậy cũng tốt, vừa rồi ở dưới lòng đất đã trải qua bầy rắn kinh hồn bạt vía như vậy, giờ có được một nơi an toàn tuyệt đối mà bầy rắn không dám lại gần cũng là điều may mắn.

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi ở một nơi an toàn.

Nhìn bầu trời đầy sao, cơn mưa lớn bên ngoài cũng đã tạnh.

Chúng tôi nhặt được khá nhiều cành cây, may mà có những cành không bị thấm nước, có thể dùng làm củi mồi.

Nếu không thì tối nay chỉ có nước mặc quần áo ướt mà ngủ thôi.

Nhờ cơn mưa mà không khí trở nên đặc biệt trong lành.

Ánh trăng sáng vằng vặc trải dài trên mặt đất, trong cái thanh lãnh ấy lại mang theo một chút cô ngạo.

Ngọn lửa trại rực cháy bên cạnh, tương phản với mặt đất bên ngoài như phủ một lớp lụa bạc, có chút lạc lõng nhưng chính khung cảnh đó lại mang đến một sức tác động mạnh mẽ.

Khán giả xem cảnh này đều không nhịn được mà bình luận sôi nổi.

"Thật sự đẹp quá đi!

Chỗ này không phải nơi người ở chứ?" "Oa, nơi này đẹp quá, thật muốn đến đó một lần!" "Được ở cùng anh Giang, tôi ghen tị quá đi mất!" Chưa đợi khán giả bình luận xong, một sự việc còn gây chấn động hơn đã xảy ra.

Tôi trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Phong Hạo và hỏi anh ta:

“Trước đây người của công ty bảo anh bảo vệ tôi, vậy anh biết gì về chuyện của công ty đó không?”.

Nghe vậy, câu nói đầu tiên của Phong Hạo đã khiến tôi cau mày.

“Thực ra về công ty đó, tôi cũng không hiểu rõ lắm.” “Bởi vì tôi chỉ là một quân nhân giải ngũ, vì tiền mà nghe theo sự sắp xếp của họ.

Tôi nhận lệnh cải trang vào đây, âm thầm bảo vệ sự an toàn của cậu, không để cậu xảy ra chuyện gì.” Thấy mọi người đều nhìn mình, Phong Hạo hơi kích động nói tiếp: “Những lời tôi nói đều là thật lòng!”.

“Tôi đối với cậu không hề có ý xấu, cậu cũng biết đấy, tôi từng là một lính đặc chủng, tôi không bao giờ làm chuyện gì phương hại đến an toàn tính mạng của công dân nước mình.” “Công ty đưa tiền bắt tôi bảo vệ cậu, ngoài ra không còn dặn dò gì thêm!” “Sự thật đúng là như thế!” Hoàng Bác vội vàng trấn an cảm xúc của Phong Hạo: “Tôi tin cậu, suốt chặng đường đi tôi đều biết cậu là người tốt.” Anh Lôi cũng bồi thêm: “Đúng thế, Phong Hạo, đàn ông đi lính mà, anh tin cậu là người tốt!”.

“Em cũng tin, anh sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu!” – Nha Nha, Nhiệt Ba cũng an ủi Phong Hạo.

Thấy cả tôi cũng lên tiếng an ủi, hốc mắt Phong Hạo đỏ hoe.

Một gã đàn ông to xác như vậy mà lại bật khóc nức nở: “Tôi cũng không còn cách nào khác!”.

“Em gái tôi bị bệnh nặng!

Tôi chỉ có cách này mới cứu được mạng nó!” “Tôi chỉ còn mỗi em gái là người thân duy nhất!” “Dù có phải bán máu tôi cũng phải cứu nó!

Đó là trách nhiệm của một người làm anh!” Ái chà!

Nghe Phong Hạo nức nở kể về nỗi khổ tâm của mình, những người có mặt đều không biết phải an ủi thế nào.

Đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ là chưa đến lúc thương tâm thôi.

Phong Hạo, một hán tử thép, hóa ra cũng có những lúc yếu lòng như vậy.

Mọi người đều hết sức thông cảm, vì người thân là lẽ sống duy nhất của anh ta.

Anh Lôi trực tiếp vỗ ngực nói với Phong Hạo: "Không sao đâu, có vấn đề gì cứ nói với anh!

Anh cũng có vài người bạn, để anh nhờ họ xem bệnh cho em gái cậu xem có cách nào chữa khỏi không." Hoàng Bác cũng tiếp lời: "Đúng đấy, em gái cậu cũng là em gái của mọi người.

Có khó khăn gì cứ nói ra, mọi người sẽ cùng nhau tìm cách." Nghe đến đó, Phong Hạo không biết nói gì nữa, chỉ đứng dậy cúi đầu thật thấp trước anh Lôi và Hoàng Bác: "Cảm ơn!

Cảm ơn mọi người!".

Nhưng khi Phong Hạo vừa mới đứng dậy đã bị tôi ấn vai ngồi xuống.

Kể từ khi Phong Hạo nói ra những lời đó, khán giả trong phòng livestream đã tự phát quyên góp cho anh ta.

Có lẽ chỉ mười mấy, hay mấy chục đồng, nhưng đó đều là tấm lòng của họ.

Dù sao, một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa như vậy thật sự rất đáng quý.

Đừng để Phong Hạo phải đau lòng thêm nữa.

Ngoài ra, khi Phong Hạo nói ra điều này, phía quân đội cũng đã

nhận được thông tin và trực tiếp liên hệ với lãnh đạo phụ trách việc giải ngũ của Phong Hạo.

"Làm ăn kiểu gì thế hả?" "Tại sao gia đình của một anh hùng đất nước lại phải chịu sự đãi ngộ như vậy?" "Người ta ở tiền tuyến nỗ lực huấn luyện, chiến đấu, mà chúng ta ở hậu phương lại không thể giúp đỡ gia đình họ sao?" "Bây giờ chuyện đã vỡ lở ra rồi!

Không thấy xấu hổ à?" "Đừng có đứng ngây ra đó nữa!

Mau đưa em gái Phong Hạo vào bệnh viện tốt nhất để điều trị ngay!" "Những gì trước đây chúng ta chưa làm tốt thì bây giờ phải bù đắp ngay lập tức!" "Nếu không, tôi thật sự không còn mặt mũi nào nữa!" Thời gian trôi nhanh, sau một đêm nghỉ ngơi, mọi người tiếp tục đi về hướng Tây.

Ra khỏi thung lũng nhỏ này, chỉ cần vòng qua sông băng là có thể đến được một Tàng Cốt Câu khác.

Lúc đó chắc hẳn đội cứu hộ đã đợi sẵn ở đó rồi.

Quả nhiên, khi chúng tôi đi tới hố tuẫn táng, đội cứu hộ đã tề tựu đông đủ.

Nhưng ngoài họ ra, còn có cả người của công ty thần bí kia.

Sau khi đội cứu hộ kiểm tra sức khỏe cho chúng tôi và biết không có vấn đề gì lớn, họ khách khí chào hỏi và mời tôi đi gặp lãnh đạo công ty.

Tôi đồng ý.

Dù sao cái công ty này cũng chưa từng xuất hiện trong nguyên tác, hiện tại nó giống như một thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu tôi.

Nếu không giải quyết rắc rối này, tôi không biết những chuyện sau

này sẽ diễn biến ra sao.

Chi bằng cứ trực tiếp đi xem xem đám người này rốt cuộc muốn làm gì.

Chẳng biết tự lúc nào, một chiếc xe bus hạng sang đã đỗ trước mặt chúng tôi.

Vừa lên xe, lập tức có những cô gái xinh đẹp trong bộ đồng phục cổ điển dâng trà xanh cho tôi.

Lại có người dáng vẻ quản gia hỏi tôi có muốn dùng chút điểm tâm không.

Lúc này ai mà còn tâm trạng ăn uống gì nữa?

Chương 244

Tôi lịch sự từ chối lời mời.

Vị quản gia đó nói với tôi: “Em gái của tiên sinh Phong Hạo đã được chúng tôi đưa vào bệnh viện tốt nhất để điều trị, xin anh Phong Hạo đừng quá lo lắng.” “Trước đây do thiếu sót nên chúng tôi chưa chú ý đến, tôi thay mặt công ty xin gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến tiên sinh Phong Hạo.” Đã bảo rồi, người ta đưa tay không đánh người mặt cười, vả lại còn làm đến mức này, Phong Hạo cũng bày tỏ sự cảm kích của mình.

Dù sao thân phận trước đây của anh ta cũng là nhân viên được công ty thuê, cũng chẳng biết liệu có bị lợi dụng để đối phó với tôi hay không.

Dù sao tôi cũng đã cứu anh ta mấy lần, nếu phải chơi khăm ân nhân cứu mạng của mình thì đạo đức của Phong Hạo tuyệt đối không cho phép.

Chẳng biết xe đi bao lâu, nhưng mọi người trên xe đều đã ngủ thiếp đi.

Lúc này, vị quản gia dẫn đầu một nhóm nữ phục vụ nhẹ nhàng đánh thức chúng tôi.

“Anh Giang, mời anh tỉnh dậy!

Chúng ta đến nơi rồi!” “Anh Lôi, chúng ta đến rồi, anh có cần nước nóng không ạ?” “Anh Bác, tôi có khăn nóng ở đây, anh có cần không?” Tôi vẫn còn ngái ngủ, nhẹ nhàng dụi mắt.

Hiện ra trước mắt là năm chữ vàng lấp lánh: Khách Sạn Tần Hoàng.

Vị quản gia bên cạnh tự hào giới thiệu: “Khách sạn Tần Hoàng của chúng tôi hiện là khách sạn năm sao.” “Mặc dù là khách sạn năm sao nhưng chúng tôi rất khiêm tốn.” “Vì khách sạn Tần Hoàng là một trong những công ty con của tập đoàn Tần Hoàng nằm trong top 500 thế giới, bảng hiệu ở đây là do chính tay chủ tịch tập đoàn Tần Hoàng viết.” “Ngoài ra, khách sạn của chúng tôi có các loại phòng từ suite Tổng thống đến phòng Business hạng sang...” “Ẩm thực của khách sạn Tần Hoàng cũng rất nổi tiếng, những người nổi tiếng như tiên sinh Phương Chính cũng từng khen ngợi món ăn ở đây là nhân gian mỹ vị...” Tuy lời giới thiệu rất bình thản nhưng tôi có thể nghe ra niềm tự hào vô bờ bến trong giọng nói của vị quản gia.

Khi quản gia giới thiệu, các nhân viên phục vụ bên cạnh đều khẽ gật đầu, qua những động tác đó, tôi thấy họ hoàn toàn đồng tình với lời của quản gia.

Có thể thấy sự gắn kết của khách sạn Tần Hoàng này cũng không tệ.

Ngoài ra, tôi chú ý thấy cái tên tập đoàn Tần Hoàng này cũng rất thú vị.

Tần Hoàng?

Long Quân?

Tần Thủy Hoàng?

Cái tên này không khỏi khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

Dù sao Tần Thủy Hoàng cũng đã cách thời đại này quá lâu, giờ đây cư nhiên lại có người đi tìm kiếm bí mật của ông ấy sao?

Chẳng lẽ hiện tại có người đang dòm ngó kho báu trong mộ Tần Thủy Hoàng?

Hoặc là muốn những chiến binh đất nung sống kia?

Hay là... chẳng lẽ muốn tìm loại thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết?

Không thể nào chứ?

Thời đại này rồi mà vẫn có người tin vào thuốc trường sinh bất lão của Tần Thủy Hoàng sao?

Đừng trách tôi nghĩ quẩn, dù sao những người này và tập đoàn Tần Hoàng trước đó chẳng có quan hệ gì, nhưng đột nhiên tập đoàn này lại rót vốn vào chương trình khiến người ta phải nghi ngờ.

Tham gia chương trình thám hiểm kiểu này, qua các loại suy luận, tôi chỉ có thể đoán rằng lãnh đạo của tập đoàn Tần Hoàng chắc chắn đang mưu đồ thứ gì đó trong lăng mộ Long Quân.

Tập đoàn Tần Hoàng lại thuộc top 500 thế giới, nghe là biết không thiếu tiền rồi.

Vậy thì ngoài thuốc trường sinh bất lão ra, tôi không nghĩ ra khả năng nào khác.

Thực sự là thuốc trường sinh bất lão quá nổi tiếng, nổi tiếng đến nỗi cả nước ai cũng biết việc quan trọng nhất mà Tần Thủy Hoàng làm sau khi thống nhất đất nước chính là phái phương sĩ Từ Phúc ra khơi tìm thuốc trường sinh.

Thủy Hoàng cộng thêm Từ Phúc, có đủ loại truyền thuyết dân gian, đều lấy thuốc trường sinh làm miếng mồi nhử.

Những thứ đó cộng hưởng lại mới dẫn đến kết quả như hiện giờ.

Vấn đề là ai cũng biết Tần Thủy Hoàng muốn trường sinh, nhưng kết quả thế nào mọi người cũng đều biết rõ.

Con người mà đòi trường sinh sao?

Đúng là nằm mơ!

Vì vậy lúc này tôi cũng thấy mờ mịt, chẳng biết tập đoàn Tần Hoàng mời chúng tôi đến làm gì.

Nói thẳng ra, với địa vị hiện tại của tập đoàn Tần Hoàng, có gì mà họ không làm được?

Chỉ cần không quá đáng thì các bộ phận liên quan đều sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Vậy rốt cuộc tập đoàn Tần Hoàng muốn làm gì?

Theo sự chỉ dẫn của quản gia, chúng tôi tiến vào một văn phòng bên trong khách sạn Tần Hoàng.

Sàn của văn phòng này trải thảm chất lượng cực tốt, giẫm lên có cảm giác rất êm ái, nhìn qua là biết giá không hề rẻ.

Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm vào tấm thảm đó, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên: "Đây là thảm thủ công của các bậc thầy cung đình, giá trị của nó hiện được tính theo từng phân." "Giá thị trường hiện nay chắc cũng phải vài triệu một tấm thảm đấy!" Chủ nhân của giọng nói đó đã thu hút sự chú ý của tôi.

Ngẩng đầu nhìn lên, một ông lão mặc bộ đồ Đường màu hồng đen đang nhìn chúng tôi.

Tuy ông lão này sức khỏe không tốt, khi đi lại phải dùng gậy chống, thậm chí hiện tại còn không ngừng ho khụ khụ, nhưng qua ánh mắt, tôi thấy ông lão này không hề đơn giản.

Bởi vì đôi mắt ông lão sắc lẹm như chim ưng, như muốn nhìn thấu người khác.

Tuy đang mỉm cười nói chuyện nhưng khi ánh mắt ông ta lướt qua người, tôi cảm thấy toàn thân không thoải mái chút nào.

Người này không thể xem thường!

Bất luận là địa vị hay khí thế của ông ta đều khiến tôi không dám khinh suất.

Thấy tôi mãi không lên tiếng, ông lão tự mình tiếp lời: "Tôi tên Đường Sinh, chủ tịch tập đoàn Tần Hoàng, rất vui được gặp các bạn." Chính chủ đây rồi!

Thấy Đường Sinh đã tự giới thiệu, tôi cũng không muốn vòng vo với những nhân vật lớn này làm gì.

Dù sao những thứ phải tính toán thực sự quá nhiều, một chút bất cẩn thôi cũng có thể bị biến thành quân cờ cho người khác sai khiến.

Vì vậy, chi bằng cứ trực tiếp hỏi thẳng xem Đường Sinh muốn gì.

Dù sao thời gian của những người cấp bậc này đều vô cùng quý giá, họ chẳng có nhiều thời gian rảnh để tán gẫu với người khác đâu.

Chương 245

Thế nên tôi hỏi thẳng Đường Sinh: "Đường lão gia tử, tôi không biết ông đang mưu tính chuyện gì, nhưng đã bỏ ra công sức lớn như vậy, chắc hẳn yêu cầu của ông không nhỏ đâu." "Vậy nên mấy lời khách sáo kia miễn đi, cứ nói thẳng ông muốn tôi làm gì là được!" Nghe tôi nói vậy, Đường Sinh cười khổ: "Cậu Giang thực sự hiểu lầm lão hủ rồi." "Nếu cậu Giang không muốn nghe lời khách sáo, vậy hãy nghe lão hủ kể một câu chuyện được chứ?" "Kể xong, cậu Giang tự nhiên sẽ hiểu lòng lão hủ." Nghe Đường Sinh nói vậy, không chỉ tôi mà những người khác cũng bắt đầu thấy hứng thú.

Một ông lão có địa vị, chủ tịch tập đoàn top 500 thế giới mà lại khổ sở nài nỉ như vậy khiến ai cũng tò mò.

Chỉ là câu nói đầu tiên của Đường Sinh đã làm mọi người kinh ngạc khôn xiết.

"Tôi, Đường Sinh, là hậu duệ của những người thợ thủ công đã xây dựng lăng mộ cho Tần Thủy Hoàng.

Nói chính xác hơn, cả dòng họ Đường chúng tôi đều là hậu duệ của những thợ thủ công đó." Cái gì cơ!

Thời buổi này mà vẫn còn gia tộc cổ xưa đến vậy sao?

Sau khi Đường Sinh nói câu đó, bọn tôi ai nấy đều kinh ngạc không thôi... thực sự quá khó để tưởng tượng!

Thời đại Tần Thủy Hoàng cách bây giờ bao nhiêu năm rồi chứ!

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng như vậy, mảnh đất này đã trải qua biết bao nhiêu cuộc chiến tranh loạn lạc, làm sao có thể có một gia tộc lưu truyền lâu đời đến thế?

Dường như nhìn ra sự băn khoăn trong mắt chúng tôi, Đường Sinh nói tiếp: “Gia tộc của tôi vẫn luôn lưu giữ một tấm bản đồ thần bí.” “Tấm bản đồ này dẫn đến một đường hầm bí mật trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng!” Hả?

Lời của Đường Sinh như một quả bom dội xuống khiến chúng tôi vô cùng kinh ngạc.

Chuyện này thực sự quá khó để chấp nhận!

Nếu nói có gia tộc từ thời Tần Thủy Hoàng tồn tại đến nay thì còn có thể tin được, nhưng Đường Sinh lại nói mình có bản đồ đường hầm lăng mộ Long Quân thì thật là quá huyễn huyễn.

Nếu thực sự có người nắm giữ bản đồ lăng mộ Long Quân thì làm sao lăng mộ Tần Thủy Hoàng có thể được bảo tồn hoàn hảo như hiện nay?

Tần Thủy Hoàng được xưng tụng là Thiên Cổ Nhất Đế, tâm trí và mưu kế của ông ấy chắc chắn phải hơn người thường.

Vậy thì làm sao ông ấy có thể để người khác biết được bản đồ lăng mộ của mình, để người ta quấy rầy sự yên nghỉ của ông ấy sau khi chết?

Nhìn mọi người đang nhìn mình với ánh mắt đầy nghi hoặc, Đường Sinh mỉm cười cay đắng, nói tiếp: “Dòng họ Đường của tôi cũng chính vì tấm bản đồ này mà mới lâm vào cảnh ngộ như ngày hôm nay đấy!”.

“Theo tôi được biết, trong mấy chục năm qua, gia tộc họ Đường của tôi đã có mấy chục người bỏ mạng trong mộ đạo đó!” “Trong số họ có không ít cao thủ võ học, nhưng chẳng một ai có thể bình an trở về.” Quả nhiên!

Có thứ đồ như vậy thì làm sao không đi xem thử cho được!

Nghe ý tứ của Đường Sinh, dường như trong đó ẩn chứa một bí mật cực lớn.

Dù sao đã có quá nhiều mạng người gửi gắm vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng, điều đó chứng tỏ trong lăng mộ chắc chắn có một thứ gì đó vô cùng quý giá.

Dù không quý giá về vật chất thì thứ đó nhất định cũng phải có tác dụng cực lớn đối với gia tộc họ Đường.

Nghĩ đến đây, tôi ngẩng đầu lên, tiếp tục lắng nghe câu chuyện của Đường Sinh.

“Tạo nghiệt mà!

Thật sự là tạo nghiệt!” “Tuy hiện tại tôi là gia chủ họ Đường nhưng tôi cũng không thể bắt tất cả mọi người phải nghe lệnh mình.” “Bởi vì có những người chỉ nhìn thấy cái lợi huyễn hoặc trước mắt mà không hề để ý xem con đường dưới chân mình nên đi như thế nào!” “Bi ai thay, bi ai thay!” Cảm thán vài câu, Đường Sinh vuốt râu, chậm rãi chìm vào hồi ức, kể lại những câu chuyện liên quan đến gia tộc mình.

Mọi sự bắt đầu từ khi Đường Quảng Thắng được chọn làm thợ thủ công cho Tần Thủy Hoàng.

Lục vương tất, tứ hải nhất, Thục sơn ngột, A Phòng xuất.

Sau khi thống nhất đất nước, Tần Vương bắt đầu làm những việc mà tất cả các vị hoàng đế đều làm, đó là hưởng thụ.

Xây dựng cung điện cũng là một trong những cách tận hưởng của hoàng đế.

So với dân thường, sự xa xỉ của hoàng gia là điều mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Họ sẵn sàng dùng sức mạnh của cả một châu, một huyện, một địa phương để chi trả cho những dục vọng của mình.

Đó là lý do tại sao lại xuất hiện những loại cống phẩm như thêu Tô Châu, thêu Thục đủ các chủng loại.

Kể từ khi Thủy Hoàng quyết định xây dựng cung điện, toàn bộ cỗ máy của đế quốc bắt đầu vận hành.

Những thợ thủ công không ngừng đổ về vị trí đặt mộ Tần Vương mà không hề biết đó là khởi đầu cho cuộc đời bất hạnh của họ.

So với những người thợ xây dựng kiến trúc trên mặt đất, những thợ xây mộ cho đế vương hay vương công quý tộc thường không có kết cục tốt đẹp.

Bởi vì người ta sợ những thợ thủ công này sẽ mang kiến trúc mộ đạo ra ngoài, nên sau khi lăng mộ hoàn thành, họ thường sẽ bị chôn sống cùng với mộ đạo đó.

Thực ra không chỉ thợ thủ công, mà bất kỳ ai hiểu rõ nội tình bên trong lăng mộ thường cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Không may là Đường Quảng Thắng lúc đó đang ở vị trí do Tần Thủy Hoàng chọn để xây dựng mộ đạo.

Càng không may hơn, Đường Quảng Thắng lại là một trong mười hai quản sự của mộ đạo Tần Thủy Hoàng.

Đừng nhìn cái chức vị đó lúc này có vẻ oai phong lẫm liệt, nhưng cả mười hai người đều hiểu rõ, khi lăng mộ Long Quân hoàn thành cũng là lúc họ mất mạng.

Nhưng hiện giờ, Tần Thủy Hoàng là chúa tể của thiên địa, không một ai dám, cũng không một ai có thể kháng lệnh của ông ấy.

Vì vậy, khi sắc lệnh bổ nhiệm được trao vào tay Đường Quảng

Thắng, ông ấy đã im lặng.

Đầu tiên là cúi lạy cha mẹ ba cái thật mạnh, sau đó thắp ba nén nhang dài cho tổ tiên trong nhà.

Tiếp đó, ông ấy không thèm ngoảnh đầu lại, theo chân binh lính của Tần Thủy Hoàng đi nhận mệnh.

Khuôn mặt đẫm lệ của vợ, tiếng khóc xé lòng của con trẻ vẫn cứ vang vọng trong tâm trí Đường Quảng Thắng.

Nhưng mệnh lệnh của Long Quân, ai dám làm trái?

Chẳng lẽ không biết hiện giờ đang là pháp gia trị quốc sao?

Nếu hôm nay trái lệnh Long Quân, thì ngay lập tức những binh lính trung thành với Long Quân, với gia tộc họ Tần sẽ đến chém sạch cả gia đình già trẻ lớn bé.

Thế nên, Đường Quảng Thắng không có lựa chọn nào khác, cũng không dám lựa chọn.

Có hận thì hận tay nghề tổ truyền quá nổi tiếng!

Có hận thì hận sinh ra vào cái thời đại khốn nạn này!

Chương 246

Vừa bước ra khỏi cửa nhà, Đường Quảng Thắng cảm giác sau lưng mình luôn có một con chim bồ câu đưa tin và một thanh kiếm.

Nếu ông ấy bỏ chạy, thanh kiếm phía sau sẽ chém đứt đầu ông ấy ngay lập tức, và con chim bồ câu kia sẽ được thả lên trời để cả gia đình ông ấy cùng đoàn tụ dưới hoàng tuyền.

Nỗi nhớ quê hương cứ theo khoảng cách mà ngày càng sâu đậm, ngày càng nồng nàn.

Khi Đường Quảng Thắng sắp không chịu đựng nổi nữa, những binh lính áp giải lại nói với ông ấy: Lăng Long Quân, đến rồi.

Đường Quảng Thắng lần đầu tiên chứng kiến một cảnh tượng như vậy.

Một bức tranh hoành tráng làm sao!

Trước mặt ông ấy là không biết bao nhiêu lao dịch đang làm việc dưới cái nắng gay gắt, khuân vác những khối đá xanh lớn.

Da thịt họ bị nắng thiêu cháy thành màu tím tái, nhưng ai nấy đều như không biết mệt mỏi, dốc sức khuân vác đồ đạc.

Không!

Có lẽ không phải họ không biết mệt!

Ánh mắt Đường Quảng Thắng đanh lại khi nhìn thấy cách đó không xa, một lao dịch vì khuân đá chậm mà bị người ta chém bay đầu!

Máu phun lên trời cao, nhuộm đỏ cả một mảnh đất.

Nhưng dù là binh lính giám sát hay những lao dịch đang khổ cực

làm việc, họ đều coi cảnh tượng trước mắt là điều hiển nhiên.

Chỉ là Đường Quảng Thắng thấy những người lao dịch đứng cạnh kẻ vừa bị chém đầu kia làm việc nhanh hơn một chút.

Ngoài những lao dịch đông nghịt ra, điều khiến Đường Quảng Thắng chấn động hơn cả chính là những máy móc khổng lồ.

Trong gia truyền của họ Đường có ghi chép về sự tồn tại của những công cụ đại hình như vậy, nhưng Đường Quảng Thắng chỉ là một dân thường, tuy đã đọc cuốn sách trong nhà đến rách nát cả nhưng chưa bao giờ có cơ hội thực hành.

Nhìn những máy móc kia, Đường Quảng Thắng không khỏi cảm thấy ngứa nghề.

Tuy ông ấy sợ chết, nhưng ông ấy cũng là một thợ thủ công, tinh thần và linh hồn của một thợ thủ công luôn chảy trong huyết quản của ông ấy.

Nhưng xây mộ cho Long Quân ư!

Càng sớm hoàn thành bao nhiêu thì ngày chết của mình càng đến sớm bấy nhiêu!

Tuy Đường Quảng Thắng chỉ là một thợ thủ công, không đọc nhiều sách vở, cũng chẳng biết những đại đạo lý cao siêu gì, nhưng có một câu nói mà ông ấy thấy dùng ở đây không thể hợp lý hơn: Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu.

Đúng thế, dùng những máy móc này để xây mộ cho Long Quân, ngày xây xong cũng chính là lúc mạng vong.

Đang lúc Đường Quảng Thắng vừa hưng phấn, vừa lo âu, có lẽ còn xen lẫn cả sự lo lắng, sợ hãi...

đủ loại cảm xúc đan xen, Đường Sinh kể với giọng điệu đầy

phỏng đoán.

Dù sao đó cũng là tiên tổ của mình, khi tiên tổ đối mặt với tình cảnh như vậy, Đường Sinh cũng không biết phải diễn tả thế nào cho hết.

Có lẽ trong cảnh ngộ đặc thù đó, tâm trạng của một con người là điều rất khó đoán định.

Nhấm nháp dư vị một lúc lâu, Đường Sinh im lặng, dường như đang cảm nhận tâm trạng của tiên tổ, cũng dường như để chuẩn bị cho những diễn biến tiếp theo.

Bọn tôi cũng im lặng chờ đợi Đường Sinh tiếp tục.

Ái chà!

Một tiếng thở dài sườn sượt, Đường Sinh lại tiếp tục kể câu chuyện của Đường Quảng Thắng.

Ông ấy không để ý thấy bên cạnh có một người đã quan sát mình từ lâu.

Thấy khuôn mặt Đường Quảng Thắng biến hóa khôn lường như diễn xiếc, người đó bật cười.

Cuối cùng, người đó lên tiếng hỏi: "Xin hỏi, các hạ là Đường Quảng Thắng?".

Đường Quảng Thắng vẫn đang đắm chìm trong cảm xúc của mình không thể dứt ra được.

Nghe có người hỏi, ông ấy cũng chẳng thèm chú ý xem người đó là ai.

Mãi đến khi người đó không lên tiếng nữa, Đường Quảng Thắng mới chợt bừng tỉnh.

Ngay lập tức, ông ấy sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hóa ra người vừa nói chuyện kia có giọng nói vô cùng sắc nhọn và chói tai!

Kẻ có giọng nói như vậy mà lại ở cái nơi này thì chỉ có một loại người: Hoạn quan!

Những tâm phúc bên cạnh Tần Thủy Hoàng!

Chỉ có những tâm phúc như vậy mới được Tần Thủy Hoàng tin tưởng giao phó những việc này.

Mà hoạn quan thì nổi tiếng là hẹp hòi, tuyệt đối không được đắc tội!

Nếu bắt Đường Quảng Thắng phải chọn đắc tội giữa vương công đại thần, quý phi hậu cung và hoạn quan, chắc chắn ông ấy sẽ chọn không đắc tội hoạn quan!

Đắc tội đại thần đương quyền thì cùng lắm cũng chỉ chết một mình.

Đắc tội nương nương hậu cung, chỉ cần thái độ đủ tốt thì còn có may mắn giữ được mạng.

Nhưng hoạn quan thì tuyệt đối không thể đắc tội!

Đắc tội hoạn quan, cái chết không chỉ dành cho riêng mình, mà cả gia đình đều bị liên lụy!

Ngay cả khi chết rồi cũng sẽ bị nghiền xương thành tro, không được mồ yên mả đẹp!

Thế nên vừa rồi ông ấy cư nhiên lại dám không trả lời vị công công trước mặt, Đường Quảng Thắng sợ đến mức chân đứng không vững.

Lưng ông ấy đẫm mồ hôi, trán cũng vã ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống đất, trong chớp mắt một mảng đất dưới chân

đã ướt đẫm.

Phải làm sao đây!

Mình không muốn chết!

Chương 247

Đường Quảng Thắng định mở miệng phân trần nhưng lời vừa đến cửa miệng thì cứ như bị thứ gì đó chặn lại, không thốt ra được câu nào.

Ông ấy cố gắng bình tĩnh lại, thử lại lần nữa xem có nói được không, nhưng vô ích, vẫn không thể nói được.

Đường Quảng Thắng tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị chờ chết.

Lúc này vị hoạn quan bên cạnh lên tiếng: "Đường thống lĩnh thấy trong người không khỏe sao?

Có cần tạp gia truyền ngự y đến xem cho thống lĩnh không?".

Phù!

Đường Quảng Thắng thở phào một cái, mạng này giữ được rồi.

Có lẽ sau khi trải qua áp lực cực lớn giữa ranh giới sinh tử, lúc này Đường Quảng Thắng lại nói năng vô cùng lưu loát: "Đa tạ công công đã quan tâm, tôi... tôi vẫn khỏe!".

Dù đi đường mệt mỏi, dù mồ hôi đầy đầu, nhưng Đường Quảng Thắng vẫn không dám làm phiền đến vị công công này.

Dù sao cái đầu tròn vo vừa rồi bị chém cũng chẳng cách đây bao xa.

Dường như nhìn ra sự lo lắng của Đường Quảng Thắng, vị hoạn quan kia cười xòa một tiếng, nói với ông ấy: "Đường thống lĩnh không cần phải lo lắng, với thân phận và địa vị của ông thì đám tiện dân kia làm sao so sánh được.

Chỉ cần ông an tâm làm việc cho Long Quân, nhất định sẽ được thăng quan tiến chức!".

"Nếu làm tốt, tạp gia cũng sẽ nói tốt cho ông trước mặt Long Quân!" Nghe ra ý của vị hoạn quan này, Đường Quảng Thắng thở phào nhẹ nhõm, coi như sự an toàn của mình đã được bảo đảm.

Tiếp đó, ông ấy lại nảy sinh sự lo lắng về vị thế của mình.

Lời của vị công công này nếu đặt trong trường hợp khác thì Đường Quảng Thắng sẽ không ngần ngại mà tin ngay, nhưng đi giúp Long Quân làm cái việc này, ông ấy cảm thấy sau khi lăng mộ hoàn thành thì mình cũng chẳng còn mạng mà hưởng vinh hoa phú quý nữa.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng trước mặt vị hoạn quan này, Đường Quảng Thắng vẫn giữ đúng lễ tiết: "Cảm vấn công công danh húy?".

Cứ chiến chiến căng căng nói chuyện với người ta nãy giờ mà không biết tên họ là gì thì lần sau chắc chắn không có quả ngon mà ăn đâu.

Đường Quảng Thắng không muốn thử thách giới hạn của vị công công này.

Vị hoạn quan đó nghe hỏi vậy thì cười híp mắt trả lời: "Tạp gia, Từ Phúc." Từ Phúc là ai?

Chẳng biết!

Nếu là Thương Ưởng đại nhân biến pháp, hay Hàn Phi Tử đại nhân đương thời, hoặc Tể tướng Triệu Cao đại nhân thì Đường Quảng Thắng còn biết đôi chút, chứ Từ Phúc là ai thì ông ấy chưa từng nghe qua.

Nhưng đối mặt với một đại nhân vật quyền thế ngút trời như thế này, Đường Quảng Thắng lúc đó bỗng nhiên trở nên lanh lợi lạ

thường: “Cửu ngưỡng đại danh của công công!”.

Tuy biết Đường Quảng Thắng đang tâng bốc nhưng Từ Phúc vẫn không tự chủ được mà cười tươi như hoa.

Thấy Từ Phúc cười như vậy, tim Đường Quảng Thắng lại treo ngược lên tận cổ.

“Tạp gia phụng mệnh Long Quân giám sát việc thiết kế và xây dựng lăng mộ này.” “Vì vậy tạp gia đã tự tay tuyển chọn mười hai vị thống lĩnh, dẫn dắt ba mươi vạn dân phu.” “Đường thống lĩnh có biết dưới trướng mình có bao nhiêu người không?” Không đợi Đường Quảng Thắng trả lời, vị hoạn quan tên Từ Phúc kia đã tự nói tiếp: “Dưới trướng ông có hơn hai vạn năm ngàn người, ngoài ra ta còn điều động thêm năm trăm binh sĩ Long quân cho ông.” “Tất cả chỉ để đẩy nhanh tiến độ xây dựng lăng Long Quân.” “Nếu có kẻ nào không nghe lệnh, thì chỉ có một chữ thôi: Giết!”.

Khi thốt ra chữ “Giết”, dù giọng nói của vị hoạn quan tên Từ Phúc này rất sắc nhọn nhưng lọt vào tai Đường Quảng Thắng thì lại mang theo vô vàn sát khí.

Lúc này Đường Quảng Thắng cũng hiểu rõ ai mới là người mình cần phải bám gót, vội vàng liên tục bày tỏ sự trung thành.

“Đường Quảng Thắng tôi nhờ có đại nhân mới được làm thống lĩnh này, từ nay về sau nguyện đi theo đại nhân như hình với bóng!

Nếu đại nhân có yêu cầu gì, tôi nguyện dốc hết sức khuyển mã để phục vụ!” Từ Phúc không từ chối, cũng chẳng đồng ý, chỉ thản nhiên nói với giọng như đang lẩm bẩm một mình: “Tạp gia và ông đều là đang làm việc cho Long Quân cả mà!”.

Tuy giọng nói rất nhỏ nhưng cũng đủ để Đường Quảng Thắng nghe thấy rõ ràng.

Đây là lần đầu tiên Đường Quảng Thắng tiếp xúc với hoạn quan bên cạnh Long Quân, cũng là lần đầu tiên ông ấy biết đến người tên Từ Phúc này.

Đồng thời, ông ấy cũng thấy được rằng trên mảnh đất mà ý chí của đế vương là tối thượng này, chỉ cần lười biếng một chút thôi là kết cục sẽ thảm khốc đến nhường nào.

Tất cả những điều đó khiến Đường Quảng Thắng thầm nhắc nhở bản thân: Phải sống sót cái đã!

Phải sống đến ngày mai!

Điều khiến Đường Quảng Thắng thở phào nhẹ nhõm là sau ngày hôm đó, vị Từ Phúc đại nhân kia không tìm đến ông ấy nữa.

Nhưng trong lòng vẫn có chút bất an vì thân phận của mình.

Sau khoảng một tháng chung đụng, Đường Quảng Thắng cũng biết được tình hình của mười một vị thống lĩnh còn lại.

Những thống lĩnh đó nếu không phải con em quyền quý thì cũng là những kẻ giàu có nứt đố đổ vách.

Thân phận của ông ấy so với họ đúng là một trời một vực, chẳng qua chỉ nhờ Từ Phúc nói một câu mà mới được làm thống lĩnh.

Còn về việc tại sao Từ Phúc lại chọn mình thì Đường Quảng Thắng cũng mù tịt, vì thực sự trên người ông ấy chẳng có điểm nào nổi bật cả.

Chính nhờ biết được những thông tin bên lề này mà Đường Quảng Thắng mới càng thấy rõ vị Từ Phúc đại nhân kia quyền thế ngút trời đến nhường nào.

Đánh trận thì cần tướng tài, soái tài; trị quốc thì cần bậc kỳ tài làm tể tướng.

Hiện tại Long Quân đã thống nhất lục quốc, chẳng thiếu gì những nhân tài đó.

Vì vậy tâm tư của Long Quân ngoài việc chuyển sang hưởng lạc ra thì còn có một mục tiêu tối thượng khác: Trường sinh.

Trường sinh!

Một mục tiêu nghe thật viển vông nhưng ai nấy đều thèm khát!

Chỉ là trừ ông lão Bành Tổ trong sách từng sống tới tám trăm tuổi ra thì chưa thấy ai đạt được sự trường sinh cả.

Trong cái thời chiến loạn này, sống đến năm mươi tuổi đã được coi là thọ rồi, vậy mà giờ đây Long Quân lại thiết tha theo đuổi sự trường sinh.

Chỉ cần có thể trường sinh, đế quốc Đại Tần sẽ mãi mãi nằm dưới sự cai trị của ông ấy, ông ấy sẽ mãi là người đứng trên vạn người.

Theo lời Từ Phúc, ông ta có thể mang lại sự trường sinh cho Long Quân.

Vì trước đó Từ Phúc vốn là một phương sĩ nên Long Quân rất tin lời ông ta.

Chương 248

Bởi vậy hiện tại Từ Phúc chính là người tâm phúc bên cạnh Long Quân, mọi yêu cầu của ông ta đều được Long Quân đáp ứng vô điều kiện.

Nghe đồn hiện tại Long Quân bất chấp sự phản đối của các đại thần, đang bắt đầu chuẩn bị đồng nam đồng nữ và đóng tàu lớn, vì Từ Phúc nói có thể ra hải ngoại tìm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng.

Nghe những câu chuyện ly kỳ như vậy, Đường Quảng Thắng không dám liên tưởng vị nhân vật trong truyền thuyết đó với cái người hoạn quan hay cười híp mắt đứng trước mặt mình cách đây không lâu.

Thực sự là sự tương phản quá lớn.

Trong ấn tượng của Đường Quảng Thắng, những đại nhân vật như vậy phải là người lầm lì ít nói, sát phạt quyết đoán, chứ làm sao có thể là vị hoạn quan lúc nào cũng cười híp mắt kia được?

Sự lạc lõng đó mang lại cho Đường Quảng Thắng một cảm giác không chân thực.

Nhớ lại lời Từ Phúc ngày hôm đó, Đường Quảng Thắng không khỏi giật mình kinh hãi.

Hình như Từ Phúc đại nhân còn có tâm tư khác?

Vừa nghĩ đến đó, Đường Quảng Thắng liền lắc đầu nguầy nguội.

Chuyện của những đại nhân vật này tốt nhất là đừng có nhúng tay vào, kẻo chết lúc nào không hay.

Nghĩ thông suốt rồi, Đường Quảng Thắng quyết định về phòng ngủ một lát.

Công bằng mà nói, Từ Phúc đối xử với ông ấy khá tốt.

Đãi ngộ của thống lĩnh tốt hơn nhiều so với đám binh sĩ và lao dịch kia, không chỉ có phòng nghỉ riêng biệt mà còn có thể có chút chuyện "không thể miêu tả" với mấy cô kỹ nữ nơi lầu xanh.

Ngoài ra còn có thu nhập không nhỏ để gửi về cho cha già mẹ yếu ở quê nhà.

Nếu không phải lo lắng chuyện xây xong lăng mộ sẽ bị chôn sống thì Đường Quảng Thắng đã thấy đây là một cuộc sống như tiên rồi.

Đang lúc Đường Quảng Thắng mơ màng thì một giọng nói ma mị vang lên bên cạnh: "Đường thống lĩnh, ông đang thẫn thờ gì vậy?

Chẳng lẽ việc xây dựng lăng mộ có vấn đề sao?".

Lại là giọng nói của Từ Phúc!

Đường Quảng Thắng đã làm thống lĩnh được một thời gian, cũng đã gặp không ít quan viên, nhưng đối diện với câu hỏi của Từ Phúc, ông ấy cũng đã khác trước.

"Từ đại nhân!

Quảng Thắng chỉ đang thẩn thơ chút thôi, việc xây dựng lăng mộ tuyệt đối không có vấn đề gì ạ!" Từ Phúc cười cười, vốn dĩ mục đích của ông ta không phải ở đó, chỉ là có việc muốn tìm Đường Quảng Thắng mà thôi.

Chỉ là lúc này Đường Quảng Thắng đối mặt với Từ Phúc chỉ còn thấy hoảng sợ, tưởng rằng dưới sự lãnh đạo của mình việc xây lăng Long Quân đã xảy ra chuyện gì.

Mà xây lăng xảy ra chuyện là tội chết đấy!

Cố nén tiếng khóc, Đường Quảng Thắng cung kính thưa: "Từ đại nhân minh xét, Quảng Thắng dựa theo bản đồ được phát mà làm đúng

tiêu chuẩn, không dám lơ là chút nào." "Vì vậy nơi Quảng Thắng phụ trách xây dựng tuyệt đối không có sai sót gì đâu ạ." Nhận thấy lời nói của mình khiến Đường Quảng Thắng hiểu lầm, Từ Phúc cũng không thèm giải thích gì thêm, chỉ gọi Đường Quảng Thắng ra một nơi tĩnh lặng.

"Đường thống lĩnh, ông có biết tại sao mình lại được làm một thống lĩnh chỉ huy vạn người ở lăng Long Quân này không?" "Bẩm đại nhân, Quảng Thắng không biết vì sao, nhưng cũng có đôi chút phỏng đoán." Lời của Đường Quảng Thắng khiến Từ Phúc thấy hứng thú.

"Ồ?

Vậy theo ông thì tại sao?" "Quảng Thắng đoán tất cả là nhờ đại nhân.

Quảng Thắng ở đây hơn một tháng, tự thấy thân phận địa vị cũng như học thức kém xa các thống lĩnh khác.

Chỉ vì được đại nhân coi trọng nên Quảng Thắng mới ngồi được vào vị trí như ngày hôm nay." Nghe câu trả lời này, Từ Phúc không nói gì, chỉ là nụ cười trên mặt càng thêm đậm hơn, những vết chân chim nơi khóe mắt cũng hằn sâu thêm một chút.

"Tốt!

Nếu Quảng Thắng đã biết nhìn người thì tự nhiên cũng biết phải báo đáp người khác như thế nào." "Vậy ông có hiểu ý ta không?" Nghe cách Từ Phúc xưng hô, Đường Quảng Thắng lập tức hiểu ra ý ông ta.

Đầu tiên Đường Quảng Thắng hơi ngẩn người ra, sau đó kích động thưa: "Quảng Thắng từ nay về sau nguyện đi theo đại nhân như hình với bóng!

Nếu đại nhân cần, Quảng Thắng nguyện dốc hết sức khuyển mã để phục vụ!" Những nhân vật tầm cỡ như thế, mỗi cử chỉ hành động đều có vô số người đi theo.

Có thể "bán mình" cho Từ Phúc, làm việc dưới trướng một đại nhân vật như vậy, nội tâm Đường Quảng Thắng vô cùng kích động.

Bởi vì những đại nhân vật này sẽ không bao giờ để thuộc hạ thiếu thốn lợi ích.

Đi theo họ, hắn cũng có thể được hưởng sái chút gì đó.

Có lẽ... không cần phải chết nữa?

Đường Quảng Thắng nằm trên giường, mơ mộng hão huyền.

Hắn thực sự rất luyến tiếc gia đình!

Cha mẹ già yếu, vợ con thơ dại.

Cả đàn gà vịt nuôi ở nhà nữa...

Cả đêm đó, Đường Quảng Thắng mất ngủ.

Suốt một đêm ròng, hắn không hề chợp mắt, trong lòng đầy rẫy tâm sự.

Sau đó, Từ Phúc lại tìm gặp Đường Quảng Thắng thêm vài lần.

Tuy mỗi lần Từ Phúc đều lấy danh nghĩa giám sát tiến độ của Long Quân Lăng, nhưng Đường Quảng Thắng cảm thấy, ông ta tìm mình là để xác định một số chuyện hoặc để làm kỳ tích.

Bởi vì hắn nghe nói, gần đây Long Quân đã chuẩn bị xong số đồng nam đồng nữ mà Từ Phúc yêu cầu.

Những con thuyền lớn để ra khơi cũng đang được chuẩn bị.

Chỉ cần mọi thứ hoàn tất, chọn được ngày lành tháng tốt, Từ Phúc sẽ xuất hải.

Thế nhưng, mỗi lần Từ Phúc tìm hắn đều nói những lời mập mờ, không hề giao phó công việc cụ thể.

Hoặc giả chỉ là hỏi thăm sức khỏe, tuyệt đối không nhắc đến việc cần làm, cũng không nói về chuyện sắp ra khơi tìm thuốc trường sinh bất lão.

Cuối cùng, Đường Quảng Thắng không nhịn được nữa.

Chương 249

Khi Từ Phúc đến tìm, hắn tùy ý gợi chuyện rồi cất tiếng hỏi: "Từ đại nhân, nghe nói ngài sắp ra khơi tìm thuốc trường sinh?" Việc ra khơi mang thuốc trường sinh về cho Long Quân đã truyền khắp cả nước.

Về việc Từ Phúc có tìm được thuốc hay không, chẳng ai dám chắc chắn.

Chỉ là Long Quân đã ban hành một đạo luật: kẻ nào tự ý nghị luận chuyện trường sinh sẽ bị giết không tha.

Chính điều đó mới khiến những lời bàn tán biến mất.

Long Quân không hy vọng chuyện này thất bại, thậm chí một chút khả năng thất bại cũng không được có.

Nhìn vào công tích của dòng dõi Tần Vương qua bao đời tích lũy, đến đời ông ta mới bộc phát mạnh mẽ, thống nhất đất nước.

Long Quân tự phụ cho rằng, nếu không có sự tồn tại của ông ta, những người khác không thể hoàn thành được phong công vĩ tích này.

Chính vì sự tự phụ đó, trước thuốc trường sinh bất lão, Long Quân cũng kiêu ngạo nghĩ rằng, chỉ cần ông ta muốn thì nhất định sẽ có được.

Đã dùng người thì không nghi, đã nghi thì không dùng người.

Long Quân giao việc này cho Từ Phúc, bắt ông ta phải thành công.

Nếu kết quả không như ý, Từ Phúc sẽ không có đường sống.

Lúc này Từ Phúc mới ngửa bài với Đường Quảng Thắng.

Mưu đồ lâu như vậy, bố cục dài như vậy, kế hoạch cũng nên

chậm chậm triển khai.

Tuy không biết kế hoạch này có thành công hay không, địa vị sẽ ra sao, nhưng Từ Phúc cũng bị dồn vào đường cùng rồi!

Trường sinh?

Thật nực cười!

Làm sao có thể trường sinh!

Trừ khi một lần nữa đến được nơi đó...

Thế nhưng, nơi đó rốt cuộc ở đâu thì chẳng ai biết.

Ha!

Nơi thần tiên ở, hạng phàm phu tục tử như chúng ta có thể vào được sao?

Ngay cả Long Quân thân chinh cũng không xong!

Từ Phúc kích động nghĩ thầm.

Hiện tại việc cấp bách nhất là phải giữ mạng trước!

Đường Quảng Thắng chưa bao giờ thấy gương mặt vốn luôn cười hì hì của Từ Phúc lại xuất hiện thần thái như vậy.

Nó vừa tàn nhẫn vừa quyết tuyệt, khiến Đường Quảng Thắng nhận ra rằng, nếu chuyện tiếp theo không giữ bí mật tuyệt đối hoặc không thuận theo ý vị đại nhân này, kết cục của hắn nhất định sẽ rất bi thảm.

Đường Quảng Thắng đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đồng ý mọi yêu cầu của Từ Phúc.

Thế nhưng câu đầu tiên của Từ Phúc lại khiến hắn đứng hình tại chỗ.

Từ Phúc cười lạnh, thốt ra một câu: "Ngươi muốn sống không?"

Đường Quảng Thắng cảm thấy khoảnh khắc Từ Phúc nói câu đó, đôi chân hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Gượng cười một tiếng, hắn "pạch" một cái quỳ sụp xuống trước mặt Từ Phúc: "Đại...

đại...

đại nhân, Quảng Thắng không biết đã làm sai điều gì đắc tội với ngài, nhưng Quảng Thắng trên có mẹ già dưới có con thơ, đương nhiên là muốn sống!" Đường Quảng Thắng nói ra những lời này, Từ Phúc không hề ngạc nhiên.

Nếu không phải như vậy, Từ Phúc mới nghi ngờ lời nói của hắn có sức nặng hay không.

Dù sao vào thời điểm Long Quân yêu cầu trường sinh, mọi yêu cầu của người tiên phong đều sẽ được đáp ứng.

Vì thế, người khác sợ hãi là chuyện bình thường.

Từ Phúc dùng hai tay đỡ Đường Quảng Thắng dậy, thái độ này khiến hắn cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

Hắn vội nói: "Từ đại nhân, Quảng Thắng tôi đối với ngài trung thành tận tâm, chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với ngài cả!" Từ Phúc tự nhiên biết rõ điều đó, bèn nói với Đường Quảng Thắng: "Ta không muốn ngươi chết, nhưng Long Quân muốn ngươi chết!" "Chính xác hơn là tất cả giáp sĩ, dân phu, thống lĩnh ở đây... tất cả đều phải chết!" "Bí mật về Tần Lăng, Long Quân muốn các ngươi mang xuống dưới đất!" Đường Quảng Thắng tuyệt vọng.

Hắn vốn tưởng bám được vào đùi của Từ Phúc là có thể thoát chết, nhưng nghe ý của ông ta thì ngay cả Từ Phúc cũng không bảo vệ nổi, hắn chết chắc rồi.

Đường Quảng Thắng gục xuống ghế, mặt đầy vẻ tuyệt vọng, hối

hận và tự trách...

Là một thống lĩnh, hắn biết việc xây dựng Tần Lăng đã gần đi đến hồi kết.

Điều đó cũng có nghĩa là, cái chết của hắn không còn xa nữa.

Nhìn biểu hiện của Đường Quảng Thắng, Từ Phúc không khỏi có chút bùi ngùi.

Nếu ông ta không tìm được thuốc trường sinh, kết cục chắc chắn còn thảm hơn Đường Quảng Thắng.

Vì vậy, Từ Phúc thấu hiểu những gì hắn đang đối mặt.

Tốt lắm, Đường Quảng Thắng sợ chết, vậy kế hoạch này có thể thêm một người vào rồi. "Ta có một kế, có thể giúp ngươi không chết." Nghe Từ Phúc nói vậy, Đường Quảng Thắng có chút kinh ngạc nhưng lại cảm thấy chuyện này nằm trong dự tính.

Vì là thống lĩnh nên hắn biết bí mật về Long Quân Lăng không nhiều, nhưng Từ Phúc với tư cách là nhân vật cốt cán mà không thoát được cái chết thì cũng là bình thường.

Theo lý mà nói, những hoạn quan thân cận trước mặt Long Quân đều phải bồi táng theo ông ta.

Nghe Từ Phúc nói, trong lòng Đường Quảng Thắng nhen nhóm thêm một tia hy vọng.

Đại nhân vật như Từ Phúc chắc chắn sẽ chừa cho mình một đường lui để không phải chết!

Vậy thì đi theo ông ta, nhất định sẽ có hy vọng sống sót!

Chương 250

"Từ đại nhân cứu mạng!

Chỉ cần có thể giúp tôi không chết, sau này Quảng Thắng tuyệt đối nghe theo giáo huấn của ngài!" Đường Quảng Thắng dập đầu lia lịa, vội vàng quỳ xuống trước mặt Từ Phúc.

Tuy mùi hương đặc biệt trên người hoạn quan khiến hắn khó chịu, nhưng so với việc giữ mạng, Đường Quảng Thắng biết cái gì nặng cái gì nhẹ. "Ta có một kế, tuy có thể cứu mạng nhưng lại là kiếm tẩu thiên phong (đi nước cờ hiểm), ngươi có thể tiếp nhận không?" "Tiếp nhận, tiếp nhận!

Quảng Thắng nhất định tiếp nhận!" Trong mắt Đường Quảng Thắng tràn đầy khao khát được sống, chỉ cần không bắt hắn làm chuyện tày trời, hiện tại hắn đều sẽ chấp nhận hết.

Kể cả không làm được thì cũng cứ đồng ý trước đã. "Chắc chắn chứ?" Từ Phúc cười như không cười, hỏi lại một câu. "Chắc chắn!

Chỉ cần có thể giúp Quảng Thắng sống tiếp, chuyện gì tôi cũng có thể làm!" "Tốt!

Chuyện này thiên tri địa tri, ngươi biết ta biết.

Nếu để lộ ra ngoài, đừng trách ta thủ đoạn tàn nhẫn!" Không ai dám coi lời đe dọa của một hoạn quan là trò đùa, Đường Quảng Thắng tự nhiên cũng không dám.

Lúc này hắn hận không thể móc tim ra cho Từ Phúc xem để ông ta thấy mình trung thành thế nào, để đổi lấy cơ hội sống sót mong manh kia. "Đại nhân!

Đại nhân!

Chỉ cần để Quảng Thắng sống, tôi nguyện làm thân trâu ngựa cho ngài!" Trong một khoảng thời gian, Đường Quảng Thắng ngồi ở vị trí thống lĩnh rất thoải mái.

Tuy không thể đêm đêm ca hát, nhưng rượu thịt rau cỏ mỗi ngày đều đủ đầy.

Thống lĩnh chỉ cần chỉ huy đám khổ sai làm việc, bản thân chỉ cần ở chỗ râm mát cho mát mẻ là được.

Thế nên, Đường Quảng Thắng béo trắng ra, tăng thêm hơn mười ký.

Nhưng hắn chưa bao giờ quên đi bóng đen trong lòng.

Đôi khi hắn cảm thấy mình giống như con lợn đang đợi bị thịt, chỉ chờ xem tâm trạng của chủ nhân.

Nếu một ngày tâm trạng không tốt, hắn sẽ bị đem ra mổ thịt.

Thấy Đường Quảng Thắng hèn mọn muốn sống như vậy, Từ Phúc cuối cùng cũng mỉm cười hài lòng, bắt đầu kể lại.

Đường Quảng Thắng không thể ngờ rằng, trong nửa canh giờ sau đó, hắn đã được nghe một kế hoạch kinh thiên động địa.

Nghe xong, cả người hắn ngẩn ngơ.

Hóa ra, tất cả đều đã được Từ Phúc lên kế hoạch!

Lăng mộ, trường sinh...

đều nằm trong mưu đồ của Từ Phúc!

Không, không phải mưu đồ, mà là sắp xếp!

Từ Phúc dựa theo thiết kế của mình mà sắp xếp mọi thứ vào đúng vị trí, khiến những người đó đều phải đi theo nhịp điệu của ông ta!

Thấy không, cái lợi hại của đại nhân vật là ở chỗ đó!

Đây là lần đầu tiên Đường Quảng Thắng thấy một đại nhân vật giảng giải một phần kế hoạch cho mình nghe.

Chỉ một phần thôi cũng đủ khiến hắn kinh ngạc không thôi.

Nhưng hắn không biết rằng, kế hoạch này của Từ Phúc đã kéo dài mấy ngàn năm.

Đây là một trong những kế hoạch huyễn hoặc và hoành tráng nhất.

Đường Quảng Thắng cũng không ngờ rằng, hơn hai ngàn năm sau, con cháu của hắn vẫn đang miệt mài tìm kiếm bí mật của Long Quân Lăng.

Nói đến đây, trong mắt Đường Sinh lộ ra một tia cay đắng và bất lực.

Dường như ông ta muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, rồi tiếp tục kể.

Thực ra chuyện Từ Phúc bắt Đường Quảng Thắng làm rất đơn giản, một câu là xong: Bắt Đường Quảng Thắng đào một con mật đạo.

Thứ mật đạo này, Đường Quảng Thắng biết.

Theo dân gian truyền tụng, sau khi xây xong lăng mộ cho đế vương, những người tham gia đều sẽ phải chết.

Vì thế có những công tượng trực tiếp xây sẵn mật đạo hoặc mật thất trong lăng mộ để chừa cho mình một con đường sống.

Cho nên, Đường Quảng Thắng biết sự tồn tại của loại chuyện này.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là Từ Phúc, một trong những người thân cận nhất của hoàng đế, lại bảo hắn xây một đường hầm bí mật trong lăng mộ của Long Quân!

Nếu điều này chỉ khiến hắn chấn kinh, thì chuyện tiếp theo mới

khiến Đường Quảng Thắng cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì Từ Phúc vẽ bản đồ đường hầm này vô cùng chi tiết, đánh dấu rõ ràng những nơi nào nên xây dựng, chỗ nào phải cẩn thận để tránh tai mắt người khác, chỗ nào chất đất không tốt cần gia cố thế nào...

Rõ ràng đây không phải là việc có thể làm xong trong một ngày!

Sau đó, Từ Phúc nói cho Đường Quảng Thắng biết đường hầm này cần những ai tham gia xây dựng!

Nghĩa là, Từ Phúc đã liên kết từ trên xuống dưới, từ hoàng đế đến Từ Phúc, qua trung gian Đường Quảng Thắng, rồi xuống tận cùng là các công tượng.

Một chuỗi liên kết chặt chẽ với sự sắp xếp tinh vi nhất!

Thật quá khủng khiếp!

Hôm nay nếu không cùng Từ Phúc nói về chuyện này, không bày tỏ sự trung thành, thì Đường Quảng Thắng cảm thấy, có lẽ giống như người hắn thấy ngày đầu tiên, không biết lúc nào đầu sẽ lìa khỏi cổ!

Sự đã đến nước này, Đường Quảng Thắng không quan tâm đại nhân vật mưu tính gì nữa, giờ hắn chỉ muốn sống.

Chương 251

Thật không ngờ Từ Phúc lại muốn xây đường hầm trong lăng mộ Long Quân!

Chuyện này chỗ nào cũng thấy quỷ dị.

Ai cũng biết Từ Phúc là một hoạn quan, vậy ông ta làm thế để làm gì?

Long Quân có biết những hành động nhỏ nhặt này của Từ Phúc không?

Hay Từ Phúc có liên hệ với đại hoàng tử Phù Tô, Hồ Hợi, Triệu Cao?

Những điều đó, Đường Quảng Thắng đều không biết được.

Không chỉ hắn không biết, mà ngay cả hơn hai ngàn năm sau, thực hư chuyện này thế nào vẫn còn là một ẩn số.

Nói đến đây, Đường Sinh không ngừng cảm thán.

Hơn hai ngàn năm rồi!

Sau hơn hai ngàn năm, tôi chỉ biết Long Quân đột ngột qua đời trên đường tuần du, còn lý do chết thế nào thì không ai rõ.

Bởi vì lúc đó đi cùng Long Quân có Triệu Cao, Hồ Hợi và những người khác.

Nhân phẩm hạng người đó ra sao, nhìn vào thành ngữ "Chỉ hươu bảo ngựa" là đủ biết.

Loại người đó chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, sẵn sàng phản bội bất cứ ai.

Có lẽ Long Quân chết cũng do một tay bọn họ.

Đến tận bây giờ, chuyện này vẫn chưa được chứng thực, tất cả chỉ là suy đoán bị vùi lấp trong dòng sông lịch sử.

Tôi là hậu nhân, chỉ có thể biết được kết quả.

Tôi của hơn hai ngàn năm sau còn thấy chấn động trước kết quả lịch sử, huống chi lúc đó Đường Quảng Thắng không hề bước chân vào hàng ngũ cao tầng, cũng không nắm bắt được thời cuộc.

Tính mạng của hắn nằm trong tay kẻ khác.

Bởi theo lý luận của Từ Phúc, Đường Quảng Thắng cuối cùng cũng ngộ ra.

Nếu tất cả đều do Từ Phúc sắp xếp, chẳng phải cũng có nghĩa là hắn là người được Từ Phúc chọn sao?

Vậy chẳng phải Từ Phúc coi hắn là một kẻ chết thay, hoặc bình phong sao?

Biết thì đã sao?

Trong lòng Đường Quảng Thắng vừa mới lóe lên ý niệm đó đã lập tức tự phủ nhận.

Hiện giờ việc phân tích những thứ trước kia chẳng có ích gì, quan trọng nhất là phải sống sót!

Thế là theo chỉ thị của Từ Phúc, sau khi đối chiếu mật mã, Đường Quảng Thắng đã tìm được những người xây dựng đường hầm.

So với những dân phu khác gầy gò ốm yếu, ăn bữa nay lo bữa mai, trước mặt Đường Quảng Thắng là một nhóm tráng đinh ăn no mặc ấm!

Thấy những vết chai dày trên tay họ, Đường Quảng Thắng thức thời không hỏi lai lịch, chỉ dựa theo kinh nghiệm của mình mà chỉ dẫn họ nên tu sửa thế nào để không bị phát hiện.

Càng chỉ điểm, Đường Quảng Thắng càng thấy kinh ngạc.

Quá chi tiết!

Bản đồ Từ Phúc đưa thực sự quá chi tiết!

Chỗ nào có gì, bản đồ đều ghi rõ mồn một, thậm chí đến cả chất đất ở chỗ đó thế nào cũng được đánh dấu.

Đường Quảng Thắng trong lòng tràn đầy khâm phục.

Nhưng bằng kinh nghiệm của mình, hắn cũng nhận ra một điểm bất thường từ bản đồ này.

Con đường thoát thân thông thường sẽ xây dựng từ trong lăng mộ hướng ra ngoài, nhưng bản đồ này lại chỉ cho hắn thấy những thứ khác biệt.

Hắn cảm thấy bản đồ này Từ Phúc chỉ đưa cho mình một phần nhỏ mà thôi!

Đường hầm trên bản đồ này chắc chắn bao phủ toàn bộ Long Quân Lăng!

Nghĩ đến đây, mắt Đường Quảng Thắng lộ vẻ kinh dị.

Từ đại nhân... rốt cuộc muốn làm gì?

Muốn làm chuyện gì mờ ám trong lăng của Long Quân sao?

Hắn không dám, không dám hỏi Từ Phúc câu trả lời.

Từ Phúc dường như đang chơi một ván cờ lớn, mà hắn chỉ là một quân cờ nhỏ bé nhất trong ván cờ đó.

Không biết có phải trùng hợp hay không, vào ngày Long Quân Lăng xây xong, đường hầm theo chỉ thị của Từ Phúc cũng hoàn thành.

Từ Phúc đích thân nói với Đường Quảng Thắng rằng, ngày lăng mộ hoàn thành cũng là ngày giỗ của hắn.

Vì thế, Đường Quảng Thắng luôn sống trong nơm nớp lo sợ bị giết.

Lúc đó, Từ Phúc sai người truyền mệnh lệnh: Chạy mau!

Chui vào đường hầm bí mật!

Mệnh lệnh vừa đến tay Đường Quảng Thắng, hắn đã nghe thấy tiếng ngựa hí vang trên mặt đất bên ngoài.

Đám giáp sĩ đã ra tay!

Những lời Từ đại nhân nói là thật!

Vô số binh lính chạy theo sau những kỵ sĩ cưỡi đại mã.

Trong mắt họ tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Chương 252

Tuy giết những dân phu tay không tấc sắt, nhưng lòng họ không hề có chút tội lỗi nào.

Bởi vì họ đã sớm bị Long Quân tẩy não, cả đời chỉ phục vụ cho một mình Tần Vương.

Đừng nói là giết dân phu, dù có bảo họ tự sát ngay bây giờ, họ cũng sẽ không ngần ngại mà thực hiện.

Đó là giác ngộ mà một giáp sĩ của Long Quân phải có!

Giết chóc, giết chóc!

Chức trách của giáp sĩ ngoài trung thành ra thì chính là giết chóc!

Chỉ cần Long Quân cần, họ có thể khoác lên mình bộ giáp, cầm đao dài chiến đấu vì ông ta!

Chính nhờ sự tồn tại của đám giáp sĩ này mà Long Quân mới là Long Quân!

Mọi giáp sĩ đều mang trong mình sự ngạo mạn đó, tin rằng họ là những người được Long Quân tin cậy nhất, và thanh bảo đao chính là người bạn chiến đấu tốt nhất!

Vì thế, khi Long Quân có lệnh bắt giết sạch đám dân phu này, họ sẽ thực hiện ngay!

Đường Quảng Thắng nấp trong mật đạo, im lặng quan sát cuộc thảm sát đẫm máu này.

Vì mật đạo nằm không xa căn phòng của hắn nên hắn dễ dàng chạy vào đó.

May sao, mật đạo này lại có một tấm phiến đá có thể quan sát bên

ngoài, hắn cứ thế dán mắt vào đó nhìn.

Càng nhìn, hắn càng sợ.

Đến lúc này, Đường Quảng Thắng muốn dời mắt đi cũng không được nữa, vì hắn đã sợ đến nhũn cả chân, căn bản không dám động đậy.

Máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời.

Không, không chỉ bầu trời, ngay cả mặt đất cũng biến thành một màu đỏ quạch.

Những tia máu bắn tung tóe lên không trung.

Cảnh tượng như ngày tận thế này, hạng công tượng nhỏ nhoi như Đường Quảng Thắng làm sao đã từng thấy qua?

Áo giáp và mặt nạ của đám giáp sĩ đều bị nhuộm đỏ.

Đường Quảng Thắng thậm chí còn thấy một tên có dáng vẻ tướng lĩnh thò lưỡi ra, tham lam liếm lấy vết máu trên thanh kiếm.

Đột nhiên, ánh mắt tên tướng lĩnh đó đanh lại, nhìn về hướng của Đường Quảng Thắng.

Hắn ngã quỵ xuống đất, không dám nhìn trộm nữa.

Tuy tin tưởng vào mật đạo mình chỉ huy xây dựng, nhưng lúc này hắn thực sự sợ hãi đến cực điểm.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, lòng hắn không ngừng run sợ.

Khi cuộc thảm sát đang diễn ra bên ngoài, cơ bản không có ai kháng cự.

Cũng đúng thôi, họ đều là những bần dân tay không tấc sắt, có chút sức lực nhưng không có vũ khí trong tay, chỉ đành mặc người chém giết, họ cũng bị dọa cho ngu người luôn rồi.

Có một vài người nhanh trí bắt đầu chạy ra ngoài, nhưng kỵ sĩ của Tần Vương dường như đã lường trước được.

Họ chia thành hai đội ngũ nhịp nhàng: một đội cưỡi ngựa bọc giáp truy sát những người dân đang chạy trốn, đội còn lại là cung thủ, bắn tên xối xả về phía họ.

Đây không phải chiến tranh, đây là một cuộc thảm sát có dự mưu, ai ai cũng biết!

Đường Quảng Thắng không dám nghĩ mình có thể sống sót.

Chỉ cần giữ được cái mạng quèn này, sống mà về nhà, hắn hứa cả đời sẽ không bước chân ra khỏi làng nửa bước!

Thà sống nhục còn hơn là bị đồng loại thảm sát như những người kia!

May thay, hắn đã sống sót!

Là phúc hay họa?

Đường Quảng Thắng không biết.

Có lẽ sau này hằng đêm hắn sẽ mơ thấy cảnh thảm sát, đêm nửa đêm sẽ giật mình tỉnh giấc vì sợ hãi đám giáp sĩ kia, có lẽ hắn chẳng sống nổi đến ngày mai...

Nhưng lúc này, hắn cảm thấy may mắn vì còn sống.

Thế là đủ rồi.

Tiếp theo phải làm gì?

Từ Phúc đại nhân bảo hắn sống, vậy sau đó thì sao?

Tiếp theo phải làm gì?

Từ Phúc đại nhân muốn hắn làm gì?

Có nên báo tin mình còn sống cho vợ con ở nhà không?

Những điều đó, Đường Quảng Thắng hoàn toàn mù tịt.

Tiếng la hét thảm thiết bên ngoài không dứt bên tai khiến lòng hắn càng thêm hoang mang.

Hiện tại không phải lúc để nghĩ những chuyện đó!

Nhưng cùng với những tiếng la hét của dân phu, nếu không nghĩ đến những thứ mang lại hy vọng sống thì có thể nghĩ gì đây?

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là một canh giờ, có lẽ là nửa ngày, Đường Quảng Thắng cảm thấy âm thanh bên ngoài nhỏ dần.

Trong khoảng thời gian đó, hắn không dám nhìn trộm nữa vì sợ tên tướng lĩnh kia phát hiện ra mình.

Nhưng lúc này, không biết lấy đâu ra dũng khí, hắn đánh liều thò đầu ra nhìn.

Người xưa nói, đại chiến nổ ra, khói lửa mịt mù, máu chảy thành sông.

Chương 253

Đường Quảng Thắng vốn chỉ coi đó là chuyện cười.

Máu người làm sao có thể chảy thành sông được?

Đó chỉ là chuyện bịa thôi!

Nhưng hôm nay, hắn đã tin.

Có lẽ ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi bạo hành hôm nay nên bầu trời không biết từ bao giờ đã đổ mưa nhỏ.

Màn mưa lất phất làm mờ đi tầm nhìn, nhưng Đường Quảng Thắng vẫn thấy được cảnh tượng thây chất đầy đồng.

Máu hòa cùng nước mưa chảy thành một dòng suối nhỏ.

Tuy đứng cách nơi đó khá xa nhưng hắn vẫn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến người ta buồn nôn.

Có ai đó đang nhóm lửa ở bên cạnh nhưng mưa càng lúc càng lớn, lửa không cháy nổi.

Tên thủ lĩnh dường như đã bỏ cuộc.

Nhưng trước khi đi, hắn ra lệnh một câu, đám binh sĩ bắt đầu điên cuồng đâm vào những dân phu nằm trên đất, như thể đó chỉ là đám súc vật đợi mổ thịt chứ không phải đồng loại của mình.

Đường Quảng Thắng nấp trong mật đạo, không dám phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Trời dần tối, hắn cũng không dám thắp nến hay đuốc.

Chẳng mấy chốc, thế giới bị bóng tối bao phủ.

Tuy nỗi sợ hãi chiếm trọn tâm trí nhưng thần kinh hắn không thể

căng thẳng mãi được.

Một lúc sau, trong bóng tối, Đường Quảng Thắng chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Khi tỉnh dậy lần nữa, hắn bị người khác gọi dậy.

Thấy người trước mặt trong trang phục giáp sĩ của Long Quân, Đường Quảng Thắng bủn rủn cả người, mếu máo nói: "Đừng giết tôi!

Tôi còn mẹ già con thơ phải nuôi, cả nhà chỉ có tôi là lao động chính.

Xin hãy đại từ đại bi, để tôi về nhà đi!" Giáp sĩ đối diện đeo mặt nạ, vì thế giọng nói nghe có phần trầm đục: "Ngươi là Đường thống lĩnh phải không?

Nếu là Đường thống lĩnh, xin hãy mặc bộ giáp này vào, Từ đại nhân có lời mời." Từ đại nhân!

Từ Phúc!

Trong mắt Đường Quảng Thắng lóe lên tia hy vọng sống.

Ha!

Tuy không biết vì sao Từ đại nhân lại đối xử tốt với mình như vậy, nhưng ông ta để mình sống chắc chắn là có sắp xếp khác!

Đường Quảng Thắng vội vàng mặc bộ giáp vào.

Bộ giáp này chắc cũng nặng vài chục ký.

Do dạo gần đây được hưởng thụ cuộc sống sung túc nên hắn mặc bộ giáp có hơi chật chội.

Nhưng hắn vẫn cố ních thân hình béo mập vào trong, dù da có bị cọ xát chảy máu hắn cũng chẳng buồn quan tâm.

Sau khi mặc giáp xong, Đường Quảng Thắng khép nép đi ra ngoài.

Có lẽ đã là ngày thứ hai.

Bên ngoài trời đã tạnh mưa, dòng suối máu cũng đã khô cạn.

Dưới ánh nắng gay gắt, nó để lại một mùi hôi thối nồng nặc.

Đám binh sĩ bên ngoài đang bận rộn khiêng từng xác chết ném vào đống lửa.

Những cái xác bị ném vào lửa kêu xèo xèo, mùi thịt nướng lan tỏa khắp không gian.

Mùi đó trộn lẫn với mùi xác thối xộc thẳng vào mũi khiến Đường Quảng Thắng buồn nôn.

May là hôm qua hắn chưa ăn gì, nếu không chắc chắn đã nôn thốc nôn tháo ra đất.

Lúc này Đường Quảng Thắng chỉ biết lầm lũi đi theo tên giáp sĩ của Từ Phúc, cũng chẳng biết là đi đâu.

Nói chung là cả người cứ đờ đẫn ra.

Có thể là ra khỏi thung lũng, cũng có thể là vào chợ, những điều đó hắn chẳng buồn quan tâm nữa.

Trước mắt hắn, những người từng quen mặt hoặc có quen biết giờ đều đã thành thi thể hiện về quanh quẩn.

Hôm qua vì trời tối, lại nấp trong mật đạo nên hắn nhìn không rõ, nhưng hôm nay dưới ánh mặt trời chói chang, nhìn thấy thảm trạng nhân gian này, hắn thực sự không chịu nổi nữa.

Hắn biết, điều này sẽ trở thành cơn ác mộng ám ảnh mình suốt đời.

Thi thể của những người kia không chỉ có dân phu bình thường,

mà còn có cả giáp sĩ của Long Quân!

Ngoài ra, hắn còn thấy cả xác của những thống lĩnh có quan hệ khá tốt với mình!

Hiểu rồi chứ?

Hiểu rằng Long Quân vô tình, hiểu rằng muốn sống sót thì chỉ có thể dựa vào Từ Phúc đại nhân!

Lảo đảo bước đi, Đường Quảng Thắng được đưa đến trước mặt Từ Phúc.

Thấy bộ dạng hiện giờ của hắn, Từ Phúc cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Ngày xảy ra thảm sát ông ta không có mặt, nhưng chỉ riêng việc nhìn thấy Long Quân bạo ngược suốt bao nhiêu năm qua, ông ta cũng đủ biết nơi đó đáng sợ đến nhường nào.

Ông ta cũng hiểu rằng nếu một người bình thường nhìn thấy những cảnh đó, nó sẽ là một ký ức kinh hoàng đến mức nào.

Vì thế, nó càng làm tăng thêm quyết tâm thúc đẩy kế hoạch của Từ Phúc.

Chương 254

Đúng thế!

Đã đến lúc Từ Phúc nói cho Đường Quảng Thắng biết phần lớn kế hoạch rồi!

Tuy là một phương sĩ, một hoạn quan, nhưng ông ta muốn làm một việc để đời!

Chuyện này chỉ cần thành công, lợi ích mang lại là vô cùng lớn!

Và Đường Quảng Thắng - kẻ đã chết trên danh nghĩa kia - chính là người đại diện của ông ta!

Từ Phúc vừa kích động, vừa có chút bất lực.

Thật đáng tiếc!

Theo thỏa thuận, dù kế hoạch có thành công hay không, ông ta cũng phải rời khỏi nơi này.

Có chút nuối tiếc, nhưng đó là lựa chọn của Từ Phúc.

Bởi vì sau khi kế hoạch với những người đó thành công, nơi này sẽ lại trở thành một vùng đất đẫm máu.

Theo chân Long Quân, không, Tần Vương bấy nhiêu năm, Từ Phúc đã thấy quá nhiều máu chảy rồi, ông ta không muốn thấy thêm nữa!

Tương tự, vùng đất thăng long này cũng không cần thêm mạng người nào phải hy sinh nữa!

Nếu không phải thân mang khiếm khuyết của hoạn quan, ông ta nhất định sẽ ở lại tranh đoạt một phen.

Nhưng hiện tại, thân thể ra nông nỗi này, ở lại đây thì có ích gì

chứ?

Chỉ để bị người ta coi như quân cờ mà thôi!

Đường Quảng Thắng im lặng không nói gì, Từ Phúc cũng tĩnh lặng chờ đợi.

Đường Quảng Thắng phản ứng lại, trước mặt Từ Phúc, ngoài sự may mắn ra còn là sự hoang mang.

Không, hắn nhận ra Từ Phúc là người không thể đắc tội, nên vội quỳ xuống hành đại lễ.

Từ Phúc thản nhiên nhận lễ.

Dù sao ông ta cũng đã hao tổn bao tâm sức để cứu mạng Đường Quảng Thắng, nhận lời cảm ơn này là xứng đáng.

Còn việc kéo Đường Quảng Thắng vào kế hoạch, Từ Phúc chẳng thấy có lỗi chút nào.

Thế giới này vốn cá lớn nuốt cá bé, nói đơn giản thì yếu đuối chính là cái tội!

Nếu không thì đám dân phu kia chẳng phải đã bị giết như lợn như chó đó sao?

Ở Đại Việt hiện nay, từ trên xuống dưới, liệu có ai thèm nói một lời cho đám dân phu đó không?

Vì thế, Từ Phúc đã ngang nhiên bước chân vào thế giới của Đường Quảng Thắng, mặc kệ hắn có đồng ý hay không.

Nhưng Đường Quảng Thắng buộc phải cảm kích vì Từ đại nhân đã để mình sống.

Chuyện trên đời này vốn dĩ vừa bất lực vừa kỳ diệu như vậy đó, phải không?

Nói đến đây, Đường Sinh thở dài, quay lại hỏi nhóm Giang Nhất.

Ha!

Chuyện trên đời vốn dĩ kỳ diệu như thế.

Chẳng phải đám người Giang Nhất cũng bị tập đoàn Tần Hoàng ép buộc kéo vào đây sao?

Thế giới này vốn dĩ là kẻ nào nắm đấm to thì kẻ đó thắng, chẳng ai thương hại kẻ yếu cả.

Nhìn điệu bộ của Đường Sinh, Giang Nhất rất muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Một phần vì Long Quân và Từ Phúc đều là những nhân vật nổi tiếng trong lịch sử, những chuyện thâm cung bí sử của họ luôn gây tò mò.

Mặt khác, vì địa điểm họ sắp đến đã được xác định rõ ràng: đó chính là mộ huyệt của Tần Thủy Hoàng!

Đó mới thực sự là thiên cổ đệ nhất nhân!

Người đầu tiên thống nhất toàn thăng long!

Đừng trách Giang Nhất mê tín, người có thể thống nhất thiên hạ thì vận khí ít nhất cũng không thể quá tệ.

Dùng lời của người xưa thì đó chính là khí vận chi tử.

Khí vận của Long Quân chắc chắn không hề tệ.

Hiện giờ mộ của ông ta đang nằm ở Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh có gì?

Có long mạch!

Vậy lăng mộ của Long Quân có thể kém được sao?

Ngoài ra, theo mô tả của Đường Sinh, nếu những lời đó không

phải hư cấu, thì Long Quân đúng như trong sách sử, vừa là một vĩ nhân nhưng cũng là một bạo quân chính hiệu.

Dù sao vì tư lợi của bản thân, ông ta có thể tùy ý yêu cầu cả đất nước thỏa mãn dục vọng của mình.

Tuy là vị hoàng đế đầu tiên thống nhất thăng long, nhưng sự bạo chính như vậy, dân chúng dưới quyền không phản đối mới là lạ.

Chẳng phải có một vị hoàng đế khác tên Lý Thế Dân từng nói: Quân như chu, dân như thủy, thủy năng tái chu, diệc năng phúc chu (Vua như thuyền, dân như nước, nước có thể chở thuyền nhưng cũng có thể lật thuyền).

Nếu Long Quân hiểu được điều đó thì kết cục của ông ta đã không như thế này.

Ngoài ra, điều khiến Giang Nhất chú ý hơn cả là việc Từ Phúc có một mưu đồ lớn như vậy mà lịch sử không hề hay biết.

Chắc chắn là có gì đó mờ ám rồi.

Bởi trong lịch sử, tranh cãi về Từ Phúc cũng rất lớn.

Chương 255

Rốt cuộc Từ Phúc là loại người nào?

Thuốc trường sinh bất lão có thực sự tồn tại không?

Sau khi đi Từ Phúc không về nữa mà sang Nhật Bản?

Tất cả đều khiến Giang Nhất thấy hứng thú.

Xem ra hôm nay, con cháu của Đường Quảng Thắng - người từng đích thân trải qua chuyện với Từ Phúc - sẽ giải đáp những thắc mắc này.

Từ Phúc hiểu rằng những cảnh tượng địa ngục kia có sức công phá cực lớn đối với một công tượng bình thường.

Thế nên ông ta sẵn sàng ban phát lòng nhân từ trong phạm vi nhất định.

Nhưng khi Đường Quảng Thắng đã ý thức được hoàn cảnh và thân phận hiện tại, Từ Phúc cũng bắt đầu thể hiện uy nghiêm của bậc bề trên. "Đường Quảng Thắng, giờ ngươi đã sống sót, liệu có nguyện ý hiệu lực cho ta không?" Từ Phúc ngồi trên chiếc ghế cao, nhìn Đường Quảng Thắng đang quỳ rạp dưới chân mình, từng chữ từng chữ hỏi.

Lúc này Đường Quảng Thắng mới phản ứng lại, vội vàng dập đầu: "Đại nhân, ngài cứ bảo gì Quảng Thắng nghe nấy, sống là người của ngài, chết là ma của ngài!" Từ Phúc hài lòng gật đầu.

Hiện giờ nếu Đường Quảng Thắng có ý định chần chừ hay rút lui, đám giáp sĩ bên ngoài sẽ lập tức lôi hắn ra cho chó ăn ngay.

Đã tốn bao nhiêu công sức cứu hắn, ông ta không cần một phế vật!

Nếu vào lúc này mà còn do dự, không biết kịp thời bày tỏ lòng trung thành, thì thà nuôi một con chó còn hơn!

Chó thì ít ra còn nghe lời hơn nhiều!

Lúc này chưa phải lúc giao phó công việc cho Đường Quảng Thắng, Từ Phúc sai người đưa hắn đi tắm rửa, cho ít rượu thịt để hắn vơi bớt áp lực tâm lý, tránh để hắn bị sụp đổ vì phải chịu đựng quá nhiều chuyện.

Nhưng theo lời giáp sĩ báo lại, Đường Quảng Thắng chỉ uống rượu ừng ực, thức ăn chỉ nhấm nháp vài miếng.

Còn những món thịt nướng mang lên, hắn tuyệt đối không đụng vào.

Không những không đụng vào mà còn liên tục móc họng nôn mửa.

Mọi người đều hiểu vì sao Đường Quảng Thắng lại như vậy, chỉ là không ai coi đó là chuyện to tát.

Dường như họ cảm thấy những chuyện này vốn dĩ là như thế, không cần phải kinh ngạc.

Đợi một ngày, Đường Quảng Thắng đã hồi phục hơn nhiều.

Chỉ cần không cố ý nhắc đến chuyện Long Quân Lăng, hắn có thể sinh hoạt như người bình thường, cười nói tự nhiên, chỉ có điều không thể nhìn hay ăn được thịt.

Mùi rượu trên người hắn càng nồng hơn.

Theo lời giáp sĩ giám sát, hắn đã uống hết năm sáu cân rượu ngon một đêm, nửa đêm dường như còn đập vỡ hai vò rượu.

Hiện giờ mỗi bước đi của hắn đều sực nức mùi rượu.

Từ Phúc ngửi thấy mùi đó từ đằng xa.

Vì thường xuyên đi lại trong hậu cung nên ông ta rất nhạy cảm với mùi cơ thể.

Một phần vì các phi tần của Long Quân thích dùng các loại hoa cỏ khác nhau để tắm rửa, có người còn mang hương thơm tự nhiên.

Nhưng mùi của mỗi người lại không giống nhau, việc đánh hơi được mùi của những quý nhân này từ sớm giúp Từ Phúc biết mình sắp phải đối mặt với ai để có cách giao tiếp cho phù hợp.

Mặt khác vì Từ Phúc là một hoạn quan.

Thực ra, trên đời này có người đàn ông nào lại tình nguyện làm hoạn quan đâu chứ!

Nhưng vì nhiều lý do thời đó, ông ta bất đắc dĩ phải trở thành như vậy.

Chuyện đó đã quá xa vời, Từ Phúc không muốn nhớ lại.

Nhưng hiện giờ với cơ thể của một hoạn quan, mùi vị trở thành một yếu tố quan trọng.

Vì đã bị cắt mất cái món kia nên cách đi vệ sinh của ông ta chẳng khác gì phụ nữ.

Nhưng cấu tạo cơ thể đàn ông lại khác phụ nữ, thiếu đi cơ quan cần thiết nên khi đi vệ sinh, mùi vị khó chịu đó thường ám vào quần áo khiến người ta thấy ghê tởm.

Để kẻ dưới ngửi thấy thì không sao, nhưng để Long Quân hay những người khác ngửi thấy thì là chuyện lớn.

Vì thế sau khi trở thành hoạn quan, Từ Phúc cực kỳ chú trọng mùi cơ thể, chỉ sợ vì chuyện nhỏ này mà bị Long Quân chán ghét.

Chính vì những suy tính nhỏ nhặt, tinh tường này tích lũy lại mà Từ Phúc mới có được ngày hôm nay.

Những kẻ cùng vào cung làm hoạn quan với ông ta đều đã chết hoặc tàn tật, cơ bản không có kết cục tốt đẹp.

Chỉ nhờ sự cẩn thận dè dặt mà ông ta mới leo lên được vị trí cao như hiện nay và có được mưu đồ như bây giờ.

Thấy Đường Quảng Thắng nồng nặc mùi rượu, Từ Phúc cũng thấu hiểu, nhưng thời gian không chờ đợi ai, kế hoạch đã bắt đầu triển khai, chỉ còn cách tận nhân lực tri thiên mệnh, cố gắng để mọi thứ đi đúng quỹ đạo đã định.

Thấy Đường Quảng Thắng bước tới, Từ Phúc bảo hắn ngồi xuống, sau đó nói một câu khiến tim hắn lập tức treo ngược lên tận cổ: "Quảng Thắng, sự đã đến nước này, ta cũng nên ngửa bài với ngươi.

Chắc ngươi luôn thắc mắc vì sao ta lại chọn ngươi phải không?" Phải!

Đường Quảng Thắng luôn thắc mắc, bao nhiêu công tượng ở đại đế quốc Tần này, vì sao Từ Phúc lại chọn hắn?

Vì sao lại bắt hắn phải trải qua những chuyện phi nhân tính đó!

Nhưng vì cha mẹ vợ con ở nhà, hắn không thể không nghe theo sự chỉ huy của tên hoạn quan này.

Dù biết mọi chuyện đều do kẻ trước mặt gây ra, hắn cũng không dám có ý nghĩ phản kháng.

Câu hỏi này đã hành hạ hắn từ lâu, nhưng hắn không dám hỏi, vì sợ rằng hỏi xong cũng là lúc cái chết tìm đến.

Đường Quảng Thắng không muốn chết.

Trong những lựa chọn, hắn thà làm một người không biết gì còn hơn làm một con ma hiểu rõ mọi chuyện.

Hôm nay rốt cuộc cũng sắp có câu trả lời rồi sao?

Chương 256

Trước đó, Đường Quảng Thắng muốn xác nhận một chuyện. "Từ đại nhân, không biết tình hình nhà tôi thế nào?

Cha mẹ vẫn khỏe mạnh chứ?

Vợ con có ổn không?" Đường Quảng Thắng ướm hỏi. "Vợ ngươi có nhờ ta nhắn lại một câu.

Năm nay mùa màng ở nhà không tốt lắm, nhắn ngươi đừng lo lắng.

Ta đã sai người mang mấy đôn lương thực qua nhà rồi, yên tâm, người nhà ngươi sống rất tốt." Đường Quảng Thắng thở phào nhẹ nhõm.

Đó là mật hiệu hắn đã ước định với vợ.

Mùa màng không tốt nghĩa là tình hình ở nhà vẫn ổn.

Nếu mùa màng tốt thì có nghĩa là trong nhà đã xảy ra chuyện.

Xem ra Từ Phúc chỉ khống chế gia đình để bắt hắn làm việc.

Chỉ cần "ngoan ngoãn nghe lời", nhất định sẽ có ngày được về nhà.

Đường Quảng Thắng chỉ biết an ủi mình như vậy.

Vậy thì Từ Phúc rốt cuộc cần hắn làm gì?

Thấy Đường Quảng Thắng nhìn mình, Từ Phúc nói ra mục đích: "Ta nghe nói tổ tiên nhà ngươi vốn là thợ đóng thuyền lớn?" Hả?

Sao Từ Phúc biết được chuyện này?

Đồng tử Đường Quảng Thắng co rút lại, chân mày nhíu chặt.

Ai đã làm lộ tin tức?

Nhìn biểu hiện của hắn, Từ Phúc đã có được câu trả lời mình cần. "Đúng rồi!

Nhà ngươi trước đây từng đóng thuyền lớn!

Không sai!" Lúc này Từ Phúc như một đứa trẻ, vui mừng hớn hở, múa tay múa chân: "Thật rồi!

Thật rồi!

Ha ha ha!

Hóa ra là thật!

Có cứu rồi!

Có hiệu quả rồi!

Mục tiêu mà ta khổ công tìm kiếm bấy lâu nay giờ sắp thành hiện thực rồi!

Trường sinh!

Tiên đảo!

Tiên nhân!

Ta sắp có được rồi!

Ha ha ha!" Khi nói những lời này, vì quá kích động nên ngay cả dải lụa trên đầu Từ Phúc cũng bị tung ra.

Tuy không biết Từ Phúc đang nói gì, nhưng với kinh nghiệm bao năm qua, Đường Quảng Thắng thấy Từ Phúc lúc này chẳng khác gì kẻ điên.

Hắn từng thấy trạng thái này ở một số đại sư công tượng, nó có thể tốt mà cũng có thể xấu.

Khi người ta rơi vào trạng thái này nghĩa là họ đã lạc vào một lối

mòn tư duy, hoặc là sẽ tạo ra một kiệt tác để đời, hoặc là sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng đó là các công tượng!

Những công tượng đó nếu không tạo ra được tác phẩm tốt thì cũng chẳng gây hại gì lớn.

Nhưng vị Từ đại nhân trước mặt đây là một người nắm quyền cao chức trọng, nếu ông ta hóa điên thì có khác gì Long Quân đâu?

Ba ngày trước Long Quân vì phát điên mà giết mười mấy vạn người, vậy nếu Từ Phúc phát điên thì sẽ thế nào?

Những chuyện tiếp theo Đường Quảng Thắng không dám nghĩ tới nữa.

Thực sự hạng người này mà phát điên thì hậu quả quá lớn, không phải hạng tôm tép như hắn có thể lo liệu hay xoay chuyển được.

Tóm lại, trạng thái hiện giờ của Từ Phúc khiến hắn cảm thấy bất an.

Đang lúc Từ Phúc vui mừng nhảy múa, đột nhiên ông ta túm chặt lấy Đường Quảng Thắng: "Nhà ngươi từng đóng thuyền lớn, vậy có hải đồ không?

Hoặc là, có bản đồ biển không!" Lúc này Từ Phúc có chút nói năng lộn xộn, nhưng kỳ diệu thay, Đường Quảng Thắng hiểu ý ông ta.

Suy nghĩ một lát, hắn thành thật trả lời: "Hải đồ đã bị hủy rồi, hiện giờ tôi không còn hải đồ nữa." Nghe câu trả lời này, Từ Phúc càng cười sảng khoái hơn: "Ha ha ha!

Trời giúp ta!

Trời giúp ta!" Trong lúc cười điên cuồng, lực tay của Từ Phúc càng mạnh hơn khiến Đường Quảng Thắng đau đớn không thôi,

không nhịn được mà rên lên một tiếng.

Lúc đó Từ Phúc mới nhận ra mình thất thố.

Hiện giờ Từ Phúc đầu tóc bù xù, trong mắt tràn đầy dục vọng.

Đường Quảng Thắng lén nhìn ông ta một cái, thấy ông ta chẳng khác gì dã thú sắp vồ mồi, gườm gườm nhìn về phía xa xăm, không biết đang tính toán điều gì.

Một lúc sau, cảm xúc của Từ Phúc mới bình tĩnh lại.

Chương 257

Chỉ thấy ông ta chậm rãi lấy trâm ngọc ra búi lại tóc, hoàn toàn không thấy dáng vẻ phát cuồng lúc nãy.

Thấy trong thời gian ngắn ngủi mà Từ Phúc có nhiều thay đổi như vậy, Đường Quảng Thắng không khỏi thầm thở dài.

Hắn nhận ra, thực ra chết đi có khi lại hay hơn.

Hiện giờ bị cuốn vào mưu đồ của Từ Phúc, lại nhìn vào trạng thái tinh thần này của ông ta, Đường Quảng Thắng không tin mình sẽ có một kết cục tốt đẹp.

Gia đình Đường Quảng Thắng trước đây đều là dân chài.

Đã là dân chài thì dựa vào biển mà sống.

Mỗi ngày ra khơi đánh cá trên những con thuyền lớn, trở về trong ánh hoàng hôn, Đường Quảng Thắng cảm thấy đó là những giây phút đẹp nhất của đời người.

Nhưng tai họa luôn ập đến bất ngờ.

Cha của hắn lúc đó là người đứng đầu làng chài, cũng có chút danh tiếng trong vùng nên mọi người đều tin phục.

Cha hắn không chỉ có nhân phẩm tốt, mà quan trọng nhất là ông biết môn "Quan tinh chi thuật" (thuật xem sao).

Thuật này ông chỉ truyền lại cho Đường Quảng Thắng, không nói cho bất kỳ ai khác.

Đây có thể coi là gia truyền của nhà họ Đường.

Khi mọi người theo cha hắn ra khơi đánh cá, dù đi xa đến đâu, trời tối thế nào, ông cũng có thể đưa họ trở về bình an.

Thế nên nhà hắn sống rất sung túc.

Nhưng con người ta khi đã có tiếng tăm thì dễ sinh kiêu ngạo.

Trong một lần triều cường, mọi người đều nghĩ sẽ có lũ lớn nhấn chìm làng xóm, nhưng cha hắn lại khuyên can rằng không cần lo lắng, nước sẽ không dâng lên đâu.

Nhưng ông quên mất rằng, thuật xem sao của ông không thể dùng để xem lũ lụt.

Vì danh tiếng của ông nên mọi người đều nghe theo.

Thế là khi lũ ập đến, cả ngôi làng bị nhấn chìm.

Tiếng khóc than của dân làng, tiếng gia súc kêu loạn, tiếng nhà cửa đổ sập hòa lẫn vào nhau, cả làng chài bị hủy hoại hoàn toàn.

Gia đình Đường Quảng Thắng may mắn thoát nạn vì lúc lũ đến, họ đang ở nơi có địa thế cao.

Chứng kiến cảnh lũ lụt, cả nhà chỉ biết cắm đầu chạy thoát thân.

Tuy giữ được mạng nhưng làng chài đã mất đi không ít trụ cột gia đình.

Những lời mắng chửi, oán hận trút xuống đầu gia đình hắn, gây ra sự áp lực tinh thần khủng khiếp.

Vì thế họ mới chuyển đến Thăng Long, tránh xa vùng biển để thoát khỏi nơi thị phi đó.

Nhưng điều hắn không ngờ là những chuyện quá khứ này lại bị Từ Phúc đại nhân điều tra rõ mồn một.

Lúc này Đường Quảng Thắng mới nhận ra ý đồ thực sự của Từ Phúc, đó chính là ra khơi!

Bởi tin tức Long Quân yêu cầu Từ Phúc ra khơi đã truyền khắp

triều đình, hiện giờ chỉ còn đợi ngày lành tháng tốt là xuất phát.

Ra khơi thì cần người dẫn đường, mà người dẫn đường đó chính là hắn!

Đường Quảng Thắng cảm thấy mình đã đoán đúng phần nào, nhưng cần phải nghe chính miệng Từ Phúc nói ra mới xác nhận được.

Thấy hắn nhìn mình, Từ Phúc quả nhiên nói: "Đã hỏi đến thuật xem sao, chắc ngươi cũng đoán được ý định của ta rồi.

Thực ra có ngươi hay không đối với ta cũng chẳng đáng nhắc tới, chỉ là để mưu đồ của ta thêm phần chắc chắn, ta chỉ muốn tăng thêm một phần khả năng thành công mà thôi.

Yên tâm, chỉ cần chuyện thành, ta nhất định không để ngươi chịu thiệt!" Không chịu thiệt mới là lạ!

Đã chứng kiến sự lạnh lùng vô tình của Long Quân, tùy tiện để giáp sĩ giết sạch mười mấy vạn dân phu và công tượng, chứng kiến Từ Phúc coi vạn vật như quân cờ, dám xây đường hầm trong mộ Long Quân, hiện giờ Đường Quảng Thắng cực kỳ cảnh giác với những đại nhân vật này.

Bởi vì hạng người này vì đạt được mục đích của mình, họ căn bản không quan tâm đến việc phải hy sinh bao nhiêu người!

Huống chi đã biết quá nhiều bí mật của Từ Phúc, liệu ông ta có để hắn đi không?

Kế hoạch của Từ Phúc liên kết chặt chẽ như vậy, hắn làm sao đấu lại được!

Đường Quảng Thắng không biết, hắn chỉ biết hiện giờ mình giống như một miếng gỗ trên con thuyền lớn.

Nếu thuyền thiếu một miếng gỗ thì có thể tìm người thay thế,

thuyền vẫn chạy được.

Nhưng nếu miếng gỗ bị con thuyền bỏ rơi thì vận mệnh tiếp theo sẽ là một kẻ cô độc lênh đênh giữa biển khơi.

Vì thế, hiện giờ hắn chỉ còn cách bám chặt lấy con thuyền này!

Thấy Đường Quảng Thắng không ngừng bày tỏ lòng trung thành, Từ Phúc mỉm cười nhạt, ý vị của nụ cười đó chỉ mình ông ta mới biết được...

Hôm nay là ngày lành tháng tốt mà Long Quân đã chọn, cũng là lần đầu tiên và duy nhất Đường Quảng Thắng thấy được dáng vẻ thực sự của Long Quân.

Tuy có chút đại bất kính, nhưng dáng vẻ của Long Quân là một người đàn ông to cao đen đúa.

Sau lưng ông ta dắt một thanh kiếm cực dài, trông có vẻ hơi nặng nề.

Cả người vận trang phục đen, bộ miện phục khẽ bay trong gió.

Điều duy nhất khiến Đường Quảng Thắng nhận ra đây là một vị hoàng đế chính là đi đến đâu mọi người cũng đều hành lễ.

Đường Quảng Thắng không có tư cách cùng Từ Phúc đón tiếp Long Quân nên chỉ có thể đứng trên thuyền nhìn từ xa.

Long Quân và Từ Phúc trò chuyện, hắn thấy ông ta thân thiết đặt tay lên vai Từ Phúc, Từ Phúc hơi khom người xuống để tay ông ta đặt được thoải mái hơn.

Long Quân cười sảng khoái, Từ Phúc đứng bên cạnh cười phụ họa.

Cảnh tượng đó trông thật vô cùng hòa hợp.

Nếu Đường Quảng Thắng chưa tiếp xúc với Từ Phúc, chắc chắn

hắn cũng sẽ nghĩ đây là cuộc giao lưu thân mật giữa vua và tôi.

Chương 258

Nhưng hắn biết, vua là bạo quân, tôi là gian nịnh, cả hai đều mang tâm địa gian trá, đều đang âm thầm mưu tính.

Một khi mục đích đạt được cũng là lúc lật mặt.

Thế nên nhìn cảnh này, Đường Quảng Thắng thậm chí cảm thấy có chút buồn cười.

Ngay cả tình cảm giữa đám chó hoang mèo hoang ở trong làng, hắn thấy còn chân thực hơn tình cảm vua tôi này.

Không thèm xem màn kịch vua tôi nữa, Đường Quảng Thắng hướng mắt nhìn ra phía sau Long Quân, thấy một thanh niên mặc áo bào xám trắng đang hiên ngang đứng đó.

Chàng thanh niên này da dẻ khá trắng trẻo, trông chẳng giống Long Quân chút nào.

Đường Quảng Thắng hỏi nhỏ người bên cạnh: "Thấy chàng thanh niên đứng sau Long Quân kia không?" Người bên cạnh cũng biết thân phận hiện giờ của Đường Quảng Thắng nên sảng khoái trả lời: "Đó là công tử Phù Tô." Phù Tô!

Một cái tên mà ai ai cũng biết.

Nếu để người dân Đại Việt chọn ai là người kế vị hoàng vị của Long Quân, thì lựa chọn hàng đầu chắc chắn là Phù Tô.

Công tử Phù Tô!

Một trong số ít quý tộc thấu hiểu nỗi khổ của dân gian, tất cả bần dân đều hy vọng Phù Tô có thể mang lại cuộc sống tốt đẹp hơn.

Không hề ngoa khi nói rằng người dân đã chịu đủ sự bạo chính

của Long Quân, giờ họ cần một quân tử như ngọc như Phù Tô để trị vì đất nước, để không còn chiến tranh, không còn những hình phạt hà khắc...

Đó mới là hình ảnh của Phù Tô!

Tuy danh tiếng vang xa nhưng ít người được gặp mặt, hôm nay Đường Quảng Thắng thật may mắn khi được diện kiến một lần.

Tuy Phù Tô có lẽ chẳng thèm để mắt đến một kẻ như hắn, nhưng ngay lúc đó, Phù Tô dường như nhận ra có người đang nhìn mình, chàng nhìn về phía con thuyền của Từ Phúc, ánh mắt tràn đầy thiện ý.

Phù Tô khẽ gật đầu chào hỏi.

Hành động nhỏ đó đã được Đường Quảng Thắng - người đang dán mắt nhìn chàng - thu vào tầm mắt.

Phù Tô đang chào mình!

Những lời đồn về Phù Tô đều là thật!

Đây là lần đầu tiên Đường Quảng Thắng cảm nhận được thiện ý thực sự từ tầng lớp vương công quý tộc, và nguồn cơn của thiện ý đó chính là công tử Phù Tô.

Lúc này Đường Quảng Thắng chỉ muốn hét to, muốn khóc thật lớn.

Trời xanh có mắt, cuối cùng cũng có một người như Phù Tô để cứu vãn vận mệnh của cả Đại Việt!

Suốt mười mấy đời nay, Đại Việt luôn không ngừng chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thảo.

Nhưng đúng như câu nói: hưng - bách tính khổ, vong - bách tính khổ.

Để thỏa mãn yêu cầu và nguyện vọng của giai cấp thống trị,

người chịu khổ nhất vẫn là dân thường.

Khi Đường Sinh kể đến đây, mặt đầy vẻ hướng vọng.

Thật không biết hai chữ Phù Tô có sức hút và ma lực gì mà khiến tổ tông bao nhiêu đời lại sùng bái một người đến thế.

Chỉ một cái gật đầu mà Đường Quảng Thắng đã đánh giá Phù Tô cao như vậy, đủ thấy sức hút nhân cách của chàng không phải dạng vừa.

Ngay khi Phù Tô vừa chào hỏi xong, một gã đàn ông lùn đen đứng bên cạnh - trông như bản sao thu nhỏ của Long Quân - liền hừ lạnh một tiếng: "Phù Tô, lại bắt đầu cái trò thu phục lòng người đó rồi!" Gã này chính là Tần Nhị Thế, hay cái tên mà mọi người đều biết đến: Hồ Hợi.

Hiện giờ người duy nhất tranh đoạt hoàng vị với chàng chính là Hồ Hợi.

Hồ Hợi bạo ngược, khát máu, tính cách chẳng khác gì một Long Quân thứ hai nên rất được Long Quân yêu quý.

Nhưng Phù Tô dù sao cũng là đích trưởng tử danh chính ngôn thuận, theo chế độ hiện hành thì không có tiền lệ con thứ thay thế con trưởng lên ngôi.

Nếu cưỡng ép lên ngôi nhất định sẽ không được lòng dân.

Hồ Hợi ghét nhất là nghe dân chúng khen ngợi Phù Tô, cho rằng đó chỉ là thói tham lam của con người, chỉ là Phù Tô không thể hiện ra ngoài cho mọi người biết mà thôi.

Theo gã, Phù Tô là một kẻ ngụy quân tử, suốt ngày vẽ ra những viễn cảnh tươi đẹp cho dân chúng.

Nhưng những điều đó thì có ích gì chứ?

Ngoài việc đám dân đen kia được hưởng chút lợi lộc, thì đám vương công quý tộc ai được chia phần?

Tuy không nói ra nhưng Hồ Hợi biết có người đang bất mãn với Phù Tô, chỉ là họ không dám nói ra mà thôi.

Ngươi không dám, ta dám!

Ngươi không làm, ta làm!

Với suy nghĩ đó, Hồ Hợi luôn thể hiện rõ lập trường của mình trong mọi cuộc xung đột với Phù Tô.

Chính vì thế, những kẻ bất mãn ngầm đã tìm đến phía gã.

Hồ Hợi tưởng thế là hay, càng ngày càng ngang ngược.

Phù Tô cũng chẳng làm gì được đứa em này.

Một phần vì là trữ quân của Đại Việt, chàng cần phải có lòng bao dung.

Nếu ngay cả những trò vặt của em trai cũng không nhịn được thì các đại thần sẽ lo lắng sau khi lên ngôi chàng cũng sẽ không bao dung nổi.

Mà không bao dung nghĩa là gia tộc suy bại, đầu rơi máu chảy, đó là điều đám quý tộc không muốn thấy.

Phần nữa vì Hồ Hợi là đứa con được Tần Thủy Hoàng yêu quý nhất.

Có thể nói Hồ Hợi có được ngày hôm nay phần lớn là nhờ công của Tần Thủy Hoàng.

Long Quân yêu chiều gã hết mực, hận không thể cho cả thiên hạ biết.

Mỹ nữ, rượu ngon đều được đưa đến phủ của Hồ Hợi.

Sự nuông chiều đó càng làm tăng thêm khí thế kiêu căng của gã.

Chương 259

Việc Tần Thủy Hoàng làm như vậy là để kiềm chế hay muốn thay trữ quân thì vẫn còn là điều đáng bàn.

Vì thế dù trong lòng cực kỳ chán ghét Hồ Hợi nhưng Phù Tô vẫn phải nhẫn nhịn.

Khó thay!

Làm đàn ông đã khó, làm công tử Phù Tô lại càng khó hơn!

Vừa phải thực hiện hoài bão, vừa phải lo nghĩ quan hệ anh em, lại phải chăm lo đến cảm xúc và lợi ích của đám vương công quý tộc.

Tất cả những gánh nặng đó đều đè lên vai công tử Phù Tô, khiến chàng cảm thấy nghẹt thở.

Đường Sinh không muốn cân nhắc chuyện này nữa, hiện tại họ đang trên đường tiến tới nơi được cho là có thể đoạt được thuốc trường sinh bất lão.

Nơi đó chính là...

Đường Sinh đột ngột dừng lại.

Anh Lôi dường như nghe chuyện đến nhập tâm, nóng lòng hỏi: "Sau đó thì sao?

Nơi đó ở đâu?

Có thực sự là một hòn đảo không?" Đường Sinh bất lực nhún vai, nói: "Tôi cũng không biết.

Trong bút ký của tiên tổ không có phần sau.

Tôi chỉ biết rằng, tiên tổ dường như đã gặp rắc rối trên biển, không hề lấy được thuốc trường sinh." Còn về chuyện sau đó, Đường

Sinh cũng chỉ có thể kể cho Giang Nhất và mọi người kết quả cuối cùng.

Đường Quảng Thắng trong lần đầu cùng Từ Phúc ra khơi đã trực tiếp gặp phải bão lớn, vì vậy căn bản không tới được tiên đảo, ngược lại còn lạc tới Trung Cẩu.

Đợi đến khi quay lại nước Tần, Tần Nhị Thế đã kế vị.

Khi đó Từ Phúc mới tiết lộ cho Đường Quảng Thắng rằng Long Quân và Triệu Cao đã bị loại bỏ cùng lúc.

Những người bị loại bỏ, ngoài Long Quân còn có Phù Tô.

Nghe tin này, Đường Quảng Thắng chết lặng tại chỗ.

Từ Phúc tưởng Đường Quảng Thắng bị kinh động bởi kế hoạch quá lớn, nên không ngừng khoe khoang.

Nhưng lúc đó Đường Quảng Thắng như phát điên, bóp chặt lấy cổ Từ Phúc.

Nghe đến đây, đám người Giang Nhất đều vô cùng tò mò.

Nha Nha không nhịn được hỏi: "Chẳng lẽ tiên tổ đã bóp chết Từ Phúc?" "Có thể lắm!" Đường Sinh thở dài một tiếng, tiếp tục kể.

Đường Quảng Thắng bóp chặt cổ Từ Phúc đến mức lão ta sắp nghẹt thở, nhưng cuối cùng vẫn buông tay.

Bởi vì lúc đó không còn lựa chọn nào khác, mặt khác Từ Phúc đã cho ông ta biết sự thật: Thuốc trường sinh bất lão có tồn tại!

Trong lần đầu xuất hải gặp nạn, thuyền của Từ Phúc đã trôi dạt vào tiên đảo!

Theo mô tả của Từ Phúc, trên tiên đảo đó thần quang lấp lánh, tiên khí dâng trào, ngay cả không khí cũng mang theo hương thơm.

Nhưng Từ Phúc vốn trầm mê vào những thứ đó đã quên mất mục đích tìm thuốc trường sinh.

Chỉ một lát sau, không rõ vì sức mạnh gì, Từ Phúc thấy những người trên đảo đều bay đi mất.

Cuối cùng lão ta rơi lại trên thuyền lớn, sau đó bị xua đuổi ra ngoài.

Nghe Từ Phúc mô tả, Đường Quảng Thắng không cưỡng lại được sự cám dỗ của trường sinh.

Cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, khi người ta tìm thấy Đường Quảng Thắng lần nữa thì ông ta đã ở bên cạnh Long Quân Lăng.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy nghi vấn của Giang Nhất, Đường Sinh trực tiếp nói: "Đừng hỏi tôi thông tin này có chân thực hay không, đã qua bao nhiêu năm rồi, cá nhân tôi cho rằng có thể có chút sai lệch, nhưng đại thể đều là thật.

Cũng đừng hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra, những gì biết tôi đã kể hết, còn lại tôi cũng không rõ." Sau đó, Đường Sinh nói ra một tin khiến tất cả chấn động.

Ông ta chỉ vào Trương Thần Lộ: "Cô còn nhớ tiền bối trong gia đình không?

Nhiều năm trước nhiều cao thủ như vậy đều đi tìm một đại mộ, đến nay vẫn chưa về, tôi có thể nói rõ cho cô biết, họ đã đi tới mộ huyệt của Long Quân!

Điều này, tôi tin chắc người nhà cô không hề nói cho cô biết!" Thấy Giang Nhất định hỏi, Đường Sinh phất tay: "Đừng hỏi!

Tôi chỉ có thể đảm bảo lời tôi là thật, còn về thông tin thì không thể tiết lộ!

Bao nhiêu năm qua, Đường gia tôi luôn không thoát khỏi Long Quân Lăng, đều vì thứ thuốc trường sinh chết tiệt đó!

Theo suy đoán của trưởng bối nhà tôi, viên thuốc trường sinh cuối cùng chắc chắn đã được mang ra.

Nhưng tại sao Đường Quảng Thắng lại quay về Long Quân Lăng?

Sau đó tại sao không xuất hiện nữa?

Đã trường sinh rồi sao?

Từ Phúc thì thế nào?

Những thứ này tôi đều không biết.

Nhưng tôi biết rằng, bao nhiêu năm qua, chuyện này đã trở thành ma chướng của Đường gia tôi.

Từng thế hệ người Đường gia không cam lòng đều đến Long Quân Lăng thử vận may.

Nhưng không một ai có thể trở ra.

Hiện tại tôi hy vọng có thể thay thế Đường gia giải khai những vấn đề này.

Mọi điều kiện tôi đều đáp ứng!

Tôi chỉ cần một đáp án!

Đáp án này, tôi đã đợi quá lâu rồi!" Sự đau lòng của Đường Sinh những người có mặt đều thấy rõ.

Chương 260

Dù sao thì sự cám dỗ của trường sinh đối với con người quá lớn.

Nếu không thì mỗi vị hoàng đế khi ngồi lên ngai vàng, tại sao luôn có giấc mộng trường sinh chứ?

Nghe Đường Sinh kể hết ngọn ngành, đám người Giang Nhất đều không khỏi bùi ngùi.

Giang Nhất vốn định bàn bạc với sáu người còn lại về một số thứ của Đường Sinh.

Nhưng Trương Thần Lộ lại trực tiếp đáp ứng Đường Sinh: "Ông Đường, cháu đi!

Cháu luôn muốn biết các tiền bối đã đi đâu, nhưng người nhà đều không nói.

Hiện tại, cháu có duyên biết được chuyện này, có lẽ ông trời vẫn luôn dõi theo cháu!

Cho dù các chú bác của cháu còn sống hay đã chết, cháu cũng phải làm rõ một lần với cái mộ Long Quân chết tiệt đó!" Nghe Trương Thần Lộ nói vậy, Giang Nhất chỉ biết cười khổ.

Cô nàng này nghĩ mọi chuyện đơn giản quá rồi.

Chưa đợi Giang Nhất lên tiếng, những người còn lại cũng lần lượt biểu thái.

Hồng Lôi nói trước: "Tôi ủng hộ Trương Thần Lộ, lần này tôi cũng nhất định phải đi!" Sau đó Hoàng Bác, Nha Nha và những người khác cũng đồng thanh lên tiếng.

Lúc này, Giang Nhất thấy Trương Thần Lộ đang dùng đôi mắt

nhìn chằm chằm mình.

Hắn thở dài một tiếng: "Được rồi, tôi cũng đi!" Giang Nhất vừa dứt lời, những người còn lại liền reo hò.

Về chuyện này, Giang Nhất chỉ biết cười khổ đối diện.

Lần này, thực sự không ổn chút nào!

Nếu như những mộ huyệt trước đó hắn còn biết được diễn biến tiếp theo, thì bên trong Long Quân Lăng có gì, Giang Nhất hoàn toàn không rõ tình hình.

Không cần suy nghĩ, Giang Nhất cũng biết đây chắc chắn là nơi vạn phần hung hiểm.

Dù sao Tần Thủy Hoàng vốn tàn bạo, nhất định sẽ không để người khác quấy rầy sự an nghỉ sau khi chết của mình.

Thêm vào đó, mộ huyệt này là do Từ Phúc thiết kế cho Tần Thủy Hoàng, bên trong chắc chắn có những thứ không hề tốt lành.

Nếu lời Đường Sinh là thật, thì trong Long Quân Lăng có cả những ám đạo bí mật do Từ Phúc xây dựng.

Nhiều thứ chồng chất như vậy, Giang Nhất khó mà đảm bảo được an toàn cho mọi người.

Cho nên Giang Nhất mới do dự, nhưng lại bị Trương Thần Lộ ép lên giá.

Giang Nhất cũng có thể hiểu được, nếu trưởng bối của mình không rõ sống chết khi thám hiểm mộ huyệt, khi biết được tin tức chắc chắn sẽ không do dự mà đi tìm.

Thấy mọi người đấu chí sục sôi đòi đi Tần Thủy Hoàng Lăng ngay lập tức, Giang Nhất vội vàng dội một gáo nước lạnh: "Vừa mới thoát khỏi mộ đạo kia, đã đòi đi cái tiếp theo?

Tu chỉnh trước đã!" Được Giang Nhất nhắc nhở, mọi người mới nhận ra trạng thái mệt mỏi sau khi thoát khỏi mộ đạo.

Chỉ vì câu chuyện của Đường Sinh quá hấp dẫn, nên họ vô thức bị cuốn vào thế giới của Đường Quảng Thắng.

Chính vì sự đồng cảm mạnh mẽ đó nên mới nóng lòng muốn biết tung tích của Đường Quảng Thắng.

Giang Nhất cũng cần chuẩn bị thật tốt, đồng thời phải báo cáo với các bộ phận liên quan.

Dù sao đây cũng là vị hoàng đế vĩ đại nhất thiên cổ, không biết bao nhiêu người muốn khảo cổ mộ huyệt này nhưng đều không thành công.

Nếu tạo ra tiền lệ, cũng có thể lưu danh thiên cổ!

Quy mô của Long Quân Lăng chắc chắn không phải là những lăng mộ đế vương thông thường có thể so sánh.

Theo hiểu biết và phán đoán của Giang Nhất về mộ đạo, quy mô lăng mộ Long Quân phải lớn hơn Minh lăng quá nửa!

Vì những ám đạo ẩn giấu đó chắc chắn phía chính quyền không hề biết.

Cho nên lần này Giang Nhất định chuẩn bị kỹ lưỡng.

Móng ngựa đen, gạo nếp, máu chó đen ước chừng đều phải mang nhiều thêm một chút.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng quá lớn, mang nhiều những thứ này sẽ tốt hơn, có chuẩn bị vẫn hơn không!

Sau khi hiểu rõ chuyện này, Đường Sinh biết đám người Giang Nhất đã đồng ý, vui mừng sắp xếp một bàn tiệc thịnh soạn.

Sau khi hưởng dụng bữa ăn, Giang Nhất và những người khác

cũng ai về nhà nấy, hẹn nhau một tháng sau trực tiếp gặp mặt tại Tần Lĩnh để bắt đầu hành trình thám hiểm tiếp theo.

Một tháng trôi qua thật nhanh.

Giang Nhất thậm chí cảm thấy ở nhà một tháng da dẻ cũng trắng trẻo lên không ít.

Nhưng khi nhìn Nha Nha, hắn cảm thấy tự thẹn không bằng.

Nha Nha thực sự lại trắng thêm một chút.

Do làn da vốn đã đẹp, cộng thêm hôm nay mặc một bộ đồ bó sát màu đen, cách ăn mặc này khiến Giang Nhất thấy được thân thể chuẩn từng milimet của cô, đồng thời tôn lên làn da vô cùng mọng nước.

Điều này khiến mắt Giang Nhất sáng lên.

Hình như hôm nay các cô gái đều hẹn nhau mặc đồ anh tư tóa sảng.

Trương Thần Lộ hôm nay cũng rất xinh đẹp, chỉ thấy cô mặc một bộ đạo phục cổ xưa, tuy có chút cảm giác phiêu diêu như tiên nhưng vẻ u sầu thoang thoảng trên mặt khiến Giang Nhất lo lắng.

Vì hắn sợ Trương Thần Lộ không kiểm soát tốt cảm xúc của mình.

Bởi nếu cô phát hiện ra thi thể của tiền bối, điều đó có nghĩa là xung quanh thi thể chắc chắn có nguy hiểm.

Theo mô tả của Trương Thần Lộ và Đường Sinh, năm đó vị lãnh đạo gia tộc đổ đấu đã dẫn đầu một nhóm cao thủ vào lăng mộ này.

Tuy những lời này có chút đau lòng, nhưng Giang Nhất cảm thấy những người đó chắc chắn đã qua đời.

Dù sao bản mô tả hoàn chỉnh của Đường Sinh cho thấy lăng mộ Long Quân đối với những kẻ vào mộ là cực kỳ khắc nghiệt.

Dựa vào việc Long Quân có thể không chút áp lực tâm lý mà giết chết mười mấy vạn người xây dựng lăng mộ, thì đối với vài người lạ, chắc chắn cũng sẽ không nương tay.

Chương 261

Cho nên, nội tâm Giang Nhất luôn giữ vẻ cảnh giác.

Hắn vẫy tay gọi Phong Hạo đến bên cạnh: "Phong Hạo, tôi thấy Trương Thần Lộ hôm nay không ổn, lát nữa vào mộ đạo cậu nhớ chiếu cố cô ấy nhiều hơn!

Dù sao cũng vì những nguyên nhân đặc thù đó..." Giang Nhất chưa nói hết, Phong Hạo đã lập tức hiểu ý: "Giang tiểu ca, tôi hiểu!

Tôi sẽ trông chừng Trương Thần Lộ cẩn thận, không để cô ấy làm chuyện dại dột!" Trong mắt Phong Hạo, Trương Thần Lộ giống như một kẻ mọt sách.

Nếu người như vậy đi vào ngõ cụt thì chắc chắn khó mà thoát ra.

Dù sao Trương Thần Lộ cũng đi theo họ thám hiểm nhiều cổ mộ như vậy, việc cô ấy mỗi ngày đòi sinh con cho Giang Nhất chắc chắn không phải vì tình yêu.

Vì Giang Nhất cũng nói rồi, trước đó hắn và Trương Thần Lộ không hề có bất kỳ giao thiệp nào.

Vậy việc cô ấy ngày ngày đòi sinh con với hắn chắc chắn có mục đích riêng.

Có thể thấy một cô gái như vậy khi đã bế tắc thì đáng sợ đến mức nào!

Huống hồ tuổi của Trương Thần Lộ cũng không lớn, xấp xỉ tuổi em gái Phong Hạo.

Mỗi lần nhìn Trương Thần Lộ, Phong Hạo đều có cảm giác như thấy em gái mình.

Cho nên, với một cô gái như vậy, Phong Hạo sẽ không để cô ấy làm chuyện dại dột.

Vả lại trong nhóm này, ngoài Giang Nhất thì cũng chỉ có cậu ta mới đủ võ lực để ngăn cản Trương Thần Lộ.

Thấy Giang Nhất đang dặn dò kỹ lưỡng Phong Hạo, mọi người cũng hiểu được tình hình của Trương Thần Lộ.

Tuy việc Đường Sinh đột ngột xông vào thế giới của họ và kể cho Trương Thần Lộ tin tức về tiên tổ Trương gia là rất bất ngờ, nhưng họ cũng thầm cảm ơn Đường Sinh.

Nguyên nhân là vì những trang bị trên các xe vận tải trước mặt.

Lần này Đường gia chắc hẳn đã tốn rất nhiều công sức.

Có thể thấy trang bị của Đường gia rất đầy đủ và chu đáo.

Không chỉ có định vị GPS đồng bộ, mà còn có cả trang bị y tế khẩn cấp.

Những thứ này đều được sắp xếp gọn gàng trong các vali nhỏ, mỗi cái đều có thiết kế móc treo để mọi người có thể treo trực tiếp lên quần áo.

Cũng không biết Đường gia lấy đâu ra quan hệ mà thậm chí còn kiếm được cho Phong Hạo một khẩu súng săn!

Họng súng này đường kính rất lớn, có thể thấy hỏa lực cực mạnh.

Một phát bắn trúng người chắc chắn sẽ biến thành cái sàng.

Ngoài ra lần này có Đường gia giúp đỡ, trong đội còn có thêm thiết bị flycam.

Tuy Giang Nhất tỏ ra hoài nghi và cho rằng không có tác dụng, nhưng hắn cũng không từ chối ý tốt này.

Giang Nhất nghĩ flycam vô dụng vì chúng cần tín hiệu truyền phát mới có thể bay được.

Trong mộ đạo tình hình không phải người bình thường có thể thấu triệt.

Mỗi đại mộ đều có thiết kế khác nhau, nhưng mộ của các vương công quý tộc thường thiết kế phức tạp, có lượng lớn từ thạch hoặc năng lượng sinh học.

Flycam là thứ nhỏ nhắn tinh xảo, một khi tín hiệu không ổn hoặc bị sinh vật biến dị phá hoại sẽ hỏng ngay.

Hơn nữa nó chạy bằng điện, trong mộ đạo lấy đâu ra điện?

Chẳng lẽ mang theo máy phát điện?

Nhìn ra sự mê hoặc trong mắt Giang Nhất, Đường Sinh ở bên cạnh giải thích: "Đây là loại flycam đời mới nhất của tôi, không cần sạc điện có thể dùng trong mười giờ.

Nó có thể truyền phát hình ảnh phía trước bất cứ lúc nào, giúp các cậu phòng bị trước nguy hiểm.

Nói một cách hơi tự phụ thì một chiếc flycam có thể giúp các cậu thêm một mạng trong mộ đạo!" Ở bên cạnh, Hồng Lôi phấn khích kêu lên: "Hả?

Còn có chó robot nữa sao?" Chó robot?

Giang Nhất quay sang nhìn, Đường Sinh đang giới thiệu: "Đây là chó robot mới nhất do công ty tôi nghiên cứu phát triển.

Nó có thể thồ nặng một trăm mười cân.

Độ ổn định của nó rất tốt." Nói xong, Đường Sinh đá mạnh vào con chó robot một cái.

Nhưng con chó chỉ hơi lảo đảo rồi lập tức đứng vững lại làm việc

tiếp.

“Tốc độ của nó có thể đạt 36 km/h, hoàn toàn không cần lo lắng nó không theo kịp.” Đường Sinh nói vậy, lòng Giang Nhất lập tức nhẹ nhõm hẳn.

Vậy thì con chó robot này khá tốt, không chỉ giúp mang vác đồ đạc, khả năng chịu đòn cũng mạnh, không vô dụng như flycam.

“Vậy con chó robot đó sạc một lần đi được bao xa?” “Tầm khoảng hai trăm cây số.

Nhưng nếu để nó mang thêm pin dự phòng thì có thể đi thêm năm trăm cây số nữa.

Pin này còn có thể sạc cho flycam, là một lựa chọn tốt.

Vì pin này cũng là một trong những công nghệ mới nhất của công ty tôi, nặng khoảng mười cân.

Để chuẩn bị cho lần thám hiểm này, tôi đã cải tiến đặc biệt cho pin, chống nước chỉ là chuyện nhỏ.

Chủ yếu là nó có thể sạc cho tất cả các thiết bị mang theo người.

Vì tôi đã tạo ra các cổng kết nối đặc biệt cho trang bị, chỉ cần cắm vào pin là có thể cung cấp năng lượng.

Thế nào?

Chuẩn bị của tôi không tệ chứ?” Lúc này vẻ mặt Đường Sinh đầy vẻ kiêu ngạo, như một đứa trẻ tiểu học vừa lập công chờ người lớn khen ngợi.

“Không tệ!

Rất tuyệt!” Giang Nhất chân thành khen ngợi.

Chương 262

Dù sao Đường Sinh có thể làm đến mức này cũng thực sự có tâm rồi, những trang bị này quả thực rất thực dụng.

Cuối cùng, nhóm Giang Nhất chọn mười con chó robot, năm chiếc flycam cùng các trang bị khác.

Nha Nha cảm thấy chó robot quá tiện lợi!

So với những người đàn ông như Giang Nhất và Phong Hạo, thể lực của cô vốn không bằng.

Trương Thần Lộ dù là nữ nhưng võ lực cao nên mang đồ cũng không thành vấn đề.

Nhiệt Ba còn trẻ nên thể lực cũng tốt.

Nhưng với tư cách là tiền bối, làm gì cũng phải đi đầu nên Nha Nha bề ngoài chỉ có thể tỏ ra phong thái nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại rất sợ phải mang vác nặng.

Vì vậy có chó robot, Nha Nha cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Đồ đạc không phải tự tay cầm, thực sự nhẹ cả người.

Thực ra không chỉ Nha Nha, ngay cả Hồng Lôi và Hoàng Bác cũng thấy chó robot rất thuận tiện.

Hồng Lôi cầm flycam nghịch, không quên tự sướng và đăng lên Weibo chính thức của chương trình, sẵn tiện nhắc tên Tần Hoàng Tập Đoàn để quảng cáo, vì logo của tập đoàn này hiện rõ sau lưng anh ta.

Tần Hoàng Tập Đoàn vốn luôn kín tiếng cũng phản hồi cực nhanh.

Tóm lại, làm cho chương trình này đầy rẫy điểm xem.

Theo lời Đường Sinh, tấm Cửu Khúc Phổ trong nhà ông ta giống

hệt cái mà Giang Nhất và mọi người tìm thấy.

Bản đồ này năm xưa do Đường Quảng Thắng chịu trách nhiệm xây dựng ám đạo.

Đây là sự giúp đỡ duy nhất ngoài trang bị và tiền bạc mà Đường Sinh cung cấp cho họ.

Khán giả trong phòng livestream biết hôm nay nhóm Giang Nhất đi Long Quân Lăng cũng vô cùng kích động.

Dù sao mọi người đều tò mò về Tần Thủy Hoàng.

Nghe nói Long Quân Lăng có vô số binh mã dũng sống bồi táng theo Tần Thủy Hoàng, bên trong còn có một dòng sông thủy ngân khổng lồ.

Các vì tinh tú trên trần mộ thì được đính đủ loại đá quý và dạ minh châu.

Những lời đồn này không chỉ làm mọi người biết về sự giàu có mà còn thấy được sự nguy hiểm của ngôi mộ này.

Nhưng nhóm Giang Nhất đã thấy đủ loại mộ kỳ quái, biết bên trong mộ Tần Thủy Hoàng chắc chắn không giống như những gì đại chúng vẫn tưởng.

Không biết sẽ có bao nhiêu quái vật chờ đón họ.

Ít nhất, họ biết Tần Thủy Hoàng đã bắt mười mấy vạn người bồi táng.

Nhưng công chúng lại không biết điều đó.

Theo bản đồ của Đường Sinh, nhóm Giang Nhất thuận lợi tiến vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Tuy thời gian đã trôi qua mấy ngàn năm, nhưng may mắn là vị trí ám đạo do Đường Quảng Thắng xây dựng vẫn nằm đúng nơi đánh

dấu.

Hai ngàn năm đối với trái đất dường như chỉ là cái chớp mắt.

Giang Nhất và mọi người cũng đã biết Đường Quảng Thắng từng trốn ở đâu.

Chẳng trách vị tướng quân năm xưa không thấy sự tồn tại của ông ta, vì ám đạo này được xây dựng khéo léo trong núi.

Đường Quảng Thắng đã nhìn thấy cuộc đồ sát thảm khốc đó qua một lỗ thông gió nhỏ chỉ bằng cái đũa.

Nghĩ đến việc khoảng trống phía trước từng trải qua một cuộc thảm sát vô nhân đạo, lòng mọi người đều bị bao phủ bởi một bóng đen âm u.

Tuy ám đạo tồn tại, nhưng vì nơi đây từng có quá nhiều người chết, không ai nghĩ Tần Thủy Hoàng là một người dễ đối phó.

Nhìn bản đồ, đầu Hồng Lôi như to ra: "Cái gì đây?

Tôi căn bản nhìn không hiểu?" Hồng Lôi nói vậy cũng có lý do, vì bản đồ này thực sự quá phức tạp.

Tuy là ám đạo nên đề cao tính bí ẩn, nhưng tính bí ẩn này lại quá rắc rối.

Theo mô tả của Đường Quảng Thắng, họ tưởng ám đạo này chỉ xây dựng đơn giản, nhưng giờ nhìn lại mới thấy đây là một công trình đại diện.

Vì các ám đạo vô cùng phức tạp và đan xen nhau.

Nếu không kết hợp với bản đồ thì khó mà đi được.

Hiện tại bản đồ ám đạo rắc rối như vậy khiến họ thấy rợn người.

Mà đây mới chỉ là một phần ám đạo của Đường Quảng Thắng.

Nếu toàn bộ ám đạo phủ khắp lăng mộ thì thật đáng sợ.

Khán giả cũng chú ý đến bản đồ trong tay Giang Nhất, bàn luận xôn xao: "Lần này nhân văn quá, còn cho cả hướng dẫn sử dụng." "Chao ôi, thấy Giang tiểu ca mỗi lần đều vất vả và nguy hiểm như vậy, lần này cuối cùng cũng có cơ hội xem tour du lịch cổ mộ một ngày!" "Haha, lầu trên hài hước quá, tour du lịch cổ mộ một ngày, làm tôi thấy có hình ảnh luôn." "Đừng trách tôi dội nước lạnh, đây là Long Quân Lăng đó nha!

Chắc chắn phải có gì đó khác biệt!" "Đúng rồi, trong mộ đạo Long Quân chắc chắn có thứ gì đó!

Không thấy trước đây tổ chương trình tìm bao nhiêu chỗ đều hung hiểm sao?" "Chẳng lẽ trong nhóm có người có thể chất linh dị?" "Loại chuyên môn thu hút ma quỷ ấy?" Những lời này làm khán giả trong phòng livestream giật mình.

Dù sao khi Giang Nhất chưa vào vấn đề chính, có nhiều người cùng tán gẫu cũng không tệ.

Đang lúc khán giả bàn luận, Giang Nhất quyết định hướng đi: "Chúng ta đi bên này!" Hắn chỉ tay về hướng Tây.

Vì Giang Nhất thấy trên bản đồ đây là nơi gần nhất có thể vào lăng mộ.

Thấy Giang Nhất chỉ điểm, mọi người cũng vô cùng tin tưởng đi theo.

Nha Nha lo lắng hỏi: "Giang tiểu ca, anh có nghĩ lần này chúng ta sẽ giải khai được những bí mật đó không?" Giang Nhất thản nhiên đáp: "Không sao đâu, lát nữa vào trong chúng ta phải cẩn thận một chút." Ngay khi họ mới đi được vài bước, liền thấy ám đạo không hiểu sao bị đục một cái lỗ, từ cái lỗ đó có thể thấy được mộ đạo bên

trong.

Tình huống gì đây?

Mọi người có chút luống cuống.

Chương 263

Giang Nhất đưa ra một lời giải thích hợp lý: "Chẳng lẽ người Đường gia trước đây không có kiên nhẫn, trực tiếp đào một cái lỗ ở đây rồi chui xuống?" Mọi người đều gật đầu tán thành, thấy Giang Nhất nói có lý.

Vậy tiếp theo nên làm gì?

Chui xuống từ cái lỗ này hay tiếp tục đi theo bản đồ của Đường Quảng Thắng?

Giang Nhất cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định đi theo lối vào mộ thất đã được đánh dấu ban đầu.

Vì hiện tại nhu yếu phẩm đều do chó robot mang, nếu tự mang trên người thì được, nhưng bây giờ có chó robot giúp đỡ mà không thể mang chúng xuống lỗ này được.

Lần này mang theo rất nhiều trang bị, dù sao sông thủy ngân của Tần Thủy Hoàng không phải chuyện đùa.

Thủy ngân là thứ cực độc.

Tuy trong sinh hoạt hằng ngày nó mang lại một số tiện lợi, nhưng nếu sử dụng không đúng cách sẽ dẫn đến trúng độc tử vong.

Nếu sông thủy ngân thực sự hiện hữu trong toàn bộ lăng mộ, dù cảnh tượng đó có tráng lệ thì lượng hơi thủy ngân đó cũng đủ quật ngã Giang Nhất.

Đây cũng là một trong những lý do Giang Nhất nghĩ giới mộ tặc không thể chiếm được lợi lộc gì ở đây.

Nếu không khai quật quy mô lớn và phá hoại lăng mộ thì căn bản không thể vào được.

Nhưng khai quật quy mô lớn có khả năng không?

Hiển nhiên là không, chẳng khác nào coi quan phủ các nơi là mù.

Cho nên dựa vào trang bị thô sơ của bọn trộm mộ thì không thể thực hiện được.

Mà không thể đào quy mô lớn thì trang bị của đám thổ phu tử không hỗ trợ kháng độc.

Vì thế mà lăng mộ Tần Thủy Hoàng bao nhiêu năm qua mới không bị đào bới.

Còn về việc tại sao tiền bối Trương gia lại đi, Giang Nhất đoán chắc là lúc đó trang bị dù thô sơ nhưng đã có mặt nạ phòng độc.

Chính vì có mặt nạ phòng độc nên họ mới nghĩ có thể vào thám hiểm.

Nhưng có lẽ họ không lường trước được tình hình thực tế phức tạp hơn nhiều, nên tất cả đều không trở về.

Lần này nhóm Giang Nhất mang theo loại mặt nạ phòng độc tiên tiến nhất thế giới hiện nay.

Nếu không bị hỏng hóc, nó có thể sử dụng trong một ngàn giờ.

Lần này các trang bị của Giang Nhất cũng ưu tiên sự kiên cố và bền bỉ, đề phòng có những cuộc đụng độ đặc thù bên trong.

Tuy không định đi xuống từ cái lỗ kia, nhưng Giang Nhất nhớ ra Đường Sinh có chuẩn bị flycam.

Vì vậy, Phong Hạo điều khiển flycam bay xuống thám thính qua lỗ hổng.

Cảnh tượng flycam ghi lại khiến Giang Nhất có chút chấn kinh.

Vì trên mặt đất vương vãi không ít túi quân dụng, nhìn qua là biết

của những người đi trước để lại.

Nhưng để túi quân dụng ở đây có vẻ không đúng lắm?

Vừa mới vào mộ đạo, bình thường người ta sẽ không vứt bỏ những thứ này.

Vì đó là vật tư giúp họ sống sót.

Nếu không có vật tư, không ăn không uống thì sống sao nổi?

Có thể thấy, vừa xuống dưới họ đã gặp phải tình huống nguy hiểm không ngờ tới, nên mới không màng đến ba lô mà bỏ chạy thoát thân.

Giang Nhất không nói ra phân tích này với mọi người, nhưng nhìn tình hình đó, ai cũng hiểu được một vài điều cơ bản.

Chỉ là không ai nói ra, sợ làm loạn lòng quân mà thôi.

Trải qua bao nhiêu chuyện, khả năng chịu đựng tâm lý của họ cũng không còn như trước.

Cho nên dù không khỏi lo lắng nhưng hiện tại đối mặt với rủi ro không rõ ràng vẫn không vấn đề gì.

Có lẽ do lâu năm không tu sửa và ảnh hưởng của địa chấn nên ám đạo này có phần nát bấy, vô cùng chật hẹp.

Khi đi qua đây, họ có thể thấy bụi bẩn bay lả tả trong không khí.

May mà có mặt nạ phòng độc nên bụi không lọt vào phổi làm ảnh hưởng đến hô hấp.

Nhưng điều này cũng gây trở ngại cực lớn cho tầm nhìn của họ.

Chó robot cao khoảng một mét, đang xếp thành hàng, tận tụy đi theo sau mọi người.

Vì đã thấy tình huống ở cái lỗ kia nên Giang Nhất đi đứng cực kỳ

cẩn thận.

Hắn nhận ra khoảng cách giữa ám đạo và mộ thất thực ra rất gần.

Vì ở ám đạo có những khe hở, qua đó có thể thấy bóng dáng của mộ thất bên dưới.

Nhưng nếu bây giờ rơi xuống từ độ cao này, nhẹ nhất cũng phải gãy xương.

Chưa kể ám đạo sập có thể kéo theo cả mặt đất sụp xuống, những khối đất đó rơi trúng người sẽ gây ra sát thương thứ cấp, đó mới thực sự là điều khủng khiếp.

Khi đó thì thực sự không còn đường ra, đợi đội cứu hộ đến thì họ đã chết khô rồi.

Cộng thêm những thứ vừa thấy, có lẽ trong mộ đạo có thứ gì đó, những thứ không xác định này khiến Giang Nhất cũng có chút lo lắng.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Giang Nhất dặn dò mọi người vài câu đơn giản rồi nhìn sâu vào mắt Trương Thần Lộ.

Tiếp theo, hắn hít sâu một hơi, kéo vòng khuyên ở ám đạo.

"Ầm long" một tiếng, lối thông giữa ám đạo và mộ thất chậm rãi mở ra.

Giang Nhất giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại, cầm đồng hồ đo oxy lên kiểm tra.

Chương 264

Hắn sợ bên trong không chỉ có hơi thủy ngân mà còn thiếu oxy.

Nhưng chỉ số trên đồng hồ chỉ hơi giảm một chút.

Giang Nhất thở phào, dẫn đầu đi vào mộ thất.

Đường Quảng Thắng đã chú thích lối ra của ám đạo là một mộ thất.

Nhưng không biết mộ thất này dùng làm gì.

Cũng đúng, vì một người thợ thủ công không thể tiếp xúc với kiến thức thiết kế mộ đạo của giai cấp thống trị được.

Những người biết được kiến thức này chắc chắn vừa thiết kế xong đã bị Tần Thủy Hoàng trảm thủ.

Vì Tần Thủy Hoàng vui vì có người thiết kế lăng mộ, nhưng nếu trên đời này có người sống biết được kết cấu tổng thể của lăng mộ, thì lão nhân gia chắc chắn sẽ không vui.

Đó cũng là một trong những lý do Từ Phúc để Đường Quảng Thắng sống sót.

Vừa bước vào mộ thất, Giang Nhất lập tức nổi da gà khắp người.

Hồng Lôi cũng phàn nàn: "Cái nơi quỷ quái gì mà lạnh thế này!" Theo lý mà nói, Giang Nhất đã thấy qua không ít lăng mộ, sẽ không cảm thấy kinh ngạc trước sự dị thường của mộ thất.

Nhưng lăng mộ này lạnh một cách kỳ lạ.

Cái lạnh này không phải kiểu lạnh mùa đông làm da thịt đau như dao cắt, nếu gặp cái lạnh đó chỉ cần mặc thêm quần áo là được.

Cái lạnh này là kiểu âm lạnh xuyên thấu vào tận xương tủy, giống

như mùa đông ở miền Nam, lạnh thấu xương nhưng không có cách nào giải tỏa.

Vì vậy, đối mặt với cái lạnh như thế, Giang Nhất và mọi người lại có chút luống cuống.

Trái tim Mạc Kim Giáo úy của Hồng Lôi lại bắt đầu rạo rực.

Chỉ thấy tay anh ta nắm chặt xẻng công binh, lấm lét nói: "Tôi thấy chỗ này chắc chắn có bảo bối!" Hai chữ bảo bối vừa thốt ra lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Dù sao thì không ai có thể từ chối sự hiện diện của châu báu.

Khán giả trong phòng livestream cũng bàn tán xôn xao: "Chỗ này nhất định có bảo bối!" "Chao ôi!

Nhìn vẻ mặt không chịu nổi cái lạnh của họ kìa!

Nhất định là có bảo bối nên mới lạnh như vậy!" Dù cái lạnh thấu tận tâm can nhưng khán giả thấy họ run rẩy bần bật như vậy lại thấy hay.

Cũng không biết là trình độ đảo đấu của Hồng Lôi tăng lên hay là mèo mù vớ phải chuột chết, tóm lại câu nói của anh ta đã đúng.

Trong mộ thất này có một tòa ngọc quan (quan tài bằng ngọc).

Ngọc quan là bảo vật cực phẩm!

Tuy không biết giá trị cụ thể thế nào, nhưng chỉ riêng việc quan tài làm bằng ngọc đã đáng giá liên thành rồi!

Từ bên trong ngọc quan, thấp thoáng có thể thấy một nữ tử mặc y phục đen, tướng mạo đoan trang.

Hồng Lôi không nhịn được nói: "Giang tiểu ca, đi trộm không thể về tay không được...

Phi!

Lao động thì phải có báo đáp!

Hay là tôi mang cái này ra ngoài nhé?" Giang Nhất chưa kịp nói, Hoàng Bác ở bên cạnh đã lên tiếng: "Hồng Lôi, anh có thể có chút tiền đồ được không, mới thấy chút đồ đã hoa mắt rồi sao?" "Mà cũng lạ, tại sao những người đi trước lại không mang cái ngọc quan này đi?" "Ừ nhỉ, tại sao thế?" Hồng Lôi trợn tròn đôi mắt ngây thơ, vẻ mặt mờ mịt đối diện với ống kính.

"Kẻ ngốc không tin, nhìn vẻ mặt kia đúng là ngốc thật!" Hoàng Bác có chút cạn lời nhìn Hồng Lôi.

Nha Nha và Nhiệt Ba cũng ở bên cạnh cười khúc khích.

Cuối cùng Trương Thần Lộ không nhịn được nữa, trực tiếp nói ra sự thật: "Ngọc quan tuy đáng tiền, nhưng anh Lôi ơi, anh vừa mới thấy ám đạo hẹp như thế nào rồi đấy." Đúng vậy, ám đạo ở đây vừa hẹp vừa dài.

Vừa rồi Giang Nhất đi trong ám đạo đó cũng mất gần nửa tiếng đồng hồ.

Tuy phần lớn thời gian là Giang Nhất tìm đúng phương hướng, nhưng đó cũng là một quãng đường dài.

Nhiệt Ba ở bên cạnh bổ sung thêm: "Chao ôi, anh Lôi, nhìn cái ngọc quan này nặng nề thế kia, người phụ nữ bên trong không biết có biến thành tống tử không nữa, vậy nên những người đó không mang ngọc quan đi là có lý do cả đấy." Lúc này Hồng Lôi mới phản ứng lại, chỉ là trong giọng nói có chút hụt hẫng: "Ồ, thì ra là thế!" Nhìn biểu hiện của Hồng Lôi, mọi người đều cười ngả nghiêng.

Giang Nhất ở bên cạnh tổng kết: "Đây chỉ là một mộ thất mà thôi, lối vào ám đạo nằm ở đây, chứng tỏ hoặc là nơi này không dễ bị phát

hiện, hoặc là địa vị của chủ nhân mộ thất này không cao, nên lối vào ám đạo mới được đặt ở đây.” “Thì ra chỗ này không đáng tiền!

Giang tiểu ca, chúng ta đi mau!

Tôi phải đi tìm bảo bối đáng tiền!” Trước đó Hồng Lôi chưa có khái niệm về lời Giang Nhất nói.

Hiện tại nghe hắn giải thích, Hồng Lôi lập tức phấn khích hẳn lên.

Thì ra còn có thứ tốt hơn!

Thấy Hồng Lôi phấn khích như vậy, Phong Hạo cũng nảy ý trêu chọc, có vẻ khi huấn luyện kỹ năng quân sự cậu ta còn học thêm mấy thứ kỳ quái khác: “Chao ôi, anh Lôi, bên trong chắc là có dạ minh châu đấy!

Có khi một viên to bằng nắm tay ấy chứ!

Mang về một viên chắc tối ở nhà chẳng cần bật đèn nữa!” “Tiết kiệm được bao nhiêu tiền điện!” Lúc này Hồng Lôi bắt đầu thúc giục mọi người: “Vậy còn đợi gì nữa?

Đi mau thôi!

Không cần bảo bối nữa sao?” “Bạc trắng loáng, vàng ròng lấp lánh, còn có cái dạ minh... cái dạ minh gì ấy nhỉ?” Phong Hạo kịp thời bổ sung: “Dạ minh châu.” “Đúng!

Cái dạ minh châu đó!

Những thứ đó?

Tiền đấy!

Bảo bối đấy!” “Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi thôi!

Chương 265

Bảo bối ở trước mắt mà sao chẳng thấy chút động lực nào vậy?" Hồng Lôi không ngừng thúc giục.

Mọi người nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương đầy vẻ bất lực.

Anh Lôi thực sự là một nhân tài, việc nhập vai của anh ấy làm người ta dở khóc dở cười.

Vừa vào mộ thất chưa thấy chính chủ đã phấn khích như vậy, có thể thấy hào quang Mạc Kim Giáo úy của Hồng Lôi lợi hại đến mức nào.

Quan sát toàn bộ mộ thất, Giang Nhất không phát hiện thêm thứ gì có giá trị.

Chỉ còn lại nữ thi trong ngọc quan.

Thấy Giang Nhất nhìn chằm chằm vào ngọc quan, Hồng Lôi lại hiểu lầm: "Giang tiểu ca, không lẽ bên trong có bảo bối?" Cứ nhắc đến bảo bối là mắt Hồng Lôi lại sáng quắc.

"Bảo bối sao... chắc là có." Giang Nhất trầm ngâm nói.

"Vậy còn đợi gì nữa?

Để tôi mở nắp!

Giang tiểu ca đừng có tranh với tôi đấy!

Bảo bối này là của tôi!" "Tôi sẽ chiếm lấy danh hiệu người đầu tiên mở quan tài ở lăng Tần Thủy Hoàng!" "Thôi bỏ đi!

Chỗ này chắc không có đồ tốt đâu!

Dù sao ở ngay cửa vào chắc người ta không để đồ xịn ở đây." Giang Nhất trầm ngâm hồi lâu rồi quyết định như vậy.

Nghe Giang Nhất nói thế, Hồng Lôi tin tưởng buông xẻng công binh xuống, càu nhàu với Giang Nhất: "Giang tiểu ca, có gì thì nói rõ ra chứ!

Chậm vài phút nữa là tôi hạ xẻng rồi đấy!" "Không có đồ tốt thì tôi để dành thể lực, sao không nói sớm chứ!

Cái danh hiệu người đầu tiên mở quan tài đó ai cũng đừng có tranh với tôi!" Hồng Lôi đúng là lão thổ phỉ, mọi người đều đã quá quen với tính cách của anh ta nên đều cười rồi đồng ý.

Biết mộ thất này không có gì, mọi người đẩy thạch môn ra, lần lượt đi ra ngoài.

Giang Nhất là người cuối cùng bước ra.

Sở dĩ hắn đứng lại nói chuyện với Hồng Lôi vì luôn cảm thấy ở đây có thứ gì đó tồn tại khiến hắn thấy không thoải mái.

Với thể chất hiện tại, linh giác và trực giác của hắn vô cùng mạnh mẽ, đó là cảm nhận của một võ giả đỉnh phong.

Cho nên cảm giác có thứ gì đó tồn tại chắc chắn là có lý do.

Nhưng tìm hồi lâu không thấy, hắn đành bỏ cuộc.

Chỉ là trước khi rời khỏi mộ thất, Giang Nhất liếc nhìn lại một lần nữa nhưng vẫn không thấy gì.

Có lẽ là do quá căng thẳng chăng?

Giang Nhất tự trấn an mình.

Vì không thông thuộc lăng mộ này nên trước đó hắn đã tra cứu lượng lớn tư liệu, khiến tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ.

Nơi này vốn là mộ huyệt nên có cảm giác không thoải mái cũng là bình thường, Giang Nhất nghĩ vậy.

Nhưng khi Giang Nhất vừa bước ra khỏi mộ thất, không ai hay biết, nữ thi trong ngọc quan đột ngột mở mắt ra.

Quả thực, giả thiết trước đó của Giang Nhất và Hồng Lôi đã đúng ở một khía cạnh nào đó.

Ngọc quan này có thể là thứ không quý giá trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Nhưng nếu nhìn theo cách khác thì sao?

Lối vào mà họ luôn nghĩ tới thực ra chỉ là lối vào của một ám đạo!

Và đây mới là lúc họ thực sự tiến sâu vào bên trong lăng Tần Thủy Hoàng!

Vùng ngoại vi chắc chắn không có đồ tốt, nhưng bên trong thì sao?

Vì lối mòn tư duy nên nhóm Giang Nhất đã bỏ lỡ một điểm!

Chặng đường này định sẵn sẽ không bình lặng.

Hồng Lôi là người đầu tiên ra khỏi mộ thất vì nôn nóng muốn làm người đầu tiên mở quan tài nên không đợi được mà vọt ra trước.

Có điều vừa ra khỏi mộ, Hồng Lôi đã đứng ngây ra tại chỗ.

Sau đó Hoàng Bác vừa định hỏi Hồng Lôi có chuyện gì, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi đứng hình.

"Đứng đực ra đó làm gì?

Tránh đường ra coi!" Phong Hạo theo sát phía sau, vì vừa rồi trong thạch thất họ để chó robot lại trong ám đạo, giờ phải vào ám đạo thực sự của Long Quân Lăng nên lũ chó robot đều ra hết, chiếm hết chỗ đứng.

Có điều khi Phong Hạo nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu ta cũng kinh ngạc đến ngây người.

“Cái này...

đây là lăng Tần Thủy Hoàng sao?” Thực sự cảnh tượng trước mắt quá kinh người.

Vì hiện ra trước mắt không phải là dáng vẻ của một lăng mộ, mà là một tòa thành!

Một tòa thành!

Trước mặt vốn là mộ đạo, giờ đây mặt đất lát đầy gạch đá xanh.

Mộ đạo này rộng khoảng bốn năm mét, hoàn toàn có thể đi song hàng.

Nhưng kiến trúc này nếu xuất hiện trên mặt đất thì chẳng có gì lạ, đằng này nó lại nằm dưới lòng đất!

Một tòa thành dưới lòng đất!

Chương 266

Lúc này Giang Nhất cũng xuất hiện bên cạnh họ, không tự chủ được mà thốt lên: "Chẳng trách Đường Quảng Thắng nói lăng mộ này cần mười mấy vạn dân phu!" Chao ôi!

Chỉ có mười mươi vạn dân phu làm việc không quản ngày đêm ở nơi này mới có thể xây dựng nên một kỳ tích như vậy!

Lăng Long Quân xứng danh là kỳ tích thứ tám của thế giới!

Tuy đèn pin trên tay là loại công nghệ mới nhất nhưng khi Giang Nhất mở công suất tối đa vẫn không nhìn thấy hai bên tòa thành trông thế nào.

Tòa thành này thực sự quá lớn!

Giờ nhìn lại thạch thất sau lưng, tuy nó nằm trong cùng một khối với tòa thành này nhưng luôn thấy có chút lạc lõng.

Mọi người cũng không nghĩ nhiều, đều đắm chìm trong thế giới thần kỳ như phim ảnh này.

Một lúc lâu sau, Hồng Lôi mới lên tiếng: "Giang tiểu ca, chúng ta đi hướng nào?" Câu hỏi này làm khó Giang Nhất.

Đúng lúc này hắn cúi đầu nhìn, vì mặt đất lát bằng đá xanh nên bụi bặm phủ đầy một lớp.

Nhưng điều này cũng giúp Giang Nhất thấy rõ những người vào mộ trước đó đã đi đâu.

Dù sao lăng Long Quân cũng không có ai quét dọn, nên những dấu chân cũ kỹ trên mặt đất đã chỉ ra hướng đi của họ.

Trương Thần Lộ cũng thấy dấu chân trên đất, lúc này cô có chút

kích động: “Thấy dấu chân trên đất không?

Chúng ta đi theo dấu chân!” “Thực ra chưa chắc đó là dấu chân của tiền bối nhà cô.” Tuy không muốn dội gáo nước lạnh cho Trương Thần Lộ nhưng Giang Nhất buộc phải nói: “Cô quên rồi sao?

Trước đó Đường Sinh có nói gia tộc ông ta cũng có không ít người vào đây thử vận may và không bao giờ trở lại.

Những dấu chân này cũng có thể là của họ.

Tôi cảm thấy lão hồ ly Đường Sinh kia có vài thứ chưa nói thật, việc người trong gia tộc liên tục vào đây chắc chắn có nguyên nhân khác mà ông ta không giao đãi rõ với chúng ta.

Có lẽ chỉ cần tìm thấy thứ gì đó là đạt được kết quả họ muốn, nếu không tại sao cả một gia tộc lại liên tục đâm đầu vào đây nộp mạng.” Khi nói những lời này, Giang Nhất đã tắt tiếng thiết bị truyền phát.

Cùng với sự kỳ lạ của chương trình, tổ chương trình cũng không ngừng cải tiến thiết bị ghi hình.

Vì trước đây có những cảnh quay máu me nhưng lại được trực tiếp toàn quốc, đồng nghĩa với việc trẻ em cũng có thể xem.

Cho nên tổ chương trình đã lắp đặt thêm hệ thống kiểm soát hình ảnh và âm thanh cho camera.

Vừa rồi Giang Nhất ra hiệu cho mọi người rồi mới tắt tiếng.

Sau khi tắt tiếng, phòng livestream có chút náo động vì tưởng thiết bị hỏng tập thể.

Kết quả là tín hiệu nhanh chóng khôi phục bình thường nên khán giả cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho là tín hiệu bị lag nhất thời.

Mọi người nhanh chóng hiểu ý của Giang Nhất.

Chao ôi, kẻ có thể làm chủ một tập đoàn trong top 500 thế giới

chắc chắn có chút mưu mẹo.

Những người này ngoại trừ Phong Hạo, Giang Nhất và Trương Thần Lộ thì đều là người trong giới giải trí, họ đều hiểu đạo lý nói mười phần thì giả một phần thật, như vậy mới khiến người ta không phân biệt được thật giả, dễ bề đục nước béo cò.

Thực ra đây không phải văn hóa riêng của giới giải trí mà giới nào cũng có.

Chỉ là khi đạt đến tầm cỡ đó, họ ít nhiều đều hiểu được uy lực của lời nói dối.

Ví dụ khi ký hợp đồng, tiền vi ước một vạn và một ức chỉ khác nhau một chữ nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị nắm thóp ngay.

Người như Đường Sinh chỉ cần thay đổi một chút chi tiết trong câu chuyện là kết quả sẽ đại khác biệt.

Được Giang Nhất nhắc nhở, mọi người càng thêm cẩn trọng với lời nói của Đường Sinh.

Giang Nhất giỏi về đạo mộ, còn việc đấu trí với hạng lão hồ ly này là một cuộc so tài gián tiếp.

Giang Nhất phát hiện tình hình tại hiện trường, Đường Sinh phán đoán thông tin qua livestream, hai bên đang đấu lực như vậy.

Cuộc chiến thực sự vừa mới bắt đầu!

Đang lúc Giang Nhất suy nghĩ xem nên đi hướng nào thì từ xa bỗng vang lên một chuỗi âm thanh.

Ban đầu tiếng không lớn nhưng một lát sau âm thanh ngày càng lớn dần.

Mọi người ngơ ngác không biết có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy bụi mù cuộn lên từ đằng xa như thể có thiên quân vạn

mã đang lao tới trong làn bụi ấy.

Đúng lúc này, thạch thất sau lưng cũng có động tĩnh.

Không biết tự lúc nào, bên trong thạch thất xuất hiện bốn võ sĩ mặc giáp (giáp sĩ), cái ngọc quan kia cũng đang chậm rãi được đẩy ra.

Giang Nhất không nghe thấy đám giáp sĩ phía sau xuất hiện từ đâu nhưng quả thực chúng đã đứng ngay sau lưng hắn.

Đáng sợ nhất là cái ngọc quan kia đang từ từ mở ra.

Nghe tiếng động từ xa và nhìn cảnh tượng gần đây, Giang Nhất không biết nên chạy hướng nào, hay đúng hơn là không có hướng nào để chạy!

Hiện tại hắn như đang đứng ở một ngã ba chữ T, bên trái và phía sau đều bị chặn đứng, vậy chỉ có thể chạy hướng nào?

Chắc chắn là bên phải ngã ba rồi!

Lúc này cũng không quản được đây có phải là kế của Tần Thủy Hoàng hay không.

Vì Giang Nhất thấy ngọc quan phía sau đã mở, đám giáp sĩ cũng đang bắt đầu di động.

Phía bên trái thì vang lên tiếng bước chân rầm rập như quân đội cổ đại hành quân.

Chạy!

Ý nghĩ đó hiện lên trong đầu mỗi người.

Hiện tại chỉ có chạy mới mong giữ được mạng, sống sót là trên hết!

Vì vậy Giang Nhất chỉ liếc nhìn những người bên cạnh.

Chương 267

Hồng Lôi hiểu ý Giang Nhất, trực tiếp sải đôi chân dài bắt đầu chạy thục mạng.

Phong Hạo điều khiển chó robot cũng chạy theo.

Ban đầu định dùng flycam thám lộ nhưng từ khi vào lăng Tần Thủy Hoàng, tín hiệu flycam lúc có lúc không, lúc dùng được lúc không nên Phong Hạo quyết định bỏ mặc nó.

Nha Nha và Nhiệt Ba cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề, đang chạy điên cuồng về phía bên phải ngã ba.

Chỉ có Giang Nhất và Trương Thần Lộ đứng lại suy nghĩ.

Chuyện này quá bất thường!

Rõ ràng là có kẻ muốn dồn họ vào một hướng!

Nếu Tần Thủy Hoàng đặt cơ quan ở cuối con đường này thì sao?

Không!

Thậm chí chẳng cần ở cuối đường!

Chỉ cần dưới lớp gạch đá xanh kia có vài cái bẫy là đủ để không ít người mất mạng rồi!

Nghĩ tới đây, Giang Nhất vội vàng hét lớn gọi những người vừa chạy đi quay lại.

Vì cổ mộ này thực sự quá nguy hiểm!

Đừng nói là mộ Tần Thủy Hoàng, ngay cả mộ của vương công quý tộc bình thường cũng đầy rẫy cơ quan và cạm bẫy: hầm chông, cung nỏ ám tiễn, đá lăn hay hố sập, vân vân.

Những cơ quan ở Long Quân Lăng này chắc chắn sẽ cao cấp hơn chứ không thể kém cạnh mộ vương công quý tộc được.

Huống hồ nơi này tốn mười mấy vạn dân phu mới xây thành.

Thêm vào đó bao nhiêu năm qua chưa từng nghe nói có ai trộm mộ thành công ở đây, chứng tỏ ngôi mộ này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Tuy không biết tại sao Giang Nhất gọi lại nhưng họ tin việc Giang Nhất làm đều có lý do của hắn, nên tất cả đều quay lại.

Đúng lúc này, Giang Nhất chỉ nghe thấy từ ngọc quan phía sau phát ra một âm thanh trầm đục.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra nắp quan tài bằng ngọc đã rơi xuống đất.

Điều khiến Giang Nhất, Trương Thần Lộ và khán giả kinh ngạc là không chỉ ngọc quan mở ra, mà ngay cả những giáp sĩ xuất hiện từ lúc nào không hay kia cũng đang khẽ cử động!

Những giáp sĩ này đều sống lại rồi!

Nếu có người nói trong lăng Long Quân có giáp sĩ, chắc chắn ai cũng tin.

Dù sao sử sách cũng ghi lại quân đội nhà Tần uy phong bá khí, trung trinh như thế nào, luôn đi theo phò tá Tần Vương một tay dẹp loạn lục quốc.

Cho nên giáp sĩ Long Quân là hợp lý, việc họ xuất hiện trong lăng mộ cũng hợp lý.

Dù sao võ tướng hay binh sĩ ngày xưa thường thề nguyện sẽ luôn đi theo chủ nhân cả đời, nên khi chủ nhân chết họ cũng sẽ tuẫn táng theo.

Giáp sĩ xuất hiện trong lăng Long Quân là hợp lý, họ chết đi cũng

là hợp lý.

Nhưng nếu giáp sĩ còn sống trong lăng Long Quân thì quá vô lý!

Khán giả trong phòng livestream cùng Giang Nhất tại hiện trường đều vô cùng chấn kinh, chuyện này quá sức tưởng tượng rồi!

Chỉ thấy đám giáp sĩ sau khi cử động nhẹ đã bắt đầu rút vũ khí ra.

Bốn giáp sĩ, hai người dùng kiếm, hai người dùng thương.

Hai kẻ dùng kiếm đang chậm rãi rút kiếm ra, hai kẻ dùng thương thì chĩa thẳng mũi thương về phía nhóm Giang Nhất.

Thấy cảnh này, khán giả như muốn nổ tung.

"Tôi có nhìn lầm không vậy?" "Mau nói cho tôi biết đây là đóng phim đi!

Không phải đang đi đổ đấu thật sự đâu!" "Đi đêm lắm có ngày gặp ma!

Giang tiểu ca lần này thực sự nguy hiểm rồi!" Có kẻ gan góc thì sự chú ý không nằm ở đó mà ở cái ngọc quan phía sau: "Cái ngọc quan kia trông đáng tiền thật đấy, xin lỗi nhé, tôi lại nảy ra ý nghĩ rồi." "Đừng có nghĩ bậy, hai mươi năm bóc lịch, phần thưởng cao nhất là một bữa cơm đấy." "Lầu trên ý là gì tôi hiểu rồi, động vào thứ đó thì nhẹ nhất là 20 năm, nặng nhất là được thưởng một bữa cơm đoạn đầu!" Không khí trong phòng livestream tuy rất náo nhiệt nhưng không hề cùng nhịp điệu với Giang Nhất ở hiện trường.

Dù sao trải qua bao nhiêu lần mạo hiểm, hắn cũng tin vào thực lực của những người này.

Chỉ đối mặt với một khó khăn nhỏ thế này thì không thành vấn đề lớn.

Nhưng những người ở đây lại không nghĩ vậy.

Bởi vì vũ khí trong tay giáp sĩ Long Quân quá sắc bén!

Trước đây từng có một thanh kiếm đồng xanh kiểu Câu Tiễn, dù bao lâu vẫn tỏa ra lãnh quang, nhìn là biết một thanh hung kiếm tuyệt thế.

Ngoài giá trị lịch sử và khảo cổ, về mặt binh khí thì thanh kiếm đó cũng là một sự hiện diện vô cùng lợi hại.

Qua thử nghiệm của chuyên gia, độ sắc bén và kiên cố của thanh kiếm đồng đó còn vượt xa nhiều loại kiếm hợp kim được chế tạo bằng công nghệ hiện đại.

Mà cổ nhân thời đó rõ ràng không có những công nghệ này.

Vì vậy tinh phẩm do thợ thủ công cổ đại chế tạo không hề thua kém công nghệ hiện đại.

Hiện trường lúc này, nhóm Giang Nhất cảm thấy thanh kiếm đồng trước mặt quá đỗi sắc bén và đáng sợ.

Vì có đèn pin nên lãnh quang u u trên kiếm và đầu thương nhìn đặc biệt rợn người.

Chỉ nhìn một cái thôi nhưng ký ức đó cứ ám ảnh mãi trong đầu mọi người.

Dù sao sự đe dọa này quá lớn, nếu thanh kiếm đó thực sự chém vào người thì chắc chắn sẽ đứt lìa.

Thấy giáp sĩ đang chậm rãi tiến tới, Hồng Lôi lúc này cuống cuồng nói: “Mau!

Mau làm cho đám lính này dừng lại đi!” Tuy nhìn Hồng Lôi có vẻ khờ khạo gan dạ, nhưng thực chất anh ta là một người đàn ông trung niên thành thục ổn trọng, bên trong lại vô cùng nhát gan.

Giang Nhất nở nụ cười khổ, nếu có thể làm chúng dừng lại thì tốt

quá rồi!

Chương 268

Đám giáp sĩ này xuất hiện không sớm không muộn, nếu không phải do Đường Sinh làm thì Giang Nhất đã nghĩ đây là bẫy do lão ta bố trí rồi.

Lúc này chính chủ trong ngọc quan cũng đang chậm rãi bò ra, tuy không nhìn rõ toàn bộ nhưng mọi người đã thấy được hình dáng đại khái của chính chủ.

Chỉ thấy trong ngọc quan đó hẳn là một phụ nữ.

Vì trên đầu thi thể này có trâm cài, dưới ánh đèn, cái trâm đó phát ra ánh xanh thâm u.

Thi thể này mặc một bộ trường phục màu đen, trên áo thêu chỉ vàng, nhìn qua là biết giá trị không nhỏ.

Nhưng không hiểu sao Trương Thần Lộ đứng bên cạnh lại cau mày thật chặt.

"Không đúng!" "Lẽ ra không phải như thế này!" Tuy tiếng nói của Trương Thần Lộ chỉ như lầm bầm tự nhủ nhưng Giang Nhất vẫn nghe rõ mồn một.

"Không đúng sao?" "Có chuyện gì rồi!" "Hiện tại vào lúc này, chuyện gì cũng có thể xảy ra!" Vì về ngôi mộ này Giang Nhất chỉ có thể tìm hiểu qua mạng và một số tư liệu trong thư viện, nhưng những truyền văn cổ xưa và thần bí thì thư viện không bao giờ có.

Thường là những chuyện người trong giới truyền miệng cho nhau, nếu nói ra một cách công khai thì sẽ có người không tin, thậm chí còn chê cười.

Dù sao xã hội hiện nay anh hùng bàn phím thì nhiều mà người suy

nghĩ lý tính thì ít.

Trương Thần Lộ từ nhỏ đã đọc qua đủ loại cổ tịch lớn nhỏ trong nhà nên biết không ít chuyện dị văn.

Đây là điều Giang Nhất thiếu hụt nhất.

Trương Thần Lộ có chút lo âu nhìn Giang Nhất, sau đó nói: "Nơi này không phải anh thấy nó khác hẳn so với những nơi khác sao?" Đúng vậy!

Trương Thần Lộ vừa nói xong, Giang Nhất mới phản ứng lại.

Phong cách thiết kế và vật liệu ở nơi này thực sự lạc lõng so với tòa thành kia.

Tuy không thể nói là hai thế giới khác nhau nhưng cũng có ý nghĩa phân chia ranh giới rõ ràng.

Vậy thì tại sao?

Giang Nhất vắt óc cũng không ra kết quả nên đành chờ Trương Thần Lộ giải thích.

Quả thực, nơi này vốn không nên xuất hiện ở đây, cũng không biết Tần Thủy Hoàng có mắc chứng cưỡng chế hay không, nhưng trong tầm mắt ngoại trừ phía sau lưng ra, tất cả các bức tường và mộ đạo đều được xây dựng vô cùng chỉnh tề.

Chứ không phải như phía sau lưng Giang Nhất, không chỉ không ngay ngắn mà còn lộ ra vẻ thô sơ giản lậu.

Tuy nhiên, chưa đợi Trương Thần Lộ giải thích, họ đã nghe thấy một luồng kình phong ập đến.

Hóa ra bốn tên giáp sĩ kia đã bắt đầu hành động!

Chỉ thấy bốn tên giáp sĩ không rõ nguyên lý hoạt động là gì nhưng đã vung vũ khí sáng loáng trực tiếp lao về phía nhóm Giang Nhất.

Nhìn thấy khí thế của đám giáp binh đó, mọi người cảm nhận được nguy hiểm cực lớn.

Lúc này chúng lại lao thẳng tới khiến lòng ai nấy đều hoảng loạn.

Hồng Lôi là người đầu tiên lên tiếng: "Đám giáp sĩ này là người sống sao?" Vì chuyện Tần Thủy Hoàng dùng người thật làm vật tuẫn táng đã được đồn đại rùm beng trước khi chương trình lên sóng.

Khi Hồng Lôi nhìn thấy đám giáp sĩ này, theo bản năng anh ta đã liên tưởng chúng với những hình ảnh trong lời đồn trước đó.

Vốn dĩ Hoàng Bác cũng không tin vào lời đồn nhưng thấy đám giáp sĩ cử động y như người thật thế này, giờ cũng không thể không tin.

Chẳng thấy Phong Hạo bên cạnh cũng đang mang vẻ mặt bị dọa sợ đó sao?

Cậu ta trước đây từng là đặc chủng binh đấy!

Thấy Hoàng Bác nhìn mình, Phong Hạo lắp bắp nói: "Đừng nhìn tôi...

Tôi chỉ là đặc chủng binh thôi, đối với những thứ này tôi thực sự không giỏi đâu..." Phong Hạo thực sự sắp khóc đến nơi rồi.

Đây đều là cái quỷ gì thế này?

Từ khi đi cùng những người này cậu ta sắp bị đảo lộn nhận thức luôn rồi.

Trước đây có sinh vật biến dị hay thiên tai thì cũng thôi đi, còn nhận được.

Chứ bây giờ, người từ mấy ngàn năm trước mà còn sống sao?

Mẹ ơi!

Con muốn về nhà!

Khán giả livestream thấy đám giáp sĩ hoạt động tự nhiên như người thật cũng vô cùng kinh hãi, chuyện này quá sức tưởng tượng rồi!

Đám giáp sĩ này khi xuất hiện lại không hề tiếng động nên không ai chú ý, đến khi chúng xuất hiện thì mọi người mới thấy chúng như chưa từng chết.

Nhìn thanh kiếm trong tay chúng, các khớp xương linh hoạt rõ ràng, giống hệt người sống!

"Tần Thủy Hoàng cũng ích kỷ quá rồi đó!

Những người này đều là người thật mà!" "Anh bạn à, trọng điểm bây giờ không phải là Tần Thủy Hoàng ích kỷ hay không, mà là đám giáp sĩ này đều đang sống sờ sờ kìa!

Chúng còn sống thì Tần Thủy Hoàng thì sao?" "Ối giời ơi!

Đừng có dọa tôi chứ!

Ý anh là Tần Thủy Hoàng hiện tại vẫn còn..." Phòng livestream lập tức náo loạn.

Dù sao nếu Tần Thủy Hoàng thực sự còn sống sau bao nhiêu năm như vậy, mọi người ngoài tò mò ra còn thêm một phần cảnh giác.

Vì một người đáng sợ như vậy, một kẻ khát máu có thể bất chấp cả thế giới vì tư dục của mình, nếu hiện tại còn sống thì quả là một sự hiện diện cực kỳ đáng sợ.

Cho nên khán giả livestream đều sôi sục, thậm chí có người còn mở cuộc bầu chọn: Tần Thủy Hoàng đã chết chọn 1.

Tần Thủy Hoàng còn sống chọn 2.

Tần Thủy Hoàng hiện tại trạng thái bất tử đang ở trong lăng mộ

chọn 3.

Trong thời gian ngắn đã thu hút lượng lớn người tham gia.

Chương 269

Một số kẻ thông minh còn âm thầm mở sòng cá cược, định bụng kiếm một mẻ lớn từ chuyện này.

Chuyện ở phòng livestream và sòng bạc thì hiện tại Giang Nhất hoàn toàn không hay biết.

Điều hắn quan tâm lúc này là đám giáp sĩ đó làm sao có thể hành động tự nhiên như vậy được.

Nếu nói còn sống thì Giang Nhất chắc chắn không tin.

Sự trung thành không thể nào kéo dài hàng ngàn năm cùng với những người tuẫn táng như vậy được.

Cho nên nếu chúng còn sống thì chắc chắn phải có kẻ trốn thoát ra ngoài, mà một khi đã thoát ra thì không thể không có ai biết được.

Chỉ cần một kẻ hở môi kể chuyện này ra thì lăng Long Quân đã bị đào xới sạch sẽ từ lâu rồi.

Dù sao cung tên có lợi hại đến mấy cũng không chọi lại được súng đạn hiện đại.

Võ nghệ có cao cường đến đâu cũng không bằng một viên đạn.

Vũ khí nóng thời hiện đại áp đảo hoàn toàn vũ khí lạnh.

Từng có sử liệu ghi lại một đội binh sĩ dùng súng máy khi đủ đạn dược đã đẩy lùi được hàng vạn quân cầm vũ khí lạnh tấn công.

Cho nên chỉ cần giáp sĩ lăng Long Quân có thể ra ngoài thì những bí mật dưới lòng đất này nhất định không thể giấu kín được.

Vậy giáp sĩ lăng Long Quân có ra ngoài được không?

Cứ nhìn vào cái ám đạo mà Từ Phúc và Đường Quảng Thắng hợp

tác xây dựng là biết.

Bao nhiêu năm qua, nếu giáp sĩ thực sự còn sống thì lẽ nào lại không biết đến những ám đạo này?

Huống hồ trong bao nhiêu giáp sĩ đó, lẽ nào không có kẻ là tay chân của Từ Phúc cài cắm vào?

Cho nên Giang Nhất đoan định đám giáp sĩ này nhất định không phải là người sống.

Nhưng quỷ dị ở chỗ, hiện tại đám giáp sĩ trước mặt lại hành động và tấn công linh hoạt như người thật.

Rốt cuộc tình hình là thế nào!

Sau một hồi phân tích, tôi phát hiện ra một sự thật gần như không tưởng.

Nếu những kẻ này không phải người thật, chẳng lẽ tất cả đều là cơ quan?

Phải biết rằng trí tuệ của cổ nhân là vô cùng vô tận, nếu không sẽ chẳng có nhiều kỳ tích xuất hiện đến thế.

Từ những công trình khổng lồ như Kim tự tháp Ai Cập đến những vật nhỏ bé như Địa động nghi của Trương Hành, không ai biết được trong đầu người xưa chứa đựng những gì và họ đã thực thi chúng ra sao.

Thời đó, cơ quan thuật của Mặc gia vốn đã vang danh xa gần.

Chẳng lẽ những giáp sĩ này là sản phẩm của Mặc gia?

Đây chính là minh chứng cho cơ quan thuật của Mặc gia!

Tôi khẳng định như vậy vì cơ quan thuật Mặc gia có sử sách ghi chép rõ ràng, không phải chuyện bịa đặt.

Từng có lời đồn rằng trong cơ quan thuật Mặc gia, 'Khôi lỗi thiên' là đỉnh cao lợi hại nhất.

Dù trải qua chiến loạn liên miên, nhưng Mặc gia ít nhất cũng nằm trong số những học phái đứng đầu thời Bách gia tranh minh.

Chắc chắn vẫn có một bộ phận môn nhân đệ tử sống sót.

Việc Tần Thủy Hoàng phát hiện ra họ và yêu cầu thiết kế, chế tạo khôi lỗi cho lăng mộ là điều hoàn toàn bình thường, chỉ có điều những khôi lỗi này được làm dưới hình dạng các giáp sĩ.

Vì vậy, tôi nhận định chúng chỉ tồn tại như những con rối khôi lỗi.

Một khi đã là khôi lỗi thì dễ giải quyết rồi, tôi chỉ cần tìm ra vị trí đặt cơ quan của chúng và phá hủy đi là có thể lập tức giải cứu mọi người khỏi cơn nguy khốn hiện tại.

Trong lúc tôi đang mải suy nghĩ, những giáp sĩ kia đã tản ra, không ngừng truy kích chúng tôi.

Đám giáp sĩ này dường như tinh thông thuật hợp kích, khiến mọi người chống đỡ rất gian nan.

Vừa rồi anh Lôi không cẩn thận suýt nữa đã bị một tên giáp sĩ chém trúng.

Trong số các giáp sĩ, có hai tên sử dụng binh khí dài, đúng là đạo lý 'nhất thốn trường nhất thốn cường' từ xưa đến nay không hề sai.

Tôi cũng đang phải chống trả rất vất vả.

Tiếng gió rít từ những đường kiếm của giáp sĩ khiến khán giả trong phòng livestream cũng phải thót tim. 'Mấy tên giáp sĩ này mạnh quá!', 'Á!

Nếu là tôi chắc tôi đứng đó chờ chết luôn rồi!', 'Cũng phải nhìn xem ai đang chống đỡ phía trước chứ, là anh Giang đấy, thay bằng

người khác với tố chất cơ thể đó thì chắc chắn không xong rồi!'.

Tôi đột nhiên nhìn thấy dưới chân mọi người khi né tránh, những phiến đá xanh không ngừng lún xuống rồi nảy lên, giống như việc gõ bàn phím vậy, chúng tôi cứ liên tục chuyển đổi giữa các 'phím bấm'.

Chẳng lẽ đám giáp sĩ này phân biệt vị trí của chúng tôi thông qua những rung động này?

Tôi liền hiểu ra, hét lớn bảo mọi người chạy ra xa để kiểm chứng xem suy đoán có chính xác không.

Bởi vì vừa rồi khi giao thủ vài chiêu, tôi nhận thấy hành động của chúng tuy nhanh nhưng các khớp xương rất bất tiện.

Chỉ cần dùng Tiểu Thần Phong khéo léo chém vào đó, đòn tấn công của chúng sẽ hoàn toàn bị đứt đoạn.

Vì có thiết kế như vậy nên tôi muốn thử nghiệm một chút.

Dù sao cũng vừa mới vào Long Quân Mộ, tôi không biết bên trong còn có nhiều cơ quan khôi lỗi kỳ lạ như thế này nữa không.

Tôi cần phải giải quyết triệt để loại vấn đề này.

Nếu Long Quân Mộ đơn giản như vậy thì bao nhiêu năm qua đã không có nhiều Mạc Kim Giáo úy một đi không trở lại đến thế.

Huống hồ, theo lời Trương Thần Lộ, gia tộc cô ấy suốt hai ngàn năm qua luôn có người không ngừng tìm kiếm bí mật nơi đây.

Nhiều người vào đây mà không có kết quả gì, tôi không tin Long Quân Mộ lại đơn giản.

Chương 270

Tôi tin chắc trong số những người từng vào đây phải có người thông minh nhận ra sơ hở này.

Nhưng trong mộ không thấy hài cốt của các giáp sĩ, chứng tỏ những người vào trước đã tìm ra cách thoát thân.

Nếu họ thoát được thì tôi tự tin mình cũng làm được.

Giải quyết được khó khăn hiện tại sẽ giúp tôi có thêm kinh nghiệm đối phó với những vấn đề tương tự sau này.

Dù sao tư duy của kiến trúc sư và nhà thiết kế lăng mộ này cũng sẽ nhất quán, không thể đột nhiên thay đổi quá nhiều.

Sau khi đuổi mọi người đi, tôi bắt đầu một mình đối mặt với đám khôi lỗi.

Anh Lôi thấy tôi bảo họ đi thì cứ ngỡ tôi định đại triển thân thủ, một mình độc chiến bốn giáp sĩ.

Nhưng không, anh ấy thấy khi thanh kiếm của giáp sĩ sắp chém xuống, tôi lại đứng yên bất động!

Nha Nha kinh ngạc hét lên: 'Anh Giang, cẩn thận!'.

Nếu không có Trương Thần Lộ giữ chặt, chắc em ấy đã lao về phía tôi rồi. 'Chúng ta nên tin tưởng anh ấy!', Trương Thần Lộ nói với Nha Nha.

Nghe vậy, Nha Nha cũng dần bình tĩnh lại.

Dù sao với những gì em ấy biết về tôi, tôi không phải hạng người tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm.

Khán giả cũng ngẩn người.

Họ cứ ngỡ sẽ được xem một màn đánh đấm mãn nhãn dưới góc nhìn thứ nhất nên đồng loạt chuyển góc quay sang phía tôi.

Thế nhưng tôi lại đứng ngốc ra đó, chẳng nhích chân lấy một phân. 'Anh Giang, mau tránh đi chứ!', 'Anh Giang bị làm sao vậy?

Sao đứng đần ra đó?', 'Hả, anh Giang không tránh sao?'.

Mọi người đều lo sốt vó.

Ngay khi thanh kiếm sắp chém trúng vị trí của tôi, khi Nha Nha đang gào khóc đòi đi tìm tôi, khi khán giả đều lo lắng cho an nguy của tôi, thì một cảnh tượng kỳ lạ hiện ra.

Những tên giáp sĩ kia đột nhiên dừng lại ngay sát người tôi.

Khán giả đều ngớ người. 'Đậu mộng, tôi nhìn nhầm à?', 'Anh Giang đỉnh vậy sao?', 'Anh Giang thật khủng khiếp!

Giáp sĩ thế mà không tấn công!'.

Thực ra tôi cũng chỉ đánh cược một phen để xem suy đoán của mình có đúng không.

Rõ ràng, mục tiêu tấn công của đám giáp sĩ này được xác nhận thông qua phiến đá xanh dưới chân.

Mỗi khi phiến đá bị đè xuống, chúng sẽ biết vị trí và phát động tấn công.

Hiểu được nguyên lý vận hành này, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở dĩ chúng không tấn công là vì tôi phát hiện giữa các phiến đá có khe hở, và hiện tại tôi đang đứng ngay trên khe hở đó.

Mất đi mục tiêu, đám giáp sĩ chỉ có thể đứng đần ra tại chỗ.

Tiếp theo tôi cần quan sát phạm vi hoạt động của chúng, vì tôi không tin chúng có thể đuổi theo mãi.

Cơ quan chắc chắn chỉ nằm trong một phạm vi nhỏ.

Tôi đang quan sát thì đám giáp sĩ bỗng nhiên cử động lại, chúng xếp thành đội ngũ rồi quay trở về mộ thất có quan tài ngọc.

Đúng rồi!

Quan tài ngọc!

Lúc này tôi mới nhớ tới nó.

Trước đó mọi người đều thấy trong quan tài có một người phụ nữ đang bò ra, không biết bây giờ tình hình cô ta thế nào rồi.

Đang mải suy nghĩ thì tôi chợt nghe thấy một âm thanh nhỏ trên đầu.

Dù tiếng không lớn nhưng cũng đủ làm tôi giật mình.

Là nữ thi trong quan tài ngọc đó!

Khi tôi ngước đầu lên, khán giả cũng nhìn thấy cô ta.

Sự xuất hiện bất thình lình của một người phụ nữ giống như Sadako ngay trước màn hình khiến ai nấy đều kinh hồn bạt vía. 'Mẹ ơi!

Không phải Sadako chứ!', 'Anh Giang đổi kịch bản rồi à!

Rõ ràng đây là phong cách phim kinh dị mà!', 'Cái này trước tôi chỉ thấy trên tivi, giờ xem bản người thật thấy rợn tóc gáy luôn'.

Tôi thì không thấy sợ lắm, vì không hiểu sao tôi lại cảm nhận được một tia thiện ý từ nữ thi này.

Trương Thần Lộ nói cô ta là một Vu nữ.

Vào thời Long Quân còn sống, các tộc Vu, Miêu rất phát đạt.

Dù không biết những truyền thuyết đó có thật hay không, uy lực lớn đến mức nào, nhưng Vu nữ thời đó có địa vị rất cao, tương

đương với bác sĩ, thầy bói và nhà thiên văn học bây giờ.

Những người sở hữu kiến thức chuyên môn như vậy ở thời đại nào cũng được trọng dụng, huống chi tất cả kỹ năng đó lại hội tụ trên một người.

Vì thế giới thống trị thời đó rất thích hỏi ý kiến họ về mọi chuyện.

Chỉ có điều, sự tồn tại của Vu nữ trong lịch sử rất bí ẩn.

Chương 271

Tôi không rõ tại sao trong mộ Tần Thủy Hoàng lại có Vu nữ, nhưng hiện tại cô ta có vẻ thân thiện với tôi, dù điều này khiến tôi hơi lúng túng.

Giống như kiểu đi trên đường tự nhiên có người lạ tặng nước tặng tiền vậy, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

Đúng lúc này, từ phía đầu kia của mộ đạo lại vang lên tiếng động ngày càng lớn.

Tôi nheo mắt nhìn, cuối mộ đạo là một đám giáp sĩ khác đang kéo tới!

Lúc này không chạy còn đợi khi nào!

Tôi nén lại sự thắc mắc, gật đầu với nữ thi rồi hét lớn với anh Lôi: 'Chạy mau!'.

Thực ra không cần tôi gọi, anh Lôi cũng biết phải làm gì.

Trong số trang thiết bị công nghệ cao họ mang theo có cả ống nhòm.

Phong Hạo vội vàng lấy ống nhòm ra nhìn về phía xa.

Cậu ta không thấy tôi đánh nhau với nữ thi, mà chỉ thấy phía sau tôi bụi cuốn mịt mù.

Nhìn kỹ lại thì là một đám giáp sĩ!

Phong Hạo sốt sắng định báo tin thì tôi đã bảo họ rời đi trước.

Phong Hạo đáp lại: 'Anh Giang, bên đó thì sao!', 'Đừng quản tôi!

Tôi tự có cách!

Đi trước đi!'.

Tâm trạng tôi cũng rất lo lắng, nữ thi có thể có hảo cảm nhưng đám giáp sĩ thì không, chúng không phải người nên chẳng thể giao lưu gì được.

Tình cảnh hiện tại đúng là trước có sói sau có hổ.

Trên đầu tôi là nữ thi, phía xa là đám giáp sĩ mới, trong thạch thất lại có bốn tên ban nãy.

Ba đường cùng tiến đánh, tôi lâm vào tình cảnh vô cùng khốn quẫn.

Đang lúc chưa biết phá cục thế nào, nữ thi đột nhiên từ trên cao rơi xuống, đạp lên phiến đá xanh.

Tôi thầm kêu khổ, nãy cứ tưởng cô ta có thiện ý, giờ hóa ra lại muốn chặn đường lui của tôi để tôi kẹt lại đây mãi mãi sao!

Tôi nắm chặt Tiểu Thần Phong, chuẩn bị quyết tử một phen.

Đúng lúc này, bốn tên giáp sĩ trong thạch thất lao ra.

Hai tên cầm kiếm đi trước, hai tên cầm thương đi sau, lao thẳng về phía tôi.

Tôi quay lại nhìn nữ thi, thấy cô ta đã lại leo lên phía trên mộ đạo, cứ như đang đứng xem kịch vậy.

Đám giáp sĩ chưa kịp đến gần tôi đã đột ngột quay đầu, lao vào đánh nhau với đám giáp sĩ từ lối thông đạo tới!

Cái gì vậy?

Tôi ngơ ngác.

Chẳng phải chúng nên cùng phe sao?

Sao bây giờ lại quay sang đánh nhau nội bộ thế này?

Tôi đứng hình nhìn đám cơ quan khôi lỗi 'choảng' nhau.

Một hệ thống mà cũng đánh nhau được à?

Nhưng rồi tôi chợt hiểu ra.

Chắc là đám giáp sĩ từ thông đạo đã dẫm vào 'lãnh địa' của đám trong thạch thất.

Trước đó tôi định tìm hiểu phạm vi tấn công của chúng nhưng vì nữ thi xuất hiện nên phải hủy bỏ.

Giờ nhìn chúng đánh nhau, tôi đoán phạm vi đó khoảng hai ba mươi mét.

Nếu cả lăng mộ đều được thiết kế như vậy thì thật đáng sợ, vì những chỗ khác chưa biết sẽ nguy hiểm thế nào.

Điều khiến tôi tò mò là tại sao cùng một hệ thống mà lại đánh nhau.

Lăng mộ được xây dựng với cơ quan thuật phát đạt thế này không nên có lỗi sơ đẳng như vậy.

Tôi nghĩ nát óc không ra.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ ngợi, nhìn chúng đánh nhau cũng rất đặc sắc.

Nữ thi không biết từ lúc nào đã lại xuất hiện bên cạnh tôi, tỏ vẻ đầy hứng thú cùng tôi xem kịch.

Lúc này tôi mới có thời gian quan sát kỹ cô ta.

Nữ thi mặc một bộ hắc bào, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ đồng xanh bí ẩn.

Có lẽ nhờ quan tài ngọc cách tuyệt không khí nên mặt nạ không hề bị gỉ sét.

Trên áo cô ta thêu những hoa văn bằng chỉ vàng rất lạ, tôi chưa từng thấy trong các tài liệu trước đây.

Thấy tôi nhìn mình, cô ta cũng quay đầu lại bắt chước động tác của tôi.

Cảm giác cô ta giống như một đứa trẻ tò mò, cái gì cũng thấy mới lạ, nhưng cô ta lại nắm rõ mọi bí mật trong mộ đạo này.

Cô ta bước ra từ quan tài ngọc thần bí kia, tất cả đều phủ lên một lớp màu sắc huyền bí.

Nghĩ không thông thì thôi không nghĩ nữa, ít nhất hiện tại cô ta đang đứng về phía tôi.

Tôi tập trung nhìn vào chiến trường của đám giáp sĩ.

Bốn tên giáp sĩ thạch thất công thủ toàn diện, có thế trận hợp kích rất chuyên nghiệp, trong khi đám từ thông đạo thì cơ thể cứng nhắc hơn.

Chương 272

Điều này khiến tôi nhẹ nhõm phần nào, vì có vẻ những kẻ được sản xuất hàng loạt thì cơ quan không tinh xảo bằng.

Trong thời gian ngắn, bốn tên giáp sĩ thạch thất đã đánh nát mấy tên ở thông đạo, dù chúng cũng bị hư hại đôi chút.

Nữ thi thấy cảnh đó thì phấn khích nhảy nhót bên cạnh.

Cảnh tượng này dưới góc nhìn của anh Lôi thì quái dị cực kỳ: một chàng trai tuấn tú khoanh tay đứng nhìn đám giáp sĩ đánh nhau, cạnh đó là một cô gái áo đen thì nhảy nhót vui sướng, phía xa bụi bay mù mịt.

Cảnh này đến tiểu thuyết cũng không dám viết thế.

Ba nhóm khác nhau trong cùng một không gian với những trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Sự tương phản quái dị này thực sự là một bài học nhớ đời cho khán giả.

Khán giả trong phòng livestream đều chấn kinh.

Họ từng xem giáp sĩ đánh nhau trên phim nhưng chưa bao giờ thấy bản thực tế thế này.

Dù đám giáp sĩ thông đạo hành động cứng nhắc nhưng đám trong thạch thất lại có võ kỹ hoàn mỹ.

Mấy chuyên gia võ thuật và cao thủ boxing bắt đầu phấn khích bình luận: 'Chiêu đó lợi hại quá!', 'Anh Giang cho tôi thấy cổ võ thật sự, đúng là may mắn!', 'Võ thuật An Lạc sắp có làn sóng mới rồi!'.

Các chuyên gia nghiên cứu binh khí cũng hào hứng vì phát hiện ra

những chi tiết quan trọng cho luận văn của mình.

Những người này thầm cảm ơn tôi và bắt đầu tặng quà rầm rộ.

Tôi không có thời gian để ý đến chuyện khác vì đám giáp sĩ thạch thất đã 'dọn dẹp' xong đối thủ.

Dù không biết nói nhưng tôi và khán giả đều cảm nhận được một ý chí bất khuất từ chúng.

Đánh xong, chúng lẳng lặng quay về thạch thất với đầy vết thương trên người.

Khi chúng rút đi, nữ thi cũng lại leo lên trần nhà.

Tôi xác định được cô ta biết rõ quy tắc của thạch thất này.

Nhưng tại sao cô ta không tấn công tôi thì tôi vẫn chưa rõ, chỉ cần cô ta không có địch ý là được.

Tôi khéo léo nhảy trên các khe hở giữa các phiến đá xanh để di chuyển, nhẹ nhàng như một chú bướm.

Tôi không thấy phía sau mình, nữ thi cũng đang bắt chước từng động tác của tôi, nhảy qua lại giữa các khe hở.

Khán giả nhìn thấy cảnh đó và không khỏi cảm thán.

Dù không hiểu tại sao tôi và cô ta lại hòa bình được như vậy, nhưng họ thấy mừng vì cô ta giống như một kẻ 'thổ địa' ở đây.

Các nhà khảo cổ và võ sư thì đang xem đi xem lại đoạn video để nghiên cứu về quan tài ngọc và giáp sĩ.

Có người còn @ các chuyên gia tâm lý và hành vi học để giải thích sự việc nhưng chẳng ai trả lời được.

Họ nghiên cứu người và động vật, chứ có nghiên cứu cương thi đâu mà bắt họ giải thích!

Tôi chào mọi người rồi dẫn đội đi theo hướng bên phải của ngã ba.

Hướng bên trái là nơi đám giáp sĩ đi ra, tôi không muốn chạm trán đợt khác nếu có.

Tôi luôn cảm thấy đám giáp sĩ thạch thất không nên xuất hiện ở mộ đạo, một cảm giác rất huyền hoặc.

Chúng tôi đi về phía bên phải, nữ thi vẫn lẳng lặng đi theo khiến mọi người kinh ngạc nhưng cũng không ai nói gì vì đã trải qua quá nhiều chuyện quái dị rồi.

Chính xác thì cô ta đang 'đi theo' chúng tôi, nhưng theo cách bò trên tường hoặc trần nhà.

Khu vực này rất lớn, tôi đoán chúng tôi đã đến gần khu vực hạt nhân của Long Quân Lăng.

Các kiến trúc ở đây dù đã qua hai ngàn năm vẫn cho thấy sự tinh xảo, ngay cả đồ trang trí trên mái hiên cũng rất tỉ mỉ.

Sự tinh tế này khiến mọi người trầm trồ mà quên mất sự hiện diện của nữ thi.

Chỉ có Trương Thần Lộ là vẫn cau mày lo lắng.

Tôi biết cô ấy đang lo cho người thân, nhưng lăng mộ này quá lớn, tôi cũng chẳng biết an ủi sao cho phải.

Nha Nha thiện giải nhân ý tiến đến an ủi: 'Không sao đâu, em tin là các tiền bối phúc lớn mạng lớn, chuyện sẽ không tệ như mình nghĩ đâu'.

Trương Thần Lộ trầm mặc một lát rồi quyết tâm: 'Em quyết định rồi!

Em nhất định phải tìm thấy họ!

Dù ở đâu em cũng phải tìm ra!'.

Thấy cô ấy khôi phục tinh thần, mọi người đều thở phào.

Đang lúc Trương Thần Lộ tuyên thệ thì một tảng đá rơi xuống ngay trước mặt tôi làm bụi bay mù mịt.

Là nữ thi ném.

Tôi nghĩ nếu cô ta muốn ném trúng thì chuẩn xác lắm, vậy ném làm gì?

Rồi đá bắt đầu rơi trước mặt anh Lôi, anh Bác, Nha Nha...

Nữ thi không thể ném loạn xạ như vậy được!

Đúng lúc đó, một mùi tanh hôi nồng nặc như thịt thối phát tán khắp không gian.

Tôi vội bảo mọi người tập hợp.

Có tiếng rít xé gió cực kỳ sắc lẹm vang lên.

Không đùa được đâu, cái này có thể chết người đấy!

Anh Lôi tưởng nữ thi trở mặt nên hét lớn: 'Anh Giang cẩn thận!

Nữ thi phản bội rồi!'.

Chương 273

Tôi chưa kịp phản ứng thì tiếng vật thể lao đi vun vút lại vang lên.

Mọi người tìm chỗ ẩn nấp.

Tôi nhìn lên thì thấy tay nữ thi không có đá.

Đá này từ bốn phương tám hướng tới, không phải do một mình cô ta ném. 'Có thứ khác ở đây!', tôi hạ thấp giọng nói. 'Cái gì mà hôi quá vậy!', anh Bác phàn nàn.

Là một người cầu toàn lại sạch sẽ, anh ấy không chịu nổi cái mùi này.

Đá rơi như mưa, nếu không có mấy con chó robot làm vật chắn, chắc chúng tôi đã vỡ đầu rồi.

Nhưng đá đến nhanh mà đi cũng nhanh, thứ đó ném xong thì lẩn mất, tôi không kịp bắt lấy.

Chỉ còn lại một đống đá và những khuôn mặt ngơ ngác. 'Mọi người thấy là thứ gì không?', tôi hỏi. 'Tôi không nhìn rõ, nhưng có vẻ giống động vật!', anh Lôi nói. 'Chắc không phải động vật đâu, ở đây bao nhiêu năm rồi làm sao có động vật sống được', Phong Hạo tiếp lời.

Chúng tôi cảnh giác một lát, khi định đi tiếp thì đợt đá thứ hai lại tới.

Phong Hạo nổi giận, điều khiển máy bay không người lái từ chó robot ra để tìm kiếm.

Dù tín hiệu trong mộ đạo không xa nhưng cũng thám thính được khoảng năm mét.

Máy bay có đèn chiếu sáng giúp chúng tôi nhìn rõ trong bóng tối.

Những sinh vật trong bóng tối dường như biết có thứ đang lại gần nên điên cuồng ném đá vào máy bay.

Hai chiếc bị rơi nát, nhưng ba chiếc khác đã tiếp cận được chúng.

Trên mặt chúng là những chiếc mặt nạ đồng xanh!

Nhưng mặt nạ của chúng thô sơ và gỉ sét hơn của nữ thi nhiều.

Máy bay hạ thấp xuống, chúng tôi thấy thân hình đen thui và một cái đuôi.

Hóa ra là lũ khỉ!

Trương Thần Lộ hét lên: 'Em biết rồi!

Trong ghi chép của nhà em gọi chúng là Thi hầu!

Chủ nhân ngôi mộ huấn luyện chúng để canh giữ lăng mộ!

Chúng đã sinh tồn ở đây qua nhiều thế hệ'.

Thảo nào chúng lại ném đá, hóa ra là những kẻ canh giữ mộ đạo.

Tôi bổ sung thêm: 'Đám Thi hầu này chắc vốn là giống tốt, nhưng nhìn mặt nạ và quần áo chúng mặc đều quá khổ so với thân hình, chứng tỏ thế hệ sau càng lúc càng thoái hóa do giao phối cận huyết.

Chúng chắc ăn quả dại hoặc động vật nhỏ quanh lăng mộ để sống'.

Dù thoái hóa nhưng lực ném của chúng vẫn rất mạnh, đủ thấy ngày xưa chúng lợi hại thế nào. 'Anh Giang, giờ làm sao ạ?', Nha Nha có chút mủi lòng khi nghe về số phận của chúng.

Tôi cũng muốn chúng đừng cản đường nữa, nhưng lũ này đi mây về gió, ném xong lại đi tìm đá, cứ chơi trò du kích này thì khổ lắm.

Tôi chợt nhớ ra trong đống đồ có thuốc mê.

Vì chó robot chở được nhiều nên tôi đã mang theo đủ thứ linh tinh, từ đồ ăn vặt của mấy cô gái đến những thứ kỳ lạ khác.

Thuốc mê là do anh Lôi đề nghị mang theo, anh ấy còn cố mang thêm cả xẻng công binh nữa.

Tôi hỏi anh Lôi lấy thuốc mê, anh ấy còn định giả vờ không có nhưng tôi thúc giục mãi mới chịu đưa ra một túi nhỏ.

Tôi lấy thêm ít đồ ăn vặt của Nha Nha, Nhiệt Ba và Trương Thần Lộ để tẩm thuốc.

Thật không ngờ Trương Thần Lộ nhìn nghiêm túc thế mà lại mang nhiều đồ ăn vặt nhất.

Nha Nha giải thích là vì minh tinh phải giữ dáng nên không dám ăn nhiều, còn Trương Thần Lộ thì không bị áp lực đó.

Tôi tẩm thuốc mê vào đồ ăn rồi ném về phía lũ Thi hầu.

Một lát sau, mưa đá tạnh hẳn.

Tôi đi về phía đó thì thấy rõ hơn: mặt nạ của chúng có hoa văn giống của nữ thi nhưng thô sơ hơn, không có viên hồng ngọc lộng lẫy trên trán như cô ta.

Quần áo chúng rách nát, người thì bẩn thỉu hôi hám.

Nhìn chúng nằm la liệt, tôi cười thầm: khôn ngoan đến mấy cũng không lại được thuốc mê của anh!

Tôi dùng máy bay không người lái của Phong Hạo soi kỹ mọi ngóc ngách và phát hiện một cái lỗ nhỏ vừa đủ cho lũ khỉ chui qua, cực kỳ kín đáo.

Đúng là thiết kế tinh vi!

Chúng tôi định đi tiếp thì Trương Thần Lộ lại hét lên.

Tôi quay lại thì thấy cô ấy chỉ vào một con Thi hầu, run rẩy nói: 'Trên người con đó... có đồ của tiền bối nhà em!'.

Chúng tôi vây lại xem.

Con Thi hầu đó mặc bộ đồ còn khá mới so với đám kia, và đó rõ ràng là kiểu dáng của mấy chục năm trước, đúng thời điểm người nhà cô ấy xuống lăng mộ.

Chương 274

Tôi định an úy thì thấy cô ấy khóc nức nở nên đành im lặng.

Mọi người đều thông cảm vì cô ấy đã kiên trì tìm kiếm ở nơi nguy hiểm này bấy lâu.

Trương Thần Lộ định tiến lại gần con khỉ đó thì tôi ngăn lại. 'Nhìn kỹ đi, trên người chúng có thứ gì đó!', tôi nghiêm giọng.

Nhìn kỹ lại, trên người đám Thi hầu bám đầy những sinh vật nhỏ đang ngoe nguẩy, tiết ra dịch nhầy trong suốt rất đáng tởm. 'Thi thiền!', tôi trầm giọng nói với mọi người.

Nghe cái tên này, ai nấy đều có dự cảm chẳng lành.

Tôi giải thích: 'Thi thiền là loài ký sinh đặc hữu trong mộ cổ, tôi cứ ngỡ chúng tuyệt chủng rồi.

Chúng giống như chấy rận trên người trâu bò vậy, nhưng dịch nhầy chúng tiết ra chứa thi độc cực mạnh, một khi dính vào là không thuốc nào cứu nổi'.

Nghe vậy, ai nấy đều biến sắc.

Tần Thủy Hoàng thật độc ác, đám Thi hầu không quá mạnh nhưng lại là vật chủ mang mầm bệnh chết người này.

Chúng đã sống cộng sinh nên có kháng thể, chứ người thường dính vào là xong đời.

Anh Lôi định dùng súng phun lửa đốt sạch nhưng tôi và Trương Thần Lộ ngăn lại vì khói độc từ dịch nhầy bốc hơi trong không gian kín này sẽ giết chết tất cả chúng tôi trước khi kịp thoát.

Trương Thần Lộ đau lòng nhìn con Thi hầu lần cuối rồi quyết

định không động vào nó nữa.

Cô ấy hy vọng sẽ tìm được thêm manh mối khác ở sâu hơn trong lăng mộ.

Nha Nha an úy cô ấy rồi cả đội lại tiếp tục lên đường với sự cảnh giác cao độ hơn bao giờ hết.

Khi đám Thi hầu bắt đầu tỉnh lại, tôi hối thúc mọi người chạy mau.

Lũ Thi thiền dường như bị tiếng động làm thức giấc, bắt đầu bò đuổi theo chúng tôi.

Anh Lôi nóng mắt, không đợi lệnh đã quay lại phun lửa. 'Hù!', ngọn lửa bùng lên khiến không khí nóng rực.

Đám Thi thiền bị đốt thành than đen thui.

Anh Lôi giải thích là giờ chúng không có dịch nhầy nên đốt không sao.

Nhưng đám Thi thiền dường như không sợ chết, cứ lớp này đến lớp khác lao tới.

Anh Lôi phun lửa liên tục đến mức sắp hết nhiên liệu và không chịu nổi sức nóng.

Tôi đổ một đường nhiên liệu xuống đất rồi bảo anh Lôi châm lửa tạo thành một bức tường lửa.

Đám Thi thiền bị chặn lại và bị tiêu diệt gần hết.

Anh Lôi ngồi xuống quan sát một con còn sót lại: 'Cái thứ này trông xấu xí thật!'.

Đầu chúng hình tam giác không quy tắc, trên bụng có một cái kim dài chứa độc, miệng thì đầy răng cưa để xé mồi.

Nhìn cái thứ nhỏ bé mà nguy hiểm này, tôi càng thêm rùng mình về sự quỷ dị của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Chúng tôi nhanh chóng rời đi trước khi hơi độc bốc lên quá nhiều.

Đi tiếp một đoạn, tôi phát hiện một cái xác khô.

Nhìn đôi giày giải phóng trên chân, tôi đoán đây là một người trong đoàn của tiền bối Trương Thần Lộ.

Trên người cái xác có nhiều vết chém sâu.

Phong Hạo phân tích: 'Vết thương này là do đám giáp sĩ ở thông đạo gây ra'.

Tôi ngăn Trương Thần Lộ lại để kiểm tra xem có Thi thiền không, sau khi xác định an toàn mới cho cô ấy lại gần.

Cô ấy quỳ xuống tìm kiếm thông tin nhưng không thấy vật gì định danh, có lẽ đã bị đồng đội lấy đi hết những thứ giá trị.

Chỉ còn lại một cuốn sổ tay và một chiếc đồng hồ rẻ tiền.

Cuốn sổ đã quá mục nát vì thiếu nước, không thể tùy tiện mở ra.

Tôi chỉ thấy trang đầu ghi tên: Uông Hải.

Tôi cất cuốn sổ vào chó robot để sau này về mặt đất tìm thợ phục chế.

Đúng lúc đó, anh Lôi kinh ngạc chỉ vào ngón tay của cái xác khô.

Theo hướng chỉ đó, tôi nhìn về phía xa và sững sờ...

Theo hướng chỉ tay của xác khô, tôi nhìn lên một bức tường.

Trên đó không biết bị ai viết lên mấy chữ đen lớn: "Cẩn thận người nhà họ...!" Không biết là vô tình hay cố ý, chữ ở giữa đã bị người ta xóa sạch.

Có thể thấy một thông tin quý giá do ai đó truyền lại đã bị tiêu

hủy, chỉ còn lại tôi đứng đó nhìn chằm chằm.

Cẩn thận người nhà họ nào?

Nhà họ nào chứ?

Đã xảy ra chuyện gì mới khiến người ta phải để lại lời cảnh báo như vậy!

Nhìn vết tích, lời cảnh báo này chắc hẳn được viết bằng máu của chính cái xác khô kia.

Dù sao ở nơi này, ngoài cái xác khô này ra thì chẳng còn ai khác cả.

Nhưng cái xác khô đã chết, bảo vật để lại cũng bị kẻ khác chia chác hết, ngay cả lời cảnh báo cuối cùng cũng bị xóa mất.

Rốt cuộc ở nơi này có gì đáng để phải cẩn thận?

Chương 275

Không biết tại sao, lúc này tôi không tự chủ được mà nghĩ đến Đường Quảng Thắng, đồng thời cũng nghĩ đến Đường Sinh và cả các bậc tiền bối của Trương Thần Lộ.

Giữa họ chắc chắn có một bí mật lớn.

Hơn nữa, theo lời Đường Sinh mô tả, Từ Phúc khi đó vô cùng cáo già, không muốn để ai biết kế hoạch của mình.

Vậy thì, lão chẳng lẽ không để lại một đường lui cho con cháu hậu đại sao?

Con người ai cũng có tư tâm.

Tôi không tin Từ Phúc không để lại đường lui cho người nhà mình.

Căn cứ theo mô tả của Đường Sinh, trong kế hoạch của Từ Phúc, Đường Quảng Thắng ban đầu chỉ là một nhân vật ngoại vi, chỉ là nhờ cơ duyên xảo hợp mà từng bước tiến vào cốt lõi kế hoạch.

Vậy Đường Quảng Thắng và tất cả những gì Đường Sinh biết liệu có vô tội không?

Không lẽ không có chút thủ đoạn hay tâm cơ nào?

Nếu không, Từ Phúc sao có thể dễ dàng để lộ hết bí mật này đến bí mật khác trước mặt Đường Quảng Thắng như vậy?

Chỉ là hiện tại những người biết bí mật đó kẻ thì chết, kẻ thì mất tích như tiền bối của Trương Thần Lộ.

Cho nên tất cả những chuyện ẩn giấu phía sau đều cần tôi bắt đầu tỉ mỉ tìm tòi mới có thể biết được chân tướng cuối cùng.

Thời gian còn dài, tôi cảm thấy mình vẫn còn thời gian để quan sát.

Chỉ là tôi sợ rằng những bí mật sau đó sẽ khiến mọi người bị đè nén đến mức không thở nổi.

Nhưng đã đến đây rồi, tôi có lòng tin sẽ lật mở những bí mật này!

Dù sao có quá nhiều người bị bí mật này vây hãm, đã đến lúc phải giải khai rồi.

Chỉ là không biết trong cuốn sổ tay kia ghi chép điều gì, khiến lòng tôi cứ bồn chồn như bị mèo cào.

Thôi, tạm gác chuyện cuốn sổ sang một bên, việc cấp bách hiện giờ là an trí cái xác khô này cho ổn thỏa.

Dù sao hắn cũng đã tận lực đến phút cuối cùng.

Vì cái xác này có thể là người đã đi cùng tiền bối của Trương Thần Lộ xuống đây, dù tôi không biết họ có mối quan hệ gì với cô ấy, nhưng xét về phương diện tình cảm hay cách xử sự, tôi thiên về hướng thu dọn cho cái xác này, không để hắn nằm cô độc ở đây.

Thế là tôi cùng Phong Hạo, anh Lôi và mấy người nữa khiêng cái xác khô đặt nằm ổn định sát vách tường.

Vì sàn nhà ở đây đều là phiến đá xanh cứng như bàn thạch, tôi chưa có khả năng đập vỡ mặt sàn để chôn cất.

Nhưng người xưa quan niệm chết phải được nhập thổ vi an, nên cũng chỉ có thể để hắn dựa vào góc tường, yên tĩnh nằm đó.

Sau đó, tôi quay sang hỏi Trương Thần Lộ: "Em có biết vị tiền bối nào trước đây không giỏi vận động không?" Trương Thần Lộ rụt rè lắc đầu: "Lúc đó em còn quá nhỏ, chỉ nhớ được mặt mũi các thúc bá thôi, còn chuyện họ biết những gì hay có phải là Mạc Kim Giáo úy hay không thì em hoàn toàn không biết." Vậy thì chịu rồi!

Lúc nãy khi đặt cái xác vào góc tường, tôi chợt nhận ra người này chết ở đây là do bị đám giáp sĩ trong đường hầm giết chết, chứng tỏ thể lực của người này không tốt.

Đồng thời, người này để lại một cảnh báo, làm cho sự việc càng thêm phức tạp.

Bởi vì rất có thể ban đầu người này thể lực rất tốt nhưng lại bị kẻ khác đâm sau lưng.

Những điều này làm tôi đau cả đầu vì lượng thông tin hiện tại quá nhiều và hỗn loạn, không rõ ràng.

Tuy có mục tiêu tổng thể là Long Quân Lăng, nhưng khi thực sự phân tích những chuyện này lại thấy mù mịt.

Huống hồ tình hình trong Long Quân Lăng lại phức tạp và ác liệt đến thế.

Đám Thi thiền gặp lúc trước đã đủ khiến người ta khốn đốn rồi.

Phải nhờ có trang bị công nghệ cao họ mới giết được đám Thi thiền đó dễ dàng như vậy.

Nhưng cả Long Quân Lăng lớn thế này, Thi thiền đâu chỉ tồn tại ở một chỗ.

Vậy mà những người đó đối mặt với tình huống như vậy lại không có thương vong, chứng tỏ họ hiểu rõ tình hình hơn chúng tôi nhiều.

Nhưng họ lấy thông tin đó từ đâu?

Tôi cảm thấy mình sắp chạm tới bí mật rồi, nhưng nghĩ kỹ lại thì vẫn chưa thấy gì.

Thôi, có lẽ tôi nghĩ quá nhiều rồi!

Tôi cười nhạt, lắc đầu rồi đi về phía mọi người.

Đang đi về phía họ, tôi bỗng phát hiện trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh khủng.

Tôi đâu có đáng sợ đến thế chứ?

Tôi cảm thấy họ hơi làm quá.

Thấy tôi đi tới, Nha Nha dùng ngón tay chỉ ra sau lưng tôi, mấp máy môi không phát ra tiếng: "Nhìn đằng sau kìa!" Hả?

Nhìn đằng sau?

Tôi lập tức bừng tỉnh.

Đằng sau có thứ gì đó!

Chẳng lẽ cái xác khô lúc nãy sống lại rồi sao?

Tôi tốt bụng mai táng cho hắn, hắn lại đối xử với tôi thế này?

Đang định quay đầu lại nhìn thì cảnh tượng phía sau khiến tôi kinh ngạc.

Ở đầu kia của đường hầm xuất hiện hơn mười bóng đen!

Nhìn kỹ lại, đó đều là Thi hầu!

Nhưng trạng thái của đám Thi hầu này dường như không giống lúc trước.

Tôi thấy chúng đều tiến về phía mình nhưng không còn hành động ném đá đặc trưng nữa.

Chương 276

Chỉ riêng điểm này đã thấy bất thường!

Vì đám Thi hầu trước đó khi gặp tôi đều liên tục ném đá, nhưng hiện giờ chúng như mất đi linh trí, cứ thế lù lù tiến thẳng về phía tôi.

Trong lòng tôi có chút hoang mang, nhưng điều khiến tôi hoang mang hơn còn ở phía sau.

Chỉ thấy đám Thi hầu đó không hiểu vì sao đều gỡ bỏ mặt nạ đồng trên mặt xuống.

Những chiếc mặt nạ rơi xuống sàn mộ đạo yên tĩnh, tiếng vang truyền đi rất xa, đồng thời cũng hất lên một trận bụi bặm.

Nhưng khi đám Thi hầu tháo mặt nạ ra, nhìn thấy diện mạo của chúng, tôi hoàn toàn chấn kinh.

Khi chúng tiến lại gần hơn, dưới ánh đèn pin, tôi cuối cùng cũng nhìn rõ.

Trên mặt đám Thi hầu này không biết từ bao giờ đã bò đầy những thứ giống như bạch tuộc!

Những thứ giống như bạch tuộc đó không ngừng luồn lách trên mặt Thi hầu.

Đám Thi hầu dường như bị mê hoặc tâm trí, bước đi một cách máy móc.

Tôi thử ném vài hòn đá vào trước mặt chúng, nhưng chúng vẫn không dừng lại.

Hỏng bét!

Tôi thầm nghĩ.

Nếu đám Thi hầu này không tiến về hướng này thì tốt, nhưng tình hình hiện tại, chúng dường như đã nhắm chuẩn rồi, cứ như thây ma tiến về phía chúng tôi. "Em có biết cái thứ quỷ quái đó là gì không?" Tôi thử hỏi Trương Thần Lộ. "Đó không phải Thi hầu sao?" "Anh không hỏi Thi hầu, anh hỏi thứ trên mặt chúng kìa." Trương Thần Lộ lộ vẻ buồn nôn: "Cái thứ xấu xí đó em cũng không biết!" Con gái lúc nào cũng theo bản năng mà trốn tránh những thứ này.

Nhưng giờ không phải lúc trốn tránh, đã không biết chúng là gì thì tôi phải hảo hảo tiếp chiêu để xem chủng tộc bí ẩn trên mặt Thi hầu kia là cái quái gì.

Tôi cũng tò mò rốt cuộc thứ gì có thể khiến Thi hầu mất trí, sống như hành thi tẩu nhục như vậy.

Tôi dặn Phong Hạo chăm sóc mọi người rồi cầm Tiểu Thần Phong lao về phía đám Thi hầu.

Phải nói là thứ trên mặt Thi hầu cũng có chút bản lĩnh.

Có lẽ tư thế của tôi khiến chúng cảm thấy bị đe dọa, hoặc có lẽ ánh kiếm của Tiểu Thần Phong trong mộ đạo u tối quá mức sáng lòa.

Tóm lại, khi tôi lao tới, đám Thi hầu cùng lúc phản ứng.

Chỉ là chúng giống như bị ai đó cùng lúc chỉ huy, động tác vô cùng nhịp nhàng, giống như một khối thống nhất không thể tách rời.

Nhìn thấy cảnh này, tim tôi thắt lại.

Tôi không sợ thứ trên mặt Thi hầu tăng sức mạnh cho chúng, nhưng tôi sợ kiểu phối hợp này.

Nếu chiến lực đơn thể của Thi hầu mạnh nhưng rời rạc như cát rời thì tôi có thể từng bước phá giải.

Võ lực mạnh không có gì đáng ngại, tôi tự tin sẽ khiến đám Thi

hầu được tăng sức mạnh này biết thế nào là sự lợi hại của Tiểu Thần Phong.

Nhưng hiện tại, đám Thi hầu như một thể thống nhất này mới là thứ tôi không muốn đối mặt.

Bởi vì như thế này tuy chiến đấu lực không tăng thêm nhưng lại có thuật hợp kích.

Giống như đám giáp sĩ trong thạch thất, có thể dựa vào vài người mà đấu với một đám đông.

Hơn nữa, vị trí đứng của đám Thi hầu này cũng thấp thoáng có dáng dấp trận pháp của đám giáp sĩ kia.

Cho nên trong lòng tôi lúc này rất kinh ngạc.

Vì trong số những người ở đây, võ lực của tôi là cao nhất.

Nếu tôi không nhất thời hứng chí đi tìm đám Thi hầu để xem sự thay đổi của chúng, thì sau đó những đồng bạn phía sau có lẽ sẽ phải đối mặt với một cuộc đồ sát!

Tuy Phong Hạo là quân nhân nhưng anh ta còn phải bảo vệ phái nữ.

Anh Lôi và anh Bác đều là đàn ông trung niên, chỉ cần tự lo cho mình được đã là tốt rồi.

Nhìn đám Thi hầu trước mắt dường như đã lập trận pháp, ánh mắt tôi lộ rõ sự kiên định.

Tới đi!

Để tôi xem các ngươi lợi hại thế nào!

Chỉ cần có tôi ở đây, muốn bước qua ư?

Mơ đi!

Thứ trên mặt Thi hầu dường như cũng hiểu ý tôi, chúng không hoảng không loạn mà bố trí đội hình.

Chỉ thấy vài con Thi hầu vòng ra sau lưng tôi, nhưng không tiến về phía anh Lôi hay Phong Hạo mà vây chặt lấy tôi, không để hở một kẽ hở nào.

Không biết đám Thi hầu này bị sinh vật bí ẩn kia cho uống bùa mê thuốc lú gì mà chiến đấu lực không những thăng cấp, mà quái vật xấu xí trên người chúng còn lợi hại hơn.

Không chỉ biết chỉ huy đám Thi hầu chiến đấu mà còn trang bị vũ khí cho chúng.

Với thực lực của mình, lúc này đối diện với đám Thi hầu tôi lại có cảm giác không biết ra tay từ đâu.

Bây giờ chỉ có thể giải quyết đám quái vật xấu xí kia trước!

Một tia hàn quang lóe lên trong mắt, tôi xoay ngược Tiểu Thần Phong, trực tiếp chém về phía mặt con Thi hầu.

Nhưng con quái vật xấu xí đó động tác cũng rất nhanh, khi Tiểu Thần Phong chém tới, nó nhanh chóng bò ra sau gáy con Thi hầu.

Tuy nhiên tốc độ của nó vẫn chậm một chút, bị Tiểu Thần Phong của tôi chém đứt mấy cái xúc tu.

Con quái vật đau đớn, lúc này tôi mới phát hiện máu của nó có màu xanh lục!

Những giọt máu xanh lục cùng xúc tu rơi xuống sàn, trực tiếp ăn mòn phiến đá xanh thành những cái hố lớn, khiến mọi người đang đứng xem từ xa giật bắn mình.

Chương 277

Phải biết rằng phiến đá xanh dưới hầm này vô cùng cứng!

Lúc này, trên mặt sàn đá xanh không ngừng bốc lên khói trắng, trong chốc lát làm khu vực quanh tôi trở nên mờ mịt!

Chỉ là tôi không còn thời gian để ý chuyện đó nữa!

Vì sau khi con quái vật kia bị đau, tất cả những con quái vật khác đều bắt đầu gào thét!

Ngay cả mặt của đám Thi hầu cũng lộ ra biểu cảm vô cùng thống khổ vì đang bị đám quái vật này hút máu trên người!

Trước đó tôi sợ rắc rối nên không làm bị thương con Thi hầu nào, vì vậy không biết màu máu của chúng.

Nhưng nhìn hiện giờ, màu máu của Thi hầu rõ ràng giống hệt màu máu của đám quái vật xấu xí kia!

Chẳng lẽ đám Thi hầu này sinh ra là để phục vụ đám quái vật đó?

Trong đầu tôi lóe lên một suy đoán táo bạo.

Những chuyện xảy ra tiếp theo đã chứng minh suy đoán của tôi là đúng.

Chỉ thấy trên người con quái vật bắt đầu không ngừng tuôn ra chất nhầy, những thứ mới lại mọc ra từ đám chất nhầy đó.

Chẳng bao lâu sau, con quái vật bị thương kia đột nhiên lại khôi phục lại thân thể như trước, còn con Thi hầu dưới thân nó thì tinh thần đã suy sụp hẳn đi.

Có thể thấy tác dụng của đám Thi hầu này là để phục vụ đám quái vật xấu xí kia!

Nhưng giờ tôi không có thời gian nghĩ những vấn đề đó nữa.

Vì sau khi bị trảm đứt xúc tu, con quái vật dường như bị kích thích cực độ, bắt đầu không ngừng rít lên chói tai về phía tôi.

Những âm thanh sắc nhọn truyền vào tai tôi, bụi đất xung quanh không ngừng rung chuyển theo sóng âm của con quái vật mà khuếch tán ra.

Nhờ tố chất thân thể tốt nên tôi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng những người khác thì không ngừng bịt tai lại.

Vì âm thanh này thực sự quá sắc nhọn, cơ thể họ không chịu nổi, chỉ có thể bịt tai.

Hơn nữa, tiếng rít của đám quái vật này thậm chí còn làm gián đoạn cả tín hiệu!

Tín hiệu 5G vốn rất tốt hiện giờ trở nên cực kỳ tệ, hình ảnh đứt quãng, xen lẫn nhiều tạp âm.

Khán giả trong phòng livestream lũ lượt hỏi: "Chuyện gì vậy?", "Sao tín hiệu kém thế?", "Không thể nào, đây là bản tăng cường tín hiệu chuyên dụng mà!

Sao lại thành ra thế này!", "Mấy cái đó không quan trọng, Giang tiểu ca không sao chứ!

Quái vật lợi hại quá!".

Sở dĩ họ hỏi vậy vì camera của tôi lúc này đã mất tín hiệu, họ chỉ có thể nhìn qua camera của những người bên cạnh để xem tôi đang gặp phải tình huống gì.

Kết quả là nhìn thấy cảnh tượng này, tim của tất cả mọi người đều treo lên tận cổ.

Vì lúc này không chỉ tín hiệu không tốt mà họ còn không nhìn rõ

tình hình xung quanh tôi nữa!

Đám Thi hầu đều đang liều mạng tấn công tôi, bụi đất bay mù mịt nên tầm nhìn cực độ mờ ảo.

Hiện giờ tôi đang phải hứng chịu những đợt tấn công bão táp.

Đám Thi hầu như những con rối bị thao túng, bất chấp sống chết lao về phía tôi. "Binh!", "Binh!", "Binh!" Tiếng Tiểu Thần Phong va chạm với vũ khí trên người đám Thi hầu vang lên.

Chỉ là thanh Tiểu Thần Phong vốn sắc bén lại không chiếm được ưu thế trước đám Thi hầu này, vì nó chỉ có thể để lại những vết mẻ trên loại vũ khí giống như bao tay sắt của chúng chứ không thể chém nát trực tiếp.

Có thể thấy Tần Thủy Hoàng có thể thống nhất thiên hạ, phương diện đúc vũ khí quả thực có bí quyết, hoặc cũng có thể đồ trên người đám Thi hầu này là hàng đặc chế của Tần Thủy Hoàng.

Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là mặt nạ đồng trên mặt chúng, tuy trông có vẻ mỏng và thô sơ hơn của nữ thi nhưng cũng cực kỳ kiên cố.

Đám quái vật xấu xí bò trên mặt Thi hầu, khi tôi vung kiếm chém xuống thì chúng né rất nhanh, nên mấy lần tôi đều chém trực tiếp lên mặt nạ đồng.

Nhưng mặt nạ đồng không hề bị chém làm đôi như tôi dự liệu mà vẫn trụ được trước những cú chém của Tiểu Thần Phong.

Tôi tính toán sơ bộ, phải dùng toàn lực chém vào mặt nạ đồng khoảng bốn năm lần mới khiến nó vỡ được!

Phải biết rằng đây là một thông số khủng khiếp, vì phiến đá xanh tuy kiên cố nhưng với thanh Tiểu Thần Phong trong tay, tôi có thể đâm phập nó vào đá như đâm vào đậu hũ.

Vậy mà chất liệu mặt nạ đồng lại kiên cố đến mức này khiến tôi thực sự có chút ăn kinh.

Tuy nhiên tôi nhanh chóng điều chỉnh lại sự kinh ngạc trong lòng, tiếp tục tấn công đám Thi hầu trước mặt.

Tuy đám Thi hầu này thân thủ rất mẫn tiệp nhưng động tác của tôi còn nhanh hơn.

Hơn nữa khi tôi liên tục vung kiếm nhắm vào đám quái vật trên mặt chúng, xúc tu của chúng cũng không ngừng rơi rụng.

Những xúc tu này một khi rơi xuống sẽ lập tức hút máu con Thi hầu mà nó ký sinh, khiến khí tức của Thi hầu không ngừng suy yếu.

Nguyên bản thể chất Thi hầu thăng cấp là nhờ đám quái vật này tiêm "kích thích tố", nhưng giờ vì tôi liên tục chém đứt xúc tu nên chúng lại quay sang hút máu vật chủ.

Đám Thi hầu được tiêm thuốc đáng lẽ có thể cầm cự trước đòn tấn công của tôi trong mười phút rồi luân phiên nhau, nhưng với tình hình hiện tại thì không thể làm thế được nữa.

Đám Thi hầu ngày càng suy yếu, kẽ hở và sơ hở lộ ra ngày càng nhiều.

Chính là lúc này!

Tôi tìm thấy một thời cơ thích hợp, Tiểu Thần Phong trực tiếp vung thẳng vào mặt một con Thi hầu.

Do con này hành động chậm chạp nên con quái vật xấu xí trên mặt nó bị tôi một đao chém đứt làm đôi.

Tất cả đám quái vật trên mặt những con Thi hầu khác lúc này đều phát điên, chúng điên cuồng hút máu vật chủ rồi đồng loạt thoát xác rơi khỏi người Thi hầu.

Ngay khi chúng rơi xuống, đám Thi hầu dưới thân đã không còn hơi thở, vì chúng đều bị đám quái vật kia hút cạn máu, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã biến thành xác khô!

Sự chuyển biến nhanh chóng này khiến mấy người đứng xem rùng mình nổi gai ốc.

Đám quái vật này thực sự quá đáng sợ!

Chương 278

Lúc này, đám quái vật đột nhiên lại gần nhau như muốn dung hợp thành một thể!

Khi đám quái vật không ngừng sinh trưởng, chẳng mấy chốc nó đã sắp biến thành hình dạng một con người.

Thấy vậy, tôi hét lớn với những người còn lại: "Chạy mau!" Vì tôi thấy con quái vật hình người này dường như đã bị chọc giận, đồng thời nó cũng không muốn đấu tay đôi với tôi nữa mà đặt mục tiêu vào đám người Phong Hạo ở không xa, dường như muốn biến Phong Hạo thành nguồn dinh dưỡng cường tráng!

Trước đó con quái vật đã vô cùng lợi hại, giờ nó biến thành hình dạng này thì sẽ thế nào tôi cũng không dám nghĩ tới.

Cho nên khi thấy nó sắp thành hình, tôi vội vàng cầm Tiểu Thần Phong lao vào tấn công.

Tuy nó đã sắp thành hình người nhưng những xúc tu trên người vẫn tồn tại, chúng vung vẩy không để Tiểu Thần Phong áp sát.

Nhưng Tiểu Thần Phong sắc bén thế nào chứ, con quái vật dù liều chết ngăn cản cũng không chặn được độ sắc của nó, xúc tu liên tục rơi xuống đất.

Lần này, xúc tu rơi xuống đất lại biến thành tàn tro chứ không còn ăn mòn mặt sàn như trước.

Tôi chú ý thấy con quái vật dường như cố ý làm vậy, chẳng lẽ nó cố tình coi tôi là đá mài dao?

Tôi có chút kinh ngạc với suy đoán này nhưng nhanh chóng tán đồng nó.

Xúc tu trên người càng ít thì con quái vật càng linh hoạt.

Tuy bị tôi chém từng đao một nhưng động tác của nó ngày càng nhanh nhẹn.

Thấy tôi cố tình ngăn không cho nó tiến về phía Phong Hạo và anh Lôi, nó lại càng điên cuồng đột kích về hướng đó để ép tôi chém hết xúc tu trên người nó.

Một lúc sau, trên đất đã phủ một lớp tro dày, con quái vật lúc này động tác cực kỳ quỷ dị và linh hoạt.

Do có xúc tu nên đòn tấn công của nó cũng rất bất ngờ.

Trong hầm mộ âm u này, tôi chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, đòn tấn công của nó có tính mê hoặc rất cao, nghe như tấn công vào một chỗ nhưng thực chất lại nhắm vào chỗ khác, khiến tôi vô tình trúng mấy đòn đau.

Không thể cứ thế này mãi được!

Tôi không biết tại sao những cá thể độc lập kia đột nhiên lại trở thành một khối thống nhất, nhưng tôi biết con quái vật hiện tại chắc chắn thông minh và khó nhằn hơn trước nhiều.

Tôi đang định nghĩ cách kết liễu nó thì từ sâu trong lăng mộ bỗng truyền đến một tiếng động du dương.

Ngay sau đó, con quái vật lập tức dừng tấn công, hướng về phía phát ra âm thanh đó mà nhìn.

Thấy nó ngừng tập kích, tôi cũng vui mừng vì có thời gian để suy nghĩ và nghỉ ngơi.

Nhưng khi tôi vừa kịp thở phào định tìm xem nó ở đâu thì con quái vật đã biến mất không thấy tăm hơi.

Quái vật đi đâu rồi?

Nó biến mất có liên quan gì đến âm thanh kia không?

Tôi hoàn toàn không biết.

Nhưng tôi biết hướng mà Phong Hạo và mọi người đã rút lui.

Lúc nãy dây dưa với con quái vật lâu như vậy, không biết rốt cuộc nó đã đi đâu.

Nếu nó đi về hướng có âm thanh kia thì tốt, còn nếu nó tìm đến chỗ Phong Hạo thì Nha Nha và mọi người nguy to!

Lúc này tôi không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy thật nhanh về hướng Phong Hạo đã rút lui!

Các người nhất định phải trụ vững đấy!

Chạy được khoảng hai mươi phút, cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng người phía trước.

Tôi chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một người đàn ông gấp gáp hỏi: "Ai?

Ai ở đó!" Chủ nhân của giọng nói chính là Phong Hạo!

Phong Hạo không hổ danh là quân nhân đặc chủng, khoảng cách của tôi tuy không gần nhưng anh ta đã lập tức nhận ra có thứ gì đó đang tiếp cận.

Phong Hạo vừa dứt lời, tôi thấy mấy luồng ánh sáng đèn pin cực mạnh chiếu thẳng về phía mình.

Tôi chỉ đành lên tiếng: "Tôi đây!" Thấy tôi, vẻ mặt mấy người Phong Hạo lại càng căng thẳng hơn. "Giang Nhất?" "Có bằng chứng gì chứng minh không?" Tôi nhìn Phong Hạo trước mặt, thấy thật kỳ quặc: "Tôi là Giang Nhất, Giang Nhất là tôi.

Tôi cần phải chứng minh chính mình sao?" "Mau chứng minh thân phận của cậu đi!

Nếu không tôi sẽ không khách khí đâu!" Vẻ mặt Phong Hạo đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Thấy vậy tôi cũng biết chắc chắn đã xảy ra biến cố, liền ném thanh Tiểu Thần Phong cho anh ta.

Nếu Phong Hạo bắt tôi tự chứng minh thì nhất định đã có chuyện!

Ở nơi này, thể hình và giọng nói đều có thể giả mạo, nhưng có thứ không thể giả mạo được, ví dụ như Tiểu Thần Phong!

Phong Hạo tỉ mỉ kiểm tra thanh kiếm, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm. "Giang tiểu ca, chào mừng cậu quay lại!" Thấy Phong Hạo đã xác nhận thân phận, tôi liền nói ra nghi vấn của mình: "Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ có kẻ mạo danh tôi?" "Giang tiểu ca đúng là Giang tiểu ca!" Phong Hạo giơ ngón tay cái tán thưởng rồi nói tiếp: "Lúc nãy sau khi tách khỏi cậu không lâu, khi tôi đang đứng trước một ngã rẽ thì trong bóng tối có một giọng nói bảo tôi phải đi theo lối rẽ bên phải.

Vì giọng nói đó quá giống cậu nên tôi định làm theo, nhưng lúc đó Nha Nha lại phát hiện ra điểm khác biệt.

Nha Nha khẳng định với tôi người đó chắc chắn không phải là cậu!" Tôi nhìn về phía Nha Nha, thấy cô ấy đỏ mặt cúi đầu: "Thực ra em cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ đơn thuần cảm thấy có gì đó không đúng thôi..." Phong Hạo tiếp lời: "Chính vì Nha Nha đưa ra điểm đó nên tôi mới thử hỏi vài câu, kết quả là thứ trong bóng tối kia không trả lời được.

Lúc đó tôi mới thấy không ổn, nên đã đi theo lối rẽ ngược lại.

Nếu thực sự nghe lời kẻ trong bóng tối đó thì không biết giờ tôi sẽ phải đối mặt với chuyện gì nữa." Hóa ra là vậy!

Sau khi tách khỏi Phong Hạo đã có kẻ dám mạo danh tôi!

Thảo nào Phong Hạo lại nghe thấy tiếng bước chân của tôi nhanh như vậy.

Tôi cứ tưởng cảnh giác tính của Phong Hạo tốt hơn mình, giờ xem ra không phải thế.

Chương 279

Vậy rốt cuộc kẻ nào đang mạo danh chứ?

Theo lời Phong Hạo, sau khi tách ra không lâu đã có kẻ mạo danh, vậy chắc chắn không phải là con quái vật tôi vừa đấu lúc nãy.

Lúc đó nó còn đang bận rộn mọc lại xúc tu cơ mà.

Con quái vật đó dù thế nào cũng không thể phân thân được, huống hồ đấu với nó lâu như vậy tôi cũng chẳng thấy nó biết nói hay bắt chước giọng người khác.

Theo những gì tôi biết về nó, con quái vật đó cực kỳ âm hiểm độc ác, chuyện gì cũng có thể xảy ra, nhưng theo lẽ thường thì nó cũng không thể thần thông quảng đại đến mức này.

Vì vậy tôi nhất thời thấy rất đau đầu.

Hơn nữa nếu lời Phong Hạo là thật, có kẻ có thể thay thế mình nói chuyện, vậy thì... tôi kín đáo liếc nhìn những người xung quanh.

Liệu có ai cũng đã bị con quái vật lạ mặt kia thay thế rồi không?

Ý nghĩ này vừa hiện ra làm tôi có chút rợn tóc gáy.

Khả năng này rất lớn.

Tôi đang định bàn với Phong Hạo chuyện này thì thấy vẻ mặt anh ta cũng kinh ngạc, rõ ràng cũng đã nghĩ tới điều đó.

Vì đã gặp phải kẻ giả mạo tôi nên Phong Hạo đề nghị mọi người nghỉ ngơi tại chỗ chờ tôi.

Tôi bèn lấy cớ đi vệ sinh để kéo Phong Hạo đi cùng.

Vừa mới rời xa mọi người một chút, Phong Hạo đã nóng lòng nói khẽ: "Giang tiểu ca, chẳng lẽ cậu cũng nghĩ..." Tôi tiếp lời Phong Hạo:

"Đã có kẻ mạo danh tôi thì tự nhiên cũng có kẻ có thể mạo danh mọi người.

Lúc nãy khi chạy có ai bị rớt lại không?" "Cái này tôi thực sự không chú ý!" Phong Hạo ái ngại gãi đầu.

Về chuyện này tôi cũng thấy bình thường, vì nơi này quá nguy hiểm, ai cũng lo chạy thoát thân, còn tâm trí đâu mà quản tình hình xung quanh!

Thế là tôi vỗ vai an ủi Phong Hạo, dặn một câu "vạn sự cẩn thận" rồi quay lại bên cạnh mọi người.

Khi quay lại, tôi biểu hiện vô cùng bình tĩnh, ngược lại trên mặt Phong Hạo lại lấm tấm mồ hôi khiến mọi người lo lắng.

Về việc này, Phong Hạo chỉ biết cười khổ.

Dù sao khi tôi đi rồi, với tư cách là lĩnh đội, anh ta quả thực có chút không tròn trách nhiệm.

Nhưng cũng không trách được, ai bảo anh ta không có thân thủ như tôi, nhiều khi cũng là lực bất tòng tâm.

Tôi tỉ mỉ quan sát mọi người, thấy biểu cảm của ai cũng bình thường, không tìm ra ai có điểm bất ổn.

Suy cho cùng thì những gì tôi và Phong Hạo vừa bàn cũng chỉ là hoài nghi, mà hoài nghi thì không thể coi là chứng cứ.

Vì vậy tôi chỉ có thể âm thầm quan sát.

Quan sát hồi lâu vẫn không loại trừ được ai, tôi bèn vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người rồi nói: "Mọi người nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi tiếp nhé!

Dù sao hiện giờ cũng chưa biết tình hình của tiền bối Trương Thần Lộ thế nào!" Thấy tôi quay lại, mọi người đều phấn chấn hẳn

lên.

Anh Lôi tiên phong nói: "Được, tôi nghe theo Giang tiểu ca, tiếp tục tiến lên!" Nghe tôi nói vậy, những người khác cũng đồng thanh ứng thuận.

Nhưng mới đi được vài bước, hầm mộ bắt đầu rung lắc dữ dội, mặt đất bắt đầu sụp đổ xuống dưới. "Có vấn đề!" Trong đầu tôi và Phong Hạo cùng lúc nảy ra câu nói này.

Ban đầu hai chúng tôi chỉ hoài nghi có người bị ám toán, giờ xem ra suy đoán quả nhiên chính xác!

Trong đội ngũ có người đã trúng chiêu rồi!

Nếu không, hầm mộ này tại sao cứ nhằm đúng lúc này mà xảy ra vấn đề chứ!

Chắc chắn thứ đứng sau đang muốn giết sạch chúng tôi trong một lần!

Thấy mặt đất đang sụp xuống, tôi hét lớn với mọi người: "Nhanh!

Chạy về phía trước!" Vì con đường phía sau đã hoàn toàn sụp đổ, hiện tại chỉ có con đường phía trước là còn sót lại vài tảng đá.

Tình hình vô cùng khẩn cấp vì hố sụt dưới chân tôi lúc này sâu tới hơn mười mét, nếu anh Lôi mà ngã xuống thì không chết cũng tàn phế.

Nghe tôi hô hoán, anh Lôi không chút do dự lao thẳng về phía trước.

Nhờ tôi nhắc nhở kịp thời nên ngay cả hai cô gái là Nha Nha và Nhiệt Ba cũng như đang khiêu vũ trên những tảng đá, nhảy nhót một lúc đã sang được phía đối diện.

Lúc này tiếng động trong hầm mộ mới ngừng lại.

Nhưng đột nhiên tiếng oanh long lại bắt đầu vang lên, lần này

tiếng động lại ở ngay bên cạnh tôi!

Bức tường bên cạnh không biết tại sao lại chuyển động, quét từ sau ra trước!

Tôi không còn đường lui phía trước, chỉ có thể lùi lại con đường cũ.

Nhưng khi lùi lại mới phát hiện những tảng đá dưới hầm mộ lại bắt đầu biến hóa!

Những tảng đá vừa nhô lên bắt đầu từ từ hạ xuống, còn những tảng đá vừa sụt xuống lại bắt đầu đi lên.

Nếu là bình thường, mọi người chắc chắn sẽ tĩnh tâm quan sát cảnh tượng thần kỳ này, dù sao đâu phải ai cũng có cơ hội quan sát cơ quan thuật bí ẩn của An Lạc cổ đại, đó đều là tinh hoa trí tuệ của tổ tiên mà công nghệ hiện đại không thể thay thế được.

Nhưng hiện giờ bức tường đá phía sau đang từ từ ép sát, không còn thời gian để hồi tưởng những vấn đề đó nữa, nên tôi phải nhìn kỹ điểm đặt chân.

Dù sao chẳng ai có trí nhớ tốt đến mức nhớ được chỗ nào đi lên, chỗ nào đi xuống, nên tôi cứ thế nhảy liên tục trên những tảng đá trong hầm mộ.

Điều khiến tôi kinh ngạc là vốn tưởng bức tường bên cạnh định ép chặt lấy mình, nhưng bức tường đó lại đột ngột xoay chuyển!

Bức tường hầm mộ đang liên tục di chuyển, đồng thời phiến đá xanh dưới chân cũng không ngừng trồi sụt.

Tuy nhiên lúc này phiến đá xanh trồi sụt không còn mạnh như trước, mọi người nhảy lên trên đó cũng không còn khó khăn như lúc đầu.

Lúc này tầm mắt tôi hướng về phía trước.

Chương 280

Vốn dĩ phía trước là một lối đi dài vô tận, nhưng hiện giờ lối đi đó hoàn toàn biến mất, sự dịch chuyển của bức tường đã biến phía trước tôi thành một ngã rẽ.

Lại là ngã rẽ!

Giờ nên chọn thế nào đây?

Trong đầu tôi có chút mông lung.

Theo lời Phong Hạo, trước đó đã có kẻ mạo danh bảo họ chọn đường ở ngã rẽ, sau khi bị Phong Hạo bắt thóp thì biến mất tăm.

Nhưng tình hình hiện tại, ngã rẽ này lại được tạo ra, một lựa chọn mà chúng tôi buộc phải chọn!

Tôi cười như không cười nhìn mọi người: "Mọi người xem nên đi đường nào?" Nếu lúc này có ai lên tiếng thì mười phần chắc chắn người đó đã bị ảnh hưởng, nhưng không có bất kỳ ai nói gì cả.

Có lẽ kẻ nấp trong bóng tối cũng biết, chỉ cần tạo ra ngã rẽ này là đủ, còn lại không cần làm gì, cứ đợi tôi tự dẫn xác vào lưới là được.

Lúc này nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, vì không có ai lên tiếng nên bầu không khí trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tôi phá vỡ sự tĩnh lặng giữa mọi người, đánh mắt nhìn một lượt rồi đầy hứng thú hỏi: "Không ai biết ngã rẽ này nên đi đường nào sao?" Anh Lôi định nói gì đó, nhưng nhìn tôi một cái rồi lại ngậm ngùi không nói.

Thấy mọi người im lặng, tôi hỏi Phong Hạo: "Lần trước anh đi lối rẽ nào?" Phong Hạo chỉ tay về phía bên phải. "Được!

Vậy lần này tôi đi bên trái!" Tôi trực tiếp đưa ra quyết định.

Ngã rẽ lần này rõ ràng cũng do sinh vật bí ẩn trong bóng tối thiết kế, nên tôi dự liệu dù đi đường nào cũng không thoát khỏi cơ quan, vậy thì chi bằng chọn luôn con đường mà sinh vật bí ẩn kia đã chỉ để xem rốt cuộc nó định giở trò quỷ gì.

Thấy tôi chọn đi bên trái, những người khác không có ý kiến gì, đều đi theo sau tôi.

Đúng lúc này, tôi vội vã vẫy tay ra hiệu cho mọi người lùi lại vì tôi nghe thấy trong hầm mộ trống trải bắt đầu có tiếng cơ quan vận hành!

Âm thanh đó cực kỳ nhỏ, nếu không phải do tố chất thân thể tốt thì tôi cũng chẳng nghe ra được.

Thấy mọi người đang ngơ ngác nhìn, tôi vội vàng hét lên: "Lùi lại!

Mau lùi lại!" Lúc này mọi người mới như bừng tỉnh, nghe lời tôi mà không ngừng lùi lại phía sau. "Chạy đi!

Chạy mau!" Thấy mọi người đang từ từ lùi lại, tôi nghe thấy tiếng cơ quan ngày càng lớn.

Lúc này mọi người cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, đồng thời cũng thấp thoáng nghe thấy tiếng cơ quan, thế là tất cả đều hớt hải chạy ra phía ngoài hầm mộ.

Đúng lúc này, trong không khí đột nhiên vang lên tiếng rít gió, một mũi tên không biết từ đâu bay tới sượt qua trước mặt mọi người.

Tôi cũng vừa kịp phản ứng, cầm Tiểu Thần Phong gạt phăng mũi tên đó đi.

Thấp thoáng trong giây lát, tôi thấy trên mũi tên dường như có khắc một số minh văn.

Chỉ là vì tình hình quá khẩn cấp, ánh sáng lại không thuận lợi nên

tôi không nhìn rõ được minh văn đó.

Nhưng tôi cũng ghi nhớ hướng mũi tên bị gạt đi, định bụng sau khi xong việc sẽ tới đó tìm lại để xem trên mũi tên khắc gì.

Nhưng lúc này tôi không kịp để ý nữa, vì kèm theo tiếng xé gió của mũi tên đầu tiên, sau đó tên bắn ra như mưa không ngừng trắm về phía tôi.

Thấy mọi người vẫn chưa chạy thoát khỏi hầm mộ nên tôi phải ở lại đoạn hậu.

Trong màn mưa tên, chỉ mình tôi cầm Tiểu Thần Phong không ngừng vung vẩy, xung quanh toàn là tiếng va chạm của những mũi tên bị gạt văng ra.

Theo góc nhìn của tôi, khán giả trong phòng livestream đã được chứng kiến một màn cực kỳ mãn nhãn, bình luận nhảy liên tục: "Giang tiểu ca lần này đúng là ngầu bá cháy!", "A!

Giang tiểu ca có thể một mình độc chiến Long Quân Lăng luôn!", "Dáng vẻ một mình đoạn hậu mới ngầu làm sao!".

Có người thậm chí còn tặng quà trực tiếp cho tôi, trong chốc lát phòng livestream ngập tràn những con số "666".

Nhưng lúc này, tôi chỉ mong sao trận mưa tên này mau chóng kết thúc.

Không biết trong Long Quân Lăng được đúc bằng gì mà binh khí cái nào cái nấy đều cứng vô cùng, tôi cầm Tiểu Thần Phong cũng khó mà chém đứt được những mũi tên này, chỉ có thể dùng lực cánh tay để hất chúng ra.

Tuy nhiên số lượng tên cực kỳ nhiều, lúc này tôi muốn quay người bỏ chạy cũng không được vì chỉ cần quay lưng lại là sẽ bị bắn thành tổ ong ngay.

Lượng tên đồng lớn thế này, lại cộng thêm chất liệu đặc biệt cứng khiến tôi có chút khổ không thấu, vì tôi cảm thấy cánh tay mình sắp bị chấn đến tê dại luôn rồi.

Không biết bao lâu trôi qua, dưới chân tôi đã là một đống tên dày đặc, trận mưa tên mới chịu dừng lại.

Lúc trước tôi định đi tìm mũi tên đầu tiên bị mình gạt đi để xem minh văn, nhưng rõ ràng giờ không cần nữa.

Tôi tùy tay nhặt một mũi tên dưới chân lên xem kỹ.

Mũi tên đồng này được chế tác khá tinh xảo.

Bình thường khi ra trận, sau đuôi mũi tên phải gắn thêm lông vũ để tên bay xa hơn và cân bằng tốt hơn.

Nhưng mũi tên đồng này lại hoàn toàn không có lông vũ.

Hiển nhiên nhà thiết kế cũng đã tính toán đến điểm này, vì đây là lăng mộ, mũi tên được thiết kế để chống mộ tặc nên lông vũ sẽ không tồn tại được lâu, không đáp ứng được yêu cầu thiết kế.

Cho nên trước mắt tôi chỉ là một đầu tên và một thân tên khắc đầy minh văn.

Đầu tên này có màu xanh u tối, dường như có tẩm kịch độc.

Nhìn thấy vậy tôi rùng mình một cái.

May mà đã để Phong Hạo, anh Lôi và Nha Nha ra ngoài trước, nếu không với loại độc trên đầu tên này thì đúng là khốn khổ!

Tôi dùng đèn pin quan sát kỹ mặt đất và phát hiện tất cả các đầu tên đều như vậy.

Xem xong đầu tên, tôi có chút cảnh giác, nhưng khi nhìn đến những minh văn trên thân tên, người vốn luôn trầm ổn như tôi cũng không khỏi kinh hãi.

Vì minh văn khắc trên thân tên này chính là Hồn Chú trong truyền thuyết!

Hồn Chú!

Chương 281

Đó là một phương pháp mà các chủ mộ dùng để ngăn chặn Mạc Kim Giáo úy.

Vì Mạc Kim Giáo úy đi tới đâu cũng là những ngôi mộ lớn, nên các chủ mộ đã thiết kế tầng tầng lớp lớp cơ quan để phòng trừ họ.

Trong đó, Hồn Chú được coi là một phương pháp cực kỳ ác độc được giới Mạc Kim Giáo úy truyền tai nhau.

Loại Hồn Chú này nhất định phải dùng cơ quan phòng trộm đã giết chết Mạc Kim Giáo úy làm dẫn tử, trên đó khắc minh văn Hồn Chú.

Truyền thuyết kể rằng nếu Mạc Kim Giáo úy bị giết bởi cơ quan có khắc Hồn Chú thì linh hồn của người đó sẽ bị kẹt lại bên trong, mãi mãi làm nô bộc bầu bạn với chủ mộ.

Thử nghĩ mà xem, một Mạc Kim Giáo úy bị cơ quan của chủ mộ thiết kế hại chết, sau khi chết còn phải chịu sự nô dịch của kẻ đó mãi mãi.

Phải biết rằng những ngôi mộ cổ của Mạc Kim Giáo úy đều ở những nơi hẻo lánh, nghĩa là linh hồn của người đó sẽ bị giam cầm ở đó mãi mãi.

Đối với những người cổ đại mê tín, uy lực của lời nguyền này còn mạnh hơn cả việc kề dao vào cổ.

Trước đây tôi cứ ngỡ cái này chỉ có trong ghi chép, vì Hồn Chú đã thất truyền từ lâu, bao nhiêu năm rồi không ai thấy.

Vậy mà hiện giờ tôi lại tận mắt nhìn thấy sự tồn tại của Hồn Chú.

So với những minh văn mang tính trung chính bình hòa khác thì bút họa của Hồn Chú này cứ xiêu vẹo, như thể không muốn cho người ta

nhìn ra vậy, nhưng nội dung minh văn khắc trong đó lại khiến người ta không khỏi rùng mình nổi gai ốc.

Tôi tỉ mỉ đọc nội dung minh văn, khán giả trong phòng livestream cũng sắp chịu không nổi rồi: "Giang tiểu ca ơi đừng đọc nữa!

Chỗ tôi đang là ban đêm, nghe mà rợn hết cả người!" Tuy nhiều khán giả hiện giờ đang ở nơi phố xá sầm uất, xung quanh tấp nập người qua lại nhưng xem livestream mà vẫn cảm thấy lạnh sống lưng.

Một người bạn đang ăn cơm bên cạnh thấy người xem này mặt mũi trắng bệch liền hỏi một câu, không ngờ người này liền kéo luôn bạn mình vào xem livestream của tôi.

Chẳng mấy chốc người bạn đó cũng giống hệt người xem kia, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhưng cũng có những người lại thấy phấn khích, đó là những khán giả thích phim kinh dị.

Hai năm gần đây trong nước rộ lên cơn sốt phim kinh dị, mọi người đều cảm thấy phim ảnh không đủ phê nên liên tục tìm kiếm những thứ kinh dị hơn, cho đến khi xem livestream của tôi mới thấy đây mới thực sự là thứ chân thực nhất.

Ngoài ra còn có những người làm chuyên môn về khảo cổ, vì họ có thể học hỏi thêm nhiều kiến thức về thời nhà Tần từ những minh văn này.

Dù sao cũng có người hướng vọng về thời nhà Tần, và trên thị trường đồ cổ, cùng là đồ đồng nhưng có minh văn hay không giá trị khác nhau một trời một vực, thậm chí có những món đồ mà giá trị chỉ nằm ở vài chữ minh văn.

Theo như mũi tên trên tay tôi với chằng chịt minh văn thế này, nếu gặp một nhà sưu tập nhỏ thì chắc phải bán sạch gia sản mới mua nổi

một cái.

Vì vậy họ đều đang tham lam nhìn những minh văn trên mũi tên.

Đó đều là tư liệu để viết luận văn và khoác lác đấy!

Đừng thấy thân tên không lớn nhưng cầm trên tay cũng có sức nặng nhất định.

Dù sao những mũi tên này đến tôi dùng Tiểu Thần Phong còn khó chém đứt, lại còn khắc chằng chịt minh văn, tôi đọc nửa ngày mới hiểu được ý nghĩa trên đó.

Đúng lúc này Nha Nha cũng quay lại bên cạnh tôi.

Hóa ra sau khi tôi yểm hộ họ rút lui, nghe thấy trong đường hầm liên tục truyền đến tiếng rít gió nên họ không dám vào, nhưng một lúc sau thấy im ắng hẳn, tôi lại không thấy ra nên ai cũng lo lắng cho sự an nguy của tôi.

Thấy đường hầm không còn tên bay loạn xạ nữa, họ liền trực tiếp vào tìm tôi.

Thấy tôi đứng ngẩn ngơ tại chỗ, ai cũng quan tâm nhìn tôi nhưng không ai lên tiếng quấy rầy.

Nha Nha tiến lại gần, quan tâm hỏi han tình hình của tôi.

Thấy Nha Nha nói, tôi hơi kinh ngạc nhưng nhanh chóng tập trung tầm mắt vào mũi tên đồng.

Chỉ là chưa đợi tôi nói gì đã nghe thấy Trương Thần Lộ bên cạnh kích động nói: "Thứ này em thấy trước đây rồi!" Thấy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía mình, Trương Thần Lộ vội vàng giải thích: "Sở dĩ bậc tiền bối trong nhà em phải tới đây vì trước đó có một người bí ẩn đã đến tìm vị tiền bối mà em kính trọng.

Lúc đó em đang chơi trốn tìm với anh họ trong nhà, đúng lúc ở

phòng bên cạnh nên đã nhìn thấy thứ này.

Nhưng chưa kịp nhìn lâu đã bị tiền bối phát hiện và đưa ra ngoài, nhưng em vẫn còn ấn tượng với mũi tên đồng này." Hả?

Trước đây Trương Thần Lộ đã thấy thứ này sao!

Mọi người đều bị câu nói này làm cho chấn kinh.

Câu nói của Trương Thần Lộ vừa thốt ra khiến tất cả mọi người có mặt đều đại kinh thất sắc.

Có người từng mang mũi tên đồng đến tìm bậc tiền bối của Trương Thần Lộ!

Điều này chứng tỏ điều gì?

Một cuộc hành động đạo mộ có tổ chức, có dự mưu!

Hơn nữa kẻ có thể đưa ra đầu tên này chắc chắn đã từng ra vào Long Quân Lăng!

Có thể không phải lấy mũi tên đồng từ cơ quan ở chỗ này nhưng chắc chắn cũng lấy được từ một nơi nào đó trong Long Quân Lăng!

Nghĩ đến đây tôi vội vàng hỏi Trương Thần Lộ: "Em có thấy người đó trông như thế nào không?

Họ đã bàn bạc những gì với vị tiền bối trong nhà?" Trương Thần Lộ nghe tôi hỏi vậy, vẻ mặt lộ rõ sự mông lung: "Em... em cũng không biết, lúc đó em còn quá nhỏ nên không nhớ rõ chuyện gì cả.

Anh Giang ơi, em... em thật là vô dụng quá!" Nghe câu trả lời đầy tự trách của Trương Thần Lộ, tôi chưa kịp nói gì thì Nha Nha đã ôm chầm lấy cô bé vào lòng, dịu dàng an ủi: "Sao lại là vô dụng chứ?

Những kiến thức về mộ cổ của em đã giúp bọn chị rất nhiều mà!" "Nhưng... nhưng lần này em chẳng giúp gì được cho anh Giang cả..." Trương Thần Lộ chưa nói hết câu đã thấy tôi mỉm cười nhìn cô bé.

Tôi nói: "Không sao đâu, lúc đó em còn nhỏ, anh đều hiểu mà." Trương Thần Lộ cũng là một người đáng thương!

Khi còn nhỏ, các thúc bá của cô bé đi theo người bí ẩn đó vào Long Quân Lăng rồi một đi không trở lại.

Chuyện này đã để lại một dấu ấn sâu đậm trong lòng Trương Thần Lộ, nên từ nhỏ đến lớn cô bé luôn âm thầm tránh ánh mắt của người nhà để lén lút học hỏi kiến thức về lăng mộ, mong có một ngày vào được Long Quân Lăng tìm kiếm tung tích các tiền bối.

Dù họ đã chết thì cô bé cũng muốn mang tro cốt của họ về để lá rụng về cội.

Chương 282

Hiển nhiên nếu Trương Thần Lộ không gặp tôi thì khó mà làm được chuyện đó, vì trong Long Quân Lăng cơ quan rải rác, lại có đủ loại động vật quỷ dị, nếu cô bé đơn thương độc mã ở đây thì xác suất sống sót không tới một phần mười.

Nhưng thật may mắn là cô bé đã gặp được tôi nên mới có thể đi tiếp.

Phải nói rằng trong minh minh đã có những định số nhất định.

Đột nhiên Trương Thần Lộ thấy tôi vung Tiểu Thần Phong chém về phía rãnh nước cạnh đường hầm.

Ở đó có những mũi tên đồng cổ!

Ý nghĩ đầu tiên của Trương Thần Lộ là vậy, sau đó cô bé hét lên một tiếng rồi rúc vào lòng tôi.

Thấy mình theo bản năng chui vào lòng tôi, mặt Trương Thần Lộ không khỏi ửng lên hai rạng mây hồng.

Nhưng lúc này tôi không còn tâm trí đâu để ý đến sự thẹn thùng của thiếu nữ, vì tôi phát hiện dưới rãnh nước bên cạnh có tiếng động!

Thực tế tuy lăng mộ Tần Thủy Hoàng nằm ở khu vực cao nguyên hoàng thổ, nhưng bên trong vẫn có các rãnh nước tồn tại.

Vì hơn hai ngàn năm trước, vùng Tần Xuyên là một nơi chim hót hoa thơm, hiện giờ tuy trải qua hơn hai ngàn năm xói mòn thủy thổ, bề mặt địa hình đã thành cao nguyên hoàng thổ nhưng thực tế nước ngầm dưới lòng đất vẫn luôn tồn tại.

Lúc này trong rãnh nước vẫn có nước không ngừng chảy.

Vừa nãy tôi nghe thấy dưới nước có tiếng động lạ mới dùng Tiểu Thần Phong trong tay thử chém vào rãnh nước, khi kiếm chạm nước, tim tôi thắt lại.

Quả nhiên có thứ gì đó!

Vì khi Tiểu Thần Phong xuống nước, tôi cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó đang bơi bên dưới, đồng thời kèm theo sự di chuyển của nó, tôi thấp thoáng ngửi thấy một mùi hôi thối. "Tránh xa ra một chút!" Tôi quay đầu nói với bọn anh Lôi, Phong Hạo đang đứng sau.

Lúc này tôi mới nhận ra trên người mình đang "treo" một con búp bê hình người.

Thế là tôi cúi đầu, dịu dàng nói với Trương Thần Lộ: "Đi thôi, chỗ này không an toàn, lùi lại một chút." Nghe câu nói đó, Trương Thần Lộ như một con thỏ nhỏ buông tay khỏi eo tôi rồi chạy biến ra sau lưng anh Lôi.

Thấy mọi người đều nhìn mình, cô bé thè lưỡi làm vẻ tinh nghịch hiếm thấy khiến ai cũng không khỏi bật cười từ tận đáy lòng.

Đúng lúc này dưới nước đột nhiên truyền đến tiếng động lạ, tiếng bì bõm của sinh vật đập nước vang lên rất lớn, đồng thời mùi hôi thối lúc nãy lại bao quanh lấy tôi.

Chỉ là mùi thối lần này so với trước đó còn nồng nặc hơn, ngay cả đám người anh Lôi, Nha Nha đang đứng đằng xa cũng phải bịt mũi, kêu ầm lên là thối quá.

Tôi thậm chí còn thấy anh Lôi lại lấy từ trong ba lô nhỏ ra mấy cái mặt nạ phòng độc chia cho mọi người, làm tôi có chút dở khóc dở cười.

Anh Lôi đúng là một người đàn ông có bộ não lạ kỳ, xẻng công binh, mặt nạ phòng độc, thuốc tả... chỉ có thứ bạn không nghĩ tới chứ

không có thứ anh Lôi không mang theo.

Nhưng như vậy cũng tốt, tôi biết thể chất của mình vạn độc bất xâm nhưng những người khác thì không như vậy, nên việc họ đeo mặt nạ phòng độc đúng là một lựa chọn sáng suốt.

Dù sao lúc trước khi tôi đại chiến với đám quái vật bạch tuộc điều khiển Thi hầu, con quái vật đó cũng có thể nhả ra mê hương làm tôi suýt chút nữa trúng chiêu.

Vậy thì không ai đảm bảo được con quái vật sắp xuất hiện này có kỹ năng tương tự hay không.

Thấy mọi người đều đã đeo mặt nạ phòng độc, tôi xua tay với anh Lôi vì anh ta định ném cho tôi một cái.

Tôi không cần vì đeo cái đó thực sự rất vướng tầm mắt.

Mùi hôi thối ngày càng nặng, biểu cảm của anh Lôi, Nha Nha và Phong Hạo cũng bị tôi thu vào tầm mắt.

Có thể thấy những chiếc mặt nạ đó có thể chặn được khói độc nhưng với mùi thối này thì chúng hoàn toàn bó tay.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ chuyện đó, vì kèm theo tiếng nước bắn tung tóe, con quái vật đã bò lên hầm mộ.

Tất cả ánh đèn pin đều chiếu về hướng có tiếng động.

Chỉ thấy một con quái vật mặt đầy sẹo, có bốn chi trên và hai chân đang bò ra.

Trương Thần Lộ đứng bên cạnh hét lớn: "Thi khôi!" Thi khôi!

Nhìn dáng vẻ này chắc chắn Trương Thần Lộ biết thứ này.

Thấy mọi người đều nhìn mình, con Thi khôi lao thẳng đến trước mặt tôi.

Trương Thần Lộ chỉ kịp hét lên: "Cẩn thận cái miệng của nó!" Cẩn thận cái miệng?

Lời Trương Thần Lộ vừa dứt, con Thi khôi đã gia tốc lao tới định đâm vào tôi.

Khi nó lao tới, tôi vẫn ghi nhớ lời Trương Thần Lộ.

Quả nhiên bí mật của Thi khôi nằm ở cái miệng của nó!

Chỉ thấy khi con Thi khôi đến gần tôi, nó há to miệng ra, cái lưỡi bên trong tách làm bốn phần!

Bốn phần lưỡi đó trông như bốn cánh hoa, nhưng trên những "cánh hoa" đó lại mọc đầy răng nanh chằng chịt.

Nhìn thấy đám răng nanh đó, tôi giơ Tiểu Thần Phong lên chém thẳng vào cái lưỡi.

May mắn là cái lưỡi này không cứng như những đồ đồng trong mộ, tôi đã chém đứt được một đoạn lưỡi.

Con Thi khôi đau đớn không ngừng gào thét, đồng thời việc tôi chém đứt lưỡi của nó càng làm tăng thêm tính hung hãn.

Nó không ngừng gầm rú rồi trực tiếp vồ lấy tôi.

Lần này thấy con Thi khôi thay đổi chiến thuật, tôi cũng đổi tư thế, cầm Tiểu Thần Phong chém về phía nó.

Quả nhiên khi nó lao tới lần nữa, nó không dùng miệng tấn công mà dùng móng vuốt cào về phía tôi.

Nhưng tôi đã dự liệu nó sẽ không dùng miệng nữa nên đã có phòng bị, một tia kiếm lạnh lẽo lóe lên, móng vuốt của nó đứt lìa.

Con Thi khôi đau đớn rống lên trong miệng.

Lúc này anh Lôi mới nói đùa: "Con Thi khôi này hay phết nhỉ!

Bị chém hai đao mà thối thế!

Chương 283

Càng ngày càng thối!" "Không chỉ quanh chỗ Giang tiểu ca có mùi đâu, ngay sau lưng tôi bây giờ cũng nồng nặc mùi thối của Thi khôi đây này." Thấy tôi vừa đại chiến với Thi khôi, nhóm anh Lôi đứng xem cũng tự nhiên biết mùi thối đó là từ con Thi khôi mà ra, nên khi anh Lôi nói vậy ai cũng thấy buồn cười.

Nhưng tôi đột nhiên quay đầu lại nói với anh Lôi: "Anh vừa nói gì?" Vẻ mặt anh Lôi ngơ ngác đáp: "Tôi bảo là mùi Thi khôi thối quá mà!

Rõ ràng quá rồi còn gì, chẳng lẽ bây giờ mới ngửi thấy à?" Lúc này tôi không còn tâm trí đâu mà đùa giỡn, liền hỏi anh Lôi: "Anh bảo sau lưng anh làm sao?" "À!

Sau lưng ấy hả!

Tôi bảo là ngay cả sau lưng tôi bây giờ cũng có mùi thối của con Thi khôi này." Nghe đến đây anh Lôi dường như cũng hiểu ra điều gì, lầm bầm tự nhủ: "Sau lưng... mùi thối..." Sau đó anh Lôi đột ngột quay đầu lại, chiếc đèn pin trong tay cũng xoay theo.

Kèm theo ánh đèn pin là cảnh tượng khiến mọi người chết lặng: Phía sau họ là chằng chịt những con Thi khôi đang đứng đó!

Con Thi khôi bên cạnh tôi lúc này lóe lên một ánh nhìn rất giống con người, ánh nhìn đó chứa đầy sự trêu chọc và khinh miệt...

Tôi không thể ngờ một sinh vật như thế này lại có thể biến thành như vậy.

Nhưng hiện giờ không kịp nghĩ nhiều nữa, vì con Thi khôi thấy mọi người đã nhận ra bị bao vây liền đột ngột há miệng rít lên một

tiếng chói tai vào không trung.

Đồng thời những con Thi khôi khác cũng không ngừng rít lên đáp lại.

Những âm thanh đó vang vọng trong căn hầm kín, một con Thi khôi rít đã đủ chói tai rồi, vậy mà giờ tất cả cùng rít lên khiến ai nấy đều cảm thấy màng nhĩ sắp bị chấn rách đến nơi.

Không biết đám Thi khôi này định làm gì, chúng cứ thế rít lên trời một hồi rồi đột ngột im bặt.

Tiếng rít chói tai lúc nãy vẫn còn dư âm trong tai mọi người làm ai nấy đều thấy ù tai.

Ngay lúc đó đám Thi khôi đột ngột hành động.

Anh Lôi nắm chặt xẻng công binh trong tay, tôi cầm Tiểu Thần Phong lao vào chiến đấu với đám Thi khôi.

Trương Thần Lộ lúc này cũng dẹp bỏ lo âu, không ngừng chiến đấu cùng mọi người.

Trong thời gian ngắn ngủi, ngôi mộ cổ trầm mặc ngàn năm đã đón nhận thời khắc náo nhiệt nhất.

Tuy nhiên Giang Nhất đối với đám Thi Khôi này không hề sợ hãi, nhưng những người khác đối mặt với chúng thì lại không được như vậy.

Phong Hạo và Hồng Lôi cùng nhau đối phó với một con Thi Khôi.

Trương Thần Lộ thì một mình độc chiến với một con khác, Nha Nha và Nhiệt Ba trốn sau lưng cô ấy.

Ở bên hành lang, Giang Nhất một mình chiến đấu với mấy con Thi Khôi cùng lúc, không để chúng vượt qua phía sau mình.

Ở đầu hành lang bên kia, những người khác cũng đang đồng tâm

hiệp lực chiến đấu.

Dù đám Thi Khôi vẫn gào rít liên hồi, nhưng trong lòng mọi người không còn chút sợ hãi nào.

Có lẽ vì đánh mãi không hạ được nên đám Thi Khôi này bắt đầu sốt ruột.

Con Thi Khôi trông như thủ lĩnh lúc trước hét lên một tiếng, đám Thi Khôi lập tức như không màng mạng sống, phát động tấn công mãnh liệt hơn về phía Giang Nhất.

Chỉ cần có thể tiếp cận mọi người, chiêu trò gì chúng cũng dùng hết.

Nhưng nhờ mọi người đồng tâm hiệp lực, đám Thi Khôi cuối cùng vẫn không đắc thế.

Nhận thấy sự việc không thành, con Thi Khôi thủ lĩnh hú lên một tiếng dài hướng về phía không trung, những con khác lập tức hiểu ý và bắt đầu rút lui, chỉ để lại xác của những con Thi Khôi đã chết.

Thấy Thi Khôi đi xa, Giang Nhất vẫn giữ tư thế phòng thủ.

Đợi một lát sau, anh mới hạ vũ khí trong tay xuống.

Thế nhưng, chưa đợi mọi người kịp thở phào nhẹ nhõm, trong hành lang lại bắt đầu truyền đến những tiếng động.

Giang Nhất nói với Hồng Lôi và Nha Nha: "Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta phải rời khỏi hành lang này ngay." Giang Nhất vừa dứt lời thì dưới mặt sàn hành lang bắt đầu vang lên tiếng động lạ.

Chỉ thấy một ngọn thương đồng đột nhiên xuất hiện từ dưới mặt đất.

Ngọn thương đồng này xuất hiện giống như thổi vang một hồi kèn lệnh, mặt đất bắt đầu không ngừng mọc lên những ngọn thương đồng

dày đặc, chi chít.

Ánh đèn chiếu lên những ngọn thương đồng tỏa ra tia sáng lạnh lẽo đầy sát khí.

"Chạy mau!" Giang Nhất hét lên với mọi người phía sau, rồi bắt đầu lao về phía lối ra ở đầu kia hành lang.

Mọi người cuống cuồng chạy theo anh.

Những ngọn thương đồng không ngừng trồi lên từ mặt đất.

Có một chú chó robot không kịp né tránh, trực tiếp bị thương đồng đâm xuyên, treo lơ lửng giữa không trung.

Tuy chỉ là chó robot, nhưng khi bị đâm trúng, nó vẫn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Có thể thấy, tập đoàn Tần Hoàng chế tạo robot rất thực tế.

Chỉ là lúc này mọi người chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến sự sống chết của con chó đó, họ lo cho mạng sống của chính mình hơn!

Những con chó robot này đều được tập đoàn Tần Hoàng chế tạo đặc biệt, sử dụng loại thép có cường độ cực cao.

Mọi người vẫn nhớ rõ vẻ mặt đắc ý của người phụ trách tập đoàn Tần Hoàng khi giới thiệu: "Chó robot của tôi được làm từ những vật liệu hàng đầu thế giới, là nghiên cứu tâm huyết của phòng thí nghiệm tập đoàn Tần Hoàng chúng tôi.

Không chỉ có độ bền cực cao, thân thể nó còn rất linh hoạt, khả năng tạo hình mạnh.

Quan trọng nhất là trong đó có thêm kim loại ghi nhớ, dù nó có biến dạng thế nào cũng sẽ trở lại hình dáng ban đầu." Lúc đó, Hồng Lôi và Nha Nha nghe vô cùng hăng hái vì dù sao họ là diễn viên, không

rành về khoa học, nghe người phụ trách giới thiệu thấy rất lợi hại.

Nhưng giờ nhìn lại con chó robot đã chết không thể chết thêm được nữa kia, cả hai nảy sinh sự hoài nghi sâu sắc với lời nói của người phụ trách.

Dù sao thì con chó đó hiện giờ cũng đang trong tình trạng "thi cốt vị hàn".

Có tấm gương của con chó robot trước mắt, giờ nhìn những ngọn thương đồng kia, ánh mắt mọi người đã khác hẳn.

Hồng Lôi vừa chạy vừa không ngừng lầm bầm: "Con chó robot đó lợi hại đến thế, mà ngay cả mấy ngọn thương đồng mấy nghìn năm cũng không đánh lại..." Phong Hạo bên cạnh dở khóc dở cười nói: "Anh Lôi à, chạy thoát thân là quan trọng nhất, giờ cứ lo chạy đi đã, đừng quan tâm mấy chuyện có hay không nữa..." "Anh chẳng phải đang chạy đây sao?

Đừng hối!

Chương 284

Người trung niên rồi, cơ thể...” Hồng Lôi chưa nói xong thì thấy Giang Nhất dừng lại phía trước.

“Giang tiểu ca!

Cậu làm gì thế?

Sao lại dừng rồi?” Nhưng Giang Nhất không trả lời.

Thấy Giang Nhất không đáp, Hồng Lôi dốc sức lao về phía anh.

Chỉ nhìn một cái, anh ta đã hiểu vì sao Giang Nhất không thèm để ý đến mình.

Trước mặt Giang Nhất là một bình nguyên rộng mênh mông bát ngát!

Trên bình nguyên đó dày đặc những Binh mã dũng (tượng binh mã đất nung)!

Những bức tượng binh mã này xếp hàng san sát nhau vô cùng ngay ngắn và trật tự.

Ngoài ra, nếu nhìn kỹ, cách sắp xếp này dường như ẩn chứa thuật Cửu Cung Bát Quái.

Không ai biết rõ trận pháp Cửu Cung Bát Quái cụ thể có bao nhiêu chủng loại, nhưng nó được ứng dụng ở khắp mọi nơi, từ hành quân đánh trận, bố trí thành trì cho đến lăng mộ đế vương.

Quả nhiên, trận pháp này đúng như dự đoán, mang lại lợi ích cực lớn cho người sử dụng.

Biết phía dưới đều là trận pháp Cửu Cung Bát Quái, Giang Nhất có chút do dự.

Dù sao không biết trong trận pháp này ẩn chứa thứ gì, nhìn qua thôi cũng thấy đáng sợ.

Nhưng những người khác hiển nhiên không nghĩ như anh.

Hồng Lôi giống như một đứa trẻ, hưng phấn reo lên: "Đây là lần đầu tiên em thấy Binh mã dũng thật sự đấy!

Trước đây em thấy trên mạng có người muốn bỏ ra mấy trăm triệu để mua một bức tượng này!" Nha Nha bên cạnh tiếp lời: "Nếu em không nhớ nhầm thì người đó là người nước ngoài!" Nghe vậy, Hồng Lôi càng phấn khích hơn: "Đúng đúng!

Anh nhớ là người nước ngoài đó không thành công, bèn thuê Mạc Kim Giáo úy trộm vài bức ra ngoài, kết quả bị phát hiện rồi vào tù!

Chuyện đó từng là một vụ án chấn động một thời đấy!" Nhắc đến chuyện bát quái, ngay cả Phong Hạo cũng thấy hứng thú.

Nhìn đám người đang hào hứng buôn chuyện ở nơi này, không chỉ khán giả trong phòng trực tiếp mà ngay cả Giang Nhất cũng thấy không thể tin nổi.

"Tôi thực sự không ngờ minh tinh cũng thích buôn chuyện như vậy!" "Haha, tôi không biết các ngôi sao lúc riêng tư cũng tám chuyện nhiệt tình thế." "Nói chuyện vui quá, nhìn họ thấy hạnh phúc thật!" "Yêu rồi yêu rồi!

Minh tinh cũng giống người thường chúng ta thôi!" Khán giả trong phòng trực tiếp liên tục gửi bình luận.

Dù biết minh tinh cũng buôn chuyện, nhưng buôn chuyện trong một chương trình lớn như thế này thì lần đầu họ được thấy.

Vì vậy, nhìn các ngôi sao tám chuyện ở đây khiến họ vô cùng hưng phấn.

Giang Nhất lúc này bất lực nhìn Hồng Lôi.

Bởi vì Hồng Lôi đang nhờ Nha Nha cầm một chiếc máy ảnh kỹ thuật số siêu nhỏ để chụp ảnh chung với những bức tượng Binh mã dũng kia.

Phải công nhận rằng những bức tượng này trông rất đẹp.

Vì trong mộ thất không khí không lưu thông, nên màu sắc ban đầu trên thân các bức tượng vẫn còn giữ được.

Một khi nơi này bị mở ra, màu sắc trên tượng sẽ biến thành bụi phấn và bị phong hóa ngay lập tức.

Đó cũng là lý do tại sao quốc gia biết rõ lăng mộ Long Quân ở đây nhưng không tiến hành khai quật, vì công nghệ hiện tại chưa đủ để bảo tồn những thứ tuyệt mỹ này.

Thay vì thế, cứ để lăng mộ Long Quân nằm yên ở đó sẽ tốt hơn.

Dù sao lăng mộ cũng không chạy đi đâu mất.

Chỉ mới khai quật một phần nhỏ mà lăng mộ Long Quân đã được coi là kỳ quan thứ tám của thế giới, nếu khai quật toàn bộ thì sẽ ra sao, không ai dám chắc.

Giang Nhất bật cười lắc đầu, dời sự chú ý về phía Hồng Lôi.

Dù sao mấy chuyện đó cũng quá xa vời, hiện tại những vấn đề họ phải đối mặt cũng đã đủ nhiều rồi.

Lo lắng chuyện quốc gia đại sự lúc này thuần túy là tự tìm khổ.

Giang Nhất nhìn về phía Hồng Lôi vì anh cũng tò mò về bức tượng phía sau anh ta.

Bức tượng phía sau Hồng Lôi không phải loại lính bình thường mà là một cỗ Xe ngựa dũng (tượng xe ngựa).

Cái gọi là Xe ngựa dũng gồm binh sĩ, ngựa và xe ngựa được đúc thành một khối.

Nhưng cỗ xe ngựa phía sau Hồng Lôi hiển nhiên lớn hơn những cái khác một cỡ.

Hồng Lôi dùng đủ tư thế để tạo dáng bên cỗ xe.

Tuy mọi người đều có camera trên người có thể ghi lại rõ ràng hình ảnh của Hồng Lôi, nhưng thấy anh ta đang hưng phấn, Giang Nhất cũng không nhắc nhở.

Hồng Lôi có vẻ cao hứng quá đà, không thỏa mãn với việc chụp ảnh bên ngoài nữa, anh ta trèo hẳn vào trong thùng xe ngựa.

Giang Nhất định lên tiếng nhắc nhở, nhưng nghĩ lại trong xe ngựa chắc cũng không có nguy hiểm gì lớn nên thôi.

Thế nhưng, khi Hồng Lôi vừa mới vào trong xe, một tiếng thét thảm thiết vang lên: "A..." Nghe tiếng động, có vẻ Hồng Lôi đã rơi xuống một khoảng không nào đó, vì tiếng hét kéo dài kèm theo tiếng vang vọng lại không ngừng bên tai Giang Nhất.

"Cứu người!" Giang Nhất hét lớn với Phong Hạo và Hoàng Bác, sau đó cẩn thận cầm đèn pin Lang Nha soi vào trong thùng xe.

Vừa nhìn, Giang Nhất đã thấy có điều bất thường.

Chỗ Hồng Lôi rơi xuống rất rõ ràng, đất trên mặt sàn thiếu mất một mảng lớn.

Giang Nhất dùng Tiểu Thần Phong thăm dò chỗ đó và phát hiện ra một lối đi bí mật.

Anh đoán ở đây chắc chắn có một đường hầm, chẳng qua Hồng Lôi mải mê chụp ảnh nên không chú ý mà thôi.

"Hồng Lôi, sao rồi?

Có bị thương không?" Giang Nhất chưa kịp nói thì Hoàng Bác đã lo lắng gọi vọng xuống.

Chương 285

Trong số những người này, Hoàng Bác và Hồng Lôi quen biết nhau sớm nhất, lại là bạn thân nên anh rất lo cho tình hình của Hồng Lôi.

Nha Nha và Nhiệt Ba đứng cạnh cũng sốt sắng gọi theo: "Anh Lôi, anh có sao không?

Nếu an toàn thì báo một tiếng đi anh!" Một lúc sau, giọng Hồng Lôi từ dưới truyền lên: "Em không sao!

Hình như ở chỗ này có cái gì đó!" Có thứ gì sao?

Nghe Hồng Lôi kêu lên như vậy, tim Giang Nhất thắt lại.

Một mình Hồng Lôi ở dưới đó không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Nhưng ngay sau đó, Hồng Lôi lại lên tiếng: "Không sao, em cứ tưởng ở đây có gì, kết quả nhìn kỹ thì chẳng có gì cả!" Nghe anh ta nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái ông Hồng Lôi này!

Nếu không phải Giang Nhất đã hiểu tính cách của anh ta, có lẽ anh đã nghi ngờ không biết anh ta có phải là người có thể chất đặc biệt không.

Bởi vì ở cổ mộ nào Hồng Lôi cũng gặp phải tình huống kiểu này.

Vì Hồng Lôi đã an toàn nên Giang Nhất có thể yên tâm khám phá hầm ngầm này.

Nhìn những bậc đá trước mặt đều có khắc hoa văn, trông vô cùng bí ẩn.

Giang Nhất biết lần này mình không đi lầm chỗ, vì nơi này được

trang trí cầu kỳ và ẩn mật như vậy, chắc chắn là một nơi cực kỳ quan trọng.

Thậm chí những thứ này ngay cả Đường Quảng Thắng cũng không biết, nếu không trong lúc kể chuyện trước đó ông ta nhất định sẽ đề cập đến nơi này.

Điều kỳ lạ là giữa những bức tường hẹp này lại có giá nến, trên giá nến khắc những hoa văn bí mật.

Khác với những ngọn đèn trong các mộ táng trước đó, đèn dầu và giá nến trong mộ thất này là một khối thống nhất.

Trước đây trong giá nến thường có dầu đèn làm từ nước mắt giao nhân, nhưng giờ để tiết kiệm pin đèn pin Lang Nha, Giang Nhất đã thắp những ngọn đèn này lên.

Dầu đèn và giá nến quấn quýt lấy nhau.

Nếu tạo hình giá nến tinh xảo thì Giang Nhất có thể hiểu được, nhưng ngay cả hình dáng dầu đèn cũng được đúc từ khuôn đặc biệt hoặc do thợ thủ công điêu khắc ra.

Bởi vì trên lớp dầu đèn đó có những vân mây tinh mỹ, và nếu nhìn kỹ, các vân mây này có chút khác biệt.

Tuy nhiên, ánh mắt mọi người lúc này không còn đặt vào dầu đèn nữa, vì sau khi đèn được thắp lên, trên tường xuất hiện những bức bích họa tuyệt đẹp!

Bích họa Đôn Hoàng vốn rất nổi tiếng vì miêu tả nhân vật, tư thế và màu sắc vô cùng đẹp mắt.

Nhưng trong thời buổi loạn lạc, Mạc Kim Giáo úy cũng không trộm những thứ này vì họ biết đó là báu vật tổ tiên để lại, quan trọng nhất là họ biết bích họa không thể mang đi, vì hễ tháo gỡ chắc chắn sẽ gây hư hại vĩnh viễn.

Tuy làm nghề trộm mộ nhưng Mạc Kim Giáo úy cũng có đạo nghĩa riêng.

Thế nhưng Mạc Kim Giáo úy nghĩ vậy không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Luôn có kẻ muốn dòm ngó trân bảo nước nhà.

Một số kẻ man di vì cái lợi nhỏ trước mắt mà bất chấp sự thật đó là bảo vật văn hóa quốc gia, họ dùng vải tẩm dầu dán để bóc sạch bích họa mang đi.

Cho nên mỗi khi xảy ra chuyện như vậy, các chuyên gia học giả trong nước đều vô cùng đau xót.

Chính vì rất nhiều bích họa có giá trị khảo cổ và thị trường đã bị đánh cắp nên hiện nay người trong nước không mấy ai được thấy bích họa thật.

Bích họa tuy khó trộm nhưng lại dễ bị phá hoại, vì vậy những nơi có bích họa thường không mở cửa cho người ngoài để tránh tình trạng viết bậy "xx đã đến đây".

Đây cũng là lần đầu tiên Giang Nhất thấy nhiều bích họa xuất hiện trước mặt mình như vậy nên trong lòng anh cũng rất kích động.

Không chỉ vậy, Nha Nha bên cạnh còn kinh hô: "Giang ca, em cảm thấy những cung nữ trên trời kia đang nhìn em!

Còn đang cười với em nữa!" Nha Nha vừa dứt lời, Hoàng Bác cũng phát hiện ra vấn đề trên người mình: "Tôi cũng thấy hơi chóng mặt, không biết là có chuyện gì nữa!" Phong Hạo cũng thấy không ổn: "Tôi cảm thấy như những nhân vật trên bích họa này đang bay ra vậy!" "Đúng đúng đúng!

Chính là cảm giác đó!" Phong Hạo vừa dứt lời, Nha Nha lập tức đồng tình.

“Em cũng nghĩ vậy, nhân vật trên bích họa giống như đang bay, khiến em cảm thấy rất chân thực!” “Đúng rồi!

Phong Hạo nói đúng trọng điểm rồi đấy!” Hoàng Bác cũng vội vàng nói theo.

Nhiệt Ba lúc này cơ thể có chút khó chịu, không nói nên lời.

Nhìn Trương Thần Lộ đang ngơ ngác nhìn bốn người họ, Giang Nhất bất lực mỉm cười.

Trong số mấy người này, thể chất của anh là tốt nhất.

Trương Thần Lộ vì lý do gia đình nên chắc từ nhỏ đã ăn thảo dược, có khả năng kháng lại một số thứ.

Nhưng những người khác hiển nhiên không có điều kiện đó nên đã trúng chiêu.

Giang Nhất cũng không thấy có gì khác lạ so với bình thường, vì bốn người họ chỉ gặp phải một chuyện duy nhất: thấy người trên họa bước ra ngoài.

Lúc này Giang Nhất đã hiểu vì sao họ trúng chiêu.

Chính là do những ngọn đèn dầu kia!

Trước khi thắp đèn, mọi người vẫn bình thường, giờ thắp đèn lên là bốn người gặp vấn đề ngay.

Hiển nhiên trong dầu đèn có vấn đề.

Nhưng không biết vì sao dầu đèn này chỉ khiến họ thấy ảo giác người trên bích họa bước ra chứ không gây vấn đề gì nghiêm trọng cho cơ thể.

Vì vậy, Giang Nhất đành nghe theo lời họ, xem thử hầm ngầm này xây dựng là để cho người ta xem cái gì.

Giang Nhất đương nhiên biết thực chất bức bích họa này là gì, nhưng sự tò mò thúc giục anh tiếp tục xem vì anh muốn biết đoạn sau sẽ như thế nào.

Bức bích họa lần này rất thú vị, vì trên đó không chỉ có nữ tử kia, mà phía dưới còn có vô số dân phu và giáp sĩ.

Những người này đang ở một nơi rộng lớn, không biết ai đã tổ chức họ lại.

Giang Nhất nhìn người phụ nữ kia, chỉ thấy bà ấy dưới sự chứng kiến của bao nhiêu người, bắt đầu bước vào trong một chiếc quan tài!

Chương 286

Giang Nhất thấy một người đàn ông mặc đồ đen, đeo ngọc bội, sau lưng đeo một thanh trường kiếm dài khoảng hai mét đang lặng lẽ rơi lệ.

Người này là Tần Thủy Hoàng!

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu Giang Nhất vì hình ảnh này giống hệt những gì lịch sử ghi chép về Tần Thủy Hoàng.

Nhưng trong lịch sử lại không hề có người phụ nữ này tồn tại.

Giang Nhất trước đây đã tìm hiểu kỹ, ít nhất trong lịch sử mà anh biết không hề có một người như vậy.

Anh thấy Tần Thủy Hoàng không ngừng vuốt ve gương mặt người phụ nữ, lúc này điểm nhìn của Giang Nhất lập tức chuyển sang góc nhìn của Tần Thủy Hoàng.

Chỉ thấy đôi bàn tay của Tần Thủy Hoàng rất đẹp, ông nhẹ nhàng xoa mặt bà ấy, miệng lẩm bẩm điều gì đó không rõ.

Nhưng Giang Nhất thấy từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống thi thể người phụ nữ, chẳng mấy chốc một mảng trên người bà ấy đã ướt đẫm.

Ngay sau đó, Tần Thủy Hoàng nhìn quanh một lượt, thấy không có ai nhìn mình bèn run tay một cái, một viên thuốc màu đỏ rực to như viên đan dược rơi vào miệng người phụ nữ.

Ngay lập tức, Tần Thủy Hoàng ra lệnh cho người đóng nắp quan tài lại.

Chỉ là, người phụ nữ anh vừa thấy, dường như bộ quần áo bà ấy mặc trông rất quen!

Giang Nhất đột nhiên tỉnh ngộ, anh nhìn về phía nữ thi trước mặt.

Bộ quần áo trên người cô ấy chẳng phải giống hệt người phụ nữ trong tranh sao?

Lúc này anh mới nhận ra, hóa ra người luôn đi theo họ chính là người phụ nữ thời Tần!

Nhưng tại sao bà ấy lại được chôn cất ở nơi của Vu nữ?

Giang Nhất không rõ.

Mối quan hệ giữa nữ thi này và nhà Tần là gì, anh cũng không biết.

Tuy nhiên, hiển nhiên khi còn sống địa vị của bà ấy rất cao.

Ít nhất bà ấy và Tần Thủy Hoàng có quan hệ rất tốt, và viên thuốc Tần Thủy Hoàng bỏ vào miệng bà ấy...

Trong đầu Giang Nhất nảy ra một cụm từ: "Thuốc trường sinh bất tử!" Kết nối thứ Tần Thủy Hoàng bỏ vào miệng người phụ nữ với tình trạng hiện tại của bà ấy, Giang Nhất đưa ra kết luận đó chính là thứ mà không biết bao nhiêu người mơ ước!

Nhưng giờ nhìn lại, viên thuốc nghi là thuốc trường sinh đó hiển nhiên không có tác dụng hoàn hảo.

Vì sau hơn hai nghìn năm, người phụ nữ này không thực sự trường sinh bất lão mà chỉ trở thành một Hoạt thi (xác sống), không còn ý thức của chính mình.

Thực ra, đó cũng là một kiểu trường sinh theo một hình thức nào đó.

Nhưng ai lại muốn kiểu trường sinh này chứ?

Hiển nhiên đây không phải là thứ Tần Thủy Hoàng và nữ thi mong muốn.

Giang Nhất lúc này đã thoát khỏi ảo giác từ bích họa, anh biết rõ lai lịch của nữ thi này rồi.

Bà ấy là người thân cận của Tần Thủy Hoàng, có thể là phi tần hoặc con gái của ông, vì thế Tần Thủy Hoàng mới đem viên thuốc trường sinh quý giá như vậy cho bà ấy.

Vậy bản thân Tần Thủy Hoàng có ăn thuốc trường sinh không?

Theo lịch sử ghi chép, ông đã bạo bệnh qua đời trong một chuyến tuần du.

Nhưng đó cũng chỉ là ghi chép trên sử sách.

Còn lịch sử thực sự ra sao, nếu không sống ở thời đại đó thì không ai dám khẳng định.

Bởi vì trong lịch sử cận đại, những phát hiện ở cổ mộ đã thay đổi hoàn toàn những gì chúng ta biết trước đó.

Vậy nên sự thật lịch sử thế nào, Giang Nhất không biết chắc, anh chỉ có thể dựa vào những gì mình thấy để phán đoán.

Sau khi phán đoán xong, nhìn nữ thi bên cạnh, Giang Nhất thở dài một tiếng nhưng không nói gì.

Anh biết mặc dù tập đoàn Tần Hoàng không nói ra, nhưng họ chắc chắn muốn có thuốc trường sinh.

Nếu Giang Nhất tiết lộ chuyện nữ thi đã ăn thuốc trường sinh, người của tập đoàn Tần Hoàng chắc chắn sẽ không bỏ qua manh mối này.

Dù phải trả cái giá lớn đến đâu, họ cũng sẽ tìm bằng được nữ thi để nghiên cứu.

Nữ thi đã giúp anh rất nhiều trong mộ Long Quân, từ những khôi lỗi giáp sĩ, Thi hầu cho đến tận bây giờ vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Vì vậy, Giang Nhất quyết định phải bảo vệ bà ấy thật tốt.

Anh nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm khuôn mặt vì camera trên vai mọi người đang mở, anh không muốn khán giả trong phòng trực tiếp hay tập đoàn Tần Hoàng đang theo dõi phát hiện ra điều gì bất thường.

"Thi thiền?" Nghe Giang Nhất nói vậy, Hồng Lôi giật nảy mình.

Hèn gì khi đối mặt với đám Thi thiền này, ngay cả Giang Nhất cũng thấy khó nhằn!

Sao không chứ!

Thi độc trên người Thi thiền có thể khiến Giang Nhất phải "thưởng thức" một trận ra trò rồi!

Nghe Giang Nhất nói, Hồng Lôi rùng mình một cái vì rõ ràng anh ta hiểu hậu quả.

Chỉ cần một con thằn lằn lửa (Hỏa tích dịch) mang theo thi độc thôi cũng đủ khiến Hồng Lôi khốn khổ, huống hồ giờ con nào cũng mang thi độc.

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Hồng Lôi, Giang Nhất bổ sung thêm: "Ngoài ra, loài hỏa tích dịch này còn rất hung tàn.

Lúc không cử động thì trông như một cái xác chết, nhưng khi đã động thì tốc độ cực nhanh, ít nhất..." Giang Nhất bỏ lửng câu nói, Hồng Lôi chỉ biết sốt ruột hỏi: "Ít nhất thế nào?" "Ít nhất là đuổi kịp anh thì dư sức!" Giang Nhất đánh mắt nhìn Hồng Lôi.

Hồng Lôi suy nghĩ kỹ về lời của Giang Nhất, cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Anh ta vội vàng túm chặt cánh tay Giang Nhất, nói: "Giang tiểu ca, ngạn dụ nếu chúng nó tỉnh dậy thật, cậu nhất định phải cứu tôi đấy

nhé!" Thấy Hồng Lôi dứt khoát nhận thua, khán giả trong phòng trực tiếp đều bật cười.

"Quả nhiên, tôi biết chọn anh Lôi là không sai mà!" "Vạn sự không quyết cứ tìm Giang tiểu ca là xong!" "Tổ chương trình hiểu anh Lôi quá, biết chắc chắn anh ấy sẽ bám lấy Giang tiểu ca!" Thấy Hồng Lôi đã biết tính nghiêm trọng của vấn đề, Giang Nhất vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

Anh nói: "Tuy không gian ở đây khá lớn nhưng đường đi rất khó.

Chương 287

Tôi vừa thấy đám hỏa tích dịch đó, còn phía sau có gì thì tôi cũng không rõ.

Nhưng có vẻ trong lăng mộ Long Quân đã hình thành một hệ thống sinh vật hoàn chỉnh: Thi thiền, Hỏa tích dịch, Thi khôi...

Tất cả nối tiếp nhau, kín kẽ không kẽ hở.

Phải công nhận người thiết kế lăng mộ này đã tính toán đến mọi thứ." Nghe Giang Nhất nói, những người còn lại đều đồng tình gật đầu.

Giang Nhất nói tiếp: "Vậy nên dựa theo tình hình hiện tại, chúng ta nên quay lại phía trên trước để nắm rõ tình hình, nếu không ở dưới này chúng ta cứ như người mù sờ voi, khó mà tìm được phương hướng rõ ràng." Mọi người đều đồng ý với quan điểm của Giang Nhất.

Dù sao nơi này chỗ nào cũng lộ ra vẻ quỷ dị, trước đây họ chưa từng thấy lăng mộ nhà Tần nào quái đản như thế này.

"Lúc đi lên nhất định phải chú ý bích họa!" Giang Nhất dặn dò thêm.

Vì chưa hiểu rõ cụ thể, anh không biết những bức bích họa đó liệu có còn gây ra ảo giác nữa không.

Anh không muốn lãng phí thời gian và sức lực vào những chuyện đó, vì trong mộ đạo không có cách nào bổ sung nhu yếu phẩm, dùng một phần là mất một phần.

Dưới sự chỉ dẫn của Giang Nhất, mọi người đều nhớ bịt mắt lại khi đi lên lầu.

Trở lại nơi Hồng Lôi rơi xuống lúc trước, Giang Nhất thở phào một tiếng dài.

Nhìn lại đội quân Binh mã dũng hùng vĩ, trong lòng anh vẫn cảm thấy chấn động sâu sắc.

Đội quân đất nung nhà Tần bát ngát xếp hàng ngay ngắn bên cạnh.

Cảm giác này hoàn toàn khác với việc đi tham quan du lịch.

Khi đi tham quan, du khách nhìn Binh mã dũng từ một vị trí trên cao, tuy có thể nhìn kỹ và chụp ảnh nhưng không được thực sự đứng cạnh để cảm nhận sự chấn động mà chúng mang lại.

Nghe đồn Binh mã dũng được chế tác theo tỉ lệ một đối một dựa trên người thật.

Cũng có người nói những bức tượng này được đắp bùn lên người thật rồi mới đem nung.

Giang Nhất không chắc cách nói thứ hai đúng hay sai, nhưng anh biết cách nói thứ nhất là đúng, vì màu sắc trên tượng vẫn còn, cộng thêm tay nghề điêu khắc của thợ thủ công, anh có thể dễ dàng nhận thấy chúng được làm theo tỉ lệ một đối một.

Dù mỗi bức tượng đều mặc cùng một loại giáp, nhưng biểu cảm trên mặt, thần thái, thậm chí kiểu râu cũng không giống nhau, chiều cao của mỗi giáp sĩ cũng có sự khác biệt.

Nhìn qua là biết không phải sản phẩm từ dây chuyền sản xuất hàng loạt.

Những người khác cũng nhìn ngắm và không khỏi trầm trồ trước tay nghề của thợ thủ công cổ đại.

Hoàng Bác tán thưởng: "Khá khen, hèn gì một bức tượng này trị giá hàng trăm triệu, thật chẳng ngoa chút nào!

Đây là di sản quý báu của quốc gia chúng ta, không được để lũ ngoại bang lấy mất!" Khán giả phòng trực tiếp thấy cảnh này cũng không ngớt lời cảm thán.

"Trí tuệ của tổ tiên thật không tầm thường!" "Ở thời đại đó mà tạo ra được những thứ này, thật là một kỳ tích!" "Đội quân thế này thì ai mà chẳng mê!" "Dù Long Quân có bạo chính nhưng để lại được những thứ này thì Tần Thủy Hoàng vẫn có công lớn!" Không ít người thảo luận làm sao để được vào tận nơi ngắm Binh mã dũng thật sự, nhưng sau đó đều bỏ cuộc.

Dù sao không phải ai cũng như Giang Nhất, có thể tự bảo vệ mình trong mộ Long Quân, nếu không nơi này đã bị trộm sạch từ lâu rồi, làm sao đến lượt Giang Nhất lập công?

Lúc này, Hồng Lôi đột nhiên quay đầu lại, hỏi Giang Nhất: "Này, Binh mã dũng có khi nào biết cử động không?" Binh mã dũng biết cử động?

Nghe câu này Phong Hạo thấy hơi buồn cười.

Chưa đợi Giang Nhất nói gì, Phong Hạo đã cười trêu Hồng Lôi: "Chắc là dạo này anh xem mấy thứ linh tinh nhiều quá rồi phải không?

Sao tượng đất lại biết động được?

Đây chỉ là mấy cục đá thôi, giữ được đến giờ là tốt lắm rồi, đừng nói chi tới chuyện động đậy!" Hồng Lôi gãi đầu bảo: "Không đúng nha!

Anh thấy mình không nhìn lầm đâu!

Có một bức tượng vừa nãy còn nháy mắt với anh đấy.

Anh lừa mấy đứa làm gì?" Thấy biểu cảm của Hồng Lôi không giống như đang nói dối, Phong Hạo trở nên nghiêm túc.

Dù sao thể chất linh dị của Hồng Lôi giờ đang được đẩy lên mức cao nhất, anh ta giống như một đối tượng quan trọng cần được mọi người để tâm theo dõi.

Giang Nhất nghe vậy mặt cũng nghiêm trọng hẳn lên.

“Hồng Lôi, anh chắc chắn là không nói đùa chứ?” Hồng Lôi gãi đầu cam đoan: “Giang tiểu ca, em không lừa cậu đâu!

Em vừa thấy có một bức tượng đang gật đầu với em này!” “Ở đâu?” Câu hỏi của Giang Nhất ngắn gọn súc tích, Hồng Lôi lập tức chỉ tay về hướng mình vừa thấy.

Giang Nhất thấy vậy, tay ngầm nắm chặt Tiểu Thần Phong, bước về phía Hồng Lôi chỉ.

Nhưng anh mới đi được vài bước thì dưới chân vang lên tiếng cơ quan chuyển động.

Những bức tượng Binh mã dũng bắt đầu từ từ xoay người!

Hỏng bét rồi!

Nghe tiếng động này, trong đầu Giang Nhất lập tức hiện lên hai chữ đó.

Sức chiến đấu của các giáp sĩ trong mộ đạo trước đó vốn đã không yếu, nếu giờ đám Binh mã dũng này cũng giống như bọn chúng thì Giang Nhất thảm rồi!

Trước đây còn có nữ thi giúp đỡ ngăn cản một số giáp sĩ, còn giờ với số lượng Binh mã dũng đông đảo thế này, ngay cả nữ thi cũng chịu thua!

Trừ phi có vũ khí hiện đại mới có thể chống lại được chúng, nhưng lúc này lấy đâu ra điều kiện đó?

Giang Nhất chỉ suy nghĩ trong giây lát rồi hét lớn với mọi người:

“Chạy!” Đúng vậy!

Lúc này chạy mới là lựa chọn chính xác nhất!

Chạy ngay thì còn có một tia hy vọng sống, nếu cứ đờ người ra đó thì chút cơ hội cuối cùng cũng mất sạch.

Nghe tiếng hét của Giang Nhất, mọi người không ai còn mơ màng nữa vì những bức tượng xung quanh cũng bắt đầu cử động.

Sau khi bị một phen khiếp vía, họ bắt đầu tranh nhau chạy ra ngoài.

Nhưng lúc này rõ ràng là không kịp nữa rồi!

Giang Nhất thấy đám Binh mã dũng bắt đầu giương cung cài tiễn, mũi tên hướng về phía trước.

Chương 288

Dựa vào tiếng dây cung căng cứng, Giang Nhất cảm thấy loạt tên sắp được bắn ra.

"Đừng chạy ra ngoài nữa!

Mau chui vào hang hỏa tích dịch đi!" Nhận thấy tình hình khẩn cấp, không thể chạy ra lối cũ được nữa, Giang Nhất quyết định bảo mọi người chạy vào hang hỏa tích dịch.

Dù phải đối mặt với hỏa tích dịch cũng không phải lựa chọn hay, nhưng so sánh giữa hai bên thì đây là cách nhẹ hơn, Giang Nhất hiểu rõ sự đánh đổi này.

Nghe lời Giang Nhất, mọi người không chút do dự, lao thẳng vào hang hỏa tích dịch.

Đúng lúc đó, những mũi tên từ cung của đám Binh mã dũng bắt đầu bắn thẳng về phía trước.

Điều khiến Giang Nhất thở phào là đám tượng này rõ ràng không linh hoạt bằng đám giáp sĩ trong mộ đạo, mỗi cử động của chúng đều có chút cứng nhắc, và các mũi tên đều bắn về cùng một hướng.

Chúng không hề nhắm vào từng người mà chỉ bắn một cơn mưa tên bao phủ cả khu vực.

Lúc này mọi người đã kịp chui vào trong hang.

Nhìn cơn mưa tên rơi xuống như trút nước về phía mình, ngoài việc toát mồ hôi hột, trong lòng họ chỉ còn lại sự may mắn.

May mà vừa nãy nghe lời Giang Nhất chui vào đây, nếu không giờ đã bị bắn thành con nhím rồi, chính xác là sáu con nhím.

Cơn mưa tên kéo dài khoảng vài chục giây mới dừng hẳn, lúc này mọi người mới dám thở hắt ra.

Giang Nhất khi nãy đã kịp né sau lưng một bức tượng.

Điều mọi người không ngờ tới là mưa tên kéo dài tới vài đợt, nhưng điều này nằm trong dự liệu của Giang Nhất.

Vì lịch sử có ghi chép rằng từng có đội quân muốn vào trộm mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng khi họ định phá hoại lăng mộ trên quy mô lớn thì một cơn mưa tên khổng lồ đã bắn ra khiến thương vong thảm kh trọng.

Từ đó không ai dám dòm ngó lăng mộ này nữa.

Giang Nhất suy đoán cơ quan trong mộ không chỉ để phòng trộm mộ nhỏ lẻ mà còn được thiết kế để chống lại các cuộc xâm nhập quy mô lớn.

Cung tên là một phương thức phòng thủ phổ biến thời cổ đại khi đánh trận hoặc bảo vệ mộ thất.

Kết hợp lịch sử và phân tích, Giang Nhất đưa ra kết luận như vậy.

Khán giả phòng trực tiếp chứng kiến cảnh này đều ngây người.

"Tôi trước đây chỉ thấy cảnh này trên phim ảnh thôi!" "Hùng vĩ quá!

Quân đội nhà Tần thực sự lợi hại đến vậy sao?" "Đây là cơn mưa tên chân thực nhất mà tôi từng thấy!" Khi mưa tên dứt hẳn, mọi người mới hoàn toàn nhẹ nhõm.

Cái loại mưa tên đen kịt che trời lấp đất này họ không muốn trải nghiệm thêm lần nào nữa.

Cơn mưa tên đó không chỉ rơi xuống mộ đạo mà còn rơi thẳng vào tâm trí họ, cảm giác nghẹt thở khó tả đó họ sẽ nhớ mãi không quên.

Đợi mưa tên xong, Hồng Lôi hít một hơi thật sâu, nói với Phong Hạo: "Giờ cuối cùng cũng ra ngoài được rồi!

Mau đi hội quân với Giang tiểu ca thôi, tôi muốn rời khỏi cái chỗ này lắm rồi!" Hồng Lôi vừa nói xong, những người khác đều gật đầu lia lịa tán thành.

Nhưng không ai chú ý rằng do chấn động của cơ quan vừa rồi, đám côn trùng nhỏ bắt đầu bò loạn xạ khắp nơi, và từ sâu trong hang động nơi họ đang đứng, cũng có những thứ gì đó đang tỉnh giấc.

Khi Hồng Lôi đuổi kịp Giang Nhất, anh thấy Giang Nhất đang quan sát kỹ một bức tượng Binh mã dũng.

Thấy Giang Nhất tập trung nghiên cứu như vậy, Hồng Lôi cũng bớt đùa giỡn: "Giang tiểu ca, cậu nghiên cứu mấy cái này làm gì?

Tôi nói thiệt đó, vừa nãy chắc tôi nhìn nhầm thôi!

Ở đây làm gì có thứ gì khác." Thấy Hồng Lôi nói kiểu nửa đùa nửa thật, lông mày Giang Nhất cau lại: "Không đúng, Hồng Lôi, e là ở đây thực sự có gì đó!" Nghe vậy, tim mọi người thắt lại.

Hoàng Bác vội hỏi: "Giang tiểu ca, có chuyện gì vậy?" Hồng Lôi cũng lo lắng giải thích: "Em thề là nãy em chỉ nói chơi thôi!

Đó chỉ là ý kiến cá nhân em, không phải em thực sự muốn nó như vậy đâu!" Giang Nhất nhíu mày bảo: "Nguyên do sâu xa thì tôi cũng không nói chắc được, nhưng tôi cảm thấy ở đây nhất định có một người đang thao túng." Nghe Giang Nhất nói thế, Nhiệt Ba có chút sợ hãi, cô kéo chặt cổ áo, hỏi: "Giang ca, liệu thứ thao túng đó... có phải là con người không?" Nhiệt Ba nói vậy không phải là không có lý.

Vì những biến cố dồn dập trên đường đi, không chỉ Nhiệt Ba mà tất cả mọi người đều nhất trí rằng lăng mộ Long Quân này không giống những lăng mộ khác.

Thế nên ở đây có một thực thể không phải con người đang thao túng cũng là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người lại thấy hãi hùng.

Cái chỗ quái quỷ này!

Không để người ta yên được một chút sao!

Giang Nhất lúc này dừng lại, suy nghĩ kỹ về lời của Nhiệt Ba rồi gật đầu: "Nói đúng lắm, có lẽ thứ đang thao túng ở đây thực sự không phải người!" Giang Nhất ban đầu tưởng Binh mã dũng cử động là do có người dẫm phải cơ quan, nhưng giờ anh thấy suy đoán đó có lẽ đã sai.

Thứ nhất, loại vũ khí sát thương quy mô lớn này phải đợi kẻ địch vào đúng tầm bắn tốt nhất mới hiệu quả.

Thuộc hạ của Tần Thủy Hoàng đều là những tinh anh dày dạn kinh nghiệm chiến trận, Giang Nhất tin rằng họ biết rõ điều này.

Cách thiết kế lăng mộ Long Quân tinh tế đến vậy, anh không tin người thiết kế lại phạm sai lầm cơ bản như thế.

Nếu thực sự là cơ quan, Giang Nhất sẽ đặt nó ở ngay lối vào hang, khi có người bước vào là kích hoạt ngay.

Lúc đó Binh mã dũng sẽ chỉnh hướng, giương cung bắn đúng lúc mọi người đang ở giữa, khiến họ tuyệt đường sống.

Thế nên Giang Nhất đoán có kẻ khống chế là vì đợt mưa tên vừa rồi quá phi lý!

Nó giống như một lời cảnh báo hoặc chỉ là làm cho có lệ vậy.

Tóm lại, nó không hề gây thương tổn gì cho mọi người, nên anh khẳng định có kẻ đứng sau điều khiển.

Tuy nhiên anh cũng khó lòng phán đoán được sinh vật đó rốt cuộc

là gì, anh chỉ cảm thấy thực thể đang khống chế đám Binh mã dũng này hiện giờ đang biểu lộ thái độ khá thiện chí.

Tại sao lại vậy?

Giang Nhất nhìn nữ thi áo trắng bên cạnh, luôn cảm thấy bà ấy là một nguyên nhân quan trọng.

Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của Giang Nhất, nữ thi áo trắng cũng nhìn lại anh một cách ngây thơ.

Chương 289

Giang Nhất thở dài trong lòng rồi quay sang nói chuyện tiếp với Hồng Lôi.

Biết có sự tồn tại của một sinh vật trí tuệ bí ẩn, hành động của Giang Nhất càng thận trọng hơn.

Vì không ai biết đợt tấn công tiếp theo sẽ ập đến lúc nào.

Đang lúc suy tính, Giang Nhất đột nhiên nghe thấy những tiếng động nhỏ phát ra từ dưới lòng đất.

Không ổn!

Có thứ gì đó!

Giang Nhất chưa kịp lên tiếng cảnh báo thì đã thấy từng cụm lửa từ một hang động chui ra.

Đó là Hỏa tích dịch!

Giang Nhất ban đầu tưởng chúng xông ra để tấn công, nhưng sau khi ra ngoài, chúng không hề lao về phía anh mà chạy loạn khắp mặt đất.

Không đúng!

Giang Nhất nhìn kỹ lại thì ra do cơ quan rung động lúc nãy, không ít Thi thiền từ dưới đất chui lên, có vẻ đám Hỏa tích dịch cũng bị đánh thức nên bò ra tìm mồi.

Hồng Lôi đứng bên cạnh thích thú nói: “Nhìn kìa, đám hỏa tích dịch này trông đẹp thật!

Coi kìa, chỗ này sắp được chúng thắp sáng luôn rồi!” Nhưng Giang Nhất có linh cảm không lành, dù không nói rõ được cái cảm

giác đó đến từ đâu.

Anh cảm thấy thời điểm đám thằn lằn này xuất hiện rất kỳ quái, cứ như có ai cố ý đánh thức và thả chúng ra vậy.

Tuy nhiên hiện tại chúng không tấn công Giang Nhất, khiến suy đoán của anh gặp chút mâu thuẫn.

Đúng lúc này, Giang Nhất nhìn thấy ánh mắt thèm khát của một con hỏa tích dịch chưa tìm được thức ăn.

Con này lẳng lặng tiến về phía họ nhưng chưa tấn công, có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó.

Lúc này Giang Nhất mới hiểu được tâm địa hiểm độc của kẻ thả đám sinh vật này ra.

Hỏa tích dịch vốn dĩ đang đói bụng, bản tính lại tàn nhẫn.

Khi được thả ra, một phần có thể ăn Thi thiền, nhưng phần không ăn được sẽ phải tìm con mồi khác.

Những con ăn được Thi thiền thì đã nếm qua mùi vị thức ăn nên sẽ thèm thuồng hơn nữa.

Những con đã ăn sẽ còn đáng sợ hơn những con chưa ăn vì chúng đã biết mùi thịt.

Bây giờ trước mặt có miếng thịt ngon, kẻ nào chẳng muốn ăn.

Mà "thịt" trong mắt chúng là ai thì khỏi phải bàn, chắc chắn là nhóm của Giang Nhất rồi!

Hai miếng thịt của Giang Nhất sao đủ cho cả đám ăn?

Đám thằn lằn này thèm quan tâm chuyện đó sao!

Chúng chỉ là động vật!

Có thể kìm nén bản năng, chờ đợi đồng loại đến đông hơn để cùng

tấn công đã là quá giỏi rồi, còn mong chúng suy nghĩ sâu xa hơn sao?

Quả nhiên, chỉ trong thời gian ngắn, sau khi ăn sạch Thi thiền dưới đất, đám Hỏa tích dịch bắt đầu từ từ vây quanh Giang Nhất.

Một con, hai con, ba con... ban đầu còn đếm được, giờ xung quanh anh đã là một mảng đỏ rực, dày đặc hỏa tích dịch.

Giang Nhất rút Tiểu Thần Phong ra, Trương Thần Lộ cũng cầm thanh kiếm đồng vào tư thế phòng bị.

Hồng Lôi cầm xẻng công binh, Phong Hạo nắm chặt khẩu súng săn.

Khán giả thấy cảnh tượng căng thẳng này đều đồng loạt cổ vũ cho Giang Nhất.

"Giang tiểu ca cố lên!

Đánh cho đám thằn lằn này tơi tả luôn đi!" "Tôi chỉ mong Giang tiểu ca nương tay, đừng giết hết bọn chúng, không thì mấy ông nhà sinh vật học khóc hết nước mắt mất!" Chẳng biết nhà sinh vật học nào đọc được câu này, vội vàng gửi bình luận: "Trời Phật phù hộ, mong Giang tiểu ca nương tay, để lại vài con làm mẫu!" Các cư dân mạng bên dưới lập tức trêu chọc: "Bác ơi, giờ Trời Phật không giúp được đâu, bác đi mà cầu xin Giang tiểu ca ấy!" Sau câu đó là một loạt biểu tượng mặt cười.

Vị sinh vật học nọ bắt đầu gửi bình luận van nài Giang Nhất liên tục, mọi người cứ thế trêu đùa ông lão, khiến không khí trong phòng trực tiếp vô cùng vui nhộn.

Tuy trên mạng vui vẻ nhưng tại hiện trường Giang Nhất đang chịu áp lực cực lớn.

Khi đối mặt với đám sinh vật này, anh có thể bảo Nhiệt Ba, Nha Nha - những người có sức chiến đấu yếu hơn - đi trốn để bảo vệ họ.

Nhưng giờ ở ngay cạnh Binh mã dũng, xung quanh toàn là hỏa tích dịch, anh không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho mọi người, chỉ có thể cố gắng để mắt đến họ.

Điều khiến Giang Nhất thắc mắc là tại sao đám hỏa tích dịch này vẫn chưa tấn công.

Theo lý thì lúc này chúng phải lao lên rồi chứ, nhưng hiện giờ không một con nào nhúc nhích, chỉ lặng lẽ đứng trước mặt anh.

Điều này khiến Giang Nhất cảm thấy rất khó giải quyết.

Khán giả nhìn đám thằn lằn qua màn hình thấy chúng đứng yên như tượng, nếu không theo dõi từ đầu chắc họ tưởng đó là mô hình.

Không đúng!

Không chỉ Giang Nhất, Hồng Lôi hay Phong Hạo mà ngay cả khán giả cũng nhận ra một điểm: Thông thường loài sinh vật này dù có chút thông minh thì cũng chỉ biết là không nên đơn độc đấu với nhóm Giang Nhất mà phải chờ đồng đội tập hợp đủ rồi mới tấn công.

Về lý thuyết là vậy, nhưng giờ số lượng đã quá đủ rồi, chúng đáng lẽ phải lao vào xâu xé rồi chứ.

Nhưng Giang Nhất vẫn thấy chúng chỉ tụ tập ngày càng đông mà không con nào ra tay, ngay cả trên các bức tượng Binh mã dũng cũng đầy hỏa tích dịch.

Anh có thể thấy rõ sự khát khao thức ăn trong mắt chúng, một ánh nhìn thèm không thể che giấu.

Số lượng hỏa tích dịch lúc này nhiều không đếm xuể.

Như có thần giao cách cảm, Giang Nhất đột nhiên nhìn ra sau lưng.

Anh cảm giác có thứ gì đó đang quan sát mình, giống như các cao

thủ đỉnh tiêm có thể cảm nhận được khí trường của người khác vậy.

Chương 290

Giang Nhất cũng cảm nhận được sự tồn tại của thứ đó.

Dù trên các bức tượng Binh mã dũng phía sau anh dày đặc hỏa tích dịch đang tỏa ánh hồng nhạt, nhưng anh không thấy thứ đó ở đâu cả.

Dù vậy, anh vẫn cảm thấy rõ ràng có thứ gì đó ẩn nấp ở phía kia.

Là bức tượng đó sao?

Giang Nhất phủ nhận.

Là một con trong đám hỏa tích dịch?

Cũng không đúng!

Giang Nhất tự bác bỏ suy nghĩ đó vì anh cảm thấy đám thằn lằn này không có bản lĩnh lớn đến vậy.

Lúc này ánh mắt anh ngưng lại, nhìn vào bóng tối phía sau các bức tượng.

"Chắc chắn là ở đó!" Anh tự nhủ.

Vì chỉ có chỗ đó mới có thể giấu được thứ gì đó.

Dựa vào việc đám hỏa tích dịch không dám lại gần chỗ đó, anh càng thêm khẳng định phán đoán của mình.

Chỉ là thứ đang trốn trong bóng tối kia anh nhìn không rõ.

Đang lúc anh trầm tư thì đám hỏa tích dịch như nhận được lệnh, đồng loạt lao về phía anh.

Hồng Lôi hét lớn: "Chúng nó lên kìa!

Mọi người cẩn thận!" Giang Nhất nín thở tập trung, tay nắm chặt Tiểu Thần Phong, nhìn đám thằn lằn đang vồ tới.

Trông chúng có vẻ vụng về nhưng tốc độ di chuyển nhanh như chớp.

Tiếng Hồng Lôi vừa dứt, đám thằn lằn đã lao đến trước mặt, anh ta sợ quá vội vung xẻng công binh đập túi bụi.

Mọi người có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc từ chúng, pha lẫn mùi tanh nồng vì chúng vừa mới ăn Thi thiền xong.

Mùi vị đó thực sự khiến ai nấy đều muốn nôn mửa.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải lúc bàn chuyện đó.

Tiểu Thần Phong trên tay Giang Nhất đã nhuốm đầy máu hỏa tích dịch.

Xẻng của Hồng Lôi cũng đập bay không ít con, súng trong tay Phong Hạo thì cứ "đoàng đoàng" nổ liên hồi.

Giang Nhất nghe tiếng súng mà ong cả đầu, nhưng phải công nhận Phong Hạo bắn rất khá.

Dù không phải phát nào cũng tiêu diệt được một con nhưng mỗi phát súng đều khiến một con hỏa tích dịch bị thương nặng.

Giang Nhất thấy đợt tấn công này cũng có cái hay, ít nhất trước đây mọi người chỉ có thể dựa vào anh, Trương Thần Lộ và Phong Hạo, nhưng trải qua bao nhiêu chuyện, bốn người còn lại cuối cùng cũng trưởng thành, có thể trợ giúp lực lượng cho cả đội khi gặp nạn.

Biểu hiện rõ nhất là Hồng Lôi, kỹ thuật dùng xẻng công binh của anh ta đã được Giang Nhất và mọi người công nhận, cho thấy sự tiến bộ đáng kể.

Nha Nha và Nhiệt Ba dù là phái nữ nhưng lúc này cũng không chịu lép vế, hai cô gái dùng những vũ khí nhỏ nhắn nỗ lực đập đuổi đám thằn lằn, khiến chúng tạm thời không thể áp sát.

Giang Nhất thấy chiến cục hiện tại đang tạm ổn nhưng trong lòng anh vẫn rất căng thẳng.

Số lượng hỏa tích dịch thực sự quá nhiều, dù họ đã đánh một lúc lâu nhưng chúng vẫn không ngừng tuôn ra như vô tận.

Nhìn bề ngoài thì Giang Nhất đang chiếm ưu thế, nhưng anh biết nếu cứ để tình trạng này kéo dài thì sẽ rất nguy khốn.

Hiện tại họ thắng thế là nhờ thể lực còn sung mãn, nhưng nếu biến thành chiến đấu tiêu hao thì họ sẽ thua chắc.

Đám thằn lằn này có thể dùng chiến thuật biển người để vắt kiệt sức họ.

Kẻ đứng sau màn giống như một thợ săn già lõi đời, lặng lẽ tính toán mọi thứ trong bóng tối.

Chỉ cần đợi đến khi Giang Nhất kiệt sức là chúng sẽ xông vào kết liễu.

Cơn đói của đám thằn lằn cộng thêm thù mới hận cũ khi đồng bọn bị giết, chắc chắn chúng sẽ không khách sáo với anh đâu.

Thế nên, dù có vẻ như đang chiếm thượng phong nhưng thực tế không phải vậy.

Đám hỏa tích dịch này chỉ cần tiêu hao sức lực của họ là đủ.

Giống như chơi game vậy, chỉ cần đám quái nhỏ liên tục làm hao máu và năng lượng của Giang Nhất, đến khi cạn kiệt thì cái chết là điều chắc chắn.

Dù không biết thứ trong bóng tối là gì, nhưng Giang Nhất tin rằng nó hiểu đạo lý này.

Hiểu được cục diện, dù chưa tìm được cách phá giải hoàn toàn nhưng Giang Nhất đã đưa ra quyết định: Bắt giặc phải bắt vua trước!

Thay vì cứ dây dưa, anh sẽ trực tiếp lao vào đối mặt với thứ sinh vật đó.

Giang Nhất tin rằng với võ lực của mình, việc này cũng không quá khó khăn.

Chỉ là... anh nhìn sang những người xung quanh, lo rằng nếu không có mình ở đây họ sẽ không trụ vững trước sự tấn công của đám hỏa tích dịch.

Đang lúc anh phân vân, Nha Nha là người đầu tiên nhận ra sự khác thường.

Thấy Giang Nhất đang cau mày nhìn mọi người, cô lên tiếng hỏi: "Giang ca, có chuyện gì sao?

Anh cứ nói ra đi, đại gia cùng nhau thảo luận." Giang Nhất mà cũng gặp chuyện khó giải quyết sao?

Nghe Nha Nha hỏi, không chỉ Hồng Lôi vểnh tai nghe lén mà cả khán giả cũng vô cùng tò mò.

Trong ấn tượng của họ, Giang Nhất là người toàn năng, không có vấn đề gì làm khó được anh.

Trong số những người ở đây, Nha Nha chắc chắn là người hiểu Giang Nhất nhất.

Nghe cô nói vậy, trong lòng ai nấy đều bùng lên ngọn lửa hóng hớt.

Chương 291

Một người giỏi giang như vậy thì gặp phải chuyện gì mà nan giải đến thế?

Thấy mọi người dù đang chiến đấu vẫn hướng mắt về phía mình, Giang Nhất đành nói: "Tôi cảm thấy để giải quyết khốn cảnh này thì phải 'bắt giặc bắt vua trước'.

Thế nên tôi định trực tiếp xông ra sau trụ đá kia tìm sinh vật đang ẩn nấp.

Tôi không quan tâm nó là người hay là thứ gì, tôi phải thấy rõ bộ mặt thật của nó!" Nghe Giang Nhất nói, những người khác đều đồng tình.

Dù đây là cách "vạn bất đắc dĩ", nhưng họ phải thừa nhận đó là phương án tốt nhất lúc này.

Hồng Lôi cảm thấy áy náy vì lúc nãy còn lo hóng hớt, anh ta siết chặt xẻng công binh, bảo Giang Nhất: "Giang tiểu ca, cậu cứ yên tâm mà đi đi.

Không sao đâu, tôi hiểu mà!" Những gì Giang Nhất làm khiến Hồng Lôi thực sự cảm động.

Nhưng lúc này Giang Nhất không thể chỉ nghe lời một mình Hồng Lôi, vì nếu anh đi, áp lực lên những người còn lại sẽ cực lớn.

Chuyện này không thể chỉ nói vài câu là xong, anh cần phải sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Những người khác cũng lần lượt lên tiếng ủng hộ Hồng Lôi.

Họ thấy rằng sau một thời gian rèn luyện, giờ đây khi Giang Nhất rời đi họ cũng có thể độc lập gánh vác một phía.

Họ đã học được rất nhiều điều từ Giang Nhất.

Từ những "tân binh" trộm mộ, giờ họ đã có thể đối mặt với hỏa tích dịch mà không hề sợ hãi, tất cả đều nhờ có Giang Nhất.

Nhờ những lần rèn luyện đó mà giờ họ có thể thản nhiên đối mặt, không còn là gánh nặng nữa.

"Nuôi quân nghìn ngày, dùng quân một giờ", ai cũng hiểu giờ là lúc họ cần nỗ lực nhất.

Để bảo vệ những người còn lại, hy sinh cũng không quản.

Giờ ai gánh được thì gánh, không gánh nổi cũng phải cố mà gánh!

Giang Nhất nhìn mọi người một cái thật sâu, không nói gì thêm mà chỉ vỗ vai Hồng Lôi và Phong Hạo, rồi tung người lao về phía sau trụ đá.

Thanh Tiểu Thần Phong trong tay anh sắc bén vô cùng, anh đi đến đâu là máu thằn lằn bắn tung tóe đến đó, những mảnh xác thằn lằn bay lả tả giữa không trung.

Những thứ đó bay lượn trên nền không khí u ám của mộ đạo, nếu có máy ảnh chụp lại được chắc chắn sẽ tạo nên một vẻ đẹp ma mị kỳ lạ.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải lúc để thưởng thức cái đó.

Giang Nhất chỉ một lòng muốn lao về phía sau trụ đá thật nhanh, vì anh biết giải quyết được sinh vật bí ẩn kia càng sớm thì Hồng Lôi, Phong Hạo và Nha Nha sẽ càng sớm an toàn.

Nghĩ đến đó, ánh mắt anh càng thêm kiên định.

Cùng lúc đó, sinh vật bí ẩn kia cũng dường như biết được ý đồ của Giang Nhất, nó liền hạ một mệnh lệnh.

Đội quân hỏa tích dịch đang tấn công nhóm Phong Hạo đột nhiên

chia ra một phần, điên cuồng lao về phía Giang Nhất.

Hừ!

Cứ để bão tố nổi lên mạnh hơn nữa đi!

Để tôi xem rốt cuộc các người là thần thánh phương nào!

Giang Nhất thầm hạ quyết tâm, động tác tay càng lúc càng nhanh, lao vút về phía trụ đá kia.

Số lượng thằn lằn lửa chặn đường Giang Nhất ngày càng nhiều, thậm chí trên lối đi phía trước còn xuất hiện một bức tường do lũ thằn lằn lửa hội tụ thành để ngăn cản anh.

Thế nhưng, hiện tại Giang Nhất chỉ có một mình, không chỉ mục tiêu nhỏ mà giá trị võ lực của cá nhân anh cũng không phải là thứ mà đám thằn lằn lửa này có thể ngăn cản được, dù cho sức chiến đấu của chúng cũng chẳng hề yếu.

Hơn nữa, Giang Nhất biết rằng, nếu anh đánh càng hăng thì áp lực lên phía Phong Hạo, Hồng Lôi và Nha Nha sẽ càng nhỏ.

Ví dụ như lúc nãy khi anh xông về phía này, phần lớn lũ thằn lằn lửa đã bị anh thu hút.

Vì vậy, Giang Nhất đánh càng náo nhiệt thì mọi người bên kia càng an toàn.

Tiến lên!

Tiến lên!

Chiến thuật biển người của thằn lằn lửa hoàn toàn vô dụng trước sức mạnh áp đảo của Giang Nhất.

Dù chúng có liên tục lao vào, cũng không thể ngăn cản bước chân của anh.

Ánh mắt Giang Nhất nhìn chằm chằm vào sau cột đá, sợ rằng sinh vật kia sẽ bỏ chạy.

Cuối cùng, anh cũng sát tới được phía sau cột đá.

Toàn thân nhuốm đầy máu tanh hôi của lũ quái vật, Giang Nhất tay cầm Tiểu Thần Phong, quan sát phía sau cột đá.

Chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến anh cảm thấy khó mà tin nổi.

Những con thằn lằn lửa bên ngoài đều phát ra ánh sáng đỏ yếu ớt, chỉ đủ chiếu sáng phạm vi vài chục cm quanh thân.

Nhưng con thằn lằn lửa sau cột đá này lại phát ra ánh sáng xanh lục toàn thân!

Giang Nhất nhìn mà sững sờ.

Khi tra cứu tư liệu, anh biết thằn lằn lửa có thể dùng làm thuốc, nhưng thằn lằn lửa màu xanh thì trong sách chưa từng ghi chép.

Chẳng lẽ con này bị biến dị?

Hay nó là một chủng loại khác?

Nhưng... cũng không đúng!

Nhìn dáng vẻ này, có vẻ lũ thằn lằn lửa ngoài kia đều do con này chỉ huy.

Giang Nhất đọc được sự thông minh tột đỉnh từ mắt nó, thậm chí còn có chút xảo quyệt.

Chương 292

Vậy chẳng phải nếu giải quyết được con này thì vấn đề sẽ được giải quyết triệt để sao?

Trong tình huống này, Giang Nhất chẳng còn tâm trí nghiên cứu xem nó là thứ gì, cứ tiêu diệt nó để cứu mọi người khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng trước đã.

Một luồng hàn quang chém xuống thân con thằn lằn lục.

Đao quang của Tiểu Thần Phong!

Khác với những con khác, tốc độ di chuyển của con thằn lằn lục này cực kỳ nhanh.

Thấy Tiểu Thần Phong chém tới, nó linh hoạt né sang một bên, kêu khẽ hai tiếng.

Lũ thằn lằn còn lại lập tức điên cuồng vây lấy Giang Nhất.

Dù Tiểu Thần Phong vẫn sắc bén như cũ, nhưng số lượng thằn lằn quá đông đã làm chậm động tác của anh, tạo thời gian cho con thủ lĩnh.

Giang Nhất vừa kịch chiến với con thủ lĩnh trong không gian chật hẹp, vừa phải chống lại những đợt tấn công tự sát của đám thằn lằn khác.

Trong thời gian ngắn, dưới chân anh đã chất đầy xác thằn lằn.

Tiếng Hồng Lôi lo lắng vang lên từ phía xa: "Giang tiểu ca, sao rồi?

Không có chuyện gì chứ?" "Anh Giang, anh ổn không?" Nha Nha cũng gọi.

Giang Nhất đối mặt với tình hình trước mắt chỉ biết cười khổ.

Võ lực của con thằn lằn này không cao, nhưng nó quá gian xảo!

Nó hoàn toàn không coi đám thằn lằn hộ vệ là đồng loại.

Tốc độ nó lại nhanh, Giang Nhất muốn đánh nhanh thắng nhanh nhưng nó không chịu phối hợp.

Nếu không thể dùng sức mạnh đơn thuần, anh đành dùng trí.

Giang Nhất cố ý làm chậm động tác khi vung đao, thở dốc liên tục, tỏ vẻ mệt mỏi.

Dù vậy, con thằn lằn lục vẫn rất cảnh giác, không dễ dàng áp sát.

Thấy thế, anh càng diễn sâu hơn, động tác càng chậm chạp.

Khán giả trong phòng livestream chứng kiến màn thao tác này liền bình luận sôi nổi: "Giang tiểu ca mới đúng là diễn viên thực thụ!

Kỹ năng diễn xuất này, tôi bái phục!", "Một pha xử lý quá mượt!

Giang tiểu ca kiểu: Chuyện nhỏ thôi, đừng khen.", "Lũ súc sinh làm sao so bì được với con người?" Đương nhiên, những bình luận này chỉ khi nào quay về Giang Nhất mới xem được, giờ anh đang tập trung cao độ vào đối thủ.

Con thằn lằn lục thấy hành động của Giang Nhất chậm lại, thậm chí có vài con khác đã cắn trúng anh, nên nó nghĩ anh đã kiệt sức.

Lúc nãy bị Giang Nhất đuổi đánh như chó khiến nó mất mặt trước đám thuộc hạ, giờ thấy anh rơi vào thế hạ phong, nó làm sao bỏ lỡ cơ hội lấy lại thể diện?

Nó từ từ tiếp cận, định tung đòn kết liễu.

Phải nói rằng súc sinh vẫn là súc sinh.

Dù có xảo quyệt hay tàn nhẫn đến đâu cũng không đấu lại người

thợ săn tinh khôn.

Trong trò chơi sinh tồn này, thằn lằn lửa là con mồi, còn Giang Nhất là thợ săn đang từng bước giăng bẫy.

Cả hai đều nghĩ mình đã nắm được điểm yếu của đối phương, chỉ cần một cơ hội là có thể nhất kích tất sát.

Nhưng ai mới là người chiến thắng cuối cùng?

Cùng với một tia đao quang, câu hỏi đã có đáp án.

Chiếc đầu của con thằn lằn phát sáng xanh bay vút lên trời.

Trận chiến này, Giang Nhất thắng.

Nhưng điều khiến anh kinh ngạc là sau khi chết, thân thể con thằn lằn vẫn không ngừng phát ra ánh sáng xanh lục, trong khi những con khác chết đi là hết.

Khán giả lại bắt đầu đùa giỡn: "Chẳng lẽ con này thành tinh rồi?", "Lầu trên đừng nói bậy, nó là yêu thú nên chết rồi mới phát quang!", "Nếu không phải tôi tin vào khoa học thì tôi tin lời các ông rồi đấy!".

Một khán giả đùa về chương trình "Tiến gần khoa học", không ngờ trang chính thức của chương trình này cũng đang theo dõi và bình luận: "Được, chương trình chúng tôi đang tuyển người, hay là ba vị lầu trên tới thử xem?".

Thấy thế, ba vị khán giả nọ lập tức im bặt, họ biết mình có bao nhiêu chữ nghĩa, sao dám đi thật.

Giang Nhất cũng tò mò về cái xác này.

Hiện tại anh đã có thời gian nghỉ ngơi vì sau khi thủ lĩnh chết, đám thằn lằn còn lại như ong vỡ tổ, tản ra chạy trốn hết, áp lực lên nhóm Hồng Lôi cũng biến mất.

Anh quan sát cái xác, đầu bị chém lìa nhưng phần đầu giờ đã trở

lại màu bình thường, chỉ có phần thân là phát sáng.

Giang Nhất lờ mờ thấy ánh sáng phát ra từ trong bụng nó.

Dùng Tiểu Thần Phong rạch bụng con thằn lằn, trước mặt anh và khán giả xuất hiện một miếng cổ ngọc tinh mỹ.

Ánh sáng xanh chính là từ miếng ngọc này!

Trên cổ ngọc điêu khắc những vân mây phức tạp và những dị thú kỳ quái mà anh chưa từng thấy, nhưng đường nét vô cùng sống động.

So với đám binh mã dũng bên cạnh thì đúng là một trời một vực.

Thành thật mà nói, đám binh mã dũng này đã được điêu khắc rất tinh xảo, lại còn có màu sắc phức tạp, theo mắt Giang Nhất thì các đại sư bây giờ cũng khó lòng đạt tới trình độ đó.

Nhưng so với miếng ngọc này thì vẫn kém xa, giống như đồ của học đồ so với đại sư vậy.

Chẳng cần người trong nghề, ai nhìn vào cũng thấy được sự chênh lệch.

Lúc này, Trương Thần Lộ cũng chạy tới.

Giang Nhất đưa miếng ngọc cho cô.

Nhờ truyền thống gia đình và sở thích cá nhân, Trương Thần Lộ là người có kiến thức khảo cổ toàn diện nhất nhóm, chỉ sau Giang Nhất.

Chương 293

Những người khác dù trải qua nhiều nhưng chỉ là dạng tự học, không có hệ thống như cô.

Trương Thần Lộ nghiên cứu một hồi lâu nhưng vẫn không nhận ra nó là gì, chỉ cảm thấy rất quen thuộc mà không gọi tên được.

Thấy mọi người có vẻ thất vọng, Giang Nhất trầm ngâm bảo: "Tôi thấy miếng ngọc này không đơn giản đâu.

Có lẽ do bị thằn lằn lửa nuốt vào nên nó đã tạo ra sự biến hóa tinh vi." Giang Nhất cầm xác con thằn lằn vừa mổ ra so sánh với một con bình thường: "Nhìn xem, hai con thực ra không khác gì nhau, chỉ là con này may mắn tìm thấy miếng ngọc rồi nuốt vào bụng nên mới biến thành thế này.

Dù là biến dị hay nhiễm phóng xạ thì nguyên nhân đều do miếng ngọc.

Nếu biết được lịch sử của nó, có lẽ chúng ta sẽ tìm ra công dụng thật sự." Mọi người đều đồng ý với anh.

Thủy ngân hà!

Dù biết đạo lý là vậy nhưng không ai nói ra được cách dùng cổ ngọc.

Lịch sử quá lâu đời, phương pháp sử dụng thất truyền cũng là thường tình.

Ngược lại, việc gia tộc Đường Quảng Thắng còn tồn tại mới là chuyện bất thường.

Giang Nhất thầm nghĩ.

Khi lũ thằn lằn đã chạy hết, tâm trạng anh cũng bình phục lại.

Mấy thứ này nhìn thì đáng sợ, nhưng mọi người vẫn kiên trì không để bị cắn là đã tốt lắm rồi.

Chuyện gì không nghĩ thông được thì thôi, tính cách Giang Nhất giờ rất tùy ý, kiểu như xem nhẹ sinh tử, không phục là chiến.

Ở đây chẳng có gì là anh không ứng phó được.

Giang Nhất định cất miếng ngọc vào người.

Hồng Lôi dù gan to bằng trời cũng không dám trêu đùa lần này, anh ta xua tay không dám giữ miếng ngọc.

Đừng hỏi tại sao, sợ bị "cắm sừng" (xanh đầu)!

Đàn ông ai cũng sợ chuyện đó!

Hồng Lôi đã thế thì Hoàng Bác càng không, ngay cả Phong Hạo cũng tỏ vẻ kháng cự dù anh ta còn chưa có bạn gái.

Cuối cùng, sau khi hỏi ý kiến mọi người, Giang Nhất quyết định mang theo nó.

Vừa đặt miếng ngọc vào người, anh cảm thấy có gì đó không đúng.

Miếng ngọc dường như có một loại năng lượng giúp anh cảm nhận được sự thay đổi trong mộ đạo.

Có tiếng gì đó đang chuyển động, giống như sóng biển nhưng không phải.

Tóm lại, đó là một loại chất lỏng nặng nề đang chảy phía dưới.

Ý nghĩ hiện lên trong đầu anh, Giang Nhất lập tức nhận định: Thủy ngân!

Một lượng lớn thủy ngân, một dòng sông thủy ngân!

Có truyền thuyết nói lăng mộ Tần Thủy Hoàng chứa lượng lớn thủy ngân.

Chuyện này không chỉ truyền trong dã sử mà còn được ghi lại trong chính sử, vì thế quốc gia mới tổ chức đội khảo cổ trinh sát Long Quân lăng.

Kết quả khiến ai nấy đều kinh ngạc: Long Quân mộ thực sự có lượng lớn chất lỏng đang chảy!

Có khả năng là thủy ngân!

Phát hiện đó từng chấn động trong và ngoài nước.

Giờ đây chính tai anh nghe thấy, chẳng lẽ truyền thuyết là thật?

Dù các nhà khoa học chưa khẳng định chắc chắn, nhưng từ giáo sư đại học đến người dân thôn Tần Lăng đều tin như vậy.

Giang Nhất đã chuẩn bị tâm lý, lần này anh đặc biệt mang theo mặt nạ phòng độc để tránh hơi thủy ngân, nhưng đi mãi vẫn chưa thấy tin tức gì về sông thủy ngân.

Đúng lúc này, anh nghe thấy âm thanh nặng nề vang lên trên mặt đất trống trải.

Giang Nhất vội gọi mọi người tránh sang bên cạnh âm thanh phát ra.

Một cảnh tượng gây chấn động xuất hiện.

Ngay cạnh những pho tượng binh mã dũng là một cái rãnh lớn.

Trước đó Giang Nhất từng đoán cái rãnh này dùng làm gì nhưng không có kết luận thống nhất, giờ thì anh đã hiểu.

Tiếng ầm ầm vang lên từ xa, chính là sông thủy ngân mà anh hằng mong đợi!

Thị lực Giang Nhất cực tốt, thấy dòng thủy ngân đang cuồn cuộn chảy tới, anh vội lấy mặt nạ phòng độc trong túi phát cho mọi người rồi dẫn cả nhóm lùi ra xa.

Khi dòng thủy ngân chảy qua, Giang Nhất cảm thấy bất an nhưng không rõ vì sao, chỉ biết cố hết sức bảo vệ mọi người.

Gần rồi!

Gần rồi!

Anh chợt giữ chặt mọi người lại vì nghe thấy âm thanh lạ dưới chân đám binh mã dũng!

Đó là tiếng cơ quan chuyển động!

Giang Nhất chẳng lạ gì âm thanh này.

Ở trong Long Quân mộ, việc phòng hỏa, phòng trộm, phòng cơ quan đã trở thành bản năng của anh.

Những người khác cũng theo bản năng nghe theo lời cảnh báo của Giang Nhất.

Khi họ còn đang ngơ ngác thì lập tức hiểu ra lý do anh cảnh báo.

Bởi vì, những pho tượng binh mã dũng bên cạnh đang chuyển động!

Chương 294

Ở trong cổ mộ, không sợ những sinh vật biến dị như thằn lằn lửa, chỉ sợ những thứ huyền bí này!

Lần này không cần Giang Nhất nhắc, mọi người cũng biết phải làm gì.

Hồng Lôi và Phong Hạo nhanh chóng chạy ra xa, sợ binh mã dũng hoạt động sẽ không kịp phản ứng.

Khán giả xem livestream bình luận: "Sự thuần thục của họ làm tôi thấy đau lòng!", "Phải công nhận họ đã trưởng thành rồi!", "Nếu là Hồng Lôi trước đây, chắc chắn anh ta sẽ ngây ngô hỏi: Người đâu?

Người ở đâu!".

Không khí trong phòng livestream vô cùng náo nhiệt.

Chỉ vài chục giây sau khi Giang Nhất nghe tiếng cơ quan và mọi người tránh đi, đám binh mã dũng đã có biến đổi cực lớn.

Những pho tượng vốn tĩnh lặng giờ đang chậm rãi xoay chuyển.

Hồng Lôi thở phào vì chúng không giống đám giáp sĩ linh hoạt và có trí tuệ trong hầm mộ trước, chúng dường như chỉ là cơ quan đơn thuần.

Nhưng anh ta sớm phải rút lại ý nghĩ đó.

Sau khi xoay người, đám binh mã dũng bắt đầu di chuyển tập thể!

Đúng vậy, di chuyển tập thể!

Cứ như có một bàn tay vô hình đang điều khiển chúng.

Nhưng chúng chỉ di chuyển chứ không có hành động tấn công nào khác.

Mọi người đứng ngoài quan sát hồi lâu, Hồng Lôi phá vỡ sự im lặng: "...Đây thực sự là việc mà Long Quân đã làm sao?".

Đáp lại anh ta là sự im lặng của mọi người.

Im lặng là câu trả lời tốt nhất.

Dòng sông thủy ngân vẫn chảy, còn trong không gian bí ẩn rộng lớn này, hàng ngàn binh mã dũng như sống lại, di chuyển không ngừng.

Cứ như những chiến binh, kỵ thủ, kiếm sĩ và ngựa chiến đó chưa từng chết đi vậy. "Tôi... tôi hoàn toàn thay đổi cách nhìn về Tần Thủy Hoàng." Tiếp lời Hồng Lôi, Phong Hạo nói một cách đứt quãng.

Thực ra không chỉ anh ta, ai đến đây cũng đều thay đổi nhận thức về vị hoàng đế này.

Từ một bạo quân phát động chiến tranh, dù thống nhất thiên hạ nhưng những hành động của ông ta trong mắt hậu thế thường bị coi là tàn bạo.

Nhưng vào đến đây, họ được thấy một triều đại khác hẳn.

Ít nhất họ chưa từng thấy thuật cơ quan nào kỳ diệu như thế này, tất cả đều được cổ nhân phát minh từ mấy ngàn năm trước.

Những pho tượng binh mã dũng này, ngoại trừ không biết nói, thì sống động như người thật, kỹ thuật này dù đặt vào thời hiện đại cũng khó ai làm được.

Vì thế, Hồng Lôi cảm thấy sợ hãi trước năng lực của Tần Thủy Hoàng.

Dù ông ta có thế nào đi nữa, ít nhất cũng để lại những di sản quý báu này cho hậu thế, là tài sản của cả dân tộc.

Những thứ này không phải vị hoàng đế bình thường nào cũng làm

được.

Trên mặt đất, Tần Thủy Hoàng xây Trường Thành; dưới lòng đất, ông xây dựng cả một Hoàng thành với quân đội trấn giữ!

Giang Nhất lúc này không rảnh để cảm thán.

Ở thời đại hiệu suất thấp đó mà xây dựng được cả một tòa thành dưới lòng đất, nếu không phải Tần Thủy Hoàng dốc toàn lực quốc gia thì quy mô lăng mộ thế này không thể tồn tại.

Thấy binh mã dũng di chuyển nhưng không tấn công, Giang Nhất đề nghị: "Hay là chúng ta cưỡi lên mấy con ngựa này xem chúng đi đâu!".

Mọi người nhất trí tán đồng.

Hiện tại phía trước là binh mã dũng đang vận động, phía sau là sông thủy ngân rộng lớn, họ đang ở thế tiến thoái lưỡng nan.

Thay vì bị động chờ đợi, chi bằng chủ động cưỡi lên binh mã dũng xem chúng đưa đi đâu.

Thấy đám tượng này có vẻ "thân thiện", mọi người cũng đồng ý vì chưa thấy nguy hiểm tính mạng.

Cưỡi lên chúng để tìm hiểu ngọn ngành, cũng là một cách để tham gia vào lịch sử, trải nghiệm cảm giác vĩ đại này.

Ai mà có phúc phần như họ, đi cùng Giang Nhất để tận mắt thấy những thứ vĩ đại nhất thế giới thế này?

Sự tự hào dâng trào trong lòng họ, vì phải vượt qua bao gian nan mới đứng được ở đây.

Giang Nhất muốn lên binh mã dũng còn có một lý do khác: Truyền thuyết và khoa học đều nói có sông thủy ngân trong mộ, giờ nó đã xuất hiện, nghĩa là lăng mộ chính của Tần Thủy Hoàng không còn xa

nữa!

Nhưng anh không nói ra để tránh mọi người mừng hụt.

Anh bình thản bảo mọi người lên ngựa trước, rồi cùng Hồng Lôi, Phong Hạo khiêng chó robot lên xe ngựa.

Dù chó robot có chức năng tự đi theo, nhưng giữa đám binh mã dũng đông đúc thế này, anh sợ chúng giẫm phải cơ quan gây nguy hiểm.

Hơn nữa, nếu chó robot bị hỏng hoặc mất tích, cả đội sẽ khốn đốn vì toàn bộ nhu yếu phẩm đều ở trên đó.

Nếu mất thức ăn nước uống, chẳng lẽ lại ăn thịt thằn lằn, uống thủy ngân?

Nghĩ đến đó thôi Giang Nhất đã rùng mình.

Khi anh vừa đặt chó robot lên chiến xa, đám binh mã dũng vốn đang di chuyển chậm chạp đột nhiên tăng tốc.

Có vẻ như chúng đang muốn rời khỏi hang động này!

Thùng!

Thùng!

Thùng!

Chương 295

Tiếng trống trận vang lên!

Ô~ ô ô ô~ tiếng tù và từ đâu đó cũng rền vang.

Những âm thanh đó hòa vào nhau theo nhịp di chuyển của quân đoàn gốm sứ.

Không hề khoa trương khi nói rằng, giờ chỉ thiếu tiếng ngựa hí nữa là hoàn hảo một buổi duyệt binh trước trận chiến!

Mọi thứ được phục dựng tỉ lệ 1:1 vô cùng chân thực, ăn đứt mấy trò chơi 3D 4D hay trò trốn thoát mật thất ngoài đời thật.

Có vẻ như đoàn quân này sắp lao ra khỏi hang động để tiến vào chiến trường!

Hồng Lôi thốt lên: "Tôi cảm giác như đám binh mã dũng này sắp bỏ đi vậy!

Ha ha, tôi đùa thôi!".

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến anh ta không cười nổi nữa.

Đám binh mã dũng từ từ tiến vào bóng tối phía sau!

Từng hàng, từng đội chỉnh tề tiến phát.

Miệng Hồng Lôi linh nghiệm thật rồi!

Giang Nhất vốn đã đoán chúng sẽ đi vào bóng tối, nhưng Hồng Lôi vừa nói xong là chúng đi thật luôn.

Phong Hạo bất lực than: "Anh Lôi ơi, xin anh ngậm miệng lại giùm!".

Hoàng Bác cũng trêu: "Hồng Lôi, chú biết về sau nên làm nghề gì

không?".

Hồng Lôi ngơ ngác hỏi lại: "Hả, nghề gì anh?". "Về sau chú nên làm thầy bói hoặc đi khai quang cho người ta.

Cái miệng của chú còn linh hơn cả đại sư cao nhân đấy!".

Bị bạn thân mỉa mai, Hồng Lôi dù không cam lòng cũng phải chịu vì lời của người thân thiết nhất lúc nào cũng chí mạng nhất.

Khán giả lại được dịp cười nhạo: "Hồng Lôi thành tinh rồi!", "Đừng nói bậy, đó là Hồng Lôi Đại Đế, lời nói ra là pháp chỉ, dân thường sao hiểu được?", "Hồng Lôi Đại Đế pháp lực vô biên!".

Những fan lâu năm đều đã biết cái miệng của Hồng Lôi linh nghiệm thế nào qua nhiều lần nói đâu trúng đó.

Chương trình livestream 24/24 không cắt ghép nên họ tin sái cổ vào khả năng "tiên tri" của anh ta.

Dù vậy, đối mặt với đoàn quân binh mã dũng đang di chuyển, tâm lý mọi người giờ đã rất vững vàng, họ vẫn cười nói trước ống kính khiến khán giả nể phục.

Nếu là người thường, chắc chắn đã hoảng loạn không biết làm gì rồi.

Họ coi lăng mộ Tần Thủy Hoàng như nhà mình vậy, khí chất này thật đáng kính nể.

Từ những tân binh ngơ ngác ban đầu, giờ đây ngoại trừ Giang Nhất, những người này thực sự xứng danh Mạc Kim Giáo úy với tâm lý vững vàng, tinh thần lạc quan trước khó khăn.

Cuối cùng, đoàn quân dừng lại.

Giang Nhất ước tính họ đã đi được khoảng hơn một cây số, chứng tỏ hệ thống cơ quan này cũng dài tương đương.

Anh thầm nghĩ về Mặc gia.

Thời Chiến Quốc, trăm nhà đua tiếng: Pháp gia, Âm Dương gia, Tung Hoành gia, Mặc gia, Nho gia...

Mỗi nhà một trường phái, và Mặc gia là nổi bật nhất về kỹ thuật cơ quan hay còn gọi là thuật rối.

Tương truyền vũ khí trong kho của Mặc gia có thể diệt cả một quốc gia.

Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất đất nước, các học phái suy yếu dần, nhưng thuật cơ quan của Mặc gia chắc chắn đã được dùng ở đây.

Từ đám giáp sĩ trước đó đến màn di chuyển binh mã dũng này, Giang Nhất tin chắc đây là kiệt tác của Mặc gia.

Ngoài họ ra, ai có thể tạo nên hệ thống đồ sộ mà tinh vi thế này?

Thời nay robot tham gia thám hiểm còn đi lại khó khăn, nói chi đến việc chiến đấu hay phán đoán tình hình.

Trí tuệ của cổ nhân hai ngàn năm trước quả thực vẫn chưa lỗi thời.

Có lẽ trong loạn thế mới xuất hiện được nhiều anh hùng và phát minh vĩ đại như vậy.

Đáng tiếc là lịch sử quá dài, nhiều phát minh đã bị vùi lấp theo thời gian.

Giang Nhất cảm thấy mình thật may mắn khi được tận mắt thấy sự vĩ đại này.

Khi đoàn quân dừng hẳn, mọi người nhảy xuống ngựa nhưng đều sững sờ.

Trước mắt họ không chỉ là mười vạn quân, mà là một biển người!

Những pho tượng binh mã dũng dày đặc đứng đó như đang chờ đợi điều gì.

Giang Nhất nhận thấy phía sau đám lính là một biển thủy ngân rộng mênh mông như sử sách ghi lại.

Mọi người đều kinh ngạc, nhưng trong khi Giang Nhất nhìn vào biển thủy ngân thì những người khác lại nhìn lên trần không gian.

Một không gian rộng lớn đến mức không cần đèn pin vẫn có thể nhìn rõ.

Khán giả cũng bùng nổ vì cảnh tượng không thể tin nổi: Trên cao là một bầu trời đầy sao!

Đúng vậy, là sao trời!

Nhưng ai cũng hiểu ở dưới lòng đất sâu thế này làm sao có sao thật?

Đó là hàng ngàn viên dạ minh châu được đính lên để tạo thành bầu trời sao của Long Quân.

So với những trần nhà dát vàng thời nay thì cái này đúng là đẳng cấp khác hẳn.

Một số chuyên gia trong phòng livestream thốt lên: "Trời ơi!

Chương 296

Tần Thủy Hoàng thực sự đã tạo ra một bản đồ sao!".

Các chuyên gia kinh ngạc vì trần mộ không chỉ có sao mà còn tuân thủ nghiêm ngặt vị trí các vì sao trên thực tế: Bắc Đẩu Thất Tinh, Tham Lang tinh, Thiên Lang tinh...

đều có thể tìm thấy.

Chuyện này vừa bất ngờ lại vừa hợp lý, vì nếu đã làm được binh mã dũng thì việc sao chép bầu trời cũng không quá khó với vị hoàng đế đầu tiên của Trung Hoa.

Hồng Lôi cảm thán: "Thủy ngân làm biển, dạ minh châu làm sao!

Truyền thuyết là thật!".

Dù là Mạc Kim Giáo úy nhưng khi đối diện với những thứ này, Hồng Lôi cũng không nỡ phá hoại vì biết đây là bảo vật quốc gia.

Thấy giác ngộ của Hồng Lôi cao như vậy, Giang Nhất cũng thấy mừng.

Khi mọi người chú ý đến biển thủy ngân, họ lại bị sốc thêm lần nữa.

Đứng trước sự đồ sộ này, con người thật nhỏ bé.

Trên đầu là tinh không bằng dạ minh châu, trước mặt là biển thủy ngân, bên cạnh là đoàn quân binh mã dũng vô tận.

Giang Nhất không tin Tần Thủy Hoàng làm thế này chỉ để chơi, chắc chắn phải có dụng ý.

Theo câu chuyện của Đường Quảng Thắng, lẽ ra phải có mật đạo, nhưng đi mãi vẫn không thấy.

Anh thầm thán phục trí tuệ cổ nhân vì đã giấu kín được một công trình đồ sộ thế này khỏi mắt thế gian suốt bao thế kỷ.

Ngoài ra, người nhà Trương Thần Lộ rốt cuộc đã đi đâu?

Những bí ẩn cứ bủa vây khiến anh đau đầu.

Mọi chuyện giống như một cuộn len rối rắm, càng gỡ càng thấy phức tạp nên anh quyết định không cố giải quyết ngay mà chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ.

Trong khi anh đang suy nghĩ, đám binh mã dũng dưới chân đột nhiên tản ra hai bên.

Giang Nhất đoán Tần Thủy Hoàng muốn duy trì vinh quang của mình ngay cả sau khi chết, nên mới tạo ra Long Quân lăng như thế này để hưởng cảm giác chinh chiến nơi sa trường.

Vậy những binh mã dũng này bảo vệ ai?

Không phải là bản thân Tần Thủy Hoàng sao?

Theo quan trắc khoa học, trong không gian khổng lồ của Long Quân lăng, ngoài chất lỏng đang chảy còn có một thứ gì đó di chuyển phía trên.

Giang Nhất đoán đó chính là quan quách của Long Quân!

Chỉ có ông ta mới xứng với sự xa hoa này: Dạ minh châu làm sao, thủy ngân làm biển!

Anh cảm thấy hưng phấn vì sắp được diện kiến nhân vật vĩ đại nhất mà một Mạc Kim Giáo úy có thể chạm tới.

So với mộ Tào Tháo hay Thành Cát Tư Hãn vốn còn chưa rõ vị trí, thì việc tìm thấy lăng Tần Thủy Hoàng là đỉnh cao của nghề này.

Tuy nhiên anh cũng hơi lo lắng vì để vào được đến đây chắc chắn không dễ dàng, Tần Thủy Hoàng không đời nào để người ta vào một

cách thuận lợi như vậy.

Không có cơ quan cạm bẫy mới là chuyện bất thường!

Anh tiến về phía biển thủy ngân, càng gần càng thấy nó hùng vĩ và chói mắt.

Hồng Lôi và Phong Hạo không dám nhìn trực tiếp vì sợ bị mù tạm thời do ánh sáng phản xạ mạnh từ thủy ngân.

Giang Nhất để họ đứng lại đó còn mình một mình tiến lên.

Anh thầm nghĩ nếu không có thiết bị bảo hộ và thuyền chuyên dụng thì làm sao tiếp cận được quan quách?

Chẳng lẽ dùng máy bơm hút hết thủy ngân?

Chuyện đó là không thể.

Đang lúc suy nghĩ, anh thấy một cái xác.

Một cái xác mặc y phục đặc trưng của thời đại đó, có lẽ nhờ thủy ngân mà cái xác vẫn giữ được hình hài chứ không chỉ còn là bộ xương.

Giang Nhất dừng lại kiểm tra xem có thứ gì chứng minh thân phận không, nhưng người này cũng giống người trước, toàn bộ đồ đạc đã bị lấy đi.

Anh cẩn thận dời cái xác sang một bên, thầm kính trọng tiền bối dù không biết là ai.

Cái xác không có vết thương ngoài da, chết vì độc hay bị hù chết?

Anh cũng chỉ biết đoán vậy thôi.

Việc thấy người chết ở đây nhắc nhở anh rằng Long Quân mộ không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Giang Nhất rút Tiểu Thần Phong ra để tìm cảm giác an toàn.

Xung quanh tĩnh lặng đến mức anh chỉ nghe thấy tiếng thở của mình trong mặt nạ.

Anh nhớ tới một thí nghiệm về căn phòng tuyệt đối yên tĩnh, nơi con người không thể chịu nổi quá một phút vì sự tĩnh lặng đáng sợ.

Giang Nhất cũng bắt đầu thấy ù tai, thậm chí là ảo giác vì quá yên tĩnh.

Anh vội vàng quay lại tìm Hồng Lôi vì trực giác mách bảo sắp có chuyện xảy ra.

Anh chạy trên nền đá thanh, tiếng bước chân vang vọng nhưng anh lại cảm giác như đang chạy trên bông.

Vượt qua đám binh mã dũng, anh trở lại trước biển thủy ngân đang rung động nhẹ do hoạt động địa chất.

Đột nhiên, một cảnh tượng khó tin xuất hiện khiến anh phải vội vàng che ống kính camera lại để tránh bị người khác soi mói.

Biển thủy ngân rẽ ra làm hai như trong phim hoạt hình, lộ ra một tòa cung điện khổng lồ màu đen!

Thực ra Giang Nhất lo xa quá, vì khi anh vào vùng tuyệt đối yên tĩnh, tín hiệu 5G đã bị nhiễu nặng, hình ảnh của anh trong phòng livestream đã biến mất hoàn toàn.

Giang Nhất lén để camera trên đất hướng về phía khác rồi rón rén tiến về cung điện.

Chương 297

Càng vào sâu anh càng tán thán thiết kế tuyệt diệu này.

Cung điện không phải làm từ đá đen mà là ngọc đen nguyên khối!

Giá trị của nó là không thể đong đếm, vượt xa mọi bảo vật thế gian.

Sàn nhà sạch bóng như mới, có lẽ nhờ được bao phủ bởi thủy ngân suốt ngàn năm nên không hề bị phong hóa.

Mọi thứ hoàn hảo đến mức như thể Long Quân có thể thức dậy bất cứ lúc nào để bắt đầu một cuộc chinh phạt mới.

Giang Nhất đi qua một hành lang đen dài và tận mắt thấy sự giàu sang của Tần Vương: Sàn nhà lát bằng vàng ròng sáng chói, dọc đường là những cột đèn đính dạ minh châu to bằng nắm tay chiếu sáng lối đi.

Anh nhận ra rằng tất cả những thứ bên ngoài dù quý giá nhưng vẫn chưa là gì so với kho báu thực sự ở đây: vàng miếng, dạ minh châu thượng hạng...

Đây mới là vốn liếng thực sự của Long Quân, vì vàng bạc là ngoại tệ mạnh ở bất cứ thời đại nào.

Điều khiến anh thấy thoải mái là thiết kế của cung điện rất tinh tế, không làm người ta thấy ngộp bởi vàng bạc.

Anh còn thấy một khu vườn với cây cối và hoa lá đều được đúc từ vàng và bạc, đúng nghĩa "cây lửa hoa ngân".

Những chi tiết chạm khắc trên lá và hoa tinh xảo đến mức anh muốn dùng đao rạch thử xem bên trong có vòng tuổi không, nhưng rồi lại thôi vì không muốn kích hoạt cơ quan.

Anh tự nhủ mình không được liều mạng như Hồng Lôi, phải giữ mạng là trên hết.

Những nghệ nhân điêu khắc ở đây đều là bậc đại sư, mỗi tác phẩm đều có khắc tên dưới đế để quy trách nhiệm nếu có sai sót.

Giang Nhất đi dạo trong vườn và tìm thấy một cánh cửa.

Anh đẩy cửa bước vào và thấy mình đã ở trong cung điện chính.

Việc vào đây dễ dàng hơn anh tưởng, có lẽ vì Long Quân không cần lính canh bằng người thật.

Bên trong vô cùng xa hoa với viên dạ minh châu to bằng quả bóng rổ trên trần.

Thời Tần chưa có lễ nghi quỳ lạy như sau này, mọi người ngồi bệt trên sàn trước những chiếc án thư làm từ ngọc thạch nguyên khối trong suốt vô cùng quý giá.

Một miếng ngọc phẩm cấp Đế vương lục quả thực rất đáng giá.

Nhưng những bộ đồ ngọc thành sáo kia, tuy phẩm chất không bằng Đế vương lục, nhưng nếu tính cả bộ thì giá trị lại khác hẳn!

Đơn lẻ thì không bằng, nhưng nếu tôi đưa ra cả một bộ thì sao?

Hiện tại, trước mặt tôi toàn là những án ngọc nguyên bộ.

Tuy phong cách mỗi bộ mỗi khác, nhưng chất liệu của từng bộ án ngọc trông như được tạc từ một khối thống nhất.

Phía trên những án ngọc đó là một sự tồn tại giống như vương tọa.

Vương tọa này được trang trí vô cùng hoa mỹ.

Chỉ là, tôi nhận thấy bên trong căn phòng hiện tại không hề có bất kỳ ai mang ý nghĩa tượng trưng nào.

Chỉ còn lại một căn phòng trống rỗng.

Nhìn thấy cảnh này, tâm tình tôi có chút kỳ quái, dù sao Tần Thủy Hoàng cũng là một người cuồng si điêu khắc.

Phàm là những chỗ có thể đặt người, Tần Thủy Hoàng sẽ không tiếc công sức mà đặt vào đó những bức tượng.

Vậy mà hiện tại, một cung điện rộng lớn thế này lại không có bất kỳ bức tượng hình người nào?

Tôi cảm thấy điều này khá là bất khả tư nghị.

Nhưng điều khiến tôi tò mò hơn là quan quách của Tần Thủy Hoàng nằm ở đâu?

Trước đây dã sử có ghi chép rằng quan quách của Tần Thủy Hoàng không ngừng trôi nổi trên biển thủy ngân, để thỏa mãn giấc mộng thiên tử trên trời.

Giờ đây, nhìn vào cung điện này, tôi có thể khẳng định rằng những ghi chép trong dã sử tuy có lý nhưng thực tế vẫn có sai lệch.

Dù sao phần lớn những thứ trong dã sử đều là nghe phong phanh, hoặc có thể người kể từng tham gia nhưng hiểu biết không toàn diện.

Để thể hiện tầm quan trọng của sự vật, họ đã biên soạn ra như vậy.

Lịch sử thực sự và dã sử có điểm khác biệt, bởi vì lịch sử thực sự đã ẩn giấu đi nhiều thứ.

Chính vì lẽ đó, Long Quân Lăng mới không bị người khác phá hoại.

Hiện tại, vì đã nhìn thấy cung điện này, tôi cũng muốn biết một sự thật cuối cùng: Long Quân rốt cuộc đã đi đâu?

Bởi vì theo lẽ thường, lẽ ra ông ta phải về với đất trời rồi.

Mọi người đều biết Long Quân không phải chết vì bạo bệnh.

Rốt cuộc ông ta có ăn thuốc trường sinh bất lão hay không?

Dựa theo những cảnh tượng tôi thấy trên bích họa trước đó, Long Quân hẳn là có thuốc bất tử.

Bởi vì ông ta đã cho người phụ nữ áo trắng kia uống một viên.

Tuy nhiên, có lẽ đó là bán thành phẩm hoặc vì lý do gì đó khiến xác nữ áo trắng giữ được trạng thái như hiện tại.

Nhưng khi Tần Thủy Hoàng uống thuốc, nó có thể đã trở thành một thành phẩm hoàn thiện không có bất kỳ tác hại nào.

Để hiểu rõ về thứ gọi là thuốc bất tử, tôi đã chuyên môn tra cứu các tài liệu liên quan.

Tuy nhiên, tôi không đứng ở góc độ huyền học của các phương sĩ cổ đại, mà nhìn nhận vấn đề từ góc độ khoa học hiện đại.

Cái gọi là trường sinh, thực chất là duy trì việc tế bào liên tục phân liệt.

Nhưng nếu tất cả tế bào đều cứ phân liệt mãi mà không biết gạn đục khơi trong, thì cơ thể con người sẽ sớm sụp đổ.

Bởi vì đó chính là trạng thái của tế bào ung thư.

Khi có dinh dưỡng, tế bào ung thư có thể tăng trưởng không ngừng nghỉ nhưng không biết điều tiết hệ thống miễn dịch của cơ thể, dẫn đến hệ thống miễn dịch bị sụp đổ, và con người cũng sẽ qua đời.

Chương 298

Vì vậy, kết cục của việc tăng trưởng tế bào không kiểm soát là rất thê thảm.

Hiện tại, nếu muốn con người trường sinh thì rất đơn giản: chỉ cần để những tế bào cần thiết sinh trưởng là được.

Nhưng hiện tại giữa các tế bào có một thứ rất khó thay thế, đó là các vi hạt.

Mỗi khi tạo ra một tế bào mới, chúng sẽ bị tiêu hao.

Khoa học hiện đại chưa có cách nào giải quyết vấn đề này.

Chỉ cần giải quyết được, con người có thể trường sinh bất lão, đạt được mục tiêu của Tần Thủy Hoàng.

Tôi cho rằng xác nữ kia sở dĩ trở thành hình dạng hiện tại là do uống phải bán thành phẩm.

Tuy đạo lý đơn giản, nhưng các yếu tố thực hiện lại rất khó.

Dù sao, ngoại trừ những vật chất không thể tái sinh như tế bào gốc tạo máu, còn một vấn đề nữa chưa được giải quyết, đó là vấn đề hệ thống.

Tuy các thanh sắt đều cứng, nhưng nếu không có một hệ thống hợp lý để phối hợp chúng lại thì một cỗ máy sẽ không thể hoạt động.

Hiện tại, tế bào là những thanh sắt, còn hệ thống miễn dịch trong sinh vật là một tổng chương trình.

Chỉ khi điều chỉnh tốt chương trình này thì cơ thể người mới có thể trường sinh bất lão.

Nhưng chương trình bản thân cơ thể người lại quá phức tạp, số

lượng cũng cực lớn.

Vấn đề hiện tại là làm sao mô phỏng được hệ thống này.

Chỉ cần giải quyết được hai vấn đề đó, con người có thể trường sinh.

Có điều, với trình độ khoa học hiện nay, để thực hiện được một trong hai vấn đề đó thôi cũng cần hàng trăm năm.

Không, trí tuệ con người là vĩ đại, nếu công nghệ y học đỉnh cao có đột phá thì thời gian đó rút ngắn lại cũng là bình thường.

Những đan dược của phương sĩ kia có lẽ đã giải quyết được vấn đề tế bào nhưng lại chưa quản lý được hệ thống.

Vì thế xác nữ kia mới trở thành bộ dạng đó.

Tuy nhiên, có thể phát minh ra đến mức ấy, tôi cảm thấy những phương sĩ đó đã đủ vĩ đại rồi.

Dù sao họ sống ở thời kỳ y tế cực kỳ lạc hậu mà vẫn dựa vào từng thí nghiệm và trí tưởng tượng để tạo ra thứ đó, có chút khiếm khuyết cũng là khó tránh khỏi.

Hiện tại tôi muốn làm rõ Tần Thủy Hoàng rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào.

Vì trong cung điện này không có thứ gì liên quan đến Tần Thủy Hoàng, tôi dứt khoát rời khỏi đó, chuẩn bị đi dạo xung quanh xem Tần Thủy Hoàng cuối cùng đang ở đâu.

Dù sao biển thủy ngân cũng không vô duyên vô cớ mà mở ra, kiểu gì cũng phải có nguyên do.

Những binh mã dũng đột nhiên tụ tập ở đây cũng không phải là một hành động ngẫu nhiên.

Nhờ có binh mã dũng mà tôi mới thuận lợi đi theo, tránh việc như

ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi.

Tình hình hiện tại khiến tôi cảm thấy nơi này thật kỳ lạ.

Mọi người đều tụ tập ở đây một cách thần bí, nhưng cung điện này lại không một bóng người.

Quan trọng hơn, biển thủy ngân có thể tách ra từ giữa!

Nếu Tần Thủy Hoàng ở trong này, thì kiểu gì ông ta cũng phải lộ diện.

Nhưng hiện tại, tôi lại thấy một nơi giống như tông miếu.

Khí thế ngút trời nhưng lại không chút hơi ấm, không bóng người.

Tuy nơi này vốn không nên có người, nhưng tôi luôn cảm thấy tất cả đều có dụng ý.

Không thể nào tự nhiên xuất hiện nhiều thứ như vậy chỉ để cho một người phô trương dưới lòng đất?

Rõ ràng là không thực tế.

Với tính cách của Tần Thủy Hoàng, chỉ cần có thể ra ngoài, ông ta nhất định sẽ làm cho thế giới này đảo lộn.

Vì thế, tôi khẳng định Tần Thủy Hoàng ở bên trong, nhất định chưa ra ngoài.

Chắc chắn đã có trục trặc gì đó xảy ra!

Còn về việc ai đã đưa ông ta vào đây, tôi cũng đã có suy đoán của riêng mình.

Có điều hiện tại chỉ có thể để trong lòng.

Bất chợt quay đầu lại, tôi nhìn ra bên ngoài, dường như xuyên thấu qua lớp biển thủy ngân dày đặc. 'Ai đó?' Tôi thầm gọi.

Chỉ là ở nơi rộng lớn thế này, chẳng có ai đáp lại tôi.

Mặc dù trong lòng có suy đoán, nhưng đó là chuyện phải đợi sau khi ra ngoài mới kiểm chứng được.

Tôi hiện đang khám phá nơi này, thanh Tiểu Thần Phong được nắm chặt trong tay.

Chỉ có người bạn đồng hành này mới khiến tôi an tâm.

Nếu Tần Thủy Hoàng không có ở đây thì ông ta có thể ở đâu?

Tôi không biết, nên định đi dạo tiếp.

Ngay khi tôi vừa quyết định, cảm giác tĩnh lặng tuyệt đối lại ập đến.

Chỉ là lần này, tôi cảm nhận được dường như có thứ gì đó đang tiến lại gần.

Thứ không rõ ràng này tạo ra áp lực trong sự cảnh giác của tôi.

Chính vì thế, tôi càng thêm chú ý.

Chương 299

Khi tôi nhìn sang bên cạnh, tôi phát hiện đó lại là xác nữ áo trắng!

Sao cô ta lại ở đây?

Làm sao cô ta biết tôi ở chỗ này?

Lòng tôi tràn đầy nghi hoặc.

Trước đó, tôi đã thầm đoán rằng chính xác nữ này đã mở lối đi này.

Bởi vì khi ở bên ngoài, cô ta đã biến mất một thời gian ngắn rồi mới đi cùng nhóm của tôi.

Chỉ là cô ta cứ lẳng lặng đi theo, không hề làm gì hại mọi người.

Vì thế tôi cũng chỉ hơi để mắt chứ không dồn quá nhiều sự chú ý vào cô ta.

Bây giờ thấy cô ta tiến lại gần, tôi có thể khẳng định, đúng là cô ta rồi.

Việc mở ra nơi này nhất định có liên quan đến cô ta.

Tuy trong lòng vẫn cảnh giác nhưng đến hiện tại cô ta vẫn chưa làm gì hại tôi, nên tôi tạm thời yên tâm.

Lúc này, tôi thấy xác nữ đứng trước mặt mình, dường như ra hiệu bảo tôi đi theo.

Không biết sẽ dẫn đến đâu, tôi lẳng lặng đi theo cô ta về phía trước.

Có vẻ cô ta rất quen thuộc nơi này, không dẫn tôi đi đại lộ mênh mông bên ngoài mà luồn lách qua các lối nhỏ.

Càng nhìn, tôi càng kinh hãi.

Chỉ tính riêng các cơ sở vật chất trong cung điện này đã là một khối tài sản khổng lồ!

Nếu Long Quân xuất thế, dùng đống thứ này để tổ chức quân đội thì dư sức!

Không hổ danh là sự tồn tại của thiên triều đại thống nhất sau khi diệt lục quốc!

Những món trân bảo trong quốc khố các nước ngày xưa chẳng là gì so với kho báu của Tần Thủy Hoàng.

Ông ta xây cung A Phòng trên mặt đất, và dưới lòng đất cũng vậy!

Những thứ này chính là vốn liếng của ông ta.

Chẳng nói đâu xa, giá thủy ngân hiện tại là 840 tệ một kg, một tấn là 840 nghìn tệ.

Vậy hàng ngàn tấn thủy ngân ở đây trị giá tới vài tỷ tệ!

Chưa kể giá vàng hiện nay hơn 400 tệ một gram, tôi thấy những thỏi vàng lớn ở đây, mỗi thỏi nặng chừng mấy chục ký, trị giá cũng mấy triệu tệ, vậy mà ở đây chúng chỉ được dùng làm gạch lát nền.

Ngoài ra, nơi này còn vô số khí cụ bằng đồng xanh, có cái dùng để tế tự, nhưng nhiều nhất vẫn là binh khí chiến tranh.

Nếu tôi không đoán sai, hai thanh kiếm của Tần Thủy Hoàng là A Phòng Định Tần kiếm và Quan Đài Định Tần kiếm cũng được Tần Vương cất giấu ở đây!

Chưa kể còn có thanh Ngư Tràng kiếm nổi tiếng của Kinh Kha thích Tần vương!

Chắc chắn cũng bị Tần Thủy Hoàng thu làm chiến lợi phẩm đặt ở đây.

Giá trị của những danh kiếm này cũng không thể đong đếm được!

Phải thừa nhận rằng đây đúng là một kho báu!

Đi theo xác nữ, tôi vừa quan sát vừa cảm thán về kho báu bị chôn sâu dưới lòng đất này.

Nếu mộ huyệt Tần Thủy Hoàng có nhiều vật phẩm quý giá như vậy, thì những người khác thì sao?

Ví dụ như Tào Tháo, Thành Cát Tư Hãn.

Thành Cát Tư Hãn cũng dùng sức mạnh cả nước để xây dựng tẩm cung dưới lòng đất.

Nhưng khác với Tần Thủy Hoàng, sau khi ông ta hạ táng, có vạn mã giẫm đạp lên mộ để xóa sạch mọi dấu vết, khiến hậu nhân vĩnh viễn không thể làm phiền sự yên nghỉ của ông.

Còn Tào Tháo, quả thực xứng danh là một trong những tổ sư gia của Mạc Kim Giáo úy.

Bởi chính Tào Tháo đã hợp pháp hóa Mạc Kim Giáo úy để đi đào mộ những nhà giàu có lấy kinh phí nuôi quân.

Để việc đào mộ trở nên hợp pháp, Tào Tháo mới lập ra chức vị này.

Vì thế Tào Tháo rất giàu có, và Mạc Kim Giáo úy cũng vậy.

Đang mải suy nghĩ vẩn vơ, xác nữ đột ngột dừng lại.

Tôi không kịp phản ứng nên va thẳng vào người cô ta.

Sợ gây hiểu lầm, tôi liền tỏ ý xin lỗi, rồi tập trung vào nơi cô ta dẫn đến.

Thực ra trí nhớ của tôi không tồi, nhưng vấn đề nằm ở sự tĩnh lặng tuyệt đối này.

Kể từ khi xác nữ xuất hiện, không gian xung quanh tôi như bị bao phủ bởi sự im lặng cực hạn, khiến tôi không thể suy nghĩ thấu đáo mà chỉ có thể nghĩ vẩn vơ, cũng không cách nào ghi nhớ được đường cô ta dẫn đi.

Dù sao tôi cũng là kẻ gan to, không sợ quái vật bất ngờ xuất hiện đe dọa tính mạng.

Vả lại ở đây không có Hồng Lôi, Phong Hạo hay Nha Nha.

Tuy họ đã được rèn luyện nhiều, nhưng vì tố chất cơ thể, trong những tình huống nguy hiểm tôi vẫn phải để mắt chăm sóc.

Như hiện tại, nếu không có họ, tôi sẽ có không gian tùy cơ ứng biến, dành tâm trí để giải mã các bí ẩn.

Hiện tại trạng thái của Trương Thần Lộ tuy đã tốt hơn một chút, nhưng tôi không dám thảo luận quá nhiều chuyện với cô ấy, sợ cô ấy lại rơi vào tình trạng cảm xúc bất ổn như trước.

Dù sao trong cổ mộ này nơi nơi đều là nguy hiểm.

Những lần trước tôi đều cảnh báo mọi người kịp thời nên mới không có ai bị thương vong.

Vì vậy, ở nơi này, cuối cùng tôi cũng có thể toàn tâm toàn ý điều tra rồi!